

Giới thiệu Ma Trận Án

Truyện Ma Trận Án của tác giả Hà Mã là một câu chuyện trinh thám khá hay và hấp dẫn. Với một chiếc máy tính nối mạng, bất cứ ai cũng có thể giết người. Chỉ cần vào trang web đó, gõ ra cái tên người muốn giết.

Tất cả bắt đầu khi viên cảnh sát Lãnh Kính Hàn bước vào một tiệm cắt tóc gội đầu, để rồi tìm thấy Hàn Phong, một gã lưu manh bản thủ, lười nhác và háo sắc hạng nhất. Cũng là một thám tử sắc sảo, đa năng và thông minh chưa từng có.

Theo chân Lãnh Kính Hàn, Hàn Phong liên tục bị cuốn vào hàng loạt các vụ án rắc rối như ma trận, khi một chiếc ô tô đồ chơi hay một cây nấm cũng có thể lấy mạng người.

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1. Hàn Phong – Thám tử lười nhác đệ nhất

Type: thanhloan2909

Lãnh Kính Hàn tuy mới khoảng năm mươi, nhưng tóc đã lấm tấm sợi bạc, không biết có phải thường ngày động não nhiều quá hay không mà trông có phần già trước tuổi. Nhưng các nhân vật trong giới xã hội đen đều hiểu rõ, vị trưởng phòng Cảnh sát hình sự này tuyệt đối không phải loại chưa già đã yếu, Lãnh Kính Hàn xưa nay đánh án đều mạnh mẽ như sấm giăng chớp giật, kẻ nào rơi vào tay ông ta đừng hòng có kết cục tốt đẹp. Lúc này, trưởng phòng Lãnh được mệnh danh là “con hổ trắng người vàng” đang đi vào một con ngõ nhỏ, thân hình ông rất cao lớn, đi cũng nhanh hơn người bình thường nhiều, lúc này lại đang vội nên căng lướt đi như gió.

Ở giữa con ngõ nhỏ có một cửa tiệm trông khá sạch sẽ, bên ngoài treo biển cắt tóc, giờ đang là chiều, tình hình kinh doanh không được tốt lắm, mấy cô gái uể oải ngồi trên sofa đợi khách. Lãnh Kính Hàn chẳng thèm gõ cửa, đi thẳng vào trong, xem chừng là khách quen ở đây. Chắc, không ngờ trưởng phòng Cảnh sát hình sự cũng đến những nơi thế này, nghe có vẻ hơi khó tin nhưng ông ta đã đi vào trong rồi, mà các cô phục vụ ở đây dường như cũng rất quen thuộc với ông ta, vừa thấy Lãnh Kính Hàn đi vào, ai nấy đều lạnh lùng lên tiếng chào: “Trưởng phòng Lãnh, lại đến à!”

Một gã du côn đang gội đầu lập tức cứng đờ người, lông tóc toàn thân dựng ngược, hôm qua hắn vừa tham gia ẩu đả trên phố, không ngờ hôm nay trưởng phòng Cảnh sát hình sự đã tìm đến tận cửa. Nhưng Lãnh Kính Hàn không tìm hắn, mà hỏi một phụ nữ trung niên ngâm điều thuốc ngồi ở mép phía Tây: “Cậu ta có đây không?”

Người đàn bà này là bà chủ, họ Khuất, tên chỉ có một chữ Yến, bà ta thông dong phả ra một cuộn khói, uể oải nói: “Có, vẫn còn chưa ngủ dậy kia kia.”

Lãnh Kính Hàn “ừm” một tiếng, toan đi vào phòng trong, nhưng Khuất yến lại nhắc nhở ông ta: “Trưởng phòng Lãnh, cậu ta cũng lâu lâu chưa trả tiền thuê phòng rồi đấy.”

Lãnh Kính Hàn ngại ngần cười, lấy trong ví ra ba trăm tệ, dúi vào tay bà chủ: “Ứng trước ngần này, còn đâu trả sau.” Bà chủ nhận số tiền, không nói gì thêm nữa. Bấy giờ, Lãnh Kính Hàn mới đi vào trong, gã du côn hỏi: “Chị Yến, trưởng phòng Lãnh ấy đến đây làm gì vậy? Sau này chúng tôi chẳng dám đến chỗ chị nữa đâu.”

Khuất Yến nói: “Yên tâm đi, chỉ cần các chú đến đây, tay trưởng phòng Lãnh này không dám làm gì các chú đâu. Chỗ này của chị đây có nhân vật lớn che chở cho rồi.” Lúc bà ta nói tới ba chữ “nhân vật lớn”, đám nhân viên phục vụ thấy đều cười rộ lên.

Gã du côn nghi hoặc: “Nhân vật lớn gì thế, cả trưởng phòng Lãnh cũng đích thân tới...”

Lãnh Kính Hàn đi lên một cầu thang nhỏ phía sau nhà bếp, toàn bộ tầng hai đều ghép bằng ván gỗ, cửa ra vào và cửa sổ kiểu cũ, thoát nhìn như có thể đổ sập xuống bất cứ lúc nào. Lãnh Kính Hàn quen đường thuộc lối đi thẳng đến gian phòng gỗ thứ ba bên trái, cửa phòng không khóa, trên cây cột gỗ gần một tấm bảng to bằng lòng bàn tay, bên trên có ghi hàng chữ nhỏ li ti như đầu ruồi: “Văn phòng thám tử Hàn”, mà mấy chữ này cũng phủ đầy bụi, không nhìn kỹ thì không thể nhận ra nổi.

Lãnh Kính Hàn đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ, làm phát ra âm thanh “kèo kẹt” ghê cả tai. Một mùi hôi xộc thẳng vào mũi ông, chỉ những căn phòng không quét dọn trong một thời gian dài mới có thứ mùi này. Lãnh Kính Hàn thầm nhủ: “Quá trưa rồi mà chưa dậy ăn cơm, xem ra làm ăn cũng không được ổn cho lắm. Chắc, cái thằng này...”

Lãnh Kính Hàn phẩy phẩy mạng nhện trên đầu, đã đi đến đây nhiều lần nên ông cũng quen. Bên dưới tấm chăn bản thủ lờ mờ hình một người, trên giường chật ních toàn sách là sách, quyển nào quyển nấy đã được lật nhàu nát như bó báo cũ cửa hàng đồng nát. Lãnh Kính Hàn đưa chân ra đá vào người nằm trong chăn, thực tình ông không dám dùng tay vén cái chăn đó lên nữa: “Này! Dậy đi! Có vụ án đấy!”

“Ừm... ngủ thêm lúc nữa.” Một góc chăn bị kéo xuống, để lộ ra cái đầu rối bù như tổ quạ.

“Cậu em này, tôi bảo cậu làm bữa việc gì đó có được không, sao phải lười đến thế này chứ? Cậu tùy tiện làm lấy một việc thì giờ chắc cũng thành triệu phú, tỷ phú rồi. Cậu nhìn lại bộ dạng hiện giờ của mình đi, cơm chẳng có mà ăn, tôi thấy cậu sớm muộn gì cũng phải ra đường ăn xin mất thôi.” Lãnh Kính Hàn giờ chân móc cái chăn ra.

Người nằm bên dưới chăn cời trần trụi, chỉ mặc độc chiếc quần lót, thân hình vừa cao vừa gầy, thấy rõ cả xương sườn, tóc tai bù xù mặt mũi bẩn thỉu, không cần hóa trang cũng rõ ràng là một tên ăn mày tiêu chuẩn. Anh ta lười biếng vươn vai ngồi dậy, cẩn thận giữ giữ tấm chăn ở góc tường, tức thì mấy con gián ủa ra chạy tán loạn. Đoạn nhặt đôi dép lê dưới đất lên, đập hai đế vào nhau để giữ bụi bám bên trên, đồng thời cũng làm rơi ra mấy con nhện, sau đó xỏ dép vào, nhồm người đứng dậy. Lãnh Kính Hàn cao một mét tám ba, coi như thuộc tầm trung trở lên, nhưng con người gầy gò này so với ông ta chỉ cao chứ không thấp hơn. Hai cánh tay anh ta đập lại cũng không to bằng một cánh tay của họ Lãnh, eo hông thì còn chẳng bằng một bên đùi ông ta, nhưng trên bộ mặt bình nhấc, bên dưới đôi lông mày lười kiểng, lại là một cặp mắt rất sang. Anh ta xoa cái bụng mòng như tờ giấy, nói với Lãnh Kính Hàn: “Đói rồi.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đi, đi, đi, mặc quần áo vào, tôi mời cậu ăn.” Người gầy gò ấy chớp chớp mắt, bộ dạng như vẫn còn ngại ngủ, bảo Lãnh Kính Hàn: “Đợi chút, óp...” đồng thời ngáp một cái. Đôi dép lê rách loét quệt đi xuống dưới nhà. Lãnh Kính Hàn vừa nhấc chân đi mấy bước, sàn gỗ đã phát ra tiếng kêu kety, tựa hồ có nguy cơ thùng toác bất cứ lúc nào. Lãnh Kính Hàn mở cánh cửa sổ gỗ, một luồng khí nóng ủa vào, từ đây có thể nhìn rõ tình hình bên dưới con ngõ nhỏ. Ánh dương chiếu vào, Lãnh Kính Hàn đảo mắt nhìn quanh căn gác gỗ, chiếc giường gỗ cũ, đã hỏng, một chân giường kê bằng mấy cuốn sách dày, bàn trà cũng bằng gỗ, cũng đã hỏng, bên trên thùng một lỗ to tưởng được bịt lại bằng sách; ba cái ghế gỗ, không có cái nào ngồi được. Lãnh Kính Hàn đau lòng nhủ bụng: “Vốn là một thiên tài, chỉ vì quá lười nhấc mà đến nông nổi này, sao phải khổ vậy chứ. Thật không thể hiểu nổi cái thằng này nữa.”

Người gầy gò kia rửa mặt, để lộ ra đường nét trẻ trung, nhìn thế nào cũng không quá hai mươi, đôi mắt to đen lại càng ánh lên vẻ thần bí khó dò, chỉ có điều, mỗi phần mặt đã rửa trắng trẻo, còn những bộ phận khác trên người anh ta vẫn tuyến một màu bùn xám. Anh ta quệt nước mũi ngang mặt, đi ra ngoài hỏi Khuất Yến: “Chị Yến, quần áo tôi đâu?”

Gã du côn liếc mắt nhìn qua, liền hít vào một hơi khí lạnh, đây chính là nhân vật lớn mà trường phòng Lãnh đến tìm đó ư, sao nhìn ngang dọc đều giống tên ăn mày vậy? Các cô gái trong tiệm cắt tóc hồ hững như không, chẳng ai buồn để tâm đến anh ta. Khuất Yến nói: “Hàn Phong, có vụ án rồi hả? Rốt cuộc cậu cũng có vụ án rồi đấy hả? Hàn là án lớn phải không? Chúc cậu mở hàng thuận lợi nhé!”

Hàn Phong, chính là anh chàng vừa cao vừa gầy ấy, ư ề oai nói không ra hơi: “Cái đếch gì, có mà án lớn, án lớn thì cái lão Lãnh Kính Hàn ấy lại đến tìm tôi chắc? Lão không biết tự mình giải quyết à? Lần nào đến tìm tôi cũng là toan mấy vụ lông gà lông vịt vớ và vón vẩn.”

Gã du côn nghi ngờ tai mình có vấn đề gì đó, bộ dạng như vậy mà phá án được ư? Khuất Yến đi vào nhà trong, trên hành lang nhỏ có ba phòng massage, chị ta rẽ vào một trong số đó, lâm bẫm: “Người ta chịu đến tìm cậu là tốt lắm rồi. Chắc, cái thằng lười này.”

Hàn Phong không có quần áo riêng, mỗi lần cửa tiệm có khách đến massage, anh ta liền lấy luôn quần áo của người ta mặc, cứ như vậy nhiều lần, không ngờ cũng tìm được mấy bộ vừa người. Khuất Yến đặc biệt giữ lại cho anh ta, bằng không cũng chẳng biết tên lười này sẽ biến thứ gì thành quần áo nữa.

Trong tiệm đồ tây, Hàn Phong nhét đầy miệng bánh hamburger rồi mới hỏi: “Vụ án gì thế?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Đêm hôm qua, có người lái xe đâm chết người.”

Hàn Phong nhai nhồm nhoàm: “Đầu anh có vấn đề à, đây là việc của cảnh sát giao thông, liên quan quái gì đến Cảnh sát hình sự nhà anh?”

Lãnh Kính Hàn biết tính khí Hàn Phong, liền nói: “Đừng gấp, đừng gấp, từ từ nghe tôi nói.” Hàn Phong vỗ vỗ bụng: “No rồi!” đoạn đứng dậy, phui mông toan đi luôn. Lãnh Kính Hàn kéo tay áo anh ta lại: “Cậu có muốn làm không?”

“Tôi bảo rồi, trừ phi là án lớn động trời, bưng không đừng đến tìm tôi. Đây là vấn đề nguyên tắc, tôi không có hứng thú gì với mấy vụ án bình thường cả.”

“Lần này không phải vụ án, cậu đã nghe tôi nói hết đâu. Là thế này, người lái xe ấy đâm phải người ta xong, liền tự báo cảnh sát, vấn đề là bây giờ là ở người bị xe đâm chết kia. Anh ta tên Lương Hưng Thịnh, là ông chủ của một doanh nghiệp tư nhân, công ty của anh ta vừa mới trình đơn phá sản.”

Hàn Phong cười khẩy: “Chắc, ra là vậy, ông chủ kia có phải vừa mua cho mình một khoản bảo hiểm lớn hay không?”

Lãnh Kính hàn xoa xoa tay: “Chính vậy, trước khi công ty phá sản, Lương Hưng Thịnh đã tự mua cho mình một món bảo hiểm tai nạn giá hơn một nghìn tệ.”

Hàn Phong phì cười: “Hơn một nghìn tệ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đừng coi thường hơn một nghìn tệ ấy, lúc xảy ra sự cố ngoài ý muốn, tiền bồi thường cao nhất có thể lên đến hàng trăm nghìn tệ đó.”

Hàn Phong chỉnh lại cổ áo: “Chắc, thì ra là thế. Công ty bảo hiểm nghi ngờ gã này cố ý tạo ra tai nạn để lừa thêm tiền bảo hiểm?” Anh ta bước ra cửa, đi thẳng qua quầy thu ngân.

“Này! Cậu có đi xem không?” Lãnh Kính Hàn ở đằng sau khoanh tay trước ngực, bộ dạng như muốn nói nếu không nhận lời thì tôi không trả tiền cho cậu.

Hàn Phong lắc đầu “hừ” một tiếng: “Vụ nhỏ, không đi!”

Lãnh Kính Hàn đi theo anh chàng ra ngoài, cô gái ở quầy thu ngân vội kêu lên: “Anh ơi, hai người còn chưa trả tiền mà” rồi đuổi theo họ.

Lãnh Kính Hàn không nói năng gì, ai cũng nhìn thấy cả, từ lúc vào tiệm ăn nhanh này, người gọi đồ ăn là Hàn Phong, người ăn cũng là Hàn Phong, ông ta chỉ đi theo Hàn Phong vào đây mà thôi.

Cô gái chặn Hàn Phong lại: “Anh ơi, anh còn chưa trả tiền.”

“Tiền!”

Hàn Phong tròn mắt lên một cái, tựa như xưa nay chưa từng biết tiền là thứ gì. Lãnh Kính Hàn đứng bên cạnh hồ hững hờ nghiêng, thản nhiên: “Để xem thằng nhãi này xử lý thế nào.”

Kể tới đây thì không thể không nói về trang phục của Hàn Phong. Anh ta lấy ở chỗ bà chủ tiệm gọi đầu một cái áo khoác gió lớn quần lên người, bên trong không mặc gì cả, để lộ ra hai cặp giò gầy nhẳng đầy lông lá, thoát nhìn cực giống người mới trốn từ viện tâm thần ra. Lúc này, anh ta bị cô gái chặn lại ở tiệm đồ ăn nhanh, trong túi không có một xu, bèn ngấm nghi giấy lát, đột nhiên làm ra một chuyện kinh người, khiến cô gái kia kêu ré lên, đưa tay bịt chặn mắt lại. Lãnh Kính Hàn cũng giật nảy, toát hết mồ hôi lạnh.

Hàn Phong không làm gì đặc biệt, anh ta chỉ bất thần mở vạt áo gió ra, sau khi cô gái khi kêu ré lên, Hàn Phong lại kéo vạt áo vào. Anh ta thấy cô phục vụ lộ vẻ lúng túng ra mặt, liền đắc ý cười hô hô bảo: “Tôi ăn bánh hamburger của cô, cô cũng nhìn thấy thân thể của tôi rồi. Giờ chúng ta hòa nhé, không ai nợ ai.”

Lãnh Kính hàn vội đưa cho cô gái một tờ năm mươi tệ, cuống cuồng nói với lại một câu: “Không cần trả lại”, đoạn kéo Hàn Phong cahj đi, bấy giờ ông mới tự mắng bản thân, biết rõ thằng nhãi này xưa nay đều không màng đến đạo đức lại còn dám dẫn hấn ra phố, thật đúng là mình làm mình chịu.

Hàn Phong chạy được vài bước liền dừng lại: “Nếu không có chuyện gì khác, tôi về đi ngủ đây. Oáp...” Anh ta lại ngáp dài cái nữa.

Lãnh Kính Hàn bắt lặc: “Chắc, xem ra đành phải phụ lòng nhờ vả của con bé Khả Hân ấy rồi.” Đây mới là chiêu sát thủ cuối cùng của ông.

Hàn Phong khựng lại hỏi: “Khả Hân?”

Lãnh Kính Hàn bấy giờ mới thẽ thọt: “Đúng vậy, con bé chính là người phụ trách hợp đồng bảo hiểm này, cũng là con gái một người bạn của tôi, trước giờ tôi vẫn coi nó như châu ruột mình vậy. Lần này nó nghi ngờ Lương Hưng Thịnh lừa tiền bảo hiểm, nên mới đến tìm tôi, nhưng cậu biết đấy, tôi không tiện trực tiếp ra mặt, định chuyển qua cho cậu. Công ty bảo hiểm của bọn họ cũng có điều tra viên riêng, nhưng con bé nghi, nhờ chúng ta thì sẽ điều tra được kỹ hơn một chút.”

Hàn Phong ngập ngừng: “Khả Hân... bao nhiêu tuổi rồi?” Lãnh Kính Hàn cố nhin cười, biết chiêu này đã hiệu quả, mới nói: “Người ta vừa mới tốt nghiệp đại học, năm nay hai mươi mốt, một cô gái xinh tươi như thế mà lại chưa có bạn trai, thật đúng là hơi kỳ lạ.”

Cặp mắt Hàn Phong sáng bừng lên lạ lùng, cứ hỏi đi hỏi lại: “Có xinh không? Rất xinh phải không?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Một trăm phần trăm là mỹ nữ.”

Hàn Phong liền ra vẻ trầm ngâm: “Vậy thì có thể suy nghĩ.” Cũng không biết anh ta nghĩ ngợi cái gì.

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Thế còn nguyên tắc của cậu thì sao?”

Hàn Phong nói: “Chắc, không phải lỗi của tôi. Hormone giống đực luôn khiến tôi không kiềm chế nổi. Đây là vấn đề sinh lý, là quy thuận tự nhiên, không một ai có thể kháng cự lại tự nhiên. Đây không phải là làm trái quy tắc, mà là thuận theo tự nhiên thôi.”

Bọn họ tới hiện trường trước. Mỗi khi nhận một vụ án, đến hiện trường đầu tiên là việc quan trọng nhất đối với Hàn Phong, giờ tuy đã muộn, nhưng tới hiện trường sớm chút nào sẽ có lợi thêm chút ấy. Đây cũng là châm ngôn chí lý của anh ta.

Vì hiện trường là một trong những tuyến đường chính của thành phố, nên xe cộ đã được lưu thông lại từ lâu, chỉ còn vài vết máu lờ mờ in trên mặt đất. Hàn Phong liếc trái liếc phải, đảo mắt quan sát xung quanh, trông có vẻ không được đề tâm cho lắm, nhưng Lãnh Kính Hàn biết, chính trong những cái nhìn hồ hững này, Hàn Phong luôn phát hiện ra được rất nhiều chi tiết mà nhân viên điều tra cẩn mẫn tra xét cả mấy ngày cũng không tìm thấy. Đây, chính là sự khác biệt giữa thiên tài và người bình thường.

Hàn Phong quan sát địa hình xung quanh, lấy một ít bụi đất có lẫn vết máu, rồi lại trèo lên cột đèn ở góc phố góc nghiêng, cuối cùng đi sang phía bên kia đường. Ở đây có một tiệm quần áo đang thay kính tử trung bày bên ngoài. Hàn Phong hỏi: “Sao vậy? Bị đập kính à?”

Ông chủ béo quay trả lời: “Phải rồi, lũ ăn trộm thật đáng ghét, nửa đêm đập vỡ hết cả tủ kính của tôi. Đắt lắm đấy chứ đùa đâu.”

Hàn Phong hỏi: “Có mất quần áo không?”

Ông chủ gãi đầu: “Quần áo thì không thiếu cái nào, chắc là làm kinh động đến người khác, bọn trộm sợ quá chạy mất tiêu luôn rồi,” Hàn Phong cẩn thận

gói một mảnh kính vỡ có dính máu cất đi.

Anh ta lại hỏi thêm mấy câu nữa, rồi nói với Lãnh Kính Hàn: “Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Đi đâu?”

Hàn Phong đáp: “Đi gặp tay tài xế xe tải kia chứ đi đâu.”

Ngô Chí Quang vẫn đang trong hai mươi bốn giờ tạm giam, cả người rũ ra như quả bóng xì hơi, thật đúng là đen đui hết mức, nửa đêm lái xe không ngờ lại đụng phải hai người, tệ hơn nữa là, cảnh sát tra ra nồng độ cồn trong hơi thở của anh ta sẽ phải đền bằng nửa đời còn lại mất thôi.

Lãnh Kính Hàn chào hỏi đồng nghiệp ở phòng Cảnh sát giao thông, rồi dẫn Hàn Phong vào trong. Cán bộ thẩm vấn Trần Tư khá trẻ tuổi, nghe nói có người ở phòng Cảnh sát hình sự đến điều tra, là là đích thân trưởng phòng Lãnh, nhưng không thể ngờ Lãnh Kính Hàn lại dẫn đến một người như thế này, bộ dạng gây cho người ta cảm giác khó chịu hết sức.

Hàn Phong cầm bản ghi lời khai đọc lướt qua rồi vút sang bên cạnh, nói: “Tôi muốn hỏi lại.” Trần Tư đành phải đi sắp xếp.

Hàn Phong hỏi: “Anh nói thời gian xảy ra tai nạn đêm qua vào khoảng từ một đến Hai giờ sáng, rốt cuộc là một hay hai giờ vậy?”

Ngô Chí Quang ủ rũ trả lời: “Tôi làm sao biết được, lúc rời khỏi quán rượu là mười một giờ, lái xe một lúc thì gặp tai nạn.”

Trần Tư bổ sung thêm: “Xe cấp cứu đến hiện trường xảy ra tai nạn lúc một giờ bốn mươi chín phút.”

Hàn Phong lờm anh ta một cái: “Tôi có hỏi anh đâu!” Sắc mặt Trần Tư đành lại, lúc đó anh ta vẫn chưa biết, lúc Hàn Phong hỏi cung, ngay cả Lãnh Kính hàn cũng không dám chen miệng vào, huống hồ là một cán bộ thẩm vấn nhỏ nhoi. Ngô Chí Quang ngược lại rất có thiện cảm với Hàn Phong, từ đêm qua đến giờ, anh ta bị cảnh sát này hành hạ, sớm đã muốn tìm cơ hội năg cho hấn một trận.

Hàn Phong lại hỏi: “Anh nói có một người đột nhiên từ trong góc nhảy ra, anh không kịp phanh lại, nên mới đánh xe ngoặt vào trong ngõ nhỏ?”

Ngô Chí Quang gật đầu. Hàn Phong tiếp lời: “Vậy sau khi anh rẽ vào ngõ đâm trúng người, cái người đột nhiên nhảy ra kia chắc chắn là nhân chứng mục kích đầu tiên, thế người đó đâu rồi?”

Ngô Chí Quang ngẫm nghĩ: “Đúng rồi, lúc đấy tôi không chú ý, giờ nghĩ lại, người đó đột nhiên xuất hiện, sau đó liền biến mất luôn.”

Hàn Phong lại cầm tờ biên bản thẩm vấn, xem một lượt, đoạn nói tiếp: “Anh chờ một xe sắp thép, đi từ đâu vậy?”

Ngô Chí Quang trả lời: “Từ xưởng thép Thành An thành phố Thiên Nhai. Tôi đưa hàng tới công ty trách nhiệm hữu hạn khai thác mỏ Hằng An.”

Hàn Phong bấm đốt ngón tay tính toán: “Từ Thiên Nhai đến, vậy tức là anh đã lái xe gần mười tiếng đồng hồ trước khi xảy ra tai nạn, chỉ có một mình anh thôi à? Công ty khai thác mỏ Hằng An, đưa đến đây làm gì?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Công ty khai thác mỏ Hằng An có một xưởng gia công thép đặc biệt, sản xuất thép luyện chất lượng cao.”

Ngô Chí Quang xác nhận: “Đúng vậy, Vì chạy nhanh, nên khi gặp anh bạn tôi trước khi trời tối mới có thời gian đi uống một ly.”

Hàn Phong đảo mắt nói: “Người bạn kia của anh, chính là cái người uống rượu với anh ý, bao lâu hai người không gặp mặt rồi?”

Ngô Chí Quang đáp: “Lâu lắm rồi, tôi cũng không nhớ nữa, không ngờ lại tự dưng gặp được anh ta.” Vừa nói đến bạn cũ, Ngô Chí Quang liền phàn chán hần lên.

Hàn Phong tiếp tục hỏi: “Anh ta cũng lái xe à?” Ngô Chí Quang gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi quen nhau lâu lắm rồi.”

Hàn Phong lại hỏi: “Các anh uống bao nhiêu rượu?”

Trần Tư chau mày, thâm nhủ: “Chuyện này thì liên quan gì đến vụ án chứ.” Nhưng anh ta không dám nói ra.

Ngô Chí Quang trả lời: “Không biết, ít nhất cũng phải hàng chục lon bia, ngoài ra mỗi người còn uống nửa lít Nhị Oa Đào nữa. Nói về tửu lượng, tôi đây chưa từng biết thua ai, thằng cha kia cũng uống kinh lắm. Kể ra chắc chắn anh không tin, chứ chúng tôi từng mỗi người một chai Kiềm Nam Xuân uống với nhau đấy.”

Hàn Phong hưởng ứng: “Ồ.” Anh ta lấy làm hứng thú nghe tiếp, cuối cùng cũng thành ra nói chuyện nhà với Ngô Chí Quang luôn, từ ăn mặc đi lại cho đến cô bạn gái đầu tiên, chuyện gì họ cũng nói. Hai người nói chuyện suốt một tiếng đồng hồ, Hàn Phong cho là đã tìm hiểu đủ, mới cùng Lãnh Kính Hàn đi gặp cô gái Khả Hân kia.

Hàn Phong lấy một bộ đồ mới ở chỗ Lãnh Kính Hàn, mỗi lần đi gặp phụ nữ, anh ta luôn ăn mặc rất tử tế, có điều quần áo ở đâu ra thì không thể nói được. Lãnh Kính Hàn đương nhiên xót ruột vô cùng, nếu cứ ở cùng Hàn Phong thế này, tiền lương một tháng của ông chắc không đến hai ngày là sứt hết.

Hàng lông mày của cô gái như hai lá liễu, đôi mắt to, gương mặt ấy chắc chỉ có thể dùng từ “thiên sứ” để hình dung, Hàn Phong chưa từng gặp ai như

thế, gương mặt thuần khiết như vậy, gần như là một kiệt tác hoan mỹ của Thượng đế. Vóc dáng cô cũng rất đẹp, có điều chiều cao hơi thấp một chút, chắc chưa đến một mét sáu, so với cô thì hàn phong quá cao. Ngoài ra, mái tóc cô cắt ngắn cũn, hàn Phong cũng không thích các cô gái để tóc ngắn cho lắm.

Ba người gặp nhau trong quán cà phê, Lãnh Kính Hàn giới thiệu: “Phan Khả Hân. Vị này là thám tử nổi tiếng Hàn Phong.”

Phan Khả Hân bẽn lẽn cúi đầu. Hàn Phong nhìn chăm chăm vào ngực cô không chịu rời mắt, được quá đi, ít nhất cũng phải cup D, không thể dưới cỡ 38 được. Cô Phan Khả Hân này rất biết chọn áo ngực, loại áo ngực có chụp lớn hơn ngực một phần tư, bên dưới có gọng thép nâng đỡ, đẩy hai bầu vú tròn trịa vào hân trong áo ngực mềm mại vươn cao, lại có thể thực hiện massage cho bầu ngực dễ chịu. Hàn Phong nhìn xoáy vào hai quả bóng thịt trắng muốt ấy của Phan Khả Hân, thầm nghĩ không biết lúc nào chúng mới có thể nhảy ra giống như hai chú thỏ trắng.

Phan Khả Hân đã cúi đầu đến lần thứ năm rồi, người nào đó có chút thường thức đều phải biết ý tứ củ cô, tự giác thu hồi ánh mắt mình lại. Nhưng Hàn Phong thì không, mắt anh ta giống như con sói, một khi đã nhắm vào con mồi thì tuyệt đối không buông tha, lại giống như một cây kéo, trong mắt anh ta, Phan Khả Hân sớm đã bị “xoẹt xoẹt” mấy nhát cắt nát tất cả y phục trên người ra rồi.

“Khụ, khụ.” Lãnh Kính Hàn thực sự không thể nhìn thêm nữa, đành hắng hai tiếng ý bảo Hàn Phong chú ý đến thể diện, không cô gái nào thích ánh mắt như thế cả. Lãnh Kính Hàn là bác cha chú của Phan Khả Hân, thực tình không biết nên xử lý thế nào, ông nói chuyện mấy câu, rồi chuẩn bị rút lui: “Vhaacj, hai người đã quen nhau rồi, chú cũng còn chút việc phải làm. Khả Hân này, nếu tay Lương Hưng Thịnh kia gạt tiền bảo hiểm, thám tử Hàn đây chắc chắn sẽ phát hiện ra chiêu trò của hắn. Điểm này thì cháu cứ yên tâm, chú đi trước đây, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé.” Ông sai chân bước khỏi quán cà phê, cảm giác như thể vừa đưa Phan Khả Hân vào miệng sói, lòng cũng hơi áy náy.

Phan Khả Hân hỏi: “Không biết thám tử Hàn đã phát hiện ra sớ hờ gì chưa?”

“Cô có thể gọi tôi là Hàn Phong, hoặc gọi luôn là A Phong cũng được, tôi có thể gọi cô là Hân Nhi. Mọi người nói chuyện với nhau, không cần câu nệ thế làm gì. Nói thực, tôi cũng chưa nắm được nhiều lắm về vụ tai nạn này, còn cần thêm thông tin chi tiết hơn nữa. Chắc cô có thể giúp được tôi.”

“Ừm, anh cần tôi giúp kiểu gì?”

“Tôi muốn đi gặp người thân của người bị hại.”

Phan Khả Hân đứng phắt dậy, biến sắc mặt, nghiêm giọng nói: “Chẳng lẽ hiện trường không có gì sơ hở sao? Chẳng lẽ tài xế kia khai chưa đủ tường tận sao? Thực ra, điều tra viên của chúng tôi cũng có thể tìm ra đầu mối, chỉ là nghĩ đến việc các anh ra vào sở Cảnh sát lấy tư liệu tiện hơn nên mới mời các anh giúp lần này. Nếu Lương Hưng Thịnh muốn gạt tiền bảo hiểm thì đó hoàn toàn là chuyện cá nhân của hắn ta, có can hệ gì với người nhà đâu.”

Hàn Phong ngắm nhìn đường cong cơ thể của Phan Khả Hân, những chỗ cần đẩy đặn thì gò lên nổi bật, những chỗ cần eo ót thì nhỏ nhắn xinh đẹp, nhưng trong lòng anh ta lại nghĩ đến một chuyện khác, thầm nghĩ hoặc: “Lạ thật, tại sao vừa nhắc đến gia đình người bị hại cô Khả Hân này lại kích động như vậy? Cứ làm như nếu mình gặp người nhà bị hại thì nhất định sẽ không chịu giúp cô nàng vậy.”

Khu phát triển Hạ Loan, vốn là khu quy hoạch phát triển lớn nhất thành phố, được một công ty xây dựng rất lớn thầu cả về quy hoạch lẫn xây dựng. Chẳng ngờ, nhà cửa mới xây được nửa chừng thì có người tố cáo, bên thi công đã sử dụng một lượng lớn sắt thép và xi măng chất lượng thấp. Sau khi việc này được báo chí phanh phui, lãnh đạo của tập đoàn xây dựng và phát triển kia đã ôm một món tiền lớn bỏ trốn, bên trong khu phát triển chỉ còn lại những khối nhà đang xây dở dang, có tòa nhà đã xây xong, chỉ còn việc trát và sơn tường nữa là hoàn công. Thành phố cũng muốn tiếp tục công trình, nhưng khôn nổi bấy lâu không ai dám nhận, vì vừa phải đầu tư lớn, mặt khác phải phá hết những toàn cũ đi, tính toán xong những khoản chi này, thì chẳng còn lợi nhuận nữa. Chính quyền thành phố sang nhiệm kỳ mới, vậy là việc của khu phát triển này cứ lần lữa kéo dài mãi, một mạch đến nay đã được sáu năm.

Trong sáu năm này, những phòng ốc ấy đã trở thành chốn nấu ăn cho đám du thủ du thực, người nhặt rác, ăn mày. Càng ngày người càng thêm đông, chỉ có trong thời gian ngắn, nhà cửa đã không còn đủ nữa, xung quanh các toàn nhà bắt đầu có những túp lều nhỏ dựng bằng ván gỗ, vừa tiến vào khu phát triển, đã thấy ngay một mùi hôi thối, ẩm mốc khiến người ta buồn nôn xộc lên.

Lúc họ đến khu phát triển Hạ Loan, đường vào hầu như không thể thông xe. Khi hai người xuống xe, không ít người ăn mặc rách rưới tò mò đánh giá, Hàn Phong thậm chí còn ngỡ rằng mình đã đến địa bàn của Cái Bàng. Quả nhiên, ngay khi nhìn thấy người thân của Lương Hưng Thịnh, anh ta đã mềm lòng. Anh ta lấy làm kinh ngạc, không ngờ trong thành phố này lại còn có nơi sánh ngang được chỗ ngủ của mình. Căn nhà gỗ xập xệ rộng chưa đầy 10m2, kê một chiếc giường vào rồi thì không để thêm được thứ gì nữa. Lư Phương, vợ của Lương Hưng Thịnh cùng con trai Lương Tiểu Đồng sống chen chúc trong căn nhà gỗ này.

Hàn Phong không khỏi bất ngờ, dầu có nghèo mấy thì nghèo, Lương Hưng Thịnh dù sao cũng là chủ một công ty, nhà anh ta sao có thể tòi tàn tới mức độ này cơ chứ. Sau hỏi ra mới biết, Lương Hưng Thịnh hồi mới còn phong quang từng cặp kẻ tình nhân bên ngoài, về nhà thường hay đánh chửi vợ con. Người vợ trong cơn nóng giận, đã dẫn con trai rời khỏi nhà họ Lương. Không lâu sau, công ty của Lương Hưng Thịnh đi đến bờ vực phá sản, anh ta trở thành kẻ không xu dính túi. Còn tình nhân của anh ta, sau khi vợ vết nốt chút tích lũy cuối cùng, đã không từ mà biệt, Lương Hưng Thịnh thật sự trắng tay.

Lư Phương văn hóa không cao, cũng chẳng có thân thích gì trong thành phố, chỉ còn biết nhặt rác mưu sinh. Lương Tiểu Đồng năm nay mười tuổi, thường ngày theo mẹ nhặt rác, dựa vào chút thu nhập ít ỏi để tiếp tục đi học. Trước cảnh ngộ ấy, Hàn Phong không khỏi cảm động, anh ta không ngờ tình trạng của bọn họ lại tệ thảm đến nước này, cũng khó trách Phan Khả Hân nghi ngờ Lương Hưng Thịnh lừa tiền bảo hiểm vì có lẽ họ Lương kia cuối cùng cũng có chút lương tâm, tên người thụ hưởng trong hợp đồng bảo hiểm ấy chính là Lư Phương.

Năm trăm nghìn tệ không lớn, nhưng rõ ràng đủ để thay đổi cuộc sống của mẹ con họ. Phan Khả Hân lấy làm bất mãn nói: “Tuy tình cảnh họ rất đáng

thương, nhưng chuyện nào ra chuyện ấy. Cá nhân tôi có thể chỉ ra một khoản tiền hỗ trợ cuộc sống cho họ, nhưng nếu xác nhận Lương Hưng Thịnh lừa tiền bảo hiểm, công ty chúng tôi nhất quyết không trả dù chỉ một xu.”

Hàn Phong nhìn quanh bốn bức vách tuềnh toàng, lại nhìn sang Lư Phương, chị ta đã ngoài ba mươi, áo quần trên người tuy có chút sờn cũ nhưng rất sạch sẽ, hơn nữa nhan sắc vẫn mặn mà, phụ nữ ở tuổi này thường toát lên vẻ chín chắn thành thục, thân hình không hề thua kém Phan Khả Hân. Trong lúc nói chuyện, Lư Phương cứ thút thít nghẹn ngào, song bộ dạng yếu đuối ấy quả khiến người ta mê mẩn. Lương Tiểu Đồng là một đứa trẻ tóc đen dày, mái tóc ngắn như kim cắm trên đầu, lông mày gần như biến thành một dải, bụi bẩn không che dấu được khuôn mặt non nớt, nó cần rằng một mực không khóc một tiếng, đôi mắt toát ra vẻ trưởng thành không hợp với tuổi. Khi Hàn Phong hỏi nó, nó đáp: “Ông ấy không phải cha cháu, cháu không có người cha như thế.” Lư Phương nghe vậy vừa mắng Lương Tiểu Đồng vừa ôm con khóc. Hàn Phong nhìn Lương Tiểu Đồng, cảm thấy đứa trẻ này thật không tầm thường. “Có thể, đây chính là sự tác động của số phận lên một con người. Có một tuổi thơ thế này, về sau không biết trở thành thế nào?” Hàn Phong nghĩ vậy.

Lúc dời đi, Hàn Phong thở dài nói: “Ài, người chết rồi không thể sống lại, dù anh có phạm lỗi lớn tày đình đi nữa thì tội đấy cũng theo anh cả rồi, huống hồ, chưa biết chừng anh ta còn để lại cho mẹ con chị vài niềm vui bất ngờ đấy.”

Lư Phương còn muốn hỏi gì đó, nhưng Hàn Phong và Phan Khả Hân đã vội đi mất. Phan Khả Hân hỏi: “Giờ anh gặp thân quyến người chết rồi, nói xem, anh đã điều tra ra những gì?”

Hàn Phong trả lời: “Rất xin lỗi, cô Phan, tôi thấy đây đích thực là một vụ tai nạn, tai nạn ngoài ý muốn.”

Phan Khả Hân nghiêng răng nghiêng lợi: “Được! Chúng tôi sẽ cử nhân viên của hãng đi điều tra.” Đoạn bỏ mặc Hàn Phong, đi thẳng. Hàn Phong hồi tưởng lại mùi hương trên người cơ thể Lư Phương, rất tươi mới rất thuần phác, điều này thì hương nước hoa trên người Phan Khả Hân không thể so bì.

Sau đó Lãnh Kính Hàn tới tìm Hàn Phong lần nữa, hàn Phong một mực khẳng định không phát hiện điều gì lạ, chính xác là tai nạn ngoài ý muốn. Lãnh Kính Hàn đi rồi, anh ta mới từ từ cười, anh ta thích là người đưa ra quyết định, vụ tai nạn này có sơ hở, một sơ hở rất lớn, nhưng chỉ cần anh ta không nói, những điều tra viên kia cũng sẽ chẳng tra ra gì. Đôi mẹ góa con côi kia quá đáng thương, công ty bảo hiểm nhiều tiền như thế, bồi thường cho người ta một ít có gì là không được cơ chứ? Hàn Phong lại ngẫm nghĩ, cảm thấy hết sức tán thành với cách làm của mình, bèn nở nụ cười hài lòng.

Hàn Phong cho rằng, mình đã đắc tội với tiểu thư Phan, cô ta sẽ không đòi nào đến tìm mình nữa. Nào ngờ, đến ngày thứ ba, Phan Khả Hân thông qua Lãnh Kính Hàn, mời Hàn Phong tới tham dự một tiệc rượu nói là để chuộc lỗi. Vốn dĩ Hàn Phong không định đi, nhưng nghĩ tới đáng người Phan Khả Hân, lại không biết sau tiệc rượu còn có phát triển gì thêm không, liền vui vẻ nhận lời.

Hàn Phong không ngờ đó lại là một bữa tiệc tối cao cấp, bộ vest anh ta lấy từ chỗ Lãnh Kính Hàn quả thật là lạc lõng không cùng đẳng cấp, còn không bằng đồ của phục vụ. Nườm nượp qua lại đều là khách quý, có những nhân vật thường xuất hiện trên tivi, còn có không ít người nước ngoài, Hàn Phong đứng giơuax sảnh chính, không thấy nooit một người quen biết, cũng không ai để ý đến anh ta. Phan Khả Hân mặc một bộ đầm dự tiệc bằng lụa ôm sát người, khoét lưng đến eo, phát nền những đường cong cơ thể như tranh vẽ, đôi giày cao gót không thể cao hơn được nữa giúp cô miễn cưỡng đứng đến vai Hàn Phong. Tay cầm sâm banh, cô bước tới bên Hàn Phong, mỉm cười nói: “Thảm tử Hân, có vẻ lúng túng quá nhỉ.”

Hàn Phong vốn là lãng tử phóng khoáng không màng lễ nghĩa, đến nơi thế này đúng là có chút lúng túng, bị Phan Khả Hân nói trúng bèn quay ngoắt đầu đi, không thèm đáp lời. Phan Khả Hân nói: “Được rồi, hôm đó thái độ của tôi đối với anh không được tốt, là lỗi của tôi. Hôm nay tôi muốn xin lỗi anh, thảm tử Hân liệu có thể nể mặt uống một ly không?” Hàn Phong nhận lấy ly rượu, hỏi: “Sao cô có thể tham dự bữa tiệc cao cấp thế này?” Điều làm anh ta ngạc nhiên là, Phan Khả Hân không những có thể tham dự bữa tiệc này, mà còn có thể mời mình cùng tới, thân phận cô nhân viên quản lý nghiệp vụ công ty bảo hiểm này rất không tầm thường.

Phan Khả Hân cười nói: “Bác Lãnh không nói gì với anh sao? Cha tôi...” Hàn Phong lập tức lục tìm trong bộ nhớ, ở thành phố này, họ Phan, ờ, anh ta vừa há miệng, Phan Khả Hân đã dùng ngón tay chặn lại, gạt đầu tỏ ý anh đoán đúng rồi. Hàn Phong thầm rung động, chẳng trách Phan Khả Hân có thể tham dự bữa tiệc thế này, mà đâu chỉ có vậy, cô là quốc yện cô cũng có thể tham dự ấy chứ, bởi cha cô, không chỉ là danh gia trong giới thương nhân, mà còn là yếu nhân giới chính trị. Hàn Phong hiểu kỳ hỏi: “Vì sao cô phải đi làm nhân viên công ty bảo hiểm?”

Phan Khả Hân dẫn môi: “Rất nhiều người cũng hỏi tôi câu này. Theo suy nghĩ của các anh, tôi phải đi làm CEO một công ty lớn, phải quản lý những dự án tính bằng tiền tỷ mới đúng có phải không? Hừm, tôi chỉ không muốn để người ta nghĩ rằng, tôi sống dưới cái bóng của cha, tôi muốn sống bằng chính năng lực của mình.” Hàn Phong bật cười: “Xem ra tôi phải đánh giá lại cô mới được, là một cô gái tự cường đấy.”

Phan Khả Hân cười nhạt: “Điều tra viên của chúng tôi đã đi điều tra rồi, quả thật như lời anh nói, không có bất kỳ dấu vết nào cho thấy đây là một vụ tai nạn được lên kế hoạch cả. Anh nói đúng, hôm đó tôi cứ nghĩ anh bao che cho hai mẹ con nhà ấy, tôi đã trách lầm anh rồi, tôi xin lỗi.”

Hàn Phong trái lại có phần khó xử, vụ tai nạn đó rõ ràng là do Lương Hưng thịnh cố tình bày trò, anh ta chỉ không nói toạc ra mà thôi.

Phan Khả Hân tiếp tục: “Ngày mai, chúng tôi sẽ ký kết thỏa thuận bồi thường với mẹ con Lư Phương, cuộc sống của họ sẽ mau chóng khá lên thôi.”

Hàn Phong lấy lệ: “Thế thì tốt quá, thế thì tốt quá.”

“Miss!” Một quý ông ngoại quốc gọi Phan Khả Hân qua chỗ hân, Hàn Phong lại đứng một mình. Mắt anh ta bắt đầu sục sạo, khách khứa nơi này, nam không nói làm gì, nữ giới đều là những báu vật gọi cảm. Đây là thiên đường châu Á với thân hình bốc lửa; kia cô em châu Âu cao trên mét tám, tóc vàng mắt xanh, tay chân nõn nà, tron láng như bạch ngọc.

Hàn Phong khóa chặt mục tiêu, thừa cơ tiếp cận cô nàng châu Âu nọ, giữa chừng chợt ngửi thấy một mùi hương da thịt kỳ lạ, rất thuần, thoang thoảng, nhưng lại có sức hấp dẫn không thể diễn tả bằng lời đối với nam giới. Hàn Phong thấy da đầu tê rần, thầm nghĩ: “Không thể nào, chuyện này có gì đó

không đúng!”

Hàn Phong không chào hỏi Phan Khả Hân, vội vàng rời khỏi bữa tiệc, ngay trong đêm tối quay lại hiện trường vụ tai nạn. Lần này anh ta dừng lại nơi chiếc xe tải đâm phải người rất lâu, quan sát tỉ mỉ. Đây là nút giao ngã ba, góc đường có cột đèn, từ con ngõ nhỏ đối diện đi ra là tiệm bán quần áo, cửa tiệm có một tủ kính trưng bày khá lớn.

Đêm xảy ra tai nạn, tủ kính trưng bày bị người ta đập vỡ. Lương Hưng Thịnh rất có thể đã dùng dây cao su, một đầu cột trên nóc nhà đối diện, một đầu thả xuống buộc hình con nôm cao su đem đặt tủ kính. Thường cao su vắt qua thanh ngang cột đèn đường, nghe tiếng có thể phán đoán chiếc xe to xe nhỏ, trông đen pha có thể biết khoảng cách giữa xe và ngã ba, sau đó đợi thời cơ chín muồi, anh ta chỉ cần giật dây thừng cao su là dẫn được cảnh có người nhảy ra giữa đường. Ở khoảng cách gần như vậy, bất kỳ lái xe có chút kinh nghiệm nào cũng đều chọn cách ngoặt vào ngõ, anh ta bất giờ có thể tự mình lao ra, hễ buông tay là dây thừng cao su kia sẽ mang theo ma nơ canh bay lên mái nhà, nếu anh ta có đồng phạm, hoặc nói trước với vợ, thu dọn ma nơ canh ấy đi thì có trời mới biết.

Thanh ngang cột đèn có vết đen do cao su ma sát, đây là chứng cứ Hàn Phong phát hiện được đầu tiên mà không nói ra vì thấy số phận hai mẹ con nhà họ Lương quá bi thảm, nhưng giờ đây anh ta đã thay đổi chủ ý. Bởi Hàn Phong phát hiện, chuyện này còn phức tạp hơn mình tưởng tượng, có quá nhiều điểm kỳ lạ bên trong, anh ta không ngừng nhắc nhở bản thân, sơ suất quá, sơ suất quá rồi.

Chiều hôm sau, trong sảnh làm việc công ty bảo hiểm, Phan Khả Hân ngồi đối diện một người đàn ông trung niên, thương lượng thỏa thuận bồi thường, dường như đã bàn bạc thỏa đáng, Phan Khả Hân đẩy kẹp tài liệu tới trước mặt người đàn ông, mỉm cười nói: “Ngài Lâm, sau khi ngài ký tên vào đây, bản thỏa thuận này sẽ chính thức có hiệu lực. Ngài có thể cùng tôi tới ngân hàng chỉ định lĩnh tiền bồi thường.”

Người đàn ông trung niên họ Lâm gật đầu về hải lòng, vừa cầm bút lên thì Hàn Phong xuất hiện. Anh ta sai bước tới, túm lấy tay cầm bút của người đàn ông họ Lâm: “Xin lỗi, tôi e là vẫn chưa thể ký đâu.”

Người đàn ông họ Lâm ngơ ngác hỏi: “Anh là ai?” Phan Khả Hân thấy vô cùng khó hiểu: “Xảy ra chuyện gì vậy? Hàn Phong?” Hàn Phong nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, ông chính là luật sư toàn quyền đại diện trong vụ án tai nạn của Lương Hưng Thịnh phải không?”

Người đàn ông họ Lâm tự giới thiệu: “Đúng vậy, tôi tên là Lâm Quốc Cường, được bà Lư Phương ủy thác toàn quyền đại diện vụ bồi thường của chồng bà ấy. Xin hỏi anh là ai?”

Hàn Phong chẳng màng phép tắc ngồi ngay xuống: “Thám tử. Hàn Phong.”

Phan Khả Hân rót cho anh ta cốc nước, Hàn Phong uống ực một hơi cạn sạch. Lâm Quốc Cường hỏi: “Thám tử Hân, anh cho rằng bản thỏa thuận này có vấn đề gì sao?” Hàn Phong cầm kẹp tài liệu lên, nói: “Thỏa thuận không có vấn đề gì, song, Lương Hưng Thịnh lừa tiền bảo hiểm, vì vậy, năm trăm nghìn này không thể giao cho bà Lư Phương được. Thực sự vô cùng xin lỗi.”

Lâm Quốc Cường nhìn sang Phan Khả Hân: “Chuyện này là thế nào? Tôi cần một lời giải thích từ phía các vị.”

Phan Khả Hân nhìn Hàn Phong, cô cũng không biết chuyện này là thế nào, Hàn Phong không phải rõ ràng đã nói không có vấn đề gì sao? Hàn Phong bèn thuật lại một lượt cách thức gây án của Lương Hưng Thịnh, Lâm Quốc Cường nghe xong bèn bật cười ha hả: “Thưa ngài thám tử, đây đều là suy nghĩ chủ quan của anh thôi, ầu cũng chỉ là đoán mò, anh có bằng chứng gì, chứng minh đương sự của tôi dùng cách đó lừa tiền bảo hiểm chứ?”

Hàn Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, cả sáng nay tôi đã đi tìm chứng cứ ấy đấy. Ông xem cái này đi...” Anh ta lấy ra một cái túi nhựa, bên trong đựng mấy món đồ nho nhỏ. Một chiếc khoen sắt móc đinh dài, vài vụn đá, và một đoạn không biết là thứ gì.

Hàn Phong giải thích: “Đây đều là những thứ phát hiện ở hiện trường xảy ra tai nạn, hay chính là trên nóc cửa tiệm quần áo. Cái khoen sắt này dùng để cột một đầu sợi dây cao su, khi tôi phát hiện ra, nó đang được đóng sâu vào vách sân thượng trên nóc nhà. Do ma nơ canh bắn lên trên với tốc độ nhanh, chắc chắn có ma sát với bờ tường, trong số đã vụn này có lẫn mảnh gỗ. Còn cái này, là đoạn dây cao su mà đồng phạm của Lương Hưng Thịnh không gỡ nổi, đành dùng dao cắt đứt còn bỏ lại.”

Lâm Quốc Cường cười gượng gạo: “Cả anh và tôi đều biết, những thứ này không đủ để chứng minh đương sự của tôi lừa tiền bảo hiểm.”

Hàn Phong nói: “Đây chỉ là vật chứng phụ trợ thôi. Lương Hưng Thịnh dùng tay nắm chặt sợi dây cao su, lòng bàn tay anh ta nhậ định còn lưu lại vết hằn, ông có muốn cùng tôi đi kiểm tra lại từ thì không? Còn nữa! Anh ta đập vỡ cửa kính trưng bày, đem ma nơ canh đặt vào đó, dưới chân sẽ có những mảnh kính vỡ, mà kính cũng sượt qua làm rách da thịt anh ta, thật vô cùng không may tôi có một mảnh kính có vết máu đây, phát hiện được bên ngoài cửa tiệm quần áo, nếu như nẫu máu trùng khớp, thì khó lòng giải thích đây. Tuy từng chứng cứ riêng lẻ đều không nói lên điều gì, nhưng ghép lại với nhau, thì lại rất có sức thuyết phục. Khi có từ ba sự trùng hợp trở lên cùng chỉ về một chuyện, thì chuyện đó chính là âm mưu.” Lâm Quốc Cường thoát biến sắc mặt: “Chuyện này, tôi cần phải bàn bạc lại với người ủy thác, chúng tôi giữ nguyên quyền khởi kiện.”

Lâm Quốc Cường vội vàng bỏ đi, Phan Khả Hân hỏi: “Sao anh đột nhiên phát hiện ra nhiều điểm nghi vấn như thế?”

Hàn Phong áy náy giải thích: “Vốn dĩ, tôi định giúp cặp mẹ con hoàn cảnh kia, nên mới không nói ra những kẻ hở phát hiện được, điều tra viên của các cô cũng không tìm ra chứng cứ nào thuyết phục, thực là vô cùng xin lỗi,”

“Vậy sao anh lại thay đổi chủ ý?”

“Có thể nói bữa tiệc cô mời tôi tham dự tối qua đã khiến lương tâm của tôi cắn rứt chẳng. Ha ha, trước tiên tôi cần đến cục Cảnh sát chứng thực suy luận của mình, cô có muốn đi cùng không?” Hàn Phong cười nói, đoạn bỏ đi như một con gió.

Phan Khả Hân lắc đầu: “Tôi còn bận việc. Khám nghiệm tử thi á, anh cứ đi một mình đi.”

Hàn Phong tìm gặp Lãnh Kính Hàn trước, hai người cùng tới nhà xác của cục Cảnh sát. Lãnh Kính Hàn không sao hiểu nổi, trên đường đi cứ truy hỏi suốt: “Chẳng phải cậu nói không có vấn đề gì sao? Giờ sao lại thành ra có vấn đề? Có phải cậu có ý gì với Khả Hân không? Cậu trách tôi không nói gì với cậu về thân thể của cha Khả Hân hả? Rốt cuộc cậu đã phát hiện ra điều gì? Nói ra xem nào!”

Hàn Phong bảo: “Kiểm tra tử thi xong sẽ nói với anh.” Tử thi đã được gia đình nhận về. Không còn cách nào khác, thân nhân có quyền được nhận lại xác, hơn nữa đây chỉ là một vụ tai nạn giao thông bình thường, giờ e là cái xác đã hóa thành một nắm tro mắt rồi. Hàn Phong chỉ có thêm xem được báo cáo khám nghiệm tử thi. May thay, di vật của người chết vẫn chưa được đem đi, nghe nói khi đến nhận xác, gia quyền của Lương Hưng Thịnh rất vội vã, lúc di vật được đem ra thì mấy người đồ đã chuyển xác đi rồi. Thế cũng không hề gì, nhưng lại phát hiện một vấn đề lớn. Báo cáo khám nghiệm tử thi viết rất rõ ràng, tử thi gãy ba rё xương sườn, một rё đâm xuyên vào lá lách, chết do chảy quá nhiều máu. Hàn Phong nghi hoặc: “Sao lại thế này?” Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao? Có vấn đề gì?” Hàn Phong lắc đầu: “Khi đó Ngô Chí Quang lái chiếc xe tải đường Đông Phong chất đầy sắt thép, trọng tải mười lăm tấn, anh ta chở quá lên đến bốn mươi lăm tấn. Một chiếc xe tải cỡ bốn mươi lăm tấn đâm vào một người nặng chưa đầy năm mươi cân, chỉ làm gãy có ba rё sườn thôi sao? Lё nào xương cốt người này làm bằng thép?”

Hàn Phong xem kỹ chiều cao của Lương Hưng Thịnh, lại nói: “Người này cao một mét bảy ba, mà chiếc xe Đông Phong đâm anh ta là loại xe mũi bằng, phía trước có gióng cao chừng 1,1-1,2 mét. Người bị xe đâm, nơi đầu tiên phát sinh va chạm chính là chỗ gò nhất, cũng có nghĩa, nơi va đập mạnh nhất phải là đây...”

Hàn Phong chỉ vào eo mình. “Bất kể đâm từ phía trước hay phía sau, để xương sống không gãy lìa biến dạng là rất khó.”

Lãnh Kính Hàn xòe tay ra: “Nhưng, thi thể này không như vậy.”

Hàn Phong nhìn quần áo người chết: “Theo Ngô Chí Quang kể, người chết bị đâm bay ra xa, vết máu ở hiện trường cũng cho thấy, sau khi tiếp đất, người chết ít nhất đã trượt xa 5 mét. Anh nhìn bộ quần áo này đi, ngoài vết máu ở phần lưng, một vài vết mòn cũng không có, điều này không phải rất kỳ quái sao?” Lãnh Kính Hàn lắc đầu tỏ ý không sao lý giải nổi. Hàn Phong dùng nhíp gấp trong quần áo người chết ra một vật có hình dạng như miếng vải rách, hỏi Lãnh Kính Hàn: “Đây là gì?” Lãnh Kính Hàn quan sát hồi lâu, trả lời: “Hình như là... lá cải thôi?” Hàn Phong bỏ vật đang cầm trong tay xuống, đâm vào lòng bàn tay: “Được lắm, đi! Chúng ta lại đến hiện trường!”

Lãnh Kính Hàn bối rối: “Cậu rốt cuộc định làm trò gì thế? Lại nhìn ra được gì rồi?” Hàn Phong vừa đi vừa nói: “Lần này tôi tính sai rồi, ngay từ đầu tôi đã không nhìn nhận nghiêm túc vụ án lừa tiền bảo hiểm này.”

Hiện trường, nơi Lương Hưng Thịnh ngã xuống, bên cạnh là một con ngõ cực hẹp, kiểu ngõ này không dành cho người ra vào, mà là khoảng trống giữa hai bức tường nhà dân kiểu cũ, dùng làm nơi để bà con đổ rác. Hàn Phong bắt đầu chăm chú tìm kiếm trong đồng rác, Lãnh Kính Hàn đứng từ xa quan sát, không biết anh ta định tìm gì. Hàn Phong kiểm tra kỹ lưỡng từng góc tường trong con ngõ hẹp, cuối cùng cũng đã phát hiện ra, vết máu! Vết máu rất nhỏ, cách một quãng xa mới có một giọt, nhưng đường xuất hiện rất đều đặn, rất có quy luật, ngoài ra, vết máu đã khô từ lâu, nếu không phải vì con ngõ nhỏ này không người qua lại thì rất khó mà giữ nguyên vẹn. Hàn Phong đi ra từ con ngõ nhỏ, hai mắt sáng rực. Lãnh Kính Hàn sững sờ, vì ông ta biết, thông thường mắt Hàn Phong chỉ sáng lên như vậy trong hai tình huống, một là gặp phải tuyệt thế giai nhân, mắt anh ta sẽ sáng rực rỡ; hai chính là gặp phải vụ án nào kỳ lạ, càng học búa anh ta càng hưng phấn. Lúc này đây, anh ta đứng dựa vào tường, sau lưng không thể nào có gái đẹp, vậy là chỉ có thể phát hiện ra một tình tiết quan trọng.

Quả nhiên, Hàn Phong vỗ vai Lãnh Kính Hàn nói: “Ông anh, chuẩn bị thành lập tổ chuyên án đi!” Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt: “Nghiêm trọng vậy sao? Chẳng phải chỉ là một vụ án lừa tiền bảo hiểm thông thường thôi ư?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không! Đây là mưu sát, một vụ mưu sát được sắp đặt tinh vi!” Lãnh Kính Hàn hỏi dồn: “Rốt cuộc cậu đã phát hiện được ra thứ gì?” Hàn Phong đáp: “Vết máu! Giờ tôi sẽ lập tức quay về chuẩn bị thí nghiệm của mình, nếu như kết luận thu được trùng với suy luận đưa ra, vậy thì, tôi chỉ có thể đảm bảo với anh, một vụ án mưu sát hiếm thấy sẽ dần dần hiện lộ. Nếu điều này là thật, thì có nghĩa, sau đây sẽ sớm xuất hiện thêm nhiều vụ mưu sát nữa, anh hãy chuẩn bị trước đi, điều phải tính anh, sẵn sàng nghênh tiếp đại án ập đến. Ồ, phải rồi, Lu Phương và đứa bé con kia, giờ chắc không còn ở chỗ cũ nữa, anh giúp tôi điều tra xem sao.”

Lãnh Kính Hàn mắt tròn tròn miệng há hốc.

Hàn Phong mượn phòng thí nghiệm của phòng Hình sự, trước mặt đặt hai ống nghiệm thủy tinh, trong ống nghiệm lần lượt đựng vết máu thu được trên mảnh kính vỡ và vết máu lưu lại trên mặt đất. Anh ta dùng thuốc thử tiến hành xét nghiệm, nhanh chóng thu được kết quả, máu trên mảnh kính là nhóm O, còn trên mặt đất là nhóm B, trong khi nhóm máu của người chết trên báo cáo là nhóm AB! Từ ba nơi khác nhau thu được ba nhóm máu khác nhau, hoàn toàn trùng khớp với suy luận của Hàn Phong, Hàn Phong ngửa đầu lên trời thở hắt một hơi, cảm thán: “Thật quá tinh vi!”

Trên đường quốc lộ, một chiếc Mercedes-Benz đang lao vút về phía trước. Lâm Chính ngồi ở ghế sau, bắt chéo chân, đang hài lòng thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa kính. Năm nay gần bốn mươi tuổi, vừa được bầu là Thanh niên kiệt xuất mười tốt của thành phố Hải Giác, cặp kính Giordano gong vàng cùng bộ vest hàng hiệu trên người thể hiện rõ địa vị và tài sản của gã. Giám đốc chi nhánh Hải Giác thuộc ngân hàng Hằng Phúc, hội phó hiệp hội thư họa Hải Giác, chủ tịch quỹ từ thiện vì trẻ em thành phố Hải Giác, đứng thứ sáu trăm bảy mươi ba trong danh sách những người giàu nhất Trung Quốc, những danh hiệu đủ khiến gã thỏa mãn. Trẻ trung khỏe mạnh, đang tuổi tráng niên, tiền tài, địa vị, cái gì cần có gã đều có cả, nhưng ánh mắt gã sau gọng kính, lại được phần ưu phiền.

Chiếc Mercedes-Benz đột nhiên xóc nảy lên, Lâm Chính bực bội quát: “Chuyện gì thế?”

“Đường phía trước không biết bị ai rải đầy xi than vụn, phải đến một đoạn ạ.” Tiểu Vương lái xe giọng vô tội.

“Lần nào cũng nói cậu rồi, đừng có bom lốp xe căng quá, cậu còn không nghe, lái chậm thôi!”

“Dạ.” Tiểu Vương giảm tốc. Tâm trạng Lâm Chính vốn đã không vui, cú xóc vừa rồi càng làm gã thêm khó chịu, thầm nghĩ: “Không hiểu là chuyện gì đây? Vì sao lại bắt mình đi con đường này? Bọn họ rốt cuộc định làm gì?” Bỗng nhiên, gã cảm thấy đệm ngồi bằng da thật trở nên nóng nực, bèn hỏi: “Tiểu Vương, có phải điều hòa hỏng rồi không? Sao mà nóng thế?”

Tiểu Vương đáp: “Em có thấy nóng đâu ạ.”

“Bùm!” Sau một tiếng nổ lớn, từ xa nhìn lại, chiếc xe hơi nổ bung như đóa hoa tươi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: Thành lập tổ trọng án - Điều tra mọi mặt

Type: Tình Tâm

Trong phòng làm việc của Lãnh Kính Hàn, Hàn Phong ngồi trước mặt ông, Phan Khả Hân ngồi bên cạnh. Lãnh Kính Hàn lên tiếng: “Nói đi, thành lập một tổ chuyên án không phải chuyện nhỏ, nói cho chúng tôi biết, cậu phát hiện ra những gì, sao từ một vụ lừa bảo hiểm lại biến thành một vụ mưu sát?”

Hàn Phong nhìn sang Phan Khả Hân, cô tới tìm anh ta vì vụ án lừa tiền bảo hiểm vẫn chưa có kết luận. Hàn Phong nói: “Hãy lật lại từ đầu câu chuyện. Nửa đêm khuya khoắt, một tài xế say rượu, trong lúc lái xe đột nhiên phát hiện phía trước có người đứng giữa đường. Ở vào tình huống đó, những tài xế có chút kinh nghiệm đều sẽ ngoặt lái sang bên, vừa hay bên cạnh lại có con ngõ nhỏ, như thế tài xế sẽ có đủ thời gian để phanh xe lại. Nào ngờ, trong con ngõ còn có một người khác. Người này không may bị đâm trúng, thiệt mạng tại chỗ, tài xế xe tải thì đi báo án. Câu hỏi đặt ra là, cái người mới đầu xuất hiện giữa đường làm tài xế xe tải phải đột ngột đổi hướng kia, đã đi đâu?”

Lãnh Kính Hàn đưa ra giả thiết: “Có thể người đó quay lưng về phía xe tải nên không chú ý chuyện gì xảy ra phía sau mình.”

Hàn Phong nói: “Trừ phi người đó vừa điếc vừa mù, chứ không thể không biết sau lưng có xe tải chạy tới. Trong tình huống đó, người bình thường đều sẽ tới hiện trường xem xét, nhưng trên thực tế, người đó sau khi đột nhiên xuất hiện, thì không hề lộ diện nữa.”

Phan Khả Hân nói: “Thì ra đây chính là điểm nghi vấn.”

Hàn Phong xác nhận: “Đúng vậy, chính từ người này mà tôi nghĩ ra thủ đoạn lừa bảo hiểm của Lương Hưng Thịnh. Tôi tới hiện trường, đứng ngay ở nơi Lương Hưng Thịnh có thể bị đâm, nhìn thẳng sang là trông thấy thanh ngang của cột đèn đường, tiệm quần áo, và nóc nhà năm tầng đối diện. Như vậy, thủ đoạn đứng ma nơ canh dựng nên vụ tai nạn giao thông lừa tiền bảo hiểm trở nên rất rõ ràng. Sau đó lên nóc nhà, tôi cũng phát hiện ra thứ muốn tìm, nên gần như đã nhận định đây là một vụ lừa bảo hiểm.”

Phan Khả Hân nói: “Nhưng khi đó anh không hề lên tiếng?”

Lãnh Kính Hàn cũng xác nhận: “Phải rồi, cậu chỉ báo với tôi là không có phát hiện gì.”

Hàn Phong lè lưỡi, hỏi Phan Khả Hân: “Cô còn nhớ chuyện tôi bảo cô dẫn đi gặp thân nhân người chết không?”

Phan Khả Hân gật đầu.

Hàn Phong lại nói: “Khi đó cô căng thẳng như vậy, có phải là vì sợ tôi biết được tình cảnh khốn khó của hai mẹ con nhà đó?”

“Sau khi Lương Hưng Thịnh xảy ra chuyện, việc đầu tiên chúng tôi cần làm là xác định người thụ hưởng, tìm hiểu hoàn cảnh cơ bản của bọn họ. Sau khi gặp Lư Phương, tôi nghĩ những người khác nếu gặp e đều sẽ thương cảm với hai mẹ con nhà họ, điều này rất bất lợi cho việc điều tra tìm chứng cứ lừa gạt bảo hiểm của chúng tôi.”

“Bản thân tôi cũng đã bị tình cảnh của họ làm mềm lòng, năm trăm nghìn đối với công ty bảo hiểm các cô chỉ là số tiền nhỏ, nhưng đối với hai mẹ con nhà đó thì lại là khúc ngoặt thay đổi cuộc đời.”

Lãnh Kính Hàn xen ngang: “Vậy vì sao cậu lại thay đổi quyết định thế?”

Hàn Phong nhìn Phan Khả Hân nói: “Chính là vì tiểu thư Phan. Tối qua cô có lời xin lỗi tôi, mời tôi tham dự một bữa tiệc lớn. Lần đầu tiên gặp Lư Phương, tôi nghĩ thấy trên người chị ta một mùi hương cơ thể rất thanh mát, có sức hấp dẫn đàn ông. Khi đó tôi không chú ý, nhưng đến tối qua, tôi lại nghĩ thấy mùi hương này trên người một cô gái ngoại quốc. Bây giờ tôi mới nhớ ra, đó là mùi nước hoa Baptiste của Pháp, giá bán ngoài thị trường lên đến bốn mươi chín đô la Mỹ một mililit, thiết nghĩ, một phụ nữ dùng thứ nước hoa còn đắt hơn cả vàng thì làm sao có thể ở giữa một đám nhếch nhác trong khu ổ chuột chứ?”

Lãnh Kính Hàn và Phan Khả Hân đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Hàn Phong lại phát hiện ra kẻ hồ từ một tiểu tiết như thế. Hàn Phong tiếp tục nói: “Tuy mùi hương trên người chị ta rất nhẹ, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bay hết, chị ta mới ngừng sử dụng loại nước hoa đó không quá ba ngày, cũng tức là sau khi Lương Hưng Thịnh chết, bọn họ mới chuyển đến căn hộ ọp ẹp ấy. Hơn nữa mọi chuyện xảy ra với họ đều do Lư Phương kể lại cho chúng ta, trên thực tế không hề có bất kỳ bằng chứng nào, phải không?”

“Chuyện như thế, chẳng ai có lý do gì để nghi ngờ cả.”

“Bọn họ chính là lợi dụng tâm lý thương người khốn khó này để khiến chúng ta mất cảnh giác. Nhưng sáng hôm nay tôi đến chỗ hai mẹ con họ lần nữa, thì thấy vườn không nhà trống cả rồi. Tôi lập tức chạy tới công ty bảo hiểm, vừa hay gặp vị luật sư Lâm kia hỏi, một phụ nữ trình độ văn hóa không cao, làm nghề nhặt rác mưu sinh, làm sao có thể biết và mời được một vị luật sư có thâm niên như vậy giúp mình xử lý thỏa thuận giao dịch kia chứ? Đây lại là một kẻ hồ khác.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Như thế cũng chỉ có thể chứng minh bọn họ đã tỉ mỉ bày ra một vụ lừa bảo hiểm, đâu liên quan gì đến chuyện mưu sát?”

Hàn Phong nói: “Nếu không phải tôi đi kiểm tra lại tử thi, e rằng cũng không ngờ đây là một vụ mưu sát. Báo cáo khám nghiệm tử thi so với tình hình tai nạn thực tế sai lệch rất lớn. Mẫu lá cải mục phát hiện từ di vật của người chết khiến tôi nghĩ đến con ngõ chứa rác ven đường, khi tới hiện trường tôi lại phát hiện được vết máu trong con ngõ đó. Điều này chứng tỏ cái gì?”

Lãnh Kính Hàn ngẫm nghĩ rồi nổi giận quát: “Thằng oắt này, có gì thì nói luôn cho xong, việc quái gì cứ như người ta thế hả!”

Hàn Phong nói: “Đọc cái này xem!” Anh ta trải ba bản báo cáo giám định nhóm máu ra mặt bàn. Lãnh Kính Hàn lại hỏi: “Chuyện gì đây?”

“Ba bản giám định nhóm máu, lần lượt lấy từ mảnh kính vỡ của tiệm quần áo, mặt đất nơi người chết ngã xuống, và bản thân người chết.”

Lãnh Kính Hàn nhíu mày, Hàn Phong nói: “Điều này chứng minh, người đập vỡ tiệm quần áo và người để lại vết máu trên mặt đất là hai người hoàn toàn khác nhau, còn Lương Hưng Thịnh, chỉ nằm đấy mà thôi.”

Phan Khả Hân mặt mày nhăn nhó, lầu bàu: “Toàn nói gì thế không biết? Tôi nghe mà ong cả đầu.”

Hàn Phong liền thoáng: “Dựa vào điểm này, có thể lật đổ mọi suy luận trước đây của tôi, đây là một vụ mưu sát được tính toán kỹ lưỡng. Tôi thậm chí có thể truy nguyên về tận cuộc gặp gỡ giữa Ngô Chí Quang và gã bạn tốt kia. Nếu trước đây hung thủ đã biết Ngô Chí Quang sắp chờ sắt thép, hơn nữa còn biết tuyến đường anh ta đi, hẳn có thể sắp xếp cho một người bạn của Ngô Chí Quang gặp anh ta, chuốc anh ta uống say, sau đó dàn xếp một người đột ngột xuất hiện ở ngã ba đường, đề tài xê đổi hướng, rẽ vào đâm chết người trong con ngõ. Nếu suy luận như thế thì tên hung thủ này nhất định phải nắm được chính xác thời điểm tài xế xuất hiện cũng như người trong ngõ vừa hay đi tới vị trí đầu đường ấy. Bất kì một mắt xích nào xảy ra sai sót, mọi chuyện sẽ không thể tiến hành chuẩn xác như vậy, việc này phức tạp không kém tính toán hướng đi của tên lừa đảo đạo đức.” Anh ta gấp ngón tay liệt kê: “Điều khiển phương tiện khi mệt mỏi, lái xe sau khi uống rượu, đi đêm, vượt tải trọng, đây đều là những nhân tố dễ dàng dẫn đến tai nạn, điều này sẽ khiến vụ tai nạn xảy ra tự nhiên hơn, giảm thiểu nghi ngờ của người khác, tính toán này rất vi diệu phải không?”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc nói: “Vi năm trăm nghìn tệ tiền bảo hiểm, có đáng không?”

Hàn Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Sao ông anh vẫn chưa nghe thùng thế nhỉ, người bị đâm đêm hôm đó là một người khác. Khi đó Ngô Chí Quang quay lại ngã ba, tới trạm điện thoại công cộng gọi điện thoại, anh ta không thể nhìn thấy nơi xảy ra tai nạn. Trong quãng thời gian này, xác chết đã bị đánh tráo. Đây chính là nguyên nhân vết máu xuất hiện trong con ngõ và vết máu trên đường không khớp với xác chết. Năm trăm nghìn tiền bảo hiểm vốn dĩ không là gì trong mắt chúng, bọn chúng làm như vậy, chỉ là để chúng ta cho rằng người bị Ngô Chí Quang đâm chết, là một người muốn lừa bảo hiểm. Tôi cũng bị manh mối bọn chúng để lại đánh lạc hướng.”

“Bọn chúng làm như vậy có mục đích gì?”

“Giờ vẫn chưa biết. Song tôi có thể chắc chắn, để bày ra một kế hoạch hoàn mỹ như thế cần đến cả sức người lẫn sức của, cái bọn chúng nhắm đến, tuyệt đối không chỉ là con số năm trăm nghìn. Nếu mọi chuyện đúng như tôi vừa nói, thì vụ án lừa bảo hiểm đơn giản chúng ta nhìn thấy chỉ là một góc của núi băng mà thôi, nhất định còn có sự vụ khác xảy ra, một sự vụ lớn! À phải, tổ chuyên án anh chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Tôi đã thành lập tổ chuyên án sáu người, ba nhân viên cốt cán đang nghỉ phép cũng điều về luôn rồi. Giờ tôi vẫn chưa nói với họ có chuyện gì, nếu đây chỉ là một vụ lừa bảo hiểm thông thường thì khi bọn họ về tôi sẽ bảo đến tìm cậu.”

Hàn Phong lắc đầu: “Tin tôi đi, có thể tổ chức một vụ mưu sát tinh vi thế này, bọn chúng nhất định còn có hành động lớn hơn.”

Lãnh Kính Hàn ngẫm nghĩ: “Không đúng! Vì sao bọn chúng để lại manh mối ở khắp nơi như thế? Khi nhận xác, vì sao cô ý để lại quần áo của người chết, Lư Phương vì sao lại cô ý cử luật sư họ Lâm kia đi đàm phán với Khả Hân, sao cô ta không tự đi, lẽ nào cô ta biết cậu đã bắt đầu nghi ngờ?”

“Đây là bọn chúng đang khiêu khích. Hung thủ đứng đằng sau rất xảo quyệt, một mặt không để chúng ta nắm được bất kỳ sơ hở nào, một mặt lại tuyên chiến với phía cảnh sát. Hẳn đang muốn nói với chúng ta, mọi manh mối lần này đều là do hần cố ý để lại, đến lần sau, các người đừng hòng có được manh mối gì.”

“Đã xác định là án mưu sát, vậy chúng ta phải lập tức bắt tay vào điều tra thôi.”

“Anh cứ tiến hành những bước cơ bản, đi điều tra công ty và các mối quan hệ xung quanh Lương Hưng Thịnh. Còn tôi sẽ phụ trách điều tra người bị

đâm chết là ai, cùng nguyên nhân anh ta bị sát hại.”

Phan Khả Hân bắt đầu có hứng thú: “Hóa ra đây là một vụ án lớn, tốt quá rồi, lần này mọi người nhất định phải mời tôi làm người đưa tin độc quyền đây nhé. Tôi muốn đích thân tham gia vào cuộc điều tra, thu thập tư liệu trực tiếp.”

Lãnh Kính Hàn nở nụ cười gượng gạo, rõ ràng là nể mặt cha ruột Phan Khả Hân, không tiện từ chối thẳng thừng, chỉ quay sang nói với Hàn Phong: “Quên không giới thiệu với cậu, Khả Hân cũng là phóng viên kiêm nhiệm của Tân Hoa Xã.”

Phan Khả Hân dẫu môi: “Giờ không kiếm một lúc mấy việc, làm sao có thể trải nghiệm được cuộc sống năng động của thanh niên thế hệ mới chứ. Bác Lãnh, bác nhận lời cháu đi mà.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, hỏi ý anh ta, Hàn Phong nói: “Tôi đồng ý.” Lãnh Kính Hàn thăm ngẫm: “Là cậu đồng ý đây nhé, về sau có chuyện gì đều không liên can đến tôi đâu đấy.” Tiếp đó Hàn Phong lại bổ sung một câu, anh ta hỏi Phan Khả Hân: “Sau khi mọi việc xong xuôi, cô có thể lên giường cùng tôi được không?”

Phan Khả Hân đang bụng tách trà, đột nhiên cứng người lại. Lãnh Kính Hàn thì “phì” một tiếng, phun nước trà ra đầy bàn. Ông biết bệnh cũ của Hàn Phong lại tái phát, vội vang đứng dậy bảo: “Cậu ra đây, tôi có chuyện này nói với cậu.”

Ngoài cửa, Lãnh Kính Hàn nhỏ giọng thì thào: “Cậu biết cha con bé là ai không hả?”

“Biết chứ.”

“Biết rồi mà cậu còn nói năng kiêu căng... cậu làm thế... cậu...”

“Có vấn đề gì chứ?”

Lãnh Kính Hàn khỏ sở ôm đầu: “Đây không phải là chuyện có vấn đề gì, mà là tư tưởng áy của cậu, thằng oắt này, không ai theo đuổi con gái như cậu đâu.”

Hàn Phong nhìn sang khu nuôi chó bên cạnh phòng Cảnh sát hình sự, nói: “Anh xem mấy con chó kia, đôi bên gặp nhau liền ngửi bộ phận sinh dục của đối phương, nếu đến kỳ động dục thì có thể giao phối. Điều này rất bình thường mà.”

“Đó là chó, còn chúng ta là người!”

Hàn Phong ngờ ngác: “Có gì khác biệt chứ?”

Lãnh Kính Hàn chỉ mặt Hàn Phong đe dọa: “Tôi không nói nổi cậu, nhưng tôi cảnh cáo cậu tuyệt đối không được dòm ngó đến Khả Hân, bằng không cậu cứ chờ đấy.”

“Không thể nào, mỹ nữ ở trước mặt, bảo tôi không được làm gì thì tuyệt đối không thể. Tooikhoong quan tâm cô ấy là con gái ai, cô ấy là giống cái, tôi là giống đực, tôi chỉ biết thế. Anh muốn ngăn tôi, trừ phi giết quách tôi đi.”

Lãnh Kính Hàn dờ khóc dờ cười: “Tôi không giết cậu, mà tôi thiên cậu!”

Hàn Phong hít vào luồng hơi lạnh, thối lui một bước: “Sao có thể thế được, đây là cội nguồn trí tuệ của tôi, không có nó, tôi có linh cảm thế nào cũng vô dụng.”

Lãnh Kính Hàn đang định nói tiếp thì một người đã sai bước tiến lại, đứng nghiêm làm động tác chào: “Báo cáo trưởng phòng Lãnh! Điều tra viên Lý Hường xin trình diện!”

Lý Hường thân hình trắng kiện, cao một mét tám tám, trước là bộ đội đặc chủng, sau giải ngũ trở thành điều tra viên cốt cán của phòng Cảnh sát hình sự. Anh ta có khuôn mặt kiên nghị như dao khắc cùng cơ bắp săn chắc như đúc màu đồng hun. Hàn Phong nhìn Lý Hường, thốt lên kinh ngạc: “Oa, cơ bắp!” Lãnh Kính Hàn nói: “Về rồi đây à, ở Bắc Đới Hà chơi vui chứ? Có gặp được một nửa của mình không?”

Lý Hường vứt ba lô xuống, khuôn mặt sạm đen nở một nụ cười khỏe khắn, ôm chầm lấy Lãnh Kính Hàn. Trong phòng Hình sự, các điều tra viên ai nấy đều tôn kính trưởng phòng Lãnh như tôn kính cha ruột, chỉ có Hàn Phong thường xuyên gây đủ chuyện rắc rối. Hàn Phong vỗ vai Lãnh Kính Hàn bảo: “Anh cứ lo việc tổ chuyên án, để tôi lo phía cô tiểu thư kia.”

Lý Hường nhìn thân hình lêu đêu của Hàn Phong, hỏi: “Trưởng phòng, đây là ai? Người mới à?”

Lãnh Kính Hàn cười gượng nói: “Hàn. Phong.”

Lý Hường liếc mắt: “Hàn Phong?” Anh ta ngẫm nghĩ, cảm thấy đã nghe cái tên này ở đâu đó. Rồi sức nhớ ra, Lãnh Kính Hàn từng hết lời ca ngợi Hàn Phong, ông nói: “Thành phố Hải Giác chúng ta lại có thêm một thám tử, có tên oắt Hàn Phong đó, về sau chúng ta chẳng lo còn mấy vụ án thôi nữa.” Lý Hường nhìn lại Hàn Phong, chỉ thấy người ngom da dẻ xám xịt, đầu như tổ quạ, ngoài đôi mắt vẫn còn có thần ra, những chỗ khác đều hệt như hạng lang thang đầu đường xó chợ, anh ta không khỏi nghi hoặc: “Đây là Hàn Phong ư?”

Lãnh Kính Hàn dẫn Lý Hường tới một văn phòng khác: “Được rồi, lần này cậu nghỉ phép nửa tháng, nhưng vẫn phải gọi cậu về sớm để thành lập tổ

chuyên án lần này. Tôi còn thông báo tới Lưu Định Cường và Lâm Phàm nữa, cộng thêm ba người Trương Nghệ vẫn ở đây, chúng ta tổng cộng có sáu thành viên.”

Lý Hường biến sắc hỏi: “Là án gì thế ạ? Điều động lớn như vậy.”

Lãnh Kính Hàn ngoài miệng nói: “Chuyện này...” lòng lại thầm nhủ, “Thực ra, án còn chưa xảy ra nữa kìa.”

“Trưởng phòng Lãnh, có án lớn.” Điều tra viên Trương Nghệ giọng cao tờ giấy nhún trong tay. Anh ta là một điều tra viên nhỏ con tướng mạo vô cùng bình thường, người chỉ cao một mét sáu lăm, môi dường như lúc nào cũng nở nụ cười.

“Hả!” Lãnh Kính Hàn không ngờ lại nhanh như vậy, vội hỏi: “Án gì?”

Trương Nghệ đáp: “Vừa nhận được báo án, Lâm Chính trên đường tới thành phố Thiên Nhai xảy ra tai nạn.”

“Lâm Chính? Lâm Chính nào?”

“Người bên ngân hàng Hằng Phúc đó.”

“Hả?” Lãnh Kính Hàn bàng hoàng kêu lên: “Đi, lập tức tới hiện trường.”

Lý trưởng nói: “Trưởng phòng, anh đứng là liệu việc như thần”, đoạn đặt ba lô xuống, đi theo Lãnh Kính Hàn.

Lãnh Kính Hàn thấp thòm nói: “Đừng để tên oắt Hàn Phong nói đúng, bằng không sự việc kia đích thực nghiêm trọng đây.”

Hai người ra khỏi phòng, vừa hay gặp Hàn Phong và Phan Khả Hân cũng đi ra, vừa đi vừa cười cười nói nói, xem ra anh ta đã lo liệu đâu vào đấy rồi. Lãnh Kính Hàn gọi: “Lại có một vụ tai nạn nữa, cậu cũng đi cùng xem sao.”

“Chuyện gì thế?”

“Vừa rồi óo tin báo. Lâm Chính chết rồi.”

“Lâm Chính? Cái người năm ngoái được bình chọn là Thanh niên kiệt xuất mười tốt đấy á?”

“Chính là anh ta.”

Phan Khả Hân xen vào: “Thế thì hay quá! Cháu cũng muốn đi !”

Ba người đàn ông đồng thời nhìn chằm chằm vào cô gái yêu kiều trước mặt, bất lực lắc đầu.

Xe cảnh sát lao như bay trên đường, Lãnh Kính Hàn bảo Trương Nghệ thuật lại vấn đề tình hình, đoạn quay sang hỏi Hàn Phong: “Cậu bảo, vụ này và vụ kia có liên quan đến nhau không?”

“Giờ vẫn chưa thể khẳng định, nhưng tôi thấy rất kì lạ, đường tới thành phố Thiên Nhai bằng phẳng là vậy, sao anh ta lại gặp tai nạn giao thông được?”

Trương Nghệ nói: “Vẫn chưa rõ, giao thông ở hiện trường đã bị phong tỏa, theo những người chứng kiến thì xảy ra một vụ nổ lớn.”

Lý Hường nói: “Chưa biết chừng là bị người ta cài thuốc nổ.” Anh ta từng ở trong bộ đội đặc chủng, rất am hiểu về thuốc nổ.

Hàn Phong bĩu môi không đồng ý, nếu là do thuốc nổ thì vụ này thường quá, chẳng có gì để điều tra. Lãnh Kính Hàn thấy đường còn xa, bèn chuyển đề tài, hỏi Hàn Phong: “Cậu làm sao xử lý chuyện con bé thế?” Ông đã sắp xếp Phan Khả Hân cùng một nữ cảnh sát tên Long Giai ngồi ở xe cảnh sát phía sau, chiếc xe này chỉ có bốn người bọn họ. Trương Nghệ lái xe, Lãnh Kính Hàn ngồi ghế phụ, Hàn Phong và Lý Hường ngồi ghế sau.

Hàn Phong tỏ vẻ thất vọng: “Rất đơn giản, tôi đồng ý cho cô ấy theo vụ lừa bảo hiểm kia. Có điều giường đôi thành thom một cái, đúng là lỗ to.”

Lãnh Kính Hàn giọng tay cái: “Hay lắm.”

Lý Hường không hiểu hai người đang nói chuyện gì, bèn hỏi Hàn Phong: “Nghe trưởng phòng Lãnh nói trước đây anh đã phá không ít án lớn, có phải không?”

Hàn Phong liếc nhìn Lãnh Kính Hàn, khó chịu nói: “Phải rồi, tôi đã làm không ít án lớn.” Anh ta nói “làm” thay vì “phá”, nhưng trong xe, ngoài Lãnh Kính Hàn, Lý Hường và Trương Nghệ đều không nghe ra.

Lý Hường rõ ràng lấy làm hứng thú, liên tục gắng hỏi là những vụ gì, Hàn Phong cũng câu được câu chăng kể qua loa với anh ta. Cách hiện trường vụ tai nạn chừng một cây số, Hàn Phong bắt đầu để ý đến cảnh vật bên ngoài cửa xe, hỏi Lý Hường: “Anh xem, con đường này có phải rất kỳ lạ không?”

Lý Hường nhìn hồi lâu, nói: “Có gì kỳ lạ đâu?”

Lãnh Kính Hàn cũng lập tức nhìn ra cửa sổ, quay đầu nói: “Đúng là có hơi lạ, rốt cuộc không đúng ở đâu nhỉ?”

Hàn Phong chỉ con đường quốc lộ: “Các anh không thấy, con đường này quá sạch sẽ hay sao? Ngay một vệt bánh xe cũng không có, giống như vừa được quét dọn vậy.”

Lúc này Lý Hường mới chú ý, quả nhiên, mặt đường quốc lộ màu xám vô cùng sạch sẽ, chỉ có vệt bánh của chiếc xe bọn họ đang đi, phía trước hoàn toàn sạch trơn. Anh ta bắn khoả: “Điều này chứng tỏ cái gì?”

Hàn Phong nở nụ cười khẩy quen thuộc: “Chúng tôi, tình hình ở hiện trường chắc chắn nằm ngoài dự liệu của chúng ta.”

Hiện trường vụ tai nạn đã bị phong tỏa. Từ sau khi có đường cao tốc, xe cộ lưu thông trên đường quốc lộ giảm đi nhiều, phong tỏa cũng rất dễ dàng. Lưu Định Cường đã tới hiện trường sớm hơn họ một bước, anh ta vốn đang nghỉ phép ở thành phố Thiên Nhai, trên đường về thì bị kẹt xe tại đây. Người này đeo kính gọng vàng, dáng dấp có phần thấp bé, thân hình hơi phát tướng, nhưng tay nghề khám nghiệm kiểm tra lại đứng đầu phòng Cảnh sát hình sự. Hàn Phong đứng cùng anh ta, một người cao gầy, một người thấp béo, vừa xứng một đôi. Phan Khả Hàn từ chiếc xe phía sau hăm hở bước ra, vừa xuống xe đã hỏi: “Thế nào? Các anh đã phát hiện gì rồi?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Khả Hàn, chúng ta vừa mới bắt đầu thôi, cháu sang bên kia uống chút nước đi, đợi chúng ta kiểm tra xong sẽ qua đây được không?”

Phan Khả Hàn phụng phịu: “Cháu biết, mấy người sợ cháu làm hỏng hiện trường chứ gì.” Nhưng cô vẫn đứng lại bên đường, nhìn từ xa.

Một nữ cảnh sát cũng từ trên xe bước xuống, Hàn Phong lập tức bị cô nàng cảnh sát này thu hút toàn bộ chú ý: dưới lớp cảnh phục phẳng phiu kia là một thân hình gần như hoàn mỹ, mái tóc dài đen uốn lượn trong chiếc mũ đồng phục, vầng trán cao trắng ngần, mắt phượng mày ngài, sống mũi thẳng tắp, đôi bờ môi đỏ hồng. Có nữ cảnh sát ấy đi cùng, Phan Khả Hàn lập tức bị lu mờ, mỗi bước cô đi đều bùng bùng sinh lực, từng cái cau mày mỉm cười cũng tràn trề sức thanh xuân. Hàn Phong lấy cùi chỏ thúc Lãnh Kính Hàn: “Này, tôi không cần Phan Khả Hàn nữa, tôi muốn nữ cảnh sát kia.”

Lãnh Kính Hàn nhìn theo ngón tay Hàn Phong chỉ, tức giận quát: “Cái gì mà cần với không cần? Sao cậu ăn nói khó nghe thế nhỉ?”

“Tốt thôi, tôi đổi cách nói khác, tôi có thể, làm quen với chị cảnh sát xinh đẹp kia được không?”

Lãnh Kính Hàn bực mình đáp: “Cô ấy tên Long Giai, được điều tới chỗ chúng tôi từ năm ngoái, tốt nghiệp trường cán bộ cảnh sát vũ trang, là chuyên gia máy tính. Cậu biết đấy, giờ việc gì cũng phải dính đến máy tính.” Thấy Hàn Phong định chạy ngay tới chỗ Long Giai, Lãnh Kính Hàn vội kéo anh ta lại bảo: “Chớ vội! Xem hiện trường cái đã!”

Kết quả khám nghiệm hiện trường quả nhiên khiến người ta bất ngờ, đừng nói là bom, đến một viên đạn cũng không thấy dấu vết, lý giải duy nhất là chiếc Mercedes-Benz này tự nhiên phát nổ.

Thân xe hoàn toàn biến dạng, khoang xe có hai xác người. Lưu Định Cường cầm tấm biển số xe đã méo mó, đây là thứ duy nhất chứng minh thân phận của Lâm Chính. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Liệu có thể là người khác ngồi trong xe Lâm Chính không?” Phải biết rằng, cái chết của Lâm Chính sẽ ảnh hưởng cực lớn tới thành phố Hải Giác.

Lưu Định Cường lắc đầu: “Đã chứng thực qua điện thoại, Lâm Chính ngồi chiếc xe này rời khỏi Hải Giác. Người lái xe là tài xế Tiểu Vương.”

Lãnh Kính Hàn lầm bầm: “Lần này phiền phức to rồi. Giới chính trị, giới truyền thông, giới thương gia, đều sẽ dậy sóng.”

Lý Hường thắc mắc: “Không có bất kì dấu vết gì, loại hiện trường thế này thật hiếm gặp.”

Lãnh Kính Hàn cười khò: “Xe hơi gặp tai nạn, tự phát nổ, nói ra ai mà tin được?”

Hàn Phong hỏi Lưu Định Cường: “Anh có thể khẳng định, chắc chắn không có thiết bị gây nổ chứ?”

Lưu Định Cường đáp: “Chỉ là phán đoán sơ bộ thôi, còn nhiều chi tiết cụ thể cần đem về phòng nghiên cứu, ví dụ như bình xăng, phanh xe, bộ phận đánh lửa. Nhưng có một điểm nghi vấn, trên đường từ Thiên Nhai quay về, tôi có bắt gặp một chiếc xe cảnh sát chạy ngược chiều từ hướng Hải Giác, ước lượng thời gian thì nó hẳn phải trông thấy hiện trường vụ nổ.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Lúc nào?”

Lưu Định Cường đáp: “Khoảng nửa tiếng trước khi em đến hiện trường.”

“Vậy thì chưa chắc, xe tuần cảnh của Thiên Nhai trên đường quốc lộ chỉ đi tới địa giới thành phố là sẽ quay đầu lại.”

Hàn Phong đột nhiên xuất hiện giữa hai người, chìa tay ra nói: “Giúp tôi điều tra cái này.”

Lưu Định Cường ngạc nhiên nhìn Hàn Phong, trên tay anh ta là một nhúm bụi đen, giống như xỉ than. Lưu Định Cường hỏi: “Đây là gì?”

Hàn Phong bỏ nhúm xỉ than vào túi bóng, nói: “Vẫn chưa biết, nhưng tôi có thể khẳng định, đây là một vụ mưu sát.”

Hàn Phong vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều đổ dồn tới, Lãnh Kính Hàn run giọng: “Cậu chớ có ăn nói linh tinh, biết sức nặng của câu nói ấy lớn thế nào không hả?” Có người mưu sát Lâm Chính, chuyện này chẳng khác nào mưu sát thị trưởng thành phố Hải Giác.

Hàn Phong dừng dung: “Còn nhớ điểm kỳ lạ tôi nói với các anh trên đường đi không?” Lãnh Kính Hàn và Lý Hường đồng thanh thốt lên: “Đường quốc lộ?”

“Hiện trường gây án này đã bị quét dọn, thế nên mới không để lại chút chứng cứ nào. Lâm Chính rời khỏi Hải Giác khi nào?”

Lưu Định Cường trả lời: “Sau mười một giờ sáng.”

Hàn Phong hỏi: “Ai là người đầu tiên nhận báo án?”

Lưu Định Cường đáp: “Là tôi, án do tôi báo. Vì biển số xe này tôi nắm rất rõ. Tôi bắt xe buýt từ Thiên Nhai đến Hải Giác chạy tuyến đường này, vì rẻ.”

“Vậy anh đến đây là khi nào?”

“Hai giờ.”

“Tốc độ loại Mercedes-Benz này, nhanh nhất là 240km/h, nếu tính tốc độ trung bình 60km/h, họ từ Hải Giác tới đây, cũng chỉ mất một tiếng đồng hồ, tức là, vụ nổ xảy ra vào khoảng một giờ trưa, khoảng thời gian một tiếng đồng hồ ở giữa hiện trường không có người, bọn chúng có thể làm rất nhiều việc.” Hàn Phong đưa mắt nhìn, thấy hai bên đường đều là kênh rạch, xa xa đồi núi trập trùng, anh ta lập tức nói: “Cứ người tới đây núi đằng xa kia xem, kiểm tra thật kỹ từng ngọn núi, nếu phát hiện số lượng lớn đầu lọc thuốc lá hoặc dấu chân, thì chứng tỏ phán đoán của tôi đúng.”

Lãnh Kính Hàn phái người đi, đoạn hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

Hàn Phong nói: “Con đường này đã bị quét dọn, phạm vi quét...” anh ta nhìn trái nhìn phải, “ít nhất phải ba kilomet, lao động trên phạm vi lớn như thế, không thể một hai người là xong. Bọn chúng là một nhóm người, nấp trên đỉnh núi, hễ xe phát nổ liền nhanh chóng quét sạch hiện trường. Rốt cuộc bọn chúng đã quét đi thứ gì đây?”

“Ý cậu là?”

Hàn Phong giải thích: “Hiện giờ tôi đang nghi ngờ, bọn chúng có lẽ đã dùng cách nào đó giết chết Lâm Chính và tài xế trước, sau đó mới tưới xăng châm lửa đốt xe. Nếu theo cách này, không biết bọn chúng đã giờ trò gì trên đường để xe phải dừng lại.” Nói đoạn Hàn Phong ngẫm nghĩ rồi tiếp: “Sao bọn chúng dám trắng trợn thế nhỉ? Lễ nào không sợ xe cộ qua lại và người đi đường phát hiện ra sao?”

Lãnh Kính Hàn bất lực nói: “Bọn chúng không sợ, là vì con đường này giờ rất hiếm xe lưu thông, chỉ có xe buýt cũ từ Hải Giác tới Thiên Nhai còn đi đường này thôi, song cách ba tiếng đồng hồ mới có một tuyến, nếu bọn chúng sắp tâm hành động thì có thừa thời gian. Nhưng tôi không hiểu, vì sao Lâm Chính lại đi đường này chứ?”

“Có hai khả năng. Thứ nhất, anh ta vốn muốn đến nơi nào đó trên đường này; thứ hai, có người bắt anh ta đi đường này.”

“Bắt? Ai mà bắt được Lâm Chính làm gì chứ? Vì sao hắn ta lại phải bắt Lâm Chính đi đường này?”

Hàn Phong nở nụ cười: “Vì có thể hắn mới tiện giết Lâm Chính trên con đường này.”

“Cậu bảo chuyện này có liên quan gì đến vụ án lửa bảo hiểm không?”

“Điều này thì chưa thể khẳng định được. Không sai, hung thủ đứng đằng sau vụ án lửa bảo hiểm đã ngầm nhấn với chúng ta, lần thứ hai hắn ta ra tay sẽ không để lại một chứng cứ gì. Hơn nữa, điều động số lượng lớn sức người sức của, tính toán không hề có sai sót, thủ đoạn có vẻ cũng rất giống, nhưng chúng ta không thể lập tức nhận định hai vụ án này đều do một nhóm người gây ra được. Vấn đề hiện giờ là, chúng ta vẫn mù tịt về mục đích của bọn chúng. Nếu bắt cóc Lâm Chính thì có thể vì tiền, vậy giết Lâm Chính, thì vì cái gì? Anh có thể đi điều tra xem, Lâm Chính chết rồi có lợi cho những ai. Giết Lương Hưng Thịnh, cũng là vì cái gì chứ? Người thực sự bị đâm chết, xác đã bị đưa đi đâu mất rồi? Nghi vấn chúng ta gặp phải thực sự quá nhiều. Hung thủ vẫn hoàn toàn nấp trong bóng tối.”

Lãnh Kính Hàn trông thấy cặp mắt Hàn Phong lại bắt đầu lóe lên những tia sáng như loài sói, cũng chỉ vụ án không chút manh mối kiểu này mới có thể khiến mắt anh ta sáng lên như vậy. Không lâu sau, Trương Nghệ dẫn một toán cảnh sát quay về, tay xách một túi lớn đầu lọc thuốc lá, chỉ lên đỉnh núi nói: “Chúng tôi phát hiện được lượng lớn đầu lọc thuốc lá trên ít nhất bốn ngọn núi. Thật không thể ngờ, nơi bọn chúng ẩn nấp cách đây ít nhất cũng phải hai dặm. Thông thường khám nghiệm hiện trường không thể tiến hành xa đến thế, phạm vi rộng quá.”

Hàn Phong nhìn đồng đầu lọc trong túi: “Đều là loại thuốc phổ thông dưới bốn tệ, có vẻ giống thuốc công nhân hút. Tên hung thủ này có nhà máy riêng, nắm trong tay một đám đông công nhân.”

Lãnh Kính Hàn lầm bầm: “Thật là giết người có kế hoạch ư? Thế này thì đáng sợ quá. Chúng ta phải lập tức báo cáo lên thượng cấp. Cậu có theo vụ này không?”

Hàn Phong nở một nụ cười quái dị, anh ta muốn điều tra án lớn, song không ngờ lại là án lớn thế này, phá vụ đại án này xong, rất dễ mở mày mở mặt, nhưng anh ta lại là người không muốn xuất đầu lộ diện. Hàn Phong vỗ vào người Lãnh Kính Hàn, nói: “Hiện giờ vụ án này có mấy điểm cần xác nhận: một là, người chết có thực là Lâm Chính không; hai là, xe của bọn họ rốt cuộc phát nổ thế nào; ba là, vì sao anh ta lại đi con đường này; bốn là, anh ta chết rồi sẽ có lợi cho những ai; năm là...”

“Đủ rồi, chúng tôi sẽ lo liệu. Cậu có muốn tham gia không? À, phải rồi, Lư Phương và đứa bé kia, đúng như cậu nói, đã mất tích rồi, hết như bốc hơi vậy.”

Hay là thế này, chúng ta chia làm hai nhóm, anh cho tôi một người là đủ rồi, tôi đi điều tra vụ lừa bảo hiểm, anh và tổ chuyên án của anh điều tra vụ nổ xe này. Nếu đầu mối của chúng ta gặp nhau, thì hợp thành một vụ xử lý.”

“Cũng đành vậy, cậu cần ai giúp? À! Không phải muốn đòi Long Giai giúp cậu đấy chứ?”

Hàn Phong vỗ mạnh vào lưng Lãnh Kính Hàn: “Hiểu tôi chỉ có trưởng phòng Lãnh!”

“Vớ vẩn!” Lãnh Kính Hàn sầm mặt nói. “Long Giai là điều tra viên cốt cán của chúng tôi, không thể cho cậu, năm nam đồng sự còn lại, cậu cứ tùy ý chọn lấy một.”

Hàn Phong chỉ tay vào Lãnh Kính Hàn: “Lão già họ Lãnh này, được lắm. Ông anh đi điều tra một mình, tôi dẫn theo Khả Hàn của tôi, lần này thì không làm khó dễ gì đến anh chứ.” Anh ta quay ngoắt người bỏ đi, đoạn nói: “Bảo với tay điều tra viên béo béo, nhúm xi than kia có kết quả gì lập tức thông báo cho tôi.”

Lãnh Kính Hàn nhìn theo Hàn Phong, lắc đầu: “Đồ mồm quạ đen, bị cậu ta nói thành đại án thật rồi.” Tiếp đó lại nghĩ báo cáo không biết viết thế nào, đầu ông như muốn phình ra.

Một cảnh sát lái xe đưa bọn họ về thành phố. Phan Khả Hàn đương nhiên lại hỏi một tràng dài, Hàn Phong lần lượt trả lời, Phan Khả Hàn vội dùng máy tính cá nhân mang theo người ghi lại. Cuối cùng, cô hỏi: “Giờ chúng ta phải làm gì?”

Hàn Phong nói: “Tôi cần tìm Ngô Chí Quang hỏi lại lần nữa, vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn. Cô có thể giúp tôi chuyện này không?”

Phan Khả Hàn vội vàng đồng ý: “Anh nói đi, là chuyện gì?”

“Cô tới nhà hỏa táng điều tra giúp tôi thông tin các xác chết được hỏa táng trong năm ngày gần đây.”

“Á!” Phan Khả Hàn há hốc miệng, hồi lâu không thốt nổi nên lời. Hàn Phong khích lệ: “Không phải cô là phóng viên sao, cô biết phải điều tra thế nào mà. Thấy Phan Khả Hàn sắp khóc đến nơi, Hàn Phong được đà lần tới: “Phải rồi, tốt nhất là cô lấy về cho tôi một bản tài liệu, thế nào? Chắc cô không định nói với tôi, ngay chuyện con con này cũng không làm được đấy chứ? Đại tiểu thư của tôi.”

Câu cuối cùng rất có tác dụng, giọt nước mắt chực rơi của Phan Khả Hàn kìm lại được ngay, cô hừ giọng: “Ai bảo tôi không làm được, ngày mai sẽ đem tài liệu đến cho anh.”

Hàn Phong một mình liên hệ với Ngô Chí Quang, tay tài xế đen đuôi đang được bảo lãnh chờ xét xử này vẫn chưa thôi oán thán hôm đó thật không nên báo cảnh sát, lái xe sau khi uống rượu, chở quá tải, kiện tụng liên quan đến mạng người, lần này thì anh ta gánh đủ.

Hàn Phong hỏi: “Tôi nghĩ, không phải anh cầm nhầm điện thoại với người anh em kia sao? Các anh có còn liên lạc gì với nhau không? Xảy ra chuyện như vậy, anh ta cũng nên hỏi thăm an ủi anh mới phải chứ?”

Ngô Chí Quang mặt mày méo xẹo nói: “Đừng nhắc đến nữa, hôm đó hai chúng tôi chẳng phải đều uống say tít cả sao? Tôi lái xe đâm phải người ta vẫn còn may mắn, người anh em kia của tôi, đi đường núi lật xe chết rồi. Chắc, đúng là rượu hại người mà, tôi nhất định phải cai rượu, nhất định phải cai!”

Hàn Phong ra về, thầm khâm phục tay hung thủ đứng đằng sau mọi chuyện: quá hoàn mỹ, muốn thực hiện vụ án này, trước tiên bắt buộc phải điều tra tuyến đường Ngô Chí Quang đi, giữa đường dùng người bạn cũ lâu năm giữ anh ta lại, chuốc rượu đến ngà ngà say, thừa cơ tráo điện thoại của anh ta với một cái điện thoại hết pin, đợi sau khi anh ta đâm chết người, phát hiện điện thoại không còn pin, bắt buộc phải dùng điện thoại công cộng, mới có cơ hội tráo đổi xác, ai trong tình huống ấy cũng không thể nào chú ý đến tướng mạo người chết. Toàn bộ kế hoạch, tinh vi chuẩn xác không khác gì thiết kế quỹ đạo tên lửa. Song, ai mà ngờ người lại dụng phải Hàn Phong ta, chỉ cần người để lại dù là một cọng tóc, ta cũng phải đem sự thật phơi bày ra ánh sáng.

Hàn Phong ngẫm nghĩ, lại quyết định đến khu nhà hoang chuẩn bị dỡ bỏ kia lần nữa. Tiếp đó, anh ta nhắn với Lãnh Kính Hàn, nhờ kiểm tra lại toàn bộ các mối quan hệ xã hội và tư liệu về người thân của Lương Hưng Thịnh.

Tổ chuyên án bên phía Lãnh Kính Hàn đang bận tới mất tới mũi, vừa phải đối phó với giới truyền thông xã hội, vừa phải đối phó với cấp trên, mà cấp trên lại cũng phải chịu áp lực từ đủ mọi phía. Nghiêm trọng nhất là người nhà Lâm Chính khẳng khẳng Lâm Chính bị người ta mưu sát, nếu không tìm ra hung thủ, hậu quả thế nào không nghĩ cũng rõ. Lãnh Kính Hàn cho biết, sẽ nhờ bên đồn cảnh sát giúp điều tra Lương Hưng Thịnh.

Buổi tối, hai người trao đổi thông tin đôi bên thu được. Cấp dưới của Lãnh Kính Hàn điều tra ra, Lương Hưng Thịnh trước khi phát lên có quan hệ rất tốt với vợ, sau khi phát tài liền giống như đại đa số những người đàn ông bỗng chốc trở nên giàu có khác, nát rượu, bài bạc, bồ bịch, đây chính là nguyên nhân khiến người vợ trước rời bỏ anh ta. Song vợ cũ của anh ta lại không phải Lư Phương mà là một người khác, vì nhiều năm trước đã dắt theo con trai đi ở nơi khác nên nhất thời vẫn chưa tìm ra là ai. Còn Lư Phương là tình nhân Lương Hưng Thịnh mới qua lại cách đây một năm, hai người vừa gặp đã gắn bó như keo với sơn, thảo nào Lương Hưng Thịnh điền tên Lư Phương lên hợp đồng bảo hiểm.

Sau khi cùng nghiên cứu thảo luận, cả hai đều cho rằng thông tin nắm được còn quá ít, cần phải điều tra sâu hơn.

Ngày hôm sau, tại văn phòng công ty bảo hiểm, Phan Khả Hàn quả thật đặt trước mặt Hàn Phong tài liệu về các xác chết được hỏa táng trong năm ngày

gần đây. Thấy Hàn Phong xem xét kỹ từng bản, Phan Khả Hân hỏi: "Liệu có phát hiện gì trong đồng này không?"

Hàn Phong đáp: "Lương Hưng Thịnh không phải bị xe tải đâm chết, vậy người bị đâm chết kia là ai?"

"Hà, không phải anh cho rằng, hung thủ dần đến mức đem hỏa thiêu cái xác bị xe đâm đấy chứ? Lẽ nào bọn họ không biết tìm bừa một chỗ, đào lấy cái hố chôn xác?"

"Chuyện này rất kỳ lạ. Đầu tiên, nếu người chết có thân quyến, vậy thì thân quyến vì sao lâu như vậy vẫn chưa báo án? Nếu người chết không có ai thân thích, bọn chúng vì sao phải dùng thủ đoạn này giết hại nạn nhân? Bọn chúng làm như vậy, là muốn che giấu điều gì? Nếu muốn tránh tai mắt mọi người, cách tốt nhất không phải đào hố chôn xác, mà là hỏa thiêu, nếu tôi là hung thủ, tôi nhất định sẽ làm như vậy. Đường đường chính chính, hợp lý hợp tình, không ai có thể nghi ngờ, hơn nữa sau khi đốt thành tro rồi, chẳng còn chứng cứ gì để tra ra nữa."

Phan Khả Hân lè lưỡi nói: "Suy nghĩ của anh đúng là kỳ quái, cứ như anh có thể đoán ra hung thủ đang nghĩ gì ấy."

Hàn Phong bật cười: "Sao cô không nghi ngờ tôi chính là hung thủ đi? Ấy..."

Phan Khả Hân trông sắc mặt anh ta, biết anh ta đã phát hiện ra điều gì đấy, bèn chau đầu lại xem, trên tài liệu ghi: Khúc Minh Sinh, nam, năm mươi tư tuổi, nguyên nhân tử vong, tai nạn ô tô, sinh thời là nhân viên lâu năm của công ty quản lý tài vụ Tuệ Tinh, chức vụ kế toán. Phía dưới là gia quyến và lý lịch tóm tắt thông thường.

Phan Khả Hân lấy làm lạ hỏi: "Có những bảy tám hồ sơ chết vì tai nạn xe cộ, sao anh lại chọn đúng người này?"

Hàn Phong nói: "Cô có biết công ty quản lý tài vụ chuyên làm công việc gì không?"

Phan Khả Hân trả lời: "Giúp ngân hàng và các công ty khác quản lý tài chính, kiểu như một dạng đầu cơ trung gian ấy... Ngân hàng! Ý anh là ông ta và Lâm Chính..."

Hàn Phong lắc đầu: "Không, tôi chọn ông ta không phải vì Lâm Chính. Công ty quản lý tài vụ là công ty giúp người ta quản lý tài chính, nên có yêu cầu rất khắt khe với nhân viên, một nhân viên lâu năm làm trong công ty quản lý tài vụ, chắc chắn sẽ hình thành thói quen cẩn trọng tỉ mỉ. Cô xem bức ảnh của ông ta, đây là ảnh lúc sinh tiền, nhìn thấy rằng ông ta không? Con người này không hút thuốc, không uống trà, nhìn mắt ông ta xem, người này cũng không uống rượu, thân thể khỏe mạnh, tinh thần thoải mái, dễ bằng lòng với hiện tại. Một người đàn ông không dính đến trà thuốc, lại làm việc trong công ty quản lý tài vụ, con người cẩn thận tỉ mỉ thế này mà lại chết vì tai nạn giao thông, cô nói có kỳ lạ không?"

Phan Khả Hân tròn tròn hai mắt, Hàn Phong làm sao có thể từ những tư liệu thông thường này đọc ra ngân ấy thông tin kia chứ? Thế nhưng cô vẫn không phục: "Đây là ảnh của ông ta lúc còn sống, anh có biết ông ta chụp khi nào không? Ông ta trước đây không uống rượu, chưa biết chừng về sau lại uống thì sao; ông ta trước đây sức khỏe tốt, sau này sức khỏe kém thì sao. Tài liệu chỉ ghi ông ta làm việc trong công ty quản lý tài vụ, cũng không nói có từng phạm sai sót hay không, anh dựa vào đâu đoán định ông ta cẩn trọng tỉ mỉ kia chứ?"

Hàn Phong cười nói: "Tôi cũng đâu nói ông ta chính là người bị đâm chết kia, chỉ là ông ta có điểm nghi vấn thôi, chúng ta có thể tới nhà thăm hỏi gia đình ông ta mà. Hỏi là biết ngay, hơn nữa, tôi vốn đã định chọn ra vài người tình nghi, nhưng những người khác khả năng đều không cao. Chúng ta cứ đi thử xem sao!"

Tại nhà Khúc Minh Sinh, vợ và hai con một trai một gái của ông ta vẫn chưa thể vượt qua nỗi đau buồn, rất lấy làm lạ trước chuyến thăm của bọn Hàn Phong. Bọn họ cho rằng Hàn Phong và Phan Khả Hân là phóng viên, nên không hề muốn hợp tác. Sau khi Hàn Phong nói dối mình là cảnh sát, người nhà Khúc Minh Sinh lập tức lộ vẻ hoảng hốt, bà vợ họ Nhiếp của ông ta nói: "Chúng tôi không làm chuyện gì sai trái, ông Khúc nhà tôi không phải đã gây ra chuyện gì chứ? Chúng tôi hoàn toàn không biết gì hết."

Hàn Phong thân nhiên đáp: "Bà đừng lo, chúng tôi chỉ tới hỏi thăm sơ lược tình hình thôi. Tôi tin rằng ông Khúc không có vấn đề gì hết. Bà Nhiếp, chúng tôi muốn biết, ông Khúc xảy ra tai nạn vào khi nào?"

Bà Nhiếp giật mình, do dự đáp: "Chuyện này..."

Phan Khả Hân hỏi dồn: "Làm sao?"

Bà Nhiếp vẫn ấp úng: "Chuyện này..."

Hàn Phong nói: "Nếu như bà biết mà không nói, để chúng tôi điều tra ra được chân tướng, chuyện này sẽ càng nghiêm trọng hơn đấy."

Bà Nhiếp bây giờ mới nói: "Thực ra, chúng tôi vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái. Đêm hôm đó, đã mười hai giờ rồi đột nhiên có người gọi điện tới, hẹn ông Khúc nhà tôi ra ngoài. Cả đêm tôi không sao ngủ yên, đến sáng hôm sau thì..."

Hàn Phong ngắt lời: "Là đêm hôm nào?"

Bà Nhiếp nói: "Hôm... hôm kia."

Hàn Phong gật đầu nói: "Mời bà nói tiếp."

Bà Nhiếp tiếp tục kể: "Đến sáng hôm sau, thì một đám người kéo đến, nói là... nói là ông Khúc nhà tôi... ông ấy.. ông ấy..." nhắc đến chuyện đau lòng,

bà Nhiếp lại nức nở nghẹn ngào.

Con trai Khúc Minh Sinh là Khúc Chính tiếp lời: “Ngày hôm sau có bốn năm người tới, xưng là giám đốc và quản lý cấp cao của công ty quản lý tài vụ, nói cha tôi gặp tai nạn giao thông, từ trần ngay tại chỗ. Bọn họ lo nhà chúng tôi đau lòng nên không gọi điện thoại mà đích thân tới báo cho chúng tôi, còn dẫn chúng tôi đến bệnh viện nhận xác cha. Bọn họ nói, buổi tối ở công ty có cuộc họp khẩn, vì cha tôi là nhân viên cốt cán của công ty nên cũng được mời đến tham dự. Không ngờ cha tôi sức khỏe yếu, họp cả đêm tinh thần bải hoải, sáng sớm vừa rời khỏi công ty thì bị xe đâm, chết ngay tại chỗ. Chúng tôi tới nhận xác cha, ông ấy... ông ấy bị đâm chết thảm lắm!” Khúc Chính nói đến đây, giọng cũng nghẹn lại.

Hàn Phong vội hỏi: “Mấy người kia trông như thế nào?”

Khúc Chính miêu tả đại khái một hồi, Hàn Phong thất vọng lắc đầu, theo lời kể của anh ta, có nhắm mắt đứng ngoài đường chỉ bữa cũng được mười người. Hàn Phong lại nói: “Ồ, nói vậy, khi mọi người nhìn thấy ông Khúc thì ông ấy đã chết rồi. Sao các vị không truy cứu tay tài xế gây chuyện?”

Bà Nhiếp khóc lóc nói: “Người công ty họ đã nói rất rõ ràng rồi, là ông Khúc nhà tôi tự đâm đầu vào xe, có truy cứu trách nhiệm cũng không liên quan gì đến tài xế. Hơn nữa, bọn họ còn gửi chúng tôi ba trăm nghìn tệ tiền tuất, lại nhận lời chi trả toàn bộ phí tổn năm năm đại học của thằng Chính, còn bảo về sau có thể nhận thẳng Chính vào công ty họ làm việc. Chúng tôi còn có thể đòi hỏi gì nữa chứ?”

Hàn Phong gật đầu nói: “Cũng phải, như thế đã là rất tốt rồi. Được rồi, chúng tôi đã nắm được kha khá tình hình, các vị xin bớt đau lòng.” Nói đoạn, dẫn theo Phan Khả Hàn rời đi.

Bà Nhiếp một mình tiễn bọn họ ra đến cửa, Hàn Phong bấy giờ mới đột ngột hỏi: “Bà Nhiếp, bà đã sớm biết chuyện này có vấn đề rồi phải không?”

Bà Nhiếp giật mình đáp: “Tôi không hiểu... không hiểu ý anh.”

Hàn Phong nói: “Thực ra, chúng tôi đã nắm được đôi chút tình hình, cần tới sự giúp đỡ của bà là vì, ông Khúc nhà bà, rất có khả năng bị người ta mưu hại.”

Bà Nhiếp tròn tròn mắt: “Mưu hại? Ai? Bọn họ vì sao phải mưu hại ông ấy? Ông Khúc nhà tôi bình thường có đắc tội với ai đâu chứ.”

Hàn Phong nói: “Đây chính là điều chúng tôi muốn hỏi bà. Lẽ nào ông Khúc trước khi xảy ra chuyện không hề có hành động nào khác thường sao?”

Bà Nhiếp nhìn thẳng vào mắt Hàn Phong hồi lâu, mới cúi đầu nói: “Tôi nghĩ, thông tin này có thể hữu dụng với các anh. Mấy ngày trước khi xảy ra chuyện, ông nhà tôi có vài dấu hiệu bất thường, tôi nhìn là biết, ông ấy có tâm sự. Nhưng gắng hỏi thì ông ấy không chịu nói, hỏi mãi ông ấy còn cáu với tôi. Lúc ông ấy ngủ mơ, tôi hình như có nghe ông ấy nói mấy lần câu, “Như thế là trái với quy định.”

Hàn Phong nói: “Bà đừng cuống, thử nghĩ kỹ lại xem, ông nhà, liệu có thói quen ghi nhật ký không? Ông ấy liệu có khả năng còn nói chuyện này cho ai khác không? Ở công ty có đồng nghiệp nào thân thiết không?”

Bà Nhiếp trầm ngâm. Hàn Phong lại nói: “Không cần vội, bà có thể từ từ nghĩ, nghĩ được gì hãy nói với chúng tôi. Đây là số liên lạc.” Anh ta viết ra số điện thoại của Lãnh Kính Hàn.

Bà Nhiếp nói: “Ông nhà tôi không có thói quen viết nhật ký, ông ấy cũng rất biết giữ bí mật. Có lời nào giấu trong lòng thì chỉ nói với mình tôi. Nếu ngay cả tôi ông ấy cũng không chịu nói thì cũng sẽ không nói với người khác đâu. Ở công ty, ông ấy hình như có quan hệ rất tốt với một người tên Hồ Kim Thành, mấy lần còn nhắc tới anh ta. Những chuyện khác tôi không rõ lắm, chuyện ở công ty bọn họ, anh biết đấy, phải bảo mật cả với người nhà. Anh cảnh sát, các anh nhất định phải tìm ra hung thủ hại ông nhà tôi nhé.”

“Bà cũng nghĩ vậy sao? Bà Nhiếp.”

Bà Nhiếp gật đầu nói: “Công ty ông ấy vốn rất bủn xỉn, bình thường có dùng thêm chút giấy ở công ty cũng bị trừ vào lương nhân viên, lần này sao lại đột nhiên rộng lượng thế được. Hơn nữa bao nhiêu năm nay, bọn họ đều không có thói quen họp đêm, làm gì có chuyện như vậy.”

“Vì sao các vị không đến công ty ông nhà xác thực công ty bọn họ đêm hôm ấy có họp đêm thật không?”

Bà Nhiếp sững người, nói: “Tôi trước nay đều không hỏi chuyện ở công ty ông ấy, tôi nghĩ, cả giám đốc cũng đã đến, tiền cũng đưa rồi, thì chắc không có vấn đề gì?”

Hàn Phong nói: “Được rồi, nếu như ông Khúc bị người ta hại chết, chúng tôi nhất định sẽ điều tra ra chân tướng vụ việc. Bà nhớ là, nghĩ ra chuyện gì hoặc tìm ra thứ gì thì phải gọi điện ngay cho chúng tôi đây nhé.”

Trên đường, Phan Khả Hàn nói: “Xem như tôi phục anh rồi. Cái ông Khúc Minh Sinh ấy mười hai giờ đêm rời khỏi nhà, mà tai nạn xảy ra sau một giờ, về mặt thời gian hoàn toàn có khả năng, hơn nữa hành động của công ty quản lý tài vụ sau khi sự việc xảy ra cũng rất bất thường. Người bị xe đâm chết kia, không phải Khúc Minh Sinh thì còn ai vào đây nữa.”

Hàn Phong đáp: “Chỉ là ăn may thôi.”

Phan Khả Hàn lại hỏi: “Nhưng trước lúc ra khỏi cửa, sao anh biết bà Nhiếp vẫn còn ẩn tình chưa nói?”

Hàn Phong đáp: “Rất đơn giản, bà ta vừa nghe chúng ta là cảnh sát đã lập tức nói mẹ con họ không hề biết chuyện của ông Khúc. Điều này chứng tỏ, bà ta có biết gì đó, đây gọi là lạy ông tôi ở bụi này. Tôi chỉ hơi khơi ra, bà ta đã tự mình kể tổng tộc rồi. Chỉ cần điều tra thêm vài điều đơn giản nữa là có thể chứng minh người bị đâm chết ngày hôm đó có phải Khúc Minh Sinh hay không. Giờ vấn đề nằm ở chỗ, chuyện trái với quy định mà ông Khúc từng làm, rốt cuộc là chuyện gì? Chưa biết chừng chính cái chuyện trái quy định đó đã lấy mạng ông ta đấy.”

Phan Khả Hàn đang định nói gì đó thì điện thoại đổ chuông, cô cầm lên nghe, đoạn nói: “Bác Lãnh bảo anh qua đó một lát.”

Hàn Phong đáp: “Chắc chắn là không có manh mối gì rồi. Cô thì sao? Cô không đi nữa à?”

“Tôi còn phải về công ty bảo hiểm xử lý tài liệu ngày hôm nay. Vụ bác Lãnh điều tra là án lớn, bác ấy không bảo tôi tới, nhất định là có thông tin gì bí mật.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Manh mối – Câu đố trên Mạng Đen

Type: HaDiepKhanh

Phòng cảnh sát hình sự, Hàn Phong cầm chai nước suối Phan Khả Hàn mua tu ừng ực, không buồn bận tâm nghe Lãnh Kính Hàn nói gì.

Lãnh Kính Hàn nói: “Hiện giờ mọi khâu giám định kỹ thuật đều đã hoàn thành. Chúng tôi có thể loại trừ khả năng ngoại lực dẫn nổ, hiện trường không có bất kỳ dạng chất nổ nào, cả tình huống mà cậu nói cũng có thể bỏ qua. Vì từ góc độ kỹ thuật, xe bọn họ khi đó vẫn đang chạy, duy trì tốc độ 100km/h không hề giảm tốc, trước khi vụ nổ xảy ra cửa kính xe đều đóng kín, làm sao có chuyện bị người bên ngoài tập kích được. Có thể giả thiết thế này, chiếc Mercedes-Benz đang chạy nhanh thì đột nhiên bình khí bắt lửa, chỉ trong giây lát lửa bùng phát, dẫn đến nổ tung!”

Hàn Phong nói: “Ừm.” Lãnh Kính Hàn tiếp tục: “Chúng tôi đã đối chiếu mẫu răng, xác nhận người chết chính là Lâm Chính và tài xế của anh ta. Hiện giờ thượng cấp đang đem áp lực từ các phía đổ cả lên đầu chúng tôi, người nhà của Lâm Chính thì quả quyết anh ta bị mưu sát. Mà hôm đó cậu tới hiện trường tìm được bao nhiêu đầu mẫu thuốc lá như thế, cậu nói xem, chuyện này nên bắt tay từ đâu? Chúng tôi thậm chí không còn manh mối nào mà điều tra nữa.”

Hàn Phong nhún mày nói: “Phải, chuyện này thực là quá thần bí, không để lại bất kỳ manh mối nào có thể lần theo cả. Hiện giờ manh mối duy nhất chính là túi đầu mẫu thuốc lá kia, nhưng số đầu lọc đó thì nói lên điều gì chứ? Khó thật, đúng là quá khó.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, phía bên kia cậu điều tra ra manh mối gì chưa?”

Hàn Phong nói: “Bên đây cũng đứt hết manh mối rồi, tôi đang sầu não lắm.”

Lãnh Kính Hàn trừng mắt quát: “Vớ vẩn, Khả Hàn rõ ràng bảo với tôi, các cậu có rất nhiều phát hiện mới.”

Hàn Phong sững người, nói: “Thế ư? Ôi chao, đấy anh xem, tôi một thân một mình đầu tắt mặt tối, nhiều chuyện cũng chẳng nhớ nổi nữa.”

Lãnh Kính Hàn rút cuộc vỗ lể: “Cậu đang uy hiếp tôi.”

Hàn Phong hóp một ngụm nước suối, nói: “Gi chứ? Tôi làm sao dám? Anh là trưởng phòng Cảnh sát hình sự cơ mà, tôi lấy cái gì để uy hiếp anh?”

Lãnh Kính Hàn nghiêng răng nói: “Ngày mai, cho Long Giai qua hỗ trợ cậu điều tra.”

“Ồm. Các anh có phải vẫn chưa giúp tôi hóa nghiệm thành phần cái thứ như xi than ấy không? Mau làm đi, xem thu được kết quả gì. Còn nữa, các anh có thể điều tra hệ thống giao thông giữa Hải Giác và Thiên Nhai, xem trưa ngày hôm qua có xe cảnh sát nào tự động đi làm nhiệm vụ hay không. Mấy câu hỏi han thông thường khác tôi không nói nhiều nữa nhé.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thăng oát này, nói, điều tra xe cảnh sát tự động đi làm nhiệm vụ là có ý gì?”

Hàn Phong cười nói: “Lúc nào tôi gặp được cảnh sát Long Giai, lúc ấy anh khắc biết là có ý gì. Tôi còn phải tới đồn cảnh sát xem tình trạng gia đình Lương Hưng Thịnh. Chào.”

Lãnh Kính Hàn nhìn theo Hàn Phong, hậm hực nói: “Chết vẫn không chừa được cái thói ấy.”

Trước khi tới đồn cảnh sát, Hàn Phong còn đi một chuyến đến công ty quản lý tài vụ Tuệ Tĩnh. Công ty này vô cùng chuyên nghiệp, ra vào cổng đều phải quét thẻ, người khác muốn vào công ty bắt buộc phải trình bản lý do, đăng ký tên tuổi tại phòng bảo vệ ngoài cổng. Hàn Phong nói là bạn của Hồ Kim Thành, nhân viên bảo vệ bảo anh ta đợi một chút, sau đó mới nói anh ta có thể vào gặp Hồ Kim Thành trong phòng nghỉ. Vào phòng nghỉ, Hàn Phong

hỏi thăm mấy nhân viên công ty trước.

Nhân viên công ty nói với anh ta: “Mấy ngày trước, có hai người trẻ tuổi, tự xưng là con trai Khúc Minh Sinh, nói cha bọn họ gặp tai nạn giao thông, đã chết, công ty còn cử người đi thăm hỏi.” Còn cái gì mà ba trăm nghìn đồng tiền an ủi, với đảm bảo công ăn việc làm cho con trai thì khẳng định là không có. Mà Hàn Phong được biết, Khúc Minh Sinh chỉ có một con trai, người còn lại là con gái. Hàn Phong hỏi đến tướng mạo hai người trẻ tuổi kia nhưng cũng không thu hoạch được gì. Các tình tiết vụ án dần lộ ra chân tướng, có điều trong công ty Khúc Minh Sinh không ai chú ý đến. Hàn Phong hỏi trước khi gặp tai nạn Khúc Minh Sinh có biểu hiện gì bất thường hay không, người trong công ty đều nói Khúc Minh Sinh thật thà, không ưa nói chuyện, nhưng làm việc rất nghiêm túc, trước nay chưa từng phạm sai sót, các việc quan trọng của công ty lãnh đạo đều giao cho ông ta.

Hồ Kim Thành đeo kính, tuổi tác xấp xỉ năm mươi, trông có vẻ sắp sửa về hưu. Hàn Phong nói rõ lý do đến tìm rồi hỏi: “Ông không tới tham dự lễ tang ông Khúc sao?”

Hồ Kim Thành đáp: “Khi đó tôi đang bận chuyện công ty, quả thật không lúc nào rảnh ra được. Hơn nữa, quan hệ của chúng tôi cũng không có gì đặc biệt, chỉ là trao đổi trong công việc hàng ngày thôi.” Hồ Kim Thành nhân đang trong phòng nghỉ, châm một điếu thuốc Hoàng Quả Thụ, cũng chia ra mời Hàn Phong nhưng anh ta xua tay tỏ ý từ chối.

Hàn Phong hỏi: “Ông Khúc trước khi xảy ra chuyện có hành động gì lạ thường không?”

Hồ Kim Thành nói: “Thời gian đó chúng tôi đã ai làm việc nấy, tôi cũng không rõ, song, trước khi xảy ra chuyện mấy ngày, hình như ông ấy có giúp người ta làm một vụ chuyển nhượng lớn, mới bắt đầu thì rất hào hứng, về sau lại có vẻ thất vọng, tôi cho là bên phía đầu tư không trả đủ tiền quản lý chăng.”

“Ồ,” Hàn Phong đảo mắt hỏi, “Sau khi ông ấy qua đời, mấy vi tính và các khoản tài vụ ông ấy quản lý đã giao lại cho ai rồi?”

“Hiện giờ đang do Tiểu Kim quản lý.”

“Tôi có thể đi xem được không?”

“Công ty quản lý rất nghiêm, e rằng anh phải xuất trình giấy tờ, xin ý kiến lãnh đạo hữu quan xong mới được.”

“Được, ngày mai tôi lại tới.” Anh phải nghĩ cách bảo Lãnh Kính Hàn làm cho giấy chứng nhận mới được.

Tiếp đó Hàn Phong đi tới đồn cảnh sát, Tiểu Lý được thông báo tiếp đãi anh ta, đồng thời giúp lấy ra những tài liệu anh ta cần. Lương Hưng Thịnh, nam, bốn mươi bốn tuổi, quê ở tổ sáu thôn Văn Giang, huyện Hưng Văn, hai mươi năm trước tới thành phố Hải Giác phát triển sự nghiệp, gây dựng từ nhỏ đến lớn, cuối cùng cũng có được một doanh nghiệp của riêng mình, gọi là công ty hữu hạn Phát triển Văn hóa Hưng Thịnh, hai tuần trước vừa tuyên bố phá sản. Anh ta có một người vợ, tên Đường Thanh Hà, nhưng quan hệ không hòa hợp, đã ly thân từ sáu năm trước, vợ anh ta từng đề nghị ly hôn, nhưng Lương Hưng Thịnh trước sau không đồng ý, tòa án cũng không đưa ra phán quyết. Anh ta có đứa con trai tên Lương Tiểu Đồng, ở với mẹ, nhưng Đường Thanh Hà từ năm năm trước do buồn rầu sinh bệnh đã ốm chết, Lương Tiểu Đồng không muốn về ở với Lương Hưng Thịnh nên vào sống trong cô nhi viện. Cha mẹ Lương Hưng Thịnh đều là nông dân chân chất thật thà, cả đời không đặt chân vào thành phố, cha Lương Đại Trụ, mẹ Lâm Tổ Hoa, do mẹ anh ta bị bệnh tim nên chỉ có duy nhất đứa con trai là Lương Hưng Thịnh. Cha mẹ đều đã bị bệnh qua đời.

Hàn Phong xem xong, hỏi: “Chỉ có ngần này tư liệu thôi sao?”

Tiểu Lý đáp: “Anh còn muốn biết chuyện gì nữa ạ?”

Hàn Phong nói: “Tôi còn muốn biết, Lương Tiểu Đồng ở cô nhi viện nào, tư liệu về vợ Lương Hưng Thịnh, cha Lương Hưng Thịnh có mấy chị em, cùng tư liệu liên quan đến bọn họ, ngoài ra giúp tôi điều tra một chút về người đàn bà tên Lư Phương, cảm ơn.”

Tiểu Lý lè lưỡi nói: “Mẹ ơi, anh định điều tra tổ tông mười tám đời của người ta đấy à?”

Hàn Phong đứng dậy, nói: “Đúng vậy, tôi muốn điều tra tổ tông mười tám đời nhà anh ta đấy.”

Tiểu Lý thấy Hàn Phong định đi, cuối cùng bèn hỏi: “Phải rồi, anh và trưởng phòng Lãnh có quan hệ thế nào? Anh ấy đặc biệt căn dặn chúng tôi phải toàn lực giúp đỡ anh.”

Hàn Phong nửa cười nửa đùa không đáp: “Tôi từng chơi anh ta.”

Nhìn theo bóng lưng Hàn Phong, Tiểu Lý không sao hiểu nổi, lẩm bẩm lặp lại: “Từng chơi anh ta?”

Hàn Phong không ăn cơm trưa, mà vội vàng chạy tới văn phòng của bọn Lãnh Kính Hàn, những lúc đánh án lớn thế này, bọn họ thường làm xuyên trưa ăn cơm ngay tại văn phòng. Lúc Hàn Phong bước vào, sáu nhân viên cốt cán đang dùng cơm, anh ta bèn chào hỏi: “Ồ, đang ăn cơm à?”

Lãnh Kính Hàn lịch sự đáp lời: “Ồ, tôi ăn trực à?”

Hàn Phong ngồi xuống bên cạnh Lãnh Kính Hàn, nói: “Sao anh lại nói thế chứ, tôi vốn là một trong số các anh mà.” Nói đoạn, chẳng hề khách khí kêu luôn một suất, dù gì cũng tìm được người móc hầu bao rồi.

Lãnh Kính Hàn nói: “Bên cậu đã có tiến triển gì mới chưa?”

Hàn Phong đáp: “Đã tìm được người thực sự bị xe đâm kia rồi. Là nhân viên một công ty quản lý tài vụ, nội tình có rất nhiều vấn đề, không biết liên quan tới bao nhiêu là tiền.”

Lãnh Kính hàn thấp giọng nói: “Việc công tác của Long Giai đã giải quyết ổn thỏa rồi, tên oắt nhà cậu chó có làm bừa đấy.”

Hàn Phong liếc xéo ông ta: “Tôi làm bừa lúc nào kia chứ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ăn xong cơm rồi chúng ta thảo luận tiếp.”

Sau bữa cơm, Lãnh Kính Hàn bảo Hàn Phong vào văn phòng đợi, một lát sau, Long Giai bước vào. Nữ cảnh sát mặc đồng phục vừa vào cửa liền đứng nghiêm chào: “Điều tra viên cấp một phòng Cảnh sát hình sự Long Giai, số hiệu 10683, có mặt.” Vành mắt cô vẫn còn đỏ hoe, vốn đang thuộc tổ chuyên án điều tra án lớn, giờ lại bị điều tới cùng Hàn Phong điều tra án lừa bảo hiểm gì đó, quả thực trong lòng vô cùng bất mãn.

Hàn Phong cười tươi như hoa, vội nói: “Ngồi, mời ngồi. Kỳ thực, tôi biết trong lòng cô nhất định không phục, nhưng cô sẽ nhanh chóng nhận ra thôi, vụ án này, không hề nhỏ hơn vụ các cô đang điều tra đâu.” Anh ta đưa mắt quan sát một lượt, nữ cảnh sát này, cao chắc một mét bảy mươi lăm, nếu không đi giày da cảnh sát đế bằng mà thay bằng giày cao gót, đứng cùng mình thì rất tương xứng. Mắt Hàn Phong giống như cái máy quét tinh nhạy, rất nhanh đã có phát hiện mới: khí chất của Long Giai rất tuyệt, nhoeo miệng cười thì không ai có thể nói là không xinh, vóc dáng không kém Phan Khả Hân, hiếm nổi ăn mặc quá cổ lỗ, ngoài bộ đồng phục cảnh sát bên ngoài, trong chỉ mặc loại áo ngực quai dây hết sức bình thường, chắc là loại may bằng vải kém chất lượng bán năm đồng một cái ngoài vỉa hè, chiếc quần cảnh sát bên dưới có vẻ rộng rãi, nhưng nữ cảnh sát này hẳn không đòi nào mặc quần lọt khe, mà khả năng cao là loại vải hoa bình thường.

Trong lúc Hàn Phong đánh giá mình, Long Giai cũng quan sát Hàn Phong. Tay kỳ tài phá án theo lời trưởng phòng Lãnh này có gương mặt nét nào ra nét ấy, người hơi gầy, nhưng rất cao, quần áo trên người không vừa vặn lắm, dưới chân xỏ một đôi dép lê rách nát, nhìn rất không ăn nhập. Cô nào biết, Hàn Phong toàn thân từ trên xuống dưới, chỉ có đôi dép rách ấy là đồ chính chủ, còn lại, quần áo đều của Lãnh Kính Hàn cho mượn, đương nhiên không vừa người.

Hàn Phong cười nói: “Chào cô, đây là lần đầu chúng ta hợp tác, tôi tên Hàn Phong.” Anh ta chìa tay phải ra.

Long Giai nhìn chằm chằm hồi lâu, cuối cùng cũng chìa tay phải, nói: “Xin chào, từ lâu đã nghe danh anh.”

Hàn Phong lập tức chìa cả hai tay ra nắm chặt lấy tay Long Giai, vừa ra sức lắc qua lắc lại vừa nói: “Hân hạnh, hân hạnh.” Long Giai muốn rút tay về, nhưng Hàn Phong cứ giữ chặt không buông.

Long Giai nhìn nụ cười cổ quái của anh ta, đột ngột giật tay về, quay người, vắt tay Hàn Phong lên lưng, quăng mạnh, ném qua vai, chỉ nghe tiếng Hàn Phong kêu: “Á, á, á” ngã dúi vào cửa.

Long Giai không ngờ Hàn Phong lại không đỡ nổi một đòn như thế, vội xin lỗi: “Xin lỗi, nghe trưởng phòng Lãnh nói anh rất giỏi phá án, tôi cứ tưởng thân thủ anh cũng không tồi. Thật áy náy quá, quên không nói với anh, tôi có đai đen ngũ đẳng Judo.”

Hàn Phong rên rĩ đứng dậy, nói: “Còn tôi đai đen thập đẳng, có điều lâu rồi không tập luyện, tay chân không quen.” Long Giai không nhịn được bật cười.

Lãnh Kính Hàn bước vào phòng, nói: “Xem ra cả hai đã quen thân rồi nhỉ.”

Hàn Phong lập tức kéo Lãnh Kính Hàn sang bên, hỏi: “Sao lại là Judo ngũ đẳng, anh không hề nói gì với tôi.”

Lãnh Kính Hàn cười nói: “Thế chẳng phải rất tốt sao? Được rồi, Long Giai đã được phân vào tổ án của cậu, cậu có thể cho tôi biết vì sao phải đi điều tra hệ thống cảnh sát giao thông thành phố Thiên Nhai được rồi chứ?”

Hàn Phong chỉnh lại áo xống, nói: “Còn nhớ Lưu... Lưu gì ấy nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lưu Định Cường.”

Hàn Phong nói: “Ồ phải, Lưu Định Cường từng nói, lúc anh ta tới hiện trường có phát hiện một chiếc xe cảnh sát chạy qua, khi đó anh còn hỏi lại rất kỹ còn gì.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Phải rồi, nhưng chuyện này liên quan mật thiết đến vụ án ư?”

Hàn Phong nói: “Nếu nói theo cách của anh, thì chẳng liên quan gì cả, nếu chiếc xe cảnh sát ấy vừa hay có mặt ở hiện trường, vậy thì tác dụng của nó ở đó là gì?”

Lãnh Kính Hàn ngẫm nghĩ rồi nói: “Bảo vệ hiện trường.”

Long Giai bỗng nhiên sực hiểu: “Nó có thể ngăn các xe khác tới hiện trường!” Hàn Phong nói: “Chính xác. Nếu giả định nó là một mắt xích trong vụ án, vậy thì tác dụng của chiếc xe cảnh sát chính là phòng ngừa xảy ra việc ngoài ý muốn. Nó sẽ ngăn các xe khác chạy vào đoạn đường có gài bẫy, để đảm bảo chỉ có xe của Lâm Chính bị nổ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nếu tới phòng Cảnh sát giao thông thành phố Thiên Nhai, điều tra xem trong các xe được phải đi tuần tra ngày hôm đó, chiếc xe nào ra khỏi địa phận thành phố chạy về hướng Hải Giác chúng ta, thì sẽ có thể truy nã manh mối kẻ tình nghi phạm tội.”

Hàn Phong nói: “Việc không thể chậm trễ, người e đã bị diệt khẩu.”

Lãnh Kính Hàn lập tức bước ra cửa, vừa đi vừa hét lớn: “Lý Hường, chiều nay đi một chuyến tới Thiên Nhai, chúng ta điều tra xem...”

Long Giai nhìn theo bóng lưng Lãnh Kính Hàn, vẻ rất nóng ruột, bởi vốn dĩ cô xứng là người phụ trách điều tra vụ án này. Hàn Phong nói: “Cảnh sát Long, cô không cần đi theo đâu. Chúng ta cùng, cùng trao đổi một chút.”

Long Giai bấy giờ mới ngồi xuống: “Anh nói đi, muốn tôi làm gì?” Có kinh nghiệm bị quăng qua vai vừa rồi, Hàn Phong cũng nghiêm túc hẳn lên, anh ta nói: “Mang theo thẻ ngành của cô, chúng ta đi điều tra bên công ty quản lý tài vụ Tuệ Tĩnh.”

Công ty quản lý tài vụ, bảo vệ gác cổng buổi chiều đã thay người mới. Lần này là giám đốc Thôi đích thân tiếp đón, Hàn Phong thăm nhủ: “Sớm biết cái thẻ ngành của bọn họ hữu dụng như thế thì cũng bảo Lãnh Kính Hàn làm cho mình một cái.”

Giám đốc Thôi dáng người thấp béo, cao chưa đến mét sáu, đầu hói trọc lóc giống quả bóng đặt trên cái gioăng cao su. Hàn Phong nói rõ lý do đến gặp, giám đốc Thôi lập tức dẫn bọn họ đi xem máy vi tính Khúc Minh Sinh từng dùng. Giờ người sử dụng máy này là Kim Mẫn, tóc nhuộm vàng chói, cả người thơm nức như nhánh oải hương. Hàn Phong không thích phụ nữ trang điểm quá đà, nên chẳng buồn nhìn đến cô ta.

Kim Mẫn nói giọng ôn ền: “Ông Khúc quản lý tài vụ cho tổng cộng ba công ty, ngoài ra còn được hai nơi ủy thác quản lý tài sản, trong này có mọi ghi chép về những thao tác của ông ấy, các vị xem.”

Hàn Phong hỏi Long Giai: “Cô hiểu biết về máy vi tính không?” Long Giai nhìn Hàn Phong như thể lần đầu tiên quen anh ta, gờ hầu như chẳng còn ai là không biết về máy vi tính nữa. Hàn Phong tựa hồ hiểu Long Giai đang nghĩ gì, vội vàng bổ sung: “Là tôi muốn hỏi cô có giỏi máy vi tính không.”

Long Giai mỉm cười, nói: “Chuyên ngành của tôi là máy tính.”

Long Giai cười trông vô cùng ngọt ngào tươi tắn. Hàn Phong nhìn mê mẩn một hồi mới nói: “Đã bảo mà, tôi có bao giờ chọn sai người. Cô có thể lấy lại những ghi chép đã bị xóa trong máy tính không?”

Long Giai ngồi xuống, đầu ngón tay lướt trên bàn phím. Rất nhanh, một danh sách các file bị xóa đã xuất hiện trong máy, có không ít những thông tin rác, nhưng cách đây một tháng, có một bản “Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần”, phía sau còn được đánh ký hiệu bảo mật quan trọng. Hàn Phong hỏi: “File này có khôi phục lại được không?”

Long Giai lắc đầu nói: “Không được, ông ấy đã xóa sạch bách rồi, dù có sửa lại phần vùng ổ cứng cũng không thể khôi phục được.”

Hàn Phong lại bảo Long Giai tiến hành những thao tác khác, song không có phát hiện gì mới. Anh ta lầm bầm: “Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần? là ai chuyển nhượng cổ phần cho ai nhỉ? Chuyện này có liên quan gì đến cái chết của Lương Hưng Thịnh chứ?”

Long Giai hỏi: “Còn cần làm gì nữa không?”

Hàn Phong định thần lại: “À, không cần nữa, chúng ta đi thôi.” Đoạn quay sang nói với giám đốc Thôi: “Cảm ơn sự phối hợp của các vị, nếu có ai nhớ ra Khúc Minh Sinh trước khi chết có những biểu hiện khác thường gì, hãy lập tức thông báo cho chúng tôi.”

Long Giai chăm chú lái xe cảnh sát, còn Hàn Phong dờ dẩn như mất hồn, anh ta ngẫm lại một lượt tình tiết vụ án: đêm hôm đó, Khúc Minh Sinh bị một cuộc gọi điện thoại lừa ra ngoài, theo kế hoạch, theo kế hoạch tỉ mỉ kín kẽ, bị xe của Ngô Chí Quang đâm chết, sau đó bị tráo xác với Lương Hưng Thịnh. Hưng thủ đưa xác Khúc Minh Sinh đến bệnh viện, lừa cả người nhà lẫn công ty ông ta. Cứ thế, cái chết của Lương Hưng Thịnh được diễn biến thành vụ án lừa bảo hiểm, còn vụ tai nạn của Khúc Minh Sinh không hề lọt vào mắt nhân viên chấp pháp, bạn cũ của Ngô Chí Quang cũng chết vì tai nạn xe, còn Ngô Chí Quang xem ra không hề hay biết gì, cả quá trình tiến hành hoàn mỹ, chính xác, gần như không để lại bất kỳ manh mối nào, nếu không phải là ẩn may, thì vụ án này hẳn không thể tiến triển được. Hiện giờ Lương Hưng Thịnh đã được hỏa thiêu, không tài nào điều tra ra nguyên nhân cái chết cụ thể, ở công ty của Khúc Minh Sinh cũng không tìm được manh mối nào, điều duy nhất biết được, chính là ông ta từng giúp người ta thực hiện một vụ chuyển nhượng cổ phần, hơn nữa còn tiến hành trong bí mật.

Hàn Phong đột nhiên thấy lóe lên một tia sáng, đám hung thủ ấy vì sao dám lớn gan như vậy, một mặt lừa người nhà họ Khúc, một mặt lừa cả công ty của Khúc Minh Sinh? Nếu bọn họ đối chất với nhau thì chẳng phải bại lộ hay sao? Hàn Phong nhớ lại từng tình tiết khi bước vào công ty Tuệ Tĩnh, nếu người nhà họ Khúc đến công ty thì cũng phải trình bày lý do ở phòng bảo vệ chứ? “Chết tiệt!” Hàn Phong trù trệ. “Mau, quay đầu xe, chúng ta quay lại công ty Tuệ Tĩnh!”

Hàn Phong hỏi nhân viên bảo vệ: “Sáng nay không phải ca trực của anh. Sáng nay là ai trực?” Nhân viên bảo vệ họ Cổ, trả lời rằng: “Buổi sáng là Phó Khải trực, hình như ở nhà cha tự xưng lâm trọng bệnh, nên xin nghỉ phép về rồi.”

Hàn Phong hỏi: “Anh ta làm ở đây bao lâu rồi?”

Bảo vệ Cổ đáp: “Anh ta mới đến làm, xem nào, vừa được một tuần.”

Hàn Phong tức lộn ruột, sao lại không nghĩ ra sớm hơn, nhưng tên bảo vệ ấy sao biết được mình đến điều tra chuyện này nhỉ? Anh ta tức tốc quay lại văn phòng giám đốc, hỏi: “Hôm nay có mấy người xin nghỉ phép?”

Giám đốc Thôi nói: “Hai người, sao, có vấn đề gì ư?”

Hàn Phong truy hỏi: “Là ai? Nói cho tôi biết.”

Giám đốc Thôi trả lời: “Một người là Tiểu Phó bảo vệ, một người là Hồ Kim Thành kế toán viên. Bọn họ đều có việc gia đình.”

Hàn Phong nói: “Cảm ơn,” đoạn hăm hăm đi khỏi phòng làm việc của giám đốc Thôi. Đúng là thất bại, Hàn Phong hiểu ra, Hồ Kim Thành đã lừa mình, quan hệ giữa ông ta và Khúc Minh Sinh nhất định không bình thường, ông ta có biết người giúp Khúc Minh Sinh giúp làm hợp đồng chuyển nhượng, chưa biết chừng còn chính là người đã xóa bản hợp đồng đó trong máy tính của Khúc Minh Sinh. Tay bảo vệ kia cũng là người của bọn chúng, nếu người nhà họ Khúc tìm đến công ty, bọn chúng sẽ gọi ngay ra một tay giám đốc giả, tiện bề trong ứng ngoài hợp. Buổi sáng mình hỏi chuyện đã đánh rắn động cỏ, khiến bọn chúng nhất loạt chuẩn em.

Long Giai trông sắc mặt anh ta sa sầm, bèn hỏi: “Sao thế?”

Hàn Phong đáp: “Không có gì, bị người ta chơi cho một vỏ. là tôi sơ suất, giờ manh mối đầu này đứt rồi, chúng ta chỉ có thể điều tra tình hình bên phía Lương Hưng Thịnh thôi. Đi, tôi đồn cảnh sát.”

Hàn Phong gõ ngón tay cộp cộp lên phía trên táp lô, lặp đi lặp lại trong đầu: “Hợp đồng chuyển nhượng, cái chết của Lương Hưng Thịnh; hợp đồng chuyển nhượng, cái chết của Lương Hưng Thịnh. Cái hợp đồng chuyển nhượng này rốt cuộc có liên quan gì đến cái chết của Lương Hưng Thịnh hay không? Nếu có, vậy là ai chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh? Công ty của Lương Hưng Thịnh từ hai tuần trước đã tuyên bố phá sản, cũng tức là, sau khi thỏa thuận chuyển nhượng mới tuyên bố phá sản. Cái công ty con con của Lương Hưng Thịnh thì lấy đâu ra cổ phiếu, muốn chuyển nhượng, nhất định là người khác chuyển nhượng cho anh ta, nhưng nếu anh ta tự nhiên có được số cổ phiếu ấy, sao còn phải tuyên bố phá sản công ty? Không đúng, thông tin vẫn chưa đủ.” Hàn Phong lại nghĩ: “Bên phía Lãnh Kính hàn vẫn còn một vụ án còn bết tắc hơn, chuyện này là thế nào, đột nhiên xảy ra bao nhiêu vụ án lý kỳ như vậy?”

Long Giai dừng xe, nói: “Đến rồi.”

Trung khu thành phố Thiên Nhai. Một xe cảnh sát hú còi inh ỏi lao đến, ra lệnh qua loa: “Dừng lại, xe máy phía trước, dừng lại!”

Chiếc xe máy bị chặn đầu, từ trên xe cảnh sát một cảnh sát bước xuống, chỉ vào người điều khiển xe máy: “Anh không biết đây là đường một chiều sao? Xe anh đi ngược chiều như thế rất nguy hiểm. Yêu cầu xuất trình bằng lái.”

Người đi xe máy có vẻ rất oan uổng, anh ta thực sự không biết đây là đường một chiều, lúc này, chiếc loa trong xe cảnh sát lại ra lệnh: “Ngồi ra phía sau! Lái xe đi!”

Rất nhanh đã có một nhóm người tụ tập bên đường, viên cảnh sát ngồi xuống yên trước xe máy, còn người điều khiển xe lùi ra sau, xem ra chiếc xe máy sẽ bị đưa đến đồn cảnh sát. Nhưng viên cảnh sát kia, không hiểu vì lý do gì bỗng nhiên đổ gục xuống tay lái, người ngồi sau chỉ khẽ động vào anh ta một cái, viên cảnh sát liền ngã lảo ra đất, trên người còn có vết máu rõ mồn một, bỗng chốc cả nhóm người náo loạn cả lên!

Hàn Phong đẩy cửa bước vào, Tiểu Lý nói: “Lần này đã điều tra đâu vào đấy rồi. vị này là?”

Hàn Phong trả lời: “Cảnh sát Long Giai thuộc phòng Cảnh sát hình sự.”

Long Giai lịch sự chào: “Chào anh.”

Tiểu Lý cuống quýt: “Chào cô, chào cô.”

Hàn Phong đã ngồi xuống trước máy tính, Tiểu Lý ngồi bên phải, Long Giai ngồi bên trái anh ta. Tiểu Lý nói: “Ở thành phố Hải Giác có bảy mươi ba người tên Lư Phương.”

Hàn Phong gật gù lần lượt xem từng bức ảnh tìm khuôn mặt Lư Phương mà mình biết. Cũng thật may Lư Phương mà Hàn Phong từng gặp đích thực tên Lư Phương. Lư Phương, nữ, ba mươi tư tuổi, trình độ văn hóa trung học cơ sở.

Tiếp tục kéo xuống dưới là lý lịch tóm tắt của Lư Phương, Hàn Phong xem qua, bần khoăn hỏi: “Trước khi tới Hải Giác chị ta ở đâu? Làm gì?”

Tiểu Lý lắc đầu: “Cái này thì quả thật chưa biết, tôi phải điều tra thêm.”

Hàn Phong lại đọc xuống dưới, Tiểu Lý nói: “Đây là vợ của Lương Hưng Thịnh, Đường Thanh hà.”

Hàn Phong quan sát kỹ từng nét đặc trưng trên khuôn mặt Đường Thanh Hà, lắc đầu nói: “Lương Tiểu Đồng có thể cũng là giả.” Anh ta đã nhìn ảnh của Lương Hưng Thịnh, nhưng thằng bé Lương Tiểu Đồng anh ta từng gặp không hề giống cả hai người này. Phần sau là tư liệu về Lương Tiểu Đồng, lên năm tuổi Lương Tiểu Đồng vào sống trong viện phúc lợi Thiên Tử thành phố Hải Giác, hai năm trước được người ta nhận nuôi, không có ảnh. Hàn Phong hỏi: “Được ai nhận nuôi?”

Tiểu Lý cười cười, rõ ràng lại chưa điều tra. Hàn Phong cũng cười đọc tiếp xuống dưới, phần sau là tình hình cha mẹ Lương Hưng Thịnh, cha anh ta có năm anh chị em, mẹ anh ta có sáu. Lần này Tiểu Lý quả đã chuẩn bị tư liệu rất đầy đủ, ngay đến thông tin về đăng sinh thành ra cha mẹ Lương Hưng Thịnh cũng đã liệt kê ra đầu ra đuôi, cha mẹ Lương Đại Trụ là Lương Quốc Cường và Ngụy Phân, còn cha mẹ Lâm Tố Hoa là Lâm Thành Long và

Trương Tú Thanh. Đòi trước nữa thì không có hồ sơ lưu giữ, nếu không chắc anh ta cũng sẽ liệt kê ra đủ cả.

Hàn Phong xem xong, đoạn đứng dậy nói: “Cảm ơn anh. Những tư liệu này rất hữu ích, nếu như có thể tỉ mỉ hơn nữa thì càng tốt.”

Tiểu Lý nói: “Lần sau nhất định tôi sẽ chuẩn bị kĩ lưỡng hơn. Rất vui được cộng tác với các anh. Tôi tra ra lai lịch của Lư Phương và người nhận nuôi Lương Tiểu Đồng sẽ báo cho các anh ngay.”

Bọn Hàn Phong bắt tay anh ta cáo từ. Ra khỏi đồn cảnh sát, Long Giai hỏi: “Những tư liệu đó chứa thông tin gì?”

Hàn Phong cười ngao ngán: “Cái tay Tiểu Lý đó, những điều tôi muốn biết thì chưa điều tra ra, còn lại mấy thông tin vô bổ thì cả đồng.”

Long Giai nói: “Lần sau có thể sử dụng luôn kho tư liệu của phòng chúng tôi, kho tư liệu ấy kết nối với đủ các ban ngành dân sự mà.”

Hàn Phong ngạc nhiên: “Có chuyện đó sao? Lãnh Kính hàn sao không hề nói với tôi?” Long Giai đáp: “Mạng liên thông này mấy ngày gần đây mới làm xong, trưởng phòng Lãnh chắc cũng không nắm rõ. Giờ chúng ta đi đâu?”

Hàn Phong nói: “Chúng ta tới khu phát triển hạ Loan.”

Long Giai hỏi: “Tới đó làm gì?”

Hàn Phong trả lời: “Đó là nơi tôi gặp Lư Phương và Lương Tiểu Đồng lần đầu tại căn nhà họ thuê tạm, giờ thì người đã đi rồi, nhưng ta vẫn có thể tìm chủ nhà của bọn họ. Cô lái xe đi, trên đường tôi sẽ thuật lại tình tiết vụ án từ đầu đến cuối cho cô nghe một lượt rồi cô khắc biết vụ án này có ý nghĩa như thế nào.”

Đang nói dở câu chuyện thì điện thoại di động của Long Giai đổ chuông, cô nghe điện một lát rồi chìa máy cho hàn Phong: “Trưởng phòng Lãnh tìm anh.”

Hàn Phong nghe máy: “Việc gì thế?”

Tiếng Lãnh Kính Hàn từ đầu dây bên kia truyền lại: “Tìm thấy người rồi.”

Hàn Phong nghe thấy giọng điệu ông ta chẳng lấy gì làm vui mừng, cười nói: “Tìm thấy người rồi mà lại có vẻ thất vọng thế à? Không lẽ nào là tìm thấy một cái xác đấy chứ?”

Lãnh Kính Hàn chửi thề: “Cái thằng mồm quạ này, lần nào cũng nói trúng. Xin cậu một lúc nào đấy nói cho đôi câu để nghe được không?”

Hàn Phong nói: “Ngay từ đầu tôi đã biết, vụ anh đụng phải chẳng hề có gì tốt đẹp. Giờ mới chỉ là bắt đầu, anh cứ từ từ mà chịu đựng. Người đó chết thế nào?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Do sát thủ chuyên nghiệp làm, vô cùng sạch sẽ, giờ đầu đạn và thi thể đã được chuyển đến sở Cảnh sát Thiên Nhai, sẽ có kết quả sớm thôi. Lý Hường nói, hung thủ tổng cộng nổ hai phát súng, phát đầu tiên trúng ngay giữa ngực nạn nhân, nhưng hắn vẫn không yên tâm, lại bồi thêm phát vào trán. Hiện tại có thể nói toàn bộ manh mối đều đã đứt.” Rồi thuật lại đại khái tình hình hiện trường.”

Hàn Phong nói: “Phát đầu tiên có phải xuyên qua ngực trái bắn thủng tim rồi lại xuyên qua ngực phải không? Còn phát thứ hai thì chính giữa trán?”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên: “Làm sao cậu biết?”

Hàn Phong lại hỏi: “Có đoạn băng giao thông không?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Không phải ngã tư, cũng không phải đoạn đường thường xảy ra tai nạn, làm gì có băng giao thông. Cậu mau nói đi, lại nghĩ ra gì rồi?”

Hàn Phong nói: “Anh qua phòng cảnh sát giao thông, kiểm tra lại toàn bộ băng ghi hình trước khi xảy ra vụ việc, chú ý các xe hơi gầm thấp, hoặc tương đối cũ, giấy phép đăng ký có thể không còn rõ, xem có manh mối gì không, sau đó liên lạc lại với tôi.”

Lãnh Kính hàn nói: “Được. Tôi sẽ đi xem thử. Phải rồi, Khả Hàn đang tìm cậu khắp nơi, tôi đã nói với con bé cách liên lạc với cậu rồi. Chính cậu nhận lời để người ta đưa tin đấy thôi.”

Hàn Phong đáp: “Cả ngày từ sáng đến tối bận tới tận mắt mũi, tôi quên bồng mất. Được rồi, cứ thế đi.”

Lãnh Kính hàn cắt điện thoại đi, cười nói: “Cái thằng được mỗi điểm này, hề có ăn là không còn tư tưởng gì đến đàn bà. Nếu vụ án không phức tạp, không biết cậu ta sẽ thế nào nữa.”

Lý Hường hỏi: “Cậu ta bảo sao ạ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Bảo chúng ta tới phòng Cảnh sát giao thông kiểm tra đoạn băng ghi hình giao thông đoạn đường gần đó.”

Lý Hường vỗ trán nói: “Đúng rồi, sao em lại không nghĩ ra nhỉ!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu nghĩ ra gì rồi?”

Lý Hường nói: “Trưởng phòng Lãnh, anh xem, viên đạn đi vào cơ thể như thế, hung thủ chắc chắn nổ súng từ trong một chiếc xe hơi gầm thấp, sau phát súng đầu tiên, viên cảnh sát đương nhiên sẽ hướng ánh mắt về nơi cảm thấy nguy hiểm, vì vậy phát súng thứ hai mới chính xác như vậy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thì ra là vậy. Tôi hiểu rồi, xe của hung thủ vẫn luôn theo sát xe cảnh sát, chỉ là không có cơ hội hạ thủ. Mãi đến khi bọn họ phát hiện một người đi xe máy vi phạm, xuống xe xử phạt, hung thủ mới có cơ hội rat tay. Chúng ta chỉ cần rà soát tuyến đường xe cảnh sát đi qua, xem có bao nhiêu xe hơi từ đầu đến cuối theo sau xe cảnh sát là ra ngay đáp án, đi thôi.”

Phan Khả Hàn gọi đến điện thoại của Long Giai, bọn họ dừng lại đón cô giữa đường, Phan Khả Hàn vừa lên xe đã hỏi: “Thế nào rồi? Có tiến triển gì mới chưa?”

Hàn Phong ngồi cạnh Long Giai ở ghế trên, quay đầu lại nói: “Tiến triển rõ rệt thế này mà không nhìn ra sao?”

Phan Khả Hàn lấy làm thắc mắc: “Tiến triển rõ rệt ư? Tôi chẳng thấy gì cả?” Hàn Phong cười nói, chỉ vào đường dành cho xe ô tô: “Giờ đã có xe chuyên dụng đưa đón.” Rồi lại chỉ Long Giai nói: “Còn thêm một nữ cảnh sát xinh đẹp như hoa thế này ngồi đây, chẳng phải tiến triển lớn thì là gì?”

Mặt Long Giai ửng đỏ. Phan Khả Hàn hừ mũi nói: “Chớ có ở đó mà đắc chí. Nếu không có bác Lãnh xem anh có ra dáng người hay không. Cũng không hiểu sao bác Lãnh lại coi trọng anh như thế nữa.”

Hàn Phong nghiêm giọng đáp: “Là vì tôi đẹp trai.”

Long Giai bật cười, Phan Khả Hàn càng cười nghiêng ngả.

Phan Khả Hàn hỏi: “Giờ chúng ta đang đi đâu đây?”

Hàn Phong đáp: “Tìm Lư Phương.”

Phan Khả Hàn thắc mắc: “Tìm Lư Phương? Sao lại tìm chị ta? Đi đâu tìm?” Hàn Phong nói: “Lư Phương chính là tình nhân của Lương Hưng Thịnh, chị ta tham gia vào vụ án lừa đảo bảo hiểm, chứng tỏ cũng là người biết sự tình, giờ chị ta là hy vọng duy nhất của chúng ta để phá án. Tuy chị ta có thể chuyển nhà, nhưng thông tin thì không chuyển đâu được hết, lần trước tôi đã hỏi, biết căn nhà xập xệ của họ là thuê nhưng không tìm thấy chủ nhà, lần này hy vọng không hụt nữa.”

Long Giai hỏi: “Các vị đã gặp Lư Phương ư?”

Hàn Phong đáp: “Phải, đấy cô xem, mãi vẫn chưa có thời gian thuật lại cho cô cụ thể tình tiết vụ án. Nếu cô không sợ xảy ra tai nạn, giờ tôi sẽ kể luôn.”

Long Giai nói: “Không vấn đề gì. Anh kể đi.”

Hàn Phong bèn thuật lại từ lần đầu tiên tới hiện trường giao thông cho đến lần đầu đến công ty quản lý tài vụ Tuệ Tĩnh. Phan Khả Hàn ở bên cạnh bổ sung. Long Giai nghe xong, nói: “Như vậy các vị hiện giờ ngoài hai người Lư Phương và Lương Tiểu Đồng ra, chẳng phải cũng đều đứt hết manh mối rồi sao. Ngoài anh em của Ngô Chí Quang đã chết, Hồ Kim Thành và tay bảo vệ kia đã bỏ chạy, còn Lương Hưng Thịnh và Khúc Minh Sinh đều đã hòa tang, bọn chúng ra tay sạch sẽ thật đấy.”

Hàn Phong nói: “Đúng vậy, thủ đoạn này trước nay tôi chưa từng gặp, cứ như có một công ty chuyên sắp đặt, có người cung cấp thông tin, có người nghiên cứu đối thủ, có người đưa ra kế hoạch, có người thực thi, bọn chúng nung nấu kế hoạch này, chắc chắn không phải trong ngày một ngày hai. Vì thế khi tôi tìm ra sơ hở đầu tiên của bọn chúng, phát hiện đây thực ra là một vụ mưu sát, cũng đã lập tức ý thức được rằng, nó không phải vụ án tầm thường, hao tổn sức người sức của lớn như vậy, thử bọn chúng nhắm đến không hề nhỏ, và nhất định sẽ còn xảy ra các vụ án khác, chỉ có điều đến nay chúng ta vẫn chưa biết là gì thôi. Cũng bởi thế tôi đã đề nghị Lãnh Kính Hàn thành lập trước một tổ chuyên án, vừa mới lập tổ đã xảy ra vụ Lâm Chính bị hại, giờ vẫn không rõ hai vụ án này có liên quan gì với nhau.”

“Ồ, thì ra là anh có vấn đề cho trưởng phòng Lãnh, chúng tôi đều ngỡ trưởng phòng Lãnh liệu việc như thần cơ.”

“Anh ta mà đòi liệu việc như thần! Đừng làm tôi phì cười, cái tính làm việc gì cũng từng bước từng bước theo trình tự ấy của anh ta, một vụ án nhỏ cũng phải mất năm rưỡi mới phá xong.”

Long Giai thanh minh: “Làm gì đến nỗi chậm như anh nói, trưởng phòng Lãnh làm theo quy trình phá án chính quy thôi.” Đi vào khu chưa làm đường, xe bắt đầu xóc nảy.

Phan Khả Hàn chồm miệng nói chen: “Hàn Phong, sao anh dám chắc có thể tìm ra chủ nhà?”

Hàn Phong đáp: “Rất đơn giản, bọn chúng không cần phải thoải mái lâu dài, chỉ cần gặp chúng ta một hai lần là sứ mệnh của ngôi nhà nát đó coi như hoàn thành. Người vốn ở trong ngôi nhà đó mới thật sự là kẻ nghèo khó, tuy lần này anh ta có thể kiếm được ít tiền nhưng vì nghèo nên chắc chắn không nỡ tiêu, anh ta sẽ ở một bên đợi, hễ bọn Lư Phương rời đi là lập tức dọn lại về nhà ngay.”

Long Giai hỏi: “Bọn chúng sao không giết người đó diệt khẩu?”

Hàn Phong đáp: “Không cần thiết, trước tiên, chủ nhà chỉ là người cho thuê nhà, anh ta không biết gì cả, thêm nữa, bọn chúng cho rằng chúng ta cũng không thể moi được thông tin gì từ chỗ người này. Không cần phải gây thêm một vụ giết người vô vị, bọn chúng không phải kẻ giết người hàng loạt, mà là một đám tội phạm tri thức cao có kế hoạch mục đích rõ ràng. Cũng giống như mấy cao thủ dùng kiếm trong tiểu thuyết vậy, một khi giết người là đâm thẳng vào cổ họng, không lãng phí chút sức lực nào, thế mới là cao thủ.”

Phan Khả Hàn nói: “Chỉ cần đã làm thì nhất định để lại dấu vết, rất nhiều thông tin nhìn qua có vẻ vô dụng, nhưng tập hợp lại càng nhiều sẽ càng hữu dụng.”

Cuối cùng cũng đến nơi. Hàn Phong lấy làm lạ nói: “Cô xem, lần trước chúng ta đến hình như không yên tĩnh thế này.”

Long Giai đột nhiên nhớ ra gì đó, bèn hỏi: “Tôi nhớ ở đồn cảnh sát anh có nói Lương Tiểu Đồng anh gặp là già.”

“Phải rồi, cô nghĩ ra gì à?”

“Tôi chỉ thấy lạ, trước kia anh cũng nào đã gặp người nhà Lương Hưng Thịnh, dựa vào đâu lại nói Lương Tiểu Đồng là già?”

Hàn Phong trả lời: “Thằng bé đó đã không giống cha cũng không giống mẹ, nên tôi đoán thế.”

Long Giai bụm miệng cười nói: “Hướng phán đoán như vậy có vẻ không đáng tin lắm. Đây chắc không phải tác phong suy luận chuẩn xác của anh đấy chứ.”

Phan Khả Hàn cũng nói: “Đúng rồi, trẻ con có đứa giống cha, có đứa giống mẹ, nhưng ai bảo không giống cha thì nhất định giống mẹ chứ, nhờ đâu nó được di truyền ưu điểm, hoặc khuyết điểm của cha mẹ chưa biết chừng.”

Hàn Phong nói: “Tôi cũng đâu có khẳng định chắc chắn, các cô việc gì phải túm tiết lấy một câu lời của tôi thế. Thằng bé Lương Tiểu Đồng ấy có phải con trai Lương Hưng Thịnh thật hay không cũng đâu phải vấn đề gì to tát? Tiến hành điều tra sâu thêm một bước là rõ cả thôi mà. Nào, tới rồi đây.”

Căn nhà nhỏ xập xệ đã đổi chủ, là một ông già râu bạc gầy gò chỉ còn da bọc xương, Hàn Phong tự so mình với ông ta, thấy bản thân cũng không đến mức ít thịt. Ông già họ Hoàng, sau khi nghe bọn Hàn Phong nói rõ mục đích tìm đến, bèn nhớ lại: “Độ một tuần trước, hôm đó trời vừa đổ trận mưa to làm thời tiết mát mẻ hẳn, tôi còn nhớ rất rõ. Con mưa đó lớn thật...”

Hàn Phong vội gắt lời: “Bác Hoàng, bác không cần tả thời tiết đâu, cứ nói luôn mấy người tìm bác là những ai, bọn họ muốn bác làm việc gì.”

Lão Hoàng nói: “Cái cậu này, ngra non là cứ hoảng cả lên, cậu cứ nghe từ từ xem nào. Bọn họ có ba người, đều mặc đồ đen từ đầu đến, còn đeo cả kính đen nữa, nhưng mà chó cho rằng tôi già rồi không biết gì, cái kính đen ấy, đeo cái ấy lên để cho ngầu chứ gì.”

Hàn Phong sốt ruột không chịu nổi, bèn hỏi: “Bọn họ là đàn ông phải không? Cao bao nhiêu? Bác có nhìn rõ mặt họ không? Trông thế nào?”

Lão Hoàng lại nói: “Phí lời, đàn bà con gái ai mà đeo kính đen, bọn họ, xem nào, thấp hơn cậu một chút. Cậu trông căn nhà này của tôi, có thể nhìn rõ mặt mũi người ta không? Cái cậu này, bọn họ cướp tiền của cậu hả? Gì mà cuống lên thế...”

Phan Khả Hàn vội cười nói: “Bác Hoàng, bác đừng giận, cái anh này tính cứ sồn sồn thế đấy, bác nói tiếp đi ạ, chúng cháu vẫn đang nghe đây.”

Lão Hoàng bấy giờ mới nói: “Bọn họ bảo, muốn thuê nhà của tôi, trong vòng một tuần, đây khác nào miếng bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống. Cô bảo, nhà tôi thế này cũng có người muốn thuê, mà tiền thuê không thấp, lẽ nào tôi lại chẳng cho? Tôi bảo để thu dọn nhà cửa lại một chút, song họ nói không cần, cứ muốn rách nát thế này. Bọn họ đưa tôi tiền, bảo tôi đi thuê nhà nghỉ, tôi nàoỡ thuê, cứ ra đường ngủ vạ ngủ vạ một tuần. Bọn họ bảo thuê nhà để quay phim, còn rút cuộc làm gì thì có trời mới biết. Tôi chỉ biết thế thôi, còn đâu không rõ.”

Hàn Phong hỏi: “Bác Hoàng, sao bên ngoài có vẻ yên tĩnh thế?”

Lão Hoàng nhảm nhảm nói: “Vớ vẩn, giờ này người ta không ra ngoài nhặt rác thì đến lúc đói biết lấy gì mà ăn. Người nghèo cũng là người, cũng phải sống qua ngày chứ. Hôm nay nếu không phải tôi vừa về phải dọn dẹp lại nhà cửa thì cũng đã ra ngoài từ sớm rồi. À mà, cô cậu muốn tìm hiểu gì, đợi mấy người quanh đây quay về mà hỏi, dù gì bọn họ cũng không chỉ thuê mình nhà tôi.”

“Sao cơ!” Hàn Phong đột nhiên hét lên, làm mọi người giật nảy mình, lại gặng hỏi: “Bác nói là bọn họ thuê không ít nhà ư?”

Lão Hoàng gật đầu: “Phải rồi, khi đó cả dãy nhà này đều được bọn họ thuê hết, cô cậu không biết sao?”

Hàn Phong ra khỏi căn nhà nhỏ đột ngột, hướng phát triển của sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh ta, nếu lão Hoàng không nói dối, vậy thì lần đầu tiên đến khu phát triển này, tất cả những người họ trông thấy đều do hung thủ bố trí, bọn chúng đã diễn cho anh ta xem một vở kịch hoàn mỹ. Hàn Phong cực kỳ băn khoăn, sắp đặt nhiều người như thế để làm gì chứ? Sợ mình hỏi han người xung quanh về chuyện của Lư Phương, dẫn đến kế hoạch bại lộ sao?

Bên ngoài căn nhà, khu phát triển tĩnh lặng như tờ, còn đâu không khí ồn ào lần trước. Hàn Phong thở dài, Phan Khả Hàn không nói không rằng đi ra theo anh ta. Hàn Phong nói: “Bọn chúng không phải đến đây quay phim mà là diễn kịch, diễn cho chúng ta xem một vở kịch xuất sắc.”

Phan Khả Hàn đáp: “Ừ.”

Hàn Phong tiếp lời: “Cô thấy họ tên lưu lại trên hợp đồng bảo hiểm của Lương Hưng Thịnh là Lư Phương, nên mới nhân định chị ta là vợ Lương Hưng Thịnh, có phải không?”

Phan Khả Hàn lại đáp: “Ừ.”

“Thông thường ai cũng đều nghĩ vậy cả, tài sản thì phải để lại cho người nhà mà. Lần đầu tiên cô tới đây đã hỏi han những người xung quanh về tung tích của Lư Phương, có đúng không?”

“Ừ.”

“Rồi những người đó chỉ cho cô chỗ ở của Lư Phương. Lư Phương cũng kể cho cô câu chuyện giữa chị ta và Lương Hưng Thịnh. Tất cả mọi chuyện, từ đầu đến cuối, cô đều không hề nghi ngờ, đúng không?”

Phan Khả Hàn ngập ngừng rồi lại đáp: “Ừ.”

Hàn Phong nói: “Đây cũng là lẽ thường tình ở con người, sau khi nghe chuyện của bọn chúng, ngoài cảm động ra còn chỗ đâu cho chúng ta nghi ngờ tính chân thực của câu chuyện nữa. Chúng đã âm mưu rất lâu, còn chúng ta thì không hề hay biết, vì vậy mới dễ bị mắc lừa đến thế, đừng nói là cô, ngay tôi đây chẳng phải cũng thế sao.”

Lúc này, Long Giai cũng cầm điện thoại bước ra, đưa cho Hàn Phong nói: “Trưởng phòng Lãnh.”

Lãnh Kính Hàn nói trong điện thoại: “Bọn tôi đã tới phòng Cảnh sát giao thông thành phố Thiên Nhai điều tra rồi, quả thật có một chiếc xe taxi Santana bám theo xe tuần tra, nhưng hung thủ thì rất giáo hoạt, mỗi khi đến nơi có camera hất lại che đầu tóc mặt mũi đi. Thành ra vẫn chưa có manh mối gì.”

Hàn Phong hỏi: “Nhưng nghe giọng anh có vẻ rất lo lắng? Lẽ nào có phát hiện gì mới?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đúng vậy, bọn tôi tuy không nhìn ra mặt mũi hung thủ, nhưng lại phát hiện được một chuyện khác, Mạng Đen.”

Hàn Phong chưa từng nghe cụm từ này, bất giác lập lại: “Mạng Đen? Là cái gì?” “Á” Long Giai ở bên cạnh kinh ngạc kêu lên.

Mạng Đen là gì? Vì sao Long Giai lại hốt hoảng đến thế? Vì sao Lãnh Kính Hàn cũng sợ hãi đến thế? Hàn Phong lấy làm lạ đưa mắt quan sát Long Giai, chỉ nghe Lãnh Kính Hàn nói tiếp: “Cậu không hề biết gì về Mạng đen sao?”

Hàn Phong đáp: “Anh biết mà, tôi toàn ngu thôi, đã lâu lắm rồi không ngó ngàng gì đến thế sự.”

Lãnh Kính Hàn lập tức hỏi: “Thể hiện giờ tình hình điều tra bên cậu thế nào rồi?”

Hàn Phong nói: “Vừa hoàn thành một giai đoạn.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Vậy được, cậu mau cùng Long Giai quay lại trụ sở một chuyến, tôi phải lập tức bỏ tức cho cậu cái gì là Mạng Đen.”

Trên xe, Hàn Phong hỏi Phan Khả Hàn: “Cô có biết Mạng Đen là gì không?” Phan Khả Hàn đang thảo ghi chép trên máy tính, chẳng buồn ngắt đầu đáp: “Mặc kệ nó là mạng đen hay mạng trắng, chỉ cần là cái mạng làm chuyện xấu thì chúng ta phải xé toạc nó ra.”

Long Giai nói: “Về trụ sở rồi hai người sẽ biết, chúng tôi có rất nhiều tư liệu liên quan đến Mạng Đen. Không ngờ vụ này lại có dính dáng đến Mạng Đen, vậy thì độ khó vụ án bên trưởng phòng Lãnh e rằng không chỉ tăng lên gấp mười thôi đâu.”

Khi bọn Hàn Phong đến được trụ sở phòng Cảnh sát hình sự, mấy người Lãnh Kính Hàn cũng vừa hỏi hã về tới nơi. Lãnh Kính Hàn bảo Lý Hường: “Đem băng ghi hình đến tổ kỹ thuật phân tích.” Rồi kéo Hàn Phong vào trong, tới ngồi ngay trước máy vi tính, đoạn nói: “Mạng Đen là một tổ chức sát thủ, chuyên tổ chức ám sát.”

Hàn Phong cười nói: “Có phải không thế? Không phải chỉ trên phim ảnh mới có tổ chức sát thủ thôi sao?”

Lãnh Kính Hàn mặt lạnh tanh: “Tôi không đùa với cậu đâu, cậu tự mình xem đi. Long Giai, lấy tư liệu ra.”

Long Giai bật máy tính, nói: “Điểm đáng sợ nhất của Mạng Đen chính là, bất kỳ ai chỉ cần lên mạng đều có thể tìm ra nó.”

Máy tính của Long Giai đăng nhập vào một trang mạng, Hàn Phong quan sát, thấy màn hình máy tính chuyển sang màu xanh lục, bên trên có hàng chữ màu lam thẫm: “Lên mình mạng lưới hacker – Liên minh Trung Quốc.”

Hàn Phong hỏi: “Đây là mạng đen?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Đúng thế, song đây chỉ là lớp vỏ bọc ngụy trang của chúng thôi, Long Giai.”

Long Giai nhao nháy nhấp chuột trên trang mạng, vào hết cột này đến cột khác, mở ra trang diễn đàn, trong diễn đàn lại được chia thành từng mục, cuối cùng vào một bài post nhan đề “Xếp hạng cao thủ”. Sau khi vào đến đây, màn hình hiển thị: “Bạn vẫn chưa đăng nhập, xin mời nhập tài khoản hội viên và mật mã”.

Lãnh Kính Hàn ở bên cạnh giải thích: “Bài post này luôn nằm trên đầu diễn đàn. Sau khi cậu nhấp chuột vào, mọi thứ đều thay đổi.”

Hàn Phong nhìn màn hình máy tính, font chữ phát sáng màu lam đậm đang nhấp nháy, toát lên vẻ huyền bí rất khó diễn tả. Anh ta hỏi: “Vào rồi thì sao?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Bên trong là một danh sách tên, không biết có bao nhiêu người, đều là sát thủ chuyên nghiệp. Sau mỗi cái tên đều có lý lịch tóm tắt của từng sát thủ, loại vũ khí sở trường, đã từng giết những người nào, giết ra sao, đều được ghi chép lại tỉ mỉ. Giá cả mỗi sát thủ là bao nhiêu cũng có bảng phân loại. Nếu là khách hàng của Mạng Đen, cậu chỉ cần chuyển tiền vào tài khoản chỉ định, sau đó để lại trên Mạng Đen thông tin về người cậu muốn giết, người đó nhất định sẽ biến mất khỏi cõi đời này vào đúng lúc cậu muốn họ chết.”

Hàn Phong nói: “Thần kỳ như vậy sao? Chưa bao giờ thất bại?”

Lãnh Kính Hàn nghiêm túc nói: “Sát thủ của Mạng Đen, trước nay chưa từng sảy tay. Ba năm trước, vụ lãnh đạo châu Phi tiền nhiệm bị ám sát làm chấn động thế giới; rồi hai năm trước, vụ một quan chức cấp cao của Nga và ngoại trưởng Philipines; còn cả lãnh tụ nổi dậy Afghanistan...”

Hàn Phong ngắt lời: “Không phải chứ, những người này lẽ nào đều bị sát thủ trong Mạng Đen ám sát sao?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Theo tình hình chúng tôi nắm được, thì là thế. Các nước trên thế giới đều phải đi cảnh sát đặc nhiệm, còn cả cảnh sát liên bang, đặc công Liên Hợp Quốc, cảnh sát hình sự quốc tế, không đâu là không giăng lưới truy bắt tập đoàn sát thủ này. Đáng tiếc, đến nay vẫn không hề có chút manh mối nào.”

Hàn Phong chỉ máy tính nói: “Nhưng các anh có vẻ hiểu rất rõ về cái cơ cấu này?”

Lãnh Kính Hàn cười khò: “Là vì cách đây không lâu, chúng tôi vừa phá được một vụ án giết người theo hợp đồng, người đứng sau giật dây là một đại gia, sau khi bị tóm hân ta đã khai ra Mạng Đen. Hiện giờ chúng tôi đã chia sẻ thông tin này cho lực lượng cảnh sát toàn thế giới rồi.”

Hàn Phong nói: “Với năng lực của các anh, hình như theo dấu một trang mạng kiểu này cũng dễ thôi mà?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Phải rồi, chúng tôi mới đầu cũng nghĩ vậy. Với năng lực của cảnh sát quốc tế, tìm ra địa chỉ một trang mạng, xem nó bắt nguồn từ đâu, còn là một chuyện rất đơn giản. Đáng tiếc, dù cho chúng tôi cố gắng thế nào, Mạng Đen chỉ có thể đăng nhập, chứ không tài nào tìm ra nguồn cung cấp thông tin, thêm nữa, cũng không cách nào đóng được tên miền này, tựa hồ trời sinh đã tồn tại trong hệ thống Internet vậy.”

Long Giai bổ sung: “Vì là liên minh mạng lưới hacker thế giới nên bọn chúng có khả năng nấu mình, song lực lượng chống hacker của chúng tôi cũng không phải hạng vừa, tôi chỉ không hiểu, rốt cuộc những tên hacker đó đã dùng thủ pháp gì, khiến chúng tôi mãi vẫn không tóm được.”

Phan Khả Hân lấy làm hào hứng nói: “Đăng nhập vào xem nào?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Trước đây thì có thể, nhưng gần đây tài khoản thành viên của tay đại gia kia đã bị xóa, chúng tôi không vào được nữa.”

Hàn Phong ngạc nhiên: “Đừng có nói ngay việc phá mật mã của cái Mạng Đen này các anh cũng không làm được đấy nhé?”

Long Giai đỏ mặt thừa nhận: “Quả thật chúng tôi không làm được.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Hiện nay các trang mạng thông thường đều dùng mã kích hoạt 1024 bit, nhưng mã kích hoạt bọn chúng thiết lập còn phức tạp hơn thế. Bình thường chúng ta vẫn đặt mật mã đăng nhập bằng chữ số hay tiếng Anh, hoặc dùng lẫn tiếng Anh và chữ số, phải không?”

Hàn Phong nói: “Đúng, lẽ nào bọn chúng đặt chữ Hán?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Còn phức tạp hơn cả chữ Hán nữa, bọn chúng thiết lập mật mã bằng văn tự của năm quốc gia Trung, Nga, Đức, Hàn, Nhật, rồi bên cạnh những văn tự này còn kèm theo tổ hợp chữ số, chữ cái tiếng Anh và ký hiệu, đó là con số thiên văn. Hiện giờ siêu máy tính nhanh nhất cũng chỉ xử lý được mười tỷ tỷ phép tính mỗi giây, với tốc độ này muốn phá giải mật mã của bọn chúng thì phải đợi đến tám mươi năm nữa.”

Hàn Phong nói: “Tôi vẫn không hiểu lắm. Mà thôi, không muốn bàn đến mấy kiến thức chuyên ngành này nữa, tôi muốn biết các anh làm sao mà biết được tên sát thủ đó đến từ Mạng Đen vậy?”

Lãnh Kính Hàn giải thích: “Chúng tôi từng thấy trên mạng hình dáng áo trùm mặt của đám sát thủ, bộ đồ chúng mặc chính là loại trong bảng ghi hình hôm nay, câu qua đây mà xem.” Ông lại dẫn Hàn Phong tới trước một đầu phát băng ghi hình.

Hàn Phong trông thấy trong chiếc xe hơi màu xanh lục có một người đội mũ bóng chày, trước sau không nhìn rõ mặt, mình mặc bộ đồ bò, trên cánh tay phải có phù hiệu như trong quân đội. Lãnh Kính Hàn chỉ cái phù hiệu nói: “Đây chính là Mạng Đen, bọn chúng cũng có số hiệu, Lý Hường đang xử lý hình ảnh trên máy tính, chúng ta sẽ nhanh chóng được thấy hình ảnh rõ nét hơn.”

Lý Hường lên tiếng: “Được rồi đây.” Ba người lại tới bên chiếc máy tính của Lý Hường. Phù hiệu được phóng to, hình ảnh rất mờ, Lý Hường gõ lên bàn phím loại bỏ những gờ nét và chi tiết không cần thiết, số hiệu nhanh chóng xuất hiện, toàn là những ký hiệu không lý giải nổi. Lãnh Kính Hàn nói: “Ghi lại các ký hiệu, đối chiếu với dữ liệu của cảnh sát hình sự quốc tế, chúng ta thu thập được càng nhiều ký hiệu, càng có khả năng giải mã được nội dung trong đó.”

Đoạn ông vỗ nhẹ vào người Hàn Phong: “Giờ thì cậu đã biết tính nghiêm trọng của sự việc rồi chứ?”

Hàn Phong nói: “Tôi nghĩ, giá cả trên Mạng Đen nhất định rất cao phải không?” Lãnh Kính Hàn đáp lại: “Tôi biết cậu muốn nói gì, có điều, người bọn chúng đối phó là dạng nhân vật lớn như Lâm Chính, nên nhất định không thể dễ xảy ra sai sót. Hiện giờ Lưu Định Cường và Hạ Mạt đang nghiên cứu những di vật tìm thấy ở hiện trường. Trương Nghệ và Lâm PHàm đã được phái đi điều tra ngân hàng Hằng Phúc, bác sĩ Cổ đang làm các giám định pháp y, người của chúng tôi chỉ có nhiều đó thôi, không còn ai đi tiến hành các điều tra khác nữa. Cấp trên cứ nửa tiếng lại gọi điện xuống thúc một lần, cậu cũng đừng chỉ chăm chăm vào cái án lừa bảo hiểm kia, có thời gian thì năng giúp tôi tìm hiểu thông tin xem sao. Đúng rồi, vừa rồi cậu nói trong điện thoại là đã gặt hái được thành quả mang tính giai đoạn, là thế nào thế?”

Hàn Phong nói: “Còn thế nào được nữa, càng điều tra càng loạn, càng tìm hiểu càng đau đầu. Mới đầu, hung thủ có ý đồ khiến chúng ta cho rằng đây chỉ là vụ tai nạn ngoài ý muốn, các anh tin. Tôi lấy làm nghi ngờ. Sau đó, hẳn lại tính toán dẫn dụ chúng ta vào mớ bong bóng lừa bảo hiểm, chúng ta đều tin. Kết quả về sau, phát hiện là án mưu sát, ngay từ đầu tôi đã tin chắc rằng có hai người chết, giờ là ba, số nhân lực tham sự cũng từ vài người tăng lên tới vài chục người, vụ án này còn lớn hơn so với tưởng tượng của tôi nữa, chẳng những vậy càng điều tra càng phát hiện ra những tình tiết khó lường. Hiện giờ tôi cũng đang rối như mớ bong bóng đây.”

Lãnh Kính Hàn gọi ý: “Đã tới điều tra bên công ty cũ của Lương Hưng Thịnh chưa?”

Hàn Phong nói: “Tôi cũng định thế, kể từ khi phát hiện đây là một vụ mưu sát đến giờ, tôi chưa được nghỉ giây phút nào cả, xin anh thêm một người mà anh cũng lái nhai khó chịu. Công ty Lương Hưng Thịnh ở Thành Nam, lái xe phải mất một tiếng rưỡi. Ặ phải rồi, Long Giai, chẳng phải cô nói máy tính của cô có thể tra cứu được hồ sơ hộ tịch sao?”

Long Giai đáp: “Ừm, tôi tìm ngay đây.”

Phan Khả Hàn thì khẽ rảnh ra lại ngồi thụp xuống khuỷu một gối, ghi chép tất tật những chuyện nghe được vào máy tính, đây đều là những tư liệu trực tiếp.

Hàn Phong nhìn Long Giai rồi bảo Lãnh Kính Hàn: “Còn các anh? Có mạnh mẽ gì mới không?”

Lãnh Kính Hàn trả lời: “Vẫn phải đợi tin tức từ Trương Nghệ và Lâm Phàm, chứ đầu mối bên này của tôi coi như đứt rồi. mạng Đen, biết tìm ở đâu đây?”

Hàn Phong nói: “Anh có từng nghĩ bọn chúng vì sao lại đột nhiên hạ sát thủ không?”

Lãnh Kính Hàn sững người: “Điều này thì tôi quả thật chưa nghĩ đến, bọn chúng sao có thể biết chúng ta sẽ truy vấn đến tận phòng Cảnh sát giao thông Thiên Nhai nhanh như thế chứ?”

Hàn Phong nói: “Có hai cách giải thích: một, tay cảnh sát đó vốn đã được định sẵn phải ngậm miệng mãi mãi, vai trò của hắn trong vụ án này không hề quan trọng, cũng giống như người anh em của Ngô Chí Quang kia, dùng xong là có thể khứ đi ngay.”

Lãnh Kính Hàn gật gù: “Vậy cách giải thích thứ hai thì sao?”

Hàn Phong lại nói: “Cách thứ hai, trong nội bộ chúng ta có người của địch, thông tin hoặc là rò rỉ lúc anh gọi điện thông báo cho phía Thiên Nhai, hoặc là bị tiết lộ ra ngoài từ chính phòng Cảnh sát hình sự bọn anh, hung thủ cuống lên nên đành ra tay diệt khẩu. Hiện giờ chúng ta và hung thủ đang trong cuộc chạy đua thời gian, ai vượt lên trước một bước người đó có thể nắm lấy quyền chủ động.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Không thể tiết lộ từ phòng Cảnh sát hình sự bọn tôi được. Nhưng lúc thông báo tới phòng Cảnh sát giao thông Thiên Nhai thì xúng có thể rò rỉ thật, khi đó tôi đã không chú ý đến vấn đề về mặt này.”

Hàn Phong tiếp lời: “Nếu là trường hợp thứ hai thì các anh phải cẩn thận, nếu bị bức quá hung thủ có thể làm ra những chuyện kinh người đấy. Đúng rồi, các anh đã tới nhà Lâm Chính chưa?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu nói: “Tôi cũng cứ chạy suốt, chưa được nghỉ lúc nào. Hơn nữa, tới nhà Lâm Chính, không có thủ tục hoàn chỉnh e là khó.”

Hàn Phong tò mò: “Vì sao?”

Lãnh Kính Hàn giải thích: “Vợ Lâm Chính, tức Chương Ngọc Linh, là con gái một gia đình máu mặt, có trình độ rất cao, cô ta tuy yêu cầu phía cảnh sát chúng tôi toàn lực truy tìm hung thủ, nhưng nếu chúng tôi tùy tiện vào nhà bọn họ khám xét, thì chính là xâm phạm quyền riêng tư của cô ta. Cậu nên tin rằng, so với chồng mình, cô ta cũng có thể điều động các thế lực xã hội to không kém đâu. Do vậy, trước khi được sự cho phép của cô ta, chúng tôi bắt buộc phải xin thủ tục hợp pháp chính quy, sau đó mới có thể bước vào nhà họ Lâm.”

Hàn Phong bất mãn: “Xi, đợi cái thủ tục hợp pháp của các anh phê xuống thì không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi.”

Hàn Phong xoa cằm: “Hiện giờ hai vụ án của chúng ta đang có cùng một vấn đề, đó là chúng ta đều không biết mục đích thực sự của hung thủ là gì, chỉ cần chúng ta biết được cái hung thủ nhắm tới, chắc chắn sẽ có bước ngoặt lớn về quyền chủ động nắm bắt tình tiết vụ án và kiểm soát toàn cục. Còn giờ chúng ta chỉ có thể như con trâu bị dắt mũi, hung thủ xuất hiện ở đâu thì chúng ta theo tới đó thôi. Ài...”

Hai người trao đổi thông tin mình điều tra được, đồng thời cũng nhắc nhở lẫn nhau. Hồi lâu sau, điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn đổ chuông, ông bắt máy: “A lô! Sao! Thật không? thế thì tốt quá rồi.” Tiếp đó ôm chăm lấy vai Hàn Phong nói: “Vợ Lâm Chính đã đồng ý để chúng ta tới nhà thu thập chứng cứ rồi.”

Đúng lúc ấy Long Giai reo lên: “Tìm ra rồi.” Bọn Hàn Phong tới trước máy tính, thấy tư liệu về Lư Phương rành rành trên màn hình. Lư Phương là dân lao động đến từ nông thôn, địa chỉ khai trương trong hộ tịch nhỏ đến độ chưa ai từng nghe nói đến. Nhưng, mấy năm đầu chị ta tới Hải Giác, dường như đã đột ngột mất tích một quãng thời gian, giai đoạn đó trong bảng lý lịch không thấy ghi gì. Hàn Phong xem đi xem lại, hỏi: “Có thể tìm thông tin về việc phúc lợi Thiên Tứ không?”

Long Giai đáp: “Tôi đã tìm rồi nhưng không được, viện phúc lợi này có địa chỉ trên mạng, nhưng lại không thiết lập dữ liệu nguồn tìm trên mạng. Vậy nên, hồ sơ vẫn được lưu trữ bằng cách thức truyền thống, muốn tra phải đích thân đến chỗ bọn họ một chuyến.”

Hàn Phong nói: “Được, chúng ta tới viện phúc lợi Thiên Tứ một chuyến.” “Không được!” Lãnh Kính Hàn phản đối. “Cậu phải theo tôi tới nhà Lâm Chính.”

Hàn Phong nói: “Vì sao?”

Lãnh Kính Hàn cười cười: “Cậu tới viện phúc lợi chẳng qua cũng chỉ lấy tư liệu, việc như vậy giao cho người khác làm là được rồi. còn nhà Lâm Chính, cậu chưa biết chừng có thể phát hiện ra manh mối mà người khác không phát hiện nổi.”

Hàn Phong ngẫm nghĩ: “Cũng phải, vậy...”

“Tôi đi!” Long Giai và Phan Khả Hân gần như hô lên cùng lúc.

Hàn Phong kinh ngạc nói: “Áy! Thành viên đội tôi đúng là rất tích cực mà. Thế thì, tiểu thư Phan đi vậy.”

Phan Khả Hân vui mừng ra mặt, Long Giai thì có vẻ không vui. Hàn Phong an ủi: “Cô cần đi làm chuyện khác. Cô đánh xe tới công ty của Lương Hưng Thịnh xem thế nào, đem tình hình thu thập được về đây, cô biết phải tìm hiểu những gì mà.”

Nhìn theo bóng lưng hai người, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu để Khả Hân đi lấy tư liệu, có yên tâm không?”

Hàn Phong đáp: “Anh chớ coi thường vị đại tiểu thư này, cái danh phóng viên của cô ấy cũng không phải chơi đâu.” Đoạn kể lại cho Lãnh Kính Hàn chuyện Phan Khả Hân đi lấy tư liệu ở nhà hỏa táng. Lãnh Kính Hàn cười nói: “Vậy chúng ta cũng nên bắt đầu thôi, Lý Hường, đi cùng luôn.”

Lý Hường: “Rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Quý bà trong biệt thự - Phu nhân Chương

Type: trthuy

Trên xe, Lãnh Kính Hàn nói: “Có Lý Hường đi cùng tôi yên tâm lắm. Tên oắt này là người giỏi đánh đấm nhất tôi từng biết đấy.”

“Thế ư?” Hàn Phong nhìn cơ bắp cuộn cuộn của Lý Hường, lại sờ nắm xương cốt mình, khe khẽ thờ dài.

Lý Hường khách sáo nói: “Có cơ hội chúng ta so tài một phen.”

Hàn Phong lắc đầu quầy quậy: “Tôi là người chỉ động khẩu chứ không động thủ, lần sau anh mà muốn so tài, chẳng thà cứ nói thẳng là muốn nên tôi.”

Lý Hường phá lên cười sang sảng, nhìn thân hình Hàn Phong là rõ, một trận gió cũng có thể thổi ngã. Lãnh Kính Hàn mỉm cười.

Nhà Lâm Chính là một căn biệt thự nhỏ hai tầng, có vườn hoa và hồ bơi, trong nhà có một quản gia, hai người hầu gái, mang hơi hướng gia đình Châu Âu thời Trung cổ. Quản gia Dư Lục mở cửa đón ba người, Ph Chương Ngọc Linh mặc lễ phục đen, ngồi ngay ngắn trên chiếc sofa bọc da sản xuất ở châu Âu, gương mặt đượm vẻ bi thương, nhưng phép tắc gia giáo từng được dạy dỗ không cho phép chị ta thể hiện sự đau buồn thái quá trước mặt người ngoài.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát Chương Ngọc Linh. Anh ta biết người phụ nữ này mới tầm bốn mươi tuổi, nhưng nhìn lại như đã năm mươi sáu mươi, các nếp nhăn trên mặt càng làm nổi bật vẻ già nua. Gương mặt nghiêng túc khó tả của chị ta trông giống hình tượng sói đội lốt bà ngoại, da dẻ tuy được chăm sóc nhưng vẫn sần sùi thô ráp, chẳng khác cái cây lâu ngày héo quắt. Vợ chồng Lâm Chính có hai con trai một con gái, đều đang du học nước ngoài, hai người ở Mỹ, một người ở Anh, không biết đã hay tin về cha mình chưa.

Nhà cửa bày biện đầu vào đấy, chỗ nào cũng toát lên phong thái quý tộc. Sau khi bước vào phòng, đầu óc Hàn Phong không ngừng vận động. Lãnh Kính Hàn và Lý Hường thì rất mực lịch thiệp, chậm rãi giải thích với Chương Ngọc Linh mục đích bọn họ đến đây, bọn họ muốn làm những gì trong nhà

này, mong được phu nhân giúp đỡ.

Hàn Phong thấy quản gia Dư Lục đứng bên cạnh, bèn bắt chuyện với ông ta. Dư Lục vào làm trong nhà họ Lâm đã sáu mươi năm, bốn người hầu gái còn lại phụ trách dọn dẹp vệ sinh và chăm lo sinh hoạt thường ngày cũng đều có thâm niên từ ba đến bốn năm. Hàn Phong nhanh chóng loại bỏ nghi ngờ đối với bọn họ, nếu như hung thủ đã cài nội gián từ ba bốn năm trước vậy thì phương pháp dùng thuốc nổ của hắn thật quá ư lộ liễu, huống hồ khi Lâm Chính ra khỏi nhà ai nấy đều không hay biết tình hình, ông ta từ ngân hàng đi thẳng tới Thiên Nhai luôn.

Bên kia, Lãnh Kính Hàn và Chương Ngọc Linh đã đàm phán xong xuôi, phu nhân Chương đồng ý để người bên phía cảnh sát khám xét xung quanh dưới sự giám sát của chị ta, có thể đặt câu hỏi, chị ta biết thì sẽ trả lời. Lãnh Kính Hàn hỏi một vài câu thông thường, Chương Ngọc Linh có gì đáp nấy. Hàn Phong cũng chẳng buồn nghe, chỉ nhìn quanh đánh giá một lượt, thầm nghĩ người có tiền đúng là biết hưởng thụ. Tiếp đó, Lãnh Kính Hàn và Lý Hường rất lịch sự đi sau Chương Ngọc Linh, phu nhân Chương dẫn tới đâu thì bọn họ tới đó xem.

Hàn Phong đảo bên này lướt bên kia, được người quản gia già dẫn đường, đã ngó nghiêng hết mọi ngõ ngách các phòng từ trước, chỉ có phòng sách của Lâm Chính và phòng ngủ của hai vợ chồng họ thì chưa xem qua. Dư Lục nói: “Phòng sách cũng là nơi ông chủ làm việc ở nhà, người bình thường không thể ra vào.”

Hàn Phong nói: “Đây cũng là nơi có quan hệ mật thiết nhất tới cái chết của ông ta, xem ra, phải đi hỏi ý kiến của phu nhân nhà các vị mới được. Lãnh Kính Hàn! Lãnh Kính Hàn!”

Hàn Phong lớn tiếng gọi to, không bao lâu sau, mấy người Lãnh Kính Hàn và Chương Ngọc Linh đều đi tới. Chương Ngọc Linh tỏ vẻ khó chịu vì Hàn Phong quá bất lịch sự. Hàn Phong hỏi ngay: “Chị Chương, đây là nơi làm việc của chồng chị đúng không?”

Chương Ngọc Linh đáp: “Đúng vậy.”

Phớt lờ ánh mắt Lãnh Kính Hàn, Hàn Phong lại nói: “Chúng tôi muốn vào xem qua.”

Chương Ngọc Linh thoáng biến sắc mặt, nhưng nhanh chóng kìm được cơn giận trong lòng, lấy lại giọng điệu hòa nhã: “Nhưng nơi chồng tôi làm việc có rất nhiều các tài liệu cơ mật, không thích hợp để các vị khám xét.”

Lãnh Kính Hàn vội giảng hòa: “Chúng tôi hiểu, chúng tôi hiểu.”

Nào ngờ Hàn Phong không chùn bước, tiếp tục uy hiếp Chương Ngọc Linh: “Chị Chương, tại hiện trường, người đầu tiên đưa ra nhận định chồng chị bị người ta mưu sát là tôi. Người đầu tiên phát hiện ra manh mối, cũng là tôi. Tình hình hiện giờ là, chồng chị đã chết, bị người ta giết hại, mà điều chúng tôi không biết là, những kẻ đó vì sao lại giết hại chồng chị! Tôi tin rằng, đây hẳn cũng là điều chị Chương rất muốn biết. Sau cánh cửa này, chưa biết chừng có ghi chép lại nguyên nhân cái chết của chồng chị, lẽ nào chị muốn niêm phong nó lại, mặc cho chồng mình chết một cách không minh bạch như thế sao?”

Chương Ngọc Linh cuối cùng cũng không kìm nổi, lộ vẻ cau có ra mặt, Lãnh Kính Hàn và Lý Hường bắt lực đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì hơn.

Hàn Phong hăng hái được đà lần tới: “Có trường phòng Lãnh của phòng Cảnh sát hình sự ở đây, chị Chương sợ gì chứ? Sợ chúng tôi tiết lộ bí mật thương mại của chồng chị, trở thành đối tượng mua chuộc trọng điểm của đối thủ làm ăn của ông nhà sao? Chị coi thường tố chất của cảnh sát chúng tôi quá rồi, tôi đây trước nay chưa từng coi tiền tài ra gì cả.” Hàn Phong nói câu này rất thật, anh ta vốn không hề coi trọng tiền tài.

Chương Ngọc Linh nhìn Lãnh Kính Hàn, thầm lấy làm lạ, gã trai trẻ cao kều này xuất thân thế nào? Vì sao trường phòng Cảnh sát hình sự lại không có động thái gì ngăn chặn hành vi của gã ta? Lẽ nào đây là kế hoạch của bọn họ đã bàn bạc từ trước? Nhưng nhìn vẻ mặt bốn rồi của trường phòng Lãnh có vẻ không giống thế.

Cuối cùng, Chương Ngọc Linh đành thỏa hiệp: “Được rồi, tôi có thể mở cửa, có điều để giữ nguyên hiện trạng căn phòng, chỉ cho một mình cậu vào thôi.”

Nói đoạn, chị ta lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, Hàn Phong cũng không cần xin ý kiến Lãnh Kính Hàn, cứ thế xăm xăm bước vào. Chương Ngọc Linh lại càng lấy làm thắc mắc về thân phận của người này. Chương Ngọc Linh theo Hàn Phong vào phòng sách, khép cửa, Lãnh Kính Hàn và Lý Hường có thể đứng bên ngoài đợi. Trước khi Hàn Phong vào phòng sách có đưa cho Lãnh Kính Hàn một mảnh giấy nhỏ, Lãnh Kính Hàn mở ra xem, thấy trên giấy viết: “Bên ngoài thoải mái lụ.”

Lãnh Kính Hàn vội vàng tiêu hủy mảnh giấy, chuyện như vậy ông nào dám làm. Đồng thời ông cũng nghi ngờ, tên oắt Hàn Phong này hình như đã biết trước Chương Ngọc Linh chỉ đồng ý để một mình mình vào phòng sách, làm sao cậu ta biết được?

Chính giữa phòng sách kê một chiếc bàn trà ngọc giả cổ, máy tính đặt ở vị trí cực kỳ dễ thấy, ghế làm việc bọc da cá sấu, ngồi vào hẳn rất thoải mái. Bên tay phải ghế là một tủ sách lớn có thể điều chỉnh lên xuống, đa số các đầu sách đều ở trong tầm tay với. Trên bàn chất đầy văn kiện tài liệu, Hàn Phong mang gang tay trắng, nhanh chóng lật giờ xem xét hết một lượt, hợp đồng, kế hoạch, điều lệ, phác thảo, không có phát hiện gì. Sách trên giá thì quá nhiều, anh ta không thể lật tìm từng quyển, chỉ còn lại cái máy tính. Hàn Phong thở hắt ra một hơi nói: “Chị Chương, tôi cần một trợ thủ, tôi không hiểu lắm về máy tính.”

Chương Ngọc Linh kinh ngạc nhìn gã trai trước mặt, trông gã không khác gì chuyên viên kỹ thuật cấp cao, mỗi động tác đều rất chuyên nghiệp, xem xong đồng tài liệu trên bàn mà không hề xê dịch một trang một tờ, nhưng lại tự nhận mình không biết dùng máy vi tính, thật không tin nổi. Chương Ngọc Linh ngẫm nghĩ đoạn nói: “Trong bọn họ ai biết?”

Hàn Phong liền gọi vọng ra: “Này, tôi biết các anh vẫn đang đứng yên bên ngoài, ai biết dùng máy tính, vào đây!”

Lý Hường bước vào, Lãnh Kính Hàn ở ngoài nói: “Cậu ấy cũng được huấn luyện đặc biệt đấy.”

Lý Hường mở máy tính, hỏi Hàn Phong: “Tìm gì?”

Hàn Phong nói: “Danh mục đã bị xóa!”

“Cái đấy khó, không được huấn luyện đặc biệt thì đúng là không tìm được đâu.”

“Biết là khó mới gọi anh vào.”

Lý Hường bắt đầu thao tác trên máy tính, Chương Ngọc Linh phát hiện, Hàn Phong từ đầu chí cuối đứng quay lưng lại phía máy tính nhưng không ngừng đưa ra chỉ thị, không những biết Lý Hường đã thao tác đến bước nào mà còn biết làm cách nào giải quyết. Rất nhanh, Lý Hường nói: “Tìm thấy rồi.”

Hàn Phong quay lại nhìn, trong vô vàn các thông tin, vừa lướt qua đã đọc ra được một bức thư điện tử, nói với Lý Hường: “Phục hồi lại cái đó.”

Lý Hường nói: “Không ít người dùng hộp thư điện tử cho rằng, nhấp chuột vào ô xóa vĩnh viễn là thư từ đã được xóa hoàn toàn, nào biết trong ổ cứng vẫn còn lưu bản sao mỗi bức thư họ từng đọc.”

Trong lúc Lý Hường thao tác, Hàn Phong hỏi: “Chị Chương, chồng chị thường ngày sinh hoạt có theo quy luật nào không? Gần đây có điểm nào trái với bình thường không?”

Chương Ngọc Linh đáp: “Không, chồng tôi vốn sống rất quy củ, mỗi tuần đi làm sáu ngày, cuối tuần tới tổng bộ, hằng tháng chỉ có hai ngày nghỉ, nhưng thường anh ấy cũng không nghỉ ngơi gì hết.”

Lý Hường lên tiếng: “Xong.”

Bức thư được phục hồi lại, nội dung là: “Thỏa thuận đã được ký, chuyển nhượng 5% cho Lương.” Thời gian nhận thư là một tháng trước, tên hộp thư người gửi chính là phiên âm viết tắt của “Khúc Minh Sinh”. Hàn Phong nói: “Chép lại địa chỉ hộp thư này, về kiểm tra xem, có thể sẽ có phát hiện quan trọng.”

Lý Hường lộ vẻ nghi hoặc: “Bức thư này nội dung mơ hồ như vậy, từ đây có thể tra ra được cái gì chứ?”

Hàn Phong vỗ vai Lý Hường nói: “Anh không biết là vì anh chỉ điều tra một vụ án này của Lâm Chính, còn tôi thì đồng thời điều tra cả hai vụ. Cảm ơn chị Chương, chúng tôi xong việc rồi. Xin chị nhìn cho kỹ, chúng tôi không hề lấy đi thứ gì nhé.”

Chương Ngọc Linh gật đầu, Hàn Phong bước ra ngoài nói với Dư Lục: “Quản gia Dư, tôi hơi khát.” Dư Lục mỉm cười, đi pha trà. Hàn Phong ngẫm nghĩ, đoạn nhanh chóng chui tọt vào phòng ngủ nhà người ta, Lãnh Kính Hàn khẽ nhắc: “Chủ nhà còn chưa đồng ý, sao cậu dám tự tiện vào thế hả?”

Hàn Phong nói: “Nhân lúc đang không có ai, chúng ta mới lên lục soát bên trong, đợi chút nữa chị ta đi ra thì không thể tìm được gì đâu.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Chị ta sắp xếp lại giấy tờ, sắp ra rồi, cậu muốn tìm gì?” Hàn Phong đáp: “Anh đi giữ chân ông quản gia đi.”

Hàn Phong tựa hồ muốn đào sâu ba tấc đất, lật tung kệ tủ, tìm loạn cả phòng lên. Đến khi Chương Ngọc Linh ra khỏi phòng sách thì toàn bộ phòng ngủ đã không còn trông ra hình dạng gì nữa, khiến cả Lý Hường cũng chết sững.

Chương Ngọc Linh tức đến tím tái mặt mày. Nhưng vẫn chưa hết, chị thấy Hàn Phong cười khi đứng dậy, tay xách một cái quần lót khe, nói với Chương Ngọc Linh: “Không ngờ chị Chương còn thích mặc loại đồ lót gọi cảm thể này cơ đấy. Roberto Cavalli bằng lụa đen, áp dụng kỹ thuật không đường may, in hoa chìm, chất vải mềm mại, thoải mái ôm sát cơ thể, vừa vận che đi vị trí gọi cảm thần bí nhất, thực là món hàng cực phẩm ở khuê phòng của các cặp tình nhân.” Hàn Phong nói thao thao như học thuộc lòng, khiến Lý Hường cũng thầm khâm phục, không ngờ kiến thức của anh ta uyên bác đến vậy.

Trước nay chưa từng có ai dám thẳng thừng nói ra những lời này trước mặt một phu nhân cao quý như Chương Ngọc Linh, chị ta mặt trắng bệch, chỉ Hàn Phong lấp bắp: “Cậu... Cậu...”

Hàn Phong lật lật mấy cái tủ quần áo, lấy ra một chiếc quần lót khe bằng nylon trong suốt, kinh ngạc thốt lên: “Ôi chao, kiểu dáng này tôi mới thấy lần đầu luôn, chị Chương thật là tiên tiến.” Chương Ngọc Linh tức đến nghẹt thở, lăn đùng ra ngất xỉu. Vừa hay quản gia Dư bưng trà tới, thấy phu nhân lịm đi liền vội vàng chạy tới đỡ, đồng thời nghiêm giọng hỏi: “Các vị đã nói gì với phu nhân?”

Lý Hường không biết trả lời thế nào, quản gia Dư lại nói: “Hiện giờ sức khỏe phu nhân không được tốt, xin mời các đi cho!” Lãnh Kính Hàn đứng sau lưng quản gia Dư, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Phong gãi đầu, im như thóc cùng Lý Hường bước ra ngoài. Lãnh Kính Hàn vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế? Vì sao phu nhân Chương lại ngất đi như thế?”

Lý Hường chỉ Hàn Phong: “Anh ta...” nhưng lại không tiện nói trước mặt quản gia Dư, đành kéo Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cổng lớn, Lý Hường liền đầu tổ: “Anh ta vừa vào phòng ngủ nhà người ta, tìm ra mấy cái quần lót rồi phân tích độ gọi cảm của chúng ngay

trước mặt phu nhân Chương, chị ta không chịu nổi, nghe vậy liền ngất luôn.”

Cặp mắt Lãnh Kính Hàn tưởng như sắp rớt luôn khỏi tròng, vội hỏi: “Thế là thế nào? Cậu rốt cuộc làm cái trò mèo gì thế hả?”

Hàn Phong cười đáp: “Chúng ta đã phát hiện ra manh mối quan trọng, về rồi nói.”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Ài, lần sau có muốn quay lại thu thập thông tin e là chuyện không tưởng rồi.”

Hàn Phong nói: “Chúng ta đã có đủ thông tin rồi, không cần quay lại nữa.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đây là cậu nói nhé, lần sau để một mình cậu đi.” Trên xe, Hàn Phong ngồi ở ghế phụ, thân xe lắc lư, Lãnh Kính Hàn liếc trông thấy trong túi áo Hàn Phong lộ ra một vật gì đó màu đen, liền hỏi: “Đây là gì?”

Hàn Phong cúi xuống nhìn, rồi rút trong túi ra, ngạc nhiên đáp: “Là quần lót, sao lại ở trong túi tôi nhỉ?”

Lý Hường lên tiếng: “Chính là cái quần này, anh ta ăn trộm trong phòng ngủ nhà người ta đấy.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu có thêm sở thích này từ lúc nào thế?”

Hàn Phong vặc lại: “Sở thích cái gì! Thế này là thế nào nhỉ? Tôi cũng không biết nữa. Đã cầm rồi thì đem về đưa đi giám định vậy.” Nói đoạn đường hoàng bỏ hai chiếc quần lót vào trong túi bóng đựng vật chứng đóng kín lại.

Lãnh Kính Hàn lấy làm lạ: “Cậu trông có vẻ phấn khởi quá nhỉ?”

Như mọi lần có thu hoạch quan trọng, Hàn Phong không giấu được nụ cười, thậm chí phân tích: “Nếu xác nhận được đó là thư Khúc Minh Sinh gửi cho Lâm Chính, thì có thể khẳng định hai vụ án này do cùng một người gây ra rồi. Và nội dung trong thư chính là nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh. Chuyển nhượng 5% cho Lương? Lương có phải là Lương Hưng Thịnh không? 5% là cái gì?”

Hàn Phong vui vẻ nói: “Có một tin tốt.”

Lãnh Kính Hàn ngồi thẳng người dậy, hỏi: “Ồ, phát hiện được gì ở nhà họ Lâm hả?”

“Trong máy tính làm việc của Lâm Chính, có một bức thư bị xóa bỏ, rất có khả năng là thư Khúc Minh Sinh viết cho Lâm Chính.”

Lãnh Kính Hàn và Lý Hường kinh ngạc thốt lên: “Khúc Minh Sinh, chính là tay Khúc Minh Sinh cậu nghi ngờ bị xe đâm chết ấy hả?”

Hàn Phong gật đầu, Lãnh Kính Hàn ngồi ở phía sau kích động ghi lấy cổ Hàn Phong: “Tôi đã bảo không thể vụ án nào cũng kỳ lạ như vậy được mà. Nếu là do cùng một người làm, vậy thì lại bị cái mồm nhà cậu nói trúng rồi. Như thế hai vụ án của chúng ta có thể gộp lại xử lý.”

Hàn Phong nói: “Thực ra, điều khiến tôi phấn khởi không phải là chuyện này. Hiện giờ chúng ta đang vấp phải hai câu hỏi: Lương trong bức thư kia, liệu có phải chỉ Lương Hưng Thịnh hay không? Thêm nữa, 5% từ Lâm Chính chuyển nhượng cho Lương rốt cuộc là cái gì? Nếu như tra ra được 5% đó, chưa biết chừng sẽ biết được động cơ cuối cùng khiến hung thủ vạch ra loại hành động này.”

Lý Hường hỏi: “Ý anh bảo, cái 5% đó là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết của ba người Lâm Chính, Khúc Minh Sinh và Lương Hưng Thịnh hả?”

Hàn Phong nói: “Dù nói thế nào, 5% này cũng là một điểm nghi vấn lớn.” Anh ta lẩm bẩm một mình: “Lâm Chính, Lương Hưng Thịnh, 5% công ty quản lý tài vụ Tuệ Tĩnh, bốn yếu tố này kết hợp lại, có thể làm được gì? Một người là chủ công ty phá sản, còn một người lại là giám đốc ngân hàng Hằng Phúc, hai bọn họ làm thế nào móc nối với nhau? Ngân hàng Hằng Phúc, ngân hàng Hằng Phúc, ngân hàng Hằng Phúc!”

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn cùng lúc chỉ tay vào nhau, Lãnh Kính Hàn lập tức rút điện thoại di động ra, gọi cho Trương Nghệ đang ở trụ sở chính ngân hàng Hằng Phúc: “Trương Nghệ, cậu lập tức dò hỏi cho tôi, Lâm Chính nắm giữ bao nhiêu cổ phần trong ngân hàng Hằng Phúc, gần đây có chuyển nhượng cổ phần hay điều động nguồn vốn nào lớn không?”

Hàn Phong thì giục Lý Hường: “Nhanh lên, chúng ta phải quay về dùng máy tính của Long Giai, tôi muốn kiểm tra hồ sơ về Lâm Chính.”

Lý Hường cười khò: “Đã đập kịch chân ga rồi, còn nhanh nữa thì đến lớp xe cũng sẽ cháy ra mất, anh cũng phải xem giờ đang là mùa gì chứ?”

“A!” Hàn Phong vỗ tay đánh bốp một cái: “Tôi nghĩ mình hiểu ra rồi.”

Lãnh Kính Hàn vội hỏi: “Cậu lại hiểu ra cái gì?”

Hàn Phong nói: “Vẫn cần phải quay về kiểm chứng lại, nếu như phán đoán của tôi không sai, thì chỉ cần đối chiếu là ra được đáp án.” Hàn Phong nhìn chằm chằm Lãnh Kính Hàn, nói rành rọt từng chữ: “Cách-bọn-chúng-giết-Lâm-Chính!”

Lần này đến cả Lãnh Kính Hàn cũng cuống lên giục Lý Hường.

Quay về phòng cảnh sát hình sự, Hàn Phong thấy Lưu Định Cường và một cậu đồng nghiệp vẫn đang bận rộn phân tích hóa nghiệm, bèn hỏi: “Có phát hiện gì mới chưa?”

Lưu Định Cường áy náy lắc đầu, Hàn Phong nói: “Tạm ngừng lại đã, giúp tôi kiểm tra cái này.” Đoạn vớt túi vật chứng cho Lưu Định Cường còn mình đi thẳng tới trước máy tính của Long Giai, Lãnh Kính Hàn và Lý Hường theo sát phía sau.

Lưu Định Cường cũng chưa từng trông thấy quần lột khe trong suốt bao giờ, sững người ra hỏi: “Đây là cái gì? Đây, kiểm tra gì mới được chứ?”

“Kiểm tra dấu vân tay, xem bên trên có những dấu vân tay của ai.” Hàn Phong miệng nói, tay đã nôn nóng bật ngay máy tính của Long Giai lên. Quay sang bảo Lý Hường: “Anh làm đi.”

Lý Hường nói: “Đơn giản lắm mà, tìm hồ sơ hộ tịch là được rồi, việc này cũng cần tôi làm sao?”

Hàn Phong nói: “Tay tôi không được linh hoạt, gõ bàn phím không nhanh. Dù sao thì anh cũng làm đi.”

Lãnh Kính Hàn đứng bên cạnh hỏi: “Giờ hai vụ án của chúng ta đã có liên quan, có thể ghép án được rồi chứ?”

Bên phòng thí nghiệm nghe thấy vậy liền có người thò đầu sang hỏi: “Sao? Manh mối hai vụ án liên kết với nhau rồi à?” Là cậu chàng ngồi cùng Lưu Định Cường nhìn cũng xấp xỉ tuổi Hàn Phong, thân hình gầy nhẳng, mặt mũi thông minh lạnh lợi.

Lãnh Kính Hàn đáp: “Thằng oắt này, can dự cái gì, đi làm mấy xét nghiệm của cậu đi.”

Cậu chàng nọ vẩy tay, nói: “Có phát hiện mới.”

Hạ Phong hỏi: “Đây là ai?”

Lãnh Kính Hàn cười nói: “Hạ Mạt. Cậu ta vừa là nhân viên giám định có thể phụ giúp Lưu Định Cường trong phòng thí nghiệm, vừa là chuyên viên nghiên cứu bom mìn của chúng tôi.”

Hàn Phong nói: “Vừa rồi tôi thấy lúc làm thí nghiệm, cậu ta dùng tay trái cầm que thủy tinh, tay phải bưng cốc bễse, cậu ta thuận tay trái à?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Không, tên oắt này, từ nhỏ đã thích nghịch ngợm mấy thứ dễ cháy nổ, hồi nhỏ có lần làm thí nghiệm, không cẩn thận làm nổ cốc bễse, bị bong gân tay trái. Về sau vết thương lành rồi, nhưng lại thành cái tật sợ cầm cốc bễse bằng tay trái, quen tay phải cầm cốc tay trái cầm que thủy tinh.”

Hàn Phong cười khì khì: “Thú vị đấy, cậu ta không sợ tay phải cũng bị thương luôn à?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tôi đâu phải chuyên gia tâm lý, làm sao mà biết được.”

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn lại đi sang phòng thí nghiệm, Lưu Định Cường đang ở cuối phòng tìm dấu vân tay, Hạ Mạt cầm một đoạn cao su, nói: “Đây là thứ tìm được ở hiện trường vụ nổ, mẫu lốp xe còn sót lại. Vốn dĩ sau khi vụ nổ xảy ra, lốp xe bốc cháy, không thể tránh khỏi khét lẹt biến dạng. Nhưng các anh xem, phần này, nằm ở ngoại diện lốp xe, chiếc xe hơi từ trung tâm phát nổ ra xung quanh thì làm sao mặt ngoài lốp xe cũng giống như vành trong, đều bị cháy biến dạng được?”

Lãnh Kính Hàn nhận lấy mẫu cao su biến dạng, hỏi: “Liệu có phải do đám cháy sau vụ nổ, nên thành ra thế này không?”

Hạ Mạt khẳng định: “Không thể nào, đây là loại cao su tổng hợp mới, không bắt lửa. Sau khi phát nổ, các bộ phận xe văng ra, lốp xe đáng lẽ vẫn phải giữ nguyên dạng, cùng lắm thì chỉ có mặt sát bình xăng bị cháy khét thôi. Nhưng chiếc lốp này, hai mặt đều bị cháy đen biến dạng.”

Hàn Phong nói: “Chắc là vậy rồi. Giờ cậu đi điều tra mẫu xăng lưu lại trên các linh kiện xe xem, tôi muốn biết xe bọn họ đổ loại xăng gì, xăng số bao nhiêu.”

Hạ Mạt lấy làm lạ: “Sao lại chắc là vậy rồi?”

Hàn Phong cười nói: “Cậu đi kiểm tra xem là loại xăng gì rồi tôi sẽ nói cho cậu biết vì sao lại như vậy.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hạ Mạt đi kiểm tra linh kiện, hỏi: “Mau nói cho tôi, cậu phát hiện được gì rồi? Lâm Chính rốt cuộc chết thế nào?”

Hàn Phong nói: “Vẫn chưa đến lúc giải đố đâu, anh cứ đợi xem, tôi sẽ tìm ra đầy đủ chứng cứ.”

Lý Hường ở bên ngoài lại kêu lên: “Tìm được rồi, Hàn Phong anh qua đây xem, có phải thứ anh cần không?”

Hàn Phong xem hồ sơ, nói: “Tìm hiểu hai đời trước của Lâm Chính.”

Lý Hường lướt tay trên bàn phím: “Chuyện nhỏ.”

Cha Lâm Chính là Lâm Khắc Phúc, mẹ là Chiêm Dung, anh ta là con một trong gia đình, cha mẹ đều mất sớm. Ông nội anh ta là Lâm Khắc Cường, bà nội...

Hàn Phong đột nhiên gõ gõ vào tên một trong năm người con của ông nội Lâm Chính, Lâm Thành Long, “Đúng là không ngờ, chúng ta đáng lẽ nên tra ra

từ lâu rồi mới phải.”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc hỏi: “Lại là sao nữa?”

Hàn Phong quay lại nói: “Anh có ấn tượng gì không? Cái tên này tôi từng nhắc với anh một lần rồi đấy.”

Lãnh Kính Hàn ngẫm nghĩ, sức hiểu ra: “Tôi nhớ rồi, lúc đó cậu cười cười nói với tôi, tay Tiểu Lý kia làm việc cũng thật mẫn cán, đến ông bà Lương Hưng Thịnh cũng tra ra ngọn ngành, tên ông nội... à không, ông ngoại anh ta là Lâm Thành Long. Cậu chắc chắn là ông ta chứ?”

Hàn Phong nói: “Tôi đã xem ảnh rồi, không sai được.”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Vậy lại càng có thể khẳng định hai vụ án này có liên quan đến nhau. Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh hóa ra là anh em họ xa.”

Lý Hường nói: “Nhưng chúng ta vẫn còn quá nhiều nghi vấn chưa thể lý giải. Đầu tiên là 5% được chuyển nhượng kia; tiếp theo là Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh rốt cuộc có quan hệ thế nào, bọn họ đã quen biết từ lâu? Hay sau này mới nhận anh em? Lâm Chính vì sao phải chuyển 5% kia cho Lâm Hưng Thịnh vào đúng lúc này?”

Hàn Phong nói: “Đặt nghi vấn hay lắm, đây chính là những câu hỏi chúng ta đang cần tìm lời giải đấy.”

“Tôi về rồi đây!” Phan Khả Hàn đứng trước cửa phòng, bộ dạng như sắp đứt hơi đến nơi, nhưng trên mặt lại nở nụ cười hi ha.

Hàn Phong cười nói: “Thế nào? Có thu hoạch gì quan trọng?”

Phan Khả Hàn cười nói: “Đã tra rõ cả rồi, có một chuyện anh đoán sai rồi nhé. Lương Tiểu Diệu chính là Lương Tiểu Đồng chúng ta gặp lần trước. Hơn nữa, người đã nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, anh chắc chắn không đoán ra đâu.”

Lãnh Kính Hàn cười nói: “Thành phố này tuy chỉ có vài triệu người nhưng Hàn Phong cũng đâu phải thần thánh, đương nhiên không thể đoán ra ai đã nhận nuôi Lương Tiểu Đồng rồi!”

“Là ai?” Lãnh Kính Hàn, Phan Khả Hàn, Lý Hường, cộng thêm Hạ Mạt và Lưu Định Cường bên phòng thí nghiệm cũng đồng tai lên, gần như đồng thanh hỏi.

Hàn Phong nói ra một đáp án không ai ngờ tới: “Lư Phương!”

Lý Hường nhanh mồm cướp lời: “Từ hai năm trước Lư Phương đã nhận nuôi Lương Tiểu Đồng ư? Nhưng cô ta và Lương Hưng Thịnh mới quen nhau cách đây một năm thôi mà. Khi đó cô ta chưa biết gì cả, bản thân cũng chỉ là một người làm thuê, sao lại đi nhận nuôi Lương Tiểu Đồng? Xét từ thực lực kinh tế lẫn trình độ văn hóa, đều không thể nào là cô ta được.”

Những người còn lại đều đổ dồn mắt vào Phan Khả Hàn, đợi cô đưa ra đáp án. Phan Khả Hàn thờ lầy lại hơi xong mới ưỡn thẳng lưng lên, nói với Hàn Phong: “Chẳng trách bác Lãnh lại tôn sùng anh như vậy, anh đúng là đồ quý, đến chuyện này cũng đoán ra được.”

“Hà!” Lãnh Kính Hàn há hốc miệng: “Đúng là Lư Phương ư?”

Phan Khả Hàn gật đầu, đưa ra giấy tờ photo, bên trên viết rõ, Lư Phương từ hai năm trước đã nhận nuôi Lương Tiểu Đồng.

Lần này, mọi người đồng loạt nhìn Hàn Phong như nhìn quái vật, thành phố Hải Giác có đến mấy triệu dân, làm sao anh ta đoán được là Lư Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng. Hàn Phong giải thích: “Tôi đâu phải thần thánh, chỉ đoán mò thôi.”

Lãnh Kính Hàn lạnh lùng nói: “Nếu cậu không đưa ra lời giải thích hợp lý, cậu sẽ bị coi như kẻ chủ mưu khả nghi nhất.”

Hàn Phong chỉ Phan Khả Hàn nói: “Thực ra rất đơn giản. Phan Khả Hàn về đây với vẻ mặt đó, khi khẳng định chúng ta không đời nào đoán được là ai, ánh mắt lại rất đặc ý. Cô ấy hỏi thế chẳng khác nào tiết lộ người nhận nuôi Lương Tiểu Đồng là người mọi người đều biết. Hiện giờ trong những người chúng ta biết, ngoài Lư Phương ra còn ai đáng nghi hơn đây?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Giải thích thế vẫn chưa ổn. Vụ án này liên đới rất rộng, nói theo cách của cậu thì gia quyến Lương Hưng Thịnh, Khúc Minh Sinh, và Lâm Chính đều có thể là đối tượng tình nghi.”

Hàn Phong nói: “Anh đừng quên, tôi từng gặp Lương Tiểu Đồng và Lư Phương ở cùng nhau. Lương Tiểu Đồng chắc chắn sẽ không đi theo Lương Hưng Thịnh. Khúc Minh Sinh thì chỉ phụ trách công việc quản lý tài vụ chuyển nhượng cổ phần giữa Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh, ngoài chuyện đó ra ông ta không hay biết gì hết. Lâm Chính có lẽ có khả năng nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, nhưng lại không có thời gian, người bận bịu hết ngày này tháng khác như anh ta, còn rảnh rỗi đi nhận nuôi một đứa trẻ hay sao?”

Hàn Phong nói xong, mọi người trong phòng đều nhất loạt ngẩn ra, trong khoảnh khắc ngẩn ngui như vậy, anh ta lại có thể nghĩ được nhiều đến thế ư? Chỉ có Lãnh Kính Hàn biết, đây gọi là thiên tài, nếu không ông cũng không nhờ đến Hàn Phong. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Vậy cậu nhìn nhận chuyện Lư Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng như thế nào?”

Hàn Phong đáp: “Vẫn chưa rõ lắm, tôi có cảm giác mơ hồ rằng chuyện nhận nuôi nhất định có liên quan đến kế hoạch mưu sát lần này, nhưng vẫn chưa thể liên kết hai việc này lại được.” Anh ta lắc đầu, cảm lấy tập tài liệu Phan Khả Hàn mang về từ tay Lãnh Kính Hàn. Lương Tiểu Đồng hai năm trước so

với hiện giờ gần như không thay đổi gì mấy, cặp mắt ấy vẫn rất u tối, không rõ trong lòng cậu bé này nghĩ gì. Một tuổi thơ như thế, chụp xuống đầu ai hẳn cũng là tổn thương đi theo suốt đời.

Lãnh Kính Hàn quát: “Việc gì nên làm thì mau đi làm đi, các cậu ở đây xem cái gì?”

Hạ Mạt giờ ngón tay cái lên với Hàn Phong, quay người đi về phòng thí nghiệm. Hàn Phong đột nhiên nói: “Phải rồi, còn đồng ý than tôi nhờ các cậu kiểm tra thì thế nào?”

Hạ Mạt thần người, bấy giờ mới nhớ tới chỗ bột đen Hàn Phong mang về từ hiện trường vụ nổ xe của Lâm Chính, cậu ta nhìn sang Lưu Định Cường đang mãi giám định quần lót, nói: “Chúng tôi kiểm tra rồi, quả thật vẫn không biết đây là thứ gì, giờ đang chuyển cho máy tính phân tích cấu tạo phân tử. Nhưng thứ bột đó không cháy, không nổ, trộn lẫn với vật thể khác không thể có tác dụng gây cháy nổ. Chúng tôi đang nghi ngờ, nó thật sự là một nhóm xi than, cái loại đã cháy rồi ấy.”

Hàn Phong chỉ tay về phía cậu ta, nói: “Kiểm tra mẫu xăng đi.”

Phan Khả Hân lên tiếng: “Thế nào, tài liệu tôi mang về có giúp được gì cho các anh không?”

Hàn Phong đáp: “Giúp quá nhiều ấy chứ, có điều vẫn thiếu mấy cái mắt xích quan trọng, chưa thể liên kết lại được. Phải rồi, cô nói tôi nghe tình hình bên viện phúc lợi đi.”

Phan Khả Hân bèn kể lại đại khái tình hình viện phúc lợi. Viện phúc lợi Thiên Từ được cải tạo từ một nhà thờ, rất cũ kĩ nhưng được cái rộng rãi. Viện trưởng Mai là một bà cụ nhân từ, sau khi nghe Phan Khả Hân trình bày lý do tìm đến, bà đã đích thân dẫn cô tới phòng hồ sơ tìm thông tin về Lương Tiểu Đồng, còn đưa cô đi tham quan khắp nơi, hy vọng Phan Khả Hân có thể viết bài về viện phúc lợi này, để có thêm nhiều người đóng góp từ thiện cho nơi này.

Hàn Phong im lặng lắng nghe, đoạn hỏi: “Lương Tiểu Đồng ở trường là đứa trẻ thế nào?”

Phan Khả Hân sửng người, nói: “Viện trưởng Mai nói, Tiểu Đồng trên lớp có biểu hiện rất tốt, chưa từng xích mích với bạn bè, nhưng tính cách đặc biệt hướng nội, không thích giao du với các bạn cùng tuổi, thường một mình ngồi thần người một góc.”

Lãnh Kính Hàn thờ dài nói: “Ài, đứa trẻ này đã phải chịu quá nhiều tổn thương so với các cùng trang lứa rồi.”

Lý Hường phần nộ nói: “Tay Lương Hưng Thịnh kia, thật đúng là một tên khốn khiếp, đáng ra nên chết từ lâu rồi mới phải.”

Hàn Phong nhìn Lý Hường, ánh mắt lại bắt đầu lóe sáng, Lãnh Kính Hàn không bỏ lỡ thời cơ hỏi ngay: “Cậu lại nghĩ ra gì rồi?”

Hàn Phong lắc đầu nói: “Giờ vẫn chưa biết được, song anh Lý đây quả thật lợi hại, còn nghĩ xa hơn cả tôi nữa.”

Lý Hường ngờ ngác không hiểu gì. Lúc này, điện thoại của Lãnh Kính Hàn đổ chuông, ông bắt máy xong bèn vui vẻ nói: “Long Giai đang trên đường về, cũng có phát hiện mới.”

Hàn Phong nôn nóng hỏi: “Cô ấy phát hiện điều gì?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Cô ấy bảo trở về rồi sẽ trực tiếp nói với chúng ta.”

Hàn Phong cười nói: “Tôi nghĩ, chúng ta đã thoát khỏi đoạn nút thắt cổ chai rồi, giờ đủ loại tin tức hữu dụng đang tới tấp đổ về, hung thủ thật sự và mục đích bọn chúng muốn đạt được sẽ nhanh chóng lộ diện thôi. Phải rồi, tình hình bên Mạng Đen kia thế nào?”

Lãnh Kính Hàn xoe hai tay đáp: “Chúng tôi đã chuyển thông tin thu được cho bên Cảnh sát hình sự quốc tế rồi. Mạng Đen là một tổ chức toàn cầu quy mô lớn, chúng tôi không có khả năng, mà cũng không làm cách nào triển khai điều tra về nó được.” Điện thoại của ông còn chưa dứt vào bao đã lại đổ chuông.

Lãnh Kính Hàn vừa nghe điện thoại vừa chau mày, sắc mặt biến đổi phức tạp. Nghe xong điện thoại, ông sa sầm mặt bảo Hàn Phong: “Tôi nghĩ...”

Hàn Phong lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lãnh Kính Hàn đột ngột đổi sắc mặt, hi ha nói: “Tôi nghĩ, chúng ta đã tìm ra đáp án rồi.” Điều bộ phận kích như thế nếu không có ai bên cạnh, e rằng ông đã ôm chầm lấy Hàn Phong mà xoay hai vòng.

“Trường phòng, có chuyện gì vậy?” “Bác Lãnh, rốt cuộc là thế nào?” Lý Hường và Phan Khả Hân đồng thời lên tiếng hỏi.

Lãnh Kính Hàn nói: “Trung Nghệ gọi điện báo, bên tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc đã điều tra tài khoản của Lâm Chính. Bọn họ cho biết, có 5% cổ phần ngân hàng Hằng Phúc trong tài khoản của Lâm Chính đã bị chuyển nhượng, vụ chuyển nhượng quyền cổ phần lớn như vậy nhưng không hề thông qua sự cho phép của hội đồng quản trị, thuộc loại giao dịch bí mật. Bọn họ đang tiếp tục tiến hành điều tra, xem số cổ phần ấy rốt cuộc được chuyển đi đâu.”

Lý Hường và Phan Khả Hân dường như vẫn chưa nghe thủng, Phan Khả Hân hỏi: “Chuyện đó có quan hệ mật thiết đến vụ án này ư?”

Hàn Phong nói: “Đây chính là động cơ để bọn chúng bày ra một loạt âm mưu, giết hại ba mạng người. Cũng có thể nói, là động cơ căn bản của mọi vụ án hình sự quy mô lớn.”

Phan Khả Hàn tròn tròn mắt: “Tôi vẫn chưa hiểu.”

Lãnh Kính Hàn cười nói: “Cháu đương nhiên không hiểu rồi, một tiểu thư nhà đại gia như cháu rất khó để hiểu được điểm này. Bác nói cháu nghe, hiện nay giá cổ phiếu của ngân hàng Hằng Phúc đang là 17,6 đồng một cổ phiếu, 5% quyền cổ phần này, có giá thị trường tương đương 3,2 tỷ đồng, 3,2 tỷ đồng, một món tiền cảm dỗ nhường ấy đủ để phần lớn mọi người giết cha giết mẹ, bất chấp tất cả tham gia vào kế hoạch này ấy chứ.”

Hàn Phong nói: “Hiện giờ manh mối của chúng ta đã rõ ràng. Lâm Chính chuyển nhượng 5% quyền cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, vụ chuyển nhượng này được bí mật tiến hành thông qua Khúc Minh Sinh, vì vậy, ba người bọn họ đều phải chết. Cái chết của Khúc Minh Sinh và Lương Hưng Thịnh được bọn chúng dùng để sách lấy mặt đối đào hòng che đậy. Nếu như không phải anh Lãnh tự dưng nhờ tôi điều tra vụ án lừa đảo bảo hiểm thì bọn chúng rất có khả năng đã hoàn thành tốt nốt rồi. Còn chúng ta đến giờ cũng thể biết được Lâm Chính vì sao lại chết, chết như thế nào.”

Lãnh Kính Hàn cười nói: “Nói vậy thì còn phải cảm ơn Khả Hàn nữa. Nếu không nhờ con bé một mực bắt người bác làm cảnh sát hình sự là tôi giúp điều tra vụ án lừa đảo bảo hiểm này thì chẳng ai phát giác ra vấn đề trong vụ tai nạn giao thông đó cả. Không nghĩ ngờ cái chết của Lương Hưng Thịnh thì cũng không biết đến người tên Khúc Minh Sinh kia, không có Khúc Minh Sinh, chúng ta có nghĩ vỡ đầu cũng không ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lâm Chính.”

Lý Hường thắc mắc: “Nhưng, hung thủ giết sạch ba người bọn họ thì có lợi gì cho hắn chứ? Lẽ nào cổ phần sẽ rơi vào tay hắn sao?”

Lúc này, Lưu Định Cường từ từ cười bước ra, nói với bốn người: “Thật không thể ngờ nổi. Trên chiếc quần lót lụa đen không tìm thấy gì, nhưng chiếc quần nylon kia thì lưu lại dấu vân tay rất rõ. Kết quả đối chiếu vân tay đã có rồi, một số là của Lâm Chính, số còn lại, là của một người các anh quen.”

Hàn Phong, Lý Hường, Lãnh Kính Hàn đồng thanh thốt lên: “Lư Phuong!” Phan Khả Hàn thắc mắc: “Lại là chuyện gì nữa đây? Các anh đã điều tra được gì rồi à?”

Lưu Định Cường gật đầu dứt khoát: “Tuy chứng minh thư đợt hai vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, nhưng những người đăng ký làm mới chứng minh thư đều có hồ sơ dấu vân tay lưu lại. Lâm Chính và Lư Phuong vừa hay cũng nằm trong số này.”

Lãnh Kính Hàn đột nhiên nhảy chồm lên, túm lấy cổ áo Hàn Phong: “Nói mau, làm sao cậu biết trong phòng Lâm Chính có quần lót in dấu vân tay La Phuong? Rốt cuộc cậu còn biết những gì mà chưa nói với tôi? Từ lúc ở nhà Lâm Chính cậu đã biết chiếc quần lót này có vấn đề rồi phải không, thế nên mới lên lút mang về, điểm này cậu còn dám phủ nhận? Thêm nữa, khi đó cậu đã tra ra manh mối lớn như vậy mà còn muốn đi vào lục lọi phòng ngủ nhà bọn họ, cậu nhất định là biết được gì nên mới làm vậy, mau thành thật khai báo!”

Hàn Phong cười khò nói: “Tôi thật sự không biết đó là Lư Phuong mà, đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.”

Lý Hường nói: “Lấy đâu ra lắm trùng hợp như vậy? Lần đầu anh đoán ra Lư Phuong thì còn có thể nói là tình cờ trùng hợp. Còn lần này, tôi nhất quyết không tin anh đâu.”

Hàn Phong nói: “Thôi được rồi. Để tôi nói cho các anh nghe. Lần đầu trông thấy Chương Ngọc Linh, các anh có cảm giác ấy không? Ai mà nói chị ta mới tầm bốn mươi tuổi chứ, có bảo là bà đồng sáu mươi bảy mươi cũng không quá chút nào. Loại người ấy nham hiểm cay độc nghiêm khắc cứng nhắc, nói năng nghiêm túc. Tôi tin rằng, dù là người đàn ông nào, hễ gặp phải loại phụ nữ này thì ăn ngủ cũng thành vấn đề chứ đừng nói là cùng chung sống. Vậy mà Lâm Chính lại sống với chị ta đến mấy chục năm. Mà Lâm Chính là người thế nào? Một doanh nhân thành đạt, ngoại hình cao to tuấn tú, sở hữu sức hút của đàn ông trưởng thành. Ở Hải Giác này, có bao nhiêu phụ nữ coi anh ta là người tình trong mộng, lại có bao nhiêu cô gái nguyện nhào vào vòng tay ấy bất chấp tất cả. Trong hoàn cảnh này, Lâm Chính vẫn có thể tương kính như tân với Chương Ngọc Linh, không lạ sao?”

Lý Hường nói: “Trong mắt tình nhân có Tây Thi, đây chỉ là quan điểm cá nhân của anh thôi.”

Hàn Phong phản bác: “Anh nhìn người phụ nữ đó thấy thuận mắt lắm ư? Thế tại sao hễ chị ta cất tiếng anh lại sợ đến không dám ngoi đầu lên?”

Lý Hường đáp ứng mấy tiếng trong họng, không nói được lời nào, thầm nghĩ Chương Ngọc Linh quả thật nhìn mặt rất cay nghiệt.

Lãnh Kính Hàn nói: “Đừng cắt ngang, cứ để cậu ta nói hết.”

Hàn Phong tiếp tục: “Tôi vừa trông thấy vị phu nhân này, lập tức rút ra kết luận chắc hẳn Lâm Chính dựa vào vợ anh ta mới trèo lên được cái ghế ngày nay, hơn nữa mọi việc trong nhà đều do Chương Ngọc Linh nắm quyền quyết định. Đây cũng là lý do anh ta phải chịu đựng nhan sắc của vợ, còn sinh con đẻ cái với chị ta, đôi bên cùng có lợi mà.” Hàn Phong ngừng lại giây lát rồi tiếp: “Thế nhưng, đây cũng là điểm mấu chốt của vấn đề, Lâm Chính hiện giờ không còn là một kẻ vô danh tiểu tốt nữa, mà đã thành nhân vật quan trọng tiếng tăm lẫy lừng. Cứ như vậy, anh ta không tài nào chịu nổi hình thể xấu xí của vợ nữa, nhưng lại vẫn phải dựa vào chị ta. Anh ta thừa biết, Chương Ngọc Linh có thể vực mình lên thì cũng có thể một chân đạp mình xuống. Người đàn ông đáng thương như vậy, đứng giữa cảm xúc lãng mạn mãnh liệt và hiện thực tàn khốc, thông thường chỉ có một lựa chọn, đó chính là... ăn vụng!”

Mấy người Lãnh Kính Hàn đều tròn miệng “ồ” lên một tiếng.

Hàn Phong nói: “Tôi vừa thấy Chương Ngọc Linh đã nghĩ ngay đến chuyện ngoại tình. Thế nên, tôi buộc phải nghĩ rằng liệu cái chết của Lâm Chính có liên quan đến chuyện anh ta vụng trộm bên ngoài hay không. Chương Ngọc Linh là mẹ của ba đứa con, là vợ Lâm Chính đã mấy chục năm, chị ta có lẽ cũng biết chuyện Lâm Chính ngoại tình, nhưng nhất định không thể để chồng mình chết, các anh chắc cũng rõ nguyên nhân vì sao. Thế nên, tôi lại nghĩ, có

khả năng Lâm Chính vô tình để lộ với nhân tình chuyện gì đó, dẫn đến cái chết của chính mình. Sau khi tìm ra chứng cứ quan trọng trong máy tính Lâm Chính, tôi chỉ muốn tới phòng ngủ của anh ta tìm thử xem có phát hiện gì mới không, nếu như có thể tìm được chứng cứ anh ta vụng trộm, cũng là thêm một manh mối. Khi đó, tôi không hề ôm hy vọng gì lớn, vì người đàn ông như thế, thông thường rất nhát gan, không dám đem chứng cứ ngoại tình về nhà. Nào ngờ Lâm Chính lại mang về thật, anh ta cất giấu rất cẩn thận, để tận trong ngăn kéo hòm gỗ, xem ra anh ta đã chết mê chết mệt cô nhân tình của mình, thậm chí si mê đến mức gan lớn bằng trời rồi.”

Lần này đến lượt Lãnh Kính Hàn không kìm được ngắt lời Hàn Phong: “Đội đã, sao cậu biết đó là đồ của cô nhân tình? Vì món đồ ấy được giấu trong ngăn kéo ư?”

Hàn Phong nói: “Đạo lý này rất đơn giản, anh đã nghe câu kẻ sĩ có thể bị giết chứ không thể chịu nhục chưa? Người như Chương Ngọc Linh, với nền tảng giáo dục được tiếp thu, chị ta thà chết chứ không đời nào mặc thứ quần lót đó. Bởi vậy, khi tôi đưa ra chiếc quần lót, Chương Ngọc Linh tức đến nghẹt thở, còn ngắt xiu nữa. Một là không ngờ chồng mình to gan đến thế, dám đem đồ của nhân tình về nhà, hai là giữa ban ngày ban mặt, có người lạ phát hiện ra món đồ ấy trong phòng ngủ nhà chị ta, lại còn khẳng khái đó là của chị ta, chị ta không chịu nổi sự hiểu lầm như thế, bèn lẩn ra ngắt. Vậy nên, khi đó tôi thực sự không biết món đồ này là của Lư Phương.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Lý Hường, nói: “Nghe quả cũng có chút lý lẽ.”

Lý Hường thắc mắc: “Tôi không hiểu, Lư Phương chẳng phải tình nhân của Lương Hưng Thịnh ư? Sao lại dây dưa với cả Lâm Chính nữa?”

Hàn Phong đáp: “Anh chưa từng gặp Lư Phương đấy thôi, nhìn bên ngoài chị ta còn quyến rũ hơn trong ảnh nữa. Lần trước khi gặp tôi, chị ta mặc đồ ăn mày rách rưới mà tôi còn bị hút hồn nữa là. Người phụ nữ như thế, chính là hồ ly tinh chuyển thế, sinh ra chuyên để dụ dỗ đàn ông. Kiểu đàn ông tự cho mình phong lưu, lại không dám trắng trợn qua lại với người phụ nữ khác như Lâm Chính, chẳng phải chỉ cần muốn dụ là dụ được ngay sao.”

Này thì Google [Bot] không thanks! images

2. LUẬT SƯ IQ CAO VÀ NHÀ MÁY THẦN BÍ LỘ DIỆN

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tập kích nửa đêm— Gặp mặt luật sư Đinh

Type: trthuy

Trên xe, Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Lư Phương, cô ta rốt cuộc đóng vai trò gì trong vụ án này? Đầu tiên là Lương Tiểu Đồng, sau đó đến Lương Hưng Thịnh, rồi cuối cùng là Lâm Chính? Xem ra cô ta chính là nhân vật then chốt xâu chuỗi toàn bộ sự việc.”

Lý Hường đột nhiên reo lên: “Tôi hiểu rồi, kẻ bày ra âm mưu này chính là Lư Phương.”

Ai nấy đều quay sang nhìn Lý Hường, muốn nghe xem anh ta có cao kiến gì, Lý Hường nói: “Lư Phương... Lư Phương, Lư Phương xuất hiện trong suốt vụ án, không phải cô ta thì là ai?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Có thể suy luận thế này, đây là vụ án đã được lên kế hoạch tỉ mỉ trong suốt hai năm. Đầu tiên, Lư Phương nghe ngóng được Lương Tiểu Đồng đang ở cô nhi viện, bèn nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, rồi sau đó tiếp cận Lương Hưng Thịnh, thông qua mối quan hệ giữa Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính, lại quyến rũ Lâm Chính, thuyết phục anh ta đem 5% cổ phần ngân hàng Hằng Phúc chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh. Tiếp đến giết cả Lâm Chính lẫn Lương Hưng Thịnh, làm như vậy, món cổ phần Lương Hưng Thịnh đang nắm giữ sẽ rơi cả vào tay cô ta, thật là một kế hoạch hoàn mỹ.”

Phan Khả Hân vẫn không hiểu: “Cổ phần của Lương Hưng Thịnh sao có thể rơi vào tay Lư Phương được?”

Hàn Phong cười nói: “Nếu một người cha qua đời, lại chưa lập di chúc, tài sản của ông ta sẽ do ai thừa kế nào?”

Phan Khả Hân đáp: “Người nhà.”

“Nếu người thừa kế còn quá nhỏ, chưa đủ tuổi thì làm thế nào?”

“Hơ, thông thường sẽ do người giám hộ theo quy định pháp luật giúp quản lý.” “Chúng tôi cô cũng không ngờ.”

Phan Khả Hân sực hiểu: “Ồ, thì ra là vậy. Nói vậy, các anh đều nhận định Lư Phương chính là hung thủ đứng đằng sau tất cả mọi chuyện?”

Hàn Phong nói: “Tôi có nói thế bao giờ đâu.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Vì sao?”

Hàn Phong chỉ vào hồ sơ về Lư Phương, nói: “Các anh tin rằng một phụ nữ làm thuê trình độ văn hóa cấp hai có khả năng điều động mấy chục thậm chí mấy trăm người thực hiện một kế hoạch hoàn hảo kín kẽ thế này ư?”

Lý Hường hỏi: “Ý anh là?”

Hàn Phong tiếp lời: “Lư Phương chỉ là công cụ, cùng lắm thì là nhân viên quan hệ, dùng để dẫn thông khâu then chốt mà thôi. Chủ mưu là kẻ khác. Hẳn ta bắt buộc phải có mấy điều kiện sau: một, hẳn cần là người hiểu rõ Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh, đồng thời biết về quan hệ giữa bọn họ; hai, hẳn hiểu rõ chuyện nhà Lương Hưng Thịnh, biết được nhân phẩm con người này, cũng nắm được tung tích của vợ và con trai anh ta; ba, hẳn nhất định có một đám tay chân riêng, bằng không không thể nào hoàn thành được kế hoạch tinh vi nhường ấy, những người này từ đâu mà ra? Hẳn phải là chủ một công ty vệ sĩ, tòa bất động sản, hoặc công trường xây dựng, nếu không thì cũng là xã hội đen. Cũng có nghĩa, hẳn đã định cư ở Hải Giác nhiều năm, có sản nghiệp nhất định, tiếp xúc với Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính cũng không chỉ một hai năm. Những điều kiện này, Lư Phương không đáp ứng được bất kỳ điều nào.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Vậy người đó có thể là ai?”

Hàn Phong đáp: “Hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết. Câu hỏi chúng ta đang phải đối mặt hiện giờ là, Lâm Chính sao lại đi quốc lộ cũ, xe của anh ta vì sao lại phát nổ, anh ta vì có gì phải chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh? Hưng thủ vì sao đến giờ mới ra tay? Chắc, có quá nhiều câu hỏi, còn về hung thủ là ai thì không cần vội, kết quả sẽ có nhanh thôi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Lại là chuyện gì nữa?”

Hàn Phong nói: “Hưng thủ có mối liên hệ mật thiết với cả Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính, chỉ cần chúng ta không ngừng đào sâu điều tra quan hệ xã hội của Lâm Chính vì Lương Hưng Thịnh, hẳn sớm muộn sẽ xuất đầu lộ diện.”

“Oa, oách thật!” Phan Khả Hàn khuy một gối xuống, giờ máy ảnh lên: “Nào, cười một cái, đại thám tử!”

“Tôi về rồi đây!” Long Giai mặt mày rạng rỡ đứng trước cửa. Hàn Phong vừa tạo dáng đầu vào đấy, mắt đột nhiên sáng bừng, xông lên ôm chầm lấy Long Giai, mừng rỡ hỏi: “Cô về rồi đấy à!”

Long Giai không kịp đề phòng, bị ôm gọn, đột khi, cô định thần lại thì Hàn Phong đã buông tay ra, trông bộ dạng cao hứng của anh ta, có vẻ cũng không có dụng ý gì đặc biệt. Những người khác đều dùng ánh mắt kỳ lạ quan sát Hàn Phong, không hiểu anh ta vì sao tự nhiên như vậy mà không mấy may biết rằng, đây là thủ đoạn của riêng Hàn Phong, càng lúc càng tăng dần những tiếp xúc thân thể tưởng như vô tình, cho đến khi tóm được con mồi. Hàn Phong giải thích: “Nếu tôi không đoán nhầm, tin tức cô mang về sẽ khiến hung thủ thực sự lộ diện.”

Long Giai bối rối cười: “Tôi đâu biết hung thủ là ai chứ?”

Hàn Phong nói: “Không cần vội, cứ từ tốn thuật lại những tin tức cô thu thập được, để chúng tôi nghe xem thông tin hữu dụng cô mang về trước đã.”

Long Giai ngồi xuống bên cạnh bàn làm việc, rót lấy cốc nước: “Tôi uống ngụm nước đã.”

Lưu Đình Cường tiếp tục về phòng thí nghiệm nghiên cứu đồng xỉ than kia, bốn người còn lại lần lượt ngồi xuống quanh bàn.

Long Giai uống xong một ngụm nước lớn mới nói: “Công ty của Lương Hưng Thịnh sau khi phá sản đã bị tòa án niêm phong, tuần sau sẽ tiến hành bán đấu giá tài sản thế chấp, bên thực hiện chính là ngân hàng Hằng Phúc. Lương Hưng Thịnh đến Hải Giác cách đây hai mươi năm, khi đó anh ta...”

Hàn Phong ngắt lời: “Nói thông tin hữu dụng ấy.”

Long Giai lờm anh ta một cái, tiếp tục: “Có chuyện này rất kỳ lạ, tôi tìm hỏi các công nhân trong công ty Lương Hưng Thịnh, bọn họ làm ở xưởng sản xuất dụng cụ, xử lý gia công vật liệu thép. Nhưng hầu hết các công nhân đều cho biết, một tuần trước khi công ty tuyên bố phá sản, bọn họ vẫn đang sản xuất bình thường, hơn nữa nghe nói lợi nhuận năm ngoái còn rất khá. Mấy công nhân đó cũng băn khoăn, mãi không hiểu vì sao công ty đang làm ăn tốt thế mà nói phá sản liền phá sản ngay được?”

Lãnh Kính Hàn nhìn sang Hàn Phong: “Chuyện này đúng là có hơi kỳ lạ.”

Hàn Phong hỏi: “Cô điều tra được manh mối gì không?”

Long Giai trả lời: “Tôi đã hỏi các quản đốc, theo bọn họ nói, công ty có một khoản nợ lớn không thể thu hồi, gần đây nhận được đơn đặt hàng lớn mà một dây chuyền sản xuất lại gặp trục trặc, không thể giao hàng đúng hẹn, đến lúc đó e rằng công ty không tài nào gánh được món tiền bồi thường khổng lồ. Khoản vay bên phía ngân hàng Hằng Phúc lại đáo hạn, công ty bị thúc nợ mãi cũng không sao tới ngân hàng khác vay tiền được. Cuối cùng, các doanh nghiệp đặt hàng đều giục giao hàng, mà bên cung ứng lại bắt phải giao tiền rồi mới chuyển nguyên vật liệu, trong vòng một đêm, công ty đã không còn cách nào vận hành bình thường được nữa. Sau khi tiến hành định giá tài sản bên tuyên bố phá sản.”

Hàn Phong gật đầu: “Ném đá xuống giếng, đây vốn dĩ là chuyện thường gặp trên thương trường. Song, nếu có người cố ý thì lại là chuyện khác.”

Long Giai vẫn chưa biết về manh mối bọn Hàn Phong mới tìm được, bèn hỏi: “Sao lại có người cố ý bày ra chứ? Làm thế đâu có lợi cho bất cứ ai?”

Lãnh Kính Hàn cũng nói: “Không sai, công ty tuyên bố phá sản là chuyện vận bất đức, có thể coi như đôi bên cùng thiệt. Đầu tiên là Lương Hưng Thịnh mất đi tài sản và công ty, ngân hàng Hằng Phúc cũng không thể thu hồi khoản tiền định mức, không có điểm nào tốt đẹp. Thê thảm nhất vẫn là anh em công nhân thất nghiệp ở nhà. Chuyện như vậy, ai mà cố ý bày ra chứ?”

Phan Khả Hân tán đồng: “Công ty Lương Hưng Thịnh phá sản, chúng tôi cũng đã tiến hành điều tra rồi, chắc chắn 100%, chuyện này không thể làm giả được.”

Hàn Phong mỉm cười, nói: “Nhưng mọi người không phát hiện ra sao? Vụ phá sản này, chính là một mắc xích trong toàn bộ cái bẫy. Không có chuyện công ty Lương Hưng Thịnh phá sản thì cũng đâu có chuyện họ Lương đi mua bảo hiểm chứ?”

Phan Khả Hân ngẫm nghĩ đoạn gât đầu: “Cũng phải, chúng tôi chính vì thấy anh ta mới mua bảo hiểm không lâu đã tuyên bố phá sản, rồi sau đó lại chết vì tai nạn giao thông nên mới hết sức nghi ngờ.”

Hàn Phong nói: “Đây cũng không phải là lần đầu tiên chúng ta được lĩnh giáo sự tình vi trong kế hoạch của bọn chúng. Nếu vậy, hãy cùng tưởng tượng xem điều gì đã khiến công ty của Lương Hưng Thịnh đột nhiên phá sản nào.”

Lý Hường lên tiếng: “Tôi cho rằng, đầu tiên, khoản vay của công ty Lương Hưng Thịnh với ngân hàng Hằng Phúc chính là tiền đề cho vụ phá sản, trên thực tế, nguyên nhân trực tiếp nhất dẫn đến việc công ty Lương Hưng Thịnh phá sản cũng chính là món nợ này. Có thể nói, ngay từ lúc đó, Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính đã bắt đầu qua lại, và người bắc câu trung gian ở đây chính là Lư Phương. Còn về đơn đặt hàng lớn sau này, ắt hẳn cũng là một mắc xích trong kế hoạch, chúng ta vẫn chưa điều tra nên tạm thời không đi sâu tình tiết này. Tóm lại, thông qua một loạt hành động, bọn chúng đã thành công khiến công ty Lương Hưng Thịnh phá sản. Lương Hưng Thịnh đột nhiên đang trên mây bị ném xuống địa ngục, cảm giác ấy, chỉ tưởng tượng thôi cũng rõ. Nhưng trong hoàn cảnh này, anh ta vẫn không lúc nào quên tình nhân của mình, còn mua một gói bảo hiểm điền tên Lư Phương, anh ta nhất định không thể ngờ, người khiến mình phá sản, lại chính là mỹ nhân này.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, vỗ vai anh ta nói: “Cái thằng, cũng được đấy.” Hàn Phong lắc đầu: “Không đúng, có một chuyện không thể giải thích. Nếu nói Lương Hưng Thịnh không hề hay biết sự tình, vậy 5% quyền cổ phần Lâm Chính chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh kia là thế nào?”

Câu hỏi này bất ngờ khiến Lãnh Kính Hàn và Lý Hường á khẩu. Hàn Phong cười nói: “Cách giải thích duy nhất chính là, Lương Hưng Thịnh là người nắm rõ nội tình, kế hoạch phá sản không phải nhằm khiến Lương Hưng Thịnh đi mua bảo hiểm, mà là vì 5% cổ phần kia.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu nói cụ thể xem.”

Hai người Long Giai và Phan Khả Hân vẫn chưa biết hết các manh mối không góp lời được, trông có vẻ rất sốt ruột.

Hàn Phong nói: “Hằng đưa ra toàn bộ manh mối để mọi người cùng suy luận đã.”

Đoạn thông thả thuật lại một lượt chuyện xảy ra, giúp những người có mặt nhìn nhận lại về vụ án.

Xong đâu đấy Hàn Phong mới nói: “Giờ tôi sẽ trình bày suy nghĩ của mình. Dựa vào những manh mối chúng ta nắm được, Lư Phương quen biết Lương Hưng Thịnh trước rồi mới đến Lâm Chính, mục đích chị ta làm vậy, chính là để móc nối hai người này với nhau. Còn về chị ta dùng thủ đoạn nào thuyết phục Lâm Chính chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh thì chúng ta vẫn chưa có manh mối chính xác nên cũng không đoán ra được, chỉ biết là có người giúp bọn họ chuyển nhượng cổ phần. Thế nhưng, số cổ phần này được chuyển cho bản thân Lương Hưng Thịnh, hay công ty của Lương Hưng Thịnh? Hiện giờ chúng ta biết, nó được chuyển cho Lương Hưng Thịnh, vì công ty đã phá sản.”

Trong lúc bàn về tình tiết vụ án, Hàn Phong một phút có thể làm ra mười mấy động tác tay chân khác nhau, hơn nữa miệng còn thường trực nụ cười, tỏ ra vô cùng tự tin. Hàn Phong lúc này, và gã trai ủ rũ đầu tóc rối bù lơ đãng vô hồn trước kia rõ ràng là hai người hoàn toàn khác biệt. Anh ta vung tay sang lại bên, nói: “Vừa rồi chúng ta giả định, vụ phá sản của công ty Lương Hưng Thịnh là sự cố do con người gây ra, nhưng dường như không có ai được lợi từ vụ phá sản này, vậy thì vì sao phải chọn cách phá sản chứ?”

Hàn Phong chỉ tay về phía Lãnh Kính Hàn, nói: “Ban nãy trưởng phòng Lãnh nói một câu rất có lý, sau khi phá sản, người chịu tổn thất lớn nhất chính là anh em công nhân, còn theo tính toán tổn thất lớn nhỏ thì chịu tổn thất đầu tiên là ngân hàng, sau đó đến các khách hàng lớn và đối tác cung ứng, cuối cùng mới là công nhân, những công đó, có lẽ không nhận được một đồng nào. Lương Hưng Thịnh nhìn bề ngoài thì là người trực tiếp bị tổn hại, nhưng so với số cổ phần trị giá mấy tỷ, cái công ty lụn bại này cũng chẳng đáng gì.”

Lãnh Kính Hàn này giờ vẫn yên lặng nghe, lúc này không chịu nổi nữa phải chen ngang: “Đội đã, ý cậu là, Lương Hưng Thịnh hợp tác với Lâm Chính, làm phá sản công ty của chính mình?”

Hàn Phong đáp: “Đúng vậy.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Làm thế anh ta được lợi gì?”

Hàn Phong mỉm cười nói: “Lợi quá lớn ấy chứ. Ngân hàng sẽ đem đầu giá bán sạch từ mặt bằng đến từng cái ốc vít của công ty phá sản để thu về tiền mặt, vì là đầu giá tài sản thế chấp nên so với giá quy định sẽ rất rẻ mạt. Nếu bọn họ lại lập thêm một công ty mới, mua lại công ty cũ của mình...”

Nói đến đây, Hàn Phong ngừng lời, song ai nấy đều biết anh ta định nói gì. Lý Hường lăm lăm thắc mắc: “Mua lại thì vẫn cứ là công ty mình, có gì khác

với không phá sản đâu?”

Hàn Phong nói: “Muốn biết điểm khác biệt không? Khác biệt chính là món nợ lớn với ngân hàng sẽ không còn nữa, và anh ta cũng không cần bỏ ra đồng nào cho các công nhân thất nghiệp, còn tài sản của bản thân thì vẫn nguyên vẹn không hề tổn hại. Quan trọng hơn nữa là, công ty mới này có thể che đậy việc chuyển nhượng cổ phần, không ai có thể nghi ngờ ông chủ một công ty phá sản lại có liên quan gì đến cổ phần ngân hàng Hằng Phúc.”

Lần này đến lượt Lý Hường há hốc miệng, không nói nên lời, thủ đoạn lừa đảo kinh tế này không phải thứ người bình thường có thể nghĩ ra, mà cần đến một bộ não cực kỳ thông minh, nhưng Hàn Phong lại kể ra vanh vách như thuận miệng thuật lại, tựa hồ hằng ngày anh ta thường làm những việc tương tự vậy. Có điều bọn họ đều biết Hàn Phong là một tên nghèo kiết xác. Đến giờ Lý Hường mới hiểu trường phòng Lãnh vẫn hay nói nếu tên oắt này muốn phát tài, lúc nào cũng có thể thành tỷ phú như chơi, không phải là không có lý.

Hàn Phong tiếp: “Lương Hưng Thịnh đi mua bảo hiểm, chỉ là một cách che mắt người ngoài, mục đích là khiến mọi người tin rằng anh ta thật sự phá sản. Tên của Lư Phương đương nhiên cũng chỉ là tiện tay điền bừa, anh ta căn bản không hề nghĩ rằng mình sẽ chết, có lẽ còn mơ tưởng sẽ hưởng thụ cuộc sống giàu có sắp tới thế nào. Nếu thật sự phá sản, người đầu tiên rời bỏ anh ta chính là nhân tình, điểm này tin rằng một tay lão luyện tình trường như Lương Hưng Thịnh hiểu rất rõ. Vì vậy, nếu cần điền nhất định anh ta sẽ điền tên người thân của mình, ít ra, anh ta biết mình vẫn còn một đứa con trai trên đời.”

Phan Khả Hàn nói: “Theo như anh nói, lúc điền hợp đồng bảo hiểm Lương Hưng Thịnh chỉ là làm cho có thôi, căn bản không hề nghĩ rằng mình sẽ chết?”

Hàn Phong nói: “Vốn dĩ đây chỉ là một vụ lừa đảo kinh tế cao minh, nhưng Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính đều không biết rằng, bọn họ chẳng qua chỉ là những con tốt rơi vào cái bẫy lớn của người khác, hung thủ thực sự đứng đằng sau thao túng toàn cục, trí tuệ của hắn còn cao hơn mức chúng ta có thể tưởng tượng nữa. Vấn đề chúng ta cần tìm hiểu bây giờ là Lâm Chính vì sao đem 5% cổ phần chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh.”

Long Giai nói: “Còn một manh mối nữa, có thể sẽ giúp ích các anh trong việc tìm hiểu mối quan hệ giữa Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh.”

Hàn Phong nói: “Ồ, cô nói đi.”

Long Giai trình bày: “Công ty của Lương Hưng Thịnh tuy chỉ là một doanh nghiệp vừa, nhưng anh ta lại mời một luật sư giỏi nhất thành phố làm luật sư đại diện.”

Lãnh Kính Hàn và Lý Hường đều cả kinh, Phan Khả Hàn còn kêu lên thất thanh: “Thảm phán Đình?”

Chỉ có Hàn Phong, quanh năm chui rúc trong căn gác xếp gỗ mới không biết thảm phán Đình là cái thứ gì, anh ta liếc mắt hỏi: “Thảm phán Đình là nhân vật thế nào?”

Phan Khả Hàn nghe vậy lại càng bất ngờ hơn, thốt lên: “Anh không biết sao? Đến Đình Nhất Tiểu của văn phòng luật sư Đình thị mà anh cũng chưa nghe nói đến?”

Lý Hường giải thích: “Thảm phán Đình chỉ là cách gọi vui thôi, vì anh ta làm luật sư biện hộ quá lợi hại, bất kể án gì, chỉ cần anh có tiền mới anh ta thì về cơ bản anh đã thắng chắc rồi. Cũng bởi vì anh ta được coi như quyền ngang thảm phán nên mọi người đều gọi đùa anh ta là Thảm phán Đình.”

Hàn Phong tỏ vẻ khoa trương nói: “Ồ, còn có nhân vật lợi hại như vậy cơ hả?”

Lãnh Kính Hàn giải thích: “Anh ta nổi danh từ hai năm trước, khi đó cậu còn chưa tới Hải Giác nên không biết đâu.”

Hàn Phong vốn là người từ nơi khác tới Hải Giác. Lãnh Kính Hàn cũng là quen biết với Hàn Phong ở đó. (Còn về chuyện xảy ra ở nơi đó, sẽ được thuật lại về sau, ở đây không kể chi tiết nữa.”

Hàn Phong ngẫm nghĩ: “Nói vậy, nếu là doanh nghiệp tương đối có tiếng trong thành phố thì đều có thể mời luật sư Đình làm luật sư đại diện ư?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Tuy mời ông ta rất đắt nhưng đại để là như thế.”

Hàn Phong nhìn sang Long Giai: “Cô muốn nói rằng, ngân hàng Hằng Phúc cũng mời luật sư Đình làm luật sư đại diện, nên chúng ta có thể tìm hiểu về mối quan hệ giữa Lâm Chính và giám đốc ngân hàng Hằng Phúc và Lương Hưng Thịnh ở chỗ luật sư Đình, phải vậy không?”

Long Giai gật đầu: “Đúng vậy, tôi đã liên lạc với luật sư Đình qua điện thoại rồi, ông ấy cho tôi biết một số thông tin rất hữu ích, tôi cũng đã đặt lịch hẹn gặp tại văn phòng của ông ấy vào ngày mai.”

Hàn Phong thoáng nhíu mày trầm ngâm: “Thử nói xem ông ta cho cô biết thông tin hữu ích gì trước đã.”

Long Giai nhớ lại: “Luật sư Đình nói ông ấy cũng không quen thân với Lương Hưng Thịnh cho lắm, nhưng Lâm Chính thì là khách hàng lớn của công ty ông ấy, mấy lần gần đây, Lâm Chính có đến chỗ ông ấy xin tư vấn về tiến trình chuyển nhượng cổ phần hợp pháp và mấy thủ tục liên quan. Trong cùng ngày, Lương Hưng Thịnh cũng tới hỏi câu hỏi tương tự, vì vậy ông ấy khá có ấn tượng. Luật sư Đình kể rằng chuyện xảy ra cách đây một tháng, cũng rất khớp với thời gian các anh vừa điều tra được.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhìn từ điểm này, mối quan hệ giữa Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính cũng không đến độ mật thiết như chúng ta tưởng, bọn họ vẫn để phòng lẫn nhau.”

Hàn Phong hỏi: “Luật sư Đình còn nói gì nữa không?”

Long Giai đáp: “Ông nói chuyện qua điện thoại không tiện, nên chúng tôi chỉ trao đổi ngắn gọn vài câu thôi, tình hình cụ thể tôi chưa kịp hỏi. Để ngày mai đến văn phòng luật tìm hiểu trực tiếp vậy.”

Hàn Phong nói: “Được, ngày mai tôi với cô đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cảm thấy như đang tảng lờ những người còn lại, anh ta nhìn quanh một lượt rồi cười cười hỏi: “Khả Hàn mai có đi không?” Nhưng về mặt thì rõ ràng đang nói, tốt nhất là cô đừng có đi.

Phan Khả Hàn sao có chuyện không hiểu, bức bối đáp: “Đã điều tra lâu như vậy, tôi phải sắp xếp lại tư liệu chút đã, kéo đồng người đến văn phòng luật, luật sư Đình nhất định cũng không vui đâu. Hai người đi là được rồi, trở về cho chúng tôi biết thông tin.”

Hàn Phong cười nói: “Có lý, tôi cũng cảm giác, đi đồng người quá luật sư Đình nhất định không thoải mái.” Anh ta nói vậy, những người còn lại chỉ đành ngậm miệng nín thinh.

Trời sập tối, sau khi ăn no, Hàn Phong vỗ bụng nói: “Tôi về đây.”

Lãnh Kính Hàn vội giữ anh ta lại: “Đừng vội, giờ chúng tôi đã gộp hai vụ án vào làm một rồi. Cậu cũng đừng chăm chăm về cái ổ kia nữa. Đến lúc cần tìm người lại không thấy đâu. Cậu theo tôi về căn hộ đơn thân của tôi.”

“Căn hộ đơn thân? Còn... còn vợ anh thì sao?” Hàn Phong băn khoăn.

Lý Hường giải thích: “Anh không biết sao? Trưởng phòng của bọn tôi hề gặp vụ án lớn đều quen ở một mình trong căn hộ đơn thân. Anh ấy nói cần phải giữ cho mạch suy nghĩ sáng rõ, không thể bị quấy nhiễu.”

Lãnh Kính Hàn dùng khăn giấy lau miệng, nói: “Long Giai sẽ lái xe đưa chúng ta về. Khả Hàn cũng đi cùng luôn.”

Long Giai đưa bọn họ tới chỗ Lãnh Kính Hàn, rồi tự lái xe đưa Khả Hàn về nhà. Hàn Phong nhìn theo chiếc xe jeep BJC sửa lại thành xe cảnh sát, nói với Lãnh Kính Hàn: “Long Giai tuyệt thật đấy. Phải không?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Còn cần cậu nói nữa, người ta là hoa khôi trường cảnh sát đấy.”

Hàn Phong hỏi: “Thế cô ấy nhất định có nhiều bạn trai lắm nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Nhắc mới thấy lạ, cô ấy hình như chưa có bạn trai.” Hàn Phong toét miệng cười, ngăn người ra nói: “Không phải chứ? Sao cô nào tôi gặp cũng chưa có bạn trai thế nhỉ? Anh lừa tôi phải không?”

Lãnh Kính Hàn nhìn nụ cười quái dị của Hàn Phong, ông hiểu quá rõ anh ta, đương nhiên biết trong bụng tên háo sắc này đang nghĩ gì. “Kể cũng lạ, mấy cô này quả thật đều chưa có bạn trai, tôi chứng kiến Khả Hàn từ nhỏ lớn lên, sau khi lấy được hai tấm bằng báo chí và tài chính kinh doanh trở về Hải Giác, chưa hề thấy nó qua lại với bạn khác giới bao giờ. Long Giai thì mới được phân về phòng Cảnh sát hình sự thành phố hai năm trước, lúc đầu Hạ Mạt, Trương Nghê, Lý Hường, cũng rục rịch manh động, nhưng sau không hiểu sao đều bại trận lui quân.”

Hàn Phong về chiếc cằm vẫn chưa mọc nổi cọng râu nào, đoạn thờ dãi: “Có thể do sợ món võ Judo chăng?”

“Sao? Võ Judo cái gì?” Lãnh Kính Hàn lấy ra chùm chìa khóa, hỏi

Hàn Phong đáp: “Không có gì. Là ở đây hả?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tốt hơn chỗ cậu trăm lần.”

Hàn Phong lắc đầu: “Anh đã từng ở chỗ tôi đâu, làm sao biết được điểm tốt chỗ tôi ở.”

Căn hộ đơn thân rất nhỏ, gồm một phòng ngủ, một phòng khách, ngoài phòng bếp và nhà vệ sinh đi kèm, còn có một ban công bé tí hìn. Hàn Phong đứng ngoài ban công, thấy màn đêm đã phủ kín bầu trời. Lãnh Kính Hàn mang ra hai cốc chanh đá, nói: “Tôi không uống rượu, chắc cậu cũng không đâu nhỉ?”

Hàn Phong vội đón lấy: “Sao anh không mua nước khoáng ướp lạnh?”

Lãnh Kính Hàn phát ý nói: “Có gì thì uống nấy, bộ dạng cậu như thế mà yêu cầu cũng cao quá đấy. Ngày mai thay bộ quần áo mới đi, cậu xem cậu làm quần áo của tôi thành ra cái mớ gì rồi.”

Hàn Phong ngang ngược đáp: “Ôi chao, anh đừng có quên, là anh mời tôi ra đây đấy. Anh không vừa lòng thì ngày mai tôi sẽ về luôn. Quần chần ngủ đây giá, dù gì cũng hơn chán đi dãi nắng với anh.”

Lãnh Kính Hàn đành xuống nước: “Thôi thôi, tôi phục cậu rồi. Trông cái bộ dáng chắc mẫm đặc ý của cậu hôm nay, nói xem, cậu còn biết những gì mà chưa nói ra hả?”

Hàn Phong tủm tủm cười nói: “Nếu mọi chuyện thuận lợi, tôi sắp tìm ra hung thủ là ai, không những thế còn biết xe của Lâm Chính làm sao phát nổ nữa.”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên kêu lên: “Cậu nói cái gì! Tên oắt này, không ngờ lại tầm ngầm tầm ngầm, tin tức quan trọng như vậy mà giấu tiết không khai.”

Hàn Phong trầm: “Hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết vì sao Lâm Chính lại đi con đường cũ đó, và cả, vì sao anh ta lại đem mấy tỷ cổ phiếu tùy tiện tặng cho người khác. Vì sao hung thủ phải chọn lúc này để ra tay? Từ hai năm trước, Lư Phương đã đón Lương Tiểu Đồng đi, chúng tôi cách đây hai năm bọn chúng đã bắt đầu kế hoạch này rồi. Sao dùng dằng lâu như vậy? Một điểm nghi vấn nữa là, ngày hôm đó sao bọn chúng dám cả gan để tôi gặp Lương Tiểu Đồng? Lương Tiểu Đồng vốn không biết sự tình hay còn có dụng ý khác? Lương Tiểu Đồng ít ra cũng phải biết Lư Phương không phải mẹ đẻ của mình chứ?”

Lãnh Kính Hàn không có tâm trạng nghe Hàn Phong nói mấy chuyện chưa rõ đầu đuôi, ông hỏi: “Mấy vấn đề đó sớm muộn rồi cũng sẽ điều tra ra cả thôi, tôi hỏi cậu câu này trước, cậu bảo hung thủ đứng đằng sau chuyện này là ai?”

Hàn Phong liếc ông một cái, ưỡn oai nói: “Dựa vào thông tin chúng ta hiện đang nắm được, có thể suy đoán hán có mấy đặc điểm sau: học lực cao, IQ cao, là nam giới, bụng dạ nham hiểm, thù đoạn độc ác, rất có khả năng từng tập thể hình, thể chất tráng kiện.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Học lực và IQ cao thì tôi còn hiểu được, nhưng vì sao nhất định là nam giới?”

Hàn Phong giải thích: “Nam giới, thể chất dẻo dai, bởi vì hán ta phải ra lệnh cho một đám tay chân đông đảo, phải khiến đám người ấy bán mạng vì mình, không có thù đoạn hơn người thì không thể làm được. Nếu là nữ giới, chắc chắn không thể thuyết phục được đám đông, hơn nữa, anh không để ý sao, hán còn có thể khiến người phụ nữ khác hy sinh mọi thứ vì hán, điểm này, thường là lợi thế độc quyền của đàn ông.” Nói đến đây, Hàn Phong đắc ý cười phá lên.

“Vậy cậu bảo, rốt cuộc là ai?”

“Tôi nói sắp biết, chứ không phải đã biết, đến chuyện này cũng không phân biệt được mà anh còn đòi làm trưởng phòng Cảnh sát hình sự cơ đấy.”

Hai người lại thảo luận về một số tình tiết, mãi đến đêm muộn mới đi ngủ. Nằm trên chiếc giường không lấy gì làm rộng rãi của Lãnh Kính Hàn suốt hai tiếng đồng hồ, Hàn Phong không tài nào ngủ nổi, đành trở dậy ra ban công đứng. Tiệm cắt tóc anh ta vẫn ngủ trước đây vốn là một ổ mại dâm, đến tối thông thường hay có tiếng rên rỉ của mấy cô gái điểm vắng lên căn gác nhỏ, ru anh ta vào giấc ngủ, giờ mấy tiếng rên rỉ đó lại biến thành tiếng gáy của Lãnh Kính Hàn, bảo Hàn Phong làm sao ngủ cho nổi.

Hàn Phong đứng ở ngoài ban công mà vẫn nghe thấy tiếng kéo bễ của Lãnh Kính Hàn, thực chỉ muốn vòng vào bịt luôn mũi ông ta lại. Trong tủ lạnh chẳng có gì ăn, cũng may, anh ta tìm thấy nước khoáng ướp lạnh, bèn lấy ra một chai, vãi phân nửa lên đầu cho hạ nhiệt, rồi vừa uống vừa ngắm nhìn cảnh đêm thành phố.

Hàn Phong bắt đầu sắp xếp lại mạch suy nghĩ, hiện giờ mọi manh mối đều đã xâu chuỗi lại với nhau, thực ra tình tiết vụ án rất đơn giản, đầu tiên Lư Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng, sau đó tiếp cận Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính, rồi thông qua thủ đoạn chưa rõ lừa được Lâm Chính chịu chuyển nhượng 5% cổ phần ngân hàng Hằng Phúc đang nắm trong tay cho Lương Hưng Thịnh, số cổ phần này liền rơi vào tay Lương Tiểu Đồng, và đương nhiên thuộc quyền sử dụng của người giám hộ hợp pháp là chị ta. Có điều, hung thủ sử dụng thủ đoạn vô cùng lạ lùng, đem chẻ rời sự việc, khiến người ta không tài nào liên kết lại được. Thế nhưng, vì sao bọn chúng không đem bán hoặc chuyển nhượng số cổ phần đó, rồi khừ Lương Tiểu Đồng, ôm tiền cao chạy xa bay chứ?

Giữa chừng công ty của Lương Hưng Thịnh phá sản, anh ta mua bảo hiểm rồi chết vì tai nạn ô tô, đều là những âm mưu nhỏ trong toàn bộ kế hoạch lớn, được thực hiện vô cùng sạch sẽ, nếu có tiếp tục điều tra, manh mối cuối cùng cũng chỉ đến Ngô Chí Quang là đứt đoạn. Còn về cái chết của Lâm Chính, ngay manh mối cũng không để lại, hết sức lạ lùng, còn dây dưa đến cả cái Mạng Đen gì đấy nữa. Nghĩ đến đây, Hàn Phong thấy lòng nhộn nhạo, đột nhiên nhớ ra, hôm đó trong lúc đùa cợt với Lãnh Kính Hàn từng nói, nếu như chuyện tay cảnh sát giao thông kia bị giết là kế hoạch bọn chúng đã lên từ đầu, thì việc Mạng Đen xuất hiện cũng không có gì lạ. Còn tình huống thứ hai, là bọn chúng nhận được tin báo, bị bức quá mới vội vàng mượn dao giết người. Bọn chúng được bảo tin, cũng có nghĩa là phòng Cảnh sát hình sự có nội gián, nếu vậy thì manh mối hôm nay thì nhau bay tới như hoa tuyết, hung thủ không phải lại càng cuống ư?

Hàn Phong vẫn còn nhớ, hôm đó có nói với Lãnh Kính Hàn, thô bị bức quá cũng có thể cắn người. Tình hình hiện giờ, nếu hung thủ biết được, hán định làm thế nào đây? Hàn Phong thờ dãi: “Nếu là vậy, con thô sẽ phải cắn người rồi.” Anh ta lại cúi đầu ngẫm nghĩ: “Nhưng, người con thô cắn đầu tiên, sẽ là ai?”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên anh ta nghe thấy tiếng u u, như thể có cả đàn ong vô vàn đang bay trên đỉnh đầu, Hàn Phong vội vàng ngẩng đầu nhìn quanh, song không thấy gì, lúc này anh ta chợt phát hiện, tiếng động từ hai bên truyền tới. Hàn Phong bắt giác nhìn sang hai bên, ở góc ngoặt bên phải, anh ta đã trông thấy một chiếc trực thăng. Nói chuẩn xác, thì là một mô hình trực thăng cỡ bằng nửa cái bàn sách, trong đêm đen, giống như một con ruồi không lồ, mặt mày dữ tợn đột ngột xuất hiện. Dưới chân con ruồi còn có hai quả trứng và một miếng bánh ga tô vuông vức.

Khi chiếc mô hình trực thăng bay đến cách Hàn Phong chưa đầy mười mét, anh ta mới nhìn rõ, đó nào phải trứng, mà rõ ràng là hai quả lựu đạn, hơn nữa lựu đạn này chỉ là kíp nổ dẫn phát cho khối nén thuốc nổ mạnh – miếng bánh ga tô ở giữa kia.

“Òa oai!” Hàn Phong kêu lên một tiếng quái dị, vút luôn chai nước khoáng, không nghĩ ngợi nhiều quay người bỏ chạy, cơ thể anh ta đột nhiên trở nên nhanh nhẹn chưa từng thấy, dù rất gầy nhưng mỗi tác cơ bắp đều dự trữ sức mạnh cực đại, chẳng khác giống báo săn. Trực thăng vào nhà chưa cần đến một giây, trong một giây đó, Hàn Phong đã xông qua gian phòng khách gần tám mét vuông chạy vào phòng ngủ, giữa lúc tháo chạy một chân đạp Lãnh Kính Hàn đang nằm ngáy o o xuống đất, chân còn lại bước qua giường, tay vung một cái, lật chiếc giường lại, che chắn cho cả mình lẫn Lãnh Kính Hàn. Vừa xong xuôi đầu đấy, liền nghe một tiếng nổ vang trời dậy đất, cùng với tiếng nổ, cả căn hộ rung lên, chao đảo, như bị xé toạt. Âm ỉ thêm gần mười

giấy, hơi nóng ủa vào khoang giường, muốn nuốt chửng lấy thân thể, tiếp đó là đủ loại mùi. Mùi nhựa cháy, mùi tường cháy, còn cả mùi thuốc nổ còn sót lại, trộn lẫn vào nhau.

Hàn Phong gắng sức đẩy chiếc giường ra, thấy lửa vẫn đang cháy, cả căn hộ chỉ còn lại một đống đổ nát. Tiếng nổ khủng khiếp vừa rồi làm Lãnh Kính Hàn sợ hãi, vừa mở miệng đã kêu oai oái: “Nóng quá nóng quá, cậu tắt điều hòa đi chứ?”

Hàn Phong bời cho ông ta một cú đá, nói: “Mau dậy đi, chúng ta suýt thành lợn quay rồi đấy. Cái lão đen đuôi nhà anh, đi theo anh tôi cũng đen theo.”

“Chuyện gì thế? Trời ơi! Xảy ra chuyện gì thế này?”

Tiếng nổ vang trời không chỉ đánh thức Lãnh Kính Hàn mà còn phá luôn giấc ngủ của mấy người hàng xóm xung quanh. Lãnh Kính Hàn bấy giờ mới nhận rõ hoàn cảnh mình đang lâm phải, chỉ biết kêu trời.

Căn hộ đơn thân nằm ở tầng sáu, bên trên vẫn còn một tầng nữa, tường trong nhà Lãnh Kính Hàn vừa đổ, tầng bên trên mất chỗ chống đỡ, giống như miếng ghép lego sập xuống, chụp lên căn hộ của họ Lãnh. Hàn Phong nói với Lãnh Kính Hàn: “Còn không ra khỏi đây, tôi với anh coi chừng bị đè chết trong này đấy.”

Hàn Phong mặc độc chiếc quần lót, đi đầu xông ra qua cửa chống trộm đã biến dạng. Lãnh Kính Hàn còn dùng drap trải giường quần tạm qua loa, trước khi rời đi cũng không quên cầm theo điện thoại di động vốn đặt trên tủ quần áo bên cạnh, bị giường đè lên nhưng vẫn chưa hỏng. Hai người vừa bước khỏi cửa, thì nghe “rầm” một tiếng, trần tầng sáu đã không tài nào chống đỡ nổi áp lực bên trên, căn hộ tầng bảy trượt xuống theo đà nghiêng, làm khu nhà nửa đêm lại thêm một phen chấn động.

Trong phút chốc, các phòng 119, 120, 110 đều la hét chạy ra. Khu nhà được một đêm náo loạn.

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn là đương sự, đương nhiên đến ngay phòng hồ sơ hiện trường của sở Công an, có điều người đón tiếp bọn họ lại là sở trưởng sở Công an. Sở trưởng họ Quách, tên Tiểu Xuyên, nghe nói là bạn học với Lãnh Kính Hàn, ngoại hình trông có phần béo hơn Lãnh Kính Hàn, cũng thân thiện hòa nhã hơn đôi chút. Lãnh Kính Hàn không biết kiểm ở đâu được cái quần, kêu Hàn Phong cũng nên chú ý đến hình ảnh. Hàn Phong lấy tay làm quạt, phe phẩy nói: “Trời thì nóng thế này, còn mặc quần cái nỗi gì, làm bộ làm tịch.” Hai căng chân anh ta gầy nhẳng, lông chân vừa dài vừa rậm, khiến nữ cảnh sát ghi biên bản cũng không dám nhìn thẳng.

Sở trưởng Quách hỏi: “Anh Lãnh, sao lại xảy ra chuyện nghiêm trọng vậy?”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Có lẽ liên quan đến vụ án tôi đang điều tra gần đây, này, cậu chẳng chứng kiến toàn bộ quá trình đấy thôi, mau thuật lại cho sở trưởng Quách đi.”

Sở trưởng Quách nhìn Hàn Phong, cười nói: “Anh chàng này là?”

Lãnh Kính Hàn giới thiệu: “Là Hàn Phong, cậu ta...”

Hàn Phong ngắt lời: “Thôi khỏi, tôi không muốn sau này thường xuyên qua lại với các anh đâu, tôi biết anh ta là sở trưởng Quách, anh ta biết tôi tên Hàn Phong, thế là được rồi.” Đoạn thuật lại sơ qua sự việc xảy ra.

Sở trưởng Quách nói: “Theo như cậu nói, lúc đó là hai giờ sáng, sao cậu còn chưa ngủ, một mình ra đứng ngoài ban công làm gì?”

Hàn Phong chỉ Lãnh Kính Hàn: “Đừng coi thường cái bộ xương già này, lúc anh ta ngủ gật còn hơn cả sấm dùi đấy, bảo ai mà ngủ được.”

Lãnh Kính Hàn dở khóc dở cười, còn nhân viên ghi biên bản Tiểu Nhã thì che miệng khúc khích. Ngay đến sở trưởng Quách cũng không nhịn được bật cười ha hả. Ông ta biết, Lãnh Kính Hàn đánh án thần tốc quyết liệt, cấp dưới chỉ cần hơi lơ đãng là bị mắng ngay, bởi vậy, người của phòng Cảnh sát hình sự trước mặt trưởng phòng đều có thái độ vừa kính vừa sợ, nhưng gã trai trẻ này lại dám khoa chân múa tay đùa cợt với Lãnh Kính Hàn, không biết lai lịch thế nào, liệu có phải họ hàng của họ Lãnh không?

Sở trưởng Quách hỏi: “Cậu nói là có máy bay điều khiển từ xa bay đến ư?”

Hàn Phong gật đầu.

Sở trưởng lại nói: “Nếu vậy thì là tội phạm khoa học kỹ thuật cao rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đúng vậy. Độ tinh vi trong kế hoạch của bọn chúng, đảm bảo anh chưa từng nghe nói đâu.”

Sở trưởng Quách phân tích: “Thế tức là, việc điều tra phá án của anh đụng chạm đến lợi ích của bọn chúng, nên bọn chúng mới thực hiện hành vi trả đũa.”

Lãnh Kính Hàn thừa nhận: “Phải rồi. Theo như hiện giờ thì là vậy.”

Sở trưởng Quách hỏi: “Nhưng bọn chúng làm sao biết được nơi ở của anh, lại còn tới nhanh như vậy nữa?”

Hàn Phong nói: “Thì vì bọn chúng đã điều tra từ lâu rồi chứ sao?”

Sở trưởng Quách ngạc nhiên: “Hừ, tức là thế nào?”

Hàn Phong nói: “Muốn sắp đặt một kế hoạch tinh vi như vậy, đương nhiên phải điều tra nội tình nhân vật lãnh đạo chủ chốt có khả năng phụ trách đánh án rồi, đây gọi là biết người biết ta.”

Sở trưởng Quách gật gù, tỏ vẻ tán đồng, đồng thời cũng nhìn thẳng vào Hàn Phong lần nữa, càng lúc càng cảm thấy thân phận lai lịch của gã trai này vô cùng thần bí, không rõ Lãnh Kính Hàn kiếm đâu ra một người như vậy. Ông ta lại nói: “Gan của bọn này cũng lớn thật, dám ra tay với cảnh sát hình sự, chúng ta nhất định phải điều tra chuyện lần này ra ngô ra khoai.”

Song Lãnh Kính Hàn không tán đồng: “Không phải chứ, chỗ này bình thường tôi đâu hay đến ở, ngay trong phòng cũng chỉ có Lý Hường biết thôi. Nếu như bọn chúng đến cả chuyện này cũng tra ra được thì quả là quá...”

Hàn Phong xoay đầu sang bên cười, tỏ thái độ cực kỳ hoài nghi cách nói này của Lãnh Kính Hàn, đoạn lại bảo Quách Tiểu Xuyên: “Chúng tôi đã đi được chưa, thực sự là tôi buồn ngủ lắm rồi.”

Sở trưởng Quách bắt tay họ: “Được rồi. Các anh cứ tiếp tục điều tra vụ đại án của các anh, còn chúng tôi sẽ điều tra vụ tiểu án của chúng tôi, nhớ giữ liên lạc, có manh mối gì mới nhất định phải thông báo chúng tôi đấy. Có gì cần chúng tôi sẽ hỗ trợ hết sức.”

Hàn Phong lúc này đã đuối hết cả mắt, nói: “Đi thôi, về phòng cảnh sát ngủ. Đã bảo không thích đi với anh rồi, hại tôi cả đêm không ngon giấc.” Vừa mới trải qua một kiếp nạn sinh tử mà vẫn có thể yên tâm đánh giấc, e cũng chỉ có hai người Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn mới làm được mà thôi.

Lãnh Kính Hàn nghĩ ngợi, đoạn rút điện thoại ra: “Đề gọi điện cho thằng nhóc Hạ Mạt kia, bảo cậu ta đến hiện trường xem thế nào, chưa biết chừng lại phát hiện được gì.”

Hàn Phong nói: “Cụ thể cậu ta phụ trách cái gì?”

Lãnh Kính Hàn trả lời: “Thằng nhóc ấy, cũng có thể coi như chuyên gia thuốc nổ.”

Lãnh Kính Hàn vừa đi vừa gọi điện thoại, Hàn Phong nhìn ông ta, bất giác nhớ đến một người. Vốn hiểu biết của người đó về thuốc nổ mới thực sự đúng vào hàng chuyên gia, bởi thuốc nổ do người đó chế tạo là loại thuốc nổ không có cách nào gỡ bỏ, bao lâu rồi không gặp, không rõ ông ta giờ ra sao.

Ngày hôm sau, Lãnh Kính Hàn vừa ngủ dậy đã thấy Hàn Phong ngồi đó nghịch máy tính, buộc phải nhắc nhở: “Đây là máy tính nội bộ của sở Cảnh sát đấy, toàn tài liệu cơ mật tối cao, cậu đừng có mà ló xố.”

Hàn Phong liếc Lãnh Kính Hàn một cái, nói: “Cơ mật con khi, tôi đang lên mạng.” Vừa đúng lúc có người tới.

Người có mặt ở phòng Cảnh sát hình sự sớm nhất không phải Hạ Mạt mà lại là Long Giai, cô mặc một bộ váy liền màu trắng trước nay chưa từng thấy, đi giày cao gót, làm cho thân hình vốn hoạt bát nhanh nhẹn càng tràn trề sức sống. Hàn Phong nhìn đến tròn tròn mắt, có một nữ nhân thể này đồng hành, đừng nói là đi gặp luật sư, dù có phải gặp Diêm Vương cũng không thành vấn đề. Lãnh Kính Hàn cũng xem như thấu tình đạt lý, nói: “Hai cô cậu đi sớm đi, tôi muốn e luật sư Đinh còn bận nhiều việc.”

Long Giai trông thấy Hàn Phong lại không sao vui nổi, vừa nhìn bộ dạng Hàn Phong cô liền đỏ bừng mặt, lập tức quay ngoắt đi. Hàn Phong bấy giờ mới nhận ra mình vẫn mặc độc một chiếc quần lót, xung quanh đây cũng chẳng có quần áo gì có thể trông vào, ánh mắt anh ta lướt nhanh, dừng lại trên người Lãnh Kính Hàn. Lãnh Kính Hàn vội vàng lùi lại phía sau, nói: “Cậu... Cậu định làm gì!”

Hàn Phong không đáp, chỉ cười, nụ cười khiến Lãnh Kính Hàn dựng tóc gáy, vội điều chỉnh: “Cậu đừng có làm bừa, tôi đã gọi điện kêu người mang quần áo đến rồi.” Nói đoạn lại thối lui mấy bước, tới cửa phòng làm việc thì không còn đường thoát nữa.

Hàn Phong nói: “Tôi không đợi nổi nữa đâu!” dứt lời liền nhào lên, cùng Lãnh Kính Hàn ngã lăn vào văn phòng.

Chỉ thoáng sau, Hàn Phong đã quần áo chỉnh tề từ phòng làm việc bước ra, bảo Long Giai: “Chúng ta đi thôi.” Long Giai nghĩ đến trường phòng Lãnh bị lột sạch đồ đang trốn trong văn phòng, không nhịn được cười.

Long Giai lái xe cảnh sát, đưa Hàn Phong tới văn phòng luật của Đinh Nhất Tiểu. Trên xe, mắt Hàn Phong không hề nhìn ra ngoài cửa kính mà chỉ dán chặt vào đùi Long Giai, cặp đùi dài miên man lộ ra một đoạn dưới chiếc váy liền, nõn nà trắng bóc như tuyết. Long Giai để ý thấy bên phanh gấp, Hàn Phong không kịp đề phòng, “cốp” một tiếng, ngã được đầu lên thì giữa sống mũi đã bầm một mảng, không khác gì vai hề hát chèo. Hàn Phong tức khi gât: “Cô làm cái gì thế?”

Long Giai cười duyên nói: “Vừa rồi anh không thấy sao? Xe đang trước phanh gấp, tôi cũng không biết có chuyện gì nữa. A, giờ lại bắt đầu đi rồi.” Hàn Phong không còn cách nào khác đành nhìn ra bên ngoài.

Xe dừng trước một tòa nhà, Hàn Phong ngược mắt nhìn, thấy trên tầng hai đề “Cao ốc Thiên Nguyên”, người đứng bên dưới ngẩng đầu nhìn lên không thấy nóc, buột miệng cảm thán: “Cao thật!”

Long Giai nói: “Đương nhiên, cao ốc Thiên Nguyên tuy không phải là tòa nhà cao nhất thành phố nhưng nhất định có thể nằm trong danh sách những tòa cao ốc hạng nhất Hải Giác. Anh có biết văn phòng ở đây cho thuê bao nhiêu tiền một mét vuông không?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không biết.”

Hai người bước vào sảnh lớn, Long Giai nói: “Ba nghìn tám một mét vuông đấy.”

Hàn Phong hỏi: “Mỗi năm á?”

Long Giai phì cười: “Mỗi tháng.” Cả hai đã bước vào thang máy, giờ đang tới tầng mười sáu.

Hàn Phong nhìn camera giám sát trong khoang thang máy, nói: “Trong thang máy cũng lắp camera! Sao không lắp lấy cái tivi chứ?”

Tầng hai mươi tư, Long Giai nói: “Đến rồi.”

Hai người bước ra khỏi thang máy, ngay trước mặt là một bàn tiếp tân, hai bên trái phải kê hai hàng ghế tựa, đã có năm sáu người ngồi chờ, ai nấy đều bồn chồn nôn nóng. Long Giai báo cuộc hẹn với nhân viên tiếp tân, cô nhân viên nhả nhận nói: “Ồ, luật sư Đinh đã đợi hai vị một lúc rồi, mời tới phòng thứ năm bên tay trái. Để tiếp hai vị, luật sư Đinh đã lùi thời gian làm việc lại, những người ở đây đều đang đợi luật sư Đinh đấy ạ.”

Long Giai cảm ơn rồi dẫn Hàn Phong rẽ sang trái, Hàn Phong còn cố nháy mắt với cô tiếp viên trẻ một cái, làm cô gái bụm miệng phì cười.

Tòa cao ốc này được thiết kế rất sang trọng, chỉ riêng sàn nhà đã được lát toàn bộ bằng gỗ sồi, đôi giày da của Hàn Phong gõ xuống sàn gỗ dội lên tiếng cồm cộp. Hai người gõ cửa, cửa mở ra, nhưng không trông thấy ai mở cửa. Cúi đầu nhìn xuống mới vỡ lẽ ra mở cửa là một người thấp bé, còn gọi là chú lùn.

Cửa vừa mở, Hàn Phong đã nhìn thấy người đang ngồi trước bàn làm việc, tầm ba mươi tư ba mươi lăm tuổi, đeo kính gọng vàng, tinh thần sung mãn, ánh mắt sắc lạnh tựa điều hâu, dáng vẻ lịch sự, mặc một bộ vest thoải mái, bên trong là áo phông cotton màu đen, cơ bắp lộ lộ sau lớp vải áo. Không cần nói, ai cũng tin rằng đây chính là ngài Đinh Nhật Tiểu có thể thay quyền thẩm phán, luật sư Đinh. Hàn Phong hơi cúi đầu, lại nhìn chú lùn mở cửa cho bọn họ, người này thân hình thấp bé, tứ chi ngắn ngủn, hộp sọ lại có phần to ngoại cỡ, mắt mạng sát khí rợn người.

Trong lúc Hàn Phong quan sát hai người này, Đinh Nhật Tiểu cũng đang đánh giá hai người Hàn Phong, nhìn tới Long Giai, mắt anh ta đương nhiên sáng bừng, quả là một nữ cảnh sát duyên dáng hiếm có, nhưng người đứng đằng sau nữ cảnh sát ấy còn khiến người ta chú ý hơn. Hàn Phong mặc bộ vest lột được trên người Lãnh Kính Hàn, cả áo lẫn quần, đều co lên một đoạn, để lộ ra cổ tay và mắt cá chân, bên dưới xỏ đôi giày da, nhưng lại không mang tất. Thân hình cao gầy, đứng cùng với tay lùn kia trông lại càng chột vọt.

Long Giai giới thiệu hai người với nhau. Hàn Phong dùng mũi hít mạnh một hơi, bắt tay với Đinh Nhật Tiểu, tay Đinh Nhật Tiểu rất to, rất có lực, hơn nữa thịt trên tay cũng rất dày. Hàn Phong cười nói: “Hình thể luật sư Đinh tuyệt thật, nếu không phải gặp anh ở đây nhất định tôi sẽ nghĩ anh là vận động viên thể hình đấy.”

Đinh Nhật Tiểu cũng cười nói: “Luật sư vốn là nghề rất nhọc sức, nếu không có sức khỏe tốt e là chịu không thấu. Phải rồi, đây là em họ tôi, tên A Bát, hiện đang làm trợ lý cho tôi. A Bát, hai vị này là cảnh sát Long và...” Đinh Nhật Tiểu nhìn sang Hàn Phong.

Hàn Phong tiếp lời: “Thám tử tư Hàn Phong.”

Đinh Nhật Tiểu tiếp tục giới thiệu: “Thám tử Hàn.”

A Bát chìa tay ra bắt tay với Hàn Phong, Hàn Phong phải hơi cúi xuống mới nắm được tay hắn ta: “Xin chào.”

A Bát không đáp lời, nhưng bàn tay thì siết chặt lại, Hàn Phong kêu oai oái: “Ái ôi, đau quá, đau đau đau...”

Đinh Nhật Tiểu lập tức nghiêm mặt, nói: “A Bát, không được vô lễ với khách.” Đoạn quay sang bọn Hàn Phong giải thích: “Em họ tôi bị cảm, dùng sức có hơi mạnh một chút, mong hai vị lượng thứ. Được rồi, chúng ta nói việc chính thôi, các vị muốn biết những gì, xin cứ đặt câu hỏi. Chỉ cần là điều tôi biết, nhất định sẽ trả lời hai vị, các vị cũng biết đấy, thời gian của tôi tương đối eo hẹp, vậy nên...” Anh ta nhìn đồng hồ: “Chúng ta có hai mươi phút để nói chuyện.”

Hàn Phong và Long Giai ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện Đinh Nhật Tiểu, ở giữa cách một cái bàn làm việc. Đinh Nhật Tiểu rót hai cốc nước cho hai người, Hàn Phong hỏi liệu có cà phê không, Đinh Nhật Tiểu đành sai A Bát đổi cho Hàn Phong một tách cà phê.

Bên tay phải Đinh Nhật Tiểu là một chõng sách kiến thức luật, bên tay trái là màn hình máy tính tinh thể lỏng, A Bát đứng phía bên trái Đinh Nhật Tiểu, nhìn hai người bọn họ chõng chọc.

Câu hỏi đầu tiên của Hàn Phong bắt ngờ lại là: “Luật sư Đinh mới sớm thế này đã hẹn khách rồi, bận rộn thật đấy.”

Đinh Nhật Tiểu không hiểu nội dung ý trong câu nói này của Hàn Phong, chỉ đáp: “Biết sao được, mọi người đều có việc cấp bách mới tìm đến tôi, bình thường tôi bắt đầu làm việc lúc 8 giờ, hôm nay đã lùi lại hai mươi phút, giờ khách đang đợi bên ngoài cả rồi.”

Hàn Phong lại lần túi áo quần, hỏi Đinh Nhật Tiểu: “Anh hút thuốc không?” Đinh Nhật Tiểu vội nói: “Không, chúng tôi đều không hút thuốc.”

Hàn Phong tự lần tìm một hồi khắp các túi trên người xong mới nói: “Ồ, tôi cũng không hút. Phu nhân anh Đinh đây hẳn là rất xinh đẹp?”

Đinh Nhật Tiểu khẽ nhủ mày, nhưng lập tức giãn ra ngay, cười nói: “Quả không dám giấu, tôi vẫn chưa kết hôn.”

Long Giai liếc xéo Hàn Phong, đây là mấy câu hỏi gì không biết, sau đó lên tiếng hỏi: “Mời anh kể lại cụ thể, Lâm Chính đã đến văn phòng luật của anh hỏi về vấn đề chuyển nhượng cổ phần khi nào?”

Đinh Nhật Tiểu trả lời: “Là vào ngày mười sáu tháng trước, hôm đó vốn dĩ lịch làm việc của tôi đã kín, nhưng ông Lâm cứ khẳng định bắt tôi ở đây đợi ông ấy, bảo có việc cực kỳ quan trọng muốn gặp tôi. Vì vậy, tôi đã phải luật sư Tiểu Quách ra tòa thay một vụ, còn mình ở lại đây đợi ông ấy. Không ngờ lại gặp một người khác trước, chính là Lương Hưng Thịnh. Ông ta tới hỏi thăm về trình tự pháp lý chuyển nhượng cổ phần, đồng thời còn yêu cầu tôi xem giúp một bản hợp đồng chuyển nhượng, tôi xem thì thấy cũng là do người chuyên nghiệp viết, không có kẽ hở gì, cũng không gài cạm bẫy, sau khi nghe nói vậy, ông ta rất vui vẻ rồi đi. Sau đó thì ông Lâm đến, lại cũng hỏi tôi về thủ tục chuyển nhượng cổ phần, tôi lấy làm lạ, việc lớn như vậy lẽ ra nên hỏi luật sư chuyên trách trong ngân hàng mới phải, hơn nữa, một công ty lớn như bọn họ, muốn tiến hành chuyển nhượng cổ phần bắt buộc phải triệu tập đại hội cổ đông và hội đồng quản trị. Về sau tôi cũng bản khoản chuyện này mãi, chắc không phải ông Lâm lên lút chuyển nhượng cổ phần đấy chứ?”

Long Giai nói: “Đây là chuyện cơ mật, phía cảnh sát chúng tôi không thể tiết lộ. Tôi còn muốn hỏi điều này, nếu bọn họ không thông qua đại hội cổ đông công ty, hoặc hội đồng quản trị thì hợp đồng chuyển nhượng đó liệu có hiệu lực không?”

Đinh Nhật Tiểu nói: “Trên thực tế, số cổ phần ấy thuộc vào tài sản cá nhân của ông Lâm, ông ấy có thể cao hứng cho ai thì cho, song, nếu chuyển nhượng cổ phần trên quy mô lớn mà không thông qua hội đồng quản trị hay đại hội cổ đông sẽ dẫn đến mất cân bằng trong nội bộ toàn tập đoàn, có thể làm mức tín dụng của công ty sụt giảm, nghiêm trọng hơn nữa thì còn có khả năng khiến công ty phá sản. Những tình huống này, thông thường trong nội bộ công ty sẽ có quy định văn bản rõ ràng, thiết nghĩ, ông Lâm phải biết rõ hơn tôi mới đúng.”

Long Giai hỏi: “Anh và Lâm Chính đã quen biết bao lâu rồi?”

Đinh Nhật Tiểu đáp: “Quen biết từ năm năm trước, tôi vẫn luôn là cố vấn thường vụ tại Hải Giác của ngân hàng Hằng Phúc, nhưng nếu là chuyện nghiêm trọng nội bộ tập đoàn bọn họ thì đều do luật sư chuyên trách của tập đoàn xử lý.”

“Vậy còn Lương Hưng Thịnh, anh có ấn tượng gì về người này không?” Long Giai lại hỏi.

Đinh Nhật Tiểu ngẫm nghĩ: “Nói thực là, cũng không có ấn tượng gì nhiều, nếu không phải hôm đó ông ta và ông Lâm cùng hỏi về vấn đề chuyển nhượng cổ phần thì tôi còn chẳng nhớ từng làm đại diện cho doanh nghiệp ông ta nữa.” Long Giai lấy làm lạ: “Chẳng phải anh là đại diện pháp luật chuyên nghiệp ư? Sao lại không có ấn tượng gì được?”

Đinh Nhật Tiểu cười nói: “Xem ra cảnh sát Long không hiểu lắm về trình tự làm việc ở đây rồi. Đại diện chuyên nghiệp gồm hai hình thức: một là đại diện bán phần, có đăng lý tên công ty ở chỗ tôi, nếu công ty có xảy ra vấn đề gì, phải kiện tụng, tôi có thể thay cô ra mặt thụ lý, đồng thời áp dụng giá cả ưu đãi, nhưng bình thường những sự vụ, khoản mục cũng như các tình huống khác trong công ty cô, tôi không can thiệp; còn một dạng nữa chính là đại diện toàn phần, giống như việc hợp tác với ngân hàng Hằng Phúc, mỗi lần công ty bọn họ cần ký một hợp đồng lớn, tôi đều tham gia chỉnh lý hợp đồng và xét duyệt trình tự pháp lý. Ông Lương thuộc dạng đầu, vì vậy, nếu doanh nghiệp của ông ta không xảy ra vấn đề gì lớn, tôi cũng không thể hỏi han nhiều.”

Long Giai gật gù, “ồ” một tiếng rồi hỏi: “Lần cuối cùng Lâm Chính liên lạc với anh là khi nào?”

Đinh Nhật Tiểu nhớ lại: “Sau khi hỏi tôi về thủ tục chuyển nhượng cổ phần, ông ấy không còn liên lạc gì nữa. Tôi cũng thắc mắc về chuyện này, cô biết đấy, ngân hàng Hằng Phúc là ngân hàng lớn tại Hải Giác, thông thường hằng tuần đều có vài ba hợp đồng lớn cần ký kết, nhưng hơn một tháng nay, tôi không hề nhận được bất kỳ lời mời hợp nào, cũng không biết là bọn họ gần đây không tiến hành đàm phán thương mại, hay đã gạt tôi ra ngoài rồi nữa.”

Long Giai nhào người lên trước, nói: “Ý anh là, hơn một tháng nay bên phía ngân hàng Hằng Phúc không hề tiến hành vụ đàm phán thương mại nào lớn?”

Đinh Nhật Tiểu nói: “Tôi chỉ có thể nói là có lẽ vậy thôi, vì không rõ bắt nguồn từ nguyên nhân nào. Cũng có khả năng họ gạt bỏ tôi, tìm tới luật sư đại diện khác lắm.”

Long Giai nói: “Lẽ nào bọn họ tìm luật sư đại diện khác mà anh không biết ư?”

Đinh Nhật Tiểu cười nói: “Trên thực tế, lịch làm việc của tôi hằng ngày đều đã được xếp kín, hơn nữa còn rất nhiều việc khác cần làm, nên sau khi nhận được thư mời, việc duy nhất có thể làm chính là điều chỉnh lại lịch trình, còn nếu không nhận được thư mời ư, tôi cũng chẳng có thời gian đi tìm hiểu nguyên nhân.” Nói tới đây, Đinh Nhật Tiểu giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, thời gian hai mươi phút chỉ còn lại không nhiều.

Hàn Phong nãy giờ vẫn ngồi một bên, làm người lắng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng nhấp ngụm cà phê, song ánh mắt hình như chỉ nhìn đăm đăm xuống dưới. A Bát ở bên cạnh Đinh Nhật Tiểu quan sát Hàn Phong từ đầu đến cuối, rất lấy làm khó hiểu trước ánh mắt cổ quái của anh ta.

Long Giai lại hỏi: “Vậy sau khi Lương Hưng Thịnh phá sản, anh có tham gia vào quá trình xử lý công ty ông ta chứ?”

Đinh Nhật Tiểu trả lời: “Trên thực tế, sau khi công ty Lương Hưng Thịnh phá sản, theo quy định luật bảo hộ tài sản, sẽ do ngân hàng cho vay chi định luật sư tiến hành thẩm định pháp lý, mà như tôi đã nói lúc trước, đã lâu tôi không nhận được bất cứ triệu tập nào từ ngân hàng Hằng Phúc.”

Long Giai nói: “Ồ, vậy liệu anh...” đến đây, đột nhiên cô rùng mình, vẻ rất mất tự nhiên, sau đó mới tiếp lời: “Liệu anh có biết ngân hàng Hằng Phúc ở Hải Giác, ngoài anh ra còn mời những luật sư nào đại diện nữa không?”

Thì ra, đúng lúc Long Giai hỏi câu này, hai tay đang cầm cốc nước, tay Hàn Phong đột nhiên vươn về phía đuôi cô. Long Giai đương nhiên rùng mình rùng động, nhưng lại ngại không thể phản ứng trực tiếp. Tay Hàn Phong đặt ở dưới bàn, Đinh Nhật Tiểu và A Bát kia đương nhiên không thể nhìn thấy.

Đinh Nhật Tiểu nói: “Tôi biết, ngân hàng Hằng Phúc ở đây có tất cả bảy luật sư đại diện thường nhiệm, nhưng đây thuộc về bí mật thương mại, không

nằm trong phạm vi tôi được tiết lộ. Mong hai vị lượng thứ. Kia, cảnh sát Long, cô không được khỏe sao? Có phải điều hòa lạnh quá không. A Bát, tăng nhiệt độ điều hòa lên.”

Biểu cảm trên mặt Long Giai hết sức gương gao, hai bả vai cũng khẽ run lên, rõ ràng đang ra sức khống chế bản thân. Hàn Phong lại như cười như không, mắt cũng không nhìn Đinh Nhất Tiểu, mà đảo quanh quan sát khắp phòng.

Long Giai nói: “Không, không cần đâu, tôi không sao.” Về mặt cô cũng tự nhiên hơn đôi chút, bởi cô đã nhận ra, Hàn Phong đặt tay lên đùi mình hoàn toàn không phải để sờ mó bình thường, mà đang dùng ngón tay gõ mã Morse. Mặt Long Giai dần ửng đỏ, tâm tư rối loạn, thầm nghĩ: “Gã quái dị này, rốt cuộc là muốn làm gì đây?”

Hàn Phong gõ đến lần thứ ba, Long Giai mới hiểu ra, thông điệp là “Lát nữa đứng dậy đi trước mặt tôi, bất kể xảy ra tình huống gì cũng nhất quyết không được quay đầu lại.” Long Giai tuy không hiểu Hàn Phong làm thế là có ý gì, nhưng vẫn len lén gõ lên mu bàn tay Hàn Phong thông điệp “Đã hiểu”. Hàn Phong uống xong ngụm cà phê cuối cùng, đoạn lên tiếng: “Vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ tích cực của luật sư Đinh, tôi nghĩ chúng tôi đã thu đủ thông tin rồi, cũng cảm ơn cà phê của anh.”

Đinh Nhất Tiểu nói: “Đâu có đâu có, hợp tác với các vị là nghĩa vụ của người dân chúng tôi, nếu cần bất kỳ lúc nào cũng hoan nghênh các vị tới điều tra, chỉ cần là chuyện tôi biết, nhất định sẽ không che giấu.”

Ba người đứng lên bắt tay nhau, Long Giai đi trước Hàn Phong theo sau. Lúc Hàn Phong đứng dậy, bộ vest không cẩn thận quết qua tách cà phê, làm cái tách rơi thẳng xuống đất, ngay trong khoảnh khắc trước lúc tiếp đất, một bàn tay đã đỡ gọn lấy cái tách. Là A Bát, gã ta đỡ được tách cà phê liền liếc về phía bọn Hàn Phong, nhưng hai người Hàn Phong, Long Giai đều đi thẳng ra khỏi văn phòng, không ngoảnh đầu lại. Bên ngoài đã có tám chín người đang đợi, vừa thấy bọn Hàn Phong bước ra, lập tức có người xông lên, chen lấn xô đẩy: “Đến lượt tôi, đến lượt tôi.”

Nhưng cô nhân viên tiếp tân lại lịch sự nói: “Xin lỗi, mời các vị đợi thêm mấy phút nữa, giờ là thời gian dùng bữa sáng của luật sư Đinh.”

Vào trong thang máy, Long Giai mới tức tối hỏi Hàn Phong: “Anh có ý gì Á...” Long Giai vừa mở miệng hỏi, Hàn Phong lại đưa tay vỗ bốp vào mông cô, Long Giai đương nhiên ré lên một tiếng. Hàn Phong vỗ xong cú ấy lập tức trừng mắt, nhìn lên trần, Long Giai vốn định nổi xung nhưng bắt gặp cái trừng mắt của Hàn Phong, lại phải nín nhịn, vì trên trần thang máy Hàn Phong nhìn lên, có một máy quay giám sát đang chĩa thẳng vào họ. Đến tận khi ra khỏi sảnh lớn cao ốc Thiên Nguyên, lúc Long Giai mở cửa xe, Hàn Phong mới nói: “Đinh Nhất Tiểu nói dối, không thể tin được lời nào cả.”

Long Giai đóng cửa xe lại, cài dây an toàn vào, chất vấn: “Sao anh cho là vậy? Tôi chẳng thấy anh ta có vấn đề chỗ nào cả?”

Hàn Phong đóng cửa xe lại đáp: “Đêm hôm qua, tôi mới phân tích với Lãnh Kính Hàn, kẻ chủ mưu đứng sau vụ án này có mấy đặc điểm sau, học lực cao, IQ cao, là nam giới, bụng dạ nham hiểm, thủ đoạn độc ác, rất có khả năng từng tập thể hình, thể chất tráng kiện.”

Long Giai khởi động xe, cũng hỏi một câu y như Lãnh Kính Hàn hôm qua. Hàn Phong lại đặc ý giải thích với cô một lượt. Long Giai nói: “Anh nói vậy tức là, nghi ngờ Đinh Nhất Tiểu chính là kẻ chủ mưu?”

Hàn Phong đáp: “Khả năng là anh ta rất lớn.”

Từ cửa sổ tầng hai mươi tư, Đinh Nhất Tiểu và A Bát nhìn theo chiếc xe cảnh sát của bọn Hàn Phong rời đi. Đinh Nhất Tiểu cười nhạt đáp: “Cứ tưởng lợi hại thế nào, kết quả cũng chỉ là một tên oắt lưu manh háo sắc. Chúng ta cần gì phải sợ hấn ta đến thế.”

Song A Bát lạnh lùng lắc đầu, tỏ ý không nên khinh địch, đúng lúc này, chiếc máy tính trên bàn kêu lên một tiếng “ting”. Đinh Nhất Tiểu và A Bát đều rúng động, lập tức quay lại trước bàn làm việc. Một giọng nói cất lên từ trong máy tính: “Đã tiếp xúc với hấn ta rồi, Đinh Nhất Tiểu, anh cảm thấy con người đó thế nào?”

Này thì Google [Bot] không thanks! images

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Type: thanhloan2909

Đinh Nhất Tiểu nói: “Chẳng thế nào cả, tôi vẫn chưa nhìn ra cái tay thám tử như phường lưu manh ấy rốt cuộc có điểm nào lợi hại? Chúng ta vì sao phải sợ hấn ta?”

Trên màn hình máy tính, camera thu hình một phòng làm việc trên cao ốc chọc trời, mặt tường hướng ra ngoài được thay bằng mặt kính, sở dĩ nói chọc trời là bởi bên ngoài chỉ có trời xanh mây trắng chứ không thấy bất kỳ tòa nhà cao tầng nào khác. Tiếng nói chuyện phát ra từ đằng sau một chiếc ghế

làm việc, lưng ghế xoay về phía camera nên không thể nhìn ra người nói chuyện là ai, trong giọng nói có lẫn tiếng kim loại, rõ ràng cũng được phát ra qua máy xử lý giọng nói.

Máy tính lặng thinh giây lát, rồi phát ra tiếng thờ dài: “Ài... mới đầu gặp hấn ta tôi cũng cảm thấy vô cùng thất vọng, khác xa tưởng tượng của tôi, lại càng cách biệt với truyền thuyết kia mười vạn tám nghìn dặm. Nhưng rõ ràng, khi hấn ta thực sự bắt đầu hứng thú với vụ án này, chúng ta sẽ thấy được một kẻ rất thú vị.”

Đinh Nhất Tiểu hỏi: “Liệu có phải hấn ta được đánh giá quá cao không? Tôi cho rằng, cứ tiến hành theo kế hoạch ban đầu của chúng ta là được rồi, đâu cần phải vì một tên cha vợ chủ vào dụng tâm bày ra mấy trò che mắt này, chỉ có tổn sức người sức của.”

Người trong máy tính nói: “Hừm hừm, anh quá coi thường hấn ta đấy, đợi đến lúc anh biết được hấn ta lợi hại thì hấn đã quật cho anh không ngóc đầu lên được rồi. Báo cho anh biết một chuyện, Hàn Phong đã từ chỗ Lâm Chính tìm hiểu được mối quan hệ giữa Lư Phưong và Lâm Chính. Hơn nữa, đến vai trò của Khúc Minh Sinh trong vụ này hấn ta cũng làm rõ cả rồi.”

Đinh Nhất Tiểu kinh ngạc thốt lên: “Sao có thể chứ! Quan hệ giữa Lư Phưong và Lâm Chính đến gia đình bạn bè Lâm Chính còn không biết nữa là, hấn làm sao mà tìm hiểu được?”

Người trong máy tính nói: “Giờ anh đã rõ bản lĩnh của hấn rồi chứ. Thêm nữa, dựa vào những manh mối hấn đang nắm trong tay, từ trước khi gặp anh, hấn đã bắt đầu nghi ngờ anh rồi. Nói không chừng, biểu hiện hôm nay của hấn chỉ là diễn cho anh xem, hòng để anh lơ là cảnh giác mà thôi, đợi ngày mai anh vừa tỉnh ngủ có khi đã trông thấy một bày cảnh sát đứng trước cửa nhà rồi cũng nên.”

Đinh Nhất Tiểu bắt đầu lau mồ hôi, nói: “Hấn còn biết những gì nữa?”

Từ bên kia màn hình truyền đến tiếng cười đắc ý: “Hấn sẽ mau chóng biết được mối quan hệ giữa anh và công ty Lương Hưng Thịnh, còn cả mấy doanh nghiệp đứng tên anh nữa, chúng ta phải chuẩn bị chu đáo trước mới được. Đêm qua tôi đã khởi động kế hoạch B rồi, hôm nay hấn nhất định mang thương tích tới gặp anh phải không?”

Đinh Nhất Tiểu nói: “Đầu có, tôi để ý kỹ lắm, tuy hấn uể oải suốt nhưng tuyệt đối không phải bộ dạng bị thương đâu.”

“Hả!” Giọng nói trong máy tính lạc cả đi. “Không thể nào, loại thuốc nổ mạnh như vậy, lại ở trong căn phòng nhỏ như thế, sao có chuyện hấn không sút mề gì được.”

Đinh Nhất Tiểu nói: “Tôi tin vào khả năng phán đoán của mình.”

“Đã vậy,” giọng nói trong máy tính lại vang lên, “Anh nhất định phải mau chóng lấy được nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh, chúng ta chỉ có một dây chuyền sản xuất thì không đủ đâu.”

Đinh Nhất Tiểu đáp: “Nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh sắp đến kỳ đấu giá, nhưng hiện giờ đã nằm dưới sự kiểm soát của chúng ta rồi. Có điều tôi nghĩ, chúng ta không cần thiết phải bày trận phô trương như thế đâu.”

Người trong máy tính nói: “Đây đều chỉ là hỏa mù mà thôi, mục đích của tôi là khiến phía cảnh sát phải chạy qua chạy lại cho chết mệt. Bọn họ dù thế nào cũng không ngờ được mục đích cuối cùng của chúng ta đâu. Hàn Phong, hấn ta cũng không phải vạn năng, tôi nghĩ, chỉ riêng việc chúng ta làm cách nào nổ tung cái xe của Lâm Chính đã đủ cho hấn nghĩ vài ngày rồi.” Từ máy tính phát ra tiếng cười ha hả. “Anh cũng không cần quá căng thẳng, trò chơi vừa mới bắt đầu thôi. Được rồi, để tôi nói mấy câu với gã câm.”

“Vâng.” Đinh Nhất Tiểu ngoan ngoãn rời khỏi phòng. Sau khi trong phòng chỉ còn lại gã câm, gã mới “a ba a ba” mấy tiếng, người trong máy tính quay mặt lại. Nói chuyện với gã câm phải dùng ngôn ngữ ký hiệu, nhưng người đó là ai? Chỉ có gã câm biết.

Long Giai nói: “Ngay từ đầu anh đã nghi ngờ Đinh Nhất Tiểu, biết anh ta không đời nào nói thật nên mới giữ im lặng ư?”

Hàn Phong phủ nhận: “Không phải, mới đầu tôi chẳng đã hỏi hai câu đấy thôi.” Long Giai bực mình vạch: “Mấy câu đấy của anh mà cũng coi là câu hỏi được à?”

Hàn Phong nói: “Chính hai câu hỏi đấy đã chứng thực suy nghĩ của tôi, khi bước vào phòng cô có nghĩ thấy mùi gì không?”

Long Giai thoáng nhớ lại: “Không.”

Hàn Phong nói: “Là mùi thuốc lá, đầu tiên tôi hỏi Đinh Nhất Tiểu liệu đã tiếp ai chưa, hấn bảo chưa, tiếp đó tôi lại hỏi hấn có hút thuốc không, hấn cũng bảo không, rất rõ ràng, ngay trước khi chúng ta bước vào, còn có một người thứ ba ở trong phòng.”

Long Giai thắc mắc: “Còn có một người nữa? Chúng ta ở trong đó lâu như thế mà người đo không để lộ dấu vết nào sao?”

Hàn Phong giải thích: “Cô có để ý chỗ cây điều hòa đứng không? Phía sau còn có một tấm rèm, sau rèm là một cánh cửa. Những toàn nhà lớn như thế đều có lối thoát hiểm, sau tấm rèm đó chính là cầu thang thép dẫn ra ngoài.” Hàn Phong xoa mũi, lại nói: “Mùi thuốc lá đó, rất giống mùi thuốc là mà Hồ Kim Thành hút, nhưng tôi quên mất là hiệu gì rồi.”

Long Giai hỏi: “Chẳng phải còn có tấm rèm ư? Sao anh nhìn ra được?”

Hàn Phong đáp: “Lúc vừa tới tôi đã nhìn chỗ góc ngoặt, đợi lát tôi chỉ cho cô.”

Long Giai lại hỏi: “Nếu đã nghỉ ngơi anh ta, sao không trực tiếp thăm vấn, để anh ta chạy mất thì làm sao? Còn nữa, chuyện lúc chúng ta đi ra là thế nào? Anh muốn nói gì với tôi à?”

Hàn Phong lại quay ngoắt đầu sang bên, nhìn một chiếc Mercedes-Benz: “Oa, Benz dài, xe sang thật.”

Long Giai nói: “Là của Đinh Nhất Tiểu đấy, ở Hĩa Giác chỉ có ba chiếc thôi, hai chiếc còn lại đều là thuộc các doanh nghiệp lớn trong thành phố.”

Hàn Phong nói: “Hắn ta hành nghề luật sư rồi cuộc có thể thu phí bao nhiêu mà ngồi được loại siêu xe ấy?”

Long Giai đáp: “Quên mất chưa nói với anh, con người Đinh Nhất Tiểu rất năng nổ giỏi giang, anh ta không những là luật sư chuyên nghiệpmaf còn làm rất nhiều nghề tay trái, một mình sở hữu hai mỏ khai khoáng, một nhà máy luyện thép, để tôi nhớ xem, có cả một công ty xây dựng nữa, rất nhiều rất nhiều. Anh ta chẳng qua không thích làm kinh doanh, mấy cái đó đều để trợ lý quản lý, còn mình chỉ thích đi kiện cáo hộ người ta thôi. Phải rồi, câu tôi vừa hỏi anh, anh có trả lời không đây?”

Hàn Phong cười nói: “Không có gì đặc biệt, chỉ là muốn đụng chạm cô tí thôi.”

Long Giai lờ mắt nhìn anh ta: “Nếu anh thực sự nghĩ vậy, tôi sẽ đá anh ngay ra khỏi xe.”

“Ấy đừng,” Hàn Phong vội nói: “vừa rồi cô chẳng hỏi đấy thôi, vì sao không gõ cổ hắn ta lại, tôi trả lời cô là được chứ gì, là vì, chúng ta không phải đối thủ của hắn. Nếu chơi trò trở mặt, tôi bị đánh cũng chẳng sao, nhưng để cô bị đánh thâm tím mặt mày thì khó coi lắm.”

“Ý anh là gì? Anh cho rằng tôi không đánh lại được hắn? Anh xem thường tôi đến thế à?”

“Tôi không có ý đó. Tôi biết, Đinh Nhất Tiểu tuy tập được mấy bữa thể hình, nhưng đem ra so với cảnh sát Long ngũ đẳng Judo của chúng ta thì vẫn còn hơi non, hắn ta vốn không đáng sợ, có điều gã cầm bên cạnh hắn ta e là không dễ đối phó đâu.”

Long Giai nổi giận: “Anh bảo tôi không đánh được tên lùn ấy?”

Hàn Phong bình tĩnh đáp: “Cô nghe tôi nói hết đã. Tôi hỏi cô, một tách cà phê bằng sỏi rơi xuống sàn gỗ sồi thì sẽ thế nào? Sẽ vỡ hay phát ra tiếng?”

“Dù không vỡ vụn thì cũng sẽ phát ra tiếng.”

“Nhưng vừa rồi khi chúng ta dòi khỏi phòng, tôi vừa hay quệt vào làm rơi tách cà phê đấy rồi.”

Long Giai vừa nói: “Nhưng tôi có nghe thấy tiếng gì đâu...” thì lập tức hiểu ra, đó là do người đã thần tốc đỡ lấy tách cà phê trước khi nó rơi xuống sàn, chẳng trách Hàn Phong bảo mình không được quay đầu lại, là vì sợ gây nghi ngờ.

Long Giai thoải mái nói: “Thì ra là vì chuyện này, thế thì tay anh cũng không nên...” Nói đến đây, mặt cô không ngờ lại hơi ửng đỏ, thầm nghĩ: “Sao mình không phát hiện ra được điểm lợi hại của tên lùn đó, trong khi anh ta chỉ nhìn qua mà biết ngay được?”

Lúc này, Hàn Phong lại nói một câu cực kỳ không nên nói, kèm theo nụ cười ranh mãnh: “Có điều, chân cô sờ cũng mịn thật đấy.”

Lời Hàn Phong vừa thốt ra khỏi miệng, Long Giai liền giậm chân phanh, Hàn Phong còn chưa kịp định thần, Long Giai đã tung một cú đá. Cú đá này dùng lực rất mạnh, đập thẳng Hàn Phong từ trên ghế phụ bay ra ngoài xe. Long Giai đóng sầm cửa xe, nghiêng ngang bỏ đi. Một lúc lâu sau Hàn Phong mới bò dậy được, âm ức nói với bàn tay phải: “Rõ ràng cô ấy ăn mặc như thế, lẽ nào không phải để mình sờ sao? Mình sờ nhầm rồi sao?”

Hàn Phong nhìn con đường trước mặt, xe của Long Giai đã mất hút không còn dấu vết. Đang than thở lại phải cuộc bộ về rồi thì Long Giai quành xe lại, cắt điện thoại, chỉ mở cửa sau cho Hàn Phong, lạnh lùng nói: “Trường phòng Lãnh kêu anh về gấp, lên xe đi.”

Về đến phòng Cảnh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn nói với Hàn Phong: “Có phân tích về số thuốc nổ đem qua đánh úp chúng ta rồi, cậu lại nghe xem.”

Hạ Mạt nói: “Tôi đã tới hiện trường, từ kết quả đo đạc thì uy lực của chỗ thuốc nổ đó không quá lớn, trong các mảnh vụn còn sót lại, có vẻ giống glyceryl trinitrate thông thường, có thêm ngòi nổ. Chính là thứ thuốc nổ dùng để phá núi người ta hay nói đó.”

Hàn Phong chỉ Long Giai: “Cô nói hắn có mỏ khai khoáng.” Long Giaiaajt đầu, tỏ ý hiểu hàn Phong đang nói về Đinh Nhất Tiểu.

Hạ Mạt lại nói: “Kết quả phân tích cũng tương tự, còn về thứ thiết bị điều khiển từ xa kia, do được gắn máy khuếch đại tín hiệu nên có thể điều khiển trong vòng bán kính 5km, chúng tôi không thể nào tra ra địa điểm gây án của hung thủ, các anh biết đấy, bán kính 5km cơ mà.”

Lãnh Kính Hàn bổ sung: “Cũng tức là, việc tìm ra ai là kẻ nửa đêm đánh úp chúng tôi sẽ không có tiến triển gì trong thời gian ngắn.”

Hạ Mạt đáp: “Đúng vậy, phân tích thành phần xăng anh bảo tôi làm cũng có kết quả rồi. Rất kỳ lạ, thứ bọn chúng dùng là dầu diesel nặng, lại còn thêm cả chất xúc tác.”

Hàn Phong nói: “Có tác dụng gì?”

Hạ Mạt nói: “Hạ điểm cháy của dầu.”

“Vậy, điểm cháy của dầu bọn chúng dùng là bao nhiêu độ?”

“Khoảng từ một trăm năm mươi đến hai trăm độ.”

Lưu Định Cường đưa ra một tờ giấy, nói: “Kết quả phân tích bên tôi cũng đã có rồi, đây là phương trình hóa học của số xỉ than kia, có vẻ là một vật liệu tổng hợp mới, tôi vẫn chưa biết nó dùng để làm gì.”

Hàn Phong kêu lên: “Tốt quá đi ! Hoàn toàn phù hợp với những gì tôi nghĩ, chẳng bao lâu nữa, tôi có thể nói cho mọi người biết vì sao xe của Lâm Chính tự nhiên phát nổ rồi.”

Đúng lúc này Phan Khả Hàn xách máy tính xách tay bước vào phòng, vừa vào phòng đã nghe Hàn Phong reo lên như thế, bèn hỏi: “Tôi bỏ lỡ mất điều gì rồi sao?”

Hàn Phong nói: “Hoàn toàn ngược lại, cô đến rất đúng lúc, tôi đang chuẩn bị vạch trần bí mật cái chết của Lâm Chính. Long Giai, cho tôi mượn máy tính của cô chút.”

Long Giai mở máy tính lên, Hàn Phong nhập dãy phương trình hóa học Lưu Định Cường cung cấp vào mạng tìm kiếm, không lâu sau đã xuất hiện một công ty nước ngoài. Ai nấy chỉ biết nhìn nhau, vì cái tên công ty này không biết được đặt bằng tiếng nước nào, tóm lại không phải tiếng Trung và tiếng Anh mà mọi người quen thuộc. Hàn Phong nhờ Long Giai: “Công ty này, cô phụ trách điều tra nhé.”

Long Giai nói: “Chúng ta liệu có nên theo dõi Đinh Nhất Tiểu trước không?”

Lãnh Kính Hàn bấy giờ mới nói: “Hai người tìm hiểu được gì rồi?”

Hàn Phong nói: “Chỉ là suy nghĩ cá nhân thôi.” Tiếp đó thuật lại một lượt mối nghi ngờ với Đinh Nhất Tiểu.

Lý Hường nói: “Tên cáo già, với trí thông minh của hắn, đúng là hoàn toàn có khả năng thực hiện một tội ác tình vi nhường này. Chúng ta cần tiến hành theo dõi hắn 24/24 ngay thôi.”

Lãnh Kính Hàn bình tĩnh nói: “Có điều, trong tay chúng ta vẫn chưa có bằng chứng rõ ràng nào, tay Đinh Nhất Tiểu kia nói thế nào cũng là nhân vật nổi danh ở Hải Giác. Quan trọng hơn nữa, bản thân hắn lại là luật sư, nhờ có sơ sênh gì, chúng ta còn có thể bị hắn kiểm chế đấy.”

Hàn Phong tiếp lời: “Đúng vậy, nếu như Đinh Nhất Tiểu thực sự là kẻ chủ mưu, thì ý thức phản điều tra của hắn nhất định rất cao, hơn nữa, bên cạnh hắn còn có một tay trợ lý rất lợi hại. Cho người theo dõi e là khó, nếu lập máy theo dõi thì sao? Có tốt hơn chút không?”

Hạ Mạt phản đối: “Nếu các anh trông thấy tàn tích của thiết bị điều khiển từ xa đem qua sẽ rõ, dùng máy theo dõi không có chút lợi nào đâu. Người đã tạo ra bộ điều khiển đó chắc chắn phải là một cao thủ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đã không thể theo dõi 24/24, vậy thì chỉ có thể ngầm theo dõi một vài điểm thôi.”

Hàn Phong đề nghị: “Tôi nghĩ, Đinh Nhất Tiểu sẽ không thể ngờ rằng chúng ta lại nghi ngờ hắn nhanh như vậy đâu, nhân lúc hắn còn chưa phòng bị, tiến hành theo dõi dễ hơn.”

Lãnh Kính Hàn ra lệnh: “Được, Lý Hường cắt cử người, lập tức bắt tay tiến hành.”

Lý Hường bảo Hạ Mạt và Lưu Định Cường: “Hai vị chuyên gia máy móc, theo tôi đi chọn thiết bị theo dõi chứ?”

Lưu Định Cường nói: “Chuyên gia công nghệ còn chưa về đâu, tên oắt Trương Nghệ kia, ở bên ngoài ăn uống bù khú, hai chúng ta chạy đi chạy lại khắp nơi, còn phải gánh vác hộ hắn nữa.”

Ba người bọn họ đi rồi, Lãnh Kính Hàn lại bảo Hàn Phong: “Hai người cậu nhờ tôi điều tra, Phó Khải và Hồ Kim Thành, bọn họ đều chưa về quê, không biết đã chạy đi đâu rồi.”

Hàn Phong nói: “Đối phương thu dây cũng nhanh thật đấy, không tìm ra hai người đó là lại mất đi một manh mối rồi. Song điều khiến tôi băn khoăn nhất là, bọn chúng không chế Lương Tiểu Đông, nhưng lại không giết thẳng bé, bọn chúng chuyển nhượng cổ phần, nhưng lại không ôm tiền bỏ trốn, rốt cuộc muốn làm gì?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Liệu có phải xảy ra bất đồng lúc chia tiền, dẫn đến nội bộ lục đục không?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không thể nào. Hiện giờ chúng ta vẫn chưa tiến hành điều tra tin tức tổng bộ tập đoàn Hằng Phúc, và bên nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh. Anh có cung cấp được manh mối gì mới không?”

Lãnh Kính Hàn trả lời: “Đã tra cứu nhật ký cuộc gọi vào điện thoại bàn trong văn phòng Lâm Chính, cuộc gọi kéo dài ba phút, người gọi là nữ giới, giờ ngừng lại, chắc là Lư Phương. Nội dung cuộc gọi đại ý bảo Lâm Chính đi tới tổng bộ theo đường quốc lộ cũ, còn lý do vì sao Lâm Chính lại phải nghe lời người phụ nữ đó thì không rõ.”

“Lư Phương là một nhân vật quan trọng, nhưng chị ta biến đâu rồi nhỉ? Xét từ tình hình hiện tại, ngay sau lần đầu gặp tôi, Lư Phương đã dời khỏi Hải Giác.”

“Chúng ta không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, không thể phát lệnh truy nã, không thì đã dễ rồi. Gia đình Lư Phương lại không còn ai, loại người thân cô thế cô như thế mới là khó tìm đây.”

“Giờ xem như đã có thể thả lỏng đôi chút rồi phải không? Chúng ta đi làm châu cà phê.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, mắt tròn trừng: “Cậu vẫn ocnf tâm trạng uống cà phê à? Có biết thượng cấp đang ép vụ này thế nào không hả? Tôi cho rằng, thời hạn chót để phá án chẳng mấy ngày nữa sẽ đưa xuống thôi, dư luận khắp nơi cũng đang chú ý đến vụ này, ngày nào án chưa phá xong thì ngày đó tôi còn ăn không ngon ngủ không yên.”

Phan Khả Hân cũng nói: “Phải đấy, toàn soạn ngày nào cũng phải giục giã tôi nộp bài, có điều vụ này chưa được phá, tôi cũng không tiện giao bản thảo. Cháu nói đúng không, bác Lãnh?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đương nhiên là không thể giao rồi, chuyện này chẳng phải đã thỏa thuận ngay từ đầu rồi sao.”

Hàn Phong thở tay bảo: “Mọi người xem, chúng ta ngoài việc phải theo dõi Đinh Nhất Tiểu ở các điểm cố định thì gần như không còn điểm nào cấp bách nữa cả.”

Lãnh Kính Hàn tròn tròn mắt: “Cậu chẳng thấy! Vẫn còn bao nhiêu vấn đề chưa được giải quyết như thế mà cậu lại chẳng thấy? Đầu tiên là cái chết của Lâm Chính, chúng ta vẫn chưa có tiến triển gì, nếu nói hung thủ huy động cùng lúc mấy trăm người thì vì sao chúng ta không hề tìm thấy manh mối nào? Thứ hai, 5% cổ phần kia rốt cuộc đã đi đâu? Bọn chúng có phải đã đổi ra tiền rồi không? Nếu đã đổi ra thành tiền, bước tiếp theo của bọn chúng là gì? Thứ ba, Lư Phương rồi Lương Tiểu Đồng, Phó Khải, Hồ Kim Thành, những người đó biến đi đằng nào? Còn nữa, kẻ đã gửi bom đến chỗ chúng ta, mục đích, ý đồ của bọn chúng là gì? Lần này thất bại rồi, liệu có lần sau nữa không? Bao nhiêu vấn đề như thế mà cậu dám nói không có vấn đề, nếu đám người đó lại đánh úp chúng ta lần nữa thì bản thân chết thế nào cậu cũng không biết đâu.”

Hàn Phong cười khi khi: “Người ta chỉ nhắm vào trưởng phòng Lãnh uy danh lẫy lừng nhà anh thôi, liên quan gì đến tôi chứ.”

Đúng lúc này, Long Giai chợt thốt lên như chút được gánh nặng: “Tìm ra rồi.”

Ba người Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn, Phan Khả Hân cùng nhìn vào màn hình. Long Giai nói: “Đây là quảng cáo bọn họ đăng trên một trang mạng của Anh. Bọn họ là công ty Đức, sản xuất các sản phẩm điện máy, chủ yếu là đồ điện gia dụng.”

Hàn Phong nhíu mày hỏi: “Đồ điện gia dụng? Thế còn cái phương trình hóa học chúng ta tìm ra thì sao?”

Long Giai giải thích: “Thứ vật chất mà chúng ta tìm ra là một loain vật liệu giữ nhiệt bọn họ mới phát hiện ra, dùng trong bình nước nóng năng lượng mặt trời, là một chất sơn quét trong lòng đèn chân không năng lượng mặt trời.”

Hàn Phong ngắt lời: “Nói cụ thể chút. Công ty này có giới thiệu chi tiết không?”

Long Giai đáp: “Có, đây là loại vật liệu tụ nhiệt phân tử cao, có thể hấp thụ năng lượng mặt trời, nâng cao tính hút nhiệt của đèn chân không, cao nhất có thể lên tới tám trăm ca lo(*) lượng nhiệt trên một mét vuông một giờ, bên dưới còn có giải thích, muốn làm nóng một trăm lít nước từ năm mươi độ lên sáu mươi độ cần khoảng sáu trăm ca lo nhiệt lượng.”

(*)Ca lo là đơn vị dùng để đo nhiệt lượng do một chất hấp thụ hay tỏa ra. Theo định nghĩa truyền thống, 1 calo bằng nhiệt lượng cần cung cấp cho 1 gram nước để tăng nhiệt độ thêm 1 độ C.

“A...” Hàn Phong đột nhiên vươn vai, thở hắt ra một hơi. “Thì ra là vậy.”

Lãnh Kính Hàn dường như cũng đã có chút manh mối, nhưng vẫn hỏi: “Cậu nói xem thế nào?”

Hàn Phong nói: “Chẳng phải mọi người muốn biết chiếc xe của Lâm Chính vì sao phát nổ ư, xin mời qua bên này.”

Hàn Phong vào phòng thí nghiệm lấy ra một phần nhỏ xỉ than, thêm một ít dụng cụ, sau đó đi ra khỏi phòng Cảnh sát hình sự. ngửa cổ nhìn trời, lẩm bầm “Chết tiệt, mặt trời đúng là ác ôn mà.” Anh ta đem một ít loại vật liệu tổng hợp phân tử cao kia rải đều lên mặt đất, sau đó ngồi xổm xuống quan sát. Mấy người Lãnh Kính Hàn không rõ anh ta định làm gì, chỉ biết đi theo xem, từ phòng máy bước ra nắng nóng, ai nấy đều mồ hôi nhễ nhại.

Hàn Phong đã cởi áo, mình trần trụi trụi tắm nắng,

Lãnh Kính hàn quả tình chịu không nổi nữa, lau mồ hôi đầm đìa trên trán, hỏi: “Rốt cuộc còn phải đợi bao lâu nữa?”

Hàn Phong ngẩng đầu lên, ung dung đáp: “vội cái gì, anh không thấy tắm nắng cũng là một dạng hưởng thụ à?”

Phan Khả Hân và Long Giai cũng nóng phát điên, nhưng không ai chịu đi vào, đều muốn ở lại xem Hàn Phong rốt cuộc làm cái trò quỷ gì.

Mười phút trôi qua, hàn Phong thần nhiên nói: “Chắc được rồi đây.” Anh ta lấy ra một que diêm, quẹt nhẹ lên thứ vật liệu tổng hợp kia, đầu diêm tự bốc cháy.

“Ha...” Phan Khả Hàn kêu lên khe khẽ, Long Gia cũng hỏi: “Thế này là sao?”

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm: “Lẽ nào là vậy?”

Hàn Phong đứng thẳng người dậy: “Thực tế bao giờ cũng thẳng lý lẽ, rõ ràng hung thủ đã làm vậy. Đi thôi, tới phòng thí nghiệm, tôi sẽ giải thích cho mọi người câu đố ô tô phát nổ.”

Trong phòng thí nghiệm, Hàn Phong cầm lấy mảnh sắt xe còn sót lại, nói: “Đây là mẫu sắt bị cháy khét cả hai mặt, lời giải thích chính là, xe của Lâm Chính đi trên đường quốc lộ, bị mặt đường bóng rất không ngừng hun đốt rồi phát nổ thôi.”

Mấy người Lãnh Kính Hàn đều hít vào một hơi khí lạnh, Lãnh Kính Hàn lên tiếng: “Nói cụ thể xem.”

Hàn Phong giải thích: “Thủ đoạn của hung thủ quả thật quá kín đáo. Trước khi sự việc xảy ra, bọn chúng đã lên bom dầu nặng có điểm cháy thấp vào xe riêng của Lâm Chính, đồng thời cho thêm chất xúc tác vào dầu, làm giảm tốc độ cháy hơn nữa. Loại dầu nặng Hạ Mạt tìm ra có điểm cháy chỉ vào khoảng hai trăm độ, kết hợp với chất xúc tác có thể giảm xuống một trăm độ, thậm chí thấp hơn. Do bản thân xe có thiết kế tính năng an toàn rất cao, nên dù có sử dụng loại dầu hạng nặng có điểm cháy thấp như vậy, xe cũng không thể xảy ra hiện tượng tự phát nổ. Thế nên, hung thủ lại sắp đặt một nhân tố ngoại lực, hắt thêm thứ vật chất tự nhiệt phân tử của Đức này rải trên mặt đường suốt 1km hoặc có thể dài hơn. Ngày Lâm Chính xảy ra chuyện, theo dự báo thời tiết nhiệt độ trong phòng là 39 độ, còn nhiệt ngoài trời vào giữa trưa thì phải 60 độ, con đường được rải loại vật chất phân tử cao này có nhiệt độ bề mặt không dưới 200 độ. Vì vậy, khi xe của Lâm Chính đi trên đoạn đường đen kịt này, sẽ giống như tiến vào một lò lửa, tính năng của xe tốt mấy đi chăng nữa cũng không thể không chế dầu nặng có điểm cháy thấp bốc cháy trong phạm vi an toàn, và thế là, bùm! Cả chiếc xe bị hun cho nổ tung. Bởi công trình rải đường này tương đối quy mô, nên hung thủ không thể không huy động đến cả trăm người cùng tiến hành. Mà từ khi xe Lâm Chính chạy qua đoạn đường này cho đến khi xe anh ta bị đường hun nổ, bắt buộc phải có một khoảng thời gian tự nhiệt ở giữa, trong khoảng thời gian này, không thể có xe khác xuất hiện, cũng may con đường quốc lộ cũ ấy không có mấy xe qua lại, chỉ cần chặn hai đầu đường bằng xe cảnh sát, để mình xe Lâm Chính đi qua là được. Đây chính là toàn bộ quá trình thực hiện tội ác của bọn chúng.”

Hàn Phong cầm cây diêm vừa bốc cháy lên, cười nói: “Đầu diêm muốn cháy được phải gặp nhiệt độ từ 200 độ trở lên, còn điểm cháy của dầu diesel, chẳng qua chỉ là 220 độ, hòa cùng chất xúc tác thì chắc chắn dễ cháy.”

Ba người Lãnh, Long, Phan đều mắt tròn miệng há hốc, như nghe sấm truyền. Hồi lâu sau, Lãnh Kính Hàn mới lên tiếng: “Trời ạ, ra là còn cách giết người như vậy.”

Trong mắt Hàn Phong lóe lên thứ ánh sáng như loài lang sói, anh ta lạnh tanh nói: “Hung thủ giống như đang chơi với chúng ta, hắt cố ý bày mê trận, nhằm khảo nghiệm trí thông minh của ta. Đây cũng là lần đầu tiên tôi biết có thể dùng cách này để tạo ra một vụ nổ xe hơi. Đinh Nhất Tiểu, hắt thực sự lợi hại vậy sao?”

Long Giai nói: “Tôi thấy có điểm này đáng ngờ, Đinh Nhất Tiểu bình thường là người rất bận rộn, hắt ta lấy đầu ra thời gian lên kế hoạch và tổ chức một hành động quy mô lớn như vậy?”

Phan Khả Hàn tỏ vẻ tán đồng: “Đúng vậy, việc của anh ta đã đủ tối tăm mặt mũi lắm rồi, hơn nữa, anh ta cũng thuộc hàng trí thức nổi danh, đầu thiếu tiền tiêu chứ?”

Hàn Phong không ừ chẳng hừ, chỉ bảo: “Thời gian thì có thể sắp xếp. Nếu hắt ta thực sự muốn vạch kế hoạch làm chuyện lớn, hoàn toàn có thể ưu tiên đặt việc đó lên trên hết, những chuyện khác chỉ là đóng kịch, làm lá chắn thôi. Cần biết rằng, Đinh Nhất Tiểu phù hợp với mọi giải thiết chúng ta đặt ra. Thứ nhất, hắt có nhà xưởng, có công ty của riêng mình, hoàn toàn có thể triệu tập mấy trăm người làm một việc; thứ hai, học lực và IQ của hắt giúp hắt có khả năng nghĩ ra cách thức phạm tội này, thứ ba, hắt là luật sư đại diện của công ty Lâm Chính lẫn công ty Lương Hưng Thịnh, là người nắm rõ nội tình; thứ tư, hắt có mỏ khai khoáng, thứ thuốc nổ dùng đánh lên chúng tôi lại là thuốc nổ dùng trong hầm mỏ; thứ năm, mức tiêu dùng của hắt đòi hỏi một khoản tiền lớn. Chỉ dựa vào mấy điểm đó thôi, hắt đã có thể được coi như kẻ tình nghi số một rồi.”

Long Giai lẩm bẩm: “Mức tiêu dùng?” Hàn Phong cười ha hả: “Cảnh sát Long, trình độ quan sát của cô cũng kém quá đấy! Còn nhớ bộ đồ Đinh Nhất Tiểu mặc vừa nãy không? Bộ vest hắt mặc là của Golding; áo phông của Xistanz; đồng hồ đeo là loại dây vàng mặt kim cương, mắt kính thì là thủy tinh đổi màu; nước hoa Chanel. Nhìn quanh phòng làm việc, sàn nhà bằng gỗ sồi; bàn bằng gỗ tử đàn; màn hình máy tính Philips; ngay số sách luật của hắt cũng đều là bản bìa cứng; cốc cà phê tôi dùng thì là sản phẩm mỹ nghệ thế kỷ 16, nói chính xác ra thì có thể xem như đồ cổ; còn cả chiếc xe hơi của hắt nữa, chắc tôi không cần nhiều lời. Con người này từ trên xuống dưới, bao gồm cả ăn uống mặc ở, tôi tin rằng, toàn bộ đều là đồ hiệu. Nếu không tin, chúng ta có thể kiểm tra tình hình thu nhập cụ thể của hắt. Tôi đoán chắc, thu nhập của hắt không thể gánh nổi chi phí tiêu dùng.”

Đến lúc này Long Giai buộc phải khâm phục Hàn Phong, ở chỗ Đinh Nhất Tiểu anh ta chẳng nói nổi mấy câu nhưng thông tin nắm được không rõ còn gấp mấy lần mình. Lãnh Kính Hàn vỗ vai Long Giai đang thần nguôi, an ủi: “Giờ thì biết sao tôi kêu cậu ta rồi chứ.”

Phan Khả Hàn nhanh nhẹn bật máy tính, kích động quá nói: “Quá đỉnh, cuối cùng tôi cũng được diện kiến phong độ của bậc đại thám tử thật rồi, cần phải ghi lại hết.”

Lúc này, điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn đổ chuông, ông bắt máy: “Tôi đây, đã tới bến xe rồi à? Tốt, các cậu lập tức về đây.” Đoạn ông bỏ điện thoại xuống: “Bọn Trương Nghệ về rồi, ở bên Thiên Nhai gặp phải vài trở ngại.”

Hàn Phong hỏi: “Trở ngại gì?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Đề mấy cậu ấy về rồi nói, giờ tôi phải đi làm ngay một bản báo cáo, thông báo lên thượng cấp về tình hình điều tra nguyên nhân cái

chết của Lâm Chính trước đã, kéo điện thoại sắp bữa tôi phát điên rồi. Long Giai, tôi còn cần cô giúp điều tra chút việc liên quan Lâm Chính...”

“Áy...” Hàn Phong nghe nhón cất ngang: “Long Giai không đi được, cô ấy ở đội tôi mà.”

Lãnh Kính Hàn cũng người, đành nói: “Cậu thấy đấy, chỗ tôi giờ chẳng còn ai nữa rồi, cậu cũng đang không có việc gì làm đấy thôi, coi như tôi mượn tạm được không?”

Hàn Phong cười gian xảo: “Ai bảo tôi không có việc gì làm? Lát nữa tôi phải cùng Long Giai đi xem nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh. Thành viên đội anh về đây đến nơi rồi, bảo bọn họ làm đi.”

Lãnh Kính Hàn nổi giận: “Hôm qua Long Giai chẳng đã đi xem rồi sao, cậu lại định đi nữa?”

Hàn Phong thủng thẳng đáp: “Tôi thích thế.”

Phan Khả Hân góp miệng: “Tôi cũng đi.”

Hàn Phong nói: “Đương nhiên rồi.” Nhưng anh ta vẫn ngồi trước bàn làm việc trông Lãnh Kính Hàn viết báo cáo, chẳng hề có ý định đi.

Lãnh Kính Hàn lòng như lửa đốt ngồi gõ báo cáo, lại thấy Hàn Phong ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, gõ được hai dòng thì không kìm được quát: “Cậu định đi tới nhà máy của Lương Hưng Thịnh cơ mà! Còn không mau đi đi!”

Hàn Phong vẫn nhắm mắt nói: “Không vội, tôi phải đợi Lâm Phàm và Trương Nghệ về, nghe xem tình hình bọn họ gặp phải ở Thiên Nhai thế nào rồi mới đi. Long Giai, cô thử tìm hồ sơ về Đinh Nhất Tiểu trước đi, càng chi tiết càng tốt.”

Lãnh Kính Hàn tức đến xỉ khói nhưng chẳng làm gì được. Hàn Phong lại hỏi: “Phải rồi, Chương Ngọc Linh, mũ phù thủy đó không gây khó dễ gì anh chứ?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Cô ta đúng là không dă động gì, kỳ lạ thật?”

Hàn Phong đứng đĩnh nói: “có gì mà kỳ với lạ, nằm trong dự liệu cả. Mũ phù thủy đó coi trơ trọi nhất là thể diện, chắc chắn không đời nào đi khắp nơi tuyên truyền chuyện chồng mình ngoại tình. Cùng lắm chỉ làm dám kêu ca thái độ nhân viên điều tra không tốt thôi, ha ha.”

Nghe Hàn Phong gọi vợ Lâm Chính là mũ phù thủy, cả Long Giai và Phan Khả Hân đều không nhịn được cười, hai người chưa từng gặp ai ăn nói bạt mạng như thế. Long Giai trầm nghĩ: “Cái tay hàn Phong này, bảo là người đường hoàng thì thực ra rất hạ lưu, nhưng hỏi anh ta rốt cuộc xấu xa nhường nào thì lại thấy cũng không đến nỗi, tác phong kệch cỡm, không biết lai lịch thế nào, được cái tư duy nhạy bén quá khiến người ta khâm phục.” Cô không kìm được khỏi Hàn Phong: “Trước đây anh làm nghề gì?”

Phan Khả Hân cũng chăm chú nhìn hàn Phong, tỏ ra vô cùng quan tâm. Hàn Phong cười ha hả, bộc lộ bản chất quái gở dị hợm: “Nghề gì? Cô trông tôi giống người có nghề có nghiệp à?”

Long Giai không tin, người tư duy chặt chẽ như hàn Phong, nhất định đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, bằng không sao có được khả năng quan sát và suy luận như thế chứ. Cô nhìn sang Lãnh Kính Hàn, nhưng Lãnh Kính Hàn đang vui đầu đánh máy, không thêm bận tâm đến chuyện của họ.

Phan Khả Hân lại hỏi: “Thế trước đây anh làm những việc gì?”

Hàn Phong trả lời: “Trước đây à, ờ, thì ngủ.”

Phan Khả Hân truy hỏi: “Trước khi ngủ thì sao?”

Hàn Phong gãi đầu: “Chơi bời ngoài đường.”

Phan Khả Hân vẫn không buông tha: “Chơi những gì?”

Hàn Phong gập ngón tay, đếm: “Ăn, uống, gái, bạc, bịp, lừa, dụ, gạt...” Thấy còn thừa hai ngón tay cuối cùng, anh ta bổ sung: “Đánh lộn! Mười chữ thập toàn thập mỹ.”

Long Giai trầm lấy làm mực cười, nghĩ bụng: “Đánh lộn! Người ta không đánh anh là may lắm rồi.”

Phan Khả Hân đuôi cùng giết tạt: “Thế trước khi lộn bồng ngoài đường thì anh làm gì?”

Hàn Phong đáp: “Đi học chứ gì.”

Phan Khả Hân biết có hỏi nữa cũng không được gì, Hàn Phong thế nào cũng kể tiếp đến lớp vỡ lòng, rồi lớp mẫu giáo. Cô quay sang Lãnh Kính Hàn tiếp tục đeo bám: “Bác Lãnh, bác xem anh ta nói những nói cuối này, bác biết trước đây anh ta làm gì phải không?”

Lãnh Kính Hàn thoáng nghĩ ngợi, trả lời: “Bí mật quốc gia, không thể tiết lộ.”

Phan Khả Hân bị phen bẽ mặt, đang định nổi giận thì nghe Long Giai gò vào máy tính rồi nói: “Xem này.”

Hàn Phong có vẻ không muốn nhắc chân nhắc tay, bảo: “Đọc to lên đi, mấy ngày nay tôi nhọc quá, vốn dĩ người đã đủ teo tóp rồi, lại còn phải chạy đi chạy lại khắp nơi với các cô.”

Long Giai đọc: “Đinh Nhất Tiểu, sinh năm 1971, cha là Đinh Vĩ Trung, mẹ là Mục Tấn Bình, cả hai đều là giáo sư, quê quán ở huyện Bình Dương, Sơn Đông, lên năm tuổi vào học tại trường tiểu học thị trấn, mười tuổi vào học trường trung học huyện số một, thi đỗ đại học Chính trị Pháp luật Trung Quốc khi vừa tròn mười lăm tuổi, học một mạch đến nghiên cứu sinh tiến sĩ, hai mươi ba tuổi đi chuyên tu tại Pháp, hai mươi lăm tuổi hoàn thành hai bằng tiến sĩ về nước, vào làm cho một công ty luật ở Bắc Kinh, hai mươi tám tuổi bắt đầu mở công ty riêng, chuyển đến Thượng Hải, năm năm trước thi tới Hải Giác này. Hân có bằng tiến sĩ pháp luật và tiến sĩ kinh tế, hồi học đại học từng là thành viên đội bóng đá tại trường, từng xuất bản một cuốn sách nhan đề Mối liên hệ khăng khít giữa nhận thức pháp luật và tâm lý học tội phạm, có hai bài luận đăng trên tạp chí Suites của Pháp, từng là gương mặt trang bìa của tạp chí Laves của Mỹ.”

Hàn Phong chắc lưỡi: “Xuất chúng thế cơ à?”

Phan Khả Hân nói: “Nền tảng giáo dục tốt như vậy, lại có một công việc quá ổn, không lý nào lại đi làm cái chuyện kia chứ?”

Hàn Phong nói: “Tìm xem! Tìm hiểu cha mẹ hân ta, hoàn cảnh gia đình, đây cũng là vấn đề tôi muốn biết.”

Long Giai gõ bàn phím lạch cạch, không lâu sau liền thốt lên: “Á? Cả hai đều đã qua đời, trong một vụ tai nạn xe năm 1986.”

Hàn Phong nhâm nhĩ: “Khi ấy hân mới mười lăm tuổi.”

Long Giai nói: “Để tôi xem, có hồ sơ đây. Lạ thật, vụ việc này trực thuộc Hải Giác, thế này là thế nào?” Long Giai nhìn mấy tính, lẩm bẩm trong miệng, Phan Khả Hân vội dán lại xem.

“Tôi nhớ ra rồi.” Lãnh Kính Hàn đột nhiên kêu lên. “Đây là vụ điều tra đầu tiên sau khi tôi tới phòng Hình sự, hồi ấy tên phòng vẫn còn là đội Trinh sát đặc nhiệm thành phố Hải Giác. Lái xe gây chuyện là con trai thị trưởng Hải Giác lúc bấy giờ, chúng tôi vốn đã có những chứng cứ xác đáng, nhưng cấp trên gây áp lực xuống, về sau đành làm lơ cho qua. Người bị hại để lại một đứa con cô, tên là Đinh gì đó! Vì vậy này, anh em chúng tôi còn quyền tiền cho thằng bé học đại học nữa. Tôi còn nhớ, khi đó nó cũng vì nguyên nhân này mà đổi sang đăng ký đại học Chính trị Pháp luật.”

Hàn Phong la lên: “Sơn Đông với Hải Giác, phải cách nhau đến mười vạn tám nghìn dặm ấy chứ, sao bọn họ lại gặp tai nạn ở đây? Tới du lịch à?”

Lãnh Kính hàn nói: “Gần như vậy. Trên thực tế, gia đình họ có họ hàng thân thích ở đây. Cha mẹ của Đinh Nhất Tiểu là những người có tầm nhìn xa, bọn họ nghe nói ở Hải Giác đang tiến hành cải cách mở cửa, nhận định về sau nơi này rất có tiền đồ phát triển nên cũng chuẩn bị chuyển công tác đến thành phố này. Lần đó chính là định đến thăm họ hàng, tiện quan sát tình hình phát triển của Hải Giác, không ngờ lại xảy ra chuyện. Vụ này do đội trưởng Bạch hồi ấy phụ trách, tôi chỉ là chân chạy việc, lo điều tra thu thập chứng cứ.”

Hàn Phong thờ dãi nói: “Bóng tôi bắt đầu từ đâu, tội ác sẽ nhen lên ở đó.”

Long Giai hỏi: “còn tìm tiếp không?”

Hàn Phòn nói: “Nghĩ cách tra ra người họ hàng ở Hải Giác của Đinh Nhất Tiểu, tìm hiểu quá trình trưởng thành của hân. Ngoài ra, chúng ta cần phải tìm những doanh nghiệp hân ta đứng tên, cùng với tình hình kinh doanh của mấy doanh nghiệp đó, do những ai phụ trách, kinh doanh lĩnh vực nào, đều điều tra hết.”

Phan Khả Hân dơ máy ảnh kỹ thuật số, chụp cận cảnh Hàn Phong, tán thưởng: “Dân chuyên nghiệp của nhiên khác hân.”

Long Giai xòe tay: “Cái này thì không được đâu, hồ sơ doanh nghiệp không nằm ở chỗ chúng tôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đội lát nữa tôi sẽ liên hệ với sở trưởng sở Công thương, bảo bọn họ fax cho ta hồ sơ doanh nghiệp của Đinh Nhất Tiểu.”

Lời vừa dứt, hai người Lâm Phàm đã về đến nơi. Lâm Phàm đặt hành lý lên bàn, thờ dãi đánh sượt, ngồi phịch xuống ghế, vẻ như không muốn động dậy gì nữa. Trương Nghệ nhìn quanh, hỏi: “Bọn anh Lưu đi đâu rồi à?”

Lãnh Kính Hàn đứng dậy bảo: “Các cậu cứ từ từ, kể xem ở Thiên Nhai gặp phải chuyện gì trước đã.”

Trương Nghệ quăng túi xuống, lắc đầu nói: “Hôm đầu tiên bọn em tới nơi, nhân viên của công ty đó rất hợp tác, còn giúp kiểm tra một số hồ sơ và ghi chép của Lâm Chính, về sau bọn họ nói sự việc quá nghiêm trọng, cần trình lên hội đồng quản trị, bảo bọn em tạm thời đợi tin. Ai ngờ, sau khi triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị lại không đếm xỉa gì đến bọn em nữa, chỉ cho một ủy viên quản trị ra thông báo chuyện này tập đoàn họ sẽ điều tra xử lý nội bộ, bọn em cứ xử lý cho tốt chuyện ở Hải Giác là được.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Các cậu không nhờ phía cảnh sát bên đó hỗ trợ sao?”

Lâm Phàm cười khỏ đáp: “Hỗ trợ cũng vậy thôi, ngay công lớn tổng bộ tập đoàn bọn em còn không được bước chân vào nữa là! Câu trả lời của phía cảnh sát Thiên Nhai là, doanh nghiệp này là đối tượng hỗ trợ trọng điểm của quốc gia, được hưởng đặc quyền ở Thiên Nhai, nếu không có phê chuẩn của lãnh đạo cấp trên thì ngay thị trưởng lẫn sở Cảnh sát Thiên Nhai đều không có quyền can thiệp, đừng nói gì đến hai nhân viên tỉnh ngoài như bọn em.”

Trương Nghệ nói: “Không cho qua cửa vẫn tốt chán, bọn họ còn cảnh cáo bọn em không được tùy tiện tiết lộ thông tin ra ngoài, bằng không tổn thất công ty họ gặp phải sẽ do bọn em gánh chịu toàn bộ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chuyện này quả thật cần phải được chú trọng, tôi sẽ lập tức viết báo cáo lên cấp trên, xin phê chuẩn cho chúng ta điều tra ngân hàng Hằng Phúc.”

Long Giai thắc mắc: “Không thể thâm nhập điều tra thì cứ thế quay về thôi. Mấy ngày nay các anh ở Thiên Nhai làm gì?”

Lâm Phàm vội giải thích: “Đừng hiểu nhầm, chúng tôi đợi kết quả hợp cổ đông của bọn họ suốt đấy chứ. Hơn nữa, mấy ngày qua chúng tôi cũng thông qua đường khác điều tra thông tin cơ bản về ngân hàng Hằng Phúc chứ đâu ngồi không.”

Trương Nghệ tiếp lời: “Ngân hàng Hằng Phúc, thành lập năm 1995, là ngân hàng cổ phần phi quốc hữu đầu tiên trong nước, năm 1996 bắt đầu lên sàn chứng khoán, phát hành tổng vốn cổ phần là bốn ba tỷ, chủ tịch hội đồng quản trị khi đó là Lưu Thiên Hạc, còn hiện giờ là Giang Vinh Đào, tổng cộng có mười một ủy viên hội đồng quản trị. Lâm Chính xếp thứ sáu trong mười cổ đông lớn, gia nhập tập đoàn này năm 1997, hiện giờ đang nắm giữ 7,5% cổ phần, phụ trách mở rộng và phát triển nghiệp vụ các thành phố ven biển, về sau đến năm 1999 thì được điều tới Hải Giác làm giám đốc chi nhánh.”

Lãnh Kính Hàn cảm thán: “Một lần chuyển nhượng luôn 5% cổ phần, anh ta cũng mạnh tay thật đấy.”

Trương Nghệ bổ sung: “Hiện giờ các chi nhánh của ngân hàng Hằng Phúc đã rải khắp toàn quốc, tổng mức tiền gửi đạt hơn một nghìn tỷ nhân dân tệ, mọi hoạt động vận hành đều bình thường, giá cổ phiếu cũng tăng đều hàng năm, nhưng không rõ chuyện lần này xảy ra ảnh hưởng lớn chừng nào cho tập đoàn.”

Lâm Phàm nói: “Người trong tập đoàn Hằng Phúc ai nấy đều rất lợi hại, nữ ủy viên kia miệng lưỡi sắc bén lắm, hai bọn em đều bị cô ta nói cho á khẩu. Còn trẻ như thế mà đã có thể trở thành ủy viên hội đồng quản trị, đúng là không phải tầm thường.”

Trương Nghệ nói: “Còn chẳng phải kiếm cơm nhờ nhan sắc sao, đến quá nửa là vịn được vào đại gia nào đó.”

“Áy!” Hàn Phong lập tức ngồi thẳng dậy, hỏi: “Các anh nói, tập đoàn bọn họ có một nữ ủy viên xinh đẹp lắm hả?”

Trương Nghệ thêm thắt: “Đâu chỉ có trẻ trung xinh đẹp, mà là rất trẻ trung, rất xinh đẹp.”

Hàn Phong trừng mắt nghĩ ngợi, đột nhiên nói: “Ủm, cái tập đoàn này rất đáng ngờ, tôi nghĩ, có cơ hội tôi cũng phải đích thân đi điều tra xem sao. Anh Kính Hàn, anh nhất định phải lo quan hệ cho tốt với cấp trên, kiếm lấy quyền điều tra đấy.”

Trương Nghệ và Lâm Phàm đều không hiểu mô tê gì cả, chỉ mình Lãnh Kính Hàn lẩm bẩm nghĩ: “Chó không sửa được tật ăn phân.”

Hàn Phong cười toe đứng lên, nói với Lâm Phàm và Trương Nghệ: “Tin tức các anh thu được rất có giá trị. Giờ tôi phải đi điều tra một vụ án khác, chào nhé. Đi thôi, hai cô.”

Lâm Phàm và Trương Nghệ nhìn theo Hàn Phong ra khỏi cửa, hỏi: “Bên này các anh có tiến triển gì rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Hiện giờ Lý Hưởng đang phụ trách theo dõi Đinh Nhất Tiểu, các cậu lập tức liên lạc với cậu ta, sẽ được giải thích cụ thể. Tôi đang còn hai bản báo cáo phải viết. Với cả, Lâm Phàm, cậu đi tìm hiểu quan hệ xã hội của Lâm Chính trong nội bộ tập đoàn bọn họ cho tôi. Ngoài ra, nghe nói tập đoàn Hằng Phúc đã điều tới một giám đốc mới, hãy liên hệ với người đó, chúng ta cần thêm nhiều tài liệu về thời gian Lâm Chính làm giám đốc chi nhánh ở Hải Giác.”

Này thì Google [Bot] không thanks! images

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Type: thanhloan2909

Vẫn là Long Giai lái xe, nhưng nói thế nào cổ cũng không để Hàn Phong ngồi ghế phụ, Hàn Phong đành một mình ngồi xuống ghế sau. Nhưng anh ta này ngay ra một ý, kéo cả Phan Khả Hân xuống ngồi cùng. Trên đường, Long Giai được dịp nghe Hàn Phong và Phan Khả Hân ở phía sau chỉ chóc cợt nhả.

Phan Khả Hân: “Ái, đáng ghét!”

Hàn Phong: “Tôi không cố ý mà.”

Một lát sau, Phan Khả Hàn lại: “Ê! Tay anh.”

Hàn Phong: “Ấy? Sao nó lại chạy qua đấy nhỉ?”

Long Giai nghe mà bức bối khó chịu, giống như có cục tức nghẹn ứ trong ngực, đành dồn sức đạp chân ga.

Chiếc xe cảnh sát rú rít phóng đi.

Nhà máy của Lương Hưng Thịnh cách phòng Cảnh sát hình sự một tiếng chạy xe, nằm ở vùng ngoại ô, rất yên tĩnh biệt lập, tên là “Công ty trách nhiệm hữu hạn gia công cơ giới Hưng Thịnh”. Hiện tại nơi này đã bị ngân hàng niêm phong, chỉ để lại một ông già gác cổng. Long Giai giới thiệu, đây là bác Cát Thủ Nghĩa, làm gác cổng cho Lương Hưng Thịnh đã được bốn năm.

Bác Cát thấy bảo bọn họ là các đồng chí của sở Công an thì vô cùng nhiệt tình, vừa rót nước pha trà vừa mời thuốc lá, hai tay đưa một bao Nguyễn Hồng Mai đã bị bóp bẹp tới trước mặt Hàn Phong. Hàn Phong mỉm cười từ chối, nhưng lòng vẫn không khỏi xót xa.

Nghe nói bọn Hàn Phong muốn vào xem xét nhà máy, Cát Thủ Nghĩa vồn vã đi trước dẫn đường. Bác ta khom lưng vừa đi vừa nói: “Nhà máy này vẫn đag chạy ro ro, thế mà nói phá sản là phá sản ngay, năm sáu trăm con người đều đang chờ miếng cơm, đúng là đáng tiếc mà.”

Hàn Phong hỏi: “Bác Cát, nhà máy này trước đây sản xuất gì?”

Cát Thủ Nghĩa đáp: “Tôi chỉ là chân gác cổng, làm sao mà biết sản xuất cái gì. Ngày nào cũng từng xe thành phẩm kéo ra, bọn họ bảo là linh kiện.”

Long Giai nói: “Tôi đã nói với các anh rồi mà, là gia công linh kiện.”

Hàn Phong bĩu môi ngẫm nghĩ: “Gia công linh kiện?”

“Kétttt ...” Cánh cửa sắt mở ra, bên trong là nhà xưởng trống hoác, đủ loại linh kiện lẫn lóc dưới đất, mấy cỗ máy tiện cỡ lớn nằm chính giữa xưởng, mùi dầu mỡ xộc vào mũi.

Hàn Phong quan sát xung quanh, nói: “Nhà xưởng lớn quá nhỉ, ấy, thế này là sao?”

Nơi hàn Phong chỉ tay vào là một khoảng đất rộng không hề có dấu vết dầu mỡ, rõ ràng đã có một cỗ máy lớn bị chuyển đi.

Cát Thủ Nghĩa nói: “Là một dây chuyền sản xuất, chuyện xui xẻo cũng từ cái dây chuyền ấy mà ra cả. Cậu bảo, nó sớm không hỏng, muộn không hỏng, lại dở chứng đúng lúc gia công gấp rút nhất.”

Long Giai nhủ mảy: “Tôi cũng nghe nói, Lương Hưng Thịnh do không có nguyên liệu từ bên cung ứng, chỉ nhánh tuyến dưới cũng không chịu trả tiền hàng, công thêm vụ đột nhiên hỏng mất một dây chuyền sản xuất, đã trực tiếp đẩy nhanh việc phá sản nhà máy.”

Cát Thủ Nghĩa nói: “Đúng vậy, đầu tiên là gọi thợ tới sửa, hỏng sửa được lại mời đến mấy người Tây, cũng không xong, kêu là phải gửi về nơi sản xuất, vừa gửi đi thì chẳng đã tuyên bố phá sản rồi sao.”

Long Giai nói: “Tôi đã điều tra, đó là cỗ máy tự động do Pháp sản xuất, nếu hỏng thật thì ở nước ta thật sự không có khả năng sửa đâu.”

Hàn Phong ngẫm nghĩ, không nói gì thêm, rồi lại đột nhiên hỏi: “Nhà máy này còn bao lâu nữa thì bắt đầu bán đấu giá?”

Cát Thủ Nghĩa vừa nghe vậy liền tỏ vẻ xót xa: “Ngay tuần sau thôi, đến lúc đó không biết ông chủ mới có tiếp tục thuê tôi nữa không.”

Hàn Phong nhìn Cát Thủ Nghĩa an ủi: “Bác yên tâm, trông coi cẩn thận chỗ máy móc này, ông chủ mới tới rồi chưa biết chừng còn tăng lương cho bác ấy chứ.”

Cát Thủ Nghĩa vẫn chưa hết buồn: “Ài, ngần này tuổi đầu rồi, những người như bọn tôi khó tìm việc lắm. Tuy không biết ông chủ Lương phạm phải tội gì, nhưng ông ấy đối với tôi quả thật rất tốt, tháng nào cũng trả năm trăm đồng tiền công, lại còn bao ăn ở, dù ông chủ mới có đến, e rằng cũng không thể đãi ngộ tốt thế nữa...”

Bác Cát huyền thuyên mãi không thôi, Hàn Phong cũng không lấy làm phiền, đi lại quanh gian nhà xưởng, thi thoảng lại tiếp chuyện bác Cát đôi ba câu. Qua cuộc trò chuyện được biết, bác Cát gái mất sớm, để lại hai đứa con côi, bác cát vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi lớn hai con. Người nông thôn, không có văn hóa gì, nhưng hai đứa con bác cũng rất có chí tiến thủ, đều tới Hải Giác làm thuê, về sau chính phủ tiến hành xây dựng công trình, đất nhà bọn họ bị trưng dụng hết, bác Cát đành phải chuyển lên thành phố theo. Hai cậu con trai, đứa lớn hai mươi tám, đứa nhỏ hai mươi lăm, đều đã lập gia đình, con cái đều hiếu thuận, bàn nhau để bố ở cả hai nhà, mỗi nhà mấy tháng. Nhưng bác Cát cứ thấy không quen, bản thân cũng mới hơn năm mươi, vẫn muốn tìm việc gì đó làm, thế là hai cậu con lại cùng bàn bạc, tìm cho bố công việc không đến nỗi vất vả này. Vốn dĩ nhà máy bị niêm phong, bác cũng có thể bỏ đi rồi, nhưng lại nghĩ đã làm lâu như thế, có trông nót đến ngày nhà máy mới đi vào hoạt động cho rồi, vừa hay nhà nước lại cần một người gác cổng, nên bác bèn ở lại.

“Bác Cát có trách nhiệm thật đấy.” Hàn Phong nhìn chỗ linh kiện vương vãi khắp mặt đất, tiếc nói: “Người đã đi sạch rồi, chẳng còn manh mối gì mà tìm, chúng ta cũng đi thôi.”

Vừa ra khỏi cánh cổng sắt của nhà máy, Hàn Phong phát hiện ở phía xa xa có bóng người vụt qua, bèn quay lại hỏi: “Bác Cát này, cháu nghĩ bác cũng đừng cố thủ ở đây nữa làm gì. Nơi hoang vu hẻo lánh này, lỡ có sinh bệnh sinh tật thì bác biết gọi ai?”

Cát Thủ Nghĩa đáp: “Biết chứ. Ở gần đây cũng có mấy hộ dân, đi về phía trước độ mấy phút là có một cái chợ quê, gì cũng bán hết. Tôi vẫn khỏe như vâm, hai đứa con cũng hay đến thăm tôi lắm, không sao đâu.”

Hàn Phong mỉm cười, nói: “Vậy được, chúng cháu đi trước đây, nếu bác phát hiện được điều gì thì nhất định đừng đánh động đến ai, lặng lẽ gọi điện cho bọn cháu, hoặc bấm 110 nhé, bác nhớ đấy.”

Ba người rời khỏi nhà máy Hưng thịnh, Phan Khả Hàn hỏi: “Giờ đi đâu? Về phòng Hình sự à? Nếu lại về đây tôi không đi cùng đường với mọi người nữa đâu.”

Long Giai nhìn Hàn Phong, Hàn Phong dài giọng nói: “Về phòng Hình sự làm cái gì! Chúng ta đi ăn, về bên đó chỉ được ăn com hộp mỳ gói, chán chết.”

Phan Khả Hàn lập tức tán thành: “Hay đấy hay đấy, tôi chính là không muốn đi ăn com hộp đó. Tôi dẫn hai người đi một nơi, đảm bảo vừa ý.”

Trên xe, Hàn Phong gác cằm lên lưng ghế lái, trêu chọc Long Giai đang ngồi phía trước: “Chúng ta đi thế này cũng có thể coi như ra ngoài công tác, tiền com nước có được thanh toán không?”

Long Giai lạnh lùng đáp: “Không được.”

Hàn Phong thắc mắc: “Vì sao?”

Long Giai mặt lạnh băng trả lời: “Vì anh không phải là người trong biên chế.”

Hàn Phong quả nhiên mất hứng, mồm miệng méo xẹo, lại quay sang trêu Phan Khả Hàn. Được Phan Khả Hàn chỉ đường, Long Giai lái xe tới bãi đỗ của nhà hàng Đại Long Môn, xe đỗ ở đây đều là BMW, Mercedes-Benz với Ferrari, chỉ nhìn chiếc xe cảnh sát này thôi đã thấy vô cùng lạc quẻ, ngay nhân viên tiếp đón ngoài cửa cũng không mấy nhiệt tình với họ.

Phan Khả Hàn là khách quen ở đây, dẫn hai người Hàn Phong, Long Giai tìm một chiếc bàn tương đối yên tĩnh, đưa thực đơn cho Hàn Phong. Không bao lâu sau đã có một cô nhân viên phục vụ lạnh nhạt đi tới hỏi han, hàn Phong cũng chẳng bận tâm, cầm thực đơn gọi luôn một mạch mười món. Anh ta vừa gọi món xong, về mặt của cô nhân viên lập tức đổi sang tươi cười như hoa, vì những món Hàn Phong gọi, không xét ngon dở, đều là những món đắt tiền nhất.

Cô nhân viên vừa đi khỏi, Phan Khả Hàn liền lên tiếng: “Xem ra anh không đến nỗi nghèo như bác Lãnh nói nhỉ, điệu bộ gọi món cứ như ông chủ lớn ấy.”

Hàn Phong nhìn lại chiếc áo vest thùng thình trên người mình, cười nói: “Phải vậy không Ờm, cảnh sát Long, cô thấy thế nào?”

Cả chặng đường Long Giai hết sức kiệm lời, rõ ràng không thích ứng được với kiểu tiêu tiền này, chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng: “Ừm”

Thịt cá ê hề được mang lên, Hàn Phong lại kêu thêm cả rượu, Long Giai lấy cớ mình không biết uống thoái thác, Hàn Phong liền cùng Phan Khả Hàn uống đến đỏ mặt tía tai, hết chơi oản tù tì lại hát hò không biết mệt, bỏ mặc Long Giai một bên. Long Giai ăn vội ăn vàng cho xong rồi muốn đi ngay, nhưng Hàn Phong sa sầm mặt nói: “Từ từ đã. Cô là thành viên đội tôi, phải phục tùng sắp xếp của chỉ huy, ăn xong bữa rồi mọi người cùng đi.”

Long Giai không uống rượu, nhưng trông mặt đã hơi hoe đỏ, Phan Khả Hàn và Hàn Phong không biết vì nguyên cớ gì đều lơ đi coi như không thấy.

Đội bọn Hàn Phong ăn uống no say mất thêm tiếng rưỡi nữa. Ăn xong, Hàn Phong và Phan Khả Hàn lau miệng, Long Giai gác tay lên ghế, ba người bắt đầu tới nhìn cô, cô nhìn tôi. Cuối cùng, hàn Phong đứng dậy, nhưng anh ta chỉ buông một câu: ‘Nhìn gì mà nhìn? Ai có tiền người ấy trả, tôi ra ngoài đội các cô trước nhé.’ Rồi phui mông đi thẳng.

Long Giai và Phan Khả hàn ngồi đờ tại chỗ, không biết làm thế nào, hàn Phong đề xuất đi ăn hàng, đồ ăn Hàn Phong gọi, hơn nữa anh ta lại là người đàn ông duy nhất trong ba người, cả hai đều không ngờ, gã đàn ông này lại...

Hai người ngồi thêm lúc nữa, Phan Khả Hàn mới nặn ra một nụ cười: “Tôi... tôi có thể, để tôi đi quẹt.” Bữa này, ba người Hàn Phong ăn mất ba nghìn hai trăm đồng.

Phan Khả Hàn ra quầy tính tiền, Long Giai lững thững đi ra trước, vừa tới cửa đã thấy Hàn Phong đứng bên ngoài neho cặp mắt ti hí soi ngực các cô các chị đi qua. Long Giai tới bên cạnh Hàn Phong liền nghe thấy anh ta suýt xoa: “Oa, cặp này bự quá! Ít nhất cũng phải cup 38C mới ôm vừa.”

Câu nói này làm cho Long Giai vô cùng phẫn cảm, ngay chút thiện cảm khi chứng kiến Hàn Phong phân tích suy luận cũng tan biến sạch sành sanh, cô không nhìn được vặc lại: “Những người này là ai cơ chứ?”

Hàn Phong quay đầu liếc sang ngực Long Giai rồi nói: “Ngực mộ không? Bầm sinh đấy.”

Đoạn ánh mắt lại lập tức bị hút theo một bộ ngực khác. Lúc này có hai người đàn ông trung niên nách kẹp túi công văn từ trong nhà hàng bước ra, người mặc bộ vest đen bên tay trái nói: “Ài, lại trượt nữa, lần này tôi lỗ to rồi.”

Người đeo kính bên phải bảo: “Đúng thế, tôi cũng lỗ không ít đây, anh xem, hồi trước toàn là cổ phiếu phi lưu thông chiếm bảy tám mươi, với cả lên chín mươi phần trăm tổng vốn cổ phần, giờ lại đổi thành lưu thông hết, không trượt giá mới là lạ đây.”

Hai người mau chóng đi lướt qua Hàn Phong, Hàn Phong thoáng nhíu mày, ghi nhớ đoạn hội thoại vừa rồi. Phan Khả Hân bước ra, sau khi cả ba lên xe, Long Giai hỏi: “Đưa cô đến đâu đây?”

Phan Khả Hân nói: “Tôi phải tới chỗ ông nội, vừa hay tiện đường.” Đoạn lại bảo với Hàn phong: “Tôi dẫn anh đi xem tòa nhà mới của ông nội tôi.”

Hàn Phong hỏi: “Toàn nhà mới? Lớn chừng nào?”

Phan Khả Hân chắc lưỡi nói: “Cao ốc Thiên Uy, sau hoàn công, nó sẽ thay thế cao ốc Kim Uy trở thành công trình kiến trúc cao nhất thành phố này.”

Hàn Phong kinh ngạc: “Ồ, hóa ra là nhà cô làm tiền vậy cơ à?”

Phan Khả Hân nhếch miệng cười, nói: “Tôi cũng không rõ nữa, anh trông thì biết.”

Hàn Phong thoáng nghĩ ngợi: “Được, lần sau tôi lại dẫn cô ra ngoài ăn.”

Phan Khả Hân sững người, còn chưa kịp đáp lời, Long Giai ngồi trước mặt đã buông một câu: “Mặt dày vô liêm sỉ.”

Hàn Phong lại đáp trả: “Ngưỡng mộ không? Bẩm sinh đấy.” làm Phan Khả Hân phá lên cười khanh khách. Hàn Phong ngồi phía sau, không biết đã làm gì, chỉ nghe Phan Khả Hân la oai oái: “Này, anh ghê quá đi, ngồi ra xa chút, tôi sợ anh rồi đấy.” Long Giai nghe thấy tức anh ách.

Lát sau, Phan Khả Hân lại hỏi: “Ngà anh ở đâu? Lúc nào cũng dẫn chúng tôi tới chơi đi.”

“Ha ha” Hàn Phong cười khan mấy tiếng, rồi không ho he gì nữa.

Phan Khả Hân thề thốt: “Rốt cuộc có được không vậy?”

Hàn Phong trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Được, tôi dẫn cô về, tới lúc đo chúng ta... e hèm, hí hí, ha ha.”

Long Giai nghe mà nghiêng răng nghiêng lợi. Có vẻ đã tới nơi Phan Khả Hân nói, qua cửa kính xe, Hàn Phong nhìn thấy tòa cao ốc cao vút chọc trời, lại không kìm được thốt lên “Oa” thán phục. Khung chính tòa nhà đã được dựng xong, đang trong giai đoạn thi công gấp rút, theo Phan Khả Hân giới thiệu thì tòa nhà này cao tám mươi một tầng.

Tiền Phan Khả Hân đi rồi, không khí trong xe có phần ngột ngạt, Hàn Phong và Long Giai không ai nói câu nào. Nhưng chỉ được một lúc, Hàn Phong lại đặt tay lên vai Long Giai, Long Giai vùng ra, giận dữ quát: “Bỏ bộ vuốt chó của anh ra.”

Hàn Phong phân trần: “Tôi chỉ định hỏi cô xem cô có biết về thị trường cổ phiếu không thôi mà.”

Long Giai thậm chí không buồn mở miệng, chỉ tay vào hàng chữ “Vui lòng không nói chuyện với người điều khiển phương tiện” dán trên xe, Hàn Phong khề rên lên, rồi không nói gì nữa.

Về đến phòng Cảnh sát hình sự, thấy bọn Lãnh Kính Hàn đang bung mỗi người một hộp com, Hàn Phong liền bước vào nói: “Ha ha, tôi biết các anh lại ăn com hộp mà.”

Lâm Phàm và Lý Hường vừa thấy Hàn Phong về, vội bung hộp com đứng dậy hỏi: “Điều tra thế nào rồi? Bọn tôi vừa được nghe nguyên nhân cái chết của Lâm Chính, quả là quả ảo diệu, sao cậu lại nghĩ ra được thế?”

Lãnh Kính Hàn cũng hỏi: “Cậu ăn uống gì chưa?”

Hàn Phong hì hả chìa ngón tay cái ra sau vai: “Đương nhiên là rồi, chúng tôi ăn ở Đại Long Môn cơ đấy.”

Lưu Định Cường vừa gấp một sợi thịt bỏ vào miệng, bâng hoàng thốt lên: “Oa! Xa xỉ thế!” Rồi ngay lập tức quay sang bảo Lãnh Kính Hàn: “Trưởng phòng, bọn họ làm vậy có quá đáng quá không?”

Lãnh Kính Hàn không buồn đếm xỉa đến hàn Phong nữa, mà hỏi thẳng Long Giai: “Ai trả tiền?”

Long Giai ngây người, thâm nhủ: “Trưởng phòng Lãnh quả nhiên hiểu rõ Hàn Phong, biết ngay anh ta không đòi nào trả tiền.” Cô đáp: “Khả Hân trả ạ.”

Lãnh Kính Hàn và com, gật gù: “Ừm, con bé trả là phải, cũng chỉ có nó mới nghĩ ra chuyện đi ăn ở những chỗ ấy.” Đoạn lại nói: “Vừa có fax từ sở Công thương đây, đang để trên bàn làm việc của tôi, Hàn Phong, cậu xem đi.”

Hàn Phong đi lấy tài liệu, Lâm Phàm vẫn lẳng nhẳng theo hỏi: “Thế nào? Các anh có phát hiện được gì ở nhà máy của Lương Hưng Thịnh không?”

Lý Hường cũng theo sau trình bày: “Chúng tôi đã bắt đầu theo dõi một số điểm cố định rồi, vừa mới báo cáo sơ bộ với trưởng phòng Lãnh, giờ cậu xem...”

Long Giai thắc mắc: “Trường phòng, sao anh biết Hàn Phong không đòi nào trả tiền?”

Lãnh Kính Hàn không buồn ngủm đầu, lúng búng đáp: “Cậu ta... cô có ép khô cái xác ấy cũng chẳng ép ra nổi một xu đâu. Bảo cậu ta trả tiền còn khó hơn bảo mặt trời mọc đằng Tây ấy chứ!”

Lưu Định Cường cũng lấy làm hứng thú hỏi: “Thế thì cậu ta lấy gì ăn uống?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thì lang thang khắp nơi ăn chực, thông thường được bữa nay mất bữa mai, đến khi đói không chịu nổi nữa thì đi ăn quýt.”

Long Giai và Lưu Định Cường càng nghe càng tò mò, Long Giai nói: “Vây... vậy anh ta sống bằng gì? Không thể suốt ngày đi ăn quýt chứ? Anh ta... anh ta thật sự không có nghề nghiệp gì sao?”

Lãnh Kính Hàn ngẩng đầu lên, nhìn Long Giai và Lưu Định Cường rồi nói: “Ai bảo vậy. Cậu ta là thám tử tư đấy thôi. Có điều không ai thuê nên cậu ta đương nhiên không lấy đâu ra tiền ăn cơm. Cô cậu... cô cậu cũng đừng hỏi tôi làm gì, tôi cũng không tỏ tường hết đâu, muốn biết thì cứ đi mà hỏi cậu ta.”

Long Giai và Lưu Định Cường quay sang nhìn nhau, cảm giác con người tên Hàn Phong này thực có quá nhiều bí ẩn khó lòng giải thích. Hàn Phong cầm tài liệu quay lại, vớt xoạch lên bàn, nói: “Bắt đầu từ năm ngoái, chỉ có trong vòng một năm đã có năm công ty đăng ký dưới tên Đinh Nhất Tiểu; trong đó có hai mỏ khoáng sản, do công ty hữu hạn mỏ Hằng An và công ty hữu hạn mỏ Phúc An khai thác; hai công ty thi công xây dựng là công ty hữu hạn xây dựng Phúc Hưng và công ty hữu hạn xây dựng Long Kiến; một nhà máy thép nhỏ là công ty hữu hạn vật liệu thép Thành An. Cứ coi như hần ta lo được vốn do tích lũy ban đầu, nhưng sao có thể đột nhiên muốn thành lập nhiều công ty đến thế được? Hơn nữa, lại phải tìm người quản lý ở đâu đâu chứ hần nào có kinh nghiệm kinh doanh gì. Đúng là kỳ lạ hết sức! Có thể hần ta là kẻ cuồng kinh doanh, nhưng công ty của hần chỉ có ba cái ở Hải Giác, còn hai cái khác lại ở cách đây rất xa, có ai làm ăn kiểu ấy không chứ? Cảm giác này là thế nào nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cảm giác gì?”

Hàn Phong nhú mày trầm tư, đoạn quyết đoán nói: “Không nghĩ chuyện này vội, các anh tìm hiểu thông tin về họ hàng của Đinh Nhất Tiểu thế nào rồi?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Gia đình Đinh Nhất Tiểu chỉ có một người họ hng ở Hải Giác, đó là ông chú của hần ta. Nhưng người này sống một mình, không lấy vợ, hơn nữa đã qua đời cách đây sáu năm, Đinh Nhất Tiểu sau đó một năm thì chuyển tới Hải Giác, thừa kế bất động sản của ông chú, đồng thời bắt đầu phát triển tại đây. Có chuyện này rất thú vị, chắc các cậu sẽ hứng thú. Đợi tí tôi lấy cho cậu xem.” Lãnh Kính Hàn bưng hộp cơm đi vào phòng.

Lãnh Kính Hàn vừa đi khỏi, Hàn Phong đã tròn tròn mắt hỏi Lâm Phàm: “Nya, nói nghe xem, cái cô ủy viên hội đồng quản trị bọn cậu gặp ở Thiên Nhai ấy, rốt cuộc đẹp đến cỡ nào?”

Lâm Phàm nói: “Tôi còn tưởng anh định hỏi đã điều tra quan hệ xã hội của Lâm Chính đến đâu rồi chứ, sao lại nhớ ra chuyện này?”

“Vi anh ta có được cái nét gì đâu!” Long Giai sung sả dựng ngược lông mày, mặt lạnh băng.

Lâm Phàm cười nói: “Ồ, tôi hiểu rồi. Nói thế nào nhỉ? Cao khoảng một mét bảy lăm, dáng người rất tuyệt, nhuộm tóc vàng kim, uốn lộn, chính là cái kiểu đang mốt ấy. Nghe nói năm nay hai mươi tư, hay hai mươi lăm nhỉ? Dù gì thì cũng rất trẻ, nhưng đã làm đến quản lý cấp một ở tập đoàn rồi, lợi hại không?”

Hàn Phong sáng mắt lên: “Cô ấy tên là gì?”

Lúc này, Lãnh Kính Hàn mang một chồng tài liệu ra bảo: “Cậu xem cái này đi. Đây là những vụ án Đinh Nhất Tiểu đã tiếp nhận trong mấy năm nay ở Hải Giác, để tôi kiểm tra xem cậu phát hiện ra vấn đề gì trong này. Các cô cậu ai cũng có thể lấy đọc, xem có phát hiện gì không?”

Hàn Phong dùng tay ước lượng, chưa đến mười phân, mỗi vụ án đều chỉ có bản phán quyết giản đơn, anh ta tiện tay lật lật, uể oải nói: “Cái này mà cũng phải kiểm với tra ư.”

Long Giai là người đầu tiên vợ lấy cặp tài liệu trước mặt hàn Phong, nhủ thầm: “Có gì giỏi giang chứ, anh nhìn ra được tôi cũng nhìn ra được.” Cô lật đọc từng bản phán quyết, rồi nói: “Đinh Nhất Tiểu trong mấy năm nay tổng cộng tiếp nhận một trăm bảy mươi ba vụ án, trong đó vụ lâu nhất là nửa năm, ngắn nhất là ba ngày, giá trị tài sản lớn nhất là mười sáu triệu tệ, có ba mươi sáu vụ tố tụng thương mại, bốn mươi hai vụ tranh chấp dân sự, tám mươi chín vụ án hình sự, còn cả bảy vụ thuộc các lĩnh vực trọng tài lao động, ô nhiễm môi trường, khiếu nại du kích, tranh chấp y tế, vân vân. Trong đó, hần thắng kiện một trăm năm hai vụ, tiếp nhận hòa giải hai mươi một vụ, không có vụ nào thua kiện.”

“Ồi cha!” Hàn Phong vỗ tay nói: “Quả nhiên là dân IT, số liệu thống kê chính xác hết máy tính. Nhưng ai bắt cô thống kê đâu, trong đồng tài liệu này rốt cuộc có vấn đề gì nào?”

Long Giai đỏ bừng mặt, trong đây thì có vấn đề gì chứ? Cô quả thật không phát hiện ra nổi. Lưu Định Cường nhận lấy tập phán quyết, đọc một lượt bèn nói: “Trong đây, có sáu mươi vụ do cùng một thám phán tên Trình Tự Lực thụ lý, cả bốn mươi ba vụ, thư ký phiên toàn đều là Lưu Thủy Bình, liệu có phải Đinh Nhất Tiểu đã mua chuộc người trong tòa án không?”

Hàn Phong giơ ngón tay cái: “Cao thủ, tiểu tiết kiểu ấy mà anh cũng chú ý tới, nghe nói anh ở bên pháp y, quả nhiên là tinh tế tỉ mỉ.”

Lưu Định Cường mừng rỡ hỏi lại: “Bọn họ có vấn đề thật sao?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không biết nữa, dù gì tôi cũng không nhận ra họ có vấn đề ở đâu cả.”

Lâm Phàm nói: “Ở tòa án chỉ có ngân áy thẩm phán, các vụ của Đình Nhất Tiểu nhận lại chủ yếu xảy ra ở Hải Giác, đương nhiên là do mấy người đó ký tên đóng dấu rồi, đây mà là vấn đề gì chứ.” Anh ta cầm lấy tập tài liệu, mở to mắt xem cho kỹ.

Hàn Phong không đành lòng, lên tiếng gọi ý: “Vấn đề rất rõ ràng, chỉ cần anh nghĩ tới thì nhất định có thể nhìn ra.”

Lâm Phàm lại càng tròn mắt to hơn, cùng Lý Hường chau đầu nghiên cứu, Lãnh Kính Hàn uống ngụm nước, hỏi: “Có thật cậu nhìn ra rồi không? Bằng cách nào?”

Hàn Phong cười nói: “Rất đơn giản, anh cảm ra biên bản phán quyết, như vậy tức là vấn đề không liên quan gì đến tình tiết từng vụ án, thoát xem qua thì thấy có đủ các loại án, cũng không thể là chuỗi vụ án, vậy thì, bắt tay từ phạm vi lớn trước, không nằm ngoài điều kiện, thời gian và địa điểm. Địa điểm đa phần ở Hải Giác, cũng có ở nơi khác, nhưng không tuân theo quy luật, thời gian lại khác, ha ha.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Không cần tìm nữa đâu, phong phải ở giữa thiếu mấy trang mà là giai đoạn đó, quả thực trông trơn.” Ông đồng thời nói với Hàn Phong: “Tôi vô tình phát hiện ra thôi, trong thời gian đó độ nửa năm, Đình Nhất Tiểu không hề nhận một vụ án nào.”

Hàn Phong nói: “Nhìn góc độ thời gian, sau quãng nửa năm trông trơn này, Đình Nhất Tiểu bỗng bắt đầu thành lập doanh nghiệp. Hấn ta đã làm gì trong nửa năm đó? Lẽ nào bị người ngoài hành tinh bắt cóc tẩy não?”

Lãnh Kính hàn cau có: “dù cái gì mà đùa. Tóm lại, tôi cho rằng nếu có thể tìm ra Đình Nhất Tiểu đã làm gì, qua lại với ai trong những năm đó, chắc chắn sẽ giúp ích cho việc phá vụ án này.”

Hàn Phong cười ha hả: “Thực tế chút đi ông anh oi, điều tra một người bình thường làm những việc bình thường gì mấy năm về trước, mà giả dụ người đó có ý định giấu giếm, đã gần như không thể nổi rồi, chẳng thả lần theo manh mối khác còn hơn.”

Hàn Phong hỏi Lý Hường: “Còn chuyện bố trí theo dõi thì thế nào?”

Lý Hường trả lời: “Chúng tôi đã cắt cử lực lượng chuyên nghiệp ở văn phòng luật, nhà riêng của Đình Nhất Tiểu cũng như nơi ăn chơi hấn ta thường lui tới, chắc không có vấn đề gì.”

Hàn Phong nói: “Năm doanh nghiệp của Đình Nhất Tiểu cùng những người phụ trách trực tiếp cũng cần phải giám sát.”

“Hả!” Lý Hường ngỡ ngàng kêu lên: “Nhưng hết người mất rồi. Chúng tôi đã nhờ cả mấy đồng chí bên đồn cảnh sát, có điều người ta dù gì cũng bận việc, không thể huy động tất cả đi theo dõi mình vụ này được.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Trương Nghệ và Hạ Mạt đang tìm cách lắp đặt các thiết bị theo dõi, khi xong việc có thể thêm nhân lực.”

Lâm Phàm nói: “Tôi nghĩ không cần thiết phải khuai chiêng gõ trống ầm ỉ làm gì, như thế có khi lại đánh động đến kẻ tình nghi. Chẳng bằng thuận theo tự nhiên, hiện giờ theo dõi Đình Nhất Tiểu là nhiệm vụ quan trọng nhất, đến khi tình hình có biến chuyển mới thì ta tùy cơ ứng biến.”

Hàn Phong liếc xéo Lãnh Kính Hàn: “Quả thật không điều được ai đi nữa?” Lãnh Kính Hàn đáp: “Có thể xin viện trợ từ các khu vực lân cận.”

“Ài...” Hàn Phong thở dài, bước ra cửa, “Vậy để tôi đi xem tình hình bên tổ theo dõi trước xem sao”

Lý Hường đề nghị: “Để tôi dẫn đường”

Lâm Phàm nói: “Tôi cũng cần qua bên đấy xem thế nào, trưởng phòng Lãnh, bọn em đi trước.”

Ra đến cửa, hàn Phong lại bảo: “Phải rồi, Long Giai, cô tìm hiểu đường hướng hoạt động của năm doang nghiệp do Đình Nhất Tiểu đứng tên giúp tôi, cả tình hình kinh doanh, điều động nhân sự, thu chi tài vụ, càng chi tiết càng tốt” Đoạn nở nụ cười nhe nhòn thường thấy, cùng Lý Hường đi mất.

Trung tâm giám sát nằm ở tầng hai mươi lăm đối diện văn phòng luật của Đình Nhất Tiểu, vừa vặn nhìn được toàn cahr bên trong văn phòng. Một nhân viên đang thận trọng dùng rèm cửa che đi uống kính viễn vọng, giám sát nhất cử nhất động bên văn phòng luật, mấy người khác phụ trách giữ thông tin liên lạc với các nhân viên theo dõi hiện trường. Hạ Mạt và Trương Nghệ thì tiu nghỉu ngồi trên ghế. Lâm Phàm bước vào phòng bèn hỏi: “Thế nào rồi? Các cậu quay lại nhanh thế à?”

Hạ Mạt uể oải xua tay, nói: “Thôi đừng nhắc đến nữa, nhiệm vụ thất bại rồi”

Lý Hường thắc mắc: “Nhiệm vụ thất bại?”

Trương Nghệ lắc đầu nói: “Chúng tôi không tài nào lắp đặt nổi hệ thống giám sát trong nhà riêng lẫn phòng làm việc của Đình Nhất Tiểu.”

Hàn Phong cũng lầy lăm lạ: “Vi sao?”

Hạ Mạt xòe tay nói: “Cả nhà riêng lẫn phòng làm việc của Đình Nhất Tiểu đều là hệ thống giám sát khác, hơn nữa, còn giám sát liên tục 24/24. Anh bảo, chúng tôi làm cách nào lách qua được cái hệ thống đó mà đi lắp thêm cái khác”

Lý Hường ngạc nhiên: “Có hẳn một hệ thống giám sát? Lẽ nào ban ngành khác cũng đag điều tra Đinh Nhất Tiểu?”

Hạ Mạt nói: “Không đâu, mấy cái máy đó đều ở những chỗ rất dễ thấy, theo tôi thì giống như Đinh Nhất Tiểu tự lắp đặt đúng hơn”

Trương Nghệ bổ sung: “Có thể là phòng trộm, nhưng đúng là hiếm thấy nơi nào canh phòng cẩn mật đến vậy. Chúng tôi cũng định lắp máy nghe lén và thiết bị theo dõi, nên đành chịu. giờ trong phòng làm việc của hắn mới chỉ lắp đặt được một máy quay, phạm vi giám sát rất hạn chế, còn về thiết bị nghe lén thì có thể mời chuyên gia tới cài”

Lý Hường như sức hiểu ra: “Hắn đã tự mình lắp đặt thiết bị theo dõi, cnagf chứng tỏ hắn nhất định có vấn đề”

Hàn Phong im lặng, mấy thiết bị thông tin thì nhau kêu tí tí, các tổ theo dõi hiện trường liên tục báo về hành tung của Đinh Nhất Tiểu. “Hắn và tên lùn vừa ra khỏi quán cà phê, đã lên xe, giờ đang di chuyển về hướng Định Nam Môn”

“Đã rõ, số 6, mục tiêu đang di chuyển về phía anh, chú ý đừng để mất dấu”

“Đã rõ”

“Đã phát hiện mục tiêu, nhắc lại, đã phát hiện mục tiêu, hiện giờ mục tiêu đang di chuyển tới hướng đường Hoa Đông”

“Đã rõ, bám đuôi tới Tây Hoàn, sau đó quay đầu, số 9 chuẩn bị, mục tiêu đang tiến gần về phía cậu”

“Số 9 đã rõ.” Hạ Mạt nói: “Hắn đag về văn phòng luật đấy”

“Không được!” Hàn Phong trầm ngâm hồi lâu đột nhiên kêu lên: “Nhất định phải điều tra năm doanh nghiệp kia.”

Ai nấy đều đổ dồn mắt vào anh ta, Hàn Phong chậm rãi nói: “Với lịch làm việc hàng ngày, Đinh Nhất Tiểu chắc chắn không có thời gian quản lý mấy doanh nghiệp đó, hắn ta lập ra ngân ấy doanh nghiệp nhất định có mục đích riêng, cần phải điều tra cho rõ”

Hàn Phong nói với Lý Hường: “Anh hỏi Long Giai xem cô ấy đã điều tra được những gì.”

Lý Hường vội kết nối điện thoại: “A lô, Long Giai à? Bên cô điều tra đến đâu rồi?”

“Chưa đến đâu cả! Vẫn đag điều tra! Anh vội gì chứ!” Đến người ngồi xa điện thoại nhất cũng nghe rõ tiếng Long Giai.

Lý Hường sững sờ, gấp điện thoại lại, ngo ngắc: “Ăn phải thuốc nổ chắc? Tôi cũng có đụng chạm gì đến cô ấy đâu, làm sao thế không biết?”

Hàn Phong lại nhe nhón đắc ý: “Ờ, tức rồi.”

“Thuốc nổ?” Hàn Phong như sức nhớ ra gì đó, bèn hỏi Hạ Mạt: “Cậu bảo chỗ thuốc nổ dùng để đánh lén chúng tôi đêm qua là mìn núi phải không?”

Hạ Mạt đáp: “Tôi chỉ dựa vào những gì còn sót lại phán đoán thế thôi, vẫn chưa làm giám định, cụ thể thì giao lại cho tổ chuyên án dưới quyền sở trường Quách điều tra rồi”

“Cái chết của Lương Hưng Thịnh, cái chết của Lâm Chính, thiết bị chống theo dõi của Đinh Nhất Tiểu, và năm doanh nghiệp của hắn ta” Hàn Phong ôm đầu nhẩm nhó: “Tất cả những chuyện này, rõ ràng đều có mối liên hệ nào đó, nhưng lại càng lúc càng rời rạc, không làm sao xâu chuỗi được, rốt cuộc chúng ta đã bỏ sót điểm nào nhỉ?”

Bọn Hạ Mạt an ủi: “Đừng cuống, tình tiết vụ án phức tạp như thế, anh muốn phá giải trong thời gian ngắn đương nhiên là không thể rồi.”

Trương Nghệ cũng nói: “Dù gì chỉ mới bắt đầu. Hơn nữa, đã tìm ra nguyên nhân cái chết của Lâm Chính, áp lực đè lên đầu chúng ta cũng nhẹ bớt nhiều rồi. Nói thực, về điểm này tôi phục anh sát đất đấy.”

Lý Hường và Lâm Phàm cũng phụ họa theo, nhưng tâm trạng của hàn Phong vẫn không khá lên được, đây không phải kết quả anh ta mong muốn, vụ án này ngay từ đầu vốn là một sợi dây, về sau phân làm hai sợi, về sau nữa bản thân anh ta đang chập hai sợi này vào làm một. Cứ ngỡ rằng lần tới Đinh Nhất Tiểu là đến lúc thu nốt đoạn dây cuối, nhưng giờ xem ra, sợi dây Đinh Nhất Tiểu này lại còn có điểm nào đó rất rối, rốt cuộc dây dợ từ đâu tung ra để đến nỗi không thể xoắn thành một mối, làm các tình tiết cứ loạn lên thế này? Hàn Phong đột nhiên nghĩ: “Lẽ nào, bọn chúng còn có mục đích mà ta chưa biết? Nhưng, nếu đến cả mấy tỷ tiền vốn kia cũng không phải mục đích của bọn chúng, thì thứ bọn chúng muốn rốt cuộc là gì?”

Công việc theo dõi vẫn tiếp tục được tiến hành, Lãnh Kính Hàn ngoài việc báo cáo tình hình tiến triển lên cấp trên, còn liên lạc với các ban ngành hữu quan của mấy thành phố lân cận, đề đến lúc cần kíp có được sự hỗ trợ toàn diện. Long Giai ôm đầy một bụng hăm hực điều tra thông tin về năm doanh nghiệp của Đinh Nhất Tiểu, đến tận lúc ăn cơm tối vẫn không nói với Hàn Phong câu nào.

Buổi tối, sau khi Lãnh Kính Hàn làm xong báo cáo ngày, ai nấy đều giải tán. Lãnh Kính Hàn tìm được nơi ở mới, lại kéo hàn Phong đi cùng, hàn Phong cần nhắc: “Lần này chúng ta không phải hứng bom nữa đấy chứ?” Lãnh Kính Hàn nói: “Yên tâm, lần này nơi chúng ta tới là khu nhà bí mật dùng để bảo vệ các nhân vật chủ chốt của chính phủ, đảm bảo không ai đến quấy rầy giấc ngủ của tôi với cậu đâu.”

Nơi ở bí mật, rất gần trụ sở phòng cảnh sát hình sự, trông bề ngoài không khác gì nhà dân bình thường, chỉ là nằm giữa tòa nhà, tiện bảo vệ nghiêm ngặt mà thôi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, Hàn Phong bảo Lãnh Kính Hàn: “Anh Lãnh, có chuyện này tôi cần nhắc anh.”

“Cậu nói đi.”

“Tôi cảm thấy, chỉ là phỏng đoán của cá nhân tôi thôi, hình như đối thủ nắm rõ nhất cử nhất động của chúng ta”

Lãnh Kính Hàn vốn đã nằm xuống, nghe hàn Phong nói vậy lập tức nhồm đậy: “Cậu nói thế là ý gì? Cậu muốn nói, trong chúng ta có nội gián?”

Hàn Phong ngáp ngừng: “Tôi chỉ cảm giác...”

Lãnh Kính Hàn lại trở người nằm xuống, vơ lấy cái khăn mặt: “Ngủ thôi. Tôi tin tưởng người của tôi, cậu cũng nên tin họ”

Hàn Phong lẩm bẩm: “Phải trái đúng sai, về sau mới biết được.”

Cùng lúc ấy, Hạ Mạt ở trung tâm giám sát cũng đang lâu bầu: “Đinh Nhất Tiểu làm trò gì thế không biết, muộn thế này rồi vẫn chưa về nhà”

Trương Nghệ kêu lên: “Xem này, hần ta kéo rèm cửa lại rồi, chắc sắp đi rồi đấy. Kỳ lạ, sao vẫn chưa tắt đèn nhỉ?”

Là bởi, Đinh Nhất Tiểu và A Bát ở trong phòng, lại nghe thấy tiếng còi hiệu bíp bíp. Trên màn hình máy tính vẫn là quang cảnh phòng làm việc trên toàn nhà cao tầng nọ, lúc này, sắc trời trên màn hình cũng đã thành một màu đen kịt. Vẫn chỉ thấy một chiếc ghế làm việc, giọng nói phát ra từ chiếc ghế có vẻ rất gấp gáp: “Có chuyện này, nhất định báo ngay cho anh. Phía cảnh sát đã làm rõ nguyên nhân cái chết của Lâm Chính.”

Đinh Nhất Tiểu kêu lên thất thanh: “Anh nói sao, chẳng phải anh bảo họ không đời nào tìm ra mà?”

Chiếc ghế nói: “Tôi đnahs giá thấp thực lực của hần ta. Tiến triển phía cảnh sát nhanh hơn nhiều so với chúng ta nghĩ. Hơn nữa, bọn họ đnag điều tra anh.”

Đinh Nhất Tiểu ngồi phịch xuống ghế, chiếc ghế trên màn hình lại tiếp tục nói: “Nếu lúc này anh tắt đèn, vén một góc rèm cửa lên, chưa biết chừng tòa nhà đối diện đnag có cảnh sát theo dõi anh cũng nên.”

Đinh Nhất Tiểu hoang mang: “Vậy giờ chúng ta phải làm sao?”

“Ha ha” Chiếc ghế phát ra tiếng cười lạnh lùng. “Anh sợ cái gì, một chốc một lát bọn họ làm sao đã tìm ra nổi chứng cứ, dám làm gì anh đây. Còn nữa, cảnh sát tuy đã biết Lâm Chính bằng cách nào mà chết, nhưng vẫn chưa biết Lâm Chính vì sao phải chết. Còn về mục đích của chúng ta thì đám người ấy lại cnagf mù mờ. Kế hoạch vẫn tiến hành đâu vào đấy, không gặp bất kỳ trở ngại nào. Có điều, để tranh thủ thời gian, sắp tới tôi sẽ về Hải Giác, anh có thể khởi động kế hoạch C đi.”

“Hả!” Sắc mặt Đinh Nhất Tiểu tái xanh, các cơ trên mặt co rúm lại, giọng run run: “Ngay... ngay bây giờ? Bây giờ khởi động luôn kế hoạch C sao?”

Chiếc ghế cười nói: “Sợ cái gì. Huấn luyện lâu vậy rồi, cũng nên cho chúng xông pha chiến trường chứ. Huống hồ, chúng vốn được chuẩn bị để hy sinh vì chúng ta, không phải sao?”

Đinh Nhất Tiểu nhìn A Bát, do dự nói: “Nhưng, chúng tôi vẫn chưa đủ...” Chiếc ghế sột ruột cắt ngang: “Đầu tiên cứ gây ra hai vụ hỗn loạn nhỏ, sau đó mới làm lớn hơn. Tôi muốn cảnh sát phải nhọc công loay hoay, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Để xem xem hần có ba đầu sáu tay không. Còn nữa, kỳ bán đấu giá tuần sau, anh chuẩn bị thế nào rồi? Đừng làm tôi thất vọng đấy.”

Đinh Nhất Tiểu lau mồ hôi nói: “Không đâu, không đâu.”

Màn hình máy tính lóe lên rồi tắt phụt. Đinh Nhất Tiểu vẫn còn không ngớt lau mồ hôi, miệng lẩm bẩm: “Kế hoạch C, khởi động kế hoạch C, cuối cùng vẫn phải khởi động rồi.”

Sáng sớm hôm sau, nói đúng hơn là tờ mờ sáng, tầm bốn năm giờ, điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn đổ chuông, Hàn Phong bắt máy, giọng Long Giai rất cấp bách: “hàn Phong phải không? Mau dậy đi.”

Hàn Phong mơ màng đáp: “Mới một ngày không nói chuyện mà cô đã nhớ tôi rồi sao?”

Long Giai gắt lên: “Đồ ngốc, bảo trưởng phòng nghe điện thoại.”

Hàn Phong lay gọi Lãnh Kính Hàn: “thuộc cấp của anh tìm anh này.”

Lãnh Kính Hàn cũng mắt mũi nhập nhèm, nhưng vừa nghe xong điện thoại lập tức ngồi dậy, nói với hàn Phong: “Đi thôi, đầu mối kia của cậu xảy ra chuyện rồi.”

Hàn Phong bấy giờ mới tỉnh táo đôi chút, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Lãnh Kính Hàn vừa mặc quần áo vừa nói: “Long Giai báo, ông lão gác cổng ở xưởng gia công Hưng Thịnh bọn cậu đi xem sáng qua, chết rồi. Chúng ta tới hiện trường xem sao.”

“Anh nói gì?” Hàn Phong luống cuống bò dậy, mặc quần áo nhanh không kém Lãnh Kính Hàn.

Đèn xe cảnh sát nhấp nháy, người đầu tiên nhận được báo án là đồng chí bên đồn cảnh sát địa phương, Long Giai đã đến hiện trường trước, nên mới giải thích cho hai người bạn Hàn Phong: “Một người dân sống ở gần đây có việc ra ngoài sớm đã phát hiện ra vụ án. Khi đó là bốn rưỡi sáng, vì thấy đèn phòng bảo vệ cứ sáng mãi nên anh ta đi tới xem sao. Tiếp đó thì phát hiện ra thi thể. Anh ta lập tức nghĩ tới việc báo án, đồng chí ở đồn cảnh sát biết chúng ta đang điều tra về nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh đã gọi điện đến văn phòng, tôi là người nhận điện thoại.”

Hàn Phong lấy làm lạ: “Muộn thế rồi cô ở văn phòng làm gì?”

Long Giai lạnh lùng đáp: “Tìm tài liệu”

Hàn Phong nhú mày: “Tận tâm thế?”

Long Giai quay ngoắt sang bên, nói: “Đi xem hiện trường thôi, người bên đồn cảnh sát đang thu thập chứng cứ.”

Vốn dĩ, cô tìm tài liệu về năm doanh nghiệp kia cả một buổi chiều vẫn không có tiến triển gì, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến cảnh Hàn Phong và Phan Khả Hân là loi ong bướm, bụng rủa sả Hàn Phong là hạng lưu manh, ai đến cũng không từ, lại thấy mình chả có điểm gì thua Phan Khả Hân, cô ta chỉ được mỗi cái lăm tiền, đến khi người ngoài lại thầm nghĩ mình việc gì phải căng thẳng như thế, vẫn còn chưa quen thân gì với Hàn Phong, sao phải bực mình vì hạng lưu manh nhãi nhép đó, thật chẳng đáng, nhưng nghĩ trước nghĩ sau, càng nghĩ lại càng đau lòng. Long Giai chẳng có tâm trạng ngủ nghê, trong con tức giận chỉ muốn mau chóng tìm ra thông tin, kết thúc vụ án này nhanh nhất có thể, để không còn phải qua lại gì với tên thám tử háo sắc ấy nữa. Những suy nghĩ này, cô không đời nào nói cho Hàn Phong biết.

Hàn Phong phóng mắt nhìn ra xa, lập tức kêu lên: “Không ổn, bọn họ làm thế này sao được, mau báo cho Lưu Định Cường, hoặc Hạ Mạt mang đồ nghề xuống đây.”

Long Giai lên xe nói: “Mấy người họ đang trên đường đến rồi. Tôi ra đầu đường đợi, chỗ này hơi khó tìm”

Bọn Hàn Phong đi tới phòng bảo vệ, chỉ thấy không gian chật hẹp bên trong đã có bốn năm người, mới trong số họ vừa trông thấy Lãnh Kính Hàn liền vồn vã chào hỏi: “Trưởng phòng Lãnh, các anh đến nhanh thật đấy.”

Không phải ai xa lạ mà chính là vị sở trưởng Quách họ mới gặp tới qua, ông ta chỉ tay nói: “Đây là Tiểu Trương, người nhận báo án đầu tiên. Còn bên kia là Chu Đại Minh, án do anh ta báo.” Lãnh Kính Hàn và sở trưởng Quách trao đổi về vụ án.

Hàn Phong nhòm qua cửa sổ thấy bác cát nằm ngửa trên nền đất, xung quanh vương vãi vết máu khô, có mấy cảnh sát đang chụp hình, thu thập vật chứng. Hàn Phong chỉ nhìn lướt qua rồi đi hỏi han Chu Đại Minh đang đứng gần đó. Chu Đại Minh là nông dân địa phương, gánh một gánh rau, kể với Hàn Phong: “Buổi sáng tôi dậy lúc bốn giờ, vốn định đi chợ sớm, nhưng tới đây thì thấy trong phòng bảo vệ vẫn sáng đèn. Tôi biết người trông nhà máy này là một ông lão, nhưng khi đó bốn bề không thấy bóng người, đèn sáng như thế rất chói mắt. Tôi ngờ là ai quên tắt đèn, bèn tiến lại xem thì được phen khiếp vía.”

Hàn Phong hỏi: “Lúc bốn giờ sáng anh dậy có nghe thấy âm thanh nào đặc biệt không?”

Chu Đại Minh đáp: “Không. Tuy tôi chỉ là anh bán rau, nhưng cũng hiểu xảy ra án mạng phải bảo vệ hiện trường chứ. Sau khi gọi điện tôi ngồi canh ở đây suốt, đến tận khi anh cảnh sát tới.” Nói đoạn chỉ vào Tiểu Trương sở trưởng Quách vừa giới thiệu.

Hàn Phong tiếp tục hỏi: “Anh gọi điện thoại bằng gì?”

Chu Đại Minh trả lời: “Chắc, trong phòng bảo vệ có máy điện thoại. Nhưng tôi không dám vào, nên với lấy điện thoại qua cửa sổ rồi gọi.”

Hàn Phong gật gù, thăm than: “Hiểu thì hiểu, nhưng vẫn làm hỏng hiện trường.”

Chu Đại Minh nói: “Đồng chí cảnh sát ơi, tôi đã có thể đi được chưa? Tôi không kịp buổi chợ sớm nữa rồi, còn không mau đi thì chỗ rau này héo hết chẳng bán được mất.”

Hàn Phong gật đầu, tự ý cho phép anh ta. Chu Đại Minh quảy gánh rau, vội vã bước đi. Hàn Phong lại đi tới bên ngoài phòng bảo vệ, nói với sở trưởng Quách: “Tôi muốn vào xem thi thể.”

Sở trưởng Quách đồng ý ngay: “Được thôi, Ồm, Tiểu Lưu kia, cậu ra đây một lát, đồng chí này muốn vào trong xem qua. Cậu, tên gì nhỉ?”

Hàn Phong đáp: “Hàn Phong” Dứt lời bèn bước vào phòng.

“Hàn Phong” Quách Tiểu Xuyên lặp lại, chỉ Hàn Phong báo Lãnh Kính Hàn: “Cậu chàng này, năng nổ đấy.”

Lãnh Kính Hàn chỉ cười. Hàn Phong nhìn quanh, trên tường, dưới sàn phòng bảo vệ toàn là vết máu, mặt đất từ cửa vào trong phòng có một vết kéo lê rất rõ rệt. Cát Thủ Nghĩa hai tay siết chặt thành nắm đấm, tay phải vát ngang trên nền đất, tay trái gấp trước ngực, giống như trước khi chết còn muốn túm lấy vật gì. Hai mắt bác trợn trừng, nét mặt lộ vẻ không cam tâm, rõ ràng chết không nhắm mắt. Hàn Phong còn muốn xem quần áo Cát Thủ Nghĩa mặc trên người nhưng tầm nhìn của anh ta bị viên cảnh sát ngồi xổm trước mặt che mất, viên cảnh sát này đến gần tay cũng không đeo, cứ ngồi ì ra đó.

Hàn Phong muốn bảo người này xích qua một bên, bèn giơ tay vỗ bộp lên vai anh ta. Nào ngờ phản ứng của anh ta vô cùng dữ dội, giật nảy cả người lên, đồng thời kêu “á” một tiếng khe khẽ, suýt chút nữa ngã lún ra đất. Hàn Phong cũng được một phen hết hồn, vì anh ta biết thông thường chỉ khi căng

thẳng hoặc sợ hãi quá độ, con người ta mới phản ứng như thế, nhưng hiện giờ ở trong phòng có tận bốn camera sát viên, đèn đóm cũng sáng trưng, dù có cảnh sát bình thường cũng không đến nỗi có phản ứng ấy chứ.

Viên cảnh sát quay người lại, đầu tiên Hàn Phong trông thấy một cặp mắt kinh hoàng, đầy sợ sệt, bất an, sắc mặt trắng bệnh vì khiếp hãi, sau đó mới nhìn ra, đây là một nữ cảnh sát, vô cùng trẻ trung. Nữ cảnh sát trông thấy Hàn Phong, xác nhận anh ta là người sống mới thở phào một hơi, liên tục vuốt ngực, cất tiếng lạnh lùng: “Người sống dọa người sống, có khi dọa thành người chết đấy”

Hàn Phong hỏi: “Cô đang nhìn gì thế? Găng tay cũng không đeo, chân thì vừa vịn dẫm lên vết máu, định làm hỏng hiện trường đấy à?”

Nữ cảnh sát nọ rõ ràng không chú ý nơi mình đang đứng, nghe Hàn Phong nói thế thì vội vàng lùi lại, nhưng vết máu đã dẫm vào chân, vừa động dấy, trên mặt đất đã có thêm hai dấu chân máu, mặt cô lại thoát đờ bưng, chân tay lỏng ngóng nói: “Xin lỗi, xin lỗi. Tôi... tôi không cố ý.” Đoạn nhìn xuống đất, vành mắt đỏ hoe như sắp khóc đến nơi.

Hàn Phong nói: “Cô ở đơn vị nào, người mới à?”

Nữ cảnh sát nọ cúi đầu nói: “Tôi là pháp y, à không... tôi học pháp y. Tôi... tôi... tôi tới kiến tập.”

Hàn Phong nắm lấy tay nữ cảnh sát, thấy lòng bàn tay cô lạnh buốt, xem ra hết sức căng thẳng. Anh ta vỗ vỗ lưng cô an ủi: “Lần đầu tiên nhìn thấy người chết phải không?”

Nữ cảnh sát nắm chặt lấy tay Hàn Phong như túm lấy một tia hi vọng, rồi gạt mạnh đầu, “ừm” một tiếng.

Hàn Phong lại nói: “Đừng căng thẳng quá, người chết rồi, có thể sẽ chuyển hóa thành một đồ vật chất hữu cơ, không có gì đáng sợ cả. Cô tên là gì, giáo viên hướng dẫn của cô đâu?”

Nữ cảnh sát lắp bắp trả lời: “Tôi... tôi là Lôi Đình Đình. Giáo viên hướng dẫn, giáo viên hướng dẫn của tôi... vẫn chưa đến, bảo tôi đến trước xem thế nào.”

“Ồ, chắc là muốn rèn luyện cô đây, nào, đeo găng tay vào, tôi dạy cô quan sát hiện trường đầu tiên.” Ngoài cửa vang lên tiếng động cơ xe, xem ra mấy người Long Giai đã quay lại rồi.

Hàn Phong đợi Lôi Đình Đình đeo xong găng tay bèn kéo cô lại, để lưng cô dán chặt vào ngực mình, tay trái nắm tay trái, tay phải cầm tay phải, hướng dẫn: “Từ từ ngồi xuống, sờ xem, đừng sợ. Đây là chương ngại tâm lý đầu tiên cô bắt buộc phải khắc phục, nếu ngay đến tiếp xúc cơ bản nhất cũng không dám thì cô không làm nhân viên pháp y giỏi được đâu.”

Quách Tiểu Xuyên và Lãnh Kính hàn đang nói chuyện vui vẻ, ba người Long Giai, Lưu Định Cường, Trương Nghệ cùng lúc mở cửa xe bước xuống, bắt chột mọi người đều trông thấy, Hàn Phong đang ôm nữ cảnh sát tập sự kia trong lòng, ngồi ngay của phòng bảo vệ.

Quách Tiểu Xuyên nói: “Trưởng phòng Lãnh, người của anh đang trên ghẹo cấp dưới của tôi kia!”

Lãnh Kính hàn tức đến bầm ruột tím gan: “Cậu ta, cậu ta không phải là người của tôi, tôi cũng không biết cậu ta từ đâu chui ra nữa.”

Lưu Định Cường chỉnh lại mắt kính, vươn cổ ra nhìn: “Không khoa trương đến vậy chứ!”

Long Giai thì càng siết chặt nắm đấm, cô không thể chịu nổi tên thám tử bất lương hành xử bỉ ổi này nữa.

Hàn Phong nắm tay Lôi Đình Đình ấn lên tử thi, tự mình cũng chạm vào mặt Cát Thủ Nghĩa, nhận xét: “Đã chết được mười bốn tiếng.”

Lôi Đình Đình chỉ cảm thấy hơi thở của Hàn Phong phả vào mình, không sao tập trung nổi, mơ màng hỏi: “Sao lại thế?”

Hàn Phong chăm chú nhìn cô, rồi đứng lên trước. Lôi Đình Đình ngẫm nghĩ đoạn nói: “Ồ, tôi biết rồi, trong sách giáo khoa có nói, người chết từ ba mươi phút đến một tiếng đồng hồ thì thể bắt đầu cương cứng, hai mươi tư đến ba mươi tiếng đồng hồ sau đó thì thể lại mềm dần ra, đốm xác là một trong những hiện tượng xuất hiện sớm nhất, thông thường sau khi tử vong từ hai đến bốn tiếng, phần mềm nhất sau mười hai đến mười bốn tiếng, từ hai mươi tư đến ba mươi sáu tiếng thì cố định không thay đổi nữa, cứ thế duy trì cho đến khi xác phân hủy. Có điều, không thể nào, anh còn chưa thấy đốm xác ở những vị trí bị ép trên cơ thể người này, làm sao nhận định ông ấy đã chết từ mười bốn tiếng trước được chứ?”

Hàn Phong bật cười, nhẹ nhàng nói: “Về nhà đọc thêm nhiều sách vào, biết chưa.”

Lôi Đình Đình cũng đứng dậy, cơ thể nhất thời mất thăng bằng, để không dẫm lên thi thể chỉ còn cách dựa vào Hàn Phong. Hàn Phong đương nhiên ôm trọn lấy cô. Lôi Đình Đình nói: “Xin lỗi anh, thật ngại quá.”

Hàn Phong đáp: “Có gì mà ngại. Đã là con người ai chả mắc sai lầm. Cô cũng học được nhiều kiến thức lắm rồi, chỉ là vẫn chưa biết vận dụng thôi.”

Lôi Đình Đình nói: “Tôi vẫn còn một câu hỏi, vừa rồi tôi đang nhìn cái vết này, anh bảo vết máu này được hình thành thế nào?”

Hàn Phong theo hướng thao Lôi Đình Đình chỉ, sau đầu Cát Thủ Nghĩa, vết máu đầu tiên chia làm ba vệt, sau đó lại chập vào làm một, ở giữa có hai khoảng nông hình bầu dục như hai con mắt. Hàn Phong gác đầu lên vai Lôi Đình Đình, chỉ vết máu kéo dài từ cửa tới bên cạnh xác nạn nhân, nói: “Trông thấy chưa? Người chết bị kéo từ ngoài vào đây. Hung thủ đứng phía trước, tay đỡ vai nạn nhân kéo tới vị trí này, buông tay một cái nạn nhân liền nằm

xuống, còn máu là từ đầu nạn nhân chảy ra, hai chỗ không có vết máu cô trông thấy chính là nơi hung thủ đặt chân. Máu không chảy tới được, nên chia làm ba đường, sau khi hung thủ bỏ đi, máu lại lan ra những chỗ đó, nhưng vẫn không che phủ được hết, nên để lại dấu vết thể này. Ôi chào!”

Câu cuối ùng Hàn Phong thốt lên là vì Long Giai đã tới sau lưng họ, gập ngón tay phải cốc mạnh một phát lên đầu hàn Phong. Lôi Đình Đình mặt thoát đồ bưng, vội vàng đứng tách Hàn Phong ra. Hàn Phong xoa đầu, hỏi: “Sao lại đánh tôi?”

Long Giai gay gắt: “Anh đừng có quá đáng quá thể! Một vừa hai phải thôi chứ”

Lôi Đình Đình ngai ngừng phân bua: “Chị ơi, em xin lỗi. Em không biết anh ấy là bạn trai chị.”

Lần này đến lượt Long Giai đồ bưng mặt áp ứng: “Đừng... đừng có nói bừa. Anh ta, con người anh ta dù gì cũng chẳng phải hạng tốt đẹp. Tôi và anh ta không hề có quan hệ gì cả, tóm lại cô đừng có nghĩ bậy bạ. Loại người này, tránh càng xa càng tốt.” Nhưng cô cũng hiểu, những chuyện kiểu này luôn là càng gỡ càng rối, nên nói chưa được đôi câu đành nín thinh.

Hàn Phong đắc ý đi ra khỏi cửa, gọi Lưu Định Cường: “Anh béo, tới phiên anh rồi đấy.” Lưu Định Cường xách hòm đồ nghề, vênh mặt nghênh ngang bước vào phòng bảo vệ, mấy viên cảnh sát bên trong đều đã nhìn mặt anh ta, thi nhau chào: “Anh Cường, anh Cường.”

Lưu Định Cường nói: “Những người không chuyên, xin mời ra ngoài.”

Trương Nghệ hỏi: “Đã nhìn ra điểm gì lạ chưa?”

Hàn Phong về cầm đáp: “Hung thủ có hai tên, một tên đi trước khiêng một bọc đồ to, bảo vệ ngăn cản, tên còn lại từ phía sau dùng vật tù đánh vào đầu bảo vệ, hai lần. Nạn nhân chết do xương hộp sọ vỡ vụn. Kẻ cầm hung khí kéo nạn nhân từ cửa vào trong phòng, sau đó cùng đồng bọn lái xe rời khỏi hiện trường. Tên khiêng đồ cao chừng một mét bảy lăm, vóc người vạm vỡ, thuận tay trái. Tên giết người cao mét sáu lăm đến mét bảy, hung khí được sử dụng là... một cây búa sắt. Sau đó thì bọn chúng chạy trốn bằng một chiếc Isuzu abns tải.”

Hàn Phong chỉ nói vừa đủ nghe, nhưng tất cả những người có mặt đột nhiên đều lặng phắc. Người kinh ngạc nhất phải kể đến Long Giai và Lôi Đình Đình, Long Giai biết thời gian Hàn Phong ở hiện trường, cô ra đầu đường rồi quay trở lại mất chưa quá năm phút, còn Lôi Đình Đình rõ ràng không trông thấy Hàn Phong làm gì, không ai hiểu rõ anh ta làm thế nào lại biết tường tận đến thế, cứ như cùng tham gia với hung thủ không bằng.

Lãnh Kính hàn quá quen với chuyện này, nhưng sờ trường Quách lại là người từng kinh qua phong ba bão táp, vừa lên tiếng câu đầu tiên đã lạnh như băng: “Nếu cậu không thể giải thích rõ suy luận vừa rồi, cậu sẽ bị coi như nghi phạm đầu tiên.”

Những người còn lại đều đồng tai lên nghe xem Hàn Phong rốt cuộc biết được những chuyện này bằng cách nào. Hàn Phong chỉ tay xuống đất, nói: “Đây là đất bùn xốp, tuy thời tiết nóng nực, nhưng vẫn lưu lại dấu chân. Mọi người xem, dấu chân từ trong nhà máy đi ra chỉ có của hai người, dấu chân này in rất sâu, tính toán từ độ xốp của mặt đất thì người nặng tám tám mươi cân sẽ để lại dấu chân sâu 5mm.” Anh ta chỉ nói Quách Tiểu Xuyên đang đặt chân, lại nói: “Còn vết chân này in sâu xuống 1,5cm, thứ hấn khiêng trên người nhất định là quá một trăm cân. Mọi người nhìn vị trí dấu chân hấn, còn đây là vị trí vết bánh xe, rõ ràng hấn đã lên ngay khoang lái, nhưng mặt lại xoay theo hướng xe, có nghĩa hấn dùng tay phải mở cửa, và thứ hấn khiêng nằm trên vai trái, vậy mới nói hấn thuận tay trái. Ở góc tường phòng bảo vệ có dấu chân một tên khác, có thể thấy hấn đã nấp trong chỗ tối này từ trước. Chiều cao, cân nặng của hấn đều có thể dựa vào dấu chân để phán đoán ước chừng, còn về hung khí, nhìn vết thương của nạn nhân là biết ngay thôi. Hoa văn trên lốp bánh xe có thể coi là dấu hiệu để phân tích loại xe.”

Quách Tiểu Xuyên cũng chú ý: “Trông mấy dấu chân qua lại thể này, bọn chúng chuyển đồ rất nhiều lần thì phải.”

Hàn Phong nói: “Đúng vậy, từ vết bánh xe có thể thấy, tải trọng của xe này không hề nhỏ.”

Quách Tiểu Xuyên sực nghĩ ra: “Bọn chúng đi đi về về nhiều lần như vậy, chắc chắn phải có người nhìn thấy. Chúng ta có thể tới khu dân cư trước mặt điều tra.”

Lãnh Kính Hàn cũng góp ý: “Phía trước có đường cao tốc, hấn sẽ có máy ghi hình”

Quách Tiểu Xuyên bắt tay Lãnh Kính Hàn, nói: “Vậy hiện trường giao lại cho các anh, các anh là chuyên gia mà. Tôi đi phụ trách công tác xét hỏi lần lượt.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Được, chúng ta chia ra điều tra. Có thông tin gì sẽ kịp thời thông báo.”

Quách Tiểu Xuyên nói: “Hai ngày xảy ra liên tiếp hai vụ án liên quan đến giết người, đúng là hiếm gặp, hơn nữa hai vụ này đều dính dáng đến các anh, xem ra vụ án anh điều tra lần này, hồ hồ, không lành mấy đâu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lần này có lẽ chỉ trùng hợp thôi, vì ngay từ đầu không phải nhắm vào chúng tôi, tôi cho rằng đây chỉ là vụ cướp của giết người đơn thuần thôi.”

Quách Tiểu Xuyên nói: “Tóm lại anh cứ cẩn thận một chút, ngay đến Lâm Chính bọn chúng còn dám đối phó, có gì cần giúp anh cứ nói một tiếng”
Lãnh Kính Hàn vẫy tay dặn: “Giữ liên lạc đây.”

Sau cùng, đã lên xe, Quách Tiểu Xuyên còn hỏi: “Hàn.. hàn Phong? Cậu trước đây công tác ở đâu? Sao tôi chưa gặp bao giờ?”

Hàn Phong không trả lời câu hỏi của Quách Tiểu Xuyên, mà dán mắt vào nhà xưởng đang đóng chặt, miệng lầm bầm: “Rốt cuộc bọn chúng đã lấy đi thứ

gi nhỉ?”

Quách Tiểu Xuyên lại chỉ Lãnh Kính Hàn nói: “Trưởng phòng Lãnh, anh thế là không được đầu nhé, có cấp dưới giới thiệu này mà không giới thiệu với chúng tôi.”

Lãnh Kính Hàn chỉ cười trừ, không biết đáp thế nào, sở trưởng Quách dẫn người của mình chia làm hai hướng, một đi điều tra khu dân cư, một đi kiểm tra máy ghi hình đầu đường cao tốc. Lôi Đình Đình còn muốn hỏi Hàn Phong gì đó, nhưng thấy ánh mắt Long Giai cũng đang chăm chú nhìn hàn Phong nên đành thôi, cùng đội mình dời đi.

Hàn Phong nói: “Tôi muốn vào nhà xưởng xem”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Tôi đi với cậu”

Trương Nghệ nhanh nhẩu: “Đừng bỏ rơi tôi”

Lãnh Kính Hàn phân công nhiệm vụ, Long Giai phụ trách chụp ảnh lại dấu chân, vết bánh xe cùng tất cả những dấu vết khác tại hiện trường, Lưu Định Cường làm khám nghiệm tử thi sơ bộ, còn ba người Lãnh Kính hàn, hàn Phong, Trương Nghệ vào trong xem xét nhà xưởng.

Mỗi người cầm một cây đèn led, quét qua bốn phía, thấy bên trong đủ loại máy móc nhe nanh múa vuốt khiến ai nấy ngỡ như đang thâm nhập phi thuyền của người ngoài hành tinh. Nhà xưởng tĩnh mịch lại trống trải, tiếng vọng rất lớn, Trương Nghệ quan sát kỹ mặt đất, nhận xét: “Dấu chân ở khắp nơi, xem ra bọn chúng phải loay hoay đến nửa ngày trời chứ không ít.”

Các máy móc cỡ lớn trong xưởng không có dấu vết bị phá hoại, có điều số linh kiện lẫn lóc trên mặt đất thì cũng không thấy đâu nữa, cả những thùng hàng đã đóng cũng không cánh mà bay. Hàn Phong nói: “Bọn chúng trộm linh kiện.”

Trương Nghệ nói: “Ban ngày các anh vừa tới đây còn gì, có nhớ số linh kiện biến mất là loại nào không?”

Hàn Phong trợn trừng mắt: “Anh nghĩ tôi là thần tiên chắc. Đám linh kiện đó chẳng có cái nào giống cái nào, loại nào cũng có, tôi làm sao mà nhớ được.” Hồi lâu, anh ta lại nói: “Nhưng chúng tôi chỉ mới xem qua sơ bộ, lần này cần phải lục soát kỹ hơn.”

Nhà xưởng vẫn rất ngổn ngang, không phát hiện ra điều bất thường, Hàn Phong bảo Trương Nghệ tiếp tục kiểm tra xưởng, còn mình tới văn phòng quản đốc. Cửa vừa mở, mùi ẩm mốc đã xộc vào mũi, bụi đóng dày trong văn phòng, nhưng lại có rất nhiều dấu chân. Lãnh Kính Hàn nói: “Xem ra đã có người vào đây.”

Hàn Phong bảo: “Chúng ta tìm thử xem”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Tìm thứ gì?”

Hàn Phong nói: “Tìm... thứ nên tìm.”

Đoạn Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn mỗi người cầm một cây đèn rọi, bắt đầu lật tung văn phòng lên.

Lãnh Kính Hàn bật mồm bật mũi, lẩm bẩm: “Bụi lắm thế không biết, xem ra từ sau khi nhà xưởng tuyên bố phá sản, chỗ này không còn ai lui tới nữa” Ông mở tủ và ngăn kéo, lại nói: “Giấy tờ đều bị mang đi cả rồi, chắc chẳng phát hiện được gì ở đây đâu.”

Hàn Phong “ừm” một tiếng, lại chỉ đồng tro trong sọt giấy loại: “Không phải bị mang đi mà là bị đốt hết rồi” Anh ta đặt đèn rọi lên bàn, dùng kẹp gấp trong sọt giấy ra một mẫu giấy, cẩn thận bỏ vào túi đựng vật chứng. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cái gì thế?”

Hàn Phong đáp: “Không biết” Lãnh Kính Hàn nhào người lại dưới ánh đèn nhìn cho rõ, đó là một mẫu giấy cháy, trông có vẻ dày hơn bình thường, trên phần giấy sót lại có mấy hình vẽ quy chuẩn bằng bút mực xanh. Do bị đốt cháy chỉ còn lại một mẫu nhỏ nên không thể nhìn ra tờ giấy vốn vẽ hình gì, chỉ thấy trên góc bức ảnh có một số “1”, phía sau hình như là một phần chữ “n” trong tiếng Anh. Hàn Phong thu lại vật chứng, hai người tiếp tục tìm kiếm, thiếu điều nạy cả sàn lên nhưng vẫn không tìm ra thứ gì có giá trị.

Quay lại nhà xưởng, Trương Nghệ đang tỉ mỉ kiểm tra mặt đất avf máy cỡ máy móc, thấy hai người đi ra bèn hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Lãnh Kính hàn nói: “Mỗi mẫu giấy rách, còn không biết là cái gì, cậu thì sao? Có phát hiện gì mới?”

Trương Nghệ đáp: “Kỳ lạ lắm, khắp nơi đâu đâu cũng thấy dấu chân, nhưng bọn chúng lại không hề để lại...”

Hàn Phong tiếp lời: “Dấu vân tay hả? Không cần tìm đâu, trên linh kiện có rất nhiều dầu mỡ, bọn chúng hẳn phải đeo găng tay rồi mới nhặt”

Trương Nghệ nói: “Ngoài ra chỉ tìm được cái này thôi” Anh ta giơ ra túi vật chứng, là một đầu mẫu thuốc lá.

Hàn Phong xem kỹ đầu mẫu thuốc, trên đốt thuốc có in hiệu, Hoàng Quả Thụ.

Lãnh Kính hàn nói: “Không có phát hiện gì mới, chúng ta đi thôi. Đội ban ngày lại cử người tới điều tra.”

Ba người ra khỏi nhà xưởng thì thấy Long Giai đang bận chụp ảnh, Lưu Định Cường vừa trông thấy bọn họ bước ra bèn gọi lại khoe phát hiện mới.

Lưu Đình Cường giờ lên một túi vật chứng, nói với ba người: “Các anh hãy xem cái này đã”

Túi vật chứng được chuyển từ tay Lãnh Kính Hàn sang tay Hàn Phong, rồi từ tay Hàn Phong qua tay Trương Nghệ, nhưng cả ba đều không biết đó là vật gì. Một mẫu thép, trông như ốc vít, nhưng lại không có đai ốc, ngoài ra bề mặt đoạn giữa rất gồ ghề, có vẻ là bộ phận của một linh kiện nào đấy.

Lưu Đình Cường nói: “Đây là vật nạn nhân nắm chặt trong lòng bàn tay phải, có thể ông ấy đã túm được nó trong lúc vật lộn với hung thủ. Ngoài ra ở tay trái còn thu được một số chất sệt. Dưới hay nách áo có vết dầu mỡ, phán đoán sơ bộ là do hung thủ để lại khi di chuyển xác nạn nhân. Còn đâu phải đợi về phòng thí nghiệm mới có kết quả”

Hàn Phong nhớ lại ban đầu chuyện với bác Cát, đến đêm người đã chết rồi, đúng là chuyện đời khó lường, không tránh khỏi bụi đời.

Long Giai chụp xong tấm ảnh cuối cùng, quay sang nói với Hàn Phong: “Xong rồi, việc thu thập chứng cứ đã hoàn tất, chuyện về sau cứ giao cho chúng tôi. Anh và trưởng phòng về trước đi, nhìn anh phờ phạc thế kia.”

Trương Nghệ đứng bên cạnh cả kinh thất sắc: “Không thể nào, cảnh sát Long mà cũng biết quan tâm đến người khác cơ à?”

Long Giai trừng mắt với anh ta: “Anh nói những cái gì thế, tôi... là tôi lo cho trưởng phòng đã có tuổi, sức không được như chúng ta...” càng nói giọng càng nhỏ dần. May có Lãnh Kính Hàn giúp giải vây: “Tôi cũng chuẩn bị về đây, nhưng không phải để ngủ, Hàn Phong, cậu có đi không nào?”

Hàn Phong ngáp dài, nhưng cố tình không nhìn Long Giai, vừa vỗ miệng vừa đi ra xe: “Người mà không ngủ uống công làm người. Tôi đương nhiên phải ngủ.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu lái hay tôi lái?”

Hàn Phong uể oải đáp: “Hừm, tôi lái, không lái xe chắc tôi ngủ gật mất.” Lãnh Kính Hàn tuy biết Hàn Phong ăn nói càn quấy, nhưng vẫn sợ toát mồ hôi lạnh, đây mà cũng được coi là lý do lái xe sao?

Trên xe, Lãnh Kính Hàn gồi đầu lên hai tay nói: “Trông thế nào cũng giống bọn ăn trộm vào xưởng trộm đồ, bị phát hiện mới hành hung giết người phải không?”

Hàn Phong hỏi lại: “Án cướp của giết người bình thường ư?”

“Trước mắt thì tôi cho là vậy”

“Nhưng khi Lương Hưng thịnh chết chẳng phải cũng giống như một vụ tai nạn xe bình thường sao? Mà dù không giống tai nạn xe thì cũng giống án lừa bảo hiểm thông thường, đúng không?”

“Liệu cậu có phải nghĩ quá không thể? Nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh đã phá sản lâu như vậy, bên trong có máy móc và vật liệu thép, gác công lại chỉ là một ông già, người xung quanh đây ai mà chẳng biết. Khả năng là án cướp của thông thường là rất lớn.”

Lúc này, có một chiếc xe con theo sau xe cảnh sát của họ, trên đường cái thế này thỉnh thoảng cũng có xe đi đêm nên hai người không ai bận tâm.

Hàn Phong lái xe, nói với Lãnh Kính Hàn: “Có một điểm tôi vẫn chưa rõ.”

“Cậu nói xem?”

“Nếu thời gian tôi suy đoán không sai, hân hung thủ đã ra tay từ buổi chiều, nhưng vì sao người bán rau kia nói, anh ta nhìn thấy đèn sáng nên mới qua đó?”

“Phải rồi, cậu bảo liệu có người nào đó ban tối tìm đến phòng bảo vệ, nhưng vừa bật đèn lên phát hiện ra xác chết nên sợ quá bỏ chạy không?”

“Không đời nào. Anh nhớ lại vị trí cái xác mà xem, nếu lúc đó của phòng đóng, muốn bật đèn bắt buộc phải mở cửa, nếu mở cửa các xác nhất định không nằm ở vị trí đó.”

“Cậu nói vậy tức là, sau khi giết người hung thủ chỉ kéo các xác nạn nhân vào phòng bảo vệ chứ không hề đóng cửa, ngoài ra còn bật đèn nữa? Thế chẳng phải cố tình thu hút sự chú ý sao?”

Lãnh Kính Hàn vừa dứt lời, Hàn Phong đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Tôi hiểu ra rồi, anh xuống xe đi!” Nói đoạn liền có còi đèn bay Lãnh Kính Hàn khỏi xe hệt như ban ngày Long Giai đá anh ta, còn mình cũng nhảy ra khỏi xe theo hướng còn lại.

Lãnh Kính Hàn vô duyên vô cớ bị Hàn Phong đá ra ngoài, lăn xuống thửa ruộng ven đường, đang ngẩn ngơ lửa giận bùng lên kiểm Hàn Phong tính sổ thì chợt nghe “bùm” một tiếng, chiếc xe cảnh sát của bọn họ đã nổ tan thành bốn năm mảnh, “bùm” thêm tiếng nữa, ngọn lửa rừng rực đã bốc lên cao ngút, khiến Lãnh Kính Hàn hoàn toàn mờ mắt. Lúc này, chiếc xe con phía sau họ mới tăng tốc, nghiêng ngang phóng đi.

Chương 8

Type: thanhloan2909

Trong ánh lửa, hàn Phong phúi mấy mảnh vụn trên đầu, nhìn đồng sắt phế liệu đang bốc cháy rồi đi về phía Lãnh Kính Hàn, cười nói: “Thế nào ông anh, một đập của tôi dễ chịu chứ?”

Lãnh Kính Hàn bỏ dậy, nhìn theo đèn hậu chiếc xe con xa tít, hỏi: “Chuyện này là sao? Chiếc xe ban nãy?”

“Không cần nhìn đâu, không mang biển số.”

“Vừa rồi cậu trông thấy vũ khí bọn chúng sử dụng không?”

Hàn Phong ngơ ngác: “Không”

“Thế làm sao xe chúng ta phát nổ?”

“Tôi cũng không rõ. Vừa rồi tôi chỉ cảm thấy có nguy hiểm thôi.”

Lãnh Kính Hàn chớp lấy Hàn Phong: “Vớ vẩn, nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh gọi điện thoại báo bọn họ đưa xe đến đón chúng ta đi, rồi từ từ tôi giải thích.”

Lãnh Kính Hàn gọi điện xong, hàn Phong mới nói: “Lúc này trên xe anh bảo hung thủ cố tình gây chú ý, tôi mới sực nghĩ ra.”

Lãnh Kính Hàn nồn nóng hỏi: “Cậu nghĩ ra gì?”

“Nếu hung thủ cố tình lôi kéo chú ý, vậy mục đích của hành động này là gì? Nhìn từ góc độ khác, nếu hung thủ biết chúng ta đang điều tra vụ án Lương Hưng Thịnh, vậy nhà xưởng của anh ta xảy ra án mạng, liệu chúng ta có tới không?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Chắc chắn là có.”

“Vậy thì hung thủ nấp trong chỗ tối, chẳng phải rất tiện ra tay với chúng ta sao? Nơi này hoang vu hẻo lánh, sau khi làm xong có thể dễ dàng bỏ chạy, mà anh cũng không cách nào truy xét được.”

“Ý cậu là, hung thủ cố tình để lại sơ hở, khiến người ta chú ý, là muốn dẫn dụ chúng ta tới đây,”

“Ừm, chính là ý đó.”

“Nhưng cậu làm sao biết chiếc xe vừa nãy định ra tay với chúng ta?”

“Vốn dĩ trên đường quốc lộ thế này gặp phải một chiếc xe đi đêm cũng không có gì lạ. Nhưng chiếc xe đó lại đi theo chúng ta đến tận mười phút, không hề vượt lên trong khi tính năng của nó rõ ràng hơn hẳn xe ta, nên tôi bắt đầu nghi ngờ. Khi tôi vừa nghĩ thông mục đích bật đèn của hung thủ thì chiếc xe đó đột nhiên giảm tốc, giãn khoảng cách với chúng ta, hành động này đương nhiên có vấn đề, dù chiếc xe đó định làm gì, tôi nghĩ vẫn nên nhảy ra khỏi xe thì hơn.”

“Cậu thật sự không nhìn ra vũ khí bọn chúng sử dụng?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không ai cầm vũ khí, cũng không ai lộ ra bất cứ bộ phận nào trên người, khi chúng đi ngang qua tôi, đến cửa kính xe còn chẳng mở nữa kia. Nhìn không rõ trong xe có một hay hai người.”

“Thế thì bọn chúng làm xe chúng ta phát nổ bằng cách nào cơ chứ? Chiếc xe này luôn nằm trong tầm mắt chúng ta, cũng đâu thể gài thuốc nổ được?”

“Tôi không biết, đợi người của anh khám nghiệm hiện trường rồi tính. Chẹp, ngồi cùng xe với anh thôi mà cũng đen quá đấy, lần sau tôi không đi xe với anh nữa đâu.”

Mấy người Quách Tiểu Xuyên đến nơi đầu tiên, trông thấy Lãnh Kính Hàn mặt mày lăm lăm, sở trường Quách lo lắng hỏi: “Anh Lãnh, không có việc gì chứ?”

“Vấn ớn, không có gì đáng lo.”

Một chiếc xe cảnh sát khác rõ còi lao tới, là bọn Long Giai. Trương Nghệ lên tiếng trước tiên: “Trưởng phòng, anh không sao chứ?” Long Giai nhìn Hàn Phong, anh ta cũng có vẻ không có việc gì. Lãnh Kính Hàn nói: “Các cậu cũng đến à, thế còn hiện trường bên kia thì sao?”

Trương Nghệ đáp: “Luu Định Cường và một nhóm ở lại thu dọn hiện trường, gia đình nạn nhân cũng đến rồi, nhưng tình hình có lẽ phải giải phẫu tử thi. Để xem Luu Ddingj Cường làm công tác tư tưởng cho thân nhân người ta thế nào.”

Lãnh Kính Hàn bấy giờ mới nói: “Xét từ hành động của bọn chúng, đây tuyệt đối không phải là một vụ cướp của bình thường, thứ chúng lấy đi chắc chắn có ý nghĩa nào đó.”

Quách Tiểu Xuyên hỏi: “Bọn chúng dùng thiết bị nào làm nổ xe các anh?”

Lãnh Kính Hàn xòe tay: “Không biết nữa”

Quách Tiểu Xuyên ra lệnh: “Khám nghiệm hiện trường, à, còn nữa, chúng tôi đã lấy được băng ghi hình đầu đường cao tốc rồi đây.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Được, bọn tôi quay về phòng thí nghiệm tổng hợp lại thông tin. Hàn Phong, Hàn...”

Trời tờ mờ sáng, Hàn Phong nằm trên mặt đất thều thào: “Bốn giờ đêm đã đánh thức người ta, tôi chưa từng dậy sớm thế này bao giờ, không xong rồi.”

Cùng lúc đó, Đinh Nhất Tiểu vừa tỉnh khỏi cơn mê, đang rửa mặt thì máy tính trong phong sách lại kêu tí tít. A Bất bật máy tính trước tiên, Đinh Nhất Tiểu nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ tòa nhà cao tầng cùng lưng ghế dựa trong màn hình, bốn chôn hỏi: “Thế nào? Thành công rồi chứ?”

Chiếc ghế trầm giọng nói: “Thất bại, xem ra đúng như lời đồn, thằng nhãi đó có bản năng của loài sói, có thể linh cảm trước nguy hiểm xảy ra. Có điều, bọn chúng đã ngoại lấy miếng mồi tôi bỏ lại, cộng thêm mấy lần ám sát liên tiếp, tôi tin rằng hắn ta sẽ nghiêm túc hơn với trò chơi này, thật trông đợi hắn có thể trở ra chút tài nghệ thật sự.”

Đinh Nhất Tiểu hỏi: “Tại sao nhất định phải nhằm vào hắn chứ?”

Chiếc ghế thờ ơ: “Không liên quan đến anh, gần đây phía cảnh sát đã bắt đầu để mắt đến anh rồi đấy, trong giao tiếp thường ngày thận trọng một chút, chớ để lộ sơ hở. Cảnh sát không tìm được bằng chứng, cũng không dám làm gì anh đâu.”

Phòng thí nghiệm, kết luận Luu Định Cường đưa ra là: “Trong dạ dày người chết phát hiện một lượng lớn thức ăn sót lại, dựa theo mức độ tiêu hóa thì thời gian tử vong vào khoảng mười hai giờ trưa đến bốn giờ chiều, không bao lâu sau bữa trưa. Vì thời tiết oi bức, quá trình cương cứng và mềm hóa sau đó diễn ra rất nhanh. Nguyên nhân dẫn đến cái chết là bị đập mạnh sau đầu, hung khí dùng đánh lên nạn nhân là một cây búa vuông kim loại mặt ngang 4cm, tổng cộng nạn nhân bị đánh hai phát. Trong kẽ móng tay nạn nhân có các sợi vải từ găng tay công nghiệp. Nhưng sau khi phân tích hệ thống lại kết luận nạn nhân trước khi chết không hề xảy ra xô xát mạng, phân tích dấu chân từ máy tính cho thấy, hung thủ có chiều cao một mét sáu tám, lực công kích lên đến một trăm chín mươi cân, thông thường chỉ có những người đã qua huấn luyện chuyên nghiệp hoặc lao động chân tay thời gian dài mới có lực cánh tay mạnh như vậy. Ở hiện trường còn thu được sợi vải dày và vụn gỗ, xem ra bọn chúng đã dùng bao gai và hòm gỗ để chuyển linh kiện.”

Lãnh Kính Hàn khen ngợi: “Làm khá lắm.”

Trái lại, Luu Định Cường than thở: “Chúng tôi không dựa vào máy móc thiết bị thì không thể đưa ra kết luận này, còn tay kia, anh ta chỉ thoáng nhìn là biết.”

“Nếu từ nhỏ đã được huấn luyện quan sát các loại vết thương và dấu tích thì việc cậu ta trông hiện trường rồi đưa ra kết luận cũng tự nhiên như chúng ta hít thở vậy thôi, đâu có gì là thần bí.”

Luu Định Cường kinh ngạc: “Trưởng phòng, anh ta trước kia rốt cuộc là...” Lãnh Kính Hàn mỉm cười: “Thiên cơ... bất khả lộ”

Hạ Mạt cũng đã có kết luận: “Mẫu giấy các anh tìm được trong văn phòng quản đốc là loại giấy vẽ thiết kế tiêu chuẩn AB, tờ dày, sợi đều, thích hợp để vẽ chi tiết tỉ mỉ, được dùng nhiều trong thiết kế thi công kiến trúc và thiết kế linh kiện. Phân tích vết mực cho thấy là mực vẽ bản đồ màu xanh, cũng có nghĩa đây là một mẫu bản vẽ thiết kế. Còn nữa, chúng tôi tách từ tro giấy ra thành phần còn lại sau khi chất liệu bông được đốt cháy, thành phần này trùng khớp với sợi vải thu được trên xác nạn nhân. Xét vết tích lưu lại trên mẫu giấy, tiêu xích lấy đơn vị là mm, loại linh kiện này có lẽ không quá lớn. Đầu mẫu thuốc trong nhà xưởng qua giám định nước bọt có thể khẳng định được bỏ lại sau khi án mạng xảy ra, không có dấu vân tay. Song phần linh kiện các anh đem về từ hiện trường lại rất kỳ quặc. Nó không hẳn là thép nguyên chất mà còn lẫn niken và crôm, bên trong có cả vật liệu dẻo, độ cứng độ mạnh đều tốt, tiện nhẹ, chống ăn mòn, ma sát, theo như tôi nghĩ thì chi tiết chế tạo máy bay mới cần tới loại vật liệu thế này.”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc: “Chế tạo máy bay? Bọn chúng tự chế tạo máy bay ư? Để làm gì chứ?”

Long Giai cũng nói: “Kết quả phân tích băng ghi hình đã có rồi đây, có thể khẳng định là chiếc xe này. Xe bán tải Isuzu TFS30H, anh xem, trong khoang lái có hai người, khi đi qua máy quay bọn chúng là động tác chen chắn rất chuyên nghiệp, phần mặt lộ ra không đến 30%, máy tính không thể phân tích hình ảnh.”

Lãnh Kính Hàn xem bản kết quả: “Xe chở nhiều đấy nhì.”

“Vâng, xe này có tải trọng 0,8 tấn, năm chỗ ngồi, nhưng ngay băng ghế sau bọn chúng cũng che kín, ít nhất phải chở trên hai tấn. Ngoài ra, xe không có

biến số.”

“Không biết tình hình lấy lời khai been sở trưởng Quách tiến triển đến đâu rồi?” Lãnh Kính Hàn mới nói đến đây điện thoại đổ chuông, ông bắt máy. “Tôi Lãnh Kính Hàn nghe. Sao, đã có phúc họa hung thủ? Mau fax qua đây? Được, được. Tôi đợi anh” Vừa ngắt máy, lại có cuộc gọi đến, Lãnh Kính Hàn tiếp tục nghe điện thoại: “Lý Hường à, bên cậu tình hình sao rồi?”

“Mọi thứ đều bình thường, không thấy hắn ta có động thái gì. Trưởng phòng, vụ án đêm qua đều tra đến đâu rồi?”

“Vẫn đang điều tra, cậu phụ trách cho tốt công tác theo dõi, kịp thời báo cáo là được, những chuyện khác tạm thời không cần quan tâm.”

Lý Hường ở đầu dây bên kia ừ ừ đáp: “Em biết rồi”

Đội Hàn Phong tỉnh lại trong văn phòng Lãnh Kính Hàn thì đã mười giờ sáng, anh ta mặt mũi kèm nhèm, xỏ đôi dép lê đi loẹt quẹt khắp phòng Cảnh sát hình sự. Lãnh Kính Hàn vứt cho anh ta một chồng báo cáo, bảo: “Cậu xem đi, đây là tài liệu phân tích của chúng ta.”

Hàn Phong thăm định tài liệu, đến báo cáo của Lý Hường, Lãnh Kính Hàn ở bên cạnh lên tiếng: “Liệu có phải cậu nghi ngờ nhầm người rồi không? Đinh Nhất Tiểu lấy đầu ra thời gian sắp đặt vụ ám sát nhằm vào chúng ta thế này, Lý Hường vẫn luôn đề mắt tới hắn, hắn không hề đi đâu cả”

Hàn Phong ừ ừ nói: “Giờ phương thức thông tin liên lạc quá tân tiến, đúng là không có cách nào giám sát toàn diện. Hắn ta dùng điện thoại di động, anh không thể cuộc nào cũng tra nội dung, dùng máy tính lên mạng, làm sao mà tra? Hắn ta chỉ cần lên bừa một cái diễn đàn đăng bài gì đó là đã phát mệnh lệnh đi rồi, cái đó chúng ta đương nhiên không biết được.”

Lưu Đình Cường nói: “Xét từ góc độ tâm lý học, con người Đinh Nhất Tiểu tư duy kín kẽ, miệng lưỡi linh hoạt, nhạy bén lại giỏi biện luận, hành sự nhất định thận trọng đề phòng, không để lộ ra dù chỉ là một sơ hở nhỏ, hắn không đời nào trắng trợn công kích cảnh sát như thế đâu. Chỉ ít hai vụ đánh ups nhawmf vào anh và trưởng phòng, cá nhân tôi cho rằng, không phải do Đinh Nhất Tiểu sắp đặt. Hành vi tấn công ồn ào như vậy, nhất định được thực hiện bởi một người cao sinh vũ công liều lĩnh, hơn nữa đã từng bị coi khinh, nên mang tâm lý thù hận mãnh liệt với xã hội”

“Hừ!” Hàn Phong không nói đúng cũng chẳng nói sai. “Tâm lý học tội phạm, chân dung tâm lý chứ gì? Tôi cũng biết, có gì mà to tát. Anh cần phải hiểu, thời thiếu niên hắn ta gặp phải biến cố lớn, điều này dẫn đến khúc ngoặt nhân tâm cũng như nhân tính, có thể thay đổi tính cách một con người. Hành vi của loại người này có lúc không thể đoán định theo lẽ thường”

Hạ Mạt thò đầu ra góp lời: “Vói lại, chỗ thuốc nổ đánh lén các anh, tôi cho rằng Đinh Nhất Tiểu không thể cùng lúc có kiến thức chuyên ngành uyên thâm nhường ấy để tiếp nhận liên tiếp các án kiện, rồi học thuộc đủ loại sách luật mà vẫn có thể nghiên cứu về thuốc nổ đến trình độ này, làm được như vậy hắn ta quả là thiên tài rồi. Cần biết, pháp luật là môn học cường chế trí nhớ, bắt buộc luật sư phải có khả năng ghi nhớ kinh người, còn nghiên cứu thuốc nổ lại là môn chú trọng thực nghiệm, ngoài khả năng vượt trội về phương trình hóa học và mạng lưới điện tử, còn yêu cầu không ngừng thử nghiệm trong thực tiễn, mới có thể đạt trình độ hoàn hảo. Một cái là kiến thức khoa học xã hội, một cái lại là chuyên ngành khoa học tự nhiên, có thể tính thông cả hai môn học này đến mức độ ấy thì là thiên tài trong các thiên tài chứ còn gì nữa.”

Hàn Phong phản bác: “Ai bảo việc gì cũng phải do hắn tự làm. Vụ giết cảnh sát bên Thiên Nhai, hắn cũng chẳng đã thuê sát thủ của Mạng Đen sao hắn cũng có thể thuê một chuyên gia tới chế tạo thuốc nổ chứ.”

“Nhưng...” Lâm Phàm đưa tài liệu cho Lãnh Kính Hàn, cũng nhân tiện xen ngang: “Tôi từng điều tra về các mối quan hệ xung quanh Lâm Chính, phát hiện quan hệ cá nhân giữa Lâm Chính và Đinh Nhất Tiểu không được tốt lắm. Ngoài ra, tôi cũng điều tra quan hệ xã hội của luật sư Đinh, hắn ta chỉ xử lý nghiệp vụ giúp ngân hàng Hằng Phúc, còn bình thường đều bận nhận đủ các loại án. Tuy giao du rộng nhưng lại không có mối nhân tình nào, con người này đặc biệt đề phòng những người xung quanh, hơn nữa, tôi cho rằng hắn rất sợ chết, vì vậy khả năng xuất phát từ mục đích bảo vệ bản thân mới mời vệ sĩ, rồi lắp đặt thiết bị giám sát, tự giám sát chính mình”

Hàn Phong đảo mắt, đọc qua bản điều tra quan hệ xã hội của Lâm Chính do Lâm Phàm thực hiện, dùng khớp ngón cái tay trái chống dưới cằm

Long Giai lên tiếng: “Cũng có lý, Đinh Nhất Tiểu là luật sư danh tiếng, tham gia xử lý nhiều vụ án, nhất định đắc tội với không ít người, rất có khả năng vì sợ người ta trả thù nên mới tự lắp đặt hệ thống giám sát, không thể chỉ dựa vào chi tiết này mà nhận định Đinh Nhất Tiểu là kẻ tình nghi được.”

Hàn Phong tỉ mỉ lật tài liệu, đảo mắt nhìn quanh, nhận ra ai nấy đều tỏ vẻ chất vấn, kiểu anh nghi ngờ Đinh Nhất Tiểu rốt cuộc có chính xác không.

Văn phòng Cảnh sát hình sự bỗng chốc lặng phắc, Hàn Phong lật giấy tờ soàn soạt, ấp úng hỏi: “Lâm... làm sao, đều nhìn tôi mà làm gì?”

Lãnh Kính Hàn thờ dãi: “Nếu Đinh Nhất Tiểu không phải kẻ tình nghi trong vụ án này, việc theo dõi hắn như hiện giờ không chỉ tiêu tốn của chúng ta rất nhiều nhân lực lẫn thời gian mà còn khiến hung thủ thực sự có dư thời gian bỏ trốn. Vì vậy, dồn hết tinh lực vào hắn ta, rốt cuộc có đáng không?” Đây chính là vấn đề ai nấy đều quan tâm

Trong đầu Hàn Phong đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, anh ta thông thả nói: “Ồ. Ra là vậy. Đúng thế, các anh nói đều đúng, rất có lý.”

Long Giai cười: “Nếu chúng tôi nói đều đúng, vậy thì anh...”

“Tôi cũng không sai. Đinh Nhất Tiểu, con người này nhất định phải nghi ngờ.” Thấy mọi người ngơ ngác, Hàn Phong giải thích: “Giờ tôi đoán nghi ngờ, thân phận của Đinh Nhất Tiểu cũng giống như Lưu Phương, chỉ là một quân cờ trên bàn cờ thôi.”

Lãnh Kính Hàn đứng bật dậy: “Ý cậu là, Đinh Nhất Tiểu vẫn chưa phải là kẻ chủ mưu thực sự?”

Hàn Phong chỉ vào tập tài liệu: “Anh còn nhớ hôm qua xem thông tin doanh nghiệp của Đinh Nhất Tiểu, tôi đã nói gì không? Doanh nghiệp của hắn tạo cho tôi một cảm giác, khi đó tôi vẫn chưa rõ lắm về cảm giác này. Nhưng tôi vừa hiểu ra rồi, mấy doanh nghiệp đó vốn không giống Đinh Nhất Tiểu tự mở cho mình mà là mở cho một người nào đó khác. Đó là nguyên nhân vì sao năm doanh nghiệp này lại được mở rải rác cùng một thời điểm” Anh ta chia tài liệu về mấy doanh nghiệp của Đinh Nhất Tiểu, nói: “Nhìn vào mấy doanh nghiệp này, đây là cách thao túng con rối điển hình. Chỉ khi muốn dựng lên một con rối trên sân khấu, để nó giúp ra mặt thực hiện những chiêu trò bất chính, mới phải tạo vô số điều kiện thuận lợi cho con rối như thế. Nếu xuất hiện tình huống bất thường, sẽ có con rối phụ trách thu hút mọi sự chú ý, còn mình có thể an toàn thoát thân”

Lãnh Kính hàn ngáp ngừng: “Nhưng...”

Hàn Phong giơ ngón trỏ lên: “Đó là thứ nhất, thứ hai, hệ thống giám sát tại gia của Đinh Nhất Tiểu, tình huống lắp đặt hôm đấy thế nào? Thiết bị giám sát có thể do Đinh Nhất Tiểu tự mình lắp đặt, nhưng người giám sát thì chưa chắc là Đinh Nhất Tiểu.”

Lưu Định Cường cười: “Đùa chắc, làm gì có ai tự lắp máy quay để người khác giám sát mình?”

Lãnh Kính Hàn và Lâm Phàm thì có vẻ đã hiểu ra, Lâm Phàm nói: “Ý anh là, kẻ đứng đằng sau thao túng sai khiến Đinh Nhất Tiểu làm như vậy?”

Hàn Phong gật đầu: “Các anh biết con rối giật dây chứ? Muốn làm con rối động đậy, thì sợi dây đó phải ở trong tay mình.”

Hạ Mạt lè lưỡi: “Đến một nhân vật lợi hại như Đinh Nhất Tiểu cũng cam lòng phục tùng, kẻ chủ mưu kia rốt cuộc là người thế nào?”

Hàn Phong tiếp tục phân tích: “Thứ ba, người ở bên cạnh Đinh Nhất Tiểu kia, ngoài bảo vệ hắn ta, còn có khả năng đảm trách nhiệm vụ giám sát. Hơn nữa, từ những dữ liệu chúng ta nắm được hiện nay thì bản thân Đinh Nhất Tiểu rất có nhiều điểm đáng ngờ, đầu tiên là nửa năm hắn mất tích, đi đâu, làm gì; thứ hai, nguồn gốc và hướng chảy dòng tiền vốn của hắn, thứ ba, mục đích và nguyên do đằng sau việc hắn mở doanh nghiệp. Vì sao nửa năm hắn mất tích lại trùng hợp với thời gian Lư Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng? Vì sao trước khi Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh chết hắn đều vừa khéo có tiếp xúc với cả hai người này? Vì sao mỗi việc lớn như chuyển nhượng quyền cổ phần của Lâm Chính lại không giao cho luật sư chuyên trách của công ty xử lý mà phải tìm đến Đinh Nhất Tiểu tư vấn?”

Lưu Định Cường thốt lên: “Mẹ ơi, đây rốt cuộc là cái án gì mà càng tra càng phức tạp thế này.”

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm hồi lâu: “Đinh Nhất Tiểu quả thật là có nhiều điểm đáng nghi, nhưng...”

Hàn Phong chỉ tay vào Lãnh Kính Hàn, đột nhiên toét miệng cười: “Nói giảm nói tránh đi là, tất cả mọi chuyện đều là trùng hợp, vậy sau lưng Đinh Nhất Tiểu, nhất định còn ẩn giấu một chuyện gì khác, và vụ án đó, chưa chắc đã nhỏ hơn nhiệm vụ hiện nay. Vì vậy, theo dõi hắn là việc nhất định phải làm, không cần phải băn khoăn nữa!” Đoạn vỗ vai Lãnh Kính Hàn như anh em thân thiết, ý bảo ông thả lỏng.

Lãnh Kính Hàn nhìn quanh một lượt, nghiêm giọng gât: “Nhìn cái gì, tất cả làm việc đi. Các cô các cậu hết việc để làm rồi đấy à?”

Lưu Định Cường và Hạ Mạt lập tức rút đầu trở vào phòng thí nghiệm, Lâm Phàm cầm cùi sắp xếp giấy tờ, Long Giai lùi hùi ngồi trước máy tính.

Hàn Phong giờ đọc báo cáo khám nghiệm tử thi của Lưu Định Cường, được vài trang đã nhắm mày nhủi mặt, đột nhiên đặt tài liệu xuống, đi tới trước tấm bảng đen, cầm phấn vẽ vẽ mấy đường, vừa vẽ vừa nói: “Hiện giờ, chúng ta về cơ bản đã có thể xâu chuỗi được toàn bộ tình tiết vụ án. Ba đầu mối, lần lượt là Lư Phương và Lương Tiểu Đồng, Hồ Kim Thành và tay bảo vệ, Đinh Nhất Tiểu và gã làm. Tác dụng của Lư Phương là để Lương Hưng Thịnh và Lâm Chính cắn câu, Đinh Nhất Tiểu đóng vai trò cổ vấn pháp luật làm trung gian bắc cầu cho bọn họ, Hồ Kim Thành thì phục trách lôi kéo Khúc Minh Sinh làm giấy tờ hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, chỉ cần chuyển nhượng 5% cổ phần kia thành công liền giết luôn ba đương sự Khúc Minh Sinh, Lương Hưng Thịnh, Lâm Chính, do quan hệ pháp luật, số cổ phần này tự động được Lương Tiểu Đồng thừa kế, rồi thông qua Lưu Phương chuyển đến tay bọn chúng. Song tất cả những gì chúng ta thấy hiện nay, còn có một bàn tay vô hình thao túng. Một kế hoạch hoàn mỹ, không để lại dù chỉ là một dấu vết rõ rệt. Tình hình bây giờ là, Lư Phương và Lương Tiểu Đồng, Hồ Kim Thành và tay bảo vệ đều đã mất tích, người nên chết thì đã chết rồi, chỉ còn lại một mình Đinh Nhất Tiểu, nếu ngay cả hắn cũng chạy mất thì quả thật chúng ta không còn manh mối gì nữa.”

Hàn Phong viết tên sáu người thành một vòng tròn, giữa vòng tròn đánh một dấu hỏi lớn, rồi bẻ phấn làm hai mẩu, tiêu sái quăng đi, đoạn lại cầm xấp tài liệu phân tích lên chăm chú đọc. Lãnh Kính Hàn nhìn lên bảng, hồi lâu không cất tiếng, thầm nghĩ: “Tên oắt này, vẽ cái vòng tròn mà cũng tròn vành vạch.”

Hàn Phong cuối cùng đọc đến kết luận của Hạ Mạt, cười nói: “Vật liệu máy bay? Bọn chúng chế tạo máy bay làm cái gì chứ? Máy bay to tổ bố như thế, chui vào đâu mà chế với tạo? Loại vật liệu này chắc chắn còn có công dụng khác. Giờ có một vấn đề, đã kết luận là nạn nhân trước khi chết không hề vật lộn với ai, vậy thì mẫu linh kiện trong tay ông ấy từ đâu mà ra?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Có thể là vô tình vơ lấy?”

Hàn Phong lắc đầu: “Khả năng ngẫu nhiên rất thấp, thôi, tạm thời không nghĩ đến nữa. Các anh giờ đag làm gì?”

“Mượn dùng Long Giai của cậu, đag đối chiếu hình ảnh” Long Giai ngồi đằng xa liếc xéo qua, Lãnh Kính Hàn vội chữa lời: “Mượn dùng người đội cậu.”

Hàn Phong dụ mắt, nửa tỉnh nửa mê bảo: “Đối chiếu hình ảnh? Hình ảnh của ai?” Anh ta đi tới bên máy tính, đột nhiên tròn tròn hai mắt: “Là bọn chúng!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu quen à?”

“Anh còn nhớ công ty tài vụ kia không? Chỗ tôi đi điều tra bị mắc lừa ấy. Người bên trái là Hồ Kim Thành, bên phải là tay bảo vệ, tên... tên là gì ấy nhỉ...” Hàn Phong đưa tay ôm trán “không nhớ nữa”

“Theo lời khai của dân địa phương, hai tên này cùng chuyển đồ, tên bên trái đáng cao to, tên bên phải người vạm vỡ,”

“Cần cử người đi kiểm tra Hồ Kim Thành lần nữa”

“Cậu không đi à?”

“Tôi định đi xem năm doanh nghiệp của Đình Nhất Tiểu mở ở đây, tôi đi đỡ gầy nghi ngờ hơn”

“Vậy được, Long Giai đi nhé. Trương Nghệ phải giám sát hành tung của Đình Nhất Tiểu. Còn tôi cần liên hệ bên sở trưởng Quách, bọn họ đag điều tra hiện trường, có thể sẽ biết được đem qua xe chúng ta làm sao phát nổ.”

Hàn Phong gạt đầu, đoạn chìa tay ra hỏi: “Đưa tiền đây, ăn cơm”

Lãnh Kính Hàn lừ mắt, thở dài một tiếng, nhưng vẫn bắt đầu đi móc ví. Những người còn lại trong văn phòng đều ngơ ngàng nhìn họ. Hàn Phong nhận tiền xong, cũng chẳng quan tâm xem bà bao nhiêu, xăm xăm đi thẳng ra cửa, đụng phải Phan Khả Hàn tới sấn tin thời sự. Phan Khả Hàn vội hỏi: “Hôm nay lại đi đâu thế?”

Hàn Phong trả lời: “Đi làm một chuyện hoàn toàn vô nghĩa, nhưng lại không thể không làm”

Phan Khả Hàn xách theo máy tính, chào Lãnh Kính Hàn: “Bác Lãnh, cháu đi đây!” rồi gọi với theo Hàn Phong: “Này! Đợi tôi với”

Nhìn Phan Khả Hàn cùng Hàn Phong ra khỏi cửa, Long Giai lại thấy lòng dạ rối bời. Lãnh Kính Hàn nhìn theo bóng lưng Hàn Phong, lắc đầu thở dài. Lâm Phàm vừa sắp xếp xong tài liệu, vội hỏi: “Trưởng phòng, sao vậy ạ?”

Lãnh Kính Hàn nhìn theo hướng Hàn Phong đi khuất: “Tên oắt đó, tôi thấy cậu ta vẫn chưa tỉnh đâu”

Lưu Đình Cường xen ngang: “Oa, một ngày ngủ mười hai tiếng mà vẫn chưa tỉnh?”

“Ý tôi không phải vậy. Tên oắt đó, vẫn chưa hoàn toàn nghiêm túc với vụ án này. Nếu không đã chẳng nghĩ lại và bổ sung suy luận của mình khi bị chúng ta nghi ngờ đặt chất vấn.” Ông nhìn lên cửa sổ trên mái nhà, lầm bầm một mình: “Rốt cuộc vụ án thế nào mới khiến cậu hứng thú được đây, Hàn Phong?”

“Hả!” Lưu Đình Cường há hốc miệng, hồi lâu vẫn không khép lại nổi.

Hàn Phong mua hai chiếc bánh bao, Phan Khả Hàn lái xe đến Ngũ Hoa Đài Trên đường đi, Phan Khả Hàn lại theo lệ thường hỏi han về thu hoạch hôm qua, nghe đến đoạn đêm qua hai người Hàn Phong suýt chút nữa mất mạng, không khỏi tắc lưỡi xuýt xoa: “Kế hoạch liên hoàn thâm hiểm thật”

Hàn Phong nhồm nhoàm nhai bánh bao, nói: “Kế hoạch liên hoàn? Sao tôi không nhận ra nhỉ?”

Phan Khả Hàn đập bộp xuống ghế ngồi: “Rõ ràng thế còn gì. Bọn chúng đầu tiên là tóit rộm đồ trong xưởng Lương Hưng Thịnh, đồng thời giết ông bác gác cổng, sau đó lại lợi dụng vụ án mạng này dụ anh và bác Lãnh tới hiện trường, dàn cảnh vô như đó là án cướp của giết người thông thường, nhân lúc anh không đề phòng đánh lén trên đường về, đây chẳng phải kế hoạch liên hoàn thì là gì?”

“Tôi không nghĩ bọn chúng chuẩn bị kế hoạch đây từ đâu đâu, chẳng qua là do trước đó chúng ta tới dò hỏi công ty của Lương Hưng Thịnh, khiến bọn chúng chú ý thôi.”

“Anh nói thế là ý gì?”

“Tên chủ mưu đứng sau chuyện này rất có đầu óc, mỗi nước cờ hán đi đều có dụng ý đặc biệt; lợi dụng Lư Phương khống chế Lương Hưng Thịnh và con trai anh ta rồi cả Lâm Chính, dùng Đình Nhất Tiểu móc nối quan hệ giữa hai người này, đạt được hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, khống chế 5% cổ phần của tập đoàn Hằng Phúc. Mua chuộc Hồ Kim Thành ở công ty quản lý tài vụ, sắp xếp người mình làm bảo vệ, đánh lén con đen trong vụ tai nạn giao thông. Mượn danh nghĩa của năm doanh nghiệp Đình Nhất Tiểu đứng tên, bồi dưỡng lực lượng cho mình, từ đó có thể điều động mấy trăm người giam bẫy Lâm Chính trên đường quốc lộ. Mỗi quân cờ được an bài, đều có công dụng độc lập, hơn nữa, không chỉ có một công dụng. Cô thấy đấy, giờ Lâm Chính chết rồi, trước khi chết anh ta đã giao ra một phần cổ phiếu của mình, thủ đoạn giết người của hung thủ sử dụng lại vô cùng đặc biệt, kín kẽ, vì vậy cái chết của anh ta gây áp lực không nhỏ cho phía cảnh sát; hung thủ đã thành công tạo ra dư luận xã hội, khiến cảnh sát kiệt sức trước vòng vây của cánh nhà báo, không còn thời gian đâu đi điều tra nguyên nhân cũng như bí ẩn giấu phía sau cái chết của Lâm Chính. Đình Nhất Tiểu một mặt phụ trách xử lý các việc liên quan pháp luật giữa hai người Lương, Lâm, một mặt lại là đại diện pháp nhân của năm doanh nghiệp. Lư Phương một mặt là tình nhân của Lâm Chính, một mặt lại là người giám hộ của Lương Tiểu Đông. Ai cũng có tác dụng, Lương Hưng Thịnh chết rồi, nhưng sứ mệnh của anh ta hình như vẫn chưa hoàn thành, anh ta để lại một xưởng sản xuất, có vẻ cũng rất hữu dụng đối với kẻ chủ mưu”

“Một xưởng gia công linh kiện phá sản thì có tác dụng gì chứ?”

“Giờ vẫn chưa rõ, nhưng có một điểm khá chắc chắn, đó là nhà xưởng đó bị người ta âm thầm theo dõi, vì vậy chúng ta vừa tới điều tra, kẻ theo dõi đã có phản ứng ngay, trước khi chúng ta quay lại điều tra rõ ràng, chúng nhanh chóng chuyển số thành phẩm đã gia công xong đi, tiêu hủy những manh mối chúng ta có thể phát hiện. Và... ngay cả ông bác gác cổng cũng không tha.”

Phan Khả Hân than: “Anh nói phức tạp quá, tôi đến phải dừng xe lại nghỉ ngơi cho thùng thoi. Phải rồi, trước đây anh học cái gì? Có thể cho tôi biết không? Nói cho tôi đi mà.”

Hàn Phong đột nhiên ôm cứng cổ họng, kêu cứu: “Ngh... nghẹn rồi! Nước...” Phan Khả Hân đưa bình nước lại, giận dữ: “Hừ, không muốn nói thì thôi, cần gì phải làm trò khoa trương như thế chứ.”

Hàn Phong uống xong nước lại ra sức vuốt ngực, nhưng vẫn không ho he tý nào. Mỗi lúc sau mới đánh trống lảng sang chuyện khác: “Giờ tôi chỉ không hiểu duy một điều này, nếu hân đã nắm được 5% cổ phần kia thì đáng ra phải nhanh chóng chuyển nó thành tiền mặt rồi gửi ra nước ngoài mới phải chứ.”

Phan Khả Hân im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn không kìm được hỏi: “Anh làm sao biết hân không làm như thế?”

“Nếu làm thế thì bọn Đinh Nhất Tiểu, Hồ Kim Thành đều không có tác dụng gì nữa rồi, và bản thân hân cũng sẽ không có động thái gì ở Hải Giác này nữa. Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, hân vẫn bày đủ trò cho chúng ta xem, còn đang thao túng toàn bộ cục diện, phái người ám sát tôi và trưởng phòng Lãnh, cử người giám sát nhà xưởng của Lương Hưng Thịnh, rồi thì khống chế Đinh Nhất Tiểu; thêm nữa, nếu vậy năm doanh nghiệp hân dựng lên dưới danh nghĩa Đinh Nhất Tiểu, chẳng phải hoàn toàn vô dụng sao? Vì vậy tôi cho rằng, hoặc là hân vẫn còn âm mưu khác, hoặc là... hân vẫn chưa cảm được xu nào!”

Phan Khả Hân cười nói: “Vớ vẩn! Hân đồ bao nhiêu công sức như vậy, tạo ra vụ án chấn động nhường ấy ăm một xu tiền vẫn chưa cảm được, làm gì có chuyện?”

“Bên trong nhất định còn có nội tình chúng ta chưa biết. Mấu chốt nằm ở chỗ, Lư Phương đã dẫn Lương Tiểu Đồng đi đâu? Nếu hung thủ nhận được tiền, vậy thì với thủ đoạn của hân, Lư Phương và Lương Tiểu Đồng cầm chắc cái chết; nếu hân vẫn chưa nhận được tiền, vậy Lư Phương và Lương Tiểu Đồng chính là yếu tố quyết định, ai cũng biết, người nào khống chế được Lương Tiểu Đồng, người đó có thể nắm giữ 5% cổ phần. Á?” Hàn Phong đột nhiên này ra suy nghĩ. “Liệu có phải Lư Phương phá ngang kế hoạch, dẫn Lương Tiểu Đồng bỏ trốn rồi không?”

Phan Khả Hân tỏ ý tán đồng: “Có khả năng này, người phụ nữ như Lư Phương, nhìn từ biểu hiện trước đây thì không phải loại vừa đâu. Rất có khả năng vì ăn chia không công bằng nên Lư Phương đã một mình dẫn Lương Tiểu Đồng lặn mất.”

Hàn Phong nhắc nhở: “Không giống, nếu thật như vậy thì việc đầu tiên hung thủ cần làm là tìm kiếm Lư Phương và Lương Tiểu Đồng trên diện rộng, mà việc này tiến hành âm thầm đến mức nào đi nữa cũng phải lộ ra dấu vết giữ chứ, nhưng hân đâu làm vậy. Rốt cuộc là vô lý ở đâu nhỉ? Còn gì mà chúng ta chưa biết nhỉ?”

Sau hai tiếng đi đường, xe bọn họ đã đến Ngũ Hoa Đài, núi non trập trùng xanh ngắt một màu, khiến không khí đỡ phần nào oi bức. Phan Khả Hân xuống xe, đứng bên cạnh vách núi nói: “Núi Ngũ Hoa Đài là một dải núi lớn, bao bọc bên ngoài thành phố Hải Giác, có thể ngăn luồng không khí lạnh phía Nam thổi lên. Mỗi lần đến đây tôi đều cảm thấy đặc biệt thư thái.”

Hàn Phong cũng tới gần vách núi, phóng tầm mắt ra xa, hít thở sâu rồi nhìn sang Phan Khả Hân, nói: “Cô hiểu rõ khu này nhỉ?”

“Đương nhiên, tôi từng viết chuyên đề về núi Ngũ Hoa Đài. Lần đầu tiên đến đây đã cảm thấy nơi này xa hẳn cái ồn ào ở thành thị, gom góp cát bụi bay trong gió, không khí mang một mùi vị thiên nhiên. Còn anh, cảm giác đầu tiên của anh về nơi này là gì?”

“Cảm giác đầu tiên?” Hàn Phong nhắm mắt, hít sâu một hơi, rồi thở hắt ra một tiếng. “ha...” dài, mở mắt tán thưởng: “Ồ đây núi cao rừng thẳm, hiểm thấy bóng người, thật là nơi đặc địa để thực hiện hành vi cường bức”

Vừa dứt lời, bàn tọa anh ta đã ăn một cước của Phan Khả Hân, cô nổi giận mắng: “Cảm giác đầu tiên nơi này mang đến cho anh đấy à! Một cước vừa rồi sao không đủ anh ngã lộn cổ luôn chứ, để tôi thay dân trừ hại!”

Hàn Phong tỏ vẻ oan ức: “Người ta nói thật lòng mà cô lại...”

“Thôi, thôi, không hơi đâu dây dưa với anh, chiều nay tôi còn phải đi ký một hợp đồng bảo hiểm xe. Chúng ta làm gì bây giờ?”

Hàn Phong chỉ tay về phía trước: “Cô trông thấy ngọn núi trước mặt không? Đó chính là đích đến của chúng ta.”

Phan Khả Hân phóng mắt nhìn, chỉ thấy cây cối um tùm, rậm rạp, không khỏi hỏi: “Chỗ đó có gì?”

“Ồ đó có một hầm mỏ đứng tên Đinh Nhất Tiểu, tôi muốn đi xem bọn họ rốt cuộc đang khai khoáng hay làm gì khác”

“Liệu có bị phát hiện không? Làm thế không phải đánh rắn động cỏ sao?”

“Thế nên chúng ta phải đi vòng từ đây, tiện xem xung quanh có hộ dân nào, hỏi họ về tình hình mỏ khoáng sản này.”

Phan Khả Hân chất vấn: “Rừng rậm um tùm thế này, làm sao mà là mỏ khoáng được chứ?” Hai người băng qua mỏm núi, vốn định đi xem ngay mỏ khoáng, không ngờ đến giữa đường lại bị chặn lại. Không phải người chặn, mà là lưới sắt, một dải lưới sắt được kéo từ chân núi lên thẳng đỉnh núi, cứ cách độ mười bước lại có một biển báo đập vào mắt: “Điện áp cao, đề nghị không lại gần”

Hàn Phong không tin lắm, mượn Phan Khả Hân chiếc móc chìa khóa ném vào tấm lưới. “Lách tách” mấy tiếng, chiếc móc chìa khóa rơi xuống đất không còn nguyên hình dạng. Hàn Phong tròn mắt: “Không phải chứ! Lại còn thế này được nữa, chính phủ vẫn để yên sao?”

Phan Khả Hân xòe tay nhún vai nói: “Hết cách, xem ra cuộc điều tra của chúng ta đã định sẵn là thất bại rồi.”

“Đi, vòng qua cổng chính xem” Từ cổng chính công trường khai khoáng nhìn vào bên trong có ba cổng sắt, mỗi cổng có hai cảnh vệ canh gác, nhìn bên ngoài không ai biết được bọn họ có vũ khí hay không. Phan Khả Hân giở máy ảnh lên, nói: “Tôi chụp lại cho anh, về nhà làm báo cáo, viết là ở ngoại thành có một mỏ khai khoáng thần bí.”

Hàn Phong kéo giật Phan Khả Hân: “Cẩn thận! Bên kia kia!” Chỉ thấy Hàn Phong chỉ một máy quay giám sát đng xoay lại phía hai người, cả hai vội thụp xuống nấp. Lúc sau, Hàn Phong thò đầu lên bảo: “Canh phòng nghiêm ngặt thế này, nhất định phải điều tra”

Phan Khả Hân nói: “Anh nhìn kia, đằng kia có một chiếc xe đng chạy đến” hàn Phong nhìn theo hướng Phan Khả Hân chỉ, quả nhiên thấy một chiếc xe van từ xa chạy lại. Tới gần mới thấy, trên thân xe không hề có cửa kính, nửa trên màu xám bạc nửa dưới màu da trời, Hàn Phong thì thào: “Quái lạ, đây là xe chở tiền mà, xe chở tiền đến đây làm gì?”

“Anh là sao biết là xe chở tiền?”

“Cô nhìn đầu xe mà xem, kính trước của xe là loại chống đạn nên độ cong phản quang khác hẳn với kính chắn gió thông thường, cửa kính bên ghế lại có một lỗ nhỏ, đó là lỗ thông khí, từ cái lỗ này có thể thấy độ dày của kính xe, thân xe phía sau cũng được gia cố bằng thép tấm, bánh xe là loại chống thủng, cả tay cầm trên cánh cửa đằng sau kia nữa, nếu bên trong khóa lại thì bên ngoài không tài nào mở nổi, tất cả những thiết kế này đều để bảo đảm an toàn cho xe chở tiền”

Chiếc xe chở tiền dừng lại trước cổng, một người từ trên xe bước xuống, cầm tờ giấy đưa cho cảnh vệ, cảnh vệ xem xong rồi cho qua; xe đi đến cổng thứ hai, một người khác lại nhảy xuống, cầm theo giấy tờ khác, sau đó là đến cổng thứ ba. Hàn Phong quan sát đoạn nói: “Xem ra, hôm nay chúng ta không vào nổi rồi, đã vậy hãy quay về để bọ anh Lãnh đến điều tra”

Trên đường về, bọn họ tình cờ gặp được một ông bác đang làm rẫy, Hàn Phong bước tới bắt chuyện, hỏi han: “Bác ơi, ngọn núi này kéo lưới sắt làm gì thế?”

Ông bác gác hai tay lên cán cuốc, bảo: “Cô cậu đi leo núi hả? Chưa động vào cái lưới đó chứ? Có điện đấy. Chung quanh núi ấy đều là cấm khu của chính phủ, cô cậu không biết sao?”

Phan Khả Hân hỏi: “Bên trong đó có căn cứ gì bí mật ạ, canh phòng nghiêm ngặt thế?”

Ông bác trả lời: “Căn cứ cái gì, là một mỏ khoáng. Trước kia là núi hoang, trông cái giống gì cũng không ra hòn, khắp núi toàn là đá vôi sỏi. Ai ngờ, người ta nói trong núi đấy có báu vật, mấy cái hòn đá hòn sỏi kia đều là của quý cả”

Hàn Phong nhìn lại ngọn núi: “Mỏ khoáng thì cần gì phải kéo lưới điện?”

Ông bác lại nói: “Không phải thế đâu, hồi đó chính phủ hạ lệnh thôn dân không được phép vào núi, ai nấy đều bức bối lắm, nhưng sau này nói ra, mới biết khoáng sản trên núi ấy không phải là dạng thường đâu, mà đều là khoáng thạch quý hiếm, trang thiết bị khai thác, trang thiết bị lọc quặng đều nhập từ nước ngoài về, rồi còn cả trang thiết bị cơ mật cấp quốc gia gì đó, sợ gián điệp trộm mất, mới bảo vệ như thế. Chắc, mấy cái trang thiết bị đó chúng tôi cũng đâu hiểu, người ta cứ đồn thổi thế, cũng không biết là thật hay giả nữa.”

“Núi này đã bị phong tỏa mấy năm rồi phải không bác?”

“Mới một năm trước, không thì độ hơn một năm, dù gì cũng không quá hai năm, tôi còn nhớ năm đó thằng A Vượng nhà tôi vừa học xong cấp một, xe vào núi đông lắm, khí thế cứ như đi bắn tên lửa ấy.”

Hàn Phong bật cười: “Vậy hai năm nay chắc bác cũng nghe nói nhiều mấy chuyện kỳ lạ trong núi nhỉ?”

Ông bác thần người, đáp: “Cậu bảo cái mỏ khoáng đó hả? Làm gì có, chỉ nghe nói năm ngoái con chó nhà Nhị Oa không hiểu làm sao đâm đầu vào cái lưới bị điện thiếu chết, Nhị Oa tìm đến ban quản lý mỏ quặng làm âm lên, nhưng làm sao định nổi người ta, cuối cùng lại chẳng phải bỏ đấy ư.”

Hàn Phong xoa mũi: “Bác thử nhớ lại xem, ngày nào bác cũng lên núi này trồng rau, lẽ nào không nghe thấy động tĩnh gì bên đó?”

Ông bác nhìn Hàn Phong: “Động tĩnh? À, tôi hiểu rồi, ý cậu nói là có tiếng động nào không chứ gì? Người ta phá núi đương nhiên là cho nổ mìn rồi, có điều núi này lớn, âm thanh thành ra rất nhỏ, giống như đốt pháo thôi, không đến nỗi giật mình. Ngày nào cũng phải nổ mấy lần, đa phần là vào sáng hoặc trưa, lúc đấy ít người dưới này. Tôi nghĩ chắc người ta sợ ảnh hưởng chúng tôi làm ruộng, tôi cũng là vì dậy sớm, có lúc lại làm xuyên trưa không về nhà nên mới nghe thấy, bảo với mấy người trong làng còn chẳng ai tin cơ.”

Ông bác ngưng bật như đột nhiên nghĩ ra điều gì, đưa mắt đánh giá hai người, hỏi: “Cô cậu không phải người ở đây đúng không?”

Hàn Phong và Phan Khả Hân nghe là đủ biết ông bác đã nghi ngờ thân phận của bọn họ, Phan Khả Hân vội nói: “Đầu có, nhà cháu bên phía cầu Đông Hán ấy, bọn cháu tính qua đây chơi, không ngờ lại đã cấm rùng thế này, ài...”

Ông bác vẫn nhìn hai người với ánh mắt đầy nghi ngờ, Hàn Phong lập tức quàng tay qua vai Phan Khả hân, Phan Khả Hân cũng vòng tay qua eo Hàn Phong, áp mặt vào người anh ta, ra vẻ quả thật là một đôi đang yêu. Cả hai viện bừa một cái cớ rồi chuồn khỏi chỗ ông abcs nọ, Hàn Phong vẫn ôm cứng lấy Phan Khả Hân, nói: “Cô thấy chưa, đáng ra phải thế này từ đầu mới không khiến người khác nghi ngờ”

Phan Khả Hân buông ngay tay khỏi Hàn Phong, tránh sang một bên, liếc xéo nói dối: “Cái loại anh chỉ giỏi lán lướt người ta.” Nói đoạn, mặt đỏ bừng lên trước.

Hàn Phong giật mình thầm nghĩ: “Cô nàng còn thế, liệu có phải chê mình nhất gan quá, còn có thể lán sâu hơn nữa không? Ha ha!”

Hàn Phong chỉnh đốn lại trang phục, hắng giọng: “Con người tôi xưa nay tương đối nhút nhát thật thà, chưa từng có hành vi gì không đứng đắn, có nói thế làm... làm tôi dễ ngượng lắm đấy.” Dứt lời đã thấy mặt mày toé toét, chẳng biết thế nào là xấu hổ, trái lại mặt Phan Khả Hân càng đỏ lựng.

Hàn Phong ngắm Phan Khả Hân vẻ thích thú, nhủ bụng: “Nếu không phải cô nàng quá thấp thì quả có tố chất mỹ nhân đấy” Sau khi lên xe, Hàn Phong bảo: “Ồ đây bọn chúng đã canh phòng ngheim ngắt như vậy, xem ra cái mỏ còn lại cũng thế thôi, chúng ta không cần đi xem nữa.”

Phan Khả Hân chỉ “ừ” một tiếng. Hàn Phong ngồi trên xe, xoa xoa hai tay, cười hềnh hếch nói: “Giờ vẫn còn sớm, hợp đồng của cô đến chiều mới phải ký, hiếm khi có chuyến ra ngoại thành, lần trước cô đã dẫn tôi đi xem toàn nhà mới của ông cô rồi, lần này hay là đến chơi nhà tôi, cô thấy thế nào?”

Phan Khả Hân cũng đang muốn tìm hiểu thêm thông tin về Hàn Phong, vội đáp: “Được thôi” Nhưng quay sang nhìn bản mặt nhe nhòn đầy tà ý bên cạnh, cô đột nhiên cảm thấy tùy tiện nhận lời như thế có hơi nông nổi, bèn bổ sung: “Tôi chỉ đứng ngoài cửa nhìn tí thôi, không ở lâu quá đâu”,

Hàn Phong vui mừng khôn xiết: “Tôi hiểu, tôi hiểu.”

Phan Khả Hân nghĩ mình nói thế chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy, mặt lại đỏ lên đến tận mang tai.

Chiếc Audi rẽ vào một con ngõ nhỏ, Phan Khả Hân dừng xe bước xuống, không khỏi thốt lên kinh ngạc: “Á!” Cô không thể ngờ Hàn Phong lại sống ở một nơi như thế này.

Con ngõ dài chưa đến ba trăm mét, tường đất nhà ngói, hoàn toàn lạc quẻ giữa chốn thành thị san sát nhà cao tầng, lại hơi giống khu ổ chuột bọn họ đến gặp Lu Phương dạo nọ, tuy vẫn còn đỡ hơn nhiều. Hai bên đường rất nhiều đàn ông cời trần trụi trực, người lái xe, kẻ cừu vạ, ai nấy đều không có việc gì làm, tụ tập đánh bài chơi cờ, mang đến cho người ta cảm giác như thời gian đã trôi ngược lại ba bốn trăm năm. Cửa hàng hiệu trong ngõ đều treo loại biển ngang, đề tên mấy thương hiệu lâu đời nào đó. Trên tầng hai dựng toàn bằng gỗ, cửa ra cũ kỹ tường chừng có thể rơi vớ đầu người đi đường bất cứ lúc nào, cửa sổ hồ giấy thùng toác, giấy hồ bay phát phơ trong gió cùng mạng nhện, mỗi khi gió thổi cánh cửa mỗi một lại lung lay, trụ cửa thô ráp phát ra những tiếng kêu cà kộp kộp.

Hàn Phong bước lên trước, tự hào giới thiệu: “Ban ngày vắng vẻ vậy thôi chứ đến tối ở đây đông vui lắm, hai bên đường bày kín sạp hàng, nào canh cay Tứ Xuyên, lẩu Trùng Khánh, thịt dê nướng Tân Cương, ốc bươu xào bán địa, vịt quay Bắc Kinh, rồi nhiều nhiều nữa, cái gì cũng có.” Vừa hào hứng liệt kê, anh ta vừa nuốt nước miếng ừng ực, cứ như đó đều là những sơn hào hải vị trên đời. Phan Khả Hân tưởng tượng tới cảnh đám đông nhốn nháo phanh bụng cời trần, lớn tiếng hò hét, mồ hôi mồ kê nhễ nhại ăn uống, có lúc còn sinh chuyện đánh nhau, một nơi thế này trước nay cô không hề có ý định ghé qua.

Hàn Phong dẫn Phan Khả Hân tới một tiệm cắt tóc, Phan Khả Hân không chịu vào, đứng ngoài cửa nói: “Đây...đây...đây là nhà anh sao?” Có nhìn thế nào cũng thấy chỗ này giống một nơi buồn hương bán phẩm rẻ tiền.

Hàn Phong kéo Phan Khả Hân theo: “Đương nhiên rồi! Tôi lừa cô làm gì, cô không tin cứ hỏi chị Khuất mà xem.”

Trong tiệm cắt tóc có mấy cô gái đang đánh bài và một cô gái đang massage cho khách, thấy Hàn Phong bước vào ai nấy đều cất tiếng chào.

Phan Khả Hân thấy Hàn Phong thật sự quen biết những cô gái ở đây, không khỏi chau mày thầm nghĩ: “Chẳng trách anh ta trông lúc nào cũng có vẻ lưu manh, hóa ra là được hun đúc trong môi trường này.”

Khuất Yến miệng ngậm điều thuốc lá đầu lọc bài, hỏi: “Sao lại quay lại nhanh thế? Anh ta kiểm cậu làm gì đấy?”

Hàn Phong dặt tay Phan Khả Hân, vừa đi vừa nói: “Anh ta ấy à, nuôi bà hai bên ngoài, mời tôi đi xem xét đánh giá ấy mà”

Khuất Yến phá lên cười, hỏi: “Thế còn cô này là ai?”

Hàn Phong đáp: “Tôi nhảy của anh ta đem về”

Các cô gái trong tiệm cắt tóc đều rũ ra cười. Chỉ có Phan Khả Hân mù mờ không hiểu, vì cô không biết “anh ta” mà bọn Hàn Phong đang nhắc tới chính là Lãnh Kính Hân.

Một cô trong tiệm nhìn theo Hàn Phong hỏi: “Chị Yến, trưởng phòng Lãnh nuôi vợ bé thật à? Không biết em có đủ điều kiện không nhỉ?”

Khuất Yến cười bảo: “Đừng có nghe cậu ta nói bừa, cái mồm thàng quỷ đó có thật bao giờ. Nhưng con bé kia cũng quá xinh nhỉ, không biết lừa ở đâu về nữa.”

Phan Khả Hân hỏi: “Vừa rồi các anh nói đến ai đấy?”

Hàn Phong đáp: “Ồ, chúng tôi nói đến người bạn cũ ý mà, tôi ở trên tầng hai, chúng ta lên đi”

Phan Khả Hân bước lên cầu thang gỗ ọp ẹp, nghe tiếng cọt két dưới chân tựa hồ sàn cầu thang có thể gãy ra bất cứ lúc nào. Trên tầng ánh đèn lại càng

tù mù, đồ gỗ kiểu cũ đầy vết loang lổ trông không khác nào loài ma quỷ mặt mày nanh ác, Phan Khả Hân bám chặt lấy tay Hàn Phong, không dám buông lỏng.

“Đến rồi!” Tiếng Hàn Phong không đến nỗi to nhưng Phan Khả Hân lại giật thót, cảm giác Hàn Phong không phải nói đến nhà anh ta rồi mà giống như bảo đến địa ngục thì đúng hơn. Hàn Phong mỉm cười, mở cửa địa ngục, trong căn phòng tối tăm, có mấy vệt nắng hắt vào qua lỗ thủng trên cửa sổ giấy bồi, bụi bặm bay khắp nơi, trong luồng sáng nhìn như sương mù ủa ra. Phan Khả Hân bất giác đưa tay bịt miệng, vì thứ mùi trong phòng, quả thật...

Hàn Phong lại chẳng hề giữ kẽ, nằm thẳng cẳng xuống chiếc giường đầy bụi, giang tay giang chân rên lên đầy thỏa mãn: “Đúng là chẳng ở đâu ngủ thích bằng giường mình.”

Phan Khả Hân kéo ống tay áo lên che miệng, nói: “Anh ở đây thật à?”

“Đúng thế” Hàn Phong chợt vỗ lên bảo: “Tuy phòng ốc tuềnh toàng nhưng ở đây được cái tự do.”

Phan Khả Hân nhú mồm, khóc dở mếu dở: “Nhưng không phải tuềnh toàng quá sao?”

Căn phòng của Hàn Phong, ngoài một chiếc giường, một chiếc bàn thưng, ba cái ghế đầu lung lay, còn đâu chỉ có bụi bặm. Trời thì nóng thế mà vẫn kê đệm, lại còn rách lòi cả ruột bông ra ngoài; gối dơ đầy nhớp nháp, kết một lớp đen kịt; chăn vắt từ trên giường xuống dưới sàn nhà, nếu không nhìn kỹ sẽ không phân biệt nổi đâu là sàn đâu là chăn.

Phan Khả Hân định kiểm ghế ngồi xuống, nhưng có ba cái ghế thì hai cái què chân, còn một cái thì thùng mooitj lổ to tương ở giữa, ngồi lên không khác nào ngồi bô. Có điều, trong căn phòng sập xệ này lại có không ít sách vở rách nát, vứt bừa bãi trên giường, góc giường, khắp các xó xỉnh, Phan Khả Hân lấy tạm mấy quyển chồng lên ngồi. Cô lại nhìn một lượt khắp phòng, trong đầu hiện lên cụm từ rất đắt, “nhà độc bốn vách”, hình dung này dùng với căn phòng tuềnh toàng của Hàn Phong thật không chê đi đâu được. Cô hỏi: “Tôi vẫn không tin nổi anh sống ở đây đâu, rốt cuộc trước kia anh làm gì? Ở đây có hai chúng ta thôi, anh nói cho tôi đi mà?”

Hàn Phong nhồm dậy, cười bảo: “Tôi đi rót cho cô cốc nước.” Đoạn đi thẳng ra cửa.

Phan Khả Hân gọi với theo: “Này, không cần đâu, này... Anh quay lại đây! Tôi đang hỏi anh cơ mà!” Nhưng Hàn Phong đã loẹt quẹt đi xuống tầng.

Phan Khả Hân dẫu môi lắm bầm: “Giấu cũng kỹ thật đấy” Mặc kệ lớp bụi dày xung quanh, cô hít thở mạnh mấy hơi, hạ quyết tâm: “Tôi không tin không hỏi được ra nhẽ.”

Đoạn đứng dậy bắt đầu lục lọi, định tìm cho ra manh mối về Hàn Phong trong căn phòng xập xệ. Nhìn lại cuốn sách mình ngồi lên, ra là Tuyển tập phá án Philo Vance và Bí mật quan tài Hy Lạp, Phan Khả Hân dùng mấy kỹ thuật số chụp lại làm bằng chứng, chính thức bước vào cuộc điều tra Hàn Phong. Phòng Hàn Phong cực kỳ bừa bộn, nhưng lại rất rõ ràng, ngoài sách và đồ đạc trên giường, thực sự khó lòng phát hiện ra cái gì khác. Phan Khả Hân mau chóng nhận ra, sự rõ ràng quá đỗi kỳ lạ, quần áo không có, ngay một đôi giày cũng không có chứ đừng nói đến những vật dụng sinh hoạt hàng ngày, cô thầm nghĩ: “Thế này thì có khác gì ăn mày đầu đường xó chợ? Anh ta sao có thể sống trong hoàn cảnh này không biết? Mà ăn mày vẫn có ít của cải, anh ta thật chí còn không bằng ăn mày, bác Lnahx làm thế nào quen biết anh ta nhỉ? Hỏi thì bác ấy lúc nào cũng kín như bưng, cắn chặt răng không nói, đúng là tức chết người ta mà!”

Phan Khả Hân vừa nghĩ vừa bấm máy lia lịa, nghe thấy tiếng Hàn phong đi lên cũng không ngừng tay, nhủ bụng: “Tự anh không chịu nói, cũng đừng có trách tôi.”

Bỗng nhiên, một con nhện dóm hoa xuất hiện trung khung hình máy ảnh, Phan Khả Hân giật mình hét toáng, vút luôn máy ảnh quay người chạy ra cửa, đâm sầm vào ngực Hàn Phong. “Ấy ấy!” Nước trong cốc giấy trên tay Hàn Phong đổ cả lên người Phan Khả Hân, cũng may là nước lạnh.

Phan Khả Hân ôm chầm lấy Hàn Phong, chân giậm như nhảy tap dance, miệng kêu oai oái: “Nhện! Nhện! Có nhện...”

Hàn Phong ngượng ngịu lau đi vết nước trên người Phan Khả Hân, chiếc đầm voan mỏng bị ướt, trở nên trong suốt như không mặc gì, ngón tay Hàn Phong chạm vào chỉ thấy mềm mượt trơn láng. Anh ta nhìn lên lên trần nhà cười ngây ngô: “Nhện có gì mà sợ thế?” nhưng trong lòng lại nghĩ “Sớm biết thế này, nuôi mấy con rắn có phải hay hơn không?”

Phan Khả Hân vui đầu vào ngực Hàn Phong, len lén ngoái lại nhìn nhưng còn chưa thấy gì đã gục đầu vào ngực anh ta hỏi: “Nó đi chưa? Nó đi chưa?”

Hàn Phong đảo mắt, trả lời: “Con đó thì đi rồi, nhưng có một con khác, đang đậu trên lưng cô”

“Á” Phan Khả Hân ré lên kinh hãi, một tay không ngừng huơ loạn xạ, sợ đến phát khóc, cầu khẩn: “Đuổi nó đi, anh mau đuổi nó đi!”

Hàn Phong xoa xoa sống lưng Phan Khả Hân, dịu dàng bảo: “Được, tôi đuổi nó đi giúp cô” Trong đầu nghĩ “Thì ra là cô sợ nhện như vậy, nếu bảo có con trong váy thì cô chẳng phải sẽ lột đồ hay sao?” Càng nghĩ anh ta càng đắc ý, không nhìn được bật cười thành tiếng. Tiếng cười này lập tức khiến Phan Khả Hân cảnh giác, cô đẩy Hàn Phong ra, nhìn kỹ mặt đất, rồi lại vỗ phui một lượt khắp người, xác nhận không có con nhện nào mới hằm hằm mắng Hàn Phong: “Anh muốn chết không! Đã biết người ta sợ mà còn cố ý gạt người!”

Hàn Phong xua tay: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, chỉ tại nhìn bộ dạng sợ hãi của cô lúc này đáng yêu quá, còn ôm chặt lấy tôi như thể đáng rất cần được an ủi, nên tôi không muốn phối hợp với cô ấy mà. Cần thận!”

Hàn Phong vừa dứt lời, Phan Khả Hân liền cảm thấy mình đáng giận phải thứ gì đó, cô đến nhìn cũng không dám, amwjt méo xeo hỏi: “Cái gì đấy?”

Hàn Phong đáp: “Không phải nhện đâu!” Anh ta không nói còn đỡ, vừa nói Phan Khả Hân đã nhảy dựng lên, đứng xa là vậy mà vọt một cái đã nhào ngay vào lòng Hàn Phong, hai tay ôm riết lấy cổ, hai chân vắt lên khuỷu tay phải anh ta, cách ly với mặt đất, đồng thời úp mặt vào vai. Còn Hàn Phong, đương nhiên cũng vui lòng ôm hương ấp ngọc, ghé tai Phan Khả Hân nói: “Sao cô không nói sớm là cô sợ nhện đến mức này!”

Phan Khả Hân không hiểu, ngơ ngác nhìn Hàn Phong, Hàn Phong bật cười tiếp lời: “Nói sớm có phải tôi đã kiếm mấy con thả vào phòng không?”

Phan Khả Hân trừng mắt, nhưng dưới ánh mắt cười đầy ẩn ý của Hàn Phong, cô không dám nhìn thẳng vào anh ta, chỉ lý nhí nói: “Anh... anh là đồ xấu xa!”

Hàn Phong cười hi hi: “Tôi đã bao giờ nói mình là người tốt đâu?”

Phan Khả Hân định nói gì song lại thôi, đột nhiên vùng khỏi tay Hàn Phong chạy mất, rồi lại đột nhiên quay lại, thom một cái lên má Hàn Phong, nhoe cười ngọt ngào: “Anh đúng là đồ xấu xa” Nói xong lại chạy đi. Hàn Phong gọi với: “Mấy ảnh của cô!”

Phan Khả Hân từ dưới tầng nói vọng lên: “Ngày mai tôi tới phòng Cảnh sát hình sự lấy, thực sự tôi không ở đây nữa.”

Hàn Phong sờ sờ bên mặt được Phan Khả Hân chạm tới, bất giác bật cười, lại nhìn tới chỗ có thể gọi là giường, thầm nghĩ: “Nếu giường sạch hơn một tí, liệu cô nàng có nằm xuống không nhỉ?” Tâm trạng bỗng nhiên bồi hồi, miên man trong mộng đẹp.

Này thì Google [Bot] không thanks! images

3. KẾ HOẠCH C KINH HOÀNG DẪN ĐẾN BẠO LOẠN TRONG THÀNH PHỐ

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Kế hoạch C

Type: trthuy

Buổi chiều, Hàn Phong đứng đình quay lại phòng Cảnh sát hình sự, lần này không còn lạc đường nữa, đúng là một kỳ tích. Nhưng anh ta vừa vào cửa liền nhận ra ánh mắt tất cả mọi người đều có vẻ là lạ, ai cũng mang vẻ mặt “Sao cậu dám làm thế”. Hàn Phong gãi đầu, nhủ thầm: “Quái lạ, tôi đã làm gì đâu, mọi người thế này là sao chứ?”

“Ê anh béo, làm gì mà nhìn tôi kinh thế?” Hàn Phong hỏi.

Lưu Định Cường cười hi hi, bảo: “Chuyện tốt tự cậu rước đấy” rồi cảm thiết bị gì đó vội vã bỏ đi.

Hàn Phong lầu bầu: “Tôi rước được chuyện tốt gì? Sao tôi không biết? Chắc, Hạ Mạt, tôi rước được chuyện gì tốt hả?”

Hạ Mạt lắc đầu cười nói: “Anh này thật là, làm thế cũng quá đáng quá, tôi giờ phải đi phân tích cái này. Anh cẩn thận đấy, anh cố tình để cảnh sát Long của bọn tôi trông thấy phải không? Anh xem, cô ấy tức đến thế nào.”

Hàn Phong ngẩn ra hồi lâu, thắc mắc: “Tôi vẫn không hiểu, tôi làm sao cơ? Long...” Còn chưa dứt lời đã thấy Long Giai hàm hàm đi tới, dúi tập tài liệu vào tay Hàn Phong: “Anh không cần nói gì cả, tự mà xem tư liệu, đây là thông tin tôi sắp xếp lại sau khi đi điều tra công ty quản lý tài vụ Tuệ Tĩnh, không có việc gì thì đừng làm phiền tôi.”

Hàn Phong cầm lấy tài liệu, đi tới trước bàn Lãnh Kính Hân, phe phẩy đồng giấy tờ hỏi: “Chuyện này là sao?”

Lãnh Kính Hân gờm gờm nhìn anh ta, lấy trong ngăn kéo một tấm gương giờ ra trước mặt Hàn Phong: “Ăn xong, phải nhớ chùi mép chứ.”

Hàn Phong nhìn vào gương, Phan Khả Hân không biết dùng loại son gì mà mình chùi không hết. Hàn Phong lau mặt, nói: “Tôi còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là chuyện này. Hừ, còn chưa được miếng đã bị mang tiếng.”

“Cậu nói xem, ờm... Thì là, Long Giai với Phan Khả Hân, rốt cuộc cậu thích ai hơn? Tôi thấy người ta đối với cậu đều không tệ.”

Hàn Phong hơi ngửa đầu ra sau, tập trung suy nghĩ: “Tự nhiên lại lôi chuyện này ra làm gì? Ai tôi cũng thích cả, hai cô ngoại hình đều không tệ. Thì sao?”

Lãnh Kính Hàn ngẫm nghĩ, lại ngồi xuống kiên nhẫn giải thích: “Là thế này, trong mắt người Trung Quốc chúng ta, mà không, trên phạm vi toàn thế giới hiện nay đều thực thi chế độ hôn nhân một vợ một chồng, có vài chuyện, tôi thấy cậu...”

Hàn Phong đứng bật dậy, chống tay lên bàn nói: “Vớ vẩn! Đây là chế độ pháp luật, sao tôi lại không biết chứ, giờ chuyện đánh án đang gấp rút như vậy, anh nói với tôi mấy đạo lý này thì có tác dụng gì? Đây liên quan đến vụ án.”

Lãnh Kính Hàn nghĩ lại cũng tự thấy nực cười: “Phải rồi, nói với thằng oắt này mấy thứ đó cũng vô dụng, lẽ nào còn có thể đối xử với cậu ta như người bình thường được sao?” Ông lập tức đổi giọng: “Được được, bản báo cáo của Long Giai tôi đã xem qua rồi, không có thông tin gì đáng giá, có phải cậu biết trước hỏi cũng không được gì nên mới không đi điều tra không?”

“Tay bảo vệ kia mới đi có một tuần thì có thể có thông tin gì, còn Hồ Kim Thành, con người này rất thâm trầm, tôi nghĩ cũng không đời nào để người ta phát hiện ra quá nhiều bí mật đâu.”

“Người trong công ty đều nói Hồ Kim Thành đối nhân xử thế rất già dặn chín chắn, hầu như không có sai sót gì, cũng rất thật thà, nên mới thân thiết với Khúc Minh Sinh. Còn Phó Khải thì không mấy ai biết. Chính là tay bảo vệ kia, tên Phó Khải.”

Hàn Phong giờ qua tập tài liệu, hỏi: “Hồ Kim Thành sống ở đâu? Nhà còn những ai?”

“Không rõ. Cậu biết đấy, kiểu người này bình thường rất trầm lặng, những người xung quanh đều không hiểu mấy về anh ta, có mặt mà cũng như vô hình vậy, giờ đột nhiên không thấy nữa, mọi người trái lại mới dần nhớ ra, bên cạnh họ từng có một người như thế. Cậu đi điều tra cả ngày có phát hiện gì không?” Hàn Phong nghe rồi cười, hạ giọng nói với Lãnh Kính Hàn: “Tôi phát hiện, Phan Khả Hân rất sợ nhện.”

“Cậu không đến mộ khoáng đứng tên Đinh Nhất Tiểu à?”

“Đến rồi, nhưng không tìm hiểu được gì, người ta kéo lưới điện, không vào được nên chúng tôi tới nhà tôi.”

Lãnh Kính Hàn vuốt roi kính, thảng thốt kêu lên: “Cái gì! Cậu dẫn Khả Hân tới nhà cậu! Cả ngày hôm nay cậu không làm gì hết?” Lãnh Kính Hàn cau mày hạ giọng nói: “Hay cả ngày cậu mãi làm chuyện gì khác?”

Mấy nhân viên phòng Cảnh sát hình sự đều quay hết đầu lại, Lãnh Kính Hàn ho húng hắng mấy tiếng lấp liếm, lại hạ thấp giọng bảo: “Sao cậu có thể đưa con bé đến chỗ đó! Đó là nơi dành cho người ở chắt? Nếu con bé mà mắc phải bệnh tật gì ở chỗ cậu thì tôi làm sao ăn nói với cha nó?”

Hàn Phong dương dương đắc ý, tỏ vẻ “Thế thì liên quan gì đến tôi”, rồi lướt qua tập tài liệu, vừa đọc vừa lắc đầu, thung thình nói: “Anh không phải lo, có ấy đến chỗ tôi chưa được năm phút đã bỏ đi rồi. Phải rồi, cần các anh ra mặt đi điều tra cái mộ khoáng ấy đấy, hà có gì phải phòng bị ra về thần bí như thế, tôi nghĩ chắc chắn bên trong có vấn đề.”

Lãnh Kính Hàn thở dài, lại bảo: “Được, để tôi cử người đi. Mà Hạ Mạt vừa ở hiện trường về, cậu có muốn nghe xem xe chúng ta làm sao phát nổ không?”

“Có.” Đang nói thì Hạ Mạt cầm báo cáo đến, nói: “Giống như lần trước, TNT, xe bị gài bom, kích nổ dưới thùng xăng, lần nổ thứ hai sau đó là thùng xăng xe tự phát nổ.”

“Gi cơ?” Hàn Phong bất ngờ: “Xe bị gài bom, kích nổ dưới thùng xăng? Làm sao mà gài được xuống dưới đó?”

Lãnh Kính Hàn giải thích: “Cậu không hiểu rồi, Hạ Mạt nói xe gài bom, không phải xe chúng ta mà là xe buggy điều khiển từ xa. Theo khám nghiệm hiện trường, bom được đặt trên một chiếc xe buggy, điều khiển tới dưới gầm xe chúng ta rồi kích nổ.”

Hàn Phong trầm ngâm: “Tôi nhớ khi đó vận tốc của xe đang ở mức 80km/h, xe điều khiển từ xa làm sao bắt kịp chúng ta được?”

“Có cái gọi là chuyển động tương đối, cậu không biết sao?”

Hàn Phong thần người: “Chuyển động tương đối?”

Hạ Mạt ngỡ anh ta không biết thật, bèn giải thích: “Nếu một người đứng trên một chiếc xe buýt vận tốc 80km/h thì so với mặt đất, người đó cũng chuyển động với vận tốc 80km/h. Tương tự, nếu xe buggy khởi động rồi phóng ra từ một chiếc xe có vận tốc 80km/h thì xe của các anh không khác gì đứng yên tại chỗ cho người ta tới kích nổ.”

Hàn Phong hỏi: “Nhưng chiếc buggy đó làm sao phóng ra từ một chiếc xe khác được? Mở cửa xe, thả buggy xuống đường? Nếu làm vậy thì do lực ma sát, xe buggy sẽ chẳng chạy thêm được mấy mét, vận tốc cũng sẽ sụt xuống mức thông thường.”

Hạ Mạt nói: “Trên thực tế, chiếc xe khác kia có phần đầu xe đã được cải tạo, ở đầu xe có một lỗ hổng sâu 33,5 centimet, cao 10 centimet, thông thẳng từ buồng lái tới thanh chắn bảo vệ phía trước xe, xe buggy được phóng ra từ lỗ hổng đó. Khi ấy xe mẹ chạy rất sát các anh, sau khi xe buggy lao ra, vận tốc của nó cũng sẽ nhanh hơn xe các anh trong vài giây, sau đó là một quãng chạy với vận tốc tương đồng, cuối cùng mới chậm dần. Xe buggy vừa được thả, xe mẹ liền nhanh chóng thắt lại, cũng chính là quá trình anh trông thấy chiếc xe đó gần khoảng cách với mình, sau đó thì bom được kích nổ, dùng cách này có thể khắc phục khuyết điểm không thể duy trì tốc độ cao trong thời gian dài của xe buggy.”

Hàn Phong kinh ngạc: “Sao cậu biết rõ thế?”

Hạ Mạt cười nói: “Vì chiếc xe đó đã được tìm thấy rồi, nằm ở một bãi xe phế liệu vịnh Thanh Thủy. Là một chiếc xe Honda Quảng Châu, chúng tôi đã trao đổi với trưởng phòng Lãnh, dựa vào hình dạng chiếc xe đó đưa ra kết luận này.”

Hàn Phong hỏi: “Trên xe còn manh mối gì không?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Có một manh mối, thân xe tuy đã cháy hoàn toàn nhưng dấu vết vẫn chưa mất hẳn, số động cơ xe vẫn còn. Nếu đây là xe nguyên kiện thì có thể thông qua số động cơ tìm ra thời gian xuất xưởng, công ty lắp ráp, và nhà cung cấp nhập hàng, từ đó xác định nơi bán, biết được người mua xe là ai.”

Hàn Phong nói: “Trên xe còn manh mối gì không?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không, cả xe bị tưới đầm xăng, đốt cháy chỉ trơ lại khung thì còn có manh mối gì nữa.”

Hạ Mạt nói: “Có một manh mối, thân xe tuy đã cháy hoàn toàn nhưng dấu vết vẫn chưa mất hẳn, số động cơ xe vẫn còn. Nếu đây là xe nguyên kiện thì có thể thông qua số động cơ tìm ra thời gian xuất xưởng, công ty lắp ráp, và nhà cung cấp nhập hàng, từ đó xác định nơi bán, biết được người mua xe là ai.”

Mắt Hàn Phong lóe sáng: “Tìm ra thì báo ngay cho tôi.”

Lúc này Lý Hường cũng hào hứng chạy lại, vừa vào cửa đã hỏi: “Thế nào? Đã tìm ra kẻ cho nổ xe các anh chưa?”

Hạ Mạt thuật lại sơ qua tình hình, Lý Hường lấy làm hoài nghi: “Hung thủ tốn bao công sức như vậy dụ các anh ra ngoài lễ nào chỉ để dùng xe đồ chơi đánh bom các anh? Phải hai tên sát thủ nấp gần nhà xưởng chẳng phải đơn giản hơn sao?”

Hàn Phong lên tiếng: “Anh nói có mấy điểm không đúng?”

“Hả!” Lý Hường không hiểu, mình mới nói một câu mà có đến tận mấy điểm không đúng ư.

“Thứ nhất, hung thủ tốn bao công sức như vậy, không phải để dụ chúng tôi ra ngoài, đây chỉ là sự trùng hợp, mục đích thực sự của bọn chúng là vận chuyển lô linh kiện trong xưởng, còn làm vậy có tác dụng gì thì giờ vẫn chưa thể khẳng định, dụ chúng tôi ra ngoài chỉ là kế hoạch tức thời thôi. Thứ hai, hẳn không cử sát thủ là vì chúng tôi vẫn chưa biết bọn chúng có loại vũ khí sát thương cự ly dài. Hơn nữa, quanh nhà xưởng có quá đông cảnh sát, hẳn có đặc thủ cũng không dễ dàng thoát thân, chỉ cần một tên lọt lưới cũng có thể bại lộ toàn bộ kế hoạch, mà kẻ thù chủ mưu đứng đằng sau thao túng lúc nào cũng yêu cầu không được có dù chỉ một sai sót nhỏ. Thứ ba, hẳn dùng xe buggy điều khiển từ xa đối phó chúng ta là một dạng khiêu chiến, tôi đã nói từ đầu, mọi nỗ lực điều tra của chúng ta, trong mắt hung thủ chẳng qua chỉ là một màn mèo vờn chuột, mà trong đó chúng ta đóng vai... chuột!”

Lãnh Kính Hàn đập bàn đứng dậy: “Lũ kiêu căng can quấy, dám coi cảnh sát chúng ta là chuột!”

Hạ Mạt nói: “Đầu tiên là trực thăng trò chơi, giờ là xe buggy, tính theo không lực hải* thì lần sau chắc dùng đến thuyền điều khiển từ xa mất.”

*Ý chỉ Không quân, Lục quân và Hải quân.

Lãnh Kính Hàn đột nhiên hỏi: “Lý Hường, không phải cậu đang theo dõi Đinh Nhất Tiểu ư, sao lại chạy về đây làm gì?”

Lý Hường đáp: “Bên Đinh Nhất Tiểu tình hình không thể bình thường hơn được nữa, Lâm Phàm đang giữ chốt, em chạy về xem tiến triển đến đâu, tiện chuyển lời sở trưởng Quách.”

“Lời gì?”

“Người bên đồn cảnh sát hỏi chúng ta cần theo dõi, đến bao giờ, bọn họ bên đó cũng đang gặp chút vấn đề, để giữ gìn trật tự trị an cần điều động thêm người chứ không đủ.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có tay bệnh nhân tâm thần không biết kiếm đâu được khẩu súng, đem bắn loạn xạ trên xe buýt, làm bị thương hai người, giờ đang là nhân vật hết sức nguy hiểm. Cảnh sát vừa phải truy bắt, vừa phải giãn tán đám đông, còn phải làm công tác thăm hỏi. Tin tức truyền đi rất nhanh, hiện đã lan đến vài khu vực rồi, e rằng không bao lâu nữa cả thành phố sẽ nhốn nháo cả lên. Anh bảo, một gã tâm thần cầm theo khẩu súng, anh còn ở thành phố này thì đi đâu cũng không an toàn.”

“Có manh mối gì không?”

Lý Hường xòe hai tay nói: “Thế chẳng phải không có manh mối gì sao, cũng không biết gã tâm thần đó trốn ở chỗ nào nữa. Sở trưởng Quách đang cuống lăm, bảo mấy hôm nay không biết gặp phải vận hạn gì mà liên tiếp xảy ra chuyện, đã hai ngày liền không chợp mắt rồi.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, hỏi: “Hay là, chúng ta cắt bớt nhân lực theo dõi?”

Hàn Phong kiên quyết: “Không được, trừ phi anh tìm được cho tôi tung tích của Lư Phương và Lương Tiểu Đồng, đến lúc đó thì có thể không cần theo dõi Đinh Nhất Tiểu nữa.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Lại là chuyện gì nữa? Lư Phương và Lương Tiểu Đồng còn sống hay đã chết chúng ta còn không xác định được, cậu bảo chúng tôi đi đâu tìm người?”

Hàn Phong vút xoạch tập tài liệu trong tay lên bàn, tự tin nói: “Bọn họ nhất định vẫn còn sống. Tôi nghĩ mình đã biết nguyên nhân vì sao kẻ thao túng toàn bộ chuyện này vẫn không hề có động tĩnh gì, mà ngân hàng Hằng Phúc cũng không bị mất lượng cổ phiếu lớn đổi ra tiền mặt nào rồi.”

Những lời này vừa nói ra, người trong văn phòng ai nấy đều bỏ dở công việc đang làm, đổ dồn mắt vào Hàn Phong, xem anh ta lại có phát hiện gì mới.

Hàn Phong ngồi trên bàn làm việc của Lãnh Kính Hàn, gõ xuống mặt bàn nói: “Chiều nay tôi ra quán net, ở đây cả buổi chiều.”

Lý Hường lấy làm lạ: “Không phải anh nói không biết lên mạng sao?”

Hàn Phong lè lưỡi, những người khác đều trừng mắt nhìn Lý Hường, ra ý trách anh ta ngắt lời Hàn Phong. Hàn Phong ngừng một lúc rồi lại nói: “Không biết lên mạng đâu có nghĩa không thể ra quán net, tương tự, ra quán net cũng không bắt buộc phải lên mạng. Quán net tôi đến là một câu lạc bộ chơi cổ phiếu, trong đó toàn người đầu cơ môn này. Tôi nghe ngóng từ bọn họ và biết được chút ít kiến thức về cổ phiếu.”

Lãnh Kính Hàn sốt ruột: “Cậu nói nhanh nhanh lên, rốt cuộc chuyện đó với chuyện cổ phiếu của ngân hàng Hằng Phúc chưa bị đổi thành tiền mặt có liên quan gì?”

Hàn Phong nở nụ cười kỳ dị: “Nói ra thì dài lắm, phải bắt đầu từ cơ chế cổ phiếu của Trung Quốc kia.”

Lãnh Kính Hàn cắt ngang ngay: “Vậy thì nói trọng tâm thôi.”

Hàn Phong làm điệu bộ “tuần lệnh”, nói: “Thực ra rất đơn giản, bởi thị trường cổ phiếu Trung Quốc không giống với bất kỳ với quốc gia nào trên thế giới. Cổ phiếu của Trung Quốc chia làm hai loại: một là cổ phiếu lưu thông, để dân chơi cổ phiếu mua bán; một là cổ phiếu phi lưu thông, hay còn gọi là cổ phiếu pháp nhân, không được giao dịch trên thị trường. Cổ phiếu phi lưu thông không thể đổi thành tiền mặt nhưng có thể chuyển nhượng giữa pháp nhân, thông qua hình thức chuyển nhượng cổ phần, hoặc theo giá phát hành, tóm lại là không thể chuyển nhượng theo giá cả thị trường.”

Nói đến đây, Hàn Phong ngừng lại quan sát nét mặt từng người, xem mọi người nghe có hiểu không, sau đó mới tiếp tục: “Một công ty cổ phần trong nước thông thường chỉ có lượng cổ phiếu lưu thông chiếm dưới 30% tổng cổ phần, còn phần lớn là cổ phiếu phi lưu thông không thể mua bán. Giống như Lâm Chính âm thâm ký kết hợp đồng chuyển nhượng kia, chính là giao dịch loại cổ phiếu phi lưu thông này, anh ta chuyển cho Lương Hưng Thịnh, Lương Hưng Thịnh chết rồi, quyền cổ phần sẽ tự động do Lương Tiểu Đồng thừa kế.”

Hạ Mạt ngăn người hỏi: “Theo như anh nói, bọn chúng không thể đổi cổ phiếu ra tiền mặt, vậy thì bọn chúng lấy số cổ phiếu đó làm gì?”

Lý Hường lên tiếng: “Sao lại không đổi thành tiền mặt được chứ, bọn chúng chỉ không thể bán số cổ phiếu đó theo giá thị trường thôi, cứ cho là chuyển nhượng cho công ty khác với giá phát hành thì vẫn có mấy chục triệu đấy thôi.” Đoạn lại hỏi Hàn Phong: “Phải vậy không?”

Hàn Phong nói: “Đúng, nhưng không hoàn toàn. Mấy chục triệu không đủ chi trả cho những hoạt động tinh vi của bọn chúng. Vậy mới nói, chúng ta đều không am hiểu về cổ phiếu, tháng Tư năm nay, chính phủ vừa chính thức ra thông báo, quyền mua cổ phiếu đã được hoàn thiện, sẽ đưa vào thí điểm trong tháng Năm, cũng tức là chuyển hình thức nửa lưu thông trước kia sang lưu thông toàn bộ. Vậy nên mấy tháng nay cổ phiếu mới rớt giá trầm trọng, thậm chí đã xuất hiện khủng hoảng cấp độ một. Các anh thử nghĩ xem, cổ phiếu phi lưu thông lúc trước chiếm đại đa số, hơn nữa người ta đều mua vào theo giá phát hành, cổ phiếu trên sàn lại đã được dân đầu cơ đẩy lên cao tít, làm sao chịu nổi đòn tấn công của đợt cổ phiếu phi lưu thông giá thấp kia.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ý cậu là, nếu ngân hàng Hằng Phúc đứng ra làm thí điểm, thì số cổ phiếu pháp nhân vốn không thể giao dịch trên thị trường của bọn chúng sẽ có thể lên sàn giao dịch?”

Hàn Phong gật đầu, Long Giai nói: “Nếu vậy bọn chúng còn có thể bán ra đến mấy tỷ tiền vốn.”

Hàn Phong khẳng định: “Bởi vậy tôi mới nói Lư Phương và Lương Tiểu Đồng nhất định còn sống. Lư Phương không chế Lương Tiểu Đồng, nó chỉ là đứa bé con nên đương nhiên dễ khống chế, cái bọn chúng đang đợi chính là cơ hội thí điểm này, mọi động thái hiện giờ đều là không cần thiết. Muốn biết kẻ đứng đằng sau vạch kế hoạch là ai, chúng ta bắt buộc phải tìm ra Lương Tiểu Đồng trước khi ngân hàng Hằng Phúc bị chọn làm thí điểm lưu thông hóa cổ phiếu, mà manh mối duy nhất còn lại lúc này chỉ có Đinh Nhất Tiểu.”

Lý Hường nói: “Vậy chúng ta cần phải đẩy mạnh mức độ tìm kiếm, dùng hệ thống tra soát theo ảnh của Lương Tiểu Đồng.”

Lãnh Kính Hàn gạt đi: “Không mấy hiệu quả đâu, bọn chúng đã bỏ bao công sức giành số cổ phần ấy về tay, đương nhiên cũng có cách bí mật để giấu nhẹm Lương Tiểu Đồng. Giờ vẫn còn một vấn đề then chốt cần chúng ta điều tra, đó là vì sao Lâm Chính lại chuyển cổ phần của mình cho Lương Hưng Thịnh, mục đích của anh ta là gì?”

Hàn Phong chỉ Lãnh Kính Hàn: “Đồng ý! Hiện giờ chúng ta có thể suy đoán, Lương Tiểu Đồng chưa biết chừng đang trốn tại một trong năm doanh nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiểu, nhưng anh không có quyền khám xét, mà có khám xét cũng không được gì, chỉ đánh rần động cỏ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Giám sát nghiêm ngặt Đinh Nhất Tiểu, đồng thời, chúng ta phải điều tra sâu hơn về các mối quan hệ của Lâm Chính, những người anh ta đã tiếp xúc trên mười phút trước khi chết, các ghi chép cuộc gọi, hồ sơ tài liệu của anh ta, thông tin từ thư ký, trợ lý, kể cả những người đã tiếp xúc với thư ký, trợ lý của anh ta, đều phải điều tra.”

Lý Hường gật đầu: “Vậy tôi đành phải trả lời sở trưởng Quách, xin anh ấy thông cảm vậy, làm án cũng có lúc lúc kia mà.”

Hàn Phong cười méo xẹo: “Anh điều tra thế thì đến ngày tháng năm nào mới xong? Phạm vi điều tra quá rộng, người lại không đủ, án thì phức tạp. Chúng ta chưa tìm ra manh mối đột phá thôi, chứ hấn làm sao có thể xóa sạch mọi dấu vết như vậy được?”

Long Giai hỏi: “Sao anh nghĩ ra xu hướng của thị trường cổ phiếu có liên quan mật thiết đến vụ án này?”

Hàn Phong cười nói: “Hôm qua lúc ăn cơm, tôi nghe người ta nói thị trường cổ phiếu đang rớt giá liên tục nên chợt nghĩ, không biết việc bọn chúng mãi không chịu đổi cổ phiếu ra tiền mặt liệu có liên quan đến chuyện rớt giá này không, về bên đi kiểm tra.”

Long Giai trầm ngâm: “Hàn Phong có thể từ một câu nói nghe được bên đường mà liên hệ đến tình tiết vụ án rồi ren này, nếu không xét những thói quen lưu manh kia thì anh ta quả có thể xem như một thám tử giỏi.”

Ăn xong cơm tối, Lãnh Kính Hàn lại rủ Hàn Phong tới ở căn hộ bí mật, nhưng nói thế nào anh ta cũng không chịu: “Ồ cùng anh tôi không yên tâm chút nào.”

Ngày hôm sau, tờ mờ sáng, Hàn Phong vẫn chìm trong một đẹp, bỗng mơ hồ cảm thấy có hai người thập thò bước vào căn phòng xập xệ của mình. Anh ta nheo nheo cặp mắt kèm nhèm, hỏi: “Làm gì đấy?”

Một người giật mình kêu lên: “Cậu ta ở đây, quả nhiên là ở đây.”

Thị lực của Hàn Phong dần phục hồi, bấy giờ mới nhìn rõ là Lý Hưởng và Hạ Mạt, bèn xoay lưng kéo chăn ngủ tiếp, miệng lầm bầm: “Trời còn chưa sáng mà sao mấy người tìm được đến đây thế?”

Lý Hưởng nói: “Trưởng phòng Lãnh chỉ chỗ cho bọn tôi, tôi còn không tin chứ, hóa ra cậu ở một nơi như này, làm sao mà chịu nổi thế?”

Hạ Mạt gọi: “Còn ngủ gì nữa, mau dậy đi.”

Hàn Phong mắt mũi ngái ngủ, mệt mỏi hỏi: “Lại có phát hiện gì trọng đại?”

Hạ Mạt bảo: “Không có phát hiện trọng đại, nhưng tình cảnh của anh giờ không được hay cho lắm.”

Hàn Phong mơ màng: “Tình cảnh của tôi không được hay à?”

Lý Hưởng cười nói: “Là Chương Ngọc Linh, chị ta kiện anh rồi.”

Hàn Phong nhảy dựng dậy, gào lên: “Con mẹ phù thủy đó, mẹ ta đâm kiện tôi! Mẹ kiện tôi tội gì, vô lễ chắc?”

Hạ Mạt nói: “Anh đi thì biết, xe cảnh sát đang đợi bên ngoài, cả Lý Hưởng và anh đều phải đi. Sở trưởng Quách còn đích thân tới đón bọn anh đấy.”

Hàn Phong đi rồi mới biết, hóa ra là có một vụ án khác, vụ án này không liên quan đến vụ bọn họ đang làm, nhưng lại can hệ trực tiếp đến Hàn Phong, vì vậy anh ta và Lý Hưởng phải cùng nhau trải qua ba ngày ở căn biệt thự của Chương Ngọc Linh. Ba ngày sau quay về phòng cảnh sát hình sự, vụ án của bọn họ vẫn chưa hề có tiến triển. Phòng Cảnh sát hình sự vắng vẻ đều đều, chỉ có hai người Lãnh Kính Hàn và Trương Nghệ.

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Về rồi đấy à, xảy ra chuyện gì?”

Hàn Phong đáp: “Đừng nhắc đến nữa, mẹ phù thủy đó, sớm biết mẹ ta không từ tế gì mà, vụ bên này thế nào rồi?”

Lãnh Kính Hàn lại quay sang Lý Hưởng, Lý Hưởng lúng túng gượng cười, nhìn Hàn Phong rồi nói: “Để sau này cậu ta tự kể với anh, tóm lại là liên quan đến tác phong không đứng đắn của cậu ta cả, bằng không người ta cũng không đến nỗi kiện chúng tôi.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Được, tôi cũng nói luôn với các cậu, bên này vẫn chưa tiến triển được gì, tất cả các manh mối đều đã đứt, điều tra không ít người nhưng đều chưa thu được kết luận nào thỏa đáng, đến giờ tôi vẫn không hiểu vì sao Lâm Chính lại đem 5% cổ phần kia chuyển nhượng cho Lương Hưng Thịnh.”

Hàn Phong hỏi: “Còn Đinh Nhất Tiểu thì sao? Hấn ta có động tĩnh gì chưa?” Lãnh Kính Hàn chỉ Trương Nghệ: “Cậu ta phụ trách trung tâm giám sát, để cậu ta trình bày.”

Trương Nghệ chớp mắt: “Tôi chỉ có thể nói với anh rằng, Đinh Nhất Tiểu sinh hoạt làm việc đều rất điều độ, không thể bình thường hơn được nữa, hàng ngày sáng ra...”

Hàn Phong ngắt lời: “Không cần nói điểm bình thường, nói điểm bất thường ấy.”

Trương Nghệ nhìn sang Lãnh Kính Hàn, không hiểu làm sao Hàn Phong biết được bọn họ có chuyện. Lãnh Kính Hàn khoát tay ý bảo “cứ nói”, Trương Nghệ mới thừa nhận: “Thực ra có chút vấn đề cón con, chúng tôi mất dấu hấn một lần.”

Hàn Phong suy nghĩ nửa nhảy dựng lên, vì kinh ngạc, hét toáng: “Cái gì!” Trương Nghệ nói tiếp: “Vốn dĩ Đinh Nhất Tiểu hằng ngày đều gắn bó cùng tên lùn kia như hình với bóng, sinh hoạt rất điều độ, nhưng có một hôm, bọn chúng tham gia một buổi chiều dài, Đinh Nhất Tiểu một mình đi ra bằng đường cửa sau. Người của chúng tôi phục ở cửa trước, mãi đến khi tên lùn kia bước ra mới vỡ lẽ đã mất dấu Đinh Nhất Tiểu rồi.”

Hàn Phong thần người nói: “Vì sao không bố trí đều lực lượng?”

Trương Nghệ thở dài: “Không đủ người. Sau khi các anh đi, tên điên kia lại làm loạn lên ở Hải Giác, gây ra ba vụ tai nạn xe, năm vụ đột nhập cướp tài sản, uy hiếp dân thường, hai lần gây rối ở khu trung tâm, đồn cảnh sát buộc phải rút người về, nên chúng tôi bị thiếu nhân lực. Ngoài ra, các vụ án khác cũng đang xảy ra, mấy ngày nay trị an ở Hải Giác vô cùng hỗn loạn, thậm chí có người còn lan truyền tin thất thiệt thành phố đang bị ma quấy.”

Hàn Phong hỏi: “Đình Nhất Tiểu được theo dõi lại lúc nào?”

Trương Nghệ đáp: “Bọn họ ăn tiệc vào buổi trưa, đến năm giờ chiều Đình Nhất Tiểu mới quay lại văn phòng.”

Hàn Phong lắc đầu: “Đến ba bốn tiếng đồng hồ, hẳn có thể làm được rất nhiều việc.”

Trương Nghệ nói: “Nhưng rất kỳ lạ, sau khi Đình Nhất Tiểu rời đi, hình như A Bát cũng tìm hắn mãi, về sau hai người họ còn xô xát đôi chút trong văn phòng nữa.”

Hàn Phong suy nghĩ: “Chuyện đó là đương nhiên, địa vị A Bát chắc hẳn cao hơn Đình Nhất Tiểu, hẳn phụ trách giám sát hành tung của Đình Nhất Tiểu, Đình Nhất Tiểu mất tích đến ba tiếng đồng hồ, dĩ nhiên hắn sẽ gắng hỏi. Liệu A Bát có giữ liên hệ trực tiếp với kẻ chủ mưu không nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thế này khó rồi đây, cứ cho là tóm được A Bát thì gã cũng không nói được, không biết đây có phải do kẻ chủ mưu cố ý sắp đặt không nữa.”

“Đương nhiên rồi, mỗi nước cờ hắn đi đều vô cùng thận trọng, con người này tính toán hết sức sâu xa. Phải rồi, thành viên đội tôi đâu?”

“Long Giai, Lưu Đình Cường và Hạ Mạt đều đang đi điều tra về Lâm Chính, có quá nhiều thứ phải tìm hiểu nên đã mấy ngày rồi không được nghỉ ngơi, giờ nhân lực của chúng tôi không đủ mà. Khả Hàn đến tìm cậu mấy lần, tôi chỉ biết nói cậu ra ngoài điều tra, chắc lúc nữa con bé lại đến đây.”

Hàn Phong bảo Lý Hường: “Tôi đã bảo người đó là Hạ Mạt mà anh còn không tin!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao, các cậu gặp cậu ta à?”

Lý Hường nói: “Trên đường Thành An, từ xa bọn em nhìn thấy một người trông rất giống Hạ Mạt, nhưng gọi thì cậu ta không thèm để ý. Cách cũng xa lắm, nên chắc là không nghe thấy.”

“Đường Thành An à, thế chắc đúng là cậu ta đấy. Mấy ngày nay bận đến tối tắt mắt mũi. Phải rồi, mở khai khoáng cậu bảo chúng tôi điều tra, người ta được hội đồng thành phố phê duyệt, còn do phó thị trưởng Điền đích thân dẫn đoàn đi tham quan. Chỗ đó đúng là đang sản xuất thép đặc chủng, công nghệ sản xuất bên trong đều thuộc cấp bảo mật nên phải canh phòng nghiêm ngặt một chút, ngoài ra cũng chưa điều tra thêm được gì.”

Hàn Phong cười khẩy: “Ngại phát lòng phó thị trưởng nên không tiện truy cứu sâu chứ gì?” Lãnh Kính Hàn im lặng.

Trương Nghệ lên tiếng: “Đúng rồi, chúng tôi đã nghe lén các cuộc đàm thoại của Đình Nhất Tiểu.”

Hàn Phong tròn tròn mắt: “Chẳng phải không có cơ hội lắp đặt thiết bị nghe lén sao? Các anh làm được bằng cách nào?”

“Mời cao thủ làm, ở đây không tiện nói, anh cứ đi xem rồi biết.”

Lãnh Kính Hàn cũng nói: “Chúng ta cùng qua đó, Lâm Phàm đã liên tục nghe hơn ba mươi tiếng đồng hồ rồi, Lý Hường tới thay ca.”

Tầng mười chín đối diện văn phòng Đình Nhất Tiểu, Hàn Phong khẽ vén một góc rèm cửa sổ lên, thấy Đình Nhất Tiểu đang trao đổi với một người, lại nhẹ nhàng thả rèm xuống. Trương Nghệ ấn nút trên điện thoại, bảo: “Các anh nghe này.”

Trong điện thoại lập tức truyền lại tiếng nói chuyện của Đình Nhất Tiểu và người kia, Đình Nhất Tiểu nói: “Ba giờ chiều mai mở phiên tòa, anh bắt buộc phải trình tài liệu này lên, tới lúc đó, tôi sẽ khiến quan tòa nói không với anh ta.”

Người kia nói: “Luật sư Đình, cảm ơn anh, thật cảm ơn anh quá...”

Trương Nghệ đứng bên cạnh Hàn Phong, chỉ cho anh ta qua khe rèm cửa sổ: “Chúng tôi lắp thiết bị thu âm ngay trên cửa sổ kia.”

Hàn Phong hỏi: “Không sợ bị thiết bị giám sát phát hiện sao?”

“Chúng tôi từ tầng trên thả dây treo xuống vào ban đêm, thiết bị thu âm được tạo hình sợi dây, trông không khác gì viên cao su quanh cửa sổ, lại giấu ở điểm mù của máy quay giám sát.”

“Sao hiệu quả tốt thế?”

“Sóng âm phát ra do người trong phòng nói chuyện gây rung chấn cho cửa sổ, thiết bị thu âm thu lại rung chấn này, trong kẽ tường có hai sợi dây đồng mảnh như sợi tóc, nối trực tiếp với miếng gạch men bên trên được chúng tôi thay thế bằng thiết bị phóng đại, từ nơi chúng ta đang ngồi có thể tiếp nhận tín hiệu, thông qua xử lý bằng kỹ thuật máy tính, loại bỏ tạp âm tiếng xe cộ, không khí lưu thông, thì đạt được kết quả này.”

“Lắp được bao lâu rồi?”

Lãnh Kính Hàn trả lời: “Hai ngày.”

Hàn Phong lập tức yêu cầu: “Phải lên nghe thử. Tôi muốn nghe đoạn ghi âm sau khi hắn kéo rèm cửa!”

Trương Nghệ cười: “Chúng tôi đã chuẩn bị đây rồi, trong đĩa này là các đoạn đối thoại có vẻ khả nghi đã qua chọn lọc.”

Hàn Phong nghe xong ba lượt, hỏi: “Đều là Đinh Nhất Tiểu nói chuyện một mình?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chắc chắn là đang nói với A Bát, nhưng nghe thế này thì vẫn chưa ra bí mật gì cả.”

“Đinh Nhất Tiểu nhắc đến tư hợp viện năm lần, các anh nghĩ đó có thể là nơi nào?”

Trương Nghệ nói: “Không rõ nữa, thành phố chúng ta đâu có kiểu nhà tư hợp viện. Còn bến cảng hắn nhắc tới thì ở đây có tận mười sáu cái, riêng cảng bốc dỡ một trăm nghìn tấn đã có đến năm, lượng hàng hóa bốc dỡ tương đối khổng lồ, chúng ta không thể đi kiểm tra từng container được.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nội dung trò chuyện của bọn chúng có rất nhiều điểm mập mờ, người ngoài nghe căn bản không hiểu nổi. Song xét từ tính chất cuộc nói chuyện, bọn chúng chính xác đang tiến hành một hoạt động bí mật nào đó ở Hải Giác.”

Hàn Phong bảo: “Vậy thì có thể bắt Đinh Nhất Tiểu được rồi!”

Lãnh Kính Hàn cười khò: “Không được, chứng cứ của chúng ta vẫn chưa thể chứng minh điều gì, hơn nữa, bản thân Đinh Nhất Tiểu lại là người học luật, chúng ta bắt hắn, hắn hoàn toàn có thể khiếu nại ngược chúng ta.”

Hàn Phong hừ mũi: “Xi, nói vậy tức là phải đợi hắn gây ra sự vụ nào nữa thì mới được bắt chứ gì.”

Lúc này, Lý Hường bước tới bảo: “Lâm Phàm về rồi, bọn em đã giao ca xong. Mọi người đang thảo luận mạnh mẽ gì thế?”

Trương Nghệ vừa mở miệng định đáp thì lại phải móc điện thoại di động ra nghe: “A lô, tôi đây. Cái gì! Được, tôi đến ngay!”

Đoạn anh ta tắt máy, nói: “Đã tìm ra tên điên kia rồi. Em phải qua đó ngay.”

Hàn Phong bảo: “Đi, đi xem thế nào.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Này hiệp con tin à?”

Trương Nghệ gật đầu. Lý Hường đuổi theo đến cửa, lầm bầm: “Lại không có phần mình.”

Trương Nghệ ba chân bốn cẳng chạy xuống tầng, Hàn Phong ở phía sau kêu oai oái: “Chạy từ từ thôi! Tôi không theo kịp!”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Cậu theo kịp, không phải là lúc chơi nữa đâu, mau lên.”

“Tìm ra tên điên kia thôi, liên quan gì đến anh ta mà phải bán sống bán chết thế?”

“Vừa rồi cậu không nghe thấy à, tên điên đó không chế con tin. Tình hình này thì liên quan đến Trương Nghệ rồi, cậu ta không chỉ giỏi về máy móc thiết bị, mà còn là một trong những chuyên gia đàm phán có chứng chỉ lượt đầu của Hải Giác, đồng thời cũng là chuyên gia đàm phán hàng đầu ở đây đây.”

Hàn Phong khoa trương lên: “Á!” một tiếng. Ba người lên xe, lao vút đi.

Tiểu khu Linh Hà, còi cảnh sát hú dài từng hồi, đèn ụ nhấp nháy, bọn Hàn Phong đến nơi thì xung quanh đã chật kín xe cảnh sát vòng trong vòng ngoài. Vòng vây phong tỏa được kéo dài đến ba con phố, cảnh giác cao độ. Hàn Phong thốt lên: “Oa! Đánh trận hã!”

Sau khi kiểm tra giấy tờ, ba người mới được cho vào. Một anh chàng khôi ngô từ đầu đến chân trang bị đồ cảnh sát đặc nhiệm lên tiếng tự giới thiệu: “Hương Thiên Tề, đội Cảnh sát đặc nhiệm.” Bên cạnh anh ta là sở phó sở Cảnh sát Lưu Văn Thanh, đã quen biết Lãnh Kính Hàn từ lâu nên chỉ chào hỏi qua loa rồi lại tiếp tục chỉ đạo qua bộ đàm.

Lãnh Kính Hàn chia tay ra: “Lãnh Kính Hàn, trưởng phòng Cảnh sát hình sự.” Hương Thiên Tề vội bắt tay: “Ra là trưởng phòng Lãnh, nghe danh đã lâu.” Trương Nghệ nồn nồn: “Thôi đừng nhiều lời, mau thay đồ cho tôi đi.”

Hương Thiên Tề cắt đặt: “Tiểu Ngô, chuẩn bị quần áo cho anh Trương.”

Hàn Phong trêu: “Đàm phán mà cũng cần thay đồ à?”

Lãnh Kính Hàn giải thích: “Đàm phán cần đem đến cho người ta tâm lý thoải mái, chuyên gia đàm phán đầu tiên về ngoại hình không được quá nổi bật, tiếp đó khả năng tùy cơ ứng biến phải nhanh nhạy, ăn mặc cần giản dị, mặc cảnh phục thì chắc chắn không nói chuyện được rồi.”

Hướng Thiên Tề hỏi: “Đây là?”

Lãnh Kính Hàn giới thiệu: “Ừm... Hàn Phong, một thám tử tư.”

Hàn Phong hỏi: “Hắn ta ở vị trí nào? Uy hiếp bao nhiêu con tin? Đưa ra yêu cầu gì?”

Hướng Thiên Tề trả lời: “Tầng ba tòa C đơn nguyên 7, có ba con tin, hắn chỉ yêu cầu đàm phán, không có bất kỳ yêu cầu gì khác.”

Hàn Phong thắc mắc: “Nhưng tôi nghe nói đó là một tên điên cơ mà?”

Hướng Thiên Tề ngăn người, lấp bắp: “Ồm, phải, chuyện đó, xung quanh đều đã bố trí các tay súng, hung thủ chỉ cần có động tĩnh bất thường, lập tức bắn chết!”

Hàn Phong đưa tay lấy chiếc ống nhòm quân dụng của Hướng Thiên Tề, nhìn theo hướng vừa được chỉ. Hồi lâu mới đưa ống nhòm cho Lãnh Kính Hàn, nói: “Chà thấy gì cả?”

Hướng Thiên Tề giải thích: “Tên này vô cùng giao hoạt, hắn trốn rất kỹ, tỷ lệ bắn trúng của các tay súng cộng lại còn chưa đến 10%.”

Lãnh Kính Hàn nhìn một lúc cũng bỏ ống nhòm xuống lắc đầu, Hàn Phong lại cầm lên, hỏi: “Hắn đang ở đâu?”

Hướng Thiên Tề nói: “Hắn xoay lưng vào chân tường dưới cửa sổ, sau lưng có một con tin, mặt hướng ra cửa chính, chắn trước mặt hắn là một con tin khác ngồi xếp bằng, con tin còn lại thì giữ vai trò chặn ở cánh cửa còn lại của căn phòng.”

Hàn Phong kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn Lãnh Kính Hàn: “Thế này mà điên nổi gì? Sao nghe cứ như cảnh sát đặc nhiệm đã qua huấn luyện chuyên nghiệp thế?”

Hướng Thiên Tề thoáng biến sắc mặt, vội nói: “Chúng tôi không hề được huấn luyện kiểu ấy.”

Trương Nghệ đã ăn vận gọn gàng, trông không khác gì một giáo sư về hưu: “Chuẩn bị xong rồi, đưa tôi lên đi.”

Hướng Thiên Tề nói: “Anh cẩn thận đấy, đã có hai chuyên gia đàm phán bị khiêng xuống rồi.”

“Bọn họ tiếp xúc với kẻ bắt cóc bao lâu? Sau khi trở ra có nói gì không?”

“Đi độ khoảng mười mấy phút thì có tiếng súng nổ, đều bất tỉnh cả, một người bị trúng chân trái, một người bị trúng vai phải, hiện đang trong bệnh viện.”

“Được, tôi biết phải ứng phó thế nào rồi, tôi lên đây.”

Lãnh Kính Hàn giờ tay làm động tác “Chúc cậu may mắn”.

Hàn Phong nhíu mày lẩm bẩm: “Nếu là người điên thật thì còn đàm với phán nổi gì?” đoạn quay sang hỏi Hướng Thiên Tề: “Trong tình huống đảm bảo con tin gặp ít nguy hại nhất, các anh có thể bắn chết hắn không?”

“Không... không được, có một con tin bị uy hiếp ở dưới tầng, sau đó bọn chúng mới xông vào căn hộ kia. Con tin đó là... là, là phó thị trưởng Điền.”

“Trùng hợp vậy sao?”

“Nhà phó thị trưởng Điền ở khu này mà, chúng tôi cũng không ngờ tên điên đó lại xông được vào đây.”

Lãnh Kính Hàn trầm giọng nói: “Vậy các cậu đã có phương án bảo vệ chưa, phòng khi tên điên đó đột nhiên tháo chạy.”

“Chúng tôi đã sơ tán toàn bộ dân cư trong tiểu khu, năm mươi mét quanh đây cũng được đặt trong tình trạng giới nghiêm, sẽ không xảy ra thương vong lớn hơn cho dân thường đâu ạ.”

Hàn Phong lại hỏi: “Hắn dùng vũ khí gì?”

Hướng Thiên Tề đáp: “Hắn có một khẩu tiểu liên MP5 và một khẩu súng lục Beretta M92.”

Hàn Phong nhìn khẩu tiểu liên đời 95 được trang bị cho đội xung kích cảnh sát đặc nhiệm, chất vấn: “Không phải anh nói tên điên đó chỉ có một khẩu súng thôi sao?”

Hướng Thiên Tề thoáng ngập ngừng, nhìn sang Lưu Văn Thanh, đến khi Lưu Văn Thanh gật đầu, anh ta mới ừ đột nói: “Là thế này, trong quá trình chúng tôi vây bắt, có một đồng chí bị... bị tên điên đó đã thương, cướp vũ khí.”

Hàn Phong bàng hoàng hít vào một luồng khí lạnh: “Đây tuyệt đối không phải là một kẻ điên bình thường, vậy hiện giờ súng của hắn còn bao nhiêu đạn được?”

“Cái này thì có thể khẳng định, khẩu Beretta M92 của hắn đã bắn bảy phát, theo như đồng chí bị cướp vũ khí kia nhớ thì MP5 đã bắn hai lần ba phát

liên tiếp, tức là sáu phát đạn. Chúng tôi được trang bị hộp đạn dự phòng ba mươi viên, tên điên kia còn cướp đi hai hộp đầy đạn nữa.”

Hàn Phong há hốc miệng: “Thế chẳng phải hắn có gần trăm viên rồi sao? Có diệt cả trung đội cũng không thành vấn đề. Không, không ổn tí nào, Trương Nghệ đã lên đến nơi chưa?”

“Đã lên đến nơi rồi.”

“Có thể bảo với người ở cửa ra vào bảo Trương Nghệ đi xuống được không?”

“E là...” Hường Thiên Tề còn chưa dứt lời thì đã lại nghe “đoàng” một tiếng.

Hàn Phong bắt lặc: “Xong rồi, game over (trò chơi kết thúc).”

Lãnh Kính Hàn cuống lên: “Mau, mau đi xem thế nào.”

Lưu Vân Thanh cũng cùng lúc phát ra mệnh lệnh tương tự. Không lâu sau, Trương Nghệ được khiêng xuống với cánh tay trái máu tuôn xối xả, có mấy chiến sĩ đang dùng phương pháp đặc biệt cầm máu cho anh ta. Hàn Phong bước lên trước, vén khuỷu tay Trương Nghệ lên thấy máu bót chảy hẳn.

Trương Nghệ môi bạc thếch, khoe miệng mấp máy thều thào gì đó, Hàn Phong cúi sát người xuống, ghé tai vào miệng Trương Nghệ, nghe xong bèn gật đầu: “Tôi biết rồi.” Trương Nghệ nói xong liền ngất lịm vì đau và mất máu, được xe cứu thương đưa đi.

Lưu Vân Thanh giậm chân tức tối: “Đến chuyên gia đàm phán hàng đầu cũng bị trúng đạn, lần này đúng là thật sơ suất.”

Hường Thiên Tề nói: “Tên bắt cóc rất giao hoạt, lần nào cũng bắn vào nơi không có áo giáp bảo vệ, hơn nữa toàn sát động mạch chủ, người chưa trải qua huấn luyện đặc biệt nhất quyết không thể làm được như vậy. Từ đầu tôi đã nói hắn không phải kẻ điên thông thường đâu mà.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Để tránh gây thêm thương vong xem ra chỉ còn cách cưỡng chế giải cứu.”

Lưu Vân Thanh gạt đi: “Không được, phó thị trưởng Điền còn đang trong đó, tôi không quyết định được.” Nói đoạn ông ta rút điện thoại ra, vẻ như định xin chỉ thị từ ai đó.

Hường Thiên Tề và Lãnh Kính Hàn đều nhũn chặt lông mày, vị họ biết, việc xin chỉ thị này sẽ chẳng có kết quả gì tốt đẹp.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thời gian càng dây dưa, đối với chúng ta càng bất lợi. Kết cục rất có khả năng vừa không bảo vệ được con tin mà diễn biến sự việc còn phức tạp thêm”

Hường Thiên Tề cũng bảo: “Phải đấy ạ, hiện giờ cánh phóng viên đều đang đổ về đây, hơn nữa cũng không thể di tản dân cư quá lâu được.”

Hàn Phong trề môi, nhìn Hường Thiên Tề mình mặc đồng phục cảnh sát đặc nhiệm, liếm mép nói: “Nếu quả thật không được cách nào nữa, hay để tôi đi nói chuyện với hắn.” “Cậu đi?” Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không được, cậu cao quá, trong tình huống này dễ gây áp lực lớn lên tâm lý tên bắt cóc, thế nào cũng khiến sự việc xấu đi.”

Hàn Phong nghẹo đầu bảo: “Nghe anh nói toàn mấy thứ quy với chả tắc, anh biết đàm phán chắc?”

Lãnh Kính Hàn nghiêm giọng: “Đúng, tôi cũng đã trải qua huấn luyện, nhưng về phương diện này thì còn kém xa Trương Nghệ, hơn nữa điều kiện sức khỏe cũng không phù hợp.”

Hàn Phong chặc lưỡi mấy cái: “Không ngờ đấy, nhưng anh cũng đừng quên, trên tầng kia là một tên điên. Nói chuyện với người điên thì phải dùng cách của người điên, anh từng học cách thương thảo với người điên rồi chứ?”

Lãnh Kính Hàn ngẩn người, đúng là ông chưa từng học làm thế nào để giao tiếp với người điên.

Hàn Phong đắc ý nói với Hường Thiên Tề: “Anh chuẩn bị quần áo cho tôi, tôi lên trên nói chuyện với hắn.”

Hường Thiên Tề nói: “Không được, đây là chuyện của chuyên gia, tôi không thể để anh lên được.”

“Các anh cũng không thể cứ dây dưa thế này mãi được, thời gian không đợi ai đâu.”

Hường Thiên Tề không biết làm thế nào, nhìn sang Lưu Vân Thanh, Lưu Vân Thanh lúc này đang gọi điện thoại: “Vâng, hiện trường về cơ bản đã được khống chế, vâng, vâng, vâng... nhưng phó thị trưởng Điền đang trong tay hắn. Hiện giờ ba chuyên gia đàm phán đều đã thất bại, chỗ chúng tôi đã không còn ai nữa rồi. À, có một thám tử tư, anh ta yêu cầu được lên trên đàm phán, sở trưởng, anh xem...”

Quách Tiểu Xuyên ở đầu dây bên kia hỏi: “Thám tử tư? Tên là gì?”

Lưu Vân Thanh nhìn Hàn Phong, đáp: “Hàn? Hàn gì ấy... đi cùng anh Lãnh.”

Quách Tiểu Xuyên liền nói: “Hàn Phong! Thằng oắt lưu manh ấy! Để cậu ta lên, cậu ta thế nào cũng thu được kết quả bất ngờ, xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm. Được rồi, cứ thế đi, tôi sắp xếp ôn hòa bên này sẽ qua đó ngay, còn nữa, chú ý bảo đảm an toàn cho người dân, nhất định phải nhớ kỹ

đấy!”

Lưu Vân Thanh ngắt điện thoại, bảo: “Sở trưởng Quách đồng ý rồi, cậu lên trên đi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Các cậu rốt cuộc làm gì ở nhà Chương Ngọc Linh mà đến anh Quách cũng chịu tin cậu?”

Hàn Phong vênh mặt: “Thế đã là gì. Được rồi, đội trưởng Hường, chuẩn bị cho tôi bộ quần áo.”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Cậu đã mặc thường phục rồi còn đòi thay cái gì?”

“Lát nữa anh sẽ biết.”

Hàn Phong nói đoạn kéo Hường Thiên Tề đi sang một bên. Sau khi trở lại, Lãnh Kính Hàn suýt nữa thì không nhận ra anh ta. Hàn Phong khoác lên mình bộ đồ cảnh sát đặc nhiệm, đầu đội mũ sắt, đeo kính chống đạn, mặt nạ phòng độc đủ cả, bên trong còn mặc hai lớp áo chống đạn, ở giữa gài lá chắn nhôm, khoa trương hết cỡ, vũ khí trên người cũng được trang bị đủ bộ, một khẩu MP5 súng phóng lựu giắt sau lưng, dưới mỗi bên nách gài một khẩu súng ngắn tự động đời 80, hai bên hông lưng lửng súng lục đời 54, thắt lưng giắt kín bảy quả lựu đạn với bốn hộp đạn. Lãnh Kính Hàn sững sờ đứng nửa phút mới cất tiếng hỏi: “Cậu đi đàm phán đây à?”

Hàn Phong lúng búng nói qua lớp mặt nạ: “Đương nhiên! Không mặc thế này rồi bị tên kia bắn trọng thương thì ai chịu trách nhiệm?”

“Nhưng cậu mặc thế này đi chẳng phải làm hấn hoảng lên ư? Cậu xem, mang ngân này vũ khí, có phải đi đánh trận đâu cơ chứ.”

“Anh hiểu gì, đã mặc thì phải mặc đủ bộ, thế này nó mới oách. Thôi không nói nhiều với anh nữa, tôi lên trên đây.”

Lãnh Kính Hàn thần người: “Thằng oắt này, lúc nào cũng khó lường.”

Lưu Vân Thanh hỏi: “Tay thám tử tư này là người thế nào? Cả sở trưởng Quách lẫn anh hình như đều rất coi trọng cậu ta.”

“Là một tên xấu xa, cũng là một tay lập dị.”

Lưu Vân Thanh nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Tầng ba, hai bên cửa là hai hàng cảnh sát đặc nhiệm, nhưng không dám áp sát lối vào, bỗng dưng trông thấy một người vũ trang từ đầu đến chân, thậm chí còn đầy đủ hơn cả mình xuất hiện khiến ai nấy đều sững sờ, tròn tròn mắt nhìn. Vốn dĩ thần kinh mọi người đều đang căng như dây cung, nhưng người mới đến vừa lên tới nơi đã vẫy tay chào hỏi: “Chào các đồng chí, các đồng chí vất vả quá.”

Cũng chỉ Hàn Phong mới có thể làm ra hành động này, trước ánh mắt chăm chú của bao người, anh ta vừa nghịch quả lựu đạn trên tay, vừa thần nhiên đi về phía cánh cửa đang mở rộng. Hàn Phong nói với một cảnh sát đặc nhiệm có vẻ là tiểu đội trưởng ở đây: “Lát nữa bên trong sẽ xảy ra vụ nổ, tất cả các anh phải giữ nguyên vị trí, đây là chỉ thị của sở trưởng” đoạn chỉ vào tai nghe của anh chàng tiểu đội trưởng, ý bảo “không tin cứ việc hỏi”.

Hàn Phong tới trước cửa, bấy giờ mới nhìn rõ, trên song cửa sổ có một con tin nữ đang bị trói xoay mặt vào trong, kẻ bắt giữ con tin là một gã đàn ông trung niên, lưng dựa vào con tin nọ, trước mặt cột chặt một người đàn ông trung niên khác. Làm vậy tên tội phạm chỉ lo ra nửa cái đầu giữa hai con tin. Cậu trai trẻ còn lại cũng bị trói quặt tay, cho dựa lưng vào cánh cửa dẫn sang một phòng khác, bố trí thế này để cảnh sát có xông vào từ bất kỳ hướng nào thì người bị thương trước tiên cũng là con tin. Hàn Phong nhanh mắt quan sát một lượt các góc trong phòng.

Tên bắt giữ con tin trông thấy Hàn Phong cũng sững người, nhưng nhanh chóng định thần giờ súng lên bắn liền ba phát. “Đoàng đoàng đoàng!” Sau ba phát súng bắn vào lá chắn nhôm, phát hiện ra Hàn Phong không hề hấn gì, hấn lập tức điên cuồng gào thét: “Tao muốn đàm phán! Tao muốn đàm phán!”

Hàn Phong vừa vào đến cửa đã trúng ba phát đạn, tuy không xuyên qua quần áo nhưng vẫn nổi giận quất: “Đàm cái con mẹ mày, chết hết cả đi. Tao đây...” nói đoạn chốt lựu đạn trong tay bị bật ra, chân trượt một cái, lựu đạn tuột tay bay cái vèo.

Tên điên và mấy con tin đều giương mắt trông theo quả lựu đạn vạch một đường vòng cung trên không trung, rồi đánh “cách” xuống phía sau sofa, tiếp đó là một tiếng nổ rền vang, khắp phòng mù mịt khói bụi và xác đồ đạc. Cả con tin lẫn kẻ uy hiếp đều bị thương ở mức độ nặng nhẹ khác nhau. Hàn Phong nhìn quanh, lại móc ra một quả lựu đạn, lầm bầm: “Vừa rồi ném chưa chuẩn, lại lần nữa.”

Hàn Phong giật chột, thẳng tay quăng, lần này lựu đạn chuẩn xác đáp ngay lòng con tin trung niên nọ, tay ông ta lập tức run bần bật, ngắt lịm đi. Tên điên kia thì nhanh như chớp gạt phăng con tin nữ phía sau, không nghĩ ngợi nhiều, nhảy thẳng từ cửa sổ tầng ba xuống. Người phụ nữ toàn thân run cầm cập, còn cậu trai trẻ đã hoàn toàn đồ dẫn, không có nổi chút phản ứng. Hàn Phong xoay người chạy ra khỏi cửa, một mặt bảo đội cảnh sát vào cứu người, một mặt túm lấy mấy liên lạc của anh chàng tiểu đội trưởng, hét: “Phải bắt sống! Nhất định phải bắt sống!” Quả lựu đạn thứ hai kia vẫn mãi không phát nổ.

Lúc xuống dưới tầng, Hàn Phong đã kịp tháo một loạt mũ kính mặt nạ ra, thấy Lãnh Kính Hàn và sở phó Lưu đang như kiến bò chảo nóng, quay cuồng cả lên. Trông thấy Hàn Phong đi xuống, Lãnh Kính Hàn và Lưu Vân Thanh lập tức chạy lại, Lãnh Kính Hàn chất vấn: “Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi sao lại nổ? Cậu làm gì trong đó?”

Lưu Vân Thanh cũng hỏi: “Phó thị trưởng thế nào? Phó thị trưởng không sao chứ?”

Hàn Phong nói: “Không sao, tôi ném hai quả lựu đạn dọa tên điên kia ấy mà. Lần thứ nhất ném vào trong góc, được sofa chắn nên tuy hoảng sợ nhưng

mọi người đều chỉ bị thương nhẹ; lần thứ hai tôi ném thẳng vào con tin trung niên, tên điên kia quả nhiên sợ chết nhảy ra cửa sổ thoát thân.”

Lưu Vân Thanh vội hỏi: “Con tin trung niên kia có làm sao không?”

Hàn Phong thờ ơ đáp: “Sợ quá ngất xỉu rồi.”

Lưu Vân Thanh vỗ bốp vào đùi, kêu lên: “Trời ơi! Đây là phó thị trưởng Điền! Cậu...”

Lúc này, Hường Thiên Tề từ đầu chạy đến, tươi cười nói: “Bảo cáo! Đã bắt được tên điên kia! Hắn ta nhảy từ cửa sổ tầng ba, bị gãy chân phải, các tay súng của chúng ta sợ hắn chạy trốn hoặc nổ súng, nên đã bồi thêm cho hắn một phát vào chân trái. Tên đó đã nhanh chóng bị chúng ta khống chế.”

Lưu Vân Thanh quở trách: “Cậu làm cái trò gì thế hả? Sao cậu dám cho cậu ta mang vũ khí lên đây? Thế này thật là quá bốc đồng, quá mạo hiểm! Nếu xảy ra chuyện gì thì ai đứng ra chịu trách nhiệm?”

Hường Thiên Tề đứng nghiêm nói: “Bảo cáo, anh ấy đã tiến hành quan sát kỹ càng thực địa, đồng thời tính toán sức công phá của lựu đạn, chuẩn bị sẵn hai phương án, cá nhân tôi cho rằng, hành động lần này đã được sắp đặt tinh vi, hơn nữa quá trình thực thi còn có thể coi là thành công.”

Lãnh Kính Hàn chỉ Hàn Phong: “Bình tĩnh, cậu nói rõ xem, rốt cuộc cậu ta đã làm những gì?”

Hường Thiên Tề đáp: “Đầu tiên anh ấy quan sát bố trí trong phòng tù điểm phục kích, sau đó tính toán số bước, phương vị, phạm vi ảnh hưởng của vụ nổ trên căn hộ có cùng thiết kế trên tầng bốn, tiếp đến dốc sạch thuốc nổ trong một quả lựu đạn, thay bằng cát sông, ngay từ đầu đã tiến hành tâm lý chiến, nếu không thể dọa tên bắt giữ con tin bỏ chạy, anh ấy nói có thể nổ súng chuẩn xác, bắn chết hắn tại chỗ.”

Lưu Vân Thanh nói: “Cậu ta nói có thể bắn chết hắn tại chỗ! Thế nếu cậu ta không thể thì sao? Các cậu đang lấy tính mạng con tin ra làm trò đùa đấy à?”

Hường Thiên Tề khẳng định: “Sở phó Lưu, anh chưa thấy độ chuẩn xác trong tính toán lúc đo đạc hiện trường, cũng như độ thành thực với vũ khí của anh ấy đấy thôi, tôi không có lý do gì để không tin anh ấy cả, hơn nữa, thực tế chứng minh...” Anh ta ngừng lại nhìn Lưu Vân Thanh rồi mới nói tiếp: “anh ấy đã đúng”.

Lưu Vân Thanh nhìn sang Hàn Phong, Hàn Phong lè lưỡi làm mặt quỷ, Lãnh Kính Hàn lên tiếng: “Nhưng nếu tên điên kia nổ súng vào con tin thì sao? Cách làm này vẫn quá mạo hiểm.”

Hàn Phong nói: “Anh biết vừa nãy Trương Nghệ nói gì với tôi không? Anh ấy nói, kẻ này không hề muốn đàm phán, hắn muốn gây rắc rối, tìm đủ mọi cách để làm to sự việc. Hắn tư duy sắc bén, biện luận lưu loát, là một đặc công đã trải qua huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc chứ chắc chắn không phải người điên! Tôi tin tưởng năng lực phán đoán của anh ấy. Thêm nữa, một kẻ đề cảnh sát phải truy bắt mấy ngày trời, lại có thể ung dung tẩu thoát, còn có thể làm bị thương cảnh sát, biết uy hiếp con tin, hành vi của hắn ta ngay từ đầu đã vượt qua khả năng của một người điên, sao các anh lại cho rằng hắn điên cơ chứ?”

Hường Thiên Tề và Lưu Vân Thanh đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu sau Hường Thiên Tề mới nói: “Hắn trốn ra từ viện tâm thần Trung Cổ Sơn, chúng tôi có điều tra hồ sơ về hắn. Kẻ này tên Hồng A Căn, năm nay ba mươi tám tuổi, là người đại đội 7 thôn Thanh Thủy khu Hùng Chu huyện My Sơn, Tứ Xuyên. Năm năm trước đến làm công ở Hải Giác, chuyên chờ cho công ty Xây dựng công trình Phúc Hưng, một năm trước bị công ty cho nghỉ việc vì có khuynh hướng bạo lực, được bệnh viện Nhân dân số 3 chẩn đoán mắc chứng tâm thần phân liệt dạng hoang tưởng, về sau chuyển đến viện tâm thần Trung Cổ Sơn điều trị cho đến nay. Chúng tôi cũng lấy làm lạ, hắn chỉ là một người làm công bình thường, sao vào viện tâm thần lại tự nhiên biến thành người được huấn luyện đặc biệt chứ.”

Hàn Phong tập trung suy nghĩ: “Công ty xây dựng công trình Phúc Hưng? Cái tên này sao nghe quen thế nhỉ, hình như đã trông thấy ở đâu đó.”

Mắt Lãnh Kính Hàn càng lúc càng tròn to, cuối cùng ông kêu lên: “Là Đình Nhất Tiểu...”

Hường Thiên Tề nói: “Phải rồi, công ty xây dựng Phúc Hưng về sau được luật sư Đình mua lại.”

Hàn Phong há hốc miệng, kinh ngạc thốt không nên lời. Lãnh Kính Hàn cũng đờ đẫn, hai người Lưu, Hường nhìn bọn họ, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hàn Phong lên tiếng: “Bọn chúng huấn luyện nông dân lên thành phố làm thuê thành lính đặc công, rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì?”

Lãnh Kính Hàn mặt mày trắng bệch: “Cậu còn nhớ hiện trường vụ Lâm Chính không? Khi đó cậu nói, bọn chúng điều động phải đến mấy trăm người, đoán chừng là dân công.”

Hàn Phong cũng giật mình: “Ý anh nói bọn chúng...”

Lãnh Kính Hàn tiếp lời: “Nếu mấy trăm dân công đó đều được huấn luyện thành thế này, vậy thì quá đáng sợ.”

Lưu Vân Thanh xen ngang: “Là chuyện gì thế? Anh Lãnh, kẻ này có liên quan đến vụ án của các anh ư?”

“Đúng vậy, kẻ này là nhân vật mấu chốt trong vụ án của chúng tôi, tôi cần thẩm vấn hắn, anh bảo với sở trưởng Quách để chúng tôi thẩm vấn trước, xong việc sẽ giao lại cho các anh.”

Hàn Phong bảo Hường Thiên Tề: “Lập tức phong tỏa thông tin, các anh nhất định phải tuyên bố với bên ngoài nghi phạm đã bỏ trốn, đồng thời tiếp tục

duy trì giới nghiêm toàn thành phố, chúng tôi sẽ kế thúc thăm vấn trong thời gian ngắn nhất, nếu để sự việc phát triển thêm, cả thành phố này sẽ biến thành chiến trường mất.”

Hương Thiên Tê nói: “Chuyện này chúng tôi đâu thể tự quyết định được? Sự việc gì mà nghiêm trọng vậy?”

Lãnh Kính Hàn bắt đầu sắp xếp, chỉ thị qua điện thoại: “Tôi Lãnh Kính Hàn đây, lập tức thông báo toàn phòng Cảnh sát hình sự, gác lại mọi công việc, quay lại trụ sở đợi lệnh, báo động cấp ba, đúng vậy, khởi động báo động cấp ba.”

Lãnh Kính Hàn lại gọi tới một số khác, vừa bấm số vừa bảo Hương Thiên Tê: “Các cậu giả vờ giới nghiêm là được, toàn bộ đội tinh nhuệ cần đợi lệnh 24/24, giờ tôi sẽ liên lạc với sở trưởng của các cậu.”

Hàn Phong nói: “Anh chưa nghe trưởng phòng Lãnh nói sao, trong thành phố có thể vẫn còn mấy trăm kẻ giống tên điên này, nếu bọn chúng đều có vũ khí, anh nói xem sự tình sẽ thế nào?”

Cuộc gọi được kết nối, Lãnh Kính Hàn nói vào điện thoại: “Anh Quách hả? Tôi đã khởi động báo động cấp ba, mong anh có thể toàn lực phối hợp.”

Quách Tiểu Xuyên đáp: “Tôi đang trên đường đến đây, sự việc sao lại phát triển nghiêm trọng thế được, tôi biết rồi, có cần các bộ ngành khác hỗ trợ không?”

“Tạm thời vẫn chưa cần, nhưng nhờ anh thông báo với toàn bộ các phòng ban trực thuộc, chúng tôi có thể cần chi viện bất cứ lúc nào. Tôi còn phải liên lạc với bên hàng hải và các ban ngành liên quan khác.” Lãnh Kính Hàn lại gọi thêm mấy cuộc điện thoại nữa, đồng thời bảo Lưu Văn Thanh: “Tên đó để chúng tôi giải đi, anh chú ý bảo mật đây. Nhờ anh chuyển ngay mọi tài liệu điều tra về Hồng A Căn tới trụ sở phòng Cảnh sát hình sự cho tôi.”

Hương Thiên Tê lên tiếng: “Ồm, trưởng phòng Lãnh.”

“Có chuyện gì?”

“Tôi ở bên bộ đội chuyên nghiệp 353, số hiệu 45782, nhờ anh chuyển lời hỏi thăm tới đội trưởng.”

“Ồ, ra là lính của Lý Hường, tôi biết rồi, sẽ chuyển lời đến cậu ta, chưa biết chừng hôm nay các cậu lại gặp nhau ấy chứ.”

Hàn Phong xen vào: “Oa, Lý Hường lại là đội trưởng của anh cơ à, anh ta hình như còn không xóc vác bằng anh đấy.”

Hương Thiên Tê nói: “Anh nhầm rồi, có thể vào phòng Cảnh sát hình sự mới là vinh quang, ở đó đều là tinh anh trong các tinh anh.”

Hàn Phong tỏ vẻ khinh khỉnh không quan tâm.

Này thì Google [Bot] không thanks! images

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Type: thanhloan2909

Trên xe, Hàn Phong có vẻ bất an: “Đừng nghiêm túc thế chứ anh Lãnh, làm tôi cũng căng thẳng theo đây này.”

Lãnh Kính Hàn mặt mày sa sầm: “Tuyệt đối không thể để tổ chức tội phạm quy mô lớn này làm loạn ở Hải Giác.”

Về đến trụ sở cảnh sát hình sự, Phan Khả Hân đứng đợi ở ngoài cửa trông thấy mấy người Lãnh Kính Hàn bèn cười tươi bước tới, nhưng Lãnh Kính Hàn không để cô kịp mở miệng đã lên tiếng trước: “Khả Hân, hôm nay tình hình rất cấp bách, cháu đừng phóng vắn nữa, đợi sau khi xử lý xong việc này chúng ta sẽ để cháu làm chuyện đặc biệt. Cháu cứ về đi đã.”

Khả Hân còn đang ấp úng: “Bác Lãnh, chuyện này...” Lãnh Kính Hàn đã bước vào văn phòng, đồng thời nói với cảnh vệ: “Giới nghiêm, bất cứ ai không có giấy tờ đều không được ra vào.”

Hàn Phong đi ngang qua Phan Khả Hân, không bỏ lỡ cơ hội vuốt má cô một cái, cười bảo: “Quả thật không còn cách nào khác, chuyện đề của cô đành gián đoạn vậy” rồi cũng đi thẳng vào trong, bỏ lại Phan Khả Hân sững sờ đứng ngoài cửa.

Lãnh Kính Hàn đi mấy bước, nhớ ra gì đó lại quay đầu chỉ Hàn Phong, nói với cậu cảnh vệ: “Cậu chàng này thì có thể không mang giấy tờ.”

Mười phút sau, các thành viên đều có mặt đông đủ, Lý Hường hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì ạ? Bên em vốn không đủ người, giờ lại bỏ đi thế này, Đinh Nhất Tiểu làm gì chúng ta đều không thể nắm được.”

Lãnh Kính Hàn cất đặt: “Long Giai, mở máy tính lên chuẩn bị tài liệu từ sở cảnh sát chuyển tới. Lâm Phàm, tôi sẽ ký đơn lấy vũ khí, cậu và Lý Hường đi lấy về đây. Còn cậu, Đinh Cường, cậu tới toàn án, tạm thời theo dõi Đinh Nhất Tiểu, hễ xảy ra tình hình gì lập tức báo tôi ngay. Hạ Mạt, tên nghi phạm vừa này đã bị bắt giam, trước hết phải tiến hành thẩm vấn, tôi đã gọi mời anh Kim Đầu bên sở tới làm việc, lát nữa cậu cũng qua đó.”

Hạ Mạt xòe tay nói: “Không thành vấn đề, em cần xem thông tin về nghi phạm”

Lãnh Kính Hàn nhắc nhở: “Cậu nên cẩn thận, khuynh hướng bạo lực của hắn rất rõ rệt, hơn nữa hắn từng chiếm thế thượng phong trong đối kháng với cảnh sát đặc nhiệm, Trương Nghệ cũng bị hắn bắn trọng thương đây.”

Long Giai hô lên: “Tài liệu đã chuyển đến rồi đây.” Máy in bắt đầu máy tiếng “lạch xạch”. Lãnh Kính Hàn nhìn sang Hàn Phong, nói: “Cậu... hay là giúp đi lấy vũ khí?”

Hàn Phong hỏi lại: “Anh xem tôi có giống người bê nổi vũ khí không?”

“Giờ không phải lúc đùa đâu.”

“Có cuống lên thì cũng làm gì được, nếu đúng là bọn chúng thì một trận hỗn chiến là không tránh khỏi.”

“Cái tôi lo là thông tin không phong tỏa được bao lâu, nếu để bọn chúng tản ra trước hoặc thực hiện hành động gì đấy thì chúng ta hết sức bị động.”

Hàn Phong không buồn để ý, bước về phía Long Giai: “Long... Giai! Tôi xem tài liệu được không?”

Long Giai dừng dung bảo: “Anh tự xem đi.”

Hàn Phong cầm lấy tập tài liệu đã in xong, hỏi: “Vẫn còn tức à?”

Long Giai đáp lạnh tanh: “Ai tức, ai mà dám tức thám tử Hàn nhà anh.”

Hàn Phong trề môi, lật lật mấy tờ giấy rồi đưa qua bảo Hạ Mạt: “Cầm lấy đi thẩm vấn này, chúc cậu thành công.”

Lưu Định Cường tới trung tâm giám sát thì thấy văn phòng của Đinh Nhất Tiểu đã kéo kín rèm cửa, thiết bị nghe lén chỉ phát ra tiếng “rè rè” chứ không nghe tiếng người nói chuyện. Lưu Định Cường hỏi: “Ban ngày ban mặt mà kéo rèm vào làm gì? Bên trong còn ai khác à?”

Nhân viên giám sát A đáp: “Chúng tôi cũng không rõ, Đinh Nhất Tiểu thường kéo rèm những lúc không cố định, nhưng cũng không có vẻ biết chúng ta đang theo dõi, ngay từ đầu hắn đã thế rồi. Giờ cả hai bọn hắn đều đang ở trong phòng.”

Lưu Định Cường bảo: “Đây là một thói quen, cũng là một phương pháp thường dùng để chống theo dõi, dựa vào điểm này thôi đã có thể khẳng định Đinh Nhất Tiểu có vấn đề.”

Sau rèm cửa sổ, Đinh Nhất Tiểu không nói chuyện mà đang cùng A Bát dùng MSN trên máy tính, trao đổi với một người khác. Đầu bên kia gõ ra hàng chữ: “Cảnh sát đã tóm được số 3, kế hoạch C của chúng ta chính thức khởi động.” Đinh Nhất Tiểu nhìn sang A Bát, gõ: “Nhưng trong thành phố vẫn đang giới nghiêm, thêm nữa có thông tin nói số 3 đã chạy thoát.”

Đầu bên kia gõ: “Đó là cảnh sát tung hỏa mù, trò vật này sao che nổi mắt tôi, anh nhớ đấy, việc này càng làm to thì càng có lợi cho chúng ta, giờ G sắp đến rồi, cùng lắm chỉ mười ngày nữa thôi, chúng ta sẽ có được mọi thứ mình muốn.”

Phòng cảnh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn đi tới đi lui: “Đã thẩm vấn rất lâu rồi mà hình như vẫn chưa có tiến triển gì.”

Long Giai lên tiếng: “Tìm ra rồi, công ty xây dựng Phúc Hưng đăng ký thành lập năm 1999, khi đó cổ vấn pháp luật là Đinh Nhất Tiểu, hai năm sau công ty này được Đinh Nhất Tiểu mua lại, khoảng thời gian này, Hồng A Căn vẫn là công nhân hợp đồng trong công ty.”

Hàn Phong nhìn hàng chữ in đậm “Đại diện pháp nhân: Đinh Nhất Tiểu” trên giấy phép kinh doanh của công ty xây dựng Phúc Hưng, lắc đầu nói: “Bọn chúng hết sức cẩn trọng, như thế lúc nào cũng sẵn sàng đợi chúng ta điều tra vậy, nếu tiếp tục tìm hiểu từ đây có lẽ không thu được nhiều. Phải rồi, mấy ngày nay không phải cô vẫn đang điều tra các mối quan hệ xung quanh Lâm Chính sao? Có manh mối gì mới không?”

Long Giai đáp: “Theo phản ánh từ cấp quản lý ngân hàng Hằng Phúc, Lâm Chính ngoài giao tiếp công việc, gần như rất hiếm khi qua lại với người khác, không có bạn đặc biệt thân, nhưng một tháng trước khi xảy ra chuyện, anh ta thường hay liên lạc điện thoại, mỗi lần đều nói chuyện hơn mười phút, tần suất dày đặc. Chúng tôi cũng đã tìm ra số điện thoại đó, nhưng thuê bao này đăng ký đã lâu, hệ thống bên sở điện tín lại trải qua mấy lần nâng cấp nên giờ vẫn chưa tra ra được người sở hữu, cuộc điện thoại cuối cùng với số máy kia chỉ cách thời điểm xảy ra vụ nổ khoảng mười phút.”

“Cuộc điện thoại đó được gọi trên xe, đầu dây bên kia là ai nhỉ? Khi nào rảnh cô gởi cho tôi một bản báo cáo điều tra đã chỉnh lý đi.”

Long Giai ngẫm nghĩ, lại nói: “Phải rồi, trước đây Đinh Nhất Tiểu thường có mâu thuẫn với một đồng nghiệp trong công ty bọn họ, người đó tên là Vu Thành Long, hiện đang là giám đốc khách hàng trên tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc, nhưng đó đã là chuyện của mấy năm trước rồi, có điều khi đó có vẻ

to chuyện. Tuy không liên quan lắm đến hướng điều tra chứa chúng ta hiện giờ, người cũng ở тут tận Thiên Nhai, nhưng cá nhân tôi cho rằng, vẫn nên tìm hiểu thêm, không loại trừ khả năng giết người vì thù hận, Đây là ảnh của anh ta...”

Lãnh Kính Hàn có vẻ mất kiên nhẫn: “Giờ đã là giai đoạn then chốt, chúng ta không thể phân tán quá nhiều tin lực, vấn đề cần quan tâm hàng đầu bây giờ là tên điên kia. Nếu thực sự có một nhóm bạo động từ mấy chục lên mấy trăm người, hơn nữa còn được trang bị vũ khí đang ẩn nấp ở Hải Giác chúng ta thì khác nào một quả bom nguyên tử di động bị vùi trong thành phố, hễ phát nổ sẽ chấn động toàn quốc.”

Hàn Phong cảm thấy liếc qua bức ảnh, người trong hình xấu ma chê quỷ hờn, ngũ quan tạm coi như ngay ngắn, nhưng có nhìn thế nào cũng thấy vô cùng giả tạo.

Hai người Lâm Phàm, Lý Hường đi đi về về đến bốn năm lượt mới chuyển hết được số vũ khí, Hàn Phong búi môi bảo: “Còn chẳng xin bằng trang bị của cảnh sát đặc nhiệm, thế mà các anh là tinh anh trong các tinh anh cơ đấy.”

Lý Hường nói: “Chính vì chúng tôi là tinh anh trong các tinh anh nên mới không cần trang bị tốt như thế.”

Hàn Phong chỉ vào đồng hồ: “Cái này, cái này là súng gì, QSZ92, còn đây? Tiểu liên đời 05? Không phải chứ, giờ mà vẫn còn dùng lựu đạn đời 84?”

Lâm Phàm vạch: “Làm sao, coi thường hàng nội địa đây à?”

Hàn Phong nói: “Tôi không bảo tính năng nó không tốt, hàng nội địa chủ yếu là bề ngoài không ra gì, nhìn thế nào cũng thấy quê một cục.”

Lý Hường xen vào: “Một khẩu súng tốt, đầu tiên tính năng phải tốt, thiết kế bên ngoài phù hợp nguyên lý lực học, cầm nắm tay là được, không cần thiết phải chạy theo ngoại hình hào nhoáng.”

Hàn Phong cũng không vừa: “Ồ, nói như các anh chọn vợ cũng chỉ cần chọn cô nào biết sinh con là được rồi, không cần xem cô ta xinh đẹp hay xấu xí. Thế nhưng theo thuyết tiến hóa của Darwin, người giao phối với lợn nái hay tinh tinh cái đều có thể cho ra thế hệ F1, ảnh hưởng thú không nào?”

Lý Hường nói sừng, Hàn Phong lại lái sang chuyện hôn nhân, anh ta bị Hàn Phong xô cho một vố, nhất thời không thốt lên lời. Long Giai phải cố nhịn cười nhưng Lâm Phàm thì không chịu nổi, phá lên thành tiếng. Lãnh Kính Hàn cầm một khẩu tiểu liên hỏi: “Cậu ngày nào cũng ngủ trương xác, làm sao biết đây là đời 05?”

Hàn Phong trả lời: “Thì trước đây chưa từng thấy, nên chắc chắn là hàng sản xuất năm nay rồi.”

Đúng lúc ấy, Kim Đầu đầm đìa mồ hôi bước ra lắc đầu: “Không xong rồi, tôi bó tay với thằng cha này.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao lại thế?”

Kim Đầu nói: “Tôi từng thăm vấn không ít nghi phạm, nhưng chưa từng gặp trường hợp nào như thế này, nhìn bề ngoài hần ta đúng là một tên điên. Dùng đòn dằn dai, tâm lý, thôi miên đều không có tác dụng, tâm trí của hần kiên cường hơn người bình thường rất nhiều, không biết đã được huấn luyện kiểu gì. Có nói thế này các cậu cũng không hiểu đâu, cứ vào trong xem thì biết.”

Lãnh Kính Hàn bảo Hàn Phong: “Đi xem không?” rồi quay sang dặn Lý Hường: “Cậu lau chùi qua đồng hồ này đi, mỗi người một khẩu, không được có sơ suất đâu đấy.”

Ba người tới bên ngoài phòng thẩm vấn, qua tấm kính chắn có thể thấy Hồng A Căn đỡ dãn nhếch miệng cười, mặc cho Hạ Mạt nói thế nào, ra hiệu làm sao, hần chỉ cười nhếch miệng, chốc lại làm nhắm gi đố.

Lãnh Kính Hàn bảo: “Giả điên giống thật thế?”

Kim Đầu nói: “Lại chẳng, nếu không phải các anh nói với tôi từ đầu thì tôi còn cứ nghĩ hần thiếu năng chứ.”

Hàn Phong khinh khinh hừ một tiếng: “Dù trải qua huấn luyện thế nào, cơ thể được rèn luyện cường tráng đến đâu thì thứ ăn sâu vào xương tủy hần vẫn sẽ không thay đổi. Nếu quả thật hần xuất thân nông dân, hần vẫn sẽ mang bản tính nông dân thôi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu có cách gì hay?”

Hàn Phong cười nói: “Đổi phó với kẻ điên, đương nhiên phải dùng cách đối phó với kẻ điên rồi.”

Lãnh Kính Hàn cảnh báo: “Cậu cần hiểu rõ, chúng ta không được tra tấn bức cung đâu đấy.”

“Yên tâm, hần ta từ nông thôn tới đây, nhất định không thông thuộc ban ngành trong thành phố lớn, lại chưa từng ngồi tù, nên cũng không biết nhà lao là thế nào, khi khi, chúng ta chỉ cần làm thế này là được...”

“Kẹt!” Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, Hàn Phong đứng trước cửa phòng thẩm vấn, hỏi Hạ Mạt: “Có kết quả chưa?”

Hạ Mạt chán chường lắc đầu, Hàn Phong nói: “Vậy cậu cứ ra trước đi, chúng tôi đã đưa một bác sĩ chuyên khoa thần kinh tới đánh giá trí lực cho hần.”

Hạ Mạt còn đang tròn mắt nhìn Long Giai mặc áo blouse trắng bước vào, Hàn Phong đã nhanh nhẹn đẩy anh ta đi, đồng thời đóng sầm cửa sắt lại,

đoạn bảo Long Giai: “Bác sĩ Long, mời cô bắt đầu.”

Long Giai liếc xéo Hàn Phong, đem một đồng các thiết bị kỳ quái gắn lên người Hồng A Căn, rồi gõ gõ nghe nghe, loay hoay mãi hồi lâu, lại xem một lượt các bản phổ đồ rồi rấm rấm in ra từ thiết bị nọ, cuối cùng kết luận: “Có thể chuẩn đoán chính xác rằng hấn là bệnh nhân thần kinh. Anh xem điện não đồ của hấn, đoạn này, rất không bình thường, cả đây nữa, đây là phổ đồ mạch xung thần kinh, rối loạn thể này thông thường chỉ có ở người mắc bệnh thần kinh phân liệt.”

Hàn Phong than thở: “Ài, xem ra tài liệu chúng tôi lấy được có vẻ chính xác, đây đúng là một tên điên. Hấn là tên thứ mấy trong năm nay rồi?”

“ba mươi ba.” Long Giai đáp.

“Đã là tên thứ ba mươi ba giết người trong tình trạng thần kinh không bình thường rồi? Sao năm nay còn nhiều hơn năm ngoái cơ à. Vậy thì, tên nghi phạm này chỉ có thể bàn giao cho trại giam thần kinh bọn cô thôi.” Hàn Phong nói dứt lời, ánh mắt Hồng A Căn đột nhiên giao động, rõ ràng hấn chưa từng nghe nói đến một nơi như thế.

Long Giai bảo: “Mấy tên giết người vì thần kinh có vấn đề đều tập trung bên bọn tôi cả, giờ sắp kín chỗ rồi.”

“Thực ra tôi cũng chưa tới trại giam thần kinh bên cô bao giờ, lần này để tôi áp giải hấn qua đó với cô nhé.”

“Bên đó chẳng phải nơi hay ho gì đâu.” Long Giai nói đoạn nhìn sang Hồng A Căn, lắc đầu: “Toàn mấy kẻ điên thể này.”

Hồng A Căn bị chụp mũ trùm đầu, còng cứng tay chân, không biết chuyển qua bao nhiêu lượt xe, cuối cùng cũng có cảm giác đỗ lại một chỗ. Khoảnh khắc mũ trùm đầu bị gạt ra, ánh sáng rọi tới khiến người ta không mở nổi mắt, đây là hành lang dài hun hút chạy giữa hai dãy phòng nhỏ ngăn cách bằng song sắt, bóng đèn huỳnh quang sáng choang nối đuôi nhau, tường trắng, song sắt bạc, trông không khác nào một phòng thí nghiệm động vật. Hai viên cảnh sát áp giải Hồng A Căn, Hàn Phong và Long Giai đi phía trước, chốc chốc lại thấy những người mặc cảnh phục khoác áo blouse trắng ra ra vào vào giữa các gian phòng.

Ở gian phòng đầu tiên, phạm nhân mặc áo bệnh nhân kẻ sọc xanh trắng đang dùng con dao găm bằng gỗ dồn hết tâm trí để gọt củ cải. Long Giai hỏi một cán bộ trại giam: “Đã tiêm thuốc an thần cho 007 chưa?” Người này gật đầu.

Hàn Phong nói: “Nhìn bề ngoài chẳng thấy bệnh tật gì mà, thể kia chẳng phải rất bình thường sao?”

“Nếu anh biết vì sao hấn lại bị nhốt vào đây thì sẽ không nói vậy đâu.”

“Hấn làm gì để bị nhốt vào đây cơ?”

“Hấn dùng dao để bạn gái nhỏ đi một tác.”

“Thế chẳng phải lột da người ta sao?”

“Còn đáng sợ hơn lột da nữa, là để cả người nhỏ đi một tác ấy.”

Gian phòng thứ hai, phạm nhân cũng đang ngồi yên, nhìn thất thần khung cửa sổ tí xíu trên đỉnh đầu. Long Giai nói với cán bộ trại giam: “Sao lại để hấn ngồi quay lưng thế kia, mau xoay hấn lại, nhất định phải nhìn được hấn từ chính diện.” Người cán bộ nọ lập tức bước vào phòng làm theo chỉ thị.

Hàn Phong lại hỏi: “Sao phải để hấn ngồi quay mặt ra ngoài?”

Long Giai đáp: “Anh không biết đấy thôi, hấn có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân. Giết chết ba người, đều mổ bụng moi tim, vứt tung tóe nội tạng khắp nơi.”

Trên đường đi, Hàn Phong liên tục đặt câu hỏi còn Long Giai từ tốn giải thích từng câu. Tội ác mà mỗi phạm nhân ở đây gây ra đều rợn rợn ly kỳ, nghe mà sồn gai ốc, người sau còn đáng sợ hơn người trước. Đi được nửa đường, Long Giai dừng lại hỏi: “Có còn phòng trống không?”

Cán bộ trạm giam trả lời: “Ồi, làm gì còn, lại có phạm nhân mới à? Để hấn vào phòng số 23 đi, tên đó vốn ôn hòa nhất, lại mới được tiêm thuốc nên chắc không sao đâu.”

Hồng A Căn liền được đưa vào phòng số 23, Long Giai bảo Hàn Phong: “Anh đi với tôi ra đây đăng ký.”

Hai cán bộ trại giam cho Hồng A Căn ngồi xuống giường rồi bỏ ra ngoài. Hồng A Căn nhìn khung cảnh xung quanh, phòng giam sạch sẽ, có hai chiếc giường, vệ sinh khép kín, ngoài ra không còn đồ đạc nào khác. Đang nhìn thì thấy có một tên đồ con lồm ngồm bò tới, cơ ngực vạm vỡ rung lên, nhưng lại ngược ánh mắt trẻ thơ quan sát Hồng A Căn. Hồng A Căn liếc ra phía ngoài, không có người, lại nhìn quanh phòng, không có máy quay quan sát, hấn cười khẩy một tiếng, vung mạnh nắm đấm, tên đồ con kia không tránh kịp, bị trúng ngay đầu, thối lui mấy bước. Hồng A Căn nói: “Tránh xa tao ra!”

Nào ngờ, tên đồ con như bò đực nổi giận, lui về sau rồi lập tức xông lên, Hồng A Căn lại vung nắm đấm nghênh đón hấn, tên đồ con cũng vung nắm đấm tới. Hồng A Căn vô cùng tự tin, một cú đấm của hấn có lực mạnh hơn một trăm năm mươi cân, từng đánh vỡ vụn đá phiến, người thường không thể nào chịu nổi một đấm. Hai nắm đấm dọi vào nhau, Hồng A Căn mới đầu còn kinh ngạc, nhưng ngay sau đó một cơn đau thấu tim từ nắm đấm truyền tới, hấn biết, ít nhất một đốt xương bàn tay mình đã gãy, nắm đấm của đối phương còn uy lực và đáng sợ hơn nắm đấm của mình. Bị cơn đau kích động, Hồng A Căn nhanh chóng đổi chiêu, nắm đấm trái thụi vào bụng dưới tên đồ con. Không ngờ, động tác của đối thủ còn nhanh hơn cả hấn, chẳng được

mấy hiệp, Hồng A Căn đã ăn liên tiếp bảy tám đòn, tiếp đó tên đô con siết tay, bóp chặt cổ Hồng A Căn, nhấc Hồng A Căn lên khỏi mặt đất chỉ bằng một tay. Hồng A Căn mặt mày tím tái, không sao thở nổi, may lúc ấy có một nhân viên trại giam đi ngang qua, trông thấy tình cảnh này lập tức thổi còi, quát lớn: “Người đâu, 131 tấn công phạm nhân mới, mau tách bọn chúng ra.”

Mấy cán bộ mặc cảnh phục tay cầm dùi cui điện nhanh chóng chạy tới, tay nắm chân đá, quật gậy túi bụi vào tên 131 kia, khó khăn lắm mới tách được hai người ra, Hồng A Căn vẫn còn sợ khiếp vía, chỉ biết há hốc mồm thở hồng hộc. Hàn Phong và Long Giai cũng chạy lại, Long Giai hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Một cán bộ trại giam giải thích: “131 không thích hấn ta.”

Long Giai bảo: “Vậy đổi hấn sang phòng khác vậy?”

Cán bộ trại giam nói: “131 là tên dễ chung sống nhất rồi, còn vừa được tiêm thuốc nữa, nếu đổi sang phòng khác, tôi e hấn ta...” người này nói đến đây bèn ngập ngừng, đoạn hỏi: “Phải rồi, hấn phạm phải tội gì thế? Không phải chuyện nghiêm trọng chắc đã không ở đây?”

Hàn Phong lên tiếng: “Anh biết vụ án tên điên giết người xuất hiện trong thành phố dạo này không? Chính hấn ta đấy.”

Long Giai đổi ngay thái độ, mặt mày hung dữ bảo: “Là hấn ta! Vậy cho vào cabin số 9!”

Nhân viên trại giam thoáng biến sắc, cơ mặt căng cứng hỏi: “Nhốt vào cabin số 9 thật ư?”

Long Giai gật đầu, đúng lúc này, hai cán bộ trại giam khác lên tiếng: “131 hưng phấn hơn bình thường, xem ra tác dụng của thuốc có vấn đề, chúng tôi cần dẫn hấn đi phân tích máu.”

Long Giai gật đầu: “Được.”

Cán bộ trại giam vẫn không nhúc nhích mà nhìn Long Giai: “Nhưng, phải đi ngang qua cửa cabin số 9, chúng tôi sợ 131 vì sợ hãi mà nảy sinh hành động nào đó.”

Long Giai nói: “Cứ thêm mấy người nữa giữ hấn dẫn đi. Còn tên này, nhốt vào cabin số 9 cho tôi.”

Hồng A Căn lại bị hai cán bộ trại giam dẫn đi, Hàn Phong và Long Giai vẫn đi trước. Hàn Phong hỏi: “Tên 131 kia tại sao lại sợ đi qua cabin số 9?”

Long Giai trả lời: “Phạm nhân ở đây không tên nào không sợ đi qua cabin số 9 cả, kẻ bị nhốt trong đó, tội ác hấn gây ra còn đáng sợ hơn tất cả những tội ác tôi từng kể cho anh lúc trước cộng lại.”

Hàn Phong tò mò hỏi: “Ồ, là chuyện gì thế?”

“Thôi đừng nhắc đến nữa, nghĩ lại mà tôi lạnh toát cả người đây.”

“Quanh đây đều là phòng giam, tại sao chỗ đó lại gọi là cabin số 9?”

“Anh trông rồi sẽ hiểu.”

Hàn Phong, Long Giai, Hồng A Căn và hai cán bộ áp giải, tổng cộng năm người bước tới trước cửa cabin số 9. Các phòng giam khác đều được xây bằng song sắt, nhưng cabin số 9 lại là một khối gạch thủy tinh vuông vức, bề mặt trở mảy lổ thông khí, không gian vừa rộng vừa sâu, không có đèn điện, chính giữa phòng lù lù một người đang ngồi, vóc dáng cao lớn, tóc dài bù xù, nhìn không rõ mặt. Điểm khác biệt của cabin số 9 với các phòng giam khác chính là, bên trong nó không hề có đồ đạc gì. Các phòng giam khác có giường, có vật dụng đánh răng rửa mặt, có nhà vệ sinh, nhưng cabin số 9 thì chỉ có một bóng người cao lớn ngồi chính giữa, ngoài ra không còn gì hết.

Hàn Phong hỏi: “Sao bên trong lại trống hoác thế này? Đèn cả đèn cũng không mắc, kẻ kia trông hình dạng thế nào nhìn cũng không rõ.”

Long Giai nói: “Đừng nói là đèn, chỉ cần cho hấn một cây nến thôi kẻ này cũng có thể giết người vượt ngục. Hơn nữa, hấn cực kỳ tàn ác, thích ăn tươi nuốt sống người, đã có mấy tên tội phạm nghiêm trọng trong đây bất cẩn bị hấn chén gọn rồi, về sau hấn mới được cách ly sang phòng riêng kiểu này, không để ai tiếp cận.” Long Giai nói đến đây bất giác rung mình, Hồng A Căn cũng rung mình theo.

Lúc này, có bốn cán bộ trại giam áp giải 131 đi qua, Hồng A Căn trông thấy con sư tử đực điên cuồng lúc này, giờ đi giữa các cán bộ trại giam ngoan cường chẳng khác nào một con cừu. Nhưng khi vẫn còn cách cabin số 9 50m, 131 liền đi chậm lại; cách 30m, hấn đang bước đi bỗng quay ngoắt về sau, các cán bộ phải thúc hấn đi tiếp; cách 15m, 131 khẳng khái không chịu tiến lên trước dù chỉ một bước. Nhân viên trại giam vừa đổ dành vừa nạt nộ, 131 mới chịu nhích lên một bước nhỏ, toàn thân đã bắt đầu run lẩy bẩy. Không biết là ai đẩy mạnh 131, làm hấn bước dài tới trước rồi cuồng cuồng quay người bỏ chạy, bị các cán bộ tóm lại, hấn bắt đầu giãy giụa. Mỗi động tác của 131 đều khiến Hồng A Căn nhớ lại cơn đau khi nãy, tên đô vật đó lợi hại thế nào mà còn sợ kẻ trong cabin số 9 đến vậy, chỉ đi ngang qua thôi cũng khiếp vía thành thế này.

Hai cán bộ áp giải kêu lên: “Mau tới giúp một tay, hấn khỏe quá, chúng tôi không giữ nổi.” Mấy người nữa nhanh chóng chạy tới, cuối cùng phải cần 8 người khiêng 131 đi qua, 131 co rúm người, la hét thất thanh: “Tôi không đi, tôi không đi! Quý cung, là quý vương! A... Tôi không đi! A... A... A...”

Da mặt Hồng A Căn bắt gặp giật giật, 131 đi qua cũng là lúc người hấn run lên, chân không còn đau nữa chỉ cảm thấy mềm nhũn ra.

Long Giai nhìn theo 131, mặt lạnh tanh nói: “Mở cửa ra, giải hấn vào.”

Cửa cabin số 9 là kiểu đẩy sang bên, trong cửa còn có cửa. Hồng A Căn nghe thấy tiếng cán bộ mở cửa cầm chìa khóa tay run run làm chìa khóa cứ đánh lách cách, mãi hồi lâu vẫn chưa mở nổi một cánh. Nhìn bóng người thần bí đằng sau bức tường kính, hấn chưa bao giờ sợ hãi đến nhường này. Kẻ bên trong hình như không hề nhúc nhích, nhưng lại mang đến cảm giác đáng sợ hơn nhiều so với những tên thần kinh la lối om sòm khác. Cán bộ trại giam nói: “Cửa, cửa mở được rồi, giải hấn vào! Mau lên!”

Hồng A Căn vốn được hai viên cảnh sát đỡ đi, bản thân không hề tự chọn phương hướng, hấn có thể cảm nhận rõ, cẳng chân của viên cảnh sát đỡ hấn không hề vững. Hồng A Căn lại nhìn kẻ đằng sau tường kính, trời đất, kẻ đó đâu có nhắm mắt mà rõ ràng đang nhìn mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị. Mỗi bước đi, tim Hồng A Căn lại đập nhanh hơn gấp bội, toàn thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không run rẩy, ngay trước khi bước qua cánh cửa sắt, hấn cuối cùng cũng hét lớn: “Dừng! Dừng để tôi vào đây! Tôi không phải kẻ điên.”

Hàn Phong sững sờ: “Đợi chút, hấn vừa nói gì thế?”

Hồng A Căn như chết đuối vớ được cọc, hấp tấp nói: “Tôi không điên, tôi thực sự không điên. Xin hãy tin tôi, anh phải tin tôi, cán bộ, tôi sẽ nói tất, tôi biết rất nhiều thông tin, rất hữu dụng cho các anh. Các... các, các anh nhất định rất hứng thú, tôi có rất nhiều thông tin. Tôi không muốn ở cùng với tên điên này đâu, mau ra khỏi cái cửa này. Mau ra khỏi cái cửa này!”

Hàn Phong vẫn dai dẳng hỏi Long Giai: “Cô xem hành động của hấn ta, có giống hiện tượng lên cơn không?”

Long Giai đáp: “Không rõ nữa, phải xem tình trạng thế nào mới rõ được, cứ dẫn hấn xuống trước đã.”

Hồng A Căn được đưa đi, vẫn còn hồn hển hoảng loạn, lúc hấn đi ngang qua, Long Giai không kìm được bịt miệng. Hàn Phong nhìn theo Hồng A Căn, nhủ mày bảo Long Giai: “Vãi tè ra rồi, sợ cũng khiếp đấy.”

Lúc này, tên quý vương kia đứng dậy, tự mở cửa từ bên trong, bước ra.

Lãnh Kính Hàn ném xoạch bộ tóc giả xuống đất, tức tối quát: “Sao lại bắt tôi đóng quý vương!”

Hàn Phong huơ tay làm điệu bộ, bảo: “Thì chỉ có anh mới có đủ cao to uy mãnh, anh xem, dọa hấn sợ chết khiếp rồi đấy thôi.”

131 cũng bước lại, cơ bắp cuộn cuộn như thế, đồ con cao to như vậy, không phải là Lý Hường thì còn ai vào đây. Lý Hường hỏi: “Cách này cửa anh có ổn không?”

Hàn Phong nói: “Có ổn hay không thì cũng để anh nện cho hấn một trận, trút giận cho Trương Nghệ.”

Lý Hường chỉ Hàn Phong bảo: “Trưởng phòng, thế này có coi là dụng hình bức cung không? Điều là do một tay cậu ta bày ra, em không bị kỷ luật đấy chứ?”

Long Giai cũng nói: “Các anh còn đỡ, chỉ phải làm bộ làm tịch, anh ta khăng khăng bắt tôi phải nhớ cái mớ lời thoại mới nghe đã nổi da gà kia cơ, trong đầu anh sao có lắm cách giết người ly kỳ cổ quái thế hả?”

Hàn Phong xoa tay cười: “Đấy là sở trường của tôi mà.”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Còn chưa đến lúc vui mừng đâu, để xem tên kia khai ra những gì đã.”

Hồng A Căn đầu đội mũ sắt cắm đầy dây điện, tay bụng cốc nước nóng, vẫn không ngừng run cầm cập, hấn ra sức uống nước, uống đến tận cốc thứ năm mới bắt đầu mở miệng: “Tôi vốn đến đây làm thuê, ba năm trước, tôi cùng một người bạn đi uống rượu, rượu say mới say ra xích mích với người ta, bắt cần giết chết người. Tôi bị bắt tới sở cảnh sát, sau đó... sau đó bị tuyên án tử hình.” Hồng A Căn nói đến đây, tròn mắt lồi hấn ra ngoài, dường như nhớ lại cảnh người bị tuyên án tử hình, vẫn ocnf tìm đập chân run. Hấn lại uống nước ừng ực, đoạn nói: “Tôi không có họ hàng thân thích, ba tháng sau bị đem đi xử bắn, tôi nghe tiếng súng nổ, người cũng ngã xuống, nhưng khi tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong một căn phòng đặc biệt, bọn họ kiểm tra sức khỏe cho tôi...”

Hồng A Căn kể nhát gừng, bọn Hàn Phong ở bên ngoài phòng thẩm vấn càng nghe càng lấy làm lạ, Hàn Phong nói: “Quá trình hấn kể sao nghe quen thế nhỉ, tôi từng nghe ở đâu rồi.”

Lý Hường bảo: “Đây là tình tiết hay dùng trong phim điện ảnh Mỹ, lợi dụng từ từ tổ chức thành một đội hành động đặc biệt, vì những người đó đều đã từng chết một lần nên rất liều mạng, thường có hiệu quả tập kích bất ngờ.”

Hàn Phong nhìn sang Lãnh Kính Hàn: “Thì ra các anh cũng làm trò này à?” Lãnh Kính Hàn vội nói: “Vớ vẩn, chúng tôi sao có thể làm vậy. Rõ ràng hung thủ dùng cách ấy che mắt tay công nhân này thôi, cố ý tạo ra một vụ xô xát, hoặc là diễn kịch, hấn chẳng nói lúc giết người hấn uống say đấy sao.”

Long Giai lên tiếng: “Có điều... tình tiết này cũng cũ quá, các anh bảo hấn liệu có đang nói dối nhằm đánh lừa tai mắt chúng ta không?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đang kết nối với máy phát hiện nói dối đấy thôi, cô xem, đèn xanh vẫn sáng, chứng tỏ sóng điện não của hấn không có chấn động bất thường, chắc không phải nói dối đâu.”

Hàn Phong phản bác: “Máy móc là không đáng tin nhất đấy.”

Hồng A Căn khai cuộc đòi hấn thay đổi từ đó, hấn gia nhập doanh trại huấn luyện, trải qua quá trình huấn luyện không khác gì địa ngục. Lâm Phàm nói: “Vậy là từ ba năm trước anh đã ra khỏi công ty xây dựng Phúc Hưng phải không?”

Hồng A Căn đáp: “Vâng, chúng tôi được huấn luyện ở một nơi khác.”

“Các anh được huấn luyện ở nơi nào? Có bao nhiêu người?”

“Không rõ, tôi chỉ biết là chúng tôi ở trong núi, khi huấn luyện đều không được nói chuyện, sau khi huấn luyện ai lại về phòng người nấy.”

Lâm Phàm gõ cộp lên bàn làm Hồng A Căn giật nảy: “Vớ vẩn, các anh đến nơi huấn luyện thế nào, sao có chuyện không biết được huấn luyện ở đâu?”

Hồng A Căn đáp: “Chúng tôi ngồi trong xe bọc thép bít kín, chỉ có cửa sổ trổ trên nóc nhìn thấy trời.”

Lâm Phàm ghi chép lại: “Nói tiếp đi.”

Hồng A Căn khai: “Sau khi kết thúc huấn luyện, đầu tiên tôi thực thi nhiệm vụ nửa năm, rồi họ sắp xếp cho tôi đến viện tâm thần, nói là đợi đến lúc cần khắc dùng tới. Cách đây năm ngày, tôi nhận được thông báo, cùng với một món vũ khí, bảo đi gay chuyện, tôi không biết gì cả, chỉ chấp hành mệnh lệnh, tôi vẫn cho rằng mình đang làm việc cho chính phủ. Trong rằng chúng tôi đều gài một loại thuốc kịch độc, chúng tôi được dặn rằng nếu bị bắt phải lập tức nghiền răng cắn vỡ con nhộng đựng thuốc. Nhưng tôi...”

Hàn Phong nói: “Nghe kia, có nói thế nào cũng giống mấy lời điên rồ. Nghĩ mình là đặc công thật cơ đấy.”

Lý Hường bảo: “Xem phim Mỹ nhiều quá chẳng? Với cả ở trong viện tâm thần hơn nửa năm, ít nhiều chắc cũng bị ảnh hưởng.”

Lâm Phàm hỏi: “Anh nói anh đang thực thi nhiệm vụ, là nhiệm vụ gì?”

Hồng A Căn tiếp tục khai: “Chúng tôi có tất cả mười tám người, tôi chỉ biết mình là thành viên tổ 3, nhiệm vụ của chúng tôi là phụ trách trông coi một đứa bé. Tôi cũng không biết vì sao phải canh gác nó 24/24, có một người phụ nữ thường tới thăm đứa bé đó, nghe nói là mẹ nó.”

Bên ngoài phòng thẩm vấn ai nấy đều sững người, họ cùng liên tưởng tới một người phụ nữ và một đứa trẻ, hai người này chính là nhân tố quan trọng bậc nhất trong toàn vụ án. Lãnh Kính Hàn lập tức ấn nút hỏi: “Các người thi hành nhiệm vụ ở đâu?”

Hồng A Căn thất kinh, nhìn quanh bốn phía, muốn xem là ai đang nói, Lâm Phàm bên gõ lên bàn: “Trả lời câu hỏi.”

Hồng A Căn nói: “Chúng, chúng tôi chỉ phụ trách canh giữ, không được tự ý ra ngoài, đi lại đều bằng xe to bít kín.”

Hàn Phong gạt Lãnh Kính Hàn ra, hỏi: “Nơi các anh ở đại để trông thế nào? Thử nói về địa hình xung quanh, những nơi anh có thể trông thấy trông ra làm sao, anh nghe thấy những âm thanh đặc biệt nào?”

Hồng A Căn trả lời: “Chúng tôi ở trong một tòa nhà, tôi chỉ biết có bốn tòa nhà cao tầng cùng độ cao, cùng hình dạng nằm kề nhau, quây thành một hình vuông, mỗi tòa có một cánh cửa, mở ra mặt trong của hình vuông, nhưng hành lang trong các tòa nhà thì nối liền nhau, từ bên trong có thể trông thấy... trông thấy một tháp đồng hồ lớn, còn đâu không thấy kiến trúc nào khác. Tôi có thể nghe thấy tiếng tàu hỏa chạy qua, còn cảm thấy cả mặt đất rung chuyển, còn... còn nghe thấy tiếng còi hơi của tàu thuyền. Phải rồi, hàng ngày vào 12 giờ trưa và 12 giờ đêm đều có tiếng đồng hồ điểm giờ.”

Hàn Phong lại hỏi: “Tháp đồng hồ anh nhìn thấy ở hướng nào?” Hồng A Căn nhớ lại: “Mặt trời mọc từ đằng Đông, trái Tây phải Đông, trên Bắc dưới Nam, nằm ở hướng Tây Nam.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong: “Có thể tìm ra không?”

Hàn Phong xòe tay: “Để thử.”

Lãnh Kính Hàn nôn nóng: “Phải nhanh, cấp bách lắm rồi.”

Hàn Phong yêu cầu: “Chuẩn bị bản đồ thành phố Hải Giác, to một chút, địa danh cần rõ ràng, còn nữa, cho tôi mượn compa và thước.”

Lý Hường đem bản đồ tới, Long Giai không biết cũng kiếm đâu được compa và thước kẻ. Hàn Phong trải bản đồ trên bàn, chỉ nói: “Ồ Hải Giác có ba tháp đồng hồ lớn, là Cảnh Hằng, Phúc Nhạc và Diệu Dương, mà tháp đồng hồ báo lúc 0 giờ đêm thì chỉ có một mình Phúc Nhạc, chúng ta có điểm trung tâm tọa độ, nằm ở... ở đây!”

Hàn Phong cầm compa vào tháp đồng hồ Phúc Nhạc trên bản đồ, sau đó nói: “Trong hoàn cảnh trời quang không mây, thị lực con người xa nhất có thể nhìn thấy vật cực đại cách 10km, ví dụ như núi, còn tòa kiến trúc như tháp đồng hồ thì bắt buộc phải ở trong bán kính 3km mới có thể nhìn rõ, tần số tiếng chuông tháp đồng hồ khá thấp, mức độ lan tỏa có hạn, khoảng cách theo đường chim bay không quá 2.5km, bằng không không thể thu hút thính giác con người, vậy thì, Hồng A Căn nhìn thấy tháp đồng hồ ở hướng Tây Nam, tức là nơi bọn chúng nằm ở hướng Đông Bắc tháp đồng hồ, trong vòng 2.5km”

Hàn Phong nói đoạn dùng thước kẻ một đường thẳng tương đương với 2.5km, rồi lấy đường thẳng ấy làm tâm trung tâm vẽ một hình elip, nói: “Chỉ nằm trong phạm vi này mới có thể trông thấy tháp đồng hồ chuẩn bị điểm giờ ở hướng Tây Nam. Nghe thấy tiếng còi hơi, vậy thì là tàu biển, tàu biển ở gần

đất liền nhất là tàu cập cảng. Ở Hải Giác có mười lăm cảng biển, tần sso tiếng còi hơi khá cao, nhưng âm thanh truyền đi vẫn không vượt quá 5km, có thể tiếng còi hơi tới phạm vi này, chỉ có đây... cảng vịnh Thanh Thủy.”

Hàn Phong vừa nói vừa lấy cảng vịnh Thanh Thủy làm tâm, vẽ một hình tròn theo bán kính tương đương 5km, hình tròn và hình elip giao nhau thành một khu vực. Hàn Phong từ đầu này sang đầu kia bàn, cười bảo: “Mục tiêu của chúng ta nằm trong khu vực này. Giờ để xem nơi nào có tuyến đường sắt chạy qua, nơi có thể cảm nhận chấn động khi tàu chạy qua nhất định nằm trong phạm vi 50m hai bên đường ray tàu. Nếu vậy, điểm giao cắt giữa đường tàu chạy và khu vực này, trong vòng 50 mét, chỉ có nơi này!”

Hàn Phong dùng compa găm dính bản đồ lên mặt bàn, Lãnh Kính Hàn trông vào, nơi cầm compa ghi rõ rành rành: “Công ty xây dựng Khai Nguyên.”

Lãnh Kính Hàn rút điện thoại di động, hỏi câu chốt: “Liệu bọn chúng có đôi địa điểm không?”

Hàn Phong nói: “Không đâu. Đầu tiên, xây dựng một căn cứ không phải chuyện có thể hoàn thành trong một thời gian ngắn, thứ hai, bản thân Hồng A Căn vốn không biết mình đang ở nơi nào, cũng có nghĩa, nơi này được bảo mật cao độ, nếu nội bộ không xảy ra biến cố lớn, có cơ quan nào lại dễ dàng thay đổi địa chỉ của mình chứ, hơn nữa đó còn là chuyện phi pháp, thứ ba, để quân chế Lương Tiểu Đồng, bọn chúng nhất định đã trang bị cho tòa kiến trúc này lượng lớn khí giới, chuyển qua chuyển lại, Lương Tiểu Đồng trốn mất thì biết đi đâu tìm? Từ thông tin Hồng A Căn vừa khai, Lương Tiểu Đồng đã ở được hơn một năm, ít nhất hẳn cũng canh giữ thẳng bé nửa năm, giờ thời cơ còn chưa chín muồi, cổ phiếu vẫn chưa thể đổi ra tiền mặt, Lương Tiểu Đồng hẳn vẫn đang an toàn ở đó.”

Lãnh Kính Hàn không ngờ vực gì nữa, lập tức tiến hành liên lạc: “Các đơn vị chú ý, các đơn vị chú ý, nhanh chóng bao vây công ty xây dựng Khai Nguyên đường Tam Hạm, trong vòng mười phút toàn bộ cán bộ chiến sĩ đều phải vào vị trí, không được để lọt bất cứ người nào từ công ty xây dựng Khai Nguyên đi ra, vẫn chưa rõ nhân số đối phương, nhận định đều được trang bị vũ khí, nhắc lại, nhận định đều được trang bị vũ khí.” Ông vừa bỏ điện thoại xuống đã nói ngay: “Các đồng chí, tắt hết điện thoại di động, mở kênh ba, liên lạc không dây. Báo với Lâm Phàm, chúng ta xuất phát. Hạ Mạt, phân phát vũ khí, mỗi người một bộ.” Các thành viên trong đội nhanh như chớp đã vũ trang từ trên xuống dưới, mỗi mình Hàn Phong không có phần, chỉ cấp cho anh ta một bộ áo lót chống đạn, đến khẩu súng lục cũng không được cầm, Lãnh Kính Hàn sợ anh ta cầm vũ khí không biết lại gây ra chuyện gì.

Sắc trời đã tối, xe cảnh sát rú còi lao đi, tăng thêm không khí căng thẳng cho màn đêm. Trong lúc đó ở đầu kia thành phố lại hết sức yên bình, sau một ngày làm việc vất vả, ai nấy đều đang hưởng thụ cuộc sống về đêm nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong văn phòng kéo kín rèm cửa, Đinh Nhất Tiểu ngồi một mình trước máy tính, tiếp tục cuộc đối thoại trên MSN. Máy tính gõ ra hàng chữ: “Quay cuồng cả ngày, xem ra phía cảnh sát cũng đã mọi ra được gì đó từ miệng số 3 rồi. Lực lượng cảnh sát các phân cục đều đang đổ về như thủy triều. Tôi còn lo bọn chúng không hỏi được gì, xem ra lo lắng này làm thừa, tên oắt Hàn Phong kia có bản lĩnh thật đấy.”

Đinh Nhất Tiểu gõ: “Chớ nên đùa với lừa, tôi e bọn chúng sớm muộn gì cũng tìm ra anh.”

Máy tính gõ: “Ha ha, sợ gì, đợi đến ngày bọn chúng tìm ra tôi, tôi đã ôm số tiền thuộc về ỉnh cao chạy xa bay từ lâu rồi, chỉ cần có tiền thì quốc gia nào cũng hoan nghênh tôi cả. Mấy nước nghèo còn đang mở rộng cửa đợi tôi tới kia kìa.”

“Ngày mai tôi có thể tăng cường thêm ít lực lượng cho kế hoạch C, tốc độ điều tra của bọn chúng nhanh quá, bố trí của chúng ta ở Hải Giác e không duy trì nổi mười ngày.”

“Tôi hiểu, không thì đặc biệt chuẩn bị kế hoạch C này làm gì, đêm nay chính là lễ khai mạc của kế hoạch C, đáng tiếc anh không thể đích thân tới hiện trường quan sát được rồi.”

“Tôi bị theo dõi rất chặt, có quá nhiều hành động bị giới hạn, thật phiền phức, đến nói chuyện với người đại diện cũng phải cận trọng, chỉ sợ bị tóm đăng chuôi, còn phải giả vờ không phát hiện ra cái thiết bị rò rỉ tiền đám cảnh sát ngu ngốc kia lắp đặt nữa.”

“Ha ha, thôi không nói chuyện với anh nữa, tôi phải đi xem kịch hay đây, hình như đã nghe thấy tiếng rú rít của xe cảnh sát rồi.”

“bb, cẩn thận đấy.” Đinh Nhất Tiểu gõ. Còn tên A Bát như hình với bóng bên cạnh gã ta thì sao? Không ai biết gã đi đường nào.

Này thì Google [Bot] không thanks! images

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Cạm bẫy

Type: trthuy

Hàn Phong ngồi trong xe, nhìn ánh đèn neon lấp lóa ngoài cửa kính, cứ cảm thấy sự việc tiến triển quá thuận lợi. Một tên điên trốn khỏi viện tâm thần không ngờ lại có quan hệ với công ty Đình Nhất Tiểu, hơn nữa hắn còn khai ra tung tích Lương Tiểu Đồng mà họ đang khổ công tìm kiếm. Nếu không phải Trương Nghệ nhận cuộc điện thoại đó, bọn họ rất có thể đã chẳng dính dáng gì đến tên điên này, đây là tình cờ ư? Nhưng nếu không phải, thì vấn đề nằm ở đâu? Hàn Phong nghĩ không ra, chỉ còn cách tới nơi rồi xem tình hình thế nào.

Lý Hường thấy Hàn Phong thất thần bèn hỏi: “Sao thế? Căng thẳng hả? Tôi cũng vậy đấy, chưa từng có trận vây bắt nào quy mô lớn thế này, lực lượng cảnh sát toàn thành phố đều ra quân. Tuy bọn tôi vẫn hay tiến hành huấn luyện chống khủng bố, nhưng cơ hội áp dụng thực sự thì không có nhiều.”

Lãnh Kính Hàn ngồi ở ghế trước nói: “Cậu không hiểu cậu ta rồi, tình thế này vẫn chưa đủ khiến cậu ta căng thẳng đâu. Phải không, Hàn Phong? Cậu đang nghĩ gì đấy? Vẫn còn điểm nào chưa rõ à?”

Hàn Phong đáp: “Đúng vậy, có một số chuyện tôi vẫn chưa nghĩ thông, thời gian quá ngắn, điểm đáng ngờ lại quá nhiều, nhất thời không thể làm rõ.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Là chuyện gì?”

Trái với thái độ cợt nhả thông thường, Hàn Phong lạnh lùng nói: “Nếu không phải chuyện tốt thì là chuyện xấu thôi.”

Cảnh sát nhanh chóng bày binh bố trận, xe cảnh sát đặc nhiệm phong tỏa hiện trường, các tay súng ngay lập tức chiếm cứ các điểm cao khống chế xung quanh. Xe của bọn Hàn Phong cũng đã tới nơi. Hàn Phong xuống xe, thứ anh ta nhìn thấy chính là tòa kiến trúc hình vuông được vây quanh thành bởi bốn tòa nhà cao tầng mà Hồng A Căn nói tới.

Các đơn vị đều đã tập trung đông đủ, Hường Thiên Tề phấn khởi chào hỏi Lý Hường, Quách Tiểu Xuyên cũng tới nơi. Lãnh Kính Hàn phân công: “Lý Hường, Lâm Phạm, hai cậu phối hợp với đội cảnh sát đặc nhiệm của Hường Thiên Tề tiến hành phong tỏa, tôi không cho phép dù là một con ruồi bay khỏi tòa nhà này.”

Lý Hường đáp: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Lãnh Kính Hàn lại nói: “Anh Quách, người của anh đông, anh ở bên ngoài làm tổng chỉ huy hiện trường đi, để tôi dẫn người vào.”

Quách Tiểu Xuyên nói: “Yên tâm, còn hai chiếc trực thăng trinh sát đang trên đường đến đây nữa, đảm bảo một con muỗi cũng không để sống. Anh cẩn thận đấy, thẳng nhóc lưu manh kia cũng cần thận. Tiểu Cường, đội của cậu đi theo nghe lệnh trưởng phòng Lãnh.”

Hàn Phong khôi phục bản tính vốn có, kêu oai oái: “Cái gì, tôi có điểm nào giống lưu manh hả?”

Bảo vệ tòa nhà đang bị cảnh sát dẫn đi, ngo ngắc thắc mắc: “Chuyện này là sao? Tôi phạm tội gì ư?”

Quách Tiểu Xuyên chỉ Hàn Phong: “Chúc thành công, thẳng nhãi.”

Bọn họ tiến vào cửa lớn, đã là giờ tan làm nên bên trong vắng vẻ không có lấy một bóng người. Bọn họ đi xuyên qua hành lang, tới trung tâm tòa kiến trúc, bốn tòa nhà cao mười tầng quay thành một cái giếng trời, người như đứng dưới đáy giếng. Hạ Mạt làm bầm: “Sao lại xây thế này nhỉ, giống như túp hụp viện của Bắc Kinh vậy.”

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đồng thời quay ngoắt sang nhìn Hạ Mạt làm anh ta chột dạ: “Sao cơ? Em nói sai gì ư?”

Hàn Phong bảo: “Không, cậu nói hay lắm.”

Lãnh Kính Hàn quan sát xung quanh, chính giữa tòa nhà là hồ nước với ngọn giả sơn, mé Tây cửa đổ một chiếc Santana 2000, ngay bên cạnh là một chiếc Isuzu đã bị tháo biển số phủ kín bụi. Long Giai nói: “Không có động tĩnh gì, hình như bên trong không có người.”

Hàn Phong ngẩng đầu bảo: “Mọi người trông, có luồng sáng mờ mờ.”

Ai nấy đều nhìn theo tay Hàn Phong chỉ, thấy trên tầng năm tòa nhà mặt Đông Nam, có ánh sáng yếu ớt lọt ra qua khe cửa. Long Giai trầm lắng làm lạ: “Giữa khung cảnh tối tăm thế này, luồng sáng kia lại mờ mờ như vậy, làm sao anh ta phát hiện được nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn ra lệnh: “Chia làm bốn tổ, lục soát trên đường đi lên, không được bỏ sót phòng nào. Chúng ta lên thẳng tầng năm.” Đoạn ông cầm lấy bộ đàm, nói: “Chúng tôi đã vào trong, tất cả các tiểu đội chú ý, phần tử khủng bố có thể khai hỏa đáp trả bất cứ lúc nào.”

Cửa phòng không khóa, vừa mở ra liền trông thấy một bàn làm việc mặt đá, máy vi tính, cùng một chiếc ghế xoay lớn quay lưng về phía họ. Cạnh khung cửa sổ trên mặt tường bên trong có một lối cửa sau, bên tay trái là tủ hồ sơ bằng sắt tây, bên tay phải là cây nước, kệ đồ gia dụng thấp và tủ lạnh.

“Ừm ừm...” Tiếng ú ớ vang lên ngay sau khi cửa mở khiến các thành viên trong tiểu đội của Lãnh Kính Hàn đều giật thót, rào rào giơ súng quát: “Không được động đây! Giơ tay lên! Quay người lại!” Âm thanh phát ra từ chính chiếc ghế xoay.

Hàn Phong nhảy phắt lên trước, cả Lãnh Kính Hàn lẫn Long Giai đều đồng thanh kêu: “Cẩn thận!”

Hàn Phong xoay chiếc ghế lại, mọi người đều thất kinh hít vào một luồng khí lạnh. Là một đứa bé, mắt bị bịt kín, người bị trói chặt vào ghế xoay, trước ngực gắn thiết bị điện tử ai nhìn cũng có thể nhận ra là một quả bom hẹn giờ, miệng bị dán băng dính, từ trong miệng thò ra hai sợi dây điện nối thẳng với

quả bom hẹn giờ trước ngực. Đứa bé này khoảng chừng mười tuổi, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Hàn Phong, anh ta cũng nói ra cái tên mọi người đều trông đợi: “Lương Tiểu Đồng!”

Hàn Phong gỡ tấm vải bịt mắt Lương Tiểu Đồng, đang chuẩn bị gỡ nốt băng dính trên miệng thì Hạ Mạt hoảng hốt kêu lên: “Dừng!” Hàn Phong dừng tay lại, Hạ Mạt cất vũ khí, thận trọng bước lên phía trước, rón rén cầm lấy một sợi dây đồng mảnh như sợi tóc bên trên băng dính, bảo: “Trông thấy chưa, sợi dây này mà đứt thì quả bom sẽ lập tức phát nổ.” Anh ta vừa nói vừa lấy đồ nghề trong túi ra, nối sợi dây tóc đồng với dây điện thò ra từ miệng Lương Tiểu Đồng, tiếp đó cắt đứt sợi dây mảnh bên ngoài băng dính, gỡ lớp băng dính, lấy ra một thiết bị hình tròn từ trong miệng Lương Tiểu Đồng. “Đây là bộ thu âm, chỉ cần âm thanh vượt quá sáu mươi decibel là có thể kích nổ quả bom, đứa trẻ này vì vậy cũng không thể hét lớn.”

Lương Tiểu Đồng được gỡ bịt mắt và băng dính, gương mặt đầy vẻ kinh hoàng, không nói nên lời. Hàn Phong thì thầm: “Đừng sợ, chúng ta đã gặp nhau rồi, còn nhớ chứ không? Cháu và dì Lưu Phương, trong căn nhà nhỏ đó. Nói cho chú biết, bọn chúng đi đường nào?”

Lương Tiểu Đồng không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn về cửa sau. Hàn Phong sờ cái gạt tàn trên bàn, nói: “Bọn chúng vừa mới đi, chúng ta đuổi theo thôi.”

Hạ Mạt bảo: “Tôi ở lại gỡ bom, các anh đuổi theo mau đi.”

Lãnh Kính Hàn chọn ra hai người trong đội: “Hai người ở lại giúp cậu, chúng tôi đuổi theo.”

Vừa ra khỏi cửa, Hàn Phong đã chạy thẳng lên tầng, Long Giai hỏi: “Sao lại ở bên trên được?”

Hàn Phong nói: “Bọn chúng đương nhiên biết dưới tầng hết đường lui, đã chạy lên sân thượng rồi, có thể có trục thẳng.”

Lãnh Kính Hàn theo sát phía sau: “Không sợ, chúng ta có hai chiếc trục thẳng trinh sát trang bị vũ khí đang trên đường đến đây, bọn chúng chạy không thoát đâu.”

Độ cao năm tầng không hẳn là lớn, nhưng phải chạy hết tốc lực cũng khiến người ta rã rời, ai lên đến nơi cũng thở hổn hển không ít thì nhiều. Sân thượng tòa nhà cũng là khoảng không gian liên thông giữa bốn khối nhà. Hàn Phong đứng trên sân thượng, nhìn quanh nhưng không thấy bóng người nào. Anh ta thờ dốt: “Chuyện này là sao chứ?”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Người đâu?” Chỉ nghe tiếng cánh quạt vù vù như tai, rọi đèn lên mới thấy ra là trục thẳng của sở Cảnh sát đến tiếp viên.

Hàn Phong đột nhiên trông thấy, trên lan can quay quanh sân thượng có dán một mảnh giấy trắng, vuông vức khoảng hơn ba mươi centimet, anh ta rảo bước tiến lại, dưới ánh đèn đêm, đọc được trên mảnh giấy ấy viết bốn chữ: “Xin mời vào chum!”

Hàn Phong cầm mảnh giấy trên tay, lúc này mới chú ý đến quang cảnh xung quanh, giữa một thành phố san sát nhà cao tầng, tòa nhà kiến trúc mười tầng này giống như một cái khay, trong bốn tòa nhà ở bốn phía đều có khả năng tiềm phục sát cơ. Hàn Phong nói: “Đây là bẫy, chúng ta mắc lừa rồi, tản xuống, mau tản xuống. Thông báo cho Hạ Mạt, bảo cậu ta cẩn thận!”

Tiếng “tít tít tít” lôi kéo ánh mắt mọi người trở lại sân thượng, chỉ thấy từ trong góc sân đột nhiên xuất hiện một con thú robot, mình tròn lông lốc, chia ra mười cặp chân kim loại, dây đèn đỏ trên đầu nhấp nháy liên hồi, góc trái cũng có, góc phải cũng có, nhìn qua đã thấy đến bốn con.

Lãnh Kính Hàn, trước khi bước xuống hành lang còn hỏi: “Đấy là cái gì?”

Hàn Phong vừa đặt chân vào hành lang bỗng thất kinh, giật lấy bộ đàm của Lãnh Kính Hàn, hét: “Phi công điều khiển, nhảy khỏi trục thẳng, chấp hành mệnh lệnh, nhảy xuống! Nhảy xuống!”

Vừa dứt lời đã nghe một tiếng “cách” khê, ngay sau đó là tiếng nổ rầm trời, hai chiếc trục thẳng lần lượt nổ tung như pháo hoa. May thay sau khi trục thẳng phát nổ, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đều trông thấy có bốn chiếc dù đã lượn ra xa.

Âm thanh vụ nổ còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng người hét thất thanh, hình như là tiếng Hạ Mạt. Tiếp đó, bên trong tòa nhà tứ hợp viện rồi beng cả lên, nào tiếng súng, nào tiếng hò hét. Bên ngoài tòa nhà cũng bị nã đạn, trong phút chốc, dường như đâu đâu cũng chìm trong khói lửa.

Hàn Phong nói: “Mau quay lại xem Lương Tiểu Đồng!”

Trong phòng đã không còn thấy bóng dáng Lương Tiểu Đồng đâu. Hạ Mạt nằm sấp dưới sàn, sau đầu chảy máu. Hàn Phong kiểm tra động mạch cổ của anh ta rồi nói: “Còn sống”. Nhưng hai viên cảnh sát ở lại cùng Hạ Mạt thì đã hy sinh.

Lãnh Kính Hàn ra lệnh: “Mau, đưa cậu ta tới bệnh viện.”

Quả bom trên người Lương Tiểu Đồng còn đặt bên cạnh ghế xoay, rõ ràng Hạ Mạt vừa gỡ xong quả bom thì bị đánh lén. Hàn Phong nói: “Tập kích từ cửa sau, đồng thời tấn công cả ba người, hai người xông vào từ cửa, còn một người thì...” Hàn Phong đắm mạnh vào đùi, nhìn tủ hồ sơ bị mở toang, nghiến răng nói, “thì trốn trong tủ hồ sơ!”

Lại nhìn vào tủ hồ sơ, bên trong có một vali hồ sơ, dài 33cm, rộng 26cm, cao 7cm, khóa bằng khóa mật mã, đen thui không hề bắt mắt. Hàn Phong nhìn chiếc vali da này thấy có vẻ quen quen. Lãnh Kính Hàn nói: “Đem cái vali kia về, lục soát khắp phòng.”

Ngay khi một viên cảnh sát chuẩn bị động vào chiếc vali, Hàn Phong hét lên: “Không được đụng!” Cảnh sát nọ vội vàng rút tay lại.

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Lại làm sao? Đây là gì?”

Hàn Phong áp tai vào chiếc vali, lắng nghe chăm chú, sau đó lại đưa ngón tay miết nhẹ lên bề mặt vali, quả nhiên, cạnh dưới vali có chữ. Hàn Phong quỳ hẳn người xuống, nhìn từ dưới lên trên, thấy cạnh dưới vali có con dấu mặt trăng màu xanh lam, đằng sau là một hàng chữ mờ khắc bằng dao nhíp, “3 giờ đêm ngày 19 tháng Tám, năm 1995.”

Hàn Phong đứng dậy, cười gằn thối lui một bước, nói: “Rút lui thôi, cũng không cần lục soát gì nữa. Kêu Quách Tiểu Xuyên cũng rút, tất cả rút lui.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Là gì?”

Hàn Phong đáp: “Bom.”

“Vậy tôi sẽ lập tức gọi tổ gỡ bom vào.”

“Đây là loại bom không thể gỡ, anh chớ coi thường uy lực của chiếc vali này, chưa biết chừng nó có thể san phẳng cả tòa nhà này đấy.”

Một viên cảnh sát không biết tốt xấu, hỏi: “Vì sao không thể gỡ?”

Hàn Phong cao giọng: “Tôi nói không thể gỡ thì tức là không thể gỡ, rút lui! Thiết bị trong đã khởi động rồi, không ai biết lúc nào nó phát nổ đâu.”

Lãnh Kính Hàn nói vào bộ đàm “Anh Quách, lập tức cho quân lùi lại, trong tòa nhà có quả bom không rõ uy lực thế nào, thằng oắt kia nói có thể toàn bộ nơi này sẽ bị nó tung. Nói rộng phạm vi phong tỏa từ 500 mét thành 1 kilomet, nhờ anh nhanh chóng thực hiện.”

Lúc này tiếng súng trong tòa nhà đã ngừng lại, Quách Tiểu Xuyên nói trong máy bộ đàm: “Anh Lãnh, có một toán nhỏ địch mang theo súng ống, hình như chạy ra từ cửa phía Bắc, tôi đã điều hai tiểu đội truy kích, trực thăng nổ rồi. Chỗ các anh xảy ra chuyện gì thế?”

“Tạm thời bọn tôi không tổn thất gì lớn, truy kích địch là việc cần kíp.”

“Rõ rồi.”

Bọn họ theo sau cánh khiêng Hạ Mạt, từ hành lang đi xuống, mấy phân đội khác thay phiên báo cáo tình hình trong bộ đàm: “Không phát hiện nhân viên khả nghi.” Không phát hiện phân tử khả nghi.” “Không phát hiện...” “Không thấy...” “Báo cáo! Toàn phân đội 7 đã bị thương, xin được chi viện!”

Hành lang trong khối nhà đều thông với nhau, Hạ Mạt được đưa xuống. Mấy người Lãnh Kính Hàn đã xuống hai tầng nữa bên tòa nhà phía Đông Bắc, rồi vòng qua hành lang tòa nhà phía Tây Nam. Năm chiến sĩ phân đội 7 đều đã ngã gục, vết thương do bị súng bắn. Lãnh Kính Hàn lại chỉ huy đưa bọn họ tới bệnh viện.

Hàn Phong nhận định: “Tiếng súng đột nhiên vang lên, bọn họ thậm chí còn không kịp báo cáo đã bắt ngờ bị tập kích rồi.”

Lãnh Kính Hàn nhìn vết thương của thuộc cấp, bảo: “Bọn họ đều đã được huấn luyện đặc biệt, đâu đến nỗi trở tay không kịp thế này.”

Hàn Phong đứng giữa hành lang nói: “Đây là một cái bẫy, cứ rút lui đã, đội sau này rồi phân tích.” Xuống đến tầng trệt, Hàn Phong trông thấy hai chiến sĩ khiêng người bị thương đi ngang qua mình, anh ta để ý vết thương rồi đột nhiên dừng khựng lại trước cửa, không đi tiếp nữa, tựa hồ đang nghĩ ngợi gì. Những người còn lại đều đi qua anh ta, Long Giai đập bộp vào người anh ta một cái: “Không phát hiện được gì nữa, rút thôi, nơi này chẳng mấy chốc mà phát nổ”, đoạn cũng đi luôn.

Hàn Phong bắt ngờ ôm lấy eo Long Giai, Long Giai không lường được anh ta lại dám giờ trò này trước con mắt bao người, lập tức hạ vai, dùng cùi chỏ thúc mạnh vào vai Hàn Phong, suýt chút nữa còn trúng ngay mặt anh ta. Hàn Phong kêu lên “úi chao”, đẩy Long Giai ra sau, đầu đón bảo: “Có nguy hiểm, không được ra ngoài.”

Vừa dứt lời đã nghe “keng” một tiếng, là tiếng hạt thủy tinh rơi xuống chậu thép. Hàn Phong bắt giác rút đầu lại, một màn sương mù tỏa ra quanh chiếc Santana đỗ bên cạnh, tiếp đó là những tiếng “ôi, á” không dứt, các chiến sĩ đang đi tới khoảng đất trống chính giữa khối nhà hình vuông thì nhau đổ gục.”

Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt, hỏi: “Chuyện gì thế? Súng nổ từ chỗ nào?”

Hàn Phong ngẩng đầu lên, thấy các tòa nhà cao tầng xung quanh vây thành một cái chậu, bốn tòa nhà mười tầng thông nhau này lại vây thành một cái chậu nhỏ trong cái chậu lớn, mà lúc này đây, Hàn Phong nói lạnh tanh: “Tay súng bắn tía, tầm xa, ống ngắm đêm!”

Những cảnh sát đang ở giữa khoảng đất trống, có người đã bắt đầu tìm vật che chắn, có người vẫn đứng đờ ra bất động, càng lúc càng có nhiều người bị thương, ngã lộn ra đất, kêu gào thảm thiết.

Sắc mặt Lãnh Kính Hàn càng lúc càng khó coi, ông hỏi: “Bọn chúng ở đâu? Bọn chúng ở đâu?”

Hàn Phong trông thấy lại có thêm ba chiến sĩ nữa gục xuống mà bọn họ chỉ biết bắt lực, mắt anh ta càng nheo càng nhỏ, cơ hồ đã thành một đường thẳng, rồi bỗng mở trừng ra: “Khả lắm, chỉ có một tay súng.” Anh ta cầm lấy bộ đàm của Lãnh Kính Hàn, nói: “Tất cả các tay súng chú ý, hướng Tây Nam, góc chết ba mươi tư độ, tìm kiếm các tòa nhà cao tầng, khóa mục tiêu!” Chưa đầy mười lăm giây sau đã có báo cáo truyền về: “Điểm bắn tia số 6, đây là điểm bắn tia số 6, đã phát hiện tay súng bên địch, nhưng nằm ngoài tầm bắn của chúng ta.”

Hàn Phong nói: “Bảo cáo vị trí cụ thể của anh.”

Đáp: “Tôi ở phía Đông của các anh, trên nóc nhà hàng Cao Đăng, mục tiêu cách tôi 1389 mét, vị trí 23o27” Nam lệch Tây, góc lệch 33,14”.”

Hàn Phong nói: “Loại súng bắn tĩa anh dùng.”

Đáp: “Súng trường bắn tĩa KUB88, 5,8mm.”

Hàn Phong im lặng hồi lâu, không ai dám nói năng gì, tim đập dồn tuồng thót lên tận cổ, trước mặt có kẻ bắn lén, sau lưng có quả bom không biết lúc nào nổ, nếu Hàn Phong nói không thể tiêu diệt tay súng kia, mọi người cũng chỉ còn nước liều chết xông ra. Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Phong đột nhiên lên tiếng: “Góc chếch lên cao 3o, nổ súng!”

Không bao lâu sau, lại có tin tức truyền về: “Đây là điểm bắn số 13, đã phát hiện mục tiêu, nhưng không thấy tay súng bắn tĩa, chỉ có vũ khí bỏ lại.”

Hàn Phong nói: “Mau đi, nhanh.”

Tất cả bấy giờ mới bắt đầu chạy như bay, còn định đỡ những người bị thương theo. Nhưng vừa ra đến khoảng giữa đã lại nghe “tạch tạch” mấy tiếng, lại có người trúng đạn. Hàn Phong chửi thề: “Mẹ kiếp, còn có điểm bắn tĩa dự phòng, mọi người men theo góc tường Tây Bắc! Các tay súng, tìm theo hướng Đông Nam, góc chếch 27o! Mau đi thôi, không được dừng lại, không có thời gian đâu!”

Cuối cùng coi như cũng rút được khỏi công ty Xây dựng Khai Nguyên, nhưng số người bị thương rất nhiều, sau khi cách công ty Xây dựng Khai Nguyên 300 mét, ai nấy mới phần nào cảm thấy an toàn. Điểm bắn tĩa thứ hai cũng bị tìm ra, nhưng vẫn chỉ thấy vũ khí mà không thấy người.

Lãnh Kính Hàn vẫn còn chưa hoàn hồn: “Quả bom kia liệu có nổ không?”

Hàn Phong cười bảo: “Anh đoán xem.” Nhưng cũng ném cái nhìn nghi hoặc về phía tòa nhà, lầm bầm: “Sao lâu vậy rồi mà vẫn chưa nổ nhỉ?”

Đột nhiên từ hai tòa nhà cao tầng mé trái phải lóe lên hai chùm tia lửa, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Kia là gì?”

Hàn Phong đáp: “Bọn chúng cho nổ súng bắn tĩa hạng nặng, không để lại bất cứ bằng chứng nào cho ta.”

“Chúng ta điều ngay người đuổi theo?”

“Quá xa, không kịp, con mẹ nó, một cái bẫy được sắp đặt quá công phu.”

Hàn Phong bất lực nói, rồi đột nhiên nhảy dựng lên chất vấn Lãnh Kính Hàn: “Bọn chúng lấy đâu ra vũ khí tiên tiến như thế? Cái thành phố này sao lại nguy hiểm đến mức này?”

Đúng lúc ấy Lý Hường quay lại, mặt mày tái xanh, Long Giai hỏi: “Sao thế? Anh có làm sao không? Có cần gọi xe cứu thương không?”

Lý Hường cắn răng nói: “Không sao, không phải bị trúng đạn.”

Hường Thiên Tề đi đằng sau với Lâm Phàm, giải thích: “Đội trưởng Lý bị thương do đánh tay đôi.”

Hàn Phong nghe vậy cũng chẳng thấy làm sao, nhưng Lãnh Kính Hàn thì ngạc nhiên, đứng bật dậy, hỏi: “Hắn không dùng vũ khí? Trông hình dáng thế nào?”

Lý Hường đáp: “Không có vũ khí, đối phương là một tên lùn, tôi chưa từng gặp cú đấm nào nhanh đến thế.”

“A Bật!” Hàn Phong và Lâm Phàm đồng thanh kêu lên, Lý Hường cũng nói: “Phải rồi, đáng người rất giống, tôi thật không ngờ hắn lợi hại đến thế.”

Hường Thiên Tề bổ sung: “Đội trưởng Lý đi rồi, cánh chúng tôi liền gặp phải tập kích dữ dội, hình như địch có mấy tên cấp theo một đứa bé đột phá vòng vây, chúng tôi định đuổi theo nhưng lại bị tập kích, bắn tĩa, nhất thời không dám xông bừa lên.”

Hàn Phong gằn giọng: “Một cái bẫy, đúng là ở đâu ra cái lý này không biết!”

Long Giai giúp Lý Hường lau mồ hôi trên trán, Lý Hường chỉ cắn chặt răng, rõ ràng còn đau anh đang phải chịu đựng còn vượt xa những gì anh biểu hiện ra ngoài. Hàn Phong nhìn Long Giai chăm chú lau mồ hôi cho Lý Hường, nghĩ gì đó rồi đi sang một bên. Thấy hai chiến sĩ đang khiêng một đồng đội bị thương lên xe cấp cứu, Hàn Phong bắt chuyện: “Chào anh, anh không bị thương nặng chứ?”

Anh cảnh sát bị thương nhìn Hàn Phong, biết anh ta có thể phát lệnh với cả trưởng phòng Cảnh sát hình sự, không biết cơ to đến chừng nào, lòng thầm nghĩ được anh ta hỏi thăm đúng là cảm kích rơi nước mắt, vội đáp: “Tôi vẫn ổn, cảm ơn anh quan tâm.”

Hàn Phong lại nói: “Ồ, vẫn ổn à, thế được, tôi mượn máu anh dùng tí.”

Người bị thương còn đang không hiểu đầu của tai nheo thế nào, Hàn Phong đã lấy tay quẹt lên vết thương của anh ta, tuy có hơi đau nhưng anh ta vẫn chịu được, còn cảm thấy vô cùng vinh quang, tuy không rõ anh chàng cảnh sát trẻ này cần máu mình làm gì.

Hàn Phong quệt máu lên mặt mình, bước lảo đảo tiếp cận Long Giai, miệng la oai oái: “Ôi, ôi, tôi trúng đạn rồi, tôi trúng đạn rồi. Ôi cha, ôi cha, không xong rồi, không xong rồi.” Nói đoạn gục cả đầu lên vai Long Giai.

Long Giai không ngờ Hàn Phong cũng bị thương, lòng không khỏi rối cả lên, vừa lau vết máu trên mặt Hàn Phong vừa bảo: “Anh không sao đâu. Anh bị thương chỗ nào? Bị thương chỗ nào? Xe cấp cứu, ở đây có người bị thương!” Còn trong lòng thì nghĩ: “Nếu không phải mình đánh Hàn Phong thì có thể anh ta đã không bị thương, anh ta cứu mình, lại bị mình. . .” Càng nghĩ càng thấy hoảng loạn, cuống đến nỗi suýt rơi nước mắt.

Bọn Lý Hường và Lâm Phàm cũng đều hết sức quan tâm, thi nhau hỏi thăm thương thế của Hàn Phong. Hàn Phong dựa trên vai ngọc, cảm thấy rất khoan khoái, nào còn màng bọn họ nói gì hỏi gì. Nhưng toàn bộ chuyện này đều bị Lãnh Kính Hàn nhìn thấu, ông tức khí quát tháo: “Hàn Phong! Cậu làm trò gì thế hả?”

Lãnh Kính Hàn gầm lên một tiếng, đất rung núi chuyển, nhất thời ai nấy đều hoảng hồn, lông ngỗng không biết làm sao, đa số đều ôm đầu chạy toát loạn. Hàn Phong phản ứng rất nhanh, ôm lấy Long Giai cùng lăn xuống đất, lấy thân mình đè lên cô. Đến lúc bò dậy, bốn tòa nhà mười tầng đã rầm rầm sụp xuống, chỉ còn lại đồng đồ nát tan hoang. Hàn Phong đột nhiên lại hồi phục tinh thần, chẳng tỏ vẻ gì là bị thương, nhón nhờ bảo Lãnh Kính Hàn: “Đã bảo anh đừng có nóng tính thế, anh xem, làm nhà người ta sụp đổ cả rồi, anh lấy gì ra đền.”

Lãnh Kính Hàn quát: “Ở đây bốn bề có nguy cơ chực chờ, số thương vong của chúng ta đã nhiều là thế mà cậu còn không biết đường thu liễm lại, chúng ta còn ti ti vấn đề cần phải phân tích sắp xếp đây này.”

Long Giai bấy giờ mới hiểu ra, Hàn Phong giả vờ bị thương chẳng qua là muốn lợi dụng mình, tâm trạng không khỏi bức bối, vung nắm đấm đánh về phía Hàn Phong. Hàn Phong kêu oai oái: “Ái ái. Cô đừng ra tay mạnh thế chứ, cứ như đánh kẻ thù ấy, tôi có lãnh lặn cũng bị cô đánh trọng thương mất thôi.”

Quách Tiểu Xuyên chỉ huy rút lui, đi tới hỏi: “Anh Lãnh, sao lại thành ra thế này? Lần này báo cáo biết viết thế nào đây?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đội bọn tôi sắp xếp lại rõ ràng rồi cùng viết báo cáo, vấn đề hiện giờ là làm sao dẹp yên cánh nhà báo, đây là việc của anh, tôi quay về tổng kết lại hành động lần này đây.”

Quách Tiểu Xuyên bảo: “Mong là báo cáo của anh sớm được nộp lên.”

Hàn Phong nhìn đồng đồ nát còn lại sau vụ nổ, lầm bầm: “Đúng là đáng lo ngại, sự tình còn nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng nữa.”

Lãnh Kính Hàn cá kinh: “Cái gì!”

Hàn Phong khẳng định: “Có khẩu súng đầu tiên, sẽ có thêm nhiều súng nữa; có một tên điên, sẽ có thêm nhiều tên điên nữa.”

Phòng Cảnh sát hình sự, lúc đi vênh vang ngạo nghễ, giờ trở về ai nấy đều thất tha thất thểu, Hạ Mạt thì vào nằm viện cùng với Trương Nghệ. Lý Hường lên tiếng: “Để tôi trình bày tình hình bên mình trước. Sau khi các anh vào trong được mười phút, tôi trông thấy một bóng người nhảy từ tầng ba sang tấm biển quảng cáo bên đường, rồi lại chạy trốn qua sân thượng một tòa nhà khác. Bởi chúng tôi đều không ngờ hắn lại nhảy ra từ cửa sổ tầng ba nên đã để lỡ mất thời cơ nổ súng. Tôi lập tức đề nửa đội ở lại tiếp tục canh chừng, còn mình dẫn theo nửa còn lại truy đuổi. Bóng người đó chạy rất nhanh, chỉ qua ba con phố những người tôi dẫn theo đều bị bỏ lại phía sau, còn mình tôi là có thể đuổi theo hắn.”

Hàn Phong cắt ngang: “Anh mắc bẫy rồi.”

Lý Hường bất ngờ: “Gì cơ?”

“Điều hồ ly son.”

“Khi đó tôi không nghĩ nhiều đến thế, tôi tóm được hắn ở một ngã rẽ, phát hiện ra đó là một tên lùn, tôi chìa súng vào lưng hắn, ra lệnh cho hắn giơ tay lên, hắn nghe theo. Tôi đang định dùng bộ đàm báo cho những người ở sau thì hắn đột ngột quay phắt lại tung chân đá bay khẩu súng. Tôi định rút khẩu khác thì hắn một tay chặn tay tôi, một tay vung nắm đấm.”

“Đội chút, hắn đá anh thế nào, anh còn nhớ không?”

“Đương nhiên. Thế này này. . .” Lý Hường diễn lại màn đấu tay đôi giữa mình và tên lùn kia một lượt, từng đòn thế đấm đá vô cùng rõ ràng, cuối cùng nói: “Nói thực ra là ngay từ đầu tôi đã hơi khinh địch nên mới dẫn đến việc bị rơi vào thế yếu như vậy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Hai người đánh qua lại lâu thế mà cậu không nhìn rõ mặt hắn à?”

Lý Hường đáp: “Trong hẻm rất tối, hắn ra tay lại quá nhanh, sức mạnh cũng rất đáng sợ, em chỉ lo đỡ nắm đấm của hắn thôi chứ không để ý đến mặt mũi. Song, em cũng làm hắn bị thương, chính vào lúc hắn giơ ra tư thế này, em dùng cằm nã thủ bóp chặt mu bàn tay hắn, đồng thời cho hắn một cú đá vào cánh tay trái, chắc cũng quá sức chịu đựng hắn rồi.”

Long Giai trầm nghĩ: “Anh ta lại nói đúng rồi, ngay đến Lý Hường cũng không phải đối thủ của tên lùn kia, cái gã này.”

Hàn Phong nói: “Bất Cực.”

“Cái gì?” Bốn người cùng hỏi.

Hàn Phong giải thích: “Là Bát Cực quyền. Lý Hưởng sử dụng kỹ thuật giao đấu tán đả, không có chiêu thức hay thủ pháp cố định, chú trọng làm sao đánh gục được đối thủ, chế ngự kẻ địch trong thời gian ngắn nhất; còn người kia lại dùng quyền pháp võ thuật, Bát Cực quyền. Đây là một nhánh trong vô số phân lưu của Võ thuật Trung Quốc, thực ra hiện giờ có rất nhiều người học loại quyền pháp này, có điều không được các quyền sư trong giới võ thuật công nhận mà thôi.”

Lý Hưởng hỏi: “Vì sao?”

“Bát Cực quyền là một quyền pháp có tính chiến đấu rất cao, người luyện Bát Cực hễ ra tay sẽ phải làm đối thủ bị thương, điều này không phù hợp với tôn chỉ tập võ nâng cao sức khỏe. Nhưng Bát Cực quyền lại vô cùng thực dụng, không phải luyện để biểu diễn mà là luyện để giao đấu. Nghe nói đây là môn quyền pháp do một ông cụ họ Ngô sáng lập ra.”

Lý Hưởng tỏ ra quan tâm: “Bát Cực quyền rốt cuộc là loại quyền pháp thế nào? Anh nói nghe xem.” Anh ta có vẻ vô cùng hứng thú với loại quyền pháp đã đánh bại mình.

“Nói Bát Cực, ý là vùng quyền đánh tới nơi xa nhất của tám hướng. Tập luyện Bát Cực quyền đặc biệt là chú trọng tập phát các loại kinh lực, nhất là ‘thập tự kinh’, và ‘trăm trụ kinh’, lấy ‘băng hàm đột kích’ làm chuẩn. Lý luận then chốt của quyền pháp Bát Cực là ‘Lục đại khai’ và ‘Bát đả chiêu’. Trong đó, Lục đại khai là: húc, ôm, đánh, nhấn, khiêng, triển, lần lượt chỉ các cách phát lực khác nhau trong tập luyện và ứng dụng quyền pháp. Bát đả chiêu là tám bộ phận: đầu, vai, khuỷu tay, hông, gối, chân, xương cụt trên cơ thể con người. Đây là một loại quyền pháp chú trọng giao đấu thực chiến.” Đột nhiên, Hàn Phong để ý thấy mọi người đều đang nhìn mình với ánh mắt lạ lùng, lại nói: “Tôi cũng chỉ nói linh tinh thôi, các anh có thể tự lên mạng tìm tài liệu, song theo như Lý Hưởng nói thì người này là một cao thủ Bát Cực. Anh kể tiếp xem, sau đó thì thế nào?”

Lý Hưởng cũng chỉ tiện miệng hỏi vậy, không ngờ Hàn Phong lại thật sự giải thích rất rõ ràng mạch lạc, thần người hỏi lâu mới tiếp: “À, sau đó, hắn đánh trúng ngực tôi, và cả đây, đây nữa. Đúng lúc tôi sắp không cầm cự được thì tên lùn ấy đột nhiên xoạc chân lùi về sau, biến mất vào bóng đêm. Sau tôi mới biết là do anh em ở đằng sau đuổi tới. Nói thực là, tôi cũng muốn đuổi theo lắm, nhưng một là bị thương không còn sức đâu, hai là... sợ!”

Hàn Phong gật đầu bảo: “Dám nói ra suy nghĩ trong lòng mình, đây mới đích thực là dũng cảm, hơn xa mấy kẻ thô thiển chỉ giỏi huênh hoang. Đau đớn của con người cũng có giới hạn, nếu vượt qua phạm vi nào đó, cơ thể sẽ tự động sợ hãi, không phải ý thức muốn không sợ là có thể không sợ. Sau đó thì sao?”

Lý Hưởng nói: “Sau đó? Sau đó thì chẳng còn gì nữa. Tôi quay lại mới nghe Hưởng Thiên kể, sau khi bọn tôi đuổi theo bóng người kia, lại có một toán người xông ra từ ngã chúng tôi phụ trách canh giữ, bọn chúng gồm khoảng bốn năm người, làm bị thương đội tôi, động tác nhanh nhẹn lạ thường, đến khi cánh Hưởng Thiên Tề đuổi tới thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.”

Hàn Phong hỏi: “Các tay súng thì sao?”

Lý Hưởng đáp: “Người đầu tiên bị tấn công là tay súng được bố trí ở hướng Tây Nam, không rõ bị phát hiện từ lúc nào.”

“Nếu kẻ đánh lạc hướng Lý Hưởng là A Bát, vậy phía bên Đình Nhất Tiểu ra sao rồi?”

Lãnh Kính Hàn lên tiếng: “Lâm Phàm đã đi thay cho Lưu Định Cường về đây, đợi lát hỏi cậu ta xem thế nào.”

Im lặng vài giây, Lãnh Kính Hàn lại nói: “Giờ đến lượt cậu?”

Hàn Phong nhìn trái ngó phải: “Tôi? Tôi làm sao? Tôi thì có gì mà nói?”

“Lẽ nào cậu không có gì cần nói sao?”

Hàn Phong làm bộ nghĩ ngợi, nhưng nghĩ mãi rồi vẫn lắc đầu. Lãnh Kính Hàn đập bàn đứng dậy: “Được, vậy tôi hỏi cậu! Đầu tiên cậu nói xem, quả bom kia là thế nào?”

Hàn Phong đáp: “Trước đây tôi đã từng gặp loại bom ấy rồi, biết là không thể gỡ nên bảo không thể gỡ thôi.”

Lý Hưởng hỏi: “Vì sao lại không gỡ được?”

Hàn Phong hỏi ngược: “Thế anh tưởng đã là bom do con người thiết kế lắp đặt thì đều nhất định gỡ được chắc?”

Long Giai lên tiếng: “Không phải thế sao?”

Hàn Phong than: “Quan niệm cơ bản này của mọi người sai rồi. Giả dụ một tòa nhà cao tầng, sau khi xây xong mọi người còn có thể phân ra đâu là xi măng đâu là gạch nữa không? Rất nhiều loại bom đều theo cơ chế, một khi khởi động sẽ không thể ngừng, chứ đừng nói là tháo gỡ.”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Lấy ví dụ xem.”

“Có loại bom, được đựng trong khối kín, bên trong có một sợi dây kim loại nối với mạch điện hồi lưu, công tắc bên ngoài phụ trách cắt đứt sợi dây kim loại ấy. Dây kim loại đứt, mạch điện hồi lưu bị cản, khởi động một công tắc khác trong khối kín, bom bắt đầu được kích hoạt, hoặc dùng thiết bị hẹn giờ, hoặc gì đó khác, nhưng tóm lại tất cả đều ở trong khối kín. Sợi dây kim loại bị cắt cũng là lúc một thiết bị cảm ứng ánh sáng bên trong được bật lên, chỉ cần trong khối kín xuất hiện một đốm sáng thôi bom cũng sẽ tự động kích nổ, loại bom nhạy sáng này, anh bảo gỡ thế nào?”

Mọi người ngẫm nghĩ, như vậy phải tạo ra một môi trường hoàn toàn không có chút ánh sáng nào, ở trong không gian kín bưng thì dễ, nhưng muốn gỡ bỏ thì không dễ chút nào. Lãnh Kính Hàn nói: “Vậy thì có thể đem bom tới đặt ở một nơi an toàn, để giảm mức độ tàn phá xuống thấp nhất.”

Hàn Phong bảo: “Đúng vậy. Nhưng còn có loại bom, khi thiết kế bên trong đặt một tấm gỗ nhỏ, chính giữa tấm gỗ khoét một cái lỗ, xung quanh bọc sắt tây, bỏ một hạt thép vào trong lỗ, sau khi bom được kích hoạt, có một cây gậy gỗ tròn đẩy hạt thép lên, cho đến khi ngang bằng tới tấm gỗ, hình thành một mặt phẳng, chỉ hơi động dậy, để hạt thép lăn sang tiếp xúc với sắt tây xung quanh, bom sẽ phát nổ. Đây chính là bom thăng bằng, tính chuẩn xác còn cao hơn cả máy đo địa chấn, sau khi bom được kích hoạt, đừng nói người không được di dời quả bom, mà ngay cả máy móc cũng khó lòng làm được. Bom không thể gỡ còn vô số loại, ví dụ bom nhảy nhiệt, bom thủy áp, bom tiếp xúc..., tôi chỉ giới thiệu qua hai loại vậy thôi, đủ rồi chứ.”

Ba người trầm ngâm suy nghĩ, rõ ràng các loại bom Hàn Phong nói đến đều nằm ngoài tầm hiểu biết của họ.

Long Giai lên tiếng: “Khi chúng ta vừa bước vào cửa lớn, trời đã tối đen, trong tòa nhà lại lạnh như tờ, làm sao anh để ý thấy ánh sáng le lói phát ra trên tầng năm?”

Hàn Phong trả lời: “Hồng A Căn từng nói, hắn nhìn thấy tháp đồng hồ ở phía Tây Nam, tức là tòa nhà nơi hắn canh gác nhất định nằm ở phía Đông Bắc, mà muốn nhìn thấy tháp đồng hồ thì phải từ tầng năm trở lên, nên vừa vào cửa tôi đã để ý ngay sáu tầng trên của tòa nhà phía Đông Bắc, thị lực tốt một chút là có thể nhìn ra thôi.”

Long Giai hỏi: “Lúc chúng ta vừa vào căn phòng đó, anh đã biết bọn chúng mới rời đi, đó là vì...”

Hàn Phong giải thích: “Rất đơn giản, khi tôi trông thấy Lương Tiểu Đồng, quả bom hẹn giờ trên người thằng bé mới chạy được hai mươi giây, trong phòng vẫn còn khói thuốc, đầu mẫu thuốc tuy đã tắt nhưng gạt tàn vẫn còn ấm, rất nhiều dấu vết đều cho thấy bọn chúng mới đi không bao lâu. Tôi chỉ không ngờ đó lại là một cái bẫy được dây công giảng ra, nên mới cho rằng bọn chúng chạy lên tầng thượng. Giờ nghĩ lại, thực ra bọn chúng không hề đi đâu xa mà chỉ đợi chúng ta mắc sai lầm. Thứ nhất, bọn chúng không hề chuyển nhượng sở cô phần Lương Tiểu Đồng thừa kế, chuyện này cần tiến hành theo trình tự, bọn chúng biết chúng ta đang điều tra sở cô phần ấy, sợ sẽ dễ lộ tẩy, nên khi Lương Tiểu Đồng vẫn còn hữu dụng, bọn chúng tuyệt đối sẽ không vứt lại thằng bé; thứ hai, bọn chúng không cần thiết phải bịt mắt Lương Tiểu Đồng, mục đích của hành động này chính là khiến Lương Tiểu Đồng mất cảm giác phương hướng, cho rằng bọn chúng đã bỏ chạy từ cửa sau, thực ra bọn chúng đi ra từ cửa trước; thứ ba, quả bom hẹn giờ trên người Lương Tiểu Đồng buộc rất đơn giản, có thể tháo ra dễ dàng, khiến chúng ta có cảm giác bọn chúng chạy trốn trong hoảng loạn, cũng tiện cho người của chúng ta ở lại tháo gỡ, đây gọi là đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, sau khi dụ chúng ta khỏi đó chúng mới quay lại cướp Lương Tiểu Đồng đi. Từ hiện trường lúc đó có thể thấy, bọn chúng có ba tên, hai tên xông vào từ cửa trước, bất ngờ đánh lên hai đồng chí cảnh sát ở lại hỗ trợ, vũ khí là vật cứng bằng sắt. Lương Tiểu Đồng phát hiện tình hình đương nhiên sẽ đánh động cho Hạ Mạt, cậu ta quay đầu lại nhìn theo bản năng, đây là lúc dễ hung thủ trốn trong tủ hồ sơ ra tay. Vì phải trốn trong tủ, không được gây ra âm thanh gì nên kẻ trốn trong tủ cầm theo hung khí bằng gỗ hoặc cao su, giống như dùi cui của cảnh sát chẳng hạn. Hạ Mạt nhờ vậy mà thoát chết.”

Lý Hường thắc mắc: “Vũ khí thì sao? Sao bọn chúng không dùng vũ khí? Đầu phải bọn chúng không có.”

Hàn Phong nói: “Vì không muốn đánh động các nhóm lực soát. Hơn nữa, trên đường bỏ chạy bọn chúng cũng chỉ đụng độ một tiểu đội, không phải sao?”

Long Giai hỏi: “Đúng rồi, nhắc đến tiểu đội đó, anh cảm giác được ngoài cửa lớn có nguy hiểm là nhờ bọn họ phải không? Làm sao anh phát hiện ra?”

Hàn Phong nói: “Vết thương của các chiến sĩ tiểu đội đó không hợp lý, vết đạn lớn hơn các loại súng ống thông thường, chỉ là tôi nhất thời không nhớ ra đây là vết đạn của vũ khí nào, hơn nữa, anh Lãnh có nói, mấy người bị thương đều đã được huấn luyện đặc biệt, không thể dễ dàng thất thủ như vậy. Vậy thì, nguyên nhân gì khiến bọn họ vừa đụng độ kẻ địch đã bị diệt gọn cả đội? Khi đi ra cửa, tôi chợt nhớ ra loại vũ khí đó, chỉ vậy thôi.”

Lãnh Kính Hàn chau mày nói: “Súng bắn tia.”

Hàn Phong cải chính: “Súng bắn tia tầm xa. Súng trường bắn tia thông thường có tầm bắn từ 500m đến 1000m, xa nhất có thể lên đến 1500m, còn loại KUB88 5,8mm của cảnh sát các anh thì chỉ là 800m. Súng bắn tia tầm xa có thiết bị kích xạ đặc biệt, cộng với đạn đường kính lớn, cự ly bắn là từ 1500m đến 2500m, giúp cho tay súng bắn tia có thể mai phục ở vị trí xa hơn. Điểm trừ của nó chính là hình dáng khổng lồ, không tiện mang theo, nên khi rút lui bọn chúng mới phải bỏ lại súng, chỉ có cách cho nổ mới không để lại chứng cứ.”

Lãnh Kính Hàn đột nhiên hỏi: “Vậy thứ chúng ta thấy trên sân thượng là gì?” Hàn Phong trả lời: “Địa lôi. Địa lôi chống trực thăng. Các nước Mỹ, Anh, Pháp, Đức đều chế tạo loại địa lôi này, nó có thể thăm dò tần suất cánh trực thăng vào không khí, chỉ cần trực thăng tiếp cận phạm vi công kích, nó sẽ tự động thò râu là một túm các sợi thép mỏng có tính đàn hồi cao, tự động ngắm chuẩn mục tiêu, bắn ra xa từ 120 mét đến 200 mét.”

“Sao bọn chúng có được thứ vũ khí tân tiến nhường ấy?”

“Cái này thì phải hỏi anh chứ, đây là địa hạt của anh mà, sao vũ khí của bọn chúng còn tân tiến hơn của các anh? Xem ra bọn buôn lậu ở Hải Giác hoành hành quá đây.”

“Cậu chó coi thường cán bộ phòng chống buôn lậu bên hải quan, bọn họ làm việc rất tận tụy, nguồn gốc số vũ khí này vẫn chưa nói rõ được mà.”

Hàn Phong cúi đầu, nhìn chằm chằm về phía trước: “Lần này hẳn chơi tôi một vỏ, tôi nhất định sẽ bắt hắn trả đủ.” Vừa dứt lời, anh ta đã thấy Lưu Định Cường đứng trước cửa.

Lưu Định Cường cũng rất bỡ ngỡ: “Tôi về rồi đây.”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Ngồi xuống đây. Báo cáo tình hình giám sát Đinh Nhất Tiểu và A Bát, tên lùn kia có ở cạnh Đinh Nhất Tiểu suốt không?”

Lưu Định Cường lẩm bẩm như tự kiểm điểm: “11 giờ sáng, mất dấu Đinh Nhất Tiểu và A Bát ở chợ Thanh Mậu. 2 giờ chiều cả hai quay về. 4 giờ chiều, Đinh Nhất Tiểu một mình ra ngoài, chúng tôi mất dấu hắn ở cầu vượt ba tầng Vượng Sơn. 7 giờ hắn về nhà. Đến 8 giờ lại tới văn phòng, 9 giờ mất tích ở rạp phim Thăng Lợi. Khoảng thời gian này không hề thấy A Bát xuất hiện.”

Hàn Phong nắm chặt lấy tay Lưu Định Cường, mừng rỡ: “Chúc mừng anh, anh Cường, anh tài quá, người giao vào tay anh, trong chưa đầy mười hai tiếng, mà anh để mất dấu những ba lần.”

Lưu Định Cường tím bầm mặt không nói được câu nào. Lãnh Kính Hàn bảo: “Thôi, cũng không thể trách cậu, cậu vốn là pháp y. Chúng tôi lại cũng điều mất rất nhiều người ở ban giám sát, theo dõi một con cáo già mưu sâu kế hiểm không phải chuyện dễ.” Ông nhìn sang Hàn Phong: “Giờ, báo cáo của tôi phải viết thế nào đây?”

“Đợi báo cáo ngày mai ra, tin tức viết thế nào thì anh viết thế ấy.”

“Vậy có cần tiếp tục phỏng vấn Hồng A Căn không?”

Hàn Phong phản nộ: “Đúng, chính thẳng cha đó, thông đồng hợp mưu lừa gạt chúng ta, hại chúng ta rơi vào cái bẫy này.”

Hàn Phong nói: “Có thể đi xem tên họ Hồng đó chết hay chưa, nếu chết rồi thì tức là hắn biết trước chuyện này, còn nếu chưa thì chúng tôi hấn vô can. Trong cả hai trường hợp có thăm vấn thêm cũng không thu được kết quả gì. Người ta sớm đã sắp đặt đầu vào đây cả rồi, một kẻ lên sách lược cao minh!”

Lãnh Kính Hàn nhìn đồng hồ, thấy đã 1 giờ sáng, bèn đứng dậy nói: “Hôm nay thảo luận đến đây thôi, mọi người giải tán.”

Lãnh Kính Hàn bảo Hàn Phong: “Đêm nay cậu theo tôi.”

Hàn Phong nói: “Đương nhiên là theo anh rồi, muộn thế này anh bảo tôi còn đi đâu được.”

Trong căn hộ bí mật của Lãnh Kính Hàn: “Cậu còn điều gì muốn nói với tôi?”

“Đói bụng quá, mau đi nấu mì đi. Tôi tuy nghèo nhưng vẫn đảm bảo được ngày hai bữa, đi theo anh cả ngày chả được miếng nào vào bụng.”

Lãnh Kính Hàn đi nấu 2 bát mì ăn liền, vừa ăn vừa nói: “Tôi để ý ở trụ sở cậu nói chuyện cứ úp úp mở mở, còn bí mật gì chưa nói, thành thật khai ra đây.”

“Vẫn chuyện cũ thôi, tôi từng nói với anh rồi.”

Lãnh Kính Hàn nghĩ ngợi, đột nhiên kêu lên: “Cậu vẫn nghi ngờ trong nội bộ chúng ta có...”

“Tôi nói anh nghe, cứ cho là bọn chúng đã chuẩn bị đầu vào đây để kế hoạch này từ một năm trước, nhưng làm sao có thể trong một thời gian ngắn bố trí hoàn mỹ đến vậy, hoàn toàn kín kẽ. Cần biết rằng, Hồng A Căn gây rắc rối, chúng ta nhúng tay vào giải quyết là chuyện cực kỳ ngẫu nhiên, thêm nữa cả địa chỉ cụ thể tra hỏi ra trong ngày chúng ta cũng phong tỏa thông tin với bên ngoài, thế mà bọn chúng còn bố trí được cả tay súng bắn tỉa tầm xa, đội chúng ta tới chui vào rọ, thì tin tức chỉ có thể rò rỉ từ phía chúng ta. Bọn chúng thậm chí còn biết thời gian xuất phát lần đến nơi của chúng ta nữa kìa.”

“Súng bắn tỉa cỡ lớn của bọn chúng đã được bố trí sẵn từ trước rồi thì sao?”

Hàn Phong phát bực: “Ai mà đang yên đang lành đem hai cỗ súng bắn tỉa tổ bố ấy đặt trong cao ốc thế làm gì, triển lãm chắc? Còn nữa, Hồng A Căn nói một tổ của bọn chúng có mười tám tên, nhưng lần này đâu nhiều như vậy, chính là sớm đã di tản rồi, chỉ để lại những ai nên để thôi. Quan trọng hơn nữa là, bọn chúng biết rõ như lòng bàn tay tiểu tiết, sở trường, thậm chí là tính cách, sở thích của từng người bọn anh.”

Lãnh Kính Hàn bàng hoàng hỏi: “Dựa vào đâu?”

Hàn Phong giải thích: “Nếu bọn chúng không biết Trương Nghệ là chuyên gia đàm phán thì đã chẳng cho một kẻ giả điên yêu cầu đàm phán, không đàm phán thì không đến lượt chúng ta điều tra và thăm vấn Hồng A Căn. Muốn làm được điều này, đầu tiên bọn chúng suy xét đến việc chúng ta đang điều tra Đinh Nhất Tiểu, có thể khơi được hứng thú của chúng ta, vì vậy chúng đã lợi dụng chuyên ngành của Trương Nghệ, dẫn dụ chúng ta vào bẫy. Tiếp đó, bọn chúng cũng biết chúng ta đang chú trọng tìm kiếm Lương Tiểu Đồng, nội dung lời khai của Hồng A Căn nhất định sẽ thu hút chúng ta, vậy là, chúng lợi dụng Hồng A Căn, dụ chúng ta tới công ty xây dựng Khai Nguyên. Hồng A Căn có lẽ không nói dối, hắn thực sự đã trải qua chuyện như vậy, nhưng lại không hề biết gì về sự thật, vì vậy kết quả thăm vấn cũng không dễ khiến chúng ta sinh nghi. Bọn chúng đã sắp đặt hết sức tài tình, từng bước dẫn dụ chúng ta vào cái bẫy đã bày sẵn. Song chúng ta cũng thu được thông tin hữu ích từ miệng Hồng A Căn, có điều tôi vẫn chưa hiểu rõ, sau này tôi sẽ nói với anh.”

Lãnh Kính Hàn húp sùm sụp nốt nước mì, bảo: “Cậu có cảm giác, thủ pháp của tên chủ mưu đứng sau chuyện này rất giống với cậu hỏi trước không? Chúng ta cứ bị dắt mũi suốt.”

Hàn Phong dùng móng tay xĩa răng: “Tôi biết, là biển chỉ đường mê cung.”

“Biển chỉ đường mê cung?” Lãnh Kính Hàn lại thấy mù mờ.

Hàn Phong giải thích: “Ra sức tạo ra các vụ án phức tạp, rải rộng khắp, mỗi vụ dường như đều có một manh mối dẫn đến điểm cuối cùng, trong vụ án này, có vẻ điều tra tiếp là sẽ ra ngay hung thủ đứng đằng sau, lại trong vụ án kia, manh mối dường như rất sáng tỏ; trên thực tế, có những vụ án có tra đi tra lại cuối cùng cũng chỉ quay lại điểm bắt đầu, cũng có những vụ vốn đã là cái ngõ cụt, anh tra đến tận cùng vẫn chẳng có chứng cứ gì, manh mối đều đứt đoạn. Nhưng tất cả các vụ án, lại đều có thể dùng một sợi dây xâu chuỗi, để cho anh biết, những vụ án này là do cùng một tổ chức vạch ra, đây chính là mê cung, mà trong đó mỗi vụ giết người là một con đường. Do các vụ giết người nhỏ lẻ càng lúc càng chất chồng, người phụ trách điều tra thường rất mệt mỏi, vụ trước còn chưa tra ra manh mối, vụ sau đã lại nối gót ập tới, nhân viên điều tra bị mất phương hướng trong mê cung, không biết con đường nào mới là lối đi đúng. Hiện giờ, chúng ta đang rơi vào một mê cung như vậy. Anh hiểu hàm ý của hai chữ mê cung rồi chứ?”

Lãnh Kính Hàn liếm môi: “Vậy biến chỉ đường thì sao?”

Hàn Phong nói: “Khi một người đánh mất cảm giác phương hướng trong mê cung, đang lúc bó tay hết cách đột nhiên trông thấy trên tường có một tấm biển chỉ dẫn, viết đây là lối ra, hãy đi theo mũi tên, phản ứng đầu tiên của mọi người sẽ là đi theo tấm biển ấy, thậm chí lòng còn khát khởi cho rằng đã tìm được phương hướng. Rồi sau khi đi theo biển chỉ dẫn một vòng, trông thấy trước mặt là một cánh cửa mật mã, bên cạnh đề công thức tính toán mật mã, đồng thời cho biết sau cánh cửa này chính là lối ra, vậy thì anh đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực đi giải mật mã. Nhưng, ai mà biết sau khi cánh cửa mật mã ấy mở ra, bên trong sẽ là gì? Hiện giờ, Lương Tiểu Đồng chính là một tấm biển chỉ dẫn của chúng ta, chúng ta đem mọi câu hỏi áp lên thẳng bẻ, cho rằng nó là trung tâm, điều tra rồi theo dõi, bởi vậy mới dễ dàng mắc bẫy bọn chúng.” Nói đến đây, Hàn Phong đập mạnh xuống bàn: “Đám bốn cọt tôi à, đừng có mơ!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Hắn bốn cọt gì cậu?”

“Anh không nhìn thấy tờ giấy trên sân thượng à. Xin mời vào chum, thật đáng ghét!”

“Đây không phải giữu cọt cậu mà là giữu cọt cảnh sát chúng tôi, nói thực là, tôi đánh án bao năm rồi, chưa từng gặp phải vụ án nào tổ chức chặt chẽ, tình tiết nghiêm trọng thế này. Chỉ trong có mười mấy ngày, bắt đầu từ ngay tạo tai nạn xe, rồi liên tiếp mấy vụ mưu sát, đến giờ thì công khai tuyên chiến với cảnh sát, bọn chúng thực quá càn quấy.” Lãnh Kính Hàn ngừng một lúc, lại nói: “Có điều tôi vẫn chưa rõ lắm, công khai tuyên chiến với cảnh sát thế này, đây mâu thuẫn đến độ gay gắt thì có lợi gì cho bọn chúng?”

“Anh còn nhớ Trương Nghệ nói gì không? Bọn chúng muốn gây rối, tìm đủ mọi cách làm lớn chuyện, một khi giới truyền thông nhảy vào, đẩy lên dư luận thì bọn anh chịu đủ rồi. Nhệ thì kỷ luật, nặng thì cách chức, bên trên thay người điều tra, như thế bọn chúng có thể xông xênh tận bao nhiêu ngày. Về phía chúng ta, hiện giờ lại chẳng hề có chứng cứ nào chứng minh nội bộ ngân hàng Hằng Phúc đang xảy ra biến cố nghiêm trọng, để tạm đình chỉ việc thay đổi chế độ cổ phiếu của người ta. Anh biết đấy, thay đổi chế độ cổ phiếu từ lâu đã là đường hướng lớn của quốc gia, chuyện này không thể lay chuyển, bởi vậy, mỗi ngày trôi qua, bọn chúng lại có lợi một ngày. Kể cả bây giờ xuất hiện một sơ suất nhỏ thì đợi chúng ta điều tra, bọn chúng cũng đã cao chạy xa bay rồi.”

“Cậu đã biết biến chỉ đường mê cung bọn chúng sử dụng, vậy chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Lạc đường trong mê cung, vậy thì chúng ta cần phải quay lại chỗ rẽ, lật ngược lại các vụ án đã xảy ra, xem vụ án đó còn có con đường nào có thể đi nữa không.”

“Ý cậu là dẹp cuộc đấu súng đêm nay sang một bên, hẵng quay lại xem các vụ án trước đây còn có manh mối nào chưa để ý đến hay không?”

“Không phải dẹp sang bên, mà là phân rõ nặng nhẹ, phải tìm được lối thoát trong mê cung, điều này rất quan trọng.”

“Vậy theo như cậu nói, chúng ta cần tiếp tục đi sâu điều tra vụ án tập kích xe công mấy ngày trước?”

“Xe được cải tạo với mục đích đặc biệt, sau khi dùng xong thì đem thiêu hủy, nửa đêm gây án, không hề có manh mối về người trên xe, đây là một ngõ cụt, không được, phải lùi về trước nữa.”

“Vậy thì là vụ giết người cướp của ở nhà máy của Lương Hưng Thịnh?”

“Đó là án trong án, chỉ là một phần kế hoạch của bọn chúng, không phải đường chính, muốn điều tra từ vụ án này cần phải đi rất nhiều đường vòng, lùi nữa.”

Lãnh Kính Hàn ngẫm nghĩ, nói: “Vậy thì từ Đinh Nhất Tiểu?”

“Đinh Nhất Tiểu là nhân vật được bọn chúng cài cắm lâu năm, người này vừa có học lực cao lại cực kỳ nhanh trí tháo vát, bắt đầu từ hắn ta e sẽ đi vào đường chữ hồi mất.”

Lãnh Kính Hàn không hiểu: “Đường chữ hồi?”

Hàn Phong giải thích: “Anh từng vẽ mê cung chưa? Trong mê cung có loại đường làm mờ mắt người ta, điểm cuối và điểm đầu của nó thông nhau, đi qua đi lại trong đó, kết quả từ điểm cuối lại vòng lại điểm đầu, không tiến lên được bước nào.”

“Thế phải điều tra từ đâu? Còn lùi nữa thì lùi đến vụ Lâm Chính chết trong vụ nổ xe hơi ư.”

“Câu đó rồi sẽ có ngày được giải, nhưng vấn đề nằm ở chỗ giờ chúng ta đang chạy đua thời gian với kẻ chủ mưu thao túng chuyện này, hẵn đang đợi, chúng ta bắt buộc phải ngăn cản trước khi kế hoạch của hắn được tiến hành, không có thời gian từ tốn cân nhắc manh mối đâu, chỉ cần ngân hàng Hằng

Phúc tiến hành điều phối cổ phần, hẳn có thể ôm tiền bỏ trốn bất cứ lúc nào. Rắc rối hẳn gây ra cho chúng ta càng lúc càng nhiều, các vấn đề bỏ lại chưa được giải quyết cũng mỗi lúc một nhiều thêm, ôi trời, đầu tôi đau quá.” Hàn Phong gõ vào đầu mình, đoạn nói: “Đưa tôi giấy bút.”

Lãnh Kính Hàn lấy giấy bút tới: “Nghĩ ra gì rồi?”

Hàn Phong bảo: “Khi không phân rõ manh mối, tình tiết án quá phức tạp, chỉ dựa vào tưởng tượng thôi thì không thể đưa ra kết luận, chúng ta cần dùng đến giấy bút, liệt kê ra những vấn đề mình vẫn chưa hiểu thấu đáo, giải quyết từng cái một.”

Hàn Phong ngẫm nghĩ, nói: “Vấn đề bắt đầu từ đây.” Anh ta viết lên tờ giấy: “Một, Lương Hưng Thịnh gặp tai nạn xe, nghi là lừa tiền bảo hiểm.” Sau đó đánh dấu v ở phía sau, ý nói vấn đề đã được giải quyết, rồi lại mở ngoặc viết: “Chết ở nơi khác, mục đích: chuyển 5% cổ phần tập đoàn Hằng Phúc đang nắm giữ sang cho Lương Tiểu Đồng.”

“Hai, Lâm Chính chết vì tai nạn xe, nghi bị mưu sát.” Ở cuối cùng đánh dấu v, mở ngoặc: “Che đậy chứng cứ, kéo dài thời gian, đặt ra câu đố, sự thật là bị nguyên liệu tự nhiệt kích nổ.” Rồi lại viết: “Có sự tham gia của cán bộ phòng cảnh sát giao thông Thiên Nhai, bị sát thủ Mạng Đen trừ khử, không thể điều tra.” Đoạn vẽ đường lượn sóng.

“Ba, cái chết của Lâm Chính và cái chết của Lương Hưng Thịnh, nghi có liên quan.” Đánh dấu v phía sau, mở ngoặc: “Họ hàng xa, Lư Phương móc nối, lén lút giao dịch cổ phần, điều tra ra Đinh Nhất Tiểu.”

“Bốn, ý đồ chuyển nhượng cổ phần của Lâm Chính?” Phía sau đánh dấu x, “Không rõ”.

“Năm, ám sát lần đầu, trực thăng điều khiển từ xa gây án.” Phía sau đánh dấu x, “Không có manh mối, không có kết quả.” Mục đích nghi ngờ, trừ khử chỉ huy điều tra vụ án, kéo dài thời gian điều tra?” Lại vẽ một đường lượn sóng.

“Sáu, nhà máy của Lương Hưng Thịnh bị trộm đồ, người canh cổng chết thảm, linh kiện biến mất, bản vẽ bị thiêu hủy, mục đích không rõ ràng.” Đánh dấu x, “Nghi ngờ, nhà máy luôn nằm trong tình trạng bị giám sát, hệ canh sát đến điều tra liền lập tức di chuyển đồ.”

“Bảy, ám sát lần hai, xe buggy điều khiển từ xa gây án.” Đánh dấu x, “Giống mục năm”

“Tám, năm doanh nghiệp Đinh Nhất Tiểu đứng tên, canh phòng nghiêm ngặt.” Đánh dấu x, “Chưa thể thâm nhập điều tra.”

“Chín, A Bát – họ hàng của Đinh Nhất Tiểu, lai lịch không rõ ràng.” Đánh dấu x.

“Mười, Hồng A Căn gây rối loạn, dẫn dụ vào bẫy, địa điểm huấn luyện của địch, quan hệ với cấp trên.”

“Mười một, nội bộ cảnh sát có gián điệp, chờ điều tra.” Một dấu x.

“Mười hai, tìm thấy rồi lại vuột mất Lương Tiểu Đồng, không rõ tung tích Lư Phương.” Dấu x.

“Mười ba, vũ khí của đối phương tân tiến, không rõ nguồn gốc, số lượng.” Dấu x.

“Mười bốn, những kẻ cùng huấn luyện với Hồng A Căn, nhân số, vị trí...” Dấu x.

... Lãnh Kính Hàn đọc không nổi nữa, vấn đề Hàn Phong liệt kê ra tràn cả trang giấy, toàn đánh dấu x, thấy đều chưa thể tìm ra câu trả lời. Hàn Phong cũng nhìn lại tờ giấy kín đặc dấu x của mình: “Bắt đầu từ việc cái chết của Lương Hưng Thịnh không phải một vụ lừa bảo hiểm đơn giản, tôi cảm thấy mình vừa chạm đến vụ án này, đến giờ tôi vẫn thấy như mình chỉ vừa chạm đến vụ án này.” Anh ta vò tờ giấy ném đi, nằm vật ra giường, duỗi dài người nói: “Buồn ngủ quá rồi, đánh một giấc cái đã.”

Lãnh Kính Hàn leo lên giường nhưng mãi không ngủ được, ông vỗ nhẹ Hàn Phong, Hàn Phong lập tức phản ứng lại: “Hử, làm gì thế?”

“Cậu vẫn chưa ngủ được à?”

“Nghĩ không ra nên không ngủ nổi.”

“Chuyện cậu bảo trong nội bộ chúng tôi có người tiết lộ thông tin, tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một người khả nghi.”

Hàn Phong phản chấn: “Ai?”

Lãnh Kính Hàn ấp úng hồi lâu, do dự nói: “Long... Giai.”

Hàn Phong vỗ bốp vào đùi: “Sao có thể chứ, sao lại nghi ngờ cô ấy, anh nói nghe xem.”

“Phòng Cảnh sát hình sự chúng tôi toàn là người cũ, Hạ Mạt, Trương Nghệ, Lý Hưởng vào sau cùng cũng đã được bốn năm năm. Chỉ riêng Long Giai mới gia nhập từ hai năm trước, cùng thời gian Lư Phương nhận nuôi Lương Tiểu Đồng. Hơn nữa, Long Giai cũng xuất thân từ cô nhi viện, cậu nghĩ xem, Lương Tiểu Đồng được nhận nuôi trong cô nhi viện, Đinh Nhất Tiểu tuy không phải đến cô nhi viện nhưng cũng có thể coi là trẻ mồ côi, giữa bọn họ, liệu có mối liên hệ nào không. Ngoài ra, Long Giai là chuyên gia về máy tính, muốn tuần thông tin không hề khó.”

Hàn Phong vặc lại không chút đắn đo: “Bậy bạ, dám cả gan nghi ngờ Long Giai của tôi.”

Lãnh Kính Hàn bực mình: “Từ bao giờ đã thành Long Giai của cậu thế?”

“Thực ra, hiện giờ chúng ta chưa có đối tượng tình nghi nào, tức là bất kỳ ai cũng có thể là đối tượng tình nghi. Anh dựa vào đầu nói Long Giai đáng nghi nhất. Vì anh nắm tin tức toàn diện nhất, anh là tổng chỉ huy của chuyên án này, anh có thể biết rõ từng tình tiết. Hơn nữa, anh cứ chốc lát lại móc điện thoại ra bấm bấm, cơ hội tuần tin của anh còn cao hơn Long Giai nhiều.”

Lãnh Kính Hàn tức lộn ruột, bảo: “Thế còn hai vụ ám sát kia thì sao? Chẳng nhẽ tôi năm lần bảy lượt thuê người giết mình chác?”

Hàn Phong chỉ tay vào Lãnh Kính Hàn: “Xi, đây là anh muốn gột sạch hiềm nghi về mình, cố ý bày nghi trệch. Làm thế thì không ai có thể nghi ngờ anh được rồi, sau đó anh lại ra lệnh cho thủ hạ dựng tin, đề cập trên khai trừ anh, đến lúc đó, anh có thể ôm đồng tiền kia cao chạy xa bay.”

Lãnh Kính Hàn ôm bụng tức, trằm chằm quay mặt đi không thèm đếm xỉa đến Hàn Phong nữa. Hàn Phong cười nói: “Tôi đùa thôi, làm gì nghiêm trọng thế.” Thấy Lãnh Kính Hàn không có phản ứng, anh ta lại nói: “Thực ra, không chỉ người trong nội bộ các anh mới đáng nghi, những người xung quanh liên quan đến chúng ta đều đáng nghi cả, ví dụ Phan Khả Hân, cô ấy cũng có thể bị nghi ngờ chứ. Tôi thà nghi cô ấy còn hơn nghi cho Long Giai.”

Lãnh Kính Hàn xanh mặt: “Khả Hân? Người tôi không đời nào nghi ngờ nhất chính là con bé đấy.” Ông xoay người lại: “Cậu nghĩ xem, hung thủ bày ra kế hoạch tinh vi như vậy là gì cái gì, chẳng phải vì tiền hay sao. Kẻ tiết lộ thông tin không thể nào đóng vai trò mờ nhạt, y tiết lộ tin tức cũng vì muốn được chia chác số tiền mấy tỷ ấy, nhưng nhiều nhất cũng được bao nhiêu? Cậu có biết gia sản nhà họ Phan lớn chừng nào không hả? Con bé mà lại bắt tay với hung thủ chỉ vì mấy tỷ sao?”

Hàn Phong nói: “Tôi có lý do.”

Lãnh Kính Hàn đánh mặt: “Lý do gì? Nói xem?”

“Thứ nhất...” Hàn Phong nghĩ mãi, cuối cùng nói, “chưa biết chừng người ta thừa tiền muốn bày trò chơi với cảnh sát các anh, rất nhiều người có tiền đều vô vị thế đấy.”

Lãnh Kính Hàn “hừ” một tiếng: “Khả Hân vừa là nhân viên bán bảo hiểm, vừa là phóng viên báo, việc của con bé đã đủ bận bù đầu rồi, đâu vô vị nổi như cậu nói, lý do này không tính, thứ hai?”

Hàn Phong lắc đầu: “Thứ hai... thứ hai... Long Giai xinh hơn cô ấy.”

Lãnh Kính Hàn trừng mắt: “Đây mà cũng tính là lý do à? Ồ, cậu nghi ngờ người ta, cứ ai xấu thì nghi, ai đẹp thì khẳng định không phải nghi phạm. Còn lý do nào nữa không?”

Hàn Phong nghiêm túc nói: “Còn nữa, còn... một điểm rất quan trọng, cô ấy... cô ấy không chỉ một lần định quyến rũ tôi, anh xem, hôm trước còn thơm tôi một cái.”

Lãnh Kính Hàn rớt cuộc cũng phải phì cười: “Là người ta muốn quyến rũ cậu hay cậu muốn quyến rũ người ta? Cậu thêm muối dặm mắm bao nhiêu tưởng tôi không biết đấy hả?”

Hàn Phong đột nhiên hỏi: “Phải rồi, nhà bọn họ có tài lực như thế, rốt cuộc là làm gì vậy?”

“Gì cũng làm, chỉ cần là lĩnh vực làm ăn chính đáng ra lợi nhuận thì các công ty nhà họ Phan đều cân nhắc. Song bọn họ chủ đạo vẫn là kinh doanh du lịch, tập đoàn Phan thị chiếm đến một nửa phân ngạch thị trường du lịch toàn Đông Nam Á đấy.”

Hàn Phong thấy Lãnh Kính Hàn không còn tức nữa, liền chuyển đề tài: “Nói vậy, mức độ tình nghi của Khả Hân cũng không lớn, thế thì tôi yên tâm rồi. Chẹp, anh Lãnh, mỗi lần gặp phải vụ án nào phức tạp anh đều ra ngoài ngủ thế này, bỏ chị dâu một mình ở nhà mà cũng yên tâm được hả?”

“Liên quan gì đến cậu? Cậu lại nghĩ bậy nghĩ bạ cái gì hả?” Nói đoạn chìm vào giấc ngủ trong tháp thỏm.

Hàn Phong gãi đầu lên tay, trầm nghĩ: Tính ra chị dâu cũng phải bốn năm mươi tuổi rồi, tôi còn nghĩ bậy bạ được gì chứ? Vẫn phải nghĩ cách nào đó dụ kẻ nội gián kia lộ mặt mới được.

Nửa đêm, một bóng người mở cửa trụ sở phòng Cảnh sát hình sự, lần mò bước đi, nhưng có vẻ rất thông thạo bài trí trong phòng. Dưới ánh trăng lờ mờ, có thể trông thấy mái tóc dài và đường cong thấp thoáng dưới bộ cánh phục, là một nữ cảnh sát. Cô rón rén bước tới phòng máy tính, móc chìa khóa cắm vào ổ mà không phát ra bất cứ tiếng động nào, tiếp đó xoay khóa, mở cửa phòng máy tính.

Này thì Google [Bot] không thanks! images

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Câu đố về thân phận Hàn Phong - Manh mỗi mới

Type: trthuy

Cửa vừa mở, ánh sáng liền hắt ra qua khe hở, mấy tính trong phòng đã được khởi động, trước màn hình còn có hai bóng người, cửa đột ngột mở ra, hai người đều hoảng hồn, đồng thanh gần giọng: “Ài?”

Người mở cửa nói: “Là tôi, Long Giai, Lý Hường, các anh làm gì ở đây?”

Hai người ngồi trước máy tính hóa ra là Lý Hường và Lưu Định Cường. Lý Hường hỏi vặn lại: “Muộn thế này rồi cô không đi ngủ còn đến đây làm gì?”

Long Giai nhỏ nhẹ bảo: “Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi không ngủ được. Định đến tìm tư liệu và một người. Các anh thì sao?”

Lưu Định Cường cười nói: “Thế hả? Chúng tôi cũng đang tra tư liệu về một người.”

Long Giai bước tới, chỉ thấy trên màn hình máy tính liên tục nhảy lên hình ảnh và thông tin của người tên “Hàn Phong”, không khỏi mỉm cười: “Các anh cũng đang tìm hiểu về anh ta à?”

Lý Hường hỏi: “Cô cũng tới tìm tư liệu của anh ta? Chà, không phải đã rung rinh, tương tự người ta rồi đấy chứ?”

“Đừng có nói vớ vẩn, tôi chỉ thấy con người này quá sức thần bí, buộc phải điều tra xem sao.”

Lưu Định Cường nói: “Đúng vậy, anh ta từ đâu tới, trước kia từng làm gì, vì sao lại có kiến thức chuyên ngành phong phú như vậy, lạ lùng hơn là, anh ta biết rất nhiều kiến thức chuyên ngành bên ngoài phạm vi hiểu biết của mấy người chuyên nghiệp chúng ta.”

Lý Hường hậm hực: “Chỉ có trưởng phòng Lãnh biết được lai lịch của người này, nhưng anh ấy lại giữ miệng kín bưng, hỏi thế nào cũng không nói, không còn cách nào khác, chúng ta đành tự động thủ thôi.”

Long Giai hỏi: “Nhưng thông tin chúng ta nắm được quá ít, các anh đã tìm thấy gì chưa?”

Lưu Định Cường lắc đầu: “Chúng tôi đã thử tra, riêng ở Hải Giác này có hơn sáu trăm người tên Hàn Phong, nhưng không có ai là Hàn Phong cần tìm. Chúng tôi lại tra trên hệ thống hộ tịch toàn quốc, có hơn chín trăm nghìn gã Hàn Phong, hiện giờ chúng tôi đang đặt độ tuổi là giai đoạn sinh sau năm 80 trước năm 90, nhưng vẫn ra gần hai trăm nghìn người.”

Long Giai nói: “Oa, thế thì phải đến bao giờ?”

Lý Hường bảo: “Chúng tôi đã đối chiếu hơn nửa rồi.”

Long Giai mỉm cười: “Thế này không ổn, chúng ta cần nhiều thông tin hơn, đầu tiên, ngay cả anh ta có thật tên Hàn Phong hay không chúng ta còn không xác định nổi, nguyên quán ở đâu, đây đều là những thông tin cơ bản nhất.”

Lưu Định Cường ngheo đầu: “Đúng thế! Nếu anh ta chỉ đang dùng tên giả thì chẳng phải chúng ta công cốc sao?”

Long Giai: “Các anh có để ý không, giọng anh ta mang ngữ điệu mạn Hồ Nam, Tứ Xuyên, hơn nữa thanh điệu còn hơi quái quái.”

Lý Hường: “Giống cả giọng địa phương vùng Phúc Kiến, Chiết Giang.”

Lưu Định Cường: “Thân hình anh ta cao gầy, các khớp xương nhỏ hơn người bình thường một chút, tỷ lệ khung xương và cơ thịt khá thấp, đây là đặc điểm của dân tộc thiểu số vùng Vân Nam, Quý Châu.”

Lý Hường: “Đây cũng không phải cách hay, nói đi nói lại thì ở đâu cũng có khả năng. Phải rồi, tôi cảm giác anh ta nói chuyện còn lại cả giọng Đức. Hồi sang Đức huấn luyện đặc biệt tôi còn nhớ, phát âm của sĩ quan huấn luyện có bật lưỡi sau, lúc phát âm các từ đệm cực kỳ rõ rệt, Hàn Phong cũng như vậy, lúc anh ta nói ‘chứ’ ‘nhá’ cũng phát âm kiểu này.”

Long Giai: “Tôi thì không nghĩ phức tạp như các anh, tôi vốn cho rằng trưởng phòng Lãnh đã giới thiệu anh ta là thám tử, vậy thì anh ta sẽ phải đăng ký giấy phép, lên tìm xem có tay thám tử nào như thế không là được.”

Lưu Định Cường: “Cô tìm đi này, tôi nhường chỗ.”

Long Giai bắt đầu tìm kiếm trên máy tính, ba cái đầu sáu con mắt nhất loạt dán lấy màn hình, bọn họ quả thật đã tìm được một giấy phép hành nghề thám tử do ngành công an địa phương cấp phép, nhưng cái bọn họ nhìn thấy là gì? Trên màn hình chỉ độc có hai chữ Hàn Phong, ngay ảnh chụp cũng không có lấy một tấm, những thông tin khác như giới tính, độ tuổi đều trống trơn.

Lý Hường kinh ngạc: “Thế này là sao?”

Lưu Đình Cường cười bảo: “Tôi thấy tay này rất giống đặc công của nước nào đó, không hề có lấy một tài liệu ghi chép.”

Lý Hường gật gù: “Cũng có khả năng ấy, nếu không phải đặc công thì anh ta được huấn luyện ở đâu. Nơi ở của anh ta nằm giữa một dãy nhà cửa xập xệ ở khu nội thành cũ, môi trường cực kỳ tệ hại, thật không tưởng tượng nổi anh ta làm sao sống được ở đó.”

Long Giai tò mò: “Anh ta ở đâu cơ?”

Lý Hường đáp: “Ở trước đường Hoàn Hoa, đi qua cầu vượt ba tầng Bạch Ngọc, rẽ vào phường Hương Bài...”

Ngày hôm sau, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đến bệnh viện thăm Hạ Mạt và Trương Nghệ. Bệnh viện nhân dân Nghi Hưng nổi tiếng khắp Hải Giác là một bệnh viện đa khoa có lịch sử lâu đời gần trăm năm. Phó viện trưởng Trương Thiệu Đông là bác sĩ chủ khoa ngoại trao đổi với bọn họ, Trương Nghệ bị thương nhẹ, đạn không gây tổn thương đến tổ chức thần kinh, chỉ cần nghỉ ngơi là được, sau khi hồi phục có thể lại như người bình thường; nhưng Hạ Mạt bị vật đập mạnh sau đầu, não bị chấn động, khả năng sẽ để lại di chứng là mất trí nhớ ngắn quãng hoặc mất trí nhớ ngược.

Hàn Phong không hiểu: “Cái gì với cái gì? Mất trí nhớ ngắn quãng? Mất trí nhớ ngược?”

Trương Thiệu Đông cười giải thích: “Mất trí nhớ ngắn quãng tức là người bệnh sẽ đột nhiên quên đi một số việc đáng lẽ nhớ rõ, ví dụ như vừa ăn cơm, anh ta có thể quên mất, ngỡ là mình chưa ăn; còn mất trí nhớ ngược tức là người bệnh rất dễ quên những việc xảy ra gần đây, chỉ lưu ký ức về những chuyện xảy ra thuở nhỏ thôi.”

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm: “Viện phó Trương, bệnh này liệu có thể chữa khỏi không?”

Trương Thiệu Đông đáp: “Rất khó nói, hơn nữa chúng tôi cũng chưa xác định chắc chắn là hai loại hậu di chứng này. Các anh cần biết, não bộ con người là cơ quan tinh vi nhất, phức tạp nhất trong tổ chức cơ thể, nối quản lý chung các cơ quan trong cơ thể ta, gaoi2 ra còn thiết lập tư duy, sản sinh ký ức, sau khi bị va đập, nó sẽ gặp phải tổn thương thế nào thì đến y học cũng không thể xác định chính xác. Trừ phi có các hiện tượng rõ ràng như xuất huyết, phù não, hoặc ngoại vật gây tổn thương một khu vực nào đó, bằng không rất khó đưa ra chuẩn đoán.”

Hàn Phong lên tiếng: “Viện phó Trương, như vậy tức là, anh ấy có khả năng hoàn toàn bình thường.”

Trương Thiệu Đông nói: “Giờ chúng tôi chỉ có thể giữ cậu ấy lại bệnh viện theo dõi, các loại hậu di chứng cũng không biểu hiện ra ngoài trong khoảng thời gian ngắn được đâu. Cậu thấy cậu ta có vẻ bình thường, nhưng chưa biết chừng lại xảy ra vấn đề gì đó.”

Lúc này, một bác sĩ trẻ cầm danh sách bước vào: “Viện phó, bác sĩ Lương Thanh Nho muốn lấy hai bộ dụng cụ, tiến hành phẫu thuật bên ngoài bệnh viện, xin anh ký cho một chữ.”

Trương Thiệu Đông gắt: “Không phải đã thông báo cho khoa thiết bị, bác sĩ Lương tự ký cũng có thể mượn hai bộ dụng cụ sao? Chuyện này mà cũng cần tới tìm tôi.”

Bác sĩ nhận xong chữ ký liền lui ra ngay. Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn được viện phó Trương dẫn tới phòng bệnh, bệnh viện đã đặc biệt xếp cho Trương Nghệ và Hạ Mạt ở chung một phòng. Do tiếp nhận rất nhiều cảnh sát bị thương hôm qua nên viện phó Trương cũng rất bận, sau khi đưa hai người tới phòng bệnh liền đi trước có việc.

Hai người Trương Nghệ, Hạ Mạt đều đã tỉnh lại, trông tinh thần có vẻ rất tốt. Hàn huyền một lúc, cả hai tuy đều đang bị thương nhưng vẫn vô cùng quan tâm tới tiến trình vụ án. Lãnh Kính Hàn kể lại tình hình sau khi bọn họ bị thương, nói thêm đôi câu nữa rồi rời bệnh viện.

Trên đường, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Tiếp theo cậu định làm gì?”

Hàn Phong đáp: “Tôi cho rằng nên đến thăm hỏi Đình Nhất Tiểu chuyển nữa. Hồng A Căn nói từ ba năm trước hắn đã rời khỏi công ty xây dựng Phúc Hưng, công ty xây dựng Phúc Hưng lại chỉ mới hủy hợp đồng lao động với Hồng A Căn vì hắn có vấn đề về thần kinh, tôi muốn xem Đình Nhất Tiểu lý giải thế nào. Cũng tiện thể để ý A Bát, Lý Hường chẳng nói anh ấy cũng khiến đối phương bị thương đấy sao.”

“Được, tôi còn phải trao đổi với anh Quách, bàn bạc xem nên viết báo cáo thế nào. Cậu đi một mình vậy.”

“Dù gì cũng phải phân cho tôi một người chứ, một mình đi tôi đâu biết đường.”

Lãnh Kính Hàn lộ vẻ bất đắc dĩ: “Chúng tôi quả thật không còn người nữa rồi, bên nhóm giám sát Đình Nhất Tiểu cũng không đủ người, Lý Hường và Lâm Phạm phải thay nhau giữ chốt, Lưu Đình Cường thì phải làm phân tích hiện trường vụ nổ hôm qua, Long Giai phải điều tra tài liệu bồi cánh công ty Xây dựng Khai Nguyên, còn phải phụ trách chỉnh lý báo cáo gửi đến. Cậu bảo cứ ai đi với cậu?”

“Ừm...” Lãnh Kính Hàn nói đến đây, cả hai đồng thời nghĩ đến một người. Lãnh Kính Hàn bảo: “Đề tôi gọi điện thoại hỏi giúp cậu, xem con bé có thời gian không thì nhờ nó đưa cậu đi.” Lãnh Kính Hàn dừng xe lại, gọi điện thoại rồi bảo Hàn Phong: “Cậu xuống xe luôn ở đây đi, chỗ này rất gần cao ốc Thiên Nguyên, Khả Hân sẽ đến đón cậu ngay. Đừng có chạy lung tung đấy, lác rồi không ai lo được đâu.”

Hàn Phong cười khẩy, ngáp một cái rõ to. Chỉ mấy phút sau Phan Khả Hân đã đánh xe tới, chở Hàn Phong đến cao ốc Thiên Nguyên, suốt đường đi cô không ngừng hỏi han vụ án phát triển ra sao, Hàn Phong nói đã phát triển đến giai đoạn then chốt, không phải tình tiết nào cũng có thể nói cô nghe. Phan Khả Hân rất không vừa lòng, về nhiệt tình từ lúc Hàn Phong lên xe chuyển phát sang lạnh nhạt, Hàn Phong đùa cô, chưa được đôi câu cô đã dẫu môi lên

giờ tính tiểu thư. Tới cao ốc Thiên Nguyên, Đình Nhất Tiểu không có ở văn phòng, cả A Bát cũng đã ra ngoài, nhân viên tiếp tân bảo bọn Hàn Phong ngồi đợi, xếp hàng sau mấy chục khách nữa. Hàn Phong vốn là người không an phận, ngồi được mấy phút bèn bảo cô tiếp tân ghi lại số điện thoại của Phan Khả Hân, rồi bắt đầu đi lại thăm thú trong tòa nhà. Cao ốc Thiên Nguyên được xây dựng trên khu đất mênh mông, mỗi tầng đều có không ít doanh nghiệp thuê làm văn phòng. Hàn Phong bảo Phan Khả Hân giới thiệu ngành nghề của từng công ty, Phan Khả Hân vẫn còn tức chuyện anh ta không chịu kể tiến triển vụ án cho mình, chỉ đối đáp vài câu nhạt gừng.

Hai người tham quan từ tầng hai mươi tư xuống tầng mười sáu, Hàn Phong đột nhiên bị một người đang đi hấp tấp đâm phải từ phía sau. Đó là một người đàn ông đeo kính gọng vàng, tuổi tác trên dưới ba mươi, ngoại hình toát lên vẻ lịch thiệp nho nhã, tay xách một cái hòm lớn, đâm phải Hàn Phong liền vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi anh, xin lỗi anh.”

Hàn Phong gạt đầu, đợi người đó đi rồi mới hỏi Phan Khả Hân: “Sao, tòa cao ốc này còn có cả bệnh viện cơ à?”

Phan Khả Hân bảo: “Làm gì có, ý anh là gì?”

Hàn Phong trầm nghĩ, nói: “Không có gì, thấy cô bảo trong đây có nhiều công ty như thế, nhân viên lại đông, tôi băn khoăn sao họ không mở lấy một phòng khám nên hỏi thôi.” Anh ta nhìn theo người vừa va phải mình, rõ ràng cái hòm người ấy xách theo là hòm thiếc bị y tế chuyên dụng cho bác sĩ, thông thường chỉ có bác sĩ ra ngoài cấp cứu mới dùng đến thứ này.

Phan Khả Hân nhận ra Hàn Phong vẫn không nói thật, lại bĩu môi nói mát: “Ra về thần bí.”

Hàn Phong chỉ cười. Đi hết một vòng, dạo khắp tòa cao ốc, hai người từ tầng hai mươi tư đi xuống cổng chính, Hàn Phong đang buồn chán thì thấy phía trước có người hỏi đường. Một người đàn ông trung niên hỏi bảo vệ gác cổng: “Xin hỏi có phải sở Dân chính trong đây không?”

Bảo vệ nói: “Không phải, anh tìm nhầm rồi, đi lên trước rồi rẽ trái.”

Hàn Phong sực nghĩ ra gì đó, hỏi Phan Khả Hân: “Ồ đây gần sở Dân chính ư?”

“Đúng vậy, ngay bên cạnh.”

“Hay lắm, chúng ta sang đây xem đi.”

“Đi xem gì?”

“Đi điều tra về người mất tích.” Hàn Phong vừa nói vừa nở một nụ cười thần bí.

Nửa tiếng sau, nhân viên tiếp tân gọi điện, nói Đình Nhất Tiểu đã về, bọn Hàn Phong lập tức quay lại văn phòng của Đình Nhất Tiểu, bên trong chỉ có mình hắn. Đình Nhất Tiểu mặc một bộ vest mới hiệu Pierre Cardin, thắt cà vạt Goldlion, kính mắt đã thay sang loại gọng nhỏ viền đen, trông vẻ bề ngoài càng thêm nghiêm túc. Hắn ngồi đó, đưa tay ra hiệu mời ngồi, im lặng một thoáng rồi điềm đạm cất tiếng: “Tôi vừa ra ngoài có chút việc, nghe nói cảnh sát tới tìm muốn hỏi vài chuyện nên tạm để khách hàng chờ một lúc, xin mời, các vị muốn hỏi tôi điều gì?”

Hàn Phong nói: “Luật sư Đình đã thăng thần thể thì tôi cũng không vòng vo nữa, nói thật với anh, hôm qua chúng tôi đã bắt được tên điên trốn khỏi viện tâm thần Trung Cổ Sơn, cũng chính là kẻ gần đây làm náo loạn cả thành phố.”

Đình Nhất Tiểu nhíu mày suy nghĩ một thoáng rồi kinh ngạc thốt lên: “Là kẻ đó sao, đã bắt được rồi! Nhưng báo chí chẳng phải vẫn đưa tin hiện đang giới nghiêm, nhắc nhở dân chúng ban đêm không được một mình ra ngoài đấy sao?” Hắn vừa nói vừa chỉ tay vào tờ báo trên bàn.

Hàn Phong để ý thấy bên tay trái Đình Nhất Tiểu, ngay cạnh màn hình máy tính đặt một tờ Hải Giác nhật báo, vừa được giao tới sáng nay. Anh ta nói: “Đây là vì phía cảnh sát vẫn còn đang thẩm vấn, vẫn chưa xác định liệu có còn tên tội phạm nào mang vũ khí nữa không nên chưa thể tiết lộ tin này ra đại chúng, mong rằng luật sư Đình cũng có thể giữ bí mật.”

Đình Nhất Tiểu sững người, tiếp đó gạt đầu ngay: “Nhất định rồi nhất định rồi, cảm ơn cảnh sát các anh đã tín nhiệm tôi như thế. Có điều, các anh đến đây hôm nay là muốn tìm hiểu chuyện gì?”

Hàn Phong lại nói: “Trên thực tế, kẻ này là công nhân công ty xây dựng Phúc Hưng, theo như hắn khai, từ ba năm trước hắn đã rời khỏi công ty xây dựng Phúc Hưng, nhưng công ty lại mới chỉ chấm dứt hợp đồng lao động với hắn cách đây một năm. Điểm này, chúng tôi hy vọng luật sư Đình có thể phối hợp điều tra một chút.”

Đình Nhất Tiểu vẻ như không nhớ nổi, hồi lâu sau mới vỗ trán: “À, thì ra là chuyện này! Chắc, tôi còn tưởng chuyện gì chứ, đương nhiên phải điều tra, phải điều tra.”

Đúng lúc ấy có người bỗng dưng mở tung cửa xông vào, không phải ai khác mà chính là A Bát. Gã vốn đang bưng bưng tức giận, nhưng vừa bước vào cửa trông thấy bọn Hàn Phong ngồi đó lập tức bình tĩnh trở lại, còn giúp Đình Nhất Tiểu rót nước, chấp tay sau lưng đứng thẳng như vệ sĩ. Đình Nhất Tiểu lại trầm ngâm giây lát, cười nói: “Cậu em họ tôi tính tình nóng nảy, làm gì cũng hùng hùng hổ hổ vậy đây, anh xem vào phòng cũng không thèm gõ cửa.” Đoạn bảo A Bát: “Dạy cậu bao lần rồi, trước khi vào phải gõ cửa mà cậu không nghe.” Nói rồi lại quay sang bọn Hàn Phong: “Chắc, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? À, phải rồi, thám tử Hàn, đúng chứ, là thế này, cả nhân tôi, anh biết rồi đấy, tôi lúc nào cũng bận rộn, nhưng lại rất hứng thú với việc mở công ty. Thế nên tôi thích mua lại mấy công ty sắp phá sản, rồi cứu lấy chúng, làm vậy tôi cảm thấy rất hài lòng với bản thân. Trên thực tế, sau khi mua lại những công ty ấy, bản thân tôi hoàn toàn không quản lý mà vẫn tiếp tục làm công việc chính của mình, mời người quản lý cũ của mỗi công ty giúp mình lo liệu, chỉ tự mình đưa ra quyết sách phương hướng mà thôi.”

Hắn ngừng lời rồi nói tiếp: “Có phải dài dòng quá không? Nhưng tôi không nói thế thì e các anh không hiểu. Lại nói tên điên kia chính là một ví dụ, lần trước các đồng chí bên sở Công an tới điều tra tôi cũng trình bày với họ rồi. Tôi mua lại công ty ấy đã từ ba năm trước, kẻ kia cũng rời công ty đúng thời gian ấy, nhưng khi tiến hành giao nhận, người phụ trách thống kê nhân số lại mắc sai sót. Anh thấy đấy, kẻ kia vốn không hề đi làm ngày nào mà chúng tôi cũng đâu biết, hàng ngày còn theo lệ thường đóng đều bảo hiểm cho hắn nữa, tiền lương của hắn thì bị quản lý công ty ngấm ngầm ăn bớt, tham ô suốt hai năm. Về sau chúng tôi điều tra ra, bèn cho tay quản lý ấy thôi việc, đồng thời yêu cầu anh ta hoàn trả công quỹ, khoảng thời gian ấy chúng tôi cũng tìm thấy gã công nhân kia trong viện tâm thần.”

Hàn Phong nói: “Vậy nói tức là, cấp quản lý của công ty xảy ra chút vấn đề, lần này hắn vác súng đi giết người không hề liên quan đến các anh?”

Đinh Nhất Tiểu cúi đầu ngẫm nghĩ, tức thì nói: “Khi trông thấy hắn trong bệnh viện, chúng tôi còn rất thương cảm cho hắn, dù gì cũng là người làm lâu năm, chúng tôi đã giúp hắn chi trả một phần chi phí điều trị, nhưng về sau, giữa chúng tôi quả thật không còn phát sinh bất kỳ quan hệ gì nữa. Còn về chuyện hắn làm sao trốn khỏi viện tâm thần, làm sao cầm súng giết người, chúng tôi càng không hay biết. Điểm này thì hoàn toàn nghiêng về phía cảnh sát điều tra bất cứ lúc nào, tôi có thể thông báo với người quản lý bên công ty xây dựng Phúc Hưng, để anh ta đốc thúc phối hợp điều tra.” Nói đoạn, hắn nhìn đồng hồ.

Hàn Phong cười bảo: “Được, đã thế chúng ta nên giữ liên lạc, anh yên tâm, chúng tôi nhất định điều tra rõ chân tướng sự việc. Tờ báo này, anh đã đọc chưa?”

Đinh Nhất Tiểu đáp: “Tôi đọc rồi, anh cứ cầm xem đi.” Hàn Phong đứng dậy, giơ tay trái bắt tay Đinh Nhất Tiểu, Đinh Nhất Tiểu lại giơ ngay tay phải, Hàn Phong giữ nguyên tư thế một lúc, rồi cuối cùng cũng giơ tay phải.

Sau khi rời khỏi văn phòng luật, đứng trước cửa cao ốc Thiên Nguyên, Hàn Phong ngập ngừng: “Tôi nghĩ, tự mình...”

Phan Khả Hàn hiểu ý, liền nói: “Giờ các anh xử lý vụ án cũng bận rộn, mà tôi sắp tới cũng phải đi Thượng Hải đưa tin về một vụ triển lãm, thế này đi, sau khi các anh giải quyết xong vụ án này, tôi lại tới làm chuyên đề độc quyền, có được không?”

“Vậy cũng được, tới lúc đó cô không tới tìm tôi, tôi cũng sẽ đi tìm cô.”

Phan Khả Hàn tủm tỉm cười, bảo: “Huyền thuyên. Có cần tôi lái xe đưa anh về không?”

“Không cần đâu, tôi... qua bên này một lát.”

“Được rồi, nhớ đấy, kết án là phải gọi báo tôi đầu tiên. Tôi đi trước đây.”

Hàn Phong đột nhiên nhớ một chuyện: “Ày, đợi đã.”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Phải rồi, nếu cô có thời gian, có thể lưu ý giúp tôi cái mỏ khoáng đó không? Chính là chỗ lần trước chúng ta tới ấy.”

“Chỗ đó á?”

“Đúng, nếu cô có thời gian thì năng đến đó xem xem bọn chúng chuyển thứ gì từ trong ra, nếu phát hiện được gì bất thường nhớ báo với tôi, chỉ báo cho mình tôi thôi, những người khác đều không được.”

Phan Khả Hàn ngẫm nghĩ, bảo: “Được, tôi sẽ đề ý giúp anh. Đến lúc đó tôi tìm anh ở đâu?”

Hàn Phong cười cực kỳ gian xảo: “Đến nhà tôi, tôi đợi cô.”

Nhìn Phan Khả Hàn lái xe đi rồi, Hàn Phong mới đứng định đi loanh quanh một vòng, từ đầu kia đường đi lên tòa nhà đối diện cao ốc Thiên Nguyên, bọn Lý Hường cũng đang ở đây. Hàn Phong sử dụng thẻ từ vào phòng giám sát, bảo Lý Hường: “Sức khỏe anh thế nào? Xem ra gã ta ra tay cũng không mạnh lắm nhì.”

Lý Hường hỏi: “Thế nào? Tên lùn ấy có vết thương nào trên tay không?” “Không, chắc anh nhớ nhầm rồi, nếu là sai tay hay gãy tay thì nhìn bên ngoài không rõ được. Qua tư thế rót nước có thể thấy gã rất thận trọng, có đau tí chút cũng không thể nhận ra.”

Lý Hường thờ dãi, rất buồn lòng về chuyện thất thủ hôm qua. Hàn Phong khuyên nhủ: “Cũng đâu có gì, kẻ cả trên người gã có vết thương rành rành đi chẳng nữa, bọn chúng vẫn có thể đổ vấy sang chuyện khác. Giống như vụ Hồng A Căn kia, Đinh Nhất Tiểu chẳng phải rất có lý sao, lúc chuyển giao tiếp nhận là sơ suất, người quản lý muốn đút túi thêm khoản lương, thế là dẹp yên vụ này rồi, anh còn có thể nói gì được nữa?”

“Thằng cha này phui tội cũng sạch thật đấy, như thế chuyện này đâu còn chút can hệ nào tới bọn chúng nữa.”

“Phải rồi, buổi sáng trước khi tôi đến Đinh Nhất Tiểu ra ngoài lúc nào?”

“Lúc 8 giờ hắn ra ngoài với A Bát, chính là lúc anh và trưởng phòng Lãnh tới bệnh viện ấy. Nhưng theo người phụ trách theo dõi báo về, bọn họ không hề thấy Đinh Nhất Tiểu và A Bát rời khỏi cao ốc Thiên Nguyên, cũng không thấy bọn chúng quay về.”

“Nói vậy tức là, trong gần một tiếng đồng hồ, bọn chúng vẫn luôn ở trong cao ốc Thiên Nguyên, ngoài văn phòng luật kia ra, Đinh Nhất Tiểu còn thuê tầng nào trong cao ốc Thiên Nguyên nữa không?”

“Không, nếu có chúng tôi đã không chỉ giám sát ở đây.” “Nhưng hấn và A Bát lại không quay về cùng lúc.” Anh ta vén một góc rèm cửa sổ. “Bật tiếng lên, để tôi nghe xem bọn chúng đang nói gì.”

Đinh Nhất Tiểu: “Tôi chỉ đi có một lúc, cậu cứ phải dính lấy tôi làm gì.” “Cậu sốt ruột, cậu sốt ruột cái gì?” “Tôi không làm gì cả, thật sự không làm gì hết!”

Hàn Phong kéo rèm lại, nói: “Có thể thấy A Bát đã tìm Đinh Nhất Tiểu mãi, và còn rất sốt ruột. Nhưng Đinh Nhất Tiểu một thân một mình muốn làm gì chứ?”

“Nhìn bề ngoài thì vẫn rất bình thường mà.”

“Đây chỉ là bề ngoài thôi, hấn nói dối. Hòn nữa còn đang giấu giếm gì đó.” “Giấu gì?” Hàn Phong đập đập tờ báo trong tay, nói: “Rõ ràng hấn chưa hề đọc báo hôm nay, nhưng lại nói là đọc rồi. A Bát xông vào phòng, điểm này thì không cần nói nữa, hấn đương nhiên phải lắp liếm; còn nữa là, lúc mới vào phòng tôi đã phát hiện tay trái của hấn đặt ở vị trí không bình thường, hấn cứ giấu tay trái suốt, lẽ nào sợ tôi nhìn ra điều gì?”

“Những điều này đúng là chúng tôi không chú ý đến.” Lý Hường nói đoạn nhìn vào kính viễn vọng. “Từ đây nhìn sang cũng không thấy được.”

Hàn Phong nói: “Lần này đi gặp Đinh Nhất Tiểu so với lần trước gặp hấn, cảm giác rất khác, rốt cuộc là có vấn đề gì nhỉ?” Anh ta ngẩng phắt đầu, bảo Lý Hường: “Lấy hết ghi âm giám sát mấy ngày nay ra đây cho tôi, phải, tất cả, không chỉ là những phần cần lưu ý đặc biệt.”

Hàn Phong nghe đi nghe lại băng ghi âm, đột nhiên đứng phắt dậy bảo: “Tôi muốn mang hai cái đĩa này về trụ sở. Anh kiếm người lái xe đưa tôi về.”

Lý Hường cười: “Chao ôi, cũng ra dáng thám tử lớn quá nhỉ. Nhưng có thể hỏi anh câu này không?”

“Nói đi.”

“Anh là người ở đâu?”

Hàn Phong cười nhe nhon: “Tôi từ địa ngục tới.”

Lý Hường biết có hỏi cũng không ra, lắc đầu.

Hàn Phong ngồi trên xe đọc báo, đọc mãi đọc mãi, mắt anh ta lại sáng lên. Trong tờ báo có một tin tức cực kỳ bất ngờ.

Trụ sở phòng Cảnh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn đang bận giao nhận công văn thì Hàn Phong lao vào văn phòng ông, vút xoạch tờ báo lên bàn, hỏi: “Thế này là sao?”

Lãnh Kính Hàn trông thấy ngay tiêu đề tin trang nhất, “Đêm qua Hải Giác tiến hành nổ định hướng thành công một tòa nhà hư hại”, phía sau là một cột tin lớn, tiêu đề “Trực thăng thực thi nhiệm vụ của Hải Giác xảy ra tai nạn do trục trặc máy móc, phi công kịp thời nhảy khỏi buồng lái.”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, hỏi: “Làm sao? Chúng tôi chỉ làm được ngần ấy thôi, chẳng lẽ cậu còn muốn truyền thông thẳng thừng tuyên truyền rằng cơ quan công an giao chiến với tổ chức khủng bố chắc?”

Hàn Phong nói: “Cái tôi hỏi không phải chuyện này.”

Lãnh Kính Hàn lật tờ báo, chỉ thấy ở trang hai cũng là một tit lớn: “Phó thị trường tố cáo ngành Hành pháp lấy bạo trừ bạo, hành vi cực đoan, hoàn toàn không màng đến an toàn của đương sự.” Lãnh Kính Hàn chỉ bài báo: “Cậu nói cái này?”

Hàn Phong hừ mũi: “Cái này thì can gì đến tôi?”

“Vậy cậu muốn nói cái gì?”

Hàn Phong dí tay lên một tit báo: “tôi muốn nói đến... cái này!” Nhìn theo ngón tay Hàn Phong di chuyển, Lãnh Kính Hàn trông thấy một khung vuông nằm ở góc trang báo, là một mẫu thông cáo, nội dung bên trong viết: “Công ty trách nhiệm hữu hạn gia công cơ giới Hưng Thịnh qua đấu giá sôi nổi, đã được công ty vật liệu thép Thành An mua lại.” Một mẫu thông cáo nhỏ xíu không hề bắt mắt, dù có mua báo mà không đọc kỹ cũng rất dễ bỏ sót, nhưng được Hàn Phong chỉ ra, Lãnh Kính Hàn không khỏi bàng hoàng, công ty vật liệu thép Thành An, chính là một trong năm công ty đứng tên Đinh Nhất Tiểu!

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Chẳng phải bọn chúng đã cuốn hết linh kiện vật liệu thép của công ty Hưng Thịnh rồi ư? Sao còn phải mua lại cả công ty?”

Hàn Phong siết chặt nắm tay: “Rất đơn giản, bọn chúng mua lại nhà xưởng, chẳng phải có thể sản xuất ra càng nhiều linh kiện sao? Vấn đề là, bọn chúng rốt cuộc muốn sản xuất cái gì? Chúng ta chỉ có nửa mẫu linh kiện nhỏ, là phế phẩm. Tôi cho rằng, cần phải điều tra toàn bộ quá trình vụ giao dịch lần này.”

Lãnh Kính Hàn bèn sai Long Giai đi điều tra tình hình bán đấu giá công ty Hưng Thịnh, Long Giai liếc Hàn Phong, thấy anh ta đang mãi đọc báo, tập

trung suy nghĩ, bèn hậm hực đi ra. Lãnh Kính Hàn lại nói: “Điểm khiến tôi ngạc nhiên không nằm ở đây, Đinh Nhất Tiểu trước giờ đều bị chúng ta theo dõi sát sao, nhưng hắn lại có thể chỉ huy công ty bên dưới mua lại một công ty khác, có thể thấy việc theo dõi của chúng ta không hiệu quả nhường nào.”

“Cái này không trách ai được, chưa chắc đã là Đinh Nhất Tiểu trực tiếp chỉ huy, chúng ta từng đưa ra giả thiết, Đinh Nhất Tiểu không phải kẻ chủ mưu số một, mà chỉ là một tên hề nhỏ trên sân khấu mà thôi. Phải rồi, còn cả cái này.” Hàn Phong lấy ra hai chiếc đĩa CD, bỏ vào máy tính của Lãnh Kính Hàn. “Hai đĩa CD này, một cái là file ghi âm buổi sáng hôm lắp đặt thiết bị nghe lén, một cái là file buổi chiều, anh nghe kỹ mà xem, có vấn đề gì. Đây là đường chia tách buổi sáng và buổi chiều, anh nghe từ đây đi.”

Lãnh Kính Hàn nghe năm lượt, lấy làm lạ: “Vẫn là cùng một người nói thôi mà, có gì khác biệt đâu?”

Khóe miệng Lãnh Kính Hàn nhếch lên một nụ cười cay nghiệt: “Anh nghe lại lần nữa xem, tốt nhất là nhìn đồng hồ, chú ý nghe thời gian hắn nói.”

Lãnh Kính Hàn nghe lại một lượt, Hàn Phong nói: “Hôm nay tôi đi gặp Đinh Nhất Tiểu nói chuyện, đã cảm thấy có gì không ổn, nhưng lại không rõ vấn đề nằm ở đâu, về sau tới chỗ Lý Hường, lấy đoạn ghi âm ra so sánh mới biết đáp án.”

Lãnh Kính Hàn khó chịu nhất là Hàn Phong biết tổng đáp án mà không chịu nói, ông sốt ruột bảo: “Cậu đã biết đáp án rồi thì mau nói đi.”

Hàn Phong giơ lên ba ngón tay: “Bắt đầu từ buổi chiều hôm thiết bị theo dõi được lắp đặt, Đinh Nhất Tiểu bắt kể nói chuyện với ai đều ngừng ba giây đầu, còn trước thời điểm này, hắn là kẻ đối đáp lưu loát, tư duy nhanh nhẹn.”

Lãnh Kính Hàn lập tức mở lại đoạn ghi âm, dùng đồng hồ so sánh thời gian, quả nhiên đúng như Hàn Phong nói, ông sực hiểu ra: “Trước khi hắn lên tiếng, đều nghỉ đúng ba giây! Sợ nói sai hoặc nói lỡ lời!”

“Sau khi thiết bị nghe lén được lắp đặt, bọn chúng chỉ cần nửa ngày đã biết, trong khoảng thời gian nửa ngày này có những ai biết về chuyện ấy?”

“Không đúng, thiết bị theo dõi được lắp vào ban đêm, nhưng đến hôm sau mới bắt đầu đưa vào hoạt động, người tiết lộ thông tin có hẳn một ngày.”

“Vậy được, trong thời gian một ngày này, có bao nhiêu người biết tin lắp đặt?” Nào ngờ, Lãnh Kính Hàn lại xòe tay bảo: “Nhân viên phòng Hình sự đều biết, hôm đó cả Khả Hân cũng đến đây.”

Hàn Phong tròn mắt: “Nói vậy tức là ngoài tôi và Lý Hường, các anh đều trong diện tình nghi?”

“Sáng hôm đó hình như Lý Hường có gọi điện về trụ sở, cậu ấy cũng luôn theo sát tiến trình vụ án.”

Hàn Phong lâu bầu: “Nói đi nói lại, nhìn quanh mãi hóa ra vẫn chỉ có một mình tôi không đáng nghi.”

Lãnh Kính Hàn nhìn thẳng vào anh ta: “Tôi không loại trừ khả năng Lý Hường tiết lộ thông tin này cho cậu.”

Nét mặt Hàn Phong ủ rũ hẳn: “Tôi cứ tưởng có phát hiện mới sẽ có đột phá mới, hóa ra cũng chẳng giúp được gì.”

“Không, nhân viên lắp đặt có nói, máy nghe lén này bình thường rất khó phát hiện, phát hiện này của cậu càng chứng tỏ, trong nội bộ chúng ta quả thật có người tiết lộ thông tin. Vậy chúng ta có cần tiếp tục theo dõi nữa không?”

“Đương nhiên phải tiếp tục, ít nhất cũng khiến Đinh Nhất Tiểu không dám manh động, theo sát hắn cũng tức là khóa chặt một cánh tay của kẻ chủ mưu. Còn nữa, chuyện có nội gián tạm thời đừng nói cho bọn họ.”

“Phải rồi, Khả Hân vừa gọi điện tới, bảo cậu không cho con bé đi theo viết bài về vụ này nữa à?”

“Tôi không cho cô ấy đi theo viết bài lúc nào? Là cô ấy tự đề nghị, bảo đợi khi chúng ta giải quyết xong xuôi thì kể lại cho cô ấy toàn bộ tình tiết đầy đủ.”

“Người ta là con gái mà, đương nhiên ngại không nói thẳng với cậu, vừa rồi trong điện thoại con bé có vẻ tủi thân lắm.”

“Tôi thì nghĩ thế này, bớt một người tham dự cũng là bớt một kẻ tình nghi. Hơn nữa vụ án này đã đến mức độ không thể đi theo viết bài được nữa rồi, bằng không hôm qua anh cũng không thể gạt cô ấy qua một bên, nếu vụ nổ đêm qua mà được cô ấy viết cho một bài đặc tả thì hôm nay ở Hải Giác này đúng là long trời lở đất.”

Lãnh Kính Hàn nghĩ đã thấy sợ, bèn gật gù nói: “Mấy hôm nay vì vụ án này mà tôi mụ mị cả đầu óc, không nghĩ được chu đáo đến vậy.”

“Cũng không còn cách nào khác, đối thủ của chúng ta muốn liên tục tạo tin tức, thì chúng ta chỉ có thể che đậy tin tức ấy thôi, bởi đường hướng dư luận cực kỳ bất lợi đối với vụ án này, nói như các anh thì đây gọi là lừa gạt công chúng với thiện ý, ha ha.”

Lãnh Kính Hàn nặng nề nói: “Nhưng để công chúng sống ở một nơi nguy hiểm có thể phát sinh bất cứ lúc nào thì cảnh sát quả thật là thất trách. Chúng ta bắt buộc phải tra ra loại kẻ hoạch bọ chúng định thực hiện một cách nhanh nhất, chuyện đêm qua, dù thế nào cũng không thể để xảy ra lần nữa. Phải rồi, còn một tin nữa liên quan đến cậu.”

“Tin gì?”

“Chính là bài viết trên báo vừa rồi, các con tin hôm qua cậu giải cứu, bao gồm cả phó thị trưởng Điền, đều đã kiện cậu. Bọn họ yêu cầu cậu bồi thường phí thuốc men, phí thu nhập gián đoạn, và phí tổn thất tinh thần.”

Hàn Phong đứng dậy: “Chuyện nhỏ nhất thế này, anh giúp tôi giải quyết là được rồi. Giờ phải xem thành tích công tác từng người đội ta thế nào đã.”

Một cuộc họp nhỏ được tổ chức giữa năm người phòng Hình sự, Lưu Định Cường dựa cửa phòng giám định, Lâm Phàm ngồi trước bàn riêng, Long Giai ngồi trước máy vi tính, Lãnh Kính Hàn ngồi trên ghế văn phòng ở chính giữa, Hàn Phong ngồi trên bàn làm việc. Lãnh Kính Hàn mở lời: “Long Giai nói trước đi, cô ấy còn phải điều tra tình hình phiên bán đấu giá hôm qua nữa.”

Long Giai trình bày: “Công ty xây dựng Khai Nguyên được thành lập năm 1993, thực ra luôn là đối thủ cạnh tranh với công ty xây dựng Phúc Hưng, hiện trường hôm qua chúng ta tới chỉ là địa chỉ cũ của công ty, phần lớn trang thiết bị lẫn công nhân viên đều đã di dời sang tòa nhà mới từ hai năm trước, tòa nhà cũ này được dùng để cho thuê. Giám đốc công ty đã được ngành Công an thẩm vấn, ông ấy khẳng định không hề hay biết chuyện có đứa trẻ bị giam giữ trong tòa nhà suốt thời gian dài. Tài liệu liên quan đến công ty Khai Nguyên đều đã in ra ở đây, song tôi cho rằng không giúp ích lắm cho chúng ta.” Long Giai nói xong, đem tập tài liệu vứt cho Hàn Phong.

Đến lượt Lâm Phàm: “Cả đêm qua Đinh Nhất Tiểu chỉ ngủ ở nhà, không có tình hình gì để trình bày.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Được, cậu và Long Giai cùng đi điều tra vụ bán đấu giá công ty cơ giới Hưng Thịnh của ngân hàng Hằng Phúc hôm qua.”

Hàn Phong vẫy tay chào Long Giai: “Đi sớm về sớm.” Long Giai lườm anh ta một cái.

Lưu Định Cường nói: “Bên tôi có lẽ có thứ các anh quan tâm đây.”

Hàn Phong nhảy từ trên bàn xuống, ngồi vào ghế của Long Giai: “Ồ, anh nói nghe xem nào.”

“Hiện trường hôm qua, uy lực của quả bom kia tương đối lớn, đương nhiên, tôi vẫn luôn nghi ngờ giả thiết chỉ có một quả bom. Hiện trường hoàn toàn bị phá hủy, có thể nói là không để lại bất cứ bằng chứng gì. Nhưng chúng tôi tìm thấy một bộ xương người không nguyên vẹn ở đó.”

Lãnh Kính Hàn bàng hoàng: “Cái gì! Xương người? Không phải nói đều đã di tản rồi sao?”

Hàn Phong lại hoảng hốt kêu lên: “Liệu có phải là Lương Tiểu Đồng hay Lư Phương không?”

Lưu Định Cường đáp: “Có lẽ là người đã bị bọn phản tử khủng bố giết từ trước, hoặc là một trong số bọn chúng bị kẹt lại trong tòa nhà chưa kịp chạy trốn, vì các anh dù sao cũng đã lục soát hết được hiện trường đâu. Có điều, cái xác đã nát vụn rồi, mẫu xương lớn nhất còn sót lại cũng chỉ nặng 12 gram, ngoài phán đoán là cơ thể người ra thì không đủ để kết luận gì nữa. Hai nơi còn lại, hiện trường nổ hủy súng bắn tỉa, cũng được xử lý khá sạch sẽ, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết súng ống, chỉ để lại một đồng vật liệu hợp kim, song khối lượng hợp kim vượt quá 1500 gram, dựa trên kết quả không phục đường cong các mảnh thủy tinh sót lại sau vụ nổ thì ống ngắm quang học đi kèm súng ít nhất phải là cỡ 18x, gấp đôi loại ống 8x, thông thường.”

Hàn Phong mở máy tính, nói: “Dùng loại khủng thế, để ngắm sao chắc?”

Lưu Định Cường tiếp tục: “Còn nữa, kết quả giám nghiệm mảnh đạn phát hiện trong đồng đồ nát và vết thương của các chiến sĩ bên ta cho thấy, đạn có đường kính 12,7mm thậm chí lớn hơn, chắc là loại đạn gòn.”

Hàn Phong bắt đầu tìm kiếm trên máy tính: “Thâm hiểm thật. Theo phân tích của anh thì loại súng bọn chúng sử dụng có vẻ giống M1 của Hungary, còn súng nào lớn hơn nữa không?”

Lưu Định Cường nói: “Tìm trong kho tư liệu máy tính thì hình như là loại ấy, nhưng có thể khẳng định súng bọn chúng dùng còn lớn hơn, tầm bắn xa hơn, độ chuẩn xác cao hơn. Lần này xuất trận coi như tôi đã gặp được loại thuốc nổ mạnh mới chỉ nghe nói cũng như súng bắn tỉa cỡ lớn trước nay chưa từng biết đến.”

Hàn Phong lau bàu: “Chuyện đầu đầu nhất là bọn chúng kiếm đâu ra mấy thứ vũ khí ấy, và cả, bọn chúng rốt cuộc có bao nhiêu vũ khí?”

“Phải rồi, ở hiện trường vụ nổ hủy súng bắn tỉa, còn có vết đạn của tay súng bắn tỉa bên ta, một viên bắn trúng tường bao ngoài, một viên bắn trúng kính, nhưng hiện trường không có dấu vết gì chứng minh có người bị thương.”

Hàn Phong lướt chuột, bảo: “Khá lắm, bắn được trúng tường đã là khá lắm rồi, lúc ấy tôi chỉ định dạo tay bắn tỉa kia bỏ chạy thôi.”

“Còn một món vũ khí nữa, chính là khẩu súng lục của Hồng A Căn, sau khi lấy mẫu vân tay thì chỉ có vân tay của Hồng A Căn. Mẫu súng chắc là loại 92F-9mm của Italy. Mẫu mới nhất trong loạt súng Beretta M92, dài 217mm, nặng 0,96kg, vận tốc ban đầu 375m/s, tầm bắn hiệu quả là 50m, hộp đạn hai băng chứa được mười lăm viên.”

“Lại là mẫu mới nhất?”

“Cái này không phải, đây là mẫu năm 80.”

“Hồng A Căn nói sao? Về khẩu súng đó.”

“Hắn nói nhận được ám hiệu thông báo ra nhận súng ở một nơi trong bệnh viện, còn những chuyện khác thì không rõ. Thực ra nên gọi Lý Hường về, anh

ấy rất hiểu biết về súng ống.”

Lãnh Kính Hàn bắt lưc nói: “Một cái bẫy được lên kế hoạch tinh vi, đem qua điều động lớn là vậy mà bọn chúng cũng có thể thực hiện kín kẽ, một giọt nước không rò.”

Hàn Phong: “Chủ yếu là dựa vào bom mìn, biến hiện trường thành đồng đồ nát, muốn tìm được dấu vết hữu dụng trong đồng đồ nát là quá khó. Bọn chúng đúng là đã tính toán đủ đường, một công đôi ba việc.”

Lưu Định Cường: “Sao lại một công đôi ba việc?”

Hàn Phong: “Thứ nhất, khiến chúng ta không dám nhẹ dạ tin ngay những thông tin thu được, lòng mang tâm thế e sợ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hành động về sau; thứ hai, gây thương vong số lượng lớn cho cảnh sát, làm suy yếu lực lượng của chúng ta; thứ ba, tạo tin tức, để cảnh sát phải mệt mỏi ứng phó với phóng viên và áp lực từ mọi phía; thứ tư, đặt bẫy trong tòa nhà của đối thủ cạnh tranh, làm vậy không chỉ Đinh Nhất Tiểu vô can mà đối thủ thương mại của bọn chúng cũng bị giáng đòn.”

Lãnh Kính Hàn bổ sung: “Thứ năm, đánh đổ lòng tự tin của chúng ta, ảnh hưởng đến khả năng phân tích lý tính kết luận của bản thân cảnh sát; còn nữa, thứ sáu, khiến chúng ta bắt buộc phải điều tra, kéo dài thời gian tra án.”

Lưu Định Cường nói: “Nếu không còn chuyện gì nữa em phải đi tiến hành mô phỏng hiện trường vụ nổ và tái hiện dấu vết đường đạn đây.”

Lãnh Kính Hàn phẩy tay, chỉ còn lại Hàn Phong và ông trong căn phòng lớn trống trải, Lãnh Kính Hàn nghiêm giọng nói: “Giờ vụ án đã rơi vào cục diện bế tắc, mỗi vụ án con đều có manh mối không lẫn ra nổi, chúng ta phải chịu áp lực từ các phía, chuẩn bị ứng phó với con lũ phóng viên có thể ập tới bất cứ lúc nào. Chúng ta đang hoàn toàn ở thế bị động!” Ông nhìn Hàn Phong, hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

Hàn Phong đáp: “Suy nghĩ của tôi lại trái ngược với anh, tôi cho rằng, đây chính là lúc cục diện vụ án sắp sửa mở ra. Chúng ta đã đi qua mọi con hẻm trong mê cung, ở cuối mỗi đường đều có một cánh cửa, giờ cái chúng ta đang thiếu chính là chìa khóa để mở cửa thôi.”

“Vậy, chìa khóa là gì?”

“Trước kia tôi cho rằng, Lư Phương và Lương Tiểu Đồng chính là chìa khóa chúng ta cần tìm, nhưng giờ xem ra, bọn họ chỉ là món hàng giả, dùng để đánh lạc hướng chúng ta thôi. Chiếc chìa khóa thực sự, chúng ta vẫn chưa tìm ra.” Hàn Phong nói đoạn cúi gục đầu, bộ dáng uể oải.

Lãnh Kính Hàn khích lệ: “Sao thế? Tôi chưa từng thấy cậu hoang mang thế này bao giờ, chẳng phải lúc nào cậu cũng đầy cả rổ tự tin sao? Đây chỉ là vụ án nhỏ, chẳng lẽ cậu lại bị vụ tai nạn xe bé bằng mắt muỗi này làm khó? Cậu...” Đứng lúc ấy, có tiếng chuông reo từ chiếc điện thoại chưa từng đổ chuông trong phòng làm việc của Lãnh Kính Hàn, Lãnh Kính Hàn lập tức nhận điện thoại, Lưu Định Cường cũng từ phòng thí nghiệm chạy ra, Hàn Phong tắt máy tính, đứng dậy hỏi: “Sao? Làm gì mà căng thẳng thế?”

Lưu Định Cường thì thào: “Là điện thoại đường dây nóng, cái máy đó bình thường không bao giờ đổ chuông, hễ đổ thì trăm phần trăm là lãnh đạo cấp trên.”

“Ồ.” Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn, vẻ mặt Lãnh Kính Hàn quả nhiên rất nghiêm túc, trả lời không ngoài hai từ “vâng, rõ”. Hàn Phong vỗ vai Lưu Định Cường, cũng nhe răng thì thào: “Đêm hôm qua, anh, Lý Hường, Long Giai, ba người làm gì trên máy tính? Đùng tưởng tôi không biết nhé.”

Lưu Định Cường thật thà bật cười: “Đúng là không chuyện gì giấu nổi anh.” Lãnh Kính Hàn nghe điện thoại xong, Lưu Định Cường vội quay trở vào khu thí nghiệm, Lãnh Kính Hàn nói: “Lãnh đạo sở Công an tỉnh gọi điện tới, rất quan tâm đến vụ án này của chúng ta. Cấp trên nhận định, đây là một vụ bạo lực khủng bố có tổ chức, có kế hoạch, mức độ phá hoại cao, tình tiết nghiêm trọng, lãnh đạo hy vọng chúng ta nhanh chóng phá án, sẽ toàn lực giúp đỡ chúng ta.”

“Chắc, đây là hy vọng các anh nhanh chóng phá án, liên quan gì đến tôi. Ý nói vụ nổ đêm qua phải không, bảo bọn họ cứ phát trang thiết bị tốt nhất tới đây, chúng ta cần xe tăng! Chúng ta cần máy bay! Chúng ta cần đại bác!”

Lãnh Kính Hàn bực mình: “Có phải ra chiến trường đánh nhau đâu, cậu tưởng là chơi điện tử chắc. thôi, Tôi còn phải viết nốt ý báo cáo cuối, anh Quách bên kia đã gửi lên rồi.”

Sau bữa trưa, mấy người Long Giai mới quay về, cũng không com nước gì mà mỗi người úp một hộp mì tôm, vừa ăn vừa báo cáo công việc.

Long Giai nói: “Tôi cảm thấy, kết quả điều tra ngày hôm nay chỉ có thể miêu tả trong một câu. Đó chính là, Đinh Nhất Tiểu thông qua con đường hợp pháp, mua lại công ty gia công cơ giới Hưng Thịnh một cách hợp pháp. Giá quy định từ phía Ngân hàng là ba trăm nghìn, công ty vật liệu thép Thành An phát giá lên đến năm trăm năm mươi nghìn, tức là gần gấp đôi giá quy định, còn các công ty khác tham gia phiên đấu giá, công ty muốn mua lại Hưng Thịnh thì không có tiềm lực, công ty có tiềm lực lại không hứng thú lắm với Hưng Thịnh; bọn họ cho rằng bỏ ra ngân ấy tiền mua về một công ty phá sản thật không đáng, đương nhiên phần thắng thuộc về công ty vật liệu thép Thành An.”

Hàn Phong hỏi: “Hai người chỉ điều tra được ngân đó thôi hả?”

Lâm Phạm hỏi lại: “Anh còn muốn biết gì nữa?”

“Thế này đi, tôi hỏi, hai người trả lời. Người đại diện công ty vật liệu thép Thành An tham gia phiên đấu giá là ai? Thông tin cơ bản về người đó, chắc cũng phải có gì đó chứ?”

Long Giai đáp: “Tên là Hồ Ngân Tín, giám đốc mới nhậm chức của công ty vật liệu thép Thành An, tuổi đã gần năm mươi, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn linh hoạt, tốt nghiệp Đại học Tài vụ Quê Lâm, có kinh nghiệm quản lý lâu năm, từng làm quản lý cấp cao ở công ty Hải Thiên, lại thêm mấy năm làm trợ lý tổng giám đốc công ty Mậu Xương, nghe nói là người do Đinh Nhất Tiểu đặc biệt mời về từ miền Nam.”

“Miền Nam? Hải Nam à?”

“Chắc vậy. Chúng tôi không nghĩ đến phải điều tra chi tiết như vậy, để chiều tôi đi một chuyến nữa.”

“Không cần đâu, hừ, Hồ Ngân Tín? Hồ Ngân Tín? Hừ hừ.” Khóe miệng Hàn Phong nhếch lên một nụ cười kỳ quặc, anh ta lại hỏi: “Công ty vật liệu thép Thành An ở út tận Thiên Nhai, hai người đã điều tra thông tin về nó chưa?”

Long Giai trả lời: “Đã điều tra rồi, đây là công ty vật liệu thép mới nổi được thành lập dưới tên Đinh Nhất Tiểu, chỉ trong vòng ba năm đã có chỗ đứng vững vàng trên thị trường. Người trong ngành đều nói, chất lượng thép của Thành An rất tốt, giá cả phải chăng, chúng tôi đã đến hỏi thăm mấy thị trường giao dịch vật liệu thép quy mô lớn, hàng của Thành An luôn bán rất chạy. Nhưng do nó chỉ là một xưởng thép nhỏ nên sản lượng không cao, bình quân hàng năm chỉ tầm mấy trăm nghìn tấn, chủ yếu là thép xây dựng.”

“Ở phiên đấu giá công ty Hưng Thịnh, Thành An trả một lần bằng tiền mặt hay thanh toán trả góp?”

“Tiền mặt trả trong một lần, bằng không đã chẳng áp được giá xuống thấp thế.”

Hàn Phong lại hỏi: “Công ty Thành An chuyến này có bao nhiêu người tới tham dự phiên đấu giá? Bọn họ nghỉ ở đâu?”

“Chỉ một mình Hồ Ngân Tín. Nghĩ cũng lạ, ông ta rất kín tiếng, ở ngay khách sạn Long Hoa, là một khách sạn nhỏ gần bến xe, còn chưa được nổi hai sao.”

Hàn Phong nhắm mắt nghĩ ngợi, đột nhiên hỏi: “Hai người điều tra rõ rồi chứ? Hồ Ngân Tín thực sự dùng tiền mặt thanh toán dứt điểm một lần? Ông ta một mình xách va li tiền hay chuyển khoản qua ngân hàng? Nếu chuyển khoản thì dùng cách nào? Thật là đi một mình không? Đi bằng phương tiện giao thông gì? Đến đây lúc nào? Sau khi kết thúc đấu giá ông ta có tiếp xúc với ai? Người phụ trách chính lần đấu giá này là ai? Quan hệ giữa họ thế nào? Hồ Ngân Tín có phải đã rời khỏi Hải Giác không? Rời đi lúc nào? Đi cùng ông ta có những người nào?”

Hàn Phong một hồi đặt ra cả đồng câu hỏi, làm Long Giai và Lâm Phàm chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, lúng túng không nói nên lời. Long Giai hỏi lại Lâm Phàm: “Hồ Ngân Tín đến đây một mình phải không?”

Lâm Phàm trả lời: “Ồ, chuyện này, đúng thế.”

Long Giai lại nói: “Người phụ trách lần đấu giá này là Cao Đới Thắng trưởng phòng Nghiệp vụ ngân hàng Hằng Phúc, giữa người này và Hồ Ngân Tín có quan hệ hay không, chuyện này chúng tôi...”

Lâm Phàm nhồm nhoàm ăn xong hộp mì, lên tiếng: “Để chúng tôi lại đi điều tra, nhất định sẽ tìm hiểu rõ ràng.”

Long Giai bảo: “Cả anh cũng đi cùng đi, còn vấn đề gì có thể làm rõ luôn.”

Hàn Phong nói: “Không, tôi vừa nhớ ra một chuyện rất nghiêm trọng, phải đi thăm vấn Hồng A Căn, hai người đi đi, nhớ tìm hiểu thêm về người đại diện các công ty tham gia đấu giá còn lại, hỏi quá trình chi tiết của phiên đấu giá, nghe xem bọn họ thấy thế nào về lần đấu giá này. Nếu Hồ Ngân Tín vẫn chưa rời khỏi đây, nhất định phải tìm cách giữ ông ta lại, nếu ông ta không phối hợp, cứ cường chế về đây.”

Lâm Phàm đứng ở cửa hỏi: “Lấy lý do gì?”

Hàn Phong đáp: “Tình nghi mưu sát!”

Lãnh Kính Hàn chất vấn: “Lý do ấy mà cũng dùng bừa được hả? Cậu dựa vào đâu nói người ta dính líu đến việc giết người?”

Ngoài cửa đã nghe tiếng ô tô nổ máy, Hàn Phong nói: “Anh ta là cảnh sát hình sự lâu năm rồi, đến cái đó còn hỏi tôi, đương nhiên là tôi bịa bừa ra thôi.”

“Sao lại bắt hai người họ đi điều tra lần nữa? Cậu đang suy tính điều gì?”

“Trong chuyện này tồn tại vấn đề rất lớn, bắt buộc phải điều tra.”

“Nhưng tôi nghe mấy thông tin họ đưa ra đều rất bình thường mà, thử nói nghi vấn của cậu xem.”

Hàn Phong khôi phục lại vẻ tự tin thường thấy: “Nghĩ vấn một, Hồ Ngân Tín đi một mình, hơn nữa còn có phần kín tiếng, hoạt động đấu giá kiểu này, số tiền mấy trăm nghìn đầu phải trò đùa, giám đốc công ty nào lại một mình tham gia đấu giá chứ? Điều này không hợp lẽ thường. Hết đấu giá thành công, cần ký kết hợp đồng phải có luật sư thâm niên đi cùng, cần nghiệm thu nhà xưởng phải có nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp hỗ trợ, cần thanh toán phải có nhân viên tài vụ bên cạnh, giám đốc ra ngoài phải gặp gỡ xã giao, sắp xếp lịch trình hằng ngày cần đến một thư ký. Đi công tác bên ngoài, tiến hành giao dịch làm ăn, ít nhất phải cần có nhân tài sở hữu bốn loại kỹ năng chuyên nghiệp thấp túng, đương nhiên, có những người có thể một thân kiêm nhiệm mấy chức vụ, nhưng giám đốc thì không thể.”

Lãnh Kính Hàn ngăn người, cắt ngang: “Vì sao?”

Hàn Phong cười: “Nếu một giám đốc nắm được cả bốn kỹ năng này thì anh ta đã chẳng làm nổi giám đốc, nhiều nhất chỉ có thể làm chân thư ký mà thôi, đạo lý trong chuyện này, anh cứ từ từ mà suy nghĩ. Nghi vấn thứ hai, là vấn đề sổ sách của công ty Thành An, tuy Long Giai có nói, sp của Thành An hàng năm không quá mấy trăm nghìn tấn, vấn đề nằm ở ngay đây. Giá cả thị trường sắt thép hiện giờ, từ điểm chót vọt năm ngoái đã rơi kịch đáy, mỗi tấn vật liệu thép trượt giá ít nhất 30%, trừ đi tiền vốn, gần như không có lợi nhuận đáng kể, mà doanh nghiệp lại không thể tạm ngừng sản xuất, bắt buộc phải duy trì guồng máy vận hành liên tục. Công ty thép Thành An hiện đang trong giai đoạn làm ăn khó khăn, đừng nói là hơn năm trăm nghìn, theo tôi thấy, ngay đến ba trăm nghìn tiền vốn luân chuyển bọn họ cũng chưa chắc có ấy chứ.”

Lãnh Kính Hàn lắp bắp: “Sao... sao cậu biết?”

“Tin tức có nói cả mà, anh không xem à? Còn điểm nghi vấn thứ ba.”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên: “Vẫn còn điểm thứ ba?”

“Thứ ba, chính là người này, giám đốc công ty thép Thành An, ông ta không nên mang họ Hồ.”

Lãnh Kính Hàn không hiểu: “Họ Hồ thì làm sao?”

Hàn Phong cười khẩy: “Còn nhớ không, khi vụ án mới bắt đầu, có một vị họ Hồ từng xuất hiện, còn lừa cả tôi nữa, cái tay đó hút một loại thuốc có mùi tinh dầu rất cổ quái, đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ.”

Lãnh Kính Hàn kêu lên thất thanh: “Hồ Kim Thành! Hồ Ngân Tín; Hồ Kim Thành, Hồ Ngân Tín. Cậu bảo hai người này...”

Hàn Phong tiếp lời: “Hy vọng không phải một người.”

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm: “Năm mươi tuổi, tuổi tác cũng khá ăn khớp, nếu thật là hấn ta...”

“Nếu thật là hấn ta thì công ty thép Thành An thực ra không hề cử người đến Hải Giác, mà người đó vẫn luôn ở Hải Giác, đợi sau khi được bổ nhiệm làm giám đốc công ty Thành An mới ra mặt tham gia đấu giá, một khi thành công, hấn có thể lập tức rời Thiên Nhai giữ chức giám đốc rồi. Bản thân hấn đã chính là nhân viên tài vụ, hấn là lần này tới Thành An sẽ giúp ích được nhiều cho tình hình tài vụ của công ty này.”

“Nếu thật là Hồ Kim Thành thì hấn đóng vai trò gì trong vụ án này?”

“Chắc là sau này mới gia nhập, con người này bề ngoài trông rất thật thà, thực ra lòng dạ thâm độc, công ty thép Thành An có lẽ chính là thù lao trả cho hấn. Địa vị hấn trong tổ chức này rất thấp, được nắm giữ công ty Thành An coi như đã là hậu lắm rồi. Mới đầu hấn chỉ phụ trách vẽ ra một lời nói dối thiện ý, xem ra hiện giờ đã có tác dụng mới. Tôi từng nói, đối thủ của chúng ta dùng người rất có cân nhắc mà, mỗi một quân cờ đều được y phát huy tối đa công việc.”

Lãnh Kính Hàn nhíu mày: “Thế này thì vụ án chẳng phải càng phức tạp hơn sao? Quanh đi quẩn lại, rốt cuộc y muốn làm gì?”

Hàn Phong lạnh lùng nói: “Nếu chúng ta biết y muốn làm gì, thì trò chơi này coi như y thua rồi. Nói đến đây tôi lại nhớ chuyện đêm qua tôi thảo luận với anh ấy.”

“Chuyện gì?”

“Còn nhớ hôm qua tôi nói khi không biết đi đường nào trong mê cung, cần lùi lại con đường cũ, anh đã lùi đến tận đâu không?”

“Tôi lùi đến thời điểm Lâm Chính chết, nếu còn lùi nữa thì cái chết của Lương Hưng Thịnh, còn sau đó nữa thì hết rồi.”

“Phải, chính là cái chết của Lâm Chính. Đây chính là lý do ban đầu để các anh thành lập tổ chuyên án này, cũng là câu đố khó giải đầu tiên hung thủ đặt ra cho chúng ta. Đầu tiên cái chết của Lâm Chính được hấn thiết kế tinh vi, khiến chúng ta tìm nguyên nhân cái chết mà không ra manh mối nào. Tiếp đó mối quan hệ giữa Lâm Chính và Lương Hưng Thịnh lại được lộ ra trong tình huống vô cùng ngẫu nhiên, trong vụ án này chúng ta vấp phải hai câu đố: một, vì sao Lâm Chính lại chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh; hai, trước khi chết Lâm Chính đã nói chuyện điện thoại với ai, vì sao anh ta phải đi đường quốc lộ cũ. Tôi tin rằng, giải được hai câu đố này sẽ giúp ích rất nhiều cho toàn bộ vụ án.”

“Nói thì rất đơn giản, nhưng chúng ta không hề có chút manh mối nào, giống như hiện giờ, rõ ràng nắm được rất nhiều manh mối nhưng vẫn không biết tên hung thủ đứng đằng sau rốt cuộc muốn gì trò gì. Lần nào cũng đợi hấn ra tay rồi ta mới đi phân tích tình tiết vụ án, thu dọn tàn cục.”

“Không, hôm qua tôi đã nghĩ cả đêm, lời anh nói đã dẫn dắt cho tôi. Ở vụ án của Lâm Chính, chúng ta vẫn luôn có một manh mối quan trọng, nhưng vì đủ mọi nguyên nhân vẫn chưa tiến hành điều tra, tôi không rõ những nguyên nhân ấy liệu đến giờ có còn làm phiền anh không?”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Ý cậu là?”

Hàn Phong nói: “Trương Nghệ và Lâm Phàm, bọn họ từng...”

Lãnh Kính Hàn sực hiểu ra: “Điều tra tổng bộ tập đoàn Hằng Phúc đặt ở Thiên Nhai!”

Này thì Google [Bot] không thanks! images

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Type: thanhloan2909

Hàn Phong nói: “Đúng vậy, bởi Lâm Chính chỉ là một giám đốc chi nhánh trực thuộc tổng ngân hàng Hằng Phúc, Thiên Nhai lại cách chỗ chúng ta tương đối xa, cộng thêm nhân tố đủ mọi mặt mà chúng ta không hề chú trọng đến việc tiến hành điều tra cấp lãnh đạo của tập đoàn Hằng Phúc ở Thiên Nhai. Hiện giờ mọi manh mối đều dẫn đến ngõ cụt, tôi mới nhớ ra chỉ còn lại manh mối này thôi, cần phải đi Thiên Nhai điều tra mới có khả năng giải được câu đố vì sao Lâm Chính lại chuyển nhượng 5% cổ phần cho Lương Hưng Thịnh và vì sao Lâm Chính phải đi con đường cũ kia. Hơn nữa, số lần Thiên Nhai xuất hiện trong tầm ngắm của chúng ta càng lúc càng nhiều, lần đầu, chúng ta nghi ngờ người của phòng Cảnh sát giao thông Thiên Nhai chặn xe cộ qua lại, nhưng rồi bọn họ bị sát thủ Mạ Đen giết hại, manh mối cũng đứt lún từ đó, lần hai, vợ Lâm Chính cho biết Lâm Chính luôn tới Thiên Nhai mỗi tuần một buổi, lần ba, trong năm công ty đứng tên Đinh Nhất Tiểu, công ty hữu hạn vật liệu thép Thành An được đặt ở Thiên Nhai, vì nguyên nhân thời gian, chúng ta vẫn chưa thể điều tra đến đó; lần bốn, chính là sự xuất hiện của giám đốc công ty Thành An ở phiên bán đấu giá, đây cũng là việc chúng ta hoàn toàn không ngờ đến. Hiện giờ chúng ta không thể làm theo quy tắc cũ, mỗi điều tra xem bọn chúng định làm gì, mà phải chuyển hướng tư duy, cần tự đặt câu hỏi chúng ta có thể làm gì, và chúng ta còn chưa làm gì”

Nói đến đây, Hàn Phong đi tới vỗ vai Lãnh Kính Hàn “Lần trước bọn Lâm Phàm quay về, tôi đã đề nghị anh nghĩ cách lấy được quyền điều tra ngân hàng Hằng Phúc, anh đã tiến hành chưa?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Đã nộp báo cáo lên rồi nhưng không được lời nào có trọng lượng nên chuyện này cứ kéo lê thế mãi. Cậu đừng tưởng ai cũng như cậu, chỉ cần khua môi múa mép, chúng tôi còn phải làm biết bao nhiêu công việc thực tế. Như chuyện này, tôi muốn đề xin, đầu tiên phải điền bảng biểu, giải thích rõ nguyên nhân, sau đó đợi cấp trên phê duyệt, rồi đợi cấp trên của cấp trên lại phê duyệt, cậu không có chứng cứ đánh thép nào chứng minh công ty bọn họ đag xây ra biến cố trọng đại hoặc một lãnh đạo nào đó trong công ty thuộc diện tình nghi nghiêm trọng thì mấy doanh nghiệp đầu tàu được nhà nước chống lưng đó không phải nói đúng là đúng vào được đâu. Ngân hàng Hằng Phúc lọt vào top 10 trong các ngân hàng nước ta, là doanh nghiệp trọng điểm bồi dưỡng cấp quốc gia, dẫn đầu các ngân hàng tư nhân cổ phần, hơn nữa còn cách chúng ta 800km, tôi làm sao thuyết phục được cấp trên cho chúng ta đi điều tra?”

Hàn Phong nói: “Tôi có cách này, chúng ta cứ nói đã nắm được đầy đủ bằng chứng, một cán bộ cấp cao nào đó của tập đoàn họ tham ô công quỹ.”

Lãnh Kính Hàn chắc lưỡi: “Cái gì! Cậu nói vậy nói bạ gì thế! Cậu có chứng cứ gì? Chẳng phải là cái mồm nói bừa thôi sao? Nếu điều tra không phát hiện được lãnh đạo nào tình nghi, mà cái chết của Lâm Chính cũng không liên quan đến tổng bộ tập đoàn thì cậu bảo tôi ăn nói thế nào, thông tin sai lạc à?”

Hàn Phong bảo: “Anh sợ cái gì? Muốn thâm nhập nội bộ Hằng Phúc, bắt họ phối hợp điều tra, thì phải tìm thấy một lý do chứ. Anh trông Mỹ đánh Iraq chẳng phải cũng đổ cho Iraq có vũ khí hạt nhân sao?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu phủ nhận, mắt Hàn Phong chợt lóe lên, anh ta đã có một cách hay. Hàn Phong cười bảo: “Anh phụ trách nghĩ cách, tôi thăm vấn Hồng A Căn đây.”

Hàn Phong bắt đầu một mình thăm vấn Hồng A Căn, chỉ có anh ta và Hồng A Căn ngồi trong phòng, mặt đối mặt trao đổi, không ai biết họ đag nói chuyện gì, hàn Phong không cho ai vào phòng, cả Lãnh Kính Hàn cũng không. Bọn họ nói chuyện rất lâu, hai người Long Giai đi điều tra về Hàn Phong vẫn chưa ra khỏi phòng. Đến khi Hàn Phong đi ra, anh ta hoàn toàn là một con người khác, giống như một kẻ mò vàng tìm ra chính xác mạch vàng, đóm lửa trong mắt Hàn Phong lại bắt đầu cháy bập bùng.

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu hỏi được gì rồi? Sao thăm vấn lâu thế? Bọn Long Giai đợi cậu suốt từ nãy giờ đây.”

Hàn Phong nói: “Tôi nghĩ tôi đã có được điều mình muốn rồi. Bây giờ chúng ta đang đứng cùng một đường chạy với hung thủ. Hừ, biết được luật chơi thì quyền chủ động trò chơi này đã nằm trong tay chúng ta, không còn phải nghe theo ai nữa.”

Ai nấy đều ngờ ngác, không ai hiểu Hàn Phong đang nói gì. Hàn Phong lại nói: “Xem thường ta à, để ta cho ngươi nếm mùi lợi hại.” Rồi anh ta như sực tỉnh: “Ồ, Long Giai, Lâm Phàm, hai người về rồi à, thu được tin tốt gì nào?”

Long Giai nói: “Quả nhiên có vấn đề, vừa rồi chúng tôi đã trao đổi với trưởng phòng, sự việc quả thật quá ly kỳ. Hồ Ngân Tín đã rời khỏi Hải Giác từ chiều qua, ông ta đúng là đi một mình, nhưng không hề tra được ghi chép hành trình, có thể là đi xe công, hoặc cũng có thể như anh và trưởng phòng suy luận, ông ta vốn dĩ ở ngay Hải Giác. Kỳ lạ nhất vẫn chưa phải chuyện này, theo tiết lộ từ những người tham gia đấu giá, thì nhất định có chuyện móc ngoặc gian dối, công ty Hưng Thịnh vốn không hề đáng ngần ấy tiền, công ty thép Thành An sở dĩ đưa ra giá cao vượt ngưỡng như thế hoàn toàn là có ý tranh lấy được. Hơn nữa, bọn họ không hề bỏ ra một cái tiền nào. Công ty Thành An lấy danh nghĩa Đinh Nhất Tiểu, vay một khoản tiền ở ngân hàng

Hằng Phúc, rồi dung tiền vay ấy để đầu giá công ty Hưng Thịnh, làm vậy thực quá khôi hài.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Ai cũng biết, công ty Hưng Thịnh vì khoản nợ với ngân hàng Hằng Phúc, sau khi tuyên bố phá sản mới bị ngân hàng Hằng Phúc bán đầu giá để gán nợ xấu, nhưng Hằng Phúc lại có một công ty khác vay tiền để mua lại doanh nghiệp phá sản này, đây chẳng phải là tự lấy đá đập vào chân mình hay sao? Dùng tiền của mình mua công ty mình muốn bán đi, thế là thế nào?”

Long Giai nói: “Giám đốc chi nhánh mới của ngân hàng Hằng Phúc được tổng bộ điều tới, tên Vương Ngọc Quốc, năm nay bốn mươi ba tuổi, quê quán Quảng Châu, từ trước vẫn đảm nhận chức giám đốc nghiệp vụ ở tổng bộ, có vẻ chưa từng phát sinh bất cứ quan hệ nào với Đinh Nhất Tiểu. Chúng tôi cũng không hiểu sao ông ta lại đồng ý cho Đinh Nhất Tiểu vay tiền? Lại còn là khoản vay không lãi không thể chấp.”

Hàn Phong cười khẩy: “Lời đầu tiên cáo ra rồi. Lệnh này đến từ tổng bộ, là lãnh đạo ngân hàng Hằng Phúc có mối quan hệ với Đinh Nhất Tiểu. Cũng mới vừa này, tôi đột nhiên hiểu ra ột chuyện, tên hung thủ đứng sau tất cả, rất có thể là lãnh đạo cao cấp của ngân hàng Hằng Phúc.”

Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt: “Sao lại đột nhiên liên hệ đến tận đó?”

Hàn Phong đáp: “Thứ nhất, có thể ép Lâm Chính chuyển nhượng cổ phần cũng như nghĩ cách bắt anh ta đi đường quốc lộ cũ, cơ hội này nằm trong tay lãnh đạo ngân hàng Hằng Phúc; thứ hai, bất kể ai nắm được sổ cổ phần kia của Lương Tiểu Đồng, muốn bán tháo ra điều sẽ gây nghi ngờ, trừ phi...”

Lãnh Kính Hàn tiếp lời: “Trừ phi bản thân người đó chính là lãnh đạo cấp cao ngân hàng Hằng Phúc, vì lãnh đạo cấp cao có không ít người có cổ đông lớn, bọn họ là người nắm giữ nhiều cổ phiếu nhất, nên đợi khi ngân hàng Hằng Phúc tiến hành điều phối cổ phần, bọn họ bán ra một phần cổ phiếu sẽ không hề bị người khác nghi ngờ!”

Lãnh Kính Hàn đưa tay ôm trán: “Thế mà không nghĩ ra sớm”

Hàn Phong tiếp tục: “Thứ ba, cũng chỉ có bọn họ biết rõ lúc nào ngân hàng Hằng Phúc tiến hành cải cách cổ phần, thế nên mới đầy tự tin chơi trò chơi thời gian với chúng ta; thứ tư, có ngân hàng hậu thuẫn, bọn họ đương nhiên có thể vùng tiền không cần suy nghĩ, đừng nói là lập năm công ty dưới danh nghĩa Đinh Nhất Tiểu, mà coa lập anwm mười công ty cũng không thành vấn đề. Đúng rồi, giờ đã là sáu rồi đấy”

Lãnh Kính Hàn: “Tôi sẽ lập tức nặn một bản báo cáo, nhất định phải thuyết phục cấp trên bật đèn xanh cho chúng ta, vụ án này can hệ quá rộng, không điều tra không được.”

Hàn Phong cười bảo: “Nên thế này từ sớm mới phải, ha, nghe Lâm Phàm nói bên tập đoàn có cô nữ ủy viên hội đồng quản trị cũng khá xinh, nhất định phải đi gặp mặt xem sao.”

Long Giai vốn đang nghe rất hào hứng, đột nhiên sa sầm nét mặt, hừ một tiếng. Hàn Phong làm mặt nhe nhồm: “Nếu không có gì bất trắc thì ngày mai chúng ta có thể đi Thiên Nhai được rồi, giờ chúng ta nên làm một bữa ra trò, sau đó thoải mái đánh một giấc.”

Long Giai nói: “Đang lúc căng thẳng thế này mà anh vẫn chỉ biết ăn với ngủ, cẩn thận đầy bụng chết đấy.”

Lãnh Kính Hàn bật cười, ông biết, Hàn Phong chỉ thế này những lúc đã dự liệu đầu vào đấy.

Hàn Phong hừ mũi bảo: “Tiếc là Long Giai nghèo quá, không thì cũng có thể qua lại.”

Long Giai nghiêng rang, nghiêng lợi: “Ai thèm”

Hàn Phong lại nói: “Chắc, xem ra chỉ có đi với em Hàn của tôi thì mới có cơm ăn thôi.”

Long Giai siết chặt nắm đấm: “Anh muốn ăn đòn phải không?”

Hàn Phong chỉ kịp kêu lên: “Áy đừng...” nhưng đã chậm một bước.

Long Giai thấy đỉnh đầu hàn Phong nhô lên một cục, bèn nói về vô tội: “Sao anh không tránh?”

Hàn Phong cắn răng cam chịu: “Tôi tránh rồi nhưng không kịp. Đã bảo cô đừng có lần nào cũng dùng lực đánh tôi như đánh kẻ thù nữa mà, lại còn đánh vào đầu tôi nữa, hông đầu thì biết làm sao?”

“Xin lỗi nhé, tôi cố ý đấy. Ai bảo anh không tránh.”

Hàn Phong hét lên: “Tôi tránh rồi đấy thôi.”

Lâm Phàm đứng bên cạnh làm chứng: “Anh ấy tránh rồi, nhưng vừa mới động đậy thì cô đã gõ xuống. Ra tay kẻ cũng hơi hiểm quá.”

Long Giai không biết nói sao. Lãnh Kính Hàn nghe mấy người trẻ cãi qua cãi lại cảm thấy rất thư thái, nhưng liền đó lại nghĩ: “Nên viết đề xuất thế nào bây giờ?”

Buổi tối, Hàn Phong không biết suy tính gì, cứ khăng khăng đòi về căn gác gỗ sập xệ kia, lý do là, chân Lãnh Kính Hàn thối. Lãnh Kính Hàn tức đến xi khói, nhưng không còn cách nào khác đành gọi hộ Hàn Phong chiếc taxi, nói rõ địa chỉ cho tài xế rồi nhìn chiếc xe lăn bánh.

Đêm đến, Hàn Phong đang mơ màng ngủ thì cảm giác có gì đó lạnh lạnh, chợt quậy trong chăn mình. Anh ta đưa tay sờ, tóm được một con rắn, miệng lầm bầm: “Con giun to thế, sao lại gnr trên giường tao, xuống đi!” rồi ném con rắn xuống giường.

Ngày hôm sau, chín giờ sáng Hàn Phong vẫn chưa mở mắt, Lãnh Kính hàn đích thân tìm đến tận cửa, ông vô cùng kích dđoonhj, đập cửa bước vào nói oang oang: “Tin tốt đây, tin tốt đây! Cấp trên đã trả lời rồi.”

Hàn Phong từ trong chăn thò đầu ra, ngái ngủ hỏi: “Trả lời cái gì?”

Lãnh Kính hàn đi qua đi lại, hăm hở xoa tay: “Yêu cầu điều tra ngân hàng Hằng Phúc của chúng ta đã được phê chuẩn rồi, sớm nay vừa có fax từ trên.”

“Thế để ăn cơm xong rồi đi, chuyện nhỏ thế này anh đâu cần kích động thế chứ?”

Lãnh Kính Hàn mỉm cười: “Tôi không ngờ lại nhanh đến thế, cái này đúng là ý trời, chúng ta định điều tra chỗ nào, liền được bật ngy đèn xanh. Nhưng giờ vẫn chưa được, tôi còn phải quay về trụ sở bố trí mấy việc.”

Hàn Phong nheo mắt: “Cái gì? Anh đi với tôi? Để Long Giai đi với tôi là được rồi, anh ở lại chủ trì đại cục đi.”

Lãnh Kính Hàn sầm mặt: “Đừng có mơ. Vụ án lần này nghiêm trọng như vậy, tôi không đích thân đi sao được. Có điều tôi vẫn không hiểu, cấp trên sao lại đột nhiên coi trọng vụ án này thế nhỉ?”

Hàn Phong vươn vai, bò dậy, nửa cười nửa không: “Mấy ngày nữa rồi anh sẽ biết.”

Bỗng nhiên dưới giường có tiếng sột soạt, Lãnh Kính Hàn giật nảy: “Cái gì đấy?”

Hàn Phong chẳng thèm nhìn, thò tay xuống giường, mò mò mấy cái, lôi ra được con rắn đem qua. Giờ nhìn rõ mới thấy đây là một con rắn nhỏ dài 30cm, toàn thân toát ra màu xanh ngọc bích nhàn nhạt, đầu hình tam giác, thè lè cái lưỡi, toát lên vẻ bí ẩn đáng sợ. Song hàn Phong lại không hề sợ nó, còn lấy ngón tay gầy gầy đầu nó, gờ ra bảo Lãnh Kính Hàn: “Trông này, tôi bắt được một con lươn àu xanh nhé.”

Lãnh Kính Hàn xanh lét mặt mày: “Mau, mau giết nó đi, lươn gì mà lươn, đây là rắn! Rắn độc!”

Hàn Phong sầm soi đầu con rắn, còn cạy cả mồm nó ra: “Đúng là rắn độc thật, còn có cả răng nọc nữa.” Anh ta cuốn con rắn thành mấy vòng quanh ngón tay không giết mà nói: “Giữ lại nuôi chơi.”

Lãnh Kính Hàn sợ đến nỗi toát mồ hôi, lại không hiểu con rắn này từ đâu ra, vì sao lại không cắn anh ta? “Cậu còn giữ lại chơi nữa! Con rắn độc này chắc chắn là có người cố tình thả vào đây, xem ra bọn chúng cũng muốn đối phó cậu rồi đấy!”

Hàn Phong dựng mấy chồng sách thành một cái chuồng vuông, thả con rắn lục vào trong, lại lấy một quyển sách dày đặt lên trên, để con rắn không thoát ra được, đoạn bảo: “Xuống dưới hỏi xem là biết ngay, con rắn này màu đẹp quá, tôi cứ giữ lại cái đã.”

Dưới tầng, Khuất Yến nói: “Hôm qua có một người tới, alf một nữ cảnh sát, cô ấy nói cậu nhờ đến lấy gì đó, nên tôi cho cô ấy lên phòng.”

Lãnh Kính Hàn sững sờ, hỏi: “Trông người đó thế nào?”

Khuất Yến nhớ lại: “Cũng không biết nữa, thi đội mũ cảnh sát, vành mũ kéo sùm sụp, tóc ngắn.”

Hàn Phong chỉ thẳng mũi Lãnh Kính Hàn, nói: “Phan Khả Hân, tôi đã bảo là cô ta rồi mà. Long Giai của tôi để tóc dài cơ.”

Lãnh Kính Hàn vặc: “Đừng có nói bừa, chứng cứ đâu, ờ, cứ tóc nagwns thì có thể kết luận là con bé à?”

“Chỉ có cô ta mới biết tôi ở đây.”

Khuất Yến lại lấy tay ước chừng bảo: “Cao đến đây.”

Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong đều ngửa đầu ra sau, ai cũng biết Phan Khả Hân không cao đến thế, chiều cao này có vẻ xấp xỉ Long Giai. Hàn Phong lại chỉ mũi Lãnh Kính Hàn: “Giày cao gót, chắc chắn là đi giày cao gót.”

Lãnh Kính Hàn cười ngao ngán, hỏi Khuất Yến: “Cô có trông rõ không, có thật là con gái không?”

Khuất Yến nói: “Ôi chao, trưởng phòng Lãnh, xem anh nói kia, chị Khuất tôi lẫn lộn ngân này tuổi đầu mà anh bảo đến trai hay gái còn không phân biệt nổi há?”

“Chuyện này đợi quay về rồi tìm hiểu, giwof cũng không có manh mối cụ thể nào, nếu thật là trong chúng ta có người của bọn chúng, bọn chúng cử bừa một người đóng giả cảnh sát là được rồi, việc gì phải sai người chúng ta đều biết. Cậu chẳng qua chỉ muốn Long Giai thoát khỏi diện tình nghi chứ gì, tôi lại chả biết tông.”

Trên đường, Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Có điều, lần này sao bọn chúng lại đặc biệt nhắm vào cậu nhỉ?”

Hàn Phong toét miệng cười đắc ý: “Nếu theo thuyết nội gián của tôi thì rất dễ hiểu. Xem ra bọn chúng đã nắm được tầm quan trọng của tôi trong vụ án

này rồi, anh đã không còn là mục tiêu số một của bọn chúng nữa. Ha ha.”

Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt, quát: “Cậu còn cuoif được nữa! Cứ tùy tiện bừa bãi như cậu chưa biết chừng lại trúng đòn của bọn chúng thật đấy. Chắc, nói đi cũng phải nói lại, biết được chỗ ở của cậu, lại còn ở tổng phòng Hình sự, liệu là ai được nhỉ?”

Hàn Phong liếc xéo ông cười bảo: “Anh chứ ai! Anh thường xuyên chạy đến chỗ tôi, đã quen cả llois rồi, ngay chị Khuất cũng biết, anh hay chiều cố chuyện làm ăn của chị ấy.”

“Cậu...” Lãnh Kính Hàn ghen hòng, Hàn Phong bật cười ha hả, chạy tít ra xa.

Về đến trụ sở phòng hình sự, Lãnh Kính Hàn vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng chuông đường dây nóng, vội chạy đi nghe. Lần này, sắc mặt ông còn nghiêm trọng hơn cả lần trước, rõ ràng đầu dây bên kia đã gác máy nhưng Lãnh Kính Hàn vẫn cầm ống nghe, hồi lâu không thốt lên lời.

Lãnh Kính Hàn đặt điện thoại xuống, nặng nề nói: “Là bộ trưởng bộ Thương mại đích thân gọi điện, báo ngân hàng Hằng Phúc là doanh nghiệp tư nhân được quốc gia hỗ trợ trọng điểm, giờ đã không còn là ngân hàng thông thường nữa, mà phát triển lớn mạnh đến độ có thể chi phối sinh kế của người dân, bộ trưởng nhắc chúng ta đến đó để điều tra cần hết sức thận trọng, phải kín tiếng, không được gây động tĩnh quá lớn, đây là vụ án có ảnh hưởng rộng, e kéo một sợi tóc mà động đến cả người. Bộ trưởng còn nói đã liên lạc với phía công an, kiểm sát Thiên Nhai, yêu cầu bọn họ toàn lực hỗ trợ chúng ta điều tra, bằng mọi cách tạo thuận lợi cho chúng ta làm việc.” Ông nhìn Hàn Phong, thì thầm “Vụ án này sao lại kinh động đến cả bộ trưởng bộ Thương mại vậy? Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Hàn Phong nhếch mép cười: “Quan tâm nhiều chuyện như thế làm gì, người ta bảo anh điều tra thì anh cứ điều tra thôi. Mau, sắp xếp những việc anh cần sắp xếp đi, rồi chúng ta còn xuất phát.”

Lãnh Kính Hàn triệu tập các thành viên còn lại trong đội, phân công: “Lý Hường, cậu và Lâm Phàm tiếp tục theo dõi Đinh Nhất Tiểu, có tình hình gì liên lạc với tôi qua điện thoại, cậu phụ trách thông báo cho Lâm Phàm luôn. Đinh Cường vẫn cần tiến hành phỏng vấn thí nghiệm, à phải rồi, Đinh Cường, bệnh viện nói để quan sát thêm một hai ngày nữa, nếu Hạ Mạt không gặp trở ngại gì có thể xuất viện giúp cậu. Nhưng nếu cậu ta có quên mất điểm nào thì cậu nhất định phải kiên nhẫn giải thích, có thể cậu ta mắc chứng mất trí nhớ ngắn quãng. Long Giai, Long Giai! Cậu đang làm gì đấy?”

Long Giai quay đầu lại, đáp: “Người bạn ở Bắc Kinh gửi cho em một phần mềm Trojan(*), họ nói từ nửa đêm hôm qua đến rạng sáng nay, Trojan này đã phát tán tin thất thiệt trên mạng, nói chủ tịch hội đồng ngân hàng Hằng Phúc ôm tiền bỏ trốn, ngân hàng Hằng Phúc đang bên bờ vực phá sản; đồng nghiệp ở Bắc Kinh pahir mất hai tiếng đồng hồ mới xóa được Trojan này, tuy kịp thời đóng server nhưng tin tức vẫn được truyền ra, giờ đang bắt đầu ầm ĩ trên mạng. Họ gửi mẫu đến nhờ em nghiên cứu, xem Trojan này làm sao vượt qua tường lửa đẩy file txt lên.”

Trojan: Loại phần mềm ác tính, không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus.

Lãnh Kính Hàn sững người, dường như hiểu ra gì đó, ông đôi ngay giọng, lạnh lùng gọi: “Hàn... Phong...”

Hàn Phong đang ở trong phòng thí nghiệm của Lưu Đinh Cường xem máy móc thiết bị, ngoái đầu đáp: “Tôi đây, đi rồi hả?”

Lãnh Kính Hàn gằn giọng: “Đừng có giả vờ không nghe thấy, chuyện vừa rồi Long Giai nói, là cậu làm đúng không?”

Hàn Phong ngờ ngác: “Anh nói gì cơ? Cái gì là tôi làm? Tôi đâu biết máy tính?”

Lãnh Kính Hàn thờ dãi ra đằng mũi, tự lấy làm nực cười, lắc đầu thâm nhủ: “Thằng nhóc này, lúc nào cũng làm việc không có quy tắc gì, nhưng lúc nào cũng được việc, hừ”

Long Giai cũng nói đỡ Hàn Phong: “Không thể nào là anh ta được, chuyện này phải cần đến cao thủ chuyện nghiệp. Đây là chương trình đơn gainr nhất mà em từng thấy mà lại phá giải được tường lửa phức tạp thế này.”

Lãnh Kính Hàn nghĩ bụng: “Đây là cô còn chưa hiểu rõ thằng nhóc này đấy thôi. Chắc” Thầm buông một tiếng thờ dai, Lãnh Kính Hàn lại nói: “Long Giai, lần trước cô mới điều tra sơ bộ các công ty của Đinh Nhất Tiểu, giờ cần điều tra thu thập bằng chứng, có thể mất nhiều thời gian hơn chút, những cũng không cần vội, cứ năng đi tìm hiểu, hỏi han thật kỹ, các ban ngành liên quan tôi đã đánh tiếng cả rồi.”

Long Giai đáp “Vâng”

Lãnh Kính Hàn gọi Hàn Phong: “Vây, chúng ta đi thôi”

Hàn Phong bước tới chỗ Long Giai, nhìn cô bằng ánh mắt chan chứa tình ý, bỗng muốn đưa tay vuốt má Long Giai, anh ta chậm chậm cựa tay ra: “Lần này đi Thiên Nhai, lành ít dữ nhiều, tương lai mờ mịt, có thể sau này không còn nhiều cơ hội gặp nhau nữa. Cô...” Hàn Phong sắp lại gần hơn: “có thể cho tôi thơm một cái không?”

Long Giai đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Hàn Phong, không đáp lời mà đợi tay Hàn Phong chìa lại gần mới đột ngột túm bằng hai tay, xoay người huých vai, đồng thời chân xoạc ra sau, tay ghi xuống, giật rồi quăng như thế, Hàn Phong khỏi phải dùng chân rồi trụ sở phòng hình sự nữa. Long Giai phúi tay nói: “Hình như anh quên tôi có đai ngũ đẳng judo”

Hàn Phong bò dậy: “Lần nào cũng bắt nạt tôi, cô cứ cẩn thận, tôi nhất định báo thù.”

Lãnh Kính Hàn vỗ vai anh ta: “Đi thôi, trong mắt cậu vụ án này đã phá xong rồi phải không? Lại bắt đầu đùa giỡn đấy”

Hàn Phong cười hi hi bảo: “Chưa xong thì cũng sắp rồi”

Thành phố Thiên Nhai, lớn hơn cũng phồn hoa hơn Hải Giác, trên đường xe cộ đi lại nườm nượp. Hàn Phong nhào người bên cửa kính xe, giống như đứa trẻ nhả kẹo lần đầu vào thành phố, nhìn ngó khắp nơi, không ngừng ồ lên thích thú, nhưng cái anh ta ngắm nghía, đa phần là mấy thiếu nữ xuân thì quần cộc áo mỏng. Hàn Phong liên tiếp reo lên: “Ô! Cô này hàng chuẩn! Oa, cô kia xinh quá, cô kia cũng xinh!” Trong lúc kích động còn chỉ huy cả tài xế: “Lái qua bên kia, lái qua bên kia, tôi không nhìn rõ” Tài xế đương nhiên không nghe lời anh ta, lái thẳng tới bên xa Thiên Nhai. Lãnh Kính Hàn nhắm mắt nghỉ ngơi, coi như không nghe thấy.

Tại sở công an thành phố Thiên Nhai, sở trưởng họ Trần, tên Dũng Quân, cũng đã ngoại ngũ tuần, mái đầu bạc trắng, da dẻ hồng hào, nét mặt nghiêm nghị, không giận mà oai, là bạn cùng khóa với Lãnh Kính Hàn. Sở phó Giang Hạo lại mới chỉ xấp xỉ ba mươi, cơ bắp như muốn bực ra dưới lớp áo sơ mi lịch sự, tuy mặt mũi hiền từ nhưng lại là tiểu diện hồ(*) của sở Công an, vô cùng nghiêm khắc với cấp dưới. Hai vị trưởng phó sở này cùng đích thân tiếp đón Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong.

(*) ý chỉ người ngoài mặt niềm nở vui vẻ nhưng bên trong sắt đá, nghiêm nghị.

Trần Dũng Quân cười nói: “Ha ha, anh Lãnh, lâu rồi không gặp! Tinh thần vẫn cứ hùng hực ấy nhỉ”

Lãnh Kính Hàn bắt tay bạn học: “Già rồi, giờ là thời đại của thế hệ tre, chúng ta ấy à, đều trong tuyến đầu nghỉ hưu rồi.”

“Sáng nay, sở trưởng Thẩm có gọi điện cho tôi, nói các anh sắp tới, bảo chúng tôi chuẩn bị, còn dặn chúng tôi không nên hỏi nhiều về chuyện vụ án, cứ tạo điều kiện thuận lợi cho các anh là được. Tôi mạo muội hỏi một câu thôi, vụ án này, rốt cuộc liên quan tới những lĩnh vực nào?”

“Liên quan tới rất nhiều lĩnh vực, tài chính, vũ khí, tổ chức phi pháp, buôn lậu, còn không biết có hàng cấm và hối lộ không nữa.”

“Liên đới rộng như thế, chẳng trách sở trưởng Thẩm yêu cầu chúng tôi bảo mật nghiêm ngặt. À, đây là Giang Hạo sở chúng tôi, chính là người từng phá vụ hàng cấm 3.11 đấy, giờ đã là sở phó rồi, hậu sinh khả úy mà.”

Lãnh Kính Hàn cũng giới thiệu: “Còn đây là Hàn Phong, trợ... trợ thủ của tôi”

Ông chỉ có thể giới thiệu như vậy. Giang Hạo chìa tay ra cười chào: “Từ lâu đã nghe Hải Giác có một cảnh sát hình sự kiểu mẫu, từng phá không ít trọng án đại án, chỉ tiếc không có duyên gặp mặt, lần trước trường phòng Lãnh đến thành phố chúng tôi thuyết giảng, tôi lại đag ở Vân Nam truy bắt bọn buôn thuốc phiện nên bỏ lỡ mất, vẫn lấy làm tiếc mãi. Hôm nay có thể kể vai hợp tác với trường phòng Lãnh thực sự là vô cùng vinh hạnh”

Lãnh Kính Hàn khiêm tốn: “Đâu có, đâu có, mọi người học hỏi lẫn nhau, lần này phải nhờ các cậu dốc sức giúp đỡ.”

Hàn Phong cũng chìa tay ra nắm lấy ta Giang Hạo, cười nói: “Từ lâu tôi đã nghe Thiên Nhai gái đẹp nhiều như mây, nổi tiếng là dẫn đầu các trào lưu, hôm nay trông thấy mới biết lời không hề giả. Chắc, sớm biết thế này thì tôi đã đến Thiên Nhai ổn định rồi.”

Giang Hạo và Trần Dũng Quân bất giác đưa mắt nhìn nhau, đều nghĩ: “Anh Lãnh làm gì cũng dứt khoát rõ ràng, yêu cầu đối với thủ hạ cũng vô cùng nghiêm khắc, không biết kiếm đâu ra tay trợ thủ này?” Lại nhìn Hàn Phong mặt mũi non nớt, cơ thể yếu ớt, nhìn thế nào cũng không giống cảnh sát, có thể là người mới chăng?

Giang Hạo nói: “Nghe nói tướng giỏi dưới trướng trường phòng Lãnh nhiều như mây, sĩ quan huấn luyện cảnh sát đặc nhiệm Lý Hường, chuyên gia bom mìn Hạ Mạt, chuyên gia đàm phán được đào tạo chính quy đầu tiên của cả nước, từng từ chối lời mời về viện khoa học trung ương Trương Nghệ, pháp y trứ danh Lưu Định Cường, nữ chuyên gia máy tính Long Giai, còn cả nghiên cứu viên MEMS(*) ứng dụng Lâm Phạm, đều là quân của trường phòng Lãnh, không biết anh Hàn đây là nhân tài chuyên ngành nào?”

(*) hệ thống vi cơ điện tử.

Hàn Phong không đợi Lãnh Kính Hàn trả lời đã nói luôn: “Tôi chuyên nghiên cứu tính người.”

“Chuyên gia nghiên cứu tính người?” Trần Dũng Quân lặp lại, hình như bản thân chưa từng nghe nói đến chuyên ngành nào như vậy?

Hàn Phong đính đạc: “Đúng vậy, bất kể phụ nữ mặc loại đồ lót nào, tôi chỉ nhìn qua là phân biệt được ngay.”

Trần Dũng Quân áy náy: “Chuyên... chuyên ngành này, có hơi hiếm gặp”

Lãnh Kính Hàn không nhịn được mắng thầm trong bụng: “Thằng oắt này!” Ông không thể dùng dằng ở đây thêm nữa, còn tiếp tục, thẻ diện của phòng hình sự Hải Giác sẽ bị Hàn Phong hủy sạch, bèn đứng dậy nói: “Vụ án này nhận được sự quan tâm từ rất nhiều nơi, hơn nữa cũng đã kéo dài một thời gian rồi, chúng tôi muốn tới ngân hàng Hằng Phúc tìm hiểu chút tình hình trước, nhanh chóng làm rõ sự thật.”

Trần Dũng Quân đồng tình: “Được. Vậy Giang Hạo, cậu đưa hai người anh Lãnh tới tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc một chuyến, nói rõ tình hình, yêu cầu bọn họ toàn lực phối hợp điều tra. Còn về vụ án tay cảnh sát giao thông Mạnh Thanh lần trước các anh tới tìm hiểu...” Ông lắc đầu nói: “Chúng tôi đã điều tra bên phòng cảnh sát giao thông, không ai biết tay cảnh sát đó liên lạc với người ngoài lúc nào, hôm đó khi đánh xe ra ngoài, hẳn cũng không nói với ai nên không tra ra được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau khi hắn ta bị giết, vụ án được chuyển giao cho cảnh sát hình sự quốc tế, lại càng không có lấy một mẫu manh mối. Giờ thì thành án thời rồi.”

“Anh đừng nản lòng, vụ chúng tôi đang điều tra bây giờ còn tập hợp đến bốn năm vụ án thói cơ, rồi sẽ có manh mối thôi.”

“Chúng tôi cũng hi vọng sớm phá án, giúp ích được cho vụ đại án bên các anh. Thôi, tôi còn có chút việc, không tiễn các anh được, nhớ tối cùng ăn bữa cơm đây!”

Lãnh Kính Hàn nhìn sang Hàn Phong, thoáng lộ vẻ áy náy, cười nói: “Tôi nay sợ không được, chúng tôi có thể sẽ phải điều tra rất lâu. Để hôm khác, tôi mời.”

“Được rồi, anh nói hôm nào thì là hôm đó, nhưng tôi nhất định phải làm trong bốn phạm chủ nhà, chỉ cần đến lúc đấy anh không viện cớ việc công bận bịu là được. Phải rồi, các anh ở đâu?”

“Chúng tôi đã có chỗ ở rồi, thế nhé, cứ quyết định thế đi.”

Giang Hạo định đưa hai người về khách sạn đã đặt trước, nhưng Lãnh Kính Hàn nói cứ tới thẳng ngân hàng Hằng Phúc. Đường Vọng Xuân, có mười bảy cửa hàng bán vàng bạc đồ ngọc, ba sở giao dịch chứng khoán, năm ngân hàng lớn của Thiên Nhai cũng tập trung ở đây, hình thành nên phố Wall của Thiên Nhai. Tòa nhà tổng bộ ngân hàng Hằng Phúc cao ba mươi tư tầng, hình dáng như một phiến ngói cong khum khum dựng thẳng, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang.

Giang Hạo đưa hai người tới phòng tiếp khách quý của tổng bộ, nhấn nhủ nhân viên ngân hàng Hằng Phúc mấy câu, để lại số điện thoại của mình rồi rời đi, vì chỉ thị họ nhận được chỉ là tạo điều kiện thuận lợi, cấp trên còn yêu cầu họ hết sức tránh những tay vào vụ án này.

Tại đây, hai người Lãnh Kính Hàn được gặp trưởng phòng chăm sóc khách hàng Vu Thành Long, tuổi tác chưa đến ba lăm, người gầy gò, mày rậm mắt sáng, sống mũi ngay ngắn, môi cười tươi tắn. Nhưng Hàn Phong thấy trên môi anh ta thường tục nụ cười giả tạo, tướng luôn cúi, thì vô cùng ác cảm.

Lãnh Kính Hàn còn chưa mở lời, Vu Thành Long bước vào cửa đã gài là: “Các anh đến rồi thì tốt quá, tin tức hôm qua thật quá hiếm ác, ai lại phao tin lãnh đạo cấp cao của chúng tôi biến thủ công quỹ. Bên chúng tôi nhất định phải tra cho ra kẻ tung tin thất thiệt, đây chính là bôi nhọ, phi báng chứ còn gì nữa. Mong các đồng chí công an làm sáng tỏ sự thật.”

Lãnh Kính Hàn nhìn sang Hàn Phong, thấy anh ta mặt mày ngơ ngác. Ông bấy giờ mới lên tiếng: “Trưởng phòng Vu, tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, chúng tôi không đến để điều tra thông tin anh vừa nói, chúng tôi từ Hải Giác tới.”

Vu Thành Long “ồ” lên một tiếng, vẻ niềm nở lập tức biến mất, song nụ cười vẫn nở trên môi: “Lần trước không phải chúng tôi đã trao đổi với hai sĩ quan cảnh sát của các vị rồi sao? Các vị còn cần điều tra gì nữa ư?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Theo như người của chúng tôi báo lại, tài liệu về Lâm Chính các anh cung cấp cho họ rất ít ỏi, trái lại, các anh còn chống đối đuổi người của chúng tôi ra ngoài.”

Vu Thành Long nói lạnh tanh: “Là thế này, tập đoàn lớn như chúng tôi có điều lệ riêng, trong trường hợp không nhận được thông báo từ lãnh đạo đầu tỉnh, chúng tôi có quyền không tiết lộ thông tin nội bộ cho bất kỳ cá nhân hay tổ chức nào. Huống hồ Lâm Chính chỉ là giám đốc một chi nhánh của chúng tôi, anh ta gặp tai nạn trong khu vực của các anh thì có liên quan gì tới tổng bộ? Tôi không hiểu sao các anh không tìm manh mối ở địa bàn của mình mà chỉ chực chờ chạy đến một nơi xa nghìn dặm điều tra án. Vì vậy tôi rất nghi ngờ, các anh rốt cuộc là tới điều tra Lâm Chính, hay tới điều tra chúng tôi?”

“Không thể nói thế được, chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu về tình hình Lâm Chính từ nhiều mặt hơn thôi, anh ta không phải là một trong mười cổ động lớn của tập đoàn các anh sao, hơn nữa cũng từng có thời gian dài công tác trong tổng bộ, anh ta...”

Vu Thành Long khó chịu ngắt lời: “Phải, Lâm Chính trước đây là một trong mười cổ động lớn, nhưng giờ thì không phải nữa rồi, vì anh ta không lập di chúc nên số cổ phần của anh ta được tập đoàn thu hồi, ngoại trừ 5% anh ta tự ý chuyển nhượng kia. Chuyện này, nếu chúng tôi điều tra được manh mối gì đương nhiên sẽ thông báo cho cảnh sát các vị.”

“Sao? Cổ phần của Lâm Chính đã bị thu hồi? Chẳng phải anh ta còn có con trai con gái sao? Người thân họ hàng cũng vẫn còn khỏe mạnh. Chuyện này...”

Vu Thành Long đã đứng dậy, lịch sự nói: “Xin lỗi, tôi là trưởng phòng chăm sóc khách hàng, chỉ có thể tiết lộ cho các vị ngần ấy thông tin, những chuyện khác tôi không hay biết gì hết. À, phải rồi, vì chuyện đêm qua, hôm nay các đồng chí bên sở kiểm toán cũng đến điều tra sổ sách, các anh xem, không biết là ai gây lộn chuyện thế này mới phải. Đây mới là chuyện can hệ đến đại sự phát triển đất nước, nâng cao đời sống nhân dân, đừng nên chỉ vì chuyện nhỏ như hạt vừng mà chạy đến đây nữa. ” Đoạn anh ta gơ cổ tay xem đồng hồ: “Đấy, các đồng chí ấy chắc đến rồi, tôi phải đi xem thế nào. Các anh ngồi đợi chút nhé, thật thất lễ quá. ”

Nói đoạn quay người đi thẳng, không để Lãnh Kính Hàn kịp nói câu nào. Lãnh Kính Hàn đã từng tiếp xúc với không ít người, nhưng trở mặt nhanh như chớp, thái độ lạnh lùng lạnh nhạt nhường này thì mới là lần đầu gặp phải, ông tức đến nổi vứt xoạch kẹp tài liệu ghi chép xuống bàn, hậm hực: “Chẳng trách Lâm Phạm với Trương Nghệ ôm một bụng tức quay về, thái độ của bọn họ thật quá là... Người như vậy sao có thể làm trưởng phòng chăm sóc khách hàng cơ chứ?”

Hàn Phong cười bảo: “Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, có thể này mà anh cũng không chịu nổi thì công việc về sau định làm thế nào? Ha ha.”

Lãnh Kính Hàn thấy Hàn Phong không được câu nào an ủi mà lại cười cợt trên nỗi đau của người khác thì càng tức hơn: “Cậu...”

Đúng lúc này ngoài cửa có người cất tiếng chào: “Trưởng phòng Trang.”

Tiếp đó là một giọng khác: “Nghe nói có hai nhân viên cảnh sát từ Hải Giác tới, hội đồng quản trị cử tôi tới tiếp đón, bọn họ đâu rồi?”

Người ngoài cửa đáp: “Ồ bên trong ạ, trưởng phòng Vu vừa đi...”

Trưởng phòng Trang ngắt lời: “Tôi biết rồi.”

Nghe giọng thì người được gọi là trưởng phòng kia còn rất trẻ, anh ta vừa bước vào phòng liền nói: “Xin lỗi các vị, chú Vu có hơi nóng tính, đêm qua ngân hàng xảy ra chuyện nghiêm trọng, chú Vu xoay sở tối tăm mặt mũi, tiếp đón không được chu đáo mong hai vị bỏ qua cho.”

Trưởng phòng Trang bộ dạng thư sinh nho nhã, khoác trên mình bộ vest phẳng phiu, trông không tài nào quá hai mươi tuổi, người chỉ cao chừng một mét sáu lăm. Cậu ta cũng đọc được vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt hai người Lãnh Kính Hàn, bèn tự giới thiệu: “Tôi là Tranh Hiểu Quân, mới vào đây làm sau khi tốt nghiệp trung học năm nay, còn hai tháng nữa là tròn mười tám tuổi. Vẫn còn nhiều bỡ ngỡ, nếu có gì không phải hay sắp xếp không chu đáo, mong hai vị thông cảm.”

Lãnh Kính Hàn cũng giới thiệu bản thân.

Hàn Phong khá có thiện cảm với cậu trưởng phòng trẻ tuổi này, lên tiếng khen: “Oa, thế chẳng phải chỉ vừa tốt nghiệp thôi sao. Tốt nghiệp trung học liền nhận ngay chức trưởng phòng. Lợi hại quá nhỉ”

Tranh Hiểu Quân không giỏi giao tiếp, hơi ngại ngừng tìm ghế sofa ngồi xuống đối diện Lãnh Kính Hàn, ho khẽ đoạn nói: “Không, không phải vậy ạ. Là vì cha tôi, cha tôi là Trang Khánh Long, một trong mười cổ đông lớn của ngân hàng Hằng Phúc, khi qua đời ông có để lại cổ phần cho tôi, nên tôi cũng mới trở thành đại cổ đông ở đây. Bác Giang lại là bạn thân của cha tôi, công việc hiện nay chỉ tính là làm thêm dịp hè, tăng chút kinh nghiệm sống thôi, cuối năm nay đến kỳ nhập học tôi sẽ sang Anh học tập. Trưởng phòng Hậu cần cũng chỉ là một chức danh nhân tản, tôi không cần làm gì cả.”

“Ồ, hóa ra là vậy, cha cậu vì sao mà mất?”

“Cha tôi bị bệnh tim, đã mất từ mấy năm rồi. tôi nghĩ chuyện này cũng không liên quan gì đến vụ án các vị đang điều tra.”

Lãnh Kính Hàn sợ Hàn Phong luyên thuyên, hỏi chuyện gia đình người ta, bèn trực tiếp hỏi Tranh Hiểu Quân: “Cậu mới vào đây, chắc cũng không nắm rõ tình hình các nhân viên cũ trong tập đoàn phải không?”

Tranh Hiểu Quân đáp: “Vâng, tuy tôi không nắm rõ lắm, nhưng tôi có thể đưa các vị đi gặp trưởng phòng Nhân sự. Hồ sơ về nhân viên đều ở cả phòng nhân sự. tuy là thành viên mới, nhưng tôi cũng là một trong mười cổ đông lớn, có quyền giơ tay biểu quyết trong đại hội cổ đông, nên...” cậu ta nhoen cười: “nói thể sáo nhĩ, các trưởng phòng ở đây đều rất... có thể coi là xu nịnh tôi.”

Lãnh Kính Hàn mừng ra mặt, cậu nhóc này không ngờ dễ nói chuyện như vậy. “Được, chúng ta bắt đầu nói từ chuyện cậu biết trước, rồi sẽ tới phòng nhân sự sau. Chuyện của Lâm Chính, cậu hẳn cũng đã nghe nói, cậu biết được bao nhiêu về con người này?”

“Thực ra, không phải là nhân viên nào trong tập đoàn cũng biết rõ chuyện này. Tôi cũng vì trong hội đồng quản trị nên mới nghe nói. Về chú Lâm thì, trước đây chú ý là cấp dưới của cha tôi, cha tôi hay nhắc đến, khen chú ấy rất thực tế, năng suất làm việc cao, làm gì cũng chắc chắn. Nhưng trong cuộc sống lại kiểm chế bản thân trong thời gian dài, cha tôi bảo sau này không cần thận, chú Lâm rất có thể thân bại danh liệt vì vấn đề hôn nhân.”

Hàn Phong lên tiếng: “Cha cậu lợi hại thật đấy, nhìn người rất thấu đáo.”

Tranh Hiểu Quân ngờ vực: “Thật ạ? Chú Lâm vì vấn đề hôn nhân mà xảy ra chuyện sao? Không phải nói chết trong tai nạn giao thông ư?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đúng là tai nạn giao thông, nhưng nguyên nhân sâu xa chúng tôi vẫn đang điều tra, hiện giờ chúng tôi chủ yếu muốn nghe ý kiến của tập đoàn các cậu về việc chuyển nhượng 5% cổ phần kia.”

“Chúng tôi đã hỏi ý kiến luật sư, hợp đồng chuyển nhượng cổ phần ấy hoàn toàn hợp pháp, nên chúng tôi vẫn đang đợi vị cổ đông ấy xuất hiện, người đó hiện giờ đang nắm giữ 5% cổ phần tập đoàn chúng tôi, tức là xếp thứ chín trên mười cổ đông.”

“Phải rồi, vừa rồi trưởng phòng Vu của các cậu có nói, sau khi Lâm Chính chết, cổ phần của anh ta bị tập đoàn thu hồi? Chuyện đó là thế nào?”

“Chuyện này, tôi cũng không rõ lắm, song từ hồi đầu thành lập, hình như đã có một thỏa thuận, nếu đại cổ đông không viết rõ trên di chúc rằng mình để lại khoản cổ phần sở hữu cho người thừa kế hợp pháp nào thì tập đoàn có quyền thu lại số cổ phần, đem chia theo tỷ lệ cho từng cổ đông khác.”

“Gi cơ? Sao lại có thỏa thuận như thế?”

Nghe Lãnh Kính Hàn hỏi, Tranh Hiểu Quân cũng chỉ mỉm cười lắc đầu tỏ ý không biết, đồng thời nói: “Nếu không phải cha tôi trước khi qua đời đã đề cập rõ ràng chuyện thừa kế thì số cổ phần này của tôi cũng mất rồi. Hôm nào bác Giang rảnh, tôi có thể dẫn các vị tới gặp bác ấy, bác ấy cũng như cha tôi, đều là một trong những người sáng lập ra tập đoàn.” Nói đến đây, cậu ta chợt đứng dậy vỗ trán, cười bảo: “Đấy các vị xem, tôi thất lễ quá.” Đoạn đi rót hai cốc nước đem tới. “Mời hai vị uống nước. Quả thật xin lỗi.”

Lãnh Kính Hàn nhận lấy cốc nước, hỏi: “Vậy sau khi Lâm Chính chết, ngân hàng các cậu có ảnh hưởng gì không?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Cũng không ảnh hưởng gì, bởi phải đợi sau khi còn bố báo cáo tổng kết năm mới tiến hành chia cổ tức, nên cái chết của chú Lâm, giải quyết êm xuôi thì cũng chỉ như quản lý phòng ban nào đấy ốm đau mà thôi, các vị nói có thể ảnh hưởng gì lớn chứ.”

Hàn Phong hỏi: “Ngân hàng cho cậu một mình đảm nhận chức trưởng phòng hậu cần, không sợ cậu gây ra chuyện gì sao?”

Trang Hiểu Quân vội nói: “Đâu có đâu có, tôi chỉ là phó phòng thôi, tôi làm việc với chị Tần, chị ấy mới là trưởng phòng hậu cần của công ty. Lát nữa tôi sẽ dẫn các vị đi gặp chị ấy trước, có chị ấy giúp đỡ, các vị điều tra gì cũng thuận tiện” Tiếp đó cậu ta họ giọng, nói với vẻ đầy tôn sùng: “Chị ấy mới thực là người phụ nữ mạnh mẽ, ngay từ trung học cơ sở đã ra ngoài làm công, vừa làm vừa tự học theo tài liệu quản lý công thương chính quy, giờ cũng là một trong số các ủy viên hội đồng quản trị.”

“Ồ!” Hàn Phong dường như nhớ ra gì đó, mắt sáng lên, hỏi: “Cậu gọi là chị chắc tuổi tác cũng khôn lớn nhỉ, tên là gì thế?”

“Khoảng hai mươi tư hai mươi lăm gì đấy? Tên Tần Di, cái tên rất xứng với người, chỉ có điều tác phong làm việc thì không phù hợp với tên lắm.”

Hàn Phong lại hỏi: “Vậy chắc cô ấy bận việc công ty lắm, thời gian đâu lo đến việc nhà? Chồng cô ấy chắc cũng ở trong công ty hả?”

Trang Hiểu Quân không hay biết ý tứ của anh ta, trả lời: “Đâu có, chị Tần còn chưa có bạn trai nữa.”

“Thật ư!” Hàn Phong đã đứng bật dậy: “Vậy chúng ta đi gặp cô ấy thôi.”

Lãnh Kính Hàn thảm nhủ không hay, vội nói: “Chúng ta tới phòng nhân sự tìm hồ sơ về Lâm Chính đã.”

Nhưng Hàn Phong khẳng khái: “Cứ đi gặp trưởng phòng Tần trước, bảo cô ấy dẫn chúng ta tới phòng nhân sự, chẳng phải đỡ bao nhiêu công ư.”

Trang Hiểu Quân cũng nói: “Đúng ạ, để chị Tần dẫn các vị đi thì tiện hơn tôi nhiều. Hơn nữa chị Tần làm việc ở đây cũng lâu hơn tôi, rất nhiều việc tôi không biết, chưa biết chừng chị ấy lại biết.”

Lãnh Kính Hàn trừng mắt nhìn Hàn Phong, gằn giọng: “Cậu không đứng đắn được chút nào à?”

Hàn Phong quay ngoắt sang, cũng gằn lại: “Người chẳng phong lưu uống tuổi xuân”

Văn phòng trưởng phòng, Tần Di mặc đồ công sở, quả nhiên cả phong thái lẫn diện mạo đều vô cùng hút hồn, Hàn Phong suýt chút nữa dốt dài chày rờn rờn. Trong mắt Hàn Phong, Tần Di cao chừng một mét bảy một mét tám, tóc uốn lộn nhuộm vàng, đeo... Ừc! Hình như không mặc đồ lót!

Nhưng người ta dường như lại chẳng thèm đếm xỉa gì đến anh ta, nghe Lãnh Kính Hàn trình bày mục đích đến điều tra xong, Tần Di nói: “Tôi hiểu rồi, để tôi xử lý xong việc đang dở tay rồi sẽ đích thân dẫn các vị tới phòng nhân sự được không? Hiểu Quân, đưa ngài Lnhx và cậu bạn này sang phòng bên đợi một lát, tôi sẽ qua ngay.” Cô nhìn đồng hồ, lại nói: “Đợi tôi khoảng mười phút.”

Trong phòng khách bên cạnh, Lãnh Kính Hàn cười bảo: “Quả nhiên làm việc dứt khoát mạnh mẽ, rất có tác phong làm việc của người đàn bà thép”

Hàn Phong lại hết sức thất vọng: “Sao lại gọi tôi là cậu bạn chứ?” Anh ta nhìn chằm chằm Lãnh Kính Hàn: “Anh nói xem, trông tôi bằng tuổi cậu họ Trang kia chứ?”

Lãnh Kính Hàn chăm chú đánh giá Hàn Phong, đoạn gật đầu chắc nịch: “Giờ trông cậu, còn không quá đôi mươi.”

“Thật ư?” Hàn Phong ảo não sờ lên cằm, sao vẫn nhỉnh thín thín thế này.

Trang Hiểu Quân lại rót thêm hai tách trà mang đến: “Mời hai vị uống trà, chị Tần đã nói là mười phút thì chắc chắn mười phút nữa chị ấy sẽ qua.”

Tần Di từ sau cửa nói vọng ra: “Hiểu Quân, cậu bảo với phòng nhân sự một tiếng, bảo bọn họ chuẩn bị trước hồ sơ, kéo lại mất nhiều thời gian của các đồng chí công an.”

Hiểu Quân đáp “ạ”, rồi đi gọi điện thoại: “A lô, phòng nhân sự phải không. Tôi là Trang Hiểu Quân, trưởng phòng Tôn có đây không? Cho tôi gặp ông ấy. Sao! Ra ngoài rồi à, thế bao giờ ông ấy quay lại? Ồ, ồ, được, cho tôi số di động, đợi chút.” Cậu ta tìm lấy cây bút. “Đọc đi, tôi ghi đây. 239xxx2343, được rồi, tôi ghi lại rồi, 239xxx2343 phải không. Được, được.”

Trang Hiểu Quân nói lại: “Trưởng phòng nhân sự ra ngoài rồi, để tôi gọi di động cho ông ấy.”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Thôi không cần phiền trưởng phòng quay lại đâu, cứ bảo nhân viên lấy hồ sơ về Lâm Chính cho tôi là được.”

“Ồi, các vị không hiểu rồi, chú Lâm là ủy viên hội đồng quản trị, hồ sơ về các nhân vật chủ chốt của tập đoàn đều được khóa mã, nhân viên bình thường không biết mật mã sẽ không mở được hồ sơ của những người ấy. Hệ thống máy tính của chúng tôi được cài đặt phần mềm đổi mật mã hàng ngày, nhất định phải là trưởng phòng nhân sự mới có mật mã, đến cả các ủy viên cũng không biết đâu. Hơn nữa, người không biết về phần mềm thì không thể phá giải mật mã.”

“Ra là vậy à, thế cậu gọi điện thoại cũng được.”

Trang Hiểu Quân gọi điện: “A lô, trưởng phòng Tôn ạ, là cháu, Trang Hiểu Quân đây! Chú đang ở đâu thế? Ngoài đường ạ, à, chú sắp về công ty rồi.”

Vâng, vâng, đúng ạ, có việc gấp cần tìm chú. Vâng ạ vâng ạ”

Trang Hiểu Quân gác máy, nói: “Trưởng phòng Tôn đang trên đường về rồi, sẽ có mặt ở công ty ngay thôi.”

Lãnh Kính Hàn lấy làm yên tâm, còn Hàn Phong lại lẩm bẩm: “Hy vọng không xảy ra chuyện gì là được.”

Tranh Hiểu Quân nói: “Chú ấy đã về gần công ty lắm rồi, chắc không xảy ra chuyện được đâu.”

Lãnh Kính Hàn thấp giọng mắng: “Cậu ăn nói cái kiểu gì đấy.”

Hàn Phong cười nhạt: “Tôi cũng mong tôi nói sai lắm”

Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt: “Có vấn đề gì?”

Hàn Phong lại chuyển đề tài, hỏi Trang Hiểu Quân: “Thế nào, cậu cảm nhận môi trường này thế nào?”

Trang Hiểu Quân bẽn lẽn cười: “Thực ra tôi thấy cũng không có gì, chỉ là ngày nào cũng phải gặp những người khác nhau. Trước khi nói đều phải nghĩ cho kỹ, làm ảnh hưởng đến danh tiếng tập đoàn là không xong rồi.”

“Trưởng phòng Tôn trong kia, vào đây từ năm nào?”

“Tôi không biết, dù sao cũng sớm hơn tôi, độ mấy năm gì đó.”

“Cha cậu là ủy viên hội đồng quản trị, vậy thì từ nhỏ cậu đã lớn lên trong tập đoàn này rồi còn gì, cậu quen biết nhiều không?”

“Mấy bác quan hệ thân thiết với cha tôi, cũng là mấy ủy viên ngay từ ngày đầu thành lập thì tôi đều quen cả, về sau các bác ấy người thì về hưu người thì qua đời. Những người mới tôi không biết nhiều, tôi cũng chỉ mới vào được hơn một tháng, ngoài bác Giang quen biết nhất, thì cũng biết cả bác Trác, những người còn lại đều không quen lắm. Hiện giờ trong tập đoàn người tôi thân nhất chính là chị Tần Di, chị ấy rất hòa nhã dễ gần, giống như cô giáo ở trường mẫu giáo ấy, ha ha, nói thế có vẻ hơi quá...”

Đúng lúc này, Tần Di mở cửa bước ra, nói: “Chúng ta đi được rồi, xin mời.” Tần Di cao hơn Trang Hiểu Quân phải đến nửa cái đầu, bộ đồ công sở bó sát người càng làm toát lên vẻ gợi cảm của phụ nữ, Hàn Phong không quên nhìn cho đã mắt.

Bốn người tới phong nhân sự, nhân viên trong phòng thấy hai vị ủy viên tới đều có phản ứng cuồng, không biết nên chào hỏi thế nào. Bọn họ đợi thêm chừng mười phút, Hàn Phong luôn miệng hỏi chuyện học hành, sinh hoạt của Trang Hiểu Quân, toàn những chủ đề không dính dáng đến việc chính. Tần Di vẫn coi thời gian như tính mạng, bèn rút điện thoại ra bấm số, đưa lên tai nghe một lúc, lo lắng nói: “Tôn Hưởng Hiền tắt máy rồi?”

Trang Hiểu Quân cũng ngỡ ngàng: “Không phải chứ, vừa nãy em gọi cho chú ấy còn nói về đến đường Thu Hi rồi mà, giờ đáng lẽ phải về công ty rồi mới đúng?”

Tần Di đứng dậy: “Thật ngại quá, để các vị chờ lâu, chúng tôi sẽ liên lạc với trưởng phòng Tôn, nhanh thôi.” Nói đoạn nhắc máy bàn, hỏi thăm ai đó rồi liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, đột nhiên giọng cô lạc đi: “Sao! Giờ đang ở đâu? Được rồi.” Cô lấy tay bịt ống nghe, nhắm nghiền mắt, mau chóng kiềm chế cảm xúc, lấy lại bình tĩnh, rồi một lần nữa cầm ống nghe lên, nói: “Tôi còn có chút việc ở đây, thế này đi, để Vu Thành Long qua đó, bệnh viện Bình An sao nằm được! Cứ tiến hành cấp cứu ở Bình An, rồi đợi tình hình ổn định thì lập tức chuyển viện. Viện phí tôi lấy ở phòng Tài vụ...”

Lãnh Kính Hàn nghe tới đây, biết ngay có chuyện chẳng lành, bèn nhìn sang Hàn Phong, thấy anh ta vẫn điềm nhiên như không, vẻ đã biết tình huống này thế nào cũng xảy ra. Tần Di đặt máy xuống, khẽ cắn môi, nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên cường, tiếp đó cô gượng cười: “Thực sự xin lỗi, vừa rồi tôi nhận điện thoại, báo trưởng phòng Tôn gặp tai nạn xe, giờ đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu.”

Trang Hiểu Quân sững sờ, rồi lập tức ủ rũ: “Đều là lỗi tại em, nếu em không gọi điện giục chú ấy thì đã chẳng xảy ra chuyện thế này.”

Hàn Phong đột nhiên sốt sáng: “Vậy tức là chúng tôi không thể lấy được tài liệu về Lâm Chính phải không?”

Tần Di áy náy: “Đúng là không còn cách nào khác, tôi cũng không biết mật mã máy tính, trong công ty chỉ có một mình trưởng phòng Tôn biết phần mềm đặt mật mã.”

Hàn Phong nói: “Vậy thì chúng ta phải đi thăm trưởng phòng Tôn thôi, xem ông ấy bị thương thế nào.”

Trang Hiểu Quân cũng đứng lên: “Cả tôi nữa.”

Tần Di nói: “Được, giờ đang cấp cứu ở bệnh viện Bình An đấy, Hiểu Quân, cậu đưa hai đồng chí cảnh sát qua đó. Tôi còn có chút việc phải xử lý, lát nữa sẽ qua sau.” Cô dặn Trang Hiểu Quân: “Tới bệnh viện, tìm hiểu rõ tình hình rồi gọi điện cho tôi, biết chưa?”

Trang Hiểu Quân gật đầu. Tần Di khẽ xoa đầu Hiểu Quân, giống như người mẹ vỗ về đứa con mắc lỗi, vẻ mặt Trang Hiểu Quân rất khoan khoái, xem ra đối với cậu ta, Tần Di chẳng khác nào người chị ruột, Hàn Phong lẳng lặng quan sát tất cả, lòng nhen lên cảm giác đổ kỵ.

Lúc ra cửa, Lãnh Kính Hàn để ý thấy khóe miệng Hàn Phong hơi nhếch lên nụ cười thâm bí, trông thấy nụ cười này của Hàn Phong, ông cũng vững lòng hơn nhiều.

Này thì Google [Bot] không thanks! images

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lại một vụ tai nạn giao thông

Type: thanhloan2909

Đi qua hiện trường xảy ra vụ tai nạn, Hàn Phong bảo dừng xe lại, ở góc đường, chỉ thấy chiếc Nissan Sunny 20 của Tôn Hường Hiền cắm nửa thân trước vào gầm xe tải trước mặt, đuôi xe vênh hẳn lên vì mũi xe cắm quá sâu, hàng ghế trước bị ép biến dạng nghiêm trọng, các mảnh kính rải rác khắp mặt đường, vết máu đông rất dễ thấy. Một chiếc xe cầu đang cầu xe tải lên, còn chiếc Nissan méo mó thì được xe cứu hộ kéo về sau. Hàn Phong vẫy tay, ra hiệu cho tài xế đi tiếp, ngang qua chiếc Nissan anh ta phát hiện thêm, đèn chiếu hậu xe bị đâm vỡ, sơn xe bị trầy thành mảng. Từ đó Hàn Phong bắt đầu trầm ngâm, cúi đầu không biết đang nghĩ gì, gần đến bệnh viện anh ta mới đột nhiên kêu lên: “Không thể nào!”

Trên xe cộng cả tài xế có tất cả bốn người, ba người còn lại đều vì anh ta mà giật bắn mình. Hàn Phong cười nói: “Xin lỗi nhé, tôi ngủ gật nhiều lúc hay nói mớ lắm.”

Tại bệnh viện, trưởng phòng tôn vẫn đag trong phòng cấp cứu, bác sĩ cho biết: “Xương đùi phải gãy, đầu gối pahir nát vụn, hai xương cánh tay đều gãy, khớp khuỷu tay bị trật, xương sườn gãy sạch từ số mười đến số năm, rách lá lách dẫn đến xuất huyết nặng, hiện giờ chúng tôi đang đốc sức cứu chữa.”

Vu Thành Long đến bệnh viện trực bọn họ, đang cùng mấy nhân viên lo đóng viện phí, làm thủ tục, cũng như liên hệ chuyên gia tiến hành hội chẩn. Nhìn thấy bọn Hàn Phong, anh ta cũng chẳng buồn chào hỏi, chỉ gật đầu với Trang Hiểu Quân, điện thoại di động trước sau không hề rời tai.

Hàn Phong nhắm mắt ngâm nghĩ, đoạn nói: “Bác sĩ, các anh nên kiểm tra xương hông của anh ta có bị rạn không?”

Vị bác sĩ nọ ngẩn người, lập tức trở vào phòng cấp cứu, lúc sau lại thấy đám đĩa mỡ hôi bước ra hỏi: “Anh là bác sĩ à?”

Hàn Phong trẻ môi lắc đầu.

Bác sĩ nọ gật đầu nói: “Dù sao thì anh nói cũng rất đúng, chúng tôi cứ tìm mãi nguyên nhân huyết áp không tăng nổi, anh đã giúp chúng tôi một chuyện lớn đấy.”

Hàn Phong toét miệng cười.

Trang Hiểu Quân lấy làm lạ: “Cánh sát Hàn, sao anh biết tài thế?” Hàn Phong trả lời: “Ồ, mấy tháng trước tôi gặp tai nạn xe, có điều vết thương không đến nỗi nghiêm trọng, vừa hay cũng bị rạn xương hông, tôi đoán lần này trưởng phòng Tôn của các cậu bị thương nặng thế, chắc xương hông cũng nứt rạn. Lần trước tôi nhớ bác sĩ có nói, rạn xương hông bản thân nó không quá nghiêm trọng, nhưng lại dẫn đến hậu quả tương đối nghiêm trọng. Đúng không, bác sĩ?”

Bác sĩ giải thích: “Là thế này, khi xương hông bị rạn, sẽ chèn lên dây thần kinh xương chậu, dẫn đến máu ở nửa người dưới gặp trở ngại trong lưu thông. Lượng máu từ eo đổ xuống chiếm một phần ba tổng lượng máu trong cơ thể con người, số máu này không chyar ngược lại, huyết áp sẽ không tăng lên được, tình huống nghiêm trọng có thể ảnh hưởng tới tính mạng.”

Lãnh Kính Hàn biết Hàn Phong lại bịa chuyện, ngoài đi nhờ xe cảnh sát ra cậu ta có lái xe nào nữa đâu. Trang Hiểu Quân dăm chiêu: “Vậy trưởng phòng Tôn vẫn đang rất nguy hiểm đúng không?”

Bác sĩ đáp: “Mọi người yên tâm, phụ trách cấp cứu là bác sĩ Trương giỏi nhất viện chúng tôi, hơn nữa, viện chúng tôi tuy nhỏ nhưng trang thiết bị đầy đủ, chúng tôi sẽ làm hết sức để đảm bảo an toàn tính mạng cho bệnh nhân.” Không lâu sau, có mấy bác sĩ mặc áo blouse trắng sầm sập bước vào phòng phẫu thuật, chuyên gia hội chẩn đã đến.

Mấy người Hàn Phong đợi bên ngoài, Hàn Phong và Trang Hiểu Quân lại buôn chuyện gia đình rất sôi nổi. Đèn đỏ trước cửa phòng cấp cứu cứ sáng mãi, Lãnh Kính Hàn bắt đầu sốt ruột, đi một quãng đường xa tới đây mà không thu được một chút manh mối gì đã quay về thì chẳng phải ngang với bọn Lâm Phàm hay sao. Nửa tiếng trôi qua, đèn đỏ cuối cùng cũng trở thành đèn xanh, các bác sĩ lục tục đi ra, Trang Hiểu Quân vội hỏi: “Bác sĩ, tình hình trưởng phòng Tôn của chúng tôi thế nào rồi?”

Một bác sĩ có tuổi trả lời: “Chúng tôi đã cắt bỏ toàn bộ lá lách, giờ các dấu hiệu sự sống đều đang ở mức ổn định, phải xem anh ta có qua được giai đoạn nguy hiểm ba ngày tới không đã.”

Trang Hiểu Quân đề nghị được vào thăm người bị thương, nhưng bác sĩ nói bệnh nhân vẫn cần nghỉ ngơi, tạm thời không thể làm phiền. Trang Hiểu Quân

nói chỉ vào phòng nhìn trưởng phòng Tôn thôi, không hề quay rầy chú ấy. Bác sĩ bèn dẫn cậu ta tới bên ngoài phòng, qua lớp cửa sổ kính, có thể trông thấy một người đàn ông trung niên trên mình cầm chỉ chít các đường ống, dây điện, duy trì sự sống nhờ các thiết bị máy móc. Trang Hiểu Quân rầu rĩ nói: “Mấy ngày trước chú Tôn còn nói thi bằng được bằng lái sẽ dẫn tôi đi hóng gió.”

Hàn Phong tròn tròn mắt: “Anh ta vừa mới biết lái xe?”

Trang Hiểu Quân gật đầu. Lúc này, Tần Di cũng kịp tới bệnh viện, cô vội vã xem xét tình hình, tỏ ý xin lỗi hai người Lãnh Kính Hàn, mời bọn họ cùng ăn bữa cơm đạm bạc. Theo kỷ luật, Lãnh Kính Hàn tuyệt đối không thể đồng ý, nhưng ông chưa kịp mở miệng, Hàn Phong đã nhanh nhẩu nhận lời, bộ dạng như thể cậu còn chẳng được. Lãnh Kính Hàn không còn cách nào khác, nếu không đi để một mình Hàn Phong đi dự tiệc, một là có hại cho hình ảnh phòng hình sự thành phố Hải Giác, hai là không biết thẳng oắt này sẽ giở trò bậy bạ gì.

Hàn Phong gọi món hoàn toàn không khách khí, chỉ chọn những món đắt không phân ngon dở, song Tần Di vẫn niềm nở tiếp đãi, không ngừng tiếp rượu. Vốn định gọi rượu trắng, song Lãnh Kính Hàn kiên quyết ngăn cản, cuối cùng đổi sang rượu vang. Sau mấy ly nhấp búng, không khí có vẻ thoải mái hơn nhiều, hàn Phong lại càng lăm lăm, chẳng hề kiêng dè ra sức nói nhăng nói cuội với bọn Tần Di, Trang Hiểu Quân.

Hàn Phong khêu Trang Hiểu Quân tuổi trẻ tài cao, xông pha năng nổ, Trang Hiểu Quân từ chối đầy đủ: “Em có là gì, chị Tần đây mới tuổi trẻ tài cao này. Chị Tần mười tám tuổi đã đảm nhiệm chức trưởng phòng ở công ty điện tử Hằng Thụy, phải không, chị Tần.”

Tần Di rượu vào mặt đã phớt đỏ, cười nói: “Đừng có nghe bọn họ nói linh tinh, chị là phó phòng thôi.”

Hàn Phong tăng bốc: “Oa, đúng là lợi hại, mới mười tám tuổi đã làm phó phòng, tôi mười tám tuổi vẫn còn đang tu sửa ý chứ.”

“Khụ!” Lãnh Kính Hàn ghen hòng, suýt nữa thì sắc rượu vang, bầm bụng mắng thắm: “Siêu cấp vô sỉ!”

Trang Hiểu Quân phá lên cười ha hả, Tần Di lại càng cười rũ rượi, bảo: “Cảnh sát Hàn thật biết nói đùa, cũng không cần khoa trương như thế đâu.”

Hàn Phong nghiêm túc nói: “Có gì sai sao? Giờ tôi vẫn uống mà, mỗi tối uống một cốc sữa Nestlé, khỏe người đẹp dáng, bổ sung vitamin C,” Anh ta lại bắt đầu quảng cáo.

Giữa lúc chuyện phiếm, Hàn Phong cười hỏi: “Giờ trưởng phòng Tôn gặp phải tai nạn thế này, chuyện điều động nhân sự trong công ty tính thế nào đây? Thế nào chẳng có người mở được hồ sơ máy tính phải không?”

Tần Di nói: “Chỉ có chủ tịch hội đồng quản trị...” Cô bỗng ý thức được điều đang nói, bèn bối rối chỉnh lại đầu tóc, khôi phục lại trạng thái đứng đắn: “Hồ sơ của nhân viên bình thường và hồ sơ của các ủy viên được tách riêng, bên nhân sự không cần...” thấy Hàn Phong đang nhìn vào mình, đợi nghe hết câu, cô lại nói: “Đây vốn là bí mật công ty, ngoài trưởng phòng nhân sự, còn có một người nữa chính là chủ tịch hội đồng quản trị cũng biết mở mật mã, nếu không trưởng phòng nhân sự xảy ra chuyện mà lại cần điều động nhân sự cao cấp thì biết làm thế nào. Vì sự an nguy của chủ tịch hội đồng quản trị nên bí mật này không thể truyền ra ngoài nhóm ủy viên, đến cả Hiểu Quân cũng chưa biết đâu.”

Hàn Phong nói: “Cô yên tâm, giữ bí mật là môn học bắt buộc của chúng tôi phải nắm vững, những việc không nên nói chúng tôi tuyệt đối không nói, những việc không nên hỏi chúng tôi không bao giờ hỏi. Vậy chủ tịch hội đồng quản trị của các cô...”

Tần Di hiểu ý: “Chủ tịch vừa đi khảo sát Malaysia từ hôm qua.”

Lãnh Kính Hàn chen ngang: “Công ty xảy ra chuyện lớn như thế mà ông ta vẫn không về ư?”

Tần Di thừa nhận: “Vâng, chuyện đêm qua gây ảnh hưởng rất lớn đến công ty, nhưng việc bên Malaysia cũng quan trọng không kém, chủ tịch lại chỉ mới vừa qua đó, hôm nay ông ý đã gọi về không dưới mười cuộc điện thoại, yêu cầu chúng tôi phối hợp tiến hành công tác toàn diện. Sáng nay chúng tôi bận tới tám mật mã cũng là vì chuyện này.”

Hàn Phong nói: “Vậy lúc nào thì ông ấy quay về?”

“Hai đến ba ngày nữa, hoặc cũng có thể hai đến ba tuần.”

Hàn Phong lăm bầm: “Lâu vậy. Phải rồi, lần trước có hai đồng nghiệp của chúng tôi tới đây, quay về kể lại ngân hàng Hằng Phúc có một ủy viên, không chỉ trẻ trung xinh đẹp mà còn làm việc rất năng suất, xử lý vấn đề đâu ra đấy, thực đúng là bậc nữ trung anh kiệt, tôi vừa trông thấy cô Tần đã biết ngay người bọn họ nói đến chắc chắn là cô.”

Tần Di nở nụ cười ái ngại: “Về chuyện lần trước, tôi vô cùng xin lỗi, đúng là tôi phụ trách tiếp đón hai đồng chí ấy. Nhưng lúc đó công ty có quy định, tôi cũng không thể tùy tiện tiết lộ tình hình công ty cho họ.”

Hàn Phong hỏi: “Còn lần này thì sao?”

Tần Di đáp: “Lần này đích thân chủ tịch thông báo cho chúng tôi, cần ra sức phối hợp công tác điều tra của các anh. Hơn nữa nghe nói, các lãnh đầu từ đầu tình trở lên đều rất quan tâm đến vụ án các anh đang điều tra. Tôi có thể được biết rốt cuộc các anh đang điều tra án gì không?”

Lãnh Kính Hàn vội nói: “Chuyện này tạm thời vẫn chưa thể tiết lộ, chúng tôi cũng có kỷ luật.”

Tần Di “ồ” một tiếng, tỏ ra khá thất vọng. Hàn Phong trừng mắt nhìn Lãnh Kính Hàn, cũng tỏ ra vô cùng bất mãn.

Com xong, Tần Di bảo Trang Hiểu Quân đưa hia người Lãnh Kính Hàn về khách sạn, mình còn có việc phải đi trước, đồng thời hẹn ngày mai lại cùng dùng cơm, Hàn Phong một lần nữa vồn vã nhận lời.

Trên đường, Trang Hiểu Quân quay sang nhìn Hàn Phong mấy lần, lần nào cũng ngập ngừng định nói gì lại thôi. Hàn Phong cứ cười mãi, rõ ràng lòng đang sướng rơn. Đi được nửa đường, Hàn Phong không biết lên con gì mà khăng khăng đòi dừng xe trước chợ hoa, sau đó vào trong chợ, lại nhất quyết đòi mua xương rồng. Lãnh Kính Hàn không thể hiểu nổi Hàn Phong định làm trò gì. Hàn Phong mua ba chậu xương rồng bà, một chậu xương rồng cầu, ôm lên xe, Lãnh Kính Hàn mớicó vi.

Trang Hiểu Quân đưa họ tới một khách sạn lộng lẫy, giới thiệu: “Khách sạn này là do ngân hàng chúng tôi tham gia đầu tư xây dựng, phàm là khách quý đều sắp xếp nghỉ ở đây.” Hàn Phong ngẩng đầu nhìn cách bài trí xa hoa trên trong khách sạn, Trang Hiểu Quân lại nói: “Giờ mới chỉ là bốn sao, những chúng tôi cùng các nhà đầu tư khác đang chuẩn bị chỉnh đốn lại khâu quản lý, để năm sau tham gia tuyển chọn khách sạn năm sao.”

Hai người Hàn Phong được sắp xếp ở trong phòng Deluxe ở tầng mười, một phần vì công ty yêu cầu phối hợp với cảnh sát, một phần vì Trang Hiểu Quân đặc biệt có cảm tình với Hàn Phong. Sắp đặt trong phòng hết như một căn hộ cao cấp, đồ điện gia dụng, nội thất kiểu Âu, cần gì có nấy, thậm chí còn có cả một dàn máy tính kết nối mạng.

Hàn Phong nằm trên chiếc giường êm ái, chẳng còn muốn ngồi dậy nữa. Trang Hiểu Quân nói: “Nút bấm ở đầu giường là để gọi nhân viên phục vụ, cần gì có thể gọi người trực tiếp.”

Hàn Phong nằm trên giường, khoan khoái rên rầm, tiếp đó chỉ huy Lãnh Kính Hàn và cậu tài xế: “Xương rồng bà đặt ở kia, trên bậc cửa sổ, phải phải, xương rồng cầu đặt bên trái, đúng rồi.”

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Trang Hiểu Quân lại khá hợp chuyện Hàn Phong nên tự nguyện ở lại chơi với hai người họ một lúc. Hàn Phong thấy tẻ nhạt, bèn lôi bộ bài tây ra làm một ván poker với Hiểu Quân, Lãnh Kính Hàn không tham gia mà lôi điện thoại ra gọi cho bạn cũ. Ông đứng bên cửa sổ, trao đổi với Lý Hường về tình hình tiến triển ở Hải Giác, vẫn không có gì bất thường.

Hàn Phong vừa đánh poker vừa chuyện phiếm, được một lúc, Hàn Phong hỏi: “Hiểu Quân này, cậu có bạn gái chưa?”

Trang Hiểu Quân đỏ mặt đáp: “Vẫn... vẫn chưa.”

Hàn Phong lại bảo: “Nên tìm một cô đi, cậu trông đẹp trai thế này mà sao lại chưa có bạn gái được. Phải năng trải nghiệm tiếp xúc với người khác giới, về sau sang Anh học tập toàn người nước ngoài, theo tôi thì cậu nên kiếm một cô ở đây, xuất ngoại rồi lại kiếm thêm cô nữa, như vậy mới có thể giao lưu hòa hợp thông suốt văn hóa Đông Tây được.”

Trang Hiểu Quân cười: “Anh Phong, anh đúng là biết nói đùa, giờ em còn chưa nghĩ đến chuyện đó.”

Lãnh Kính Hàn cất điện thoại đi, nghe thấy câu này chỉ sợ Hàn Phong dạy hư người ta, vội xen vào: “Hiểu Quân còn nhỏ, mới vừa tốt nghiệp trung học thôi mà.”

Hàn Phong nói: “Đã tốt nghiệp trung học rồi mà còn nhỏ! Nếu là thời cổ đại...”

Lãnh Kính Hàn ngắt lời anh ta: “Giờ là thời hiện đại mà.”

Hiểu Quân áp ứng nói: “Anh Phong, anh... có phải anh có cảm tình với chị Tần phải không?”

Lãnh Kính Hàn thầmnhư: “Vớ vẩn, không phải cậu ta có cảm tình với chị Tần nhà cậu mà cô nào hơi có chút tư sắc cậu ta đều có cảm tình tuốt.”

Hàn Phong cười hi hi: “Cảm tình? Đương nhiên là có cảm tình rồi! Đến chuyện này mà cậu cũng nhìn ra, quả nhiên lợi hại.”

Lãnh Kính Hàn nghĩ bụng: “Ai mà không nhìn ra thì mới là có vấn đề đấy!”

Trang Hiểu Quân nói: “Có câu này, em không biết có nên nói không?”

Hàn Phong hỏi: “Câu gì? Nói đi xem nào.”

Trang Hiểu Quân ngập ngừng: “Vốn dĩ em không nên nhiều lời, chị Tần đối với em trước nay rất tốt, có lúc chị ấy giống như chị ruột em vậy. Nhưng em cảm thấy anh cũng là người tốt, những lời này, em vẫn muốn tìm ai đấy tâm sự, nhưng mãi không có cơ hội.”

“Đàn ông con trai, nói năng phải rõ ràng dứt khoát, đừng nên ấp a ấp úng, chuyện mình đặc quyết định thì dù tốt hay xấu, muốn nói cứ nói, trước tiên cậu phải không được e ngại người khác nghĩ thế nào. Nếu cậu e ngại thì không bao giờ nói chuyện được với người khác đâu”

“Người trong công ty đều truyền tai nhau, chị Tần... chị Tần nhờ vào mối quan hệ tình cảm nào đấy mới đứng được vào đội ngũ lãnh đạo. Vốn em cũng không tin lắm, nhưng đã rất nhiều lần em chứng kiến chị Tần và trưởng phòng Trần phòng phát triển thị trường có cử chỉ thân mật.”

“Ồ, những việc kiểu này rất thường tình mà, chị Tần nhà cậu cũng chưa gả cho ai...”

Trang Hiểu Quân nôn nóng: “Nhưng trưởng phòng Trần là người đã kết hôn rồi.” Cậu ta cúi gằm mặt, lúng búng: “Ông ấy cũng là một trong mười cô

đồng lớn. Em nghe nói, chị Tần vốn không thể trở thành ủy viên hội đồng, nhưng trưởng phòng Trần đã chuyển nhượng cho chị ấy 1% cổ phần, cộng thêm số cổ phiếu tự mua trên thị trường trước đây, chị ấy mới trở thành một trong mười cổ đông lớn.”

“Ồ. Đây chỉ là nghe nói thôi mà.”

“Nhưng...”

“Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, đó là tự do của người ta, cậu không thể vì lối sống của một người mà nói người đó tốt hay xấu, có phải không? Tình yêu chân chính không nhất định cần đến hôn nhân để ràng buộc, mà hôn nhân cũng chưa chắc đã đại diện cho tình yêu. Cậu sợ tay trưởng phòng Trần kia trở thành vật cản chần chừ đường tôi chứ gì? Hay là sợ tôi có định kiến với cách sống của chị Tần cậu? Chuyện đó thực ra không thành vấn đề, kết quả của việc theo đuổi không quan trọng, quan trọng nằm ở chỗ cậu dám theo đuổi thứ mà cậu thích, thất bại nhưng không hối hận, thành công cũng không kiêu ngạo, chưa biết chừng sau này còn có những thứ còn đợi cậu theo đuổi hơn nữa. Giờ nói với cậu những điều này có thể vẫn còn quá sớm, nhưng cậu nên học cách, một là thông cảm, hai là trò chuyện. Không nên coi thường chuyện theo đuổi nữ giới, đây là một môn học văn, thẳng thắn này, những thứ cậu phải học còn nhiều lắm.”

Lãnh Kính Hàn nghe cũng không khỏi tắc lưỡi, thầm nhủ: “Thằng nhóc này!”

Trang Hiểu Quân gật đầu mà như hiểu như không, tựa hồ đã gỡ được một nút thắt trong lòng.

Hàn Phong lấy lá bài cào cào lên đầu, hỏi: “Trưởng phòng Trần mà cậu vừa nhắc đến là người thế nào?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Nói thế nào nhỉ, ông ấy là cổ đông lớn vào đợt hai...”

Theo dòng hồi tưởng của Trang Hiểu Quân, bốn Hàn Phong dần dần nắm được lai lịch tập đoàn Hằng Phúc, mới đầu có bốn nhà doanh nghiệp, vì muốn công ty của mình làm ăn lớn, tiện quay vòng vốn mà không muốn trả khoản lãi cao ngất của ngân hàng nên đã liên kết lại với nhau, thành lập một công ty hình thức như một quỹ tín dụng, vốn khởi động cũng chỉ khoảng mười tỷ. Khi đó họ đặt ra quy định, khi có công ty nào gặp khó khăn trong quay vòng vốn thì có thể dùng đến khoản tiền ấy mà không cần phải trả lãi, còn bình thường khoản tiền sẽ được chia làm các khoản vay tiêu ngách, thu hút các doanh nghiệp nhỏ vay với lãi thấp. Do hiệu suất cho vay cao mà nợ xấu lại cực ít, cộng thêm bốn công ty ban đầu cũng càng ngày càng phát triển, bốn ông chủ lớn bèn không ngừng đầu tư bổ sung cho quỹ tín dụng, dần tăng vốn lên đến tám mươi tỷ, đây chính là mô hình ban đầu của ngân hàng Hằng Phúc. Bốn ông chủ lớn ấy chính là Lưu Thiên Hạc chủ tịch hội đồng quản trị nhiệm kỳ đầu, Giang Vĩnh Đào chủ tịch hội đồng quản trị đương nhiệm, Trang Khánh Long cha của Trang Hiểu Quân, và Trác Thanh Đào hay bác Trác mà Trang Hiểu Quân quen thân. Về sau quỹ đầu tư mạo hiểm nước ngoài cũng ngắm trúng tiềm lực phát triển của ngân hàng Hằng Phúc, tỏ ý muốn rót vốn cho vào. Khi đó bốn nhà doanh nghiệp đều cho rằng, mở cửa cho quỹ đầu tư nước ngoài thì thả huy động tiền vốn từ các doanh nghiệp tư nhân trong nước, nên đã chuyển đổi quỹ tín dụng thành công ty theo chế độ cổ phần, gửi lời mời đầu tư đến các nhà doanh nghiệp trong nước. Bởi vậy mới có đợt phát triển thứ hai. Lần này có mười cổ đông lớn gia nhập công ty gồm những người như Trần Thiên Thọ, Lâm Chính, thêm một cổ vẫn giám sát, tổng cộng có mười một ủy viên hội đồng quản trị. Tiền vốn ngân hàng cũng vì thế lên đến hơn một trăm bảy mươi tỷ, càng có thực lực ở phương diện lưu động vốn, năm 1996, tổng giá trị cổ phần là 17,7 tỷ, phát hành cổ phiếu lưu thông 4,6 tỷ, giá phát hành là hơn mười sáu tệ một cổ, giờ đã giảm xuống xấp xỉ mười tệ.

Hàn Phong hỏi: “Công ty hoạt động không tốt ư? Sao giảm nhiều thế?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Không phải hoạt động không tốt, mà là cả thị trường cổ phiếu đang rớt giá, chỉ số Index từ hơn hai nghìn điểm đã rơi thẳng qua mốc một nghìn điểm, rất nhiều cổ phiếu bị sụt thấp hơn cả giá trị tài sản ròng.”

“Ồ” Hàn Phong lại hỏi: “Vậy chị Tần của cậu, cô ấy không phải cổ đông vào đợt hai rồi.”

“Không, về sau có mấy cổ đông chuyển nhượng cổ phần để đầu tư hướng khác, vài người thì qua đời, nên danh sách mười cổ đông lớn dù sao cũng có một số thay đổi.”

Trang Hiểu Quân nghe điện thoại, ngại ngùng nói: “Mẹ em gọi về rồi, em phải đi đây.”

Trang Hiểu Quân đi rồi, Hàn Phong cười bảo: “Tuy đã tốt nghiệp nhưng vẫn là một cậu nam sinh trung học.”

Lãnh Kính Hàn lập tức nạt: “Cậu làm cái trò gì thế hả? Chúng ta tụi đây điều tra, giờ ăn cơm của người ta, ở nhà của người ta thì còn điều tra gì được nữa? Ở trong khách sạn thế này, tiền chúng ta mang theo còn không đủ trả người ta tiền tip đâu.”

Hàn Phong trở người bò dậy, giống như con cú đêm đã ngủ đủ giấc, động tác linh hoạt nhanh nhẹn lên nhiều, bắt đầu lục lọi khắp nơi, vừa tìm vừa nói: “Ai bảo ta phải trả tiền tip? Cần phải học cách trơ, nếu nhân viên phục vụ đến, tôi cứ không đưa đây, lẽ nào hấn canh chúng ta ngủ được chắc. Ăn của người ta, ở nhà người ta thì có gì không đúng? Người ta muốn giúp chúng ta, chúng ta sao lại không thể nhận? Hôm nay ăn của anh, ngày mai anh phạm tội, tôi vẫn cứ bắt như thường, việc nào ra việc nấy chứ. Ai cũng giống anh, sống chết giữ thể diện, rõ ràng người ta nói đã thu xếp chỗ ở cho rồi mà còn kiêu, bảo đã có chỗ rồi, đi theo anh ấy à, có mà ngang ngửa via hè.”

Lãnh Kính Hàn cười ngạo ngãn: “Nếu còn thêm mấy người giống cậu nữa thì phải làm sao?” Đoạn ông thờ dài đánh sụt: “Nếu trưởng phòng Tôn không tỉnh lại, chẳng phải chúng ta cứ phải đợi mãi sao?”

Hàn Phong lật giường, nói: “Ai bảo thế, đợi hủ tịch của bọn họ về là được rồi.”

“Nếu ông ta không quay về thì sao? Tôi thấy, nếu mấy ngày nữa mà trưởng phòng Tôn còn chưa tỉnh lại, chúng ta cứ quay về trước thì hơn, đợi ở đây mãi thế nào được. Lại giống bọn Lâm Phàm, chẳng thu hoạch được gì.”

Hàn Phong mở tủ quần áo: “Ai bảo thế, chúng ta thu hoạch rất lớn, ngày mai chẳng phải người ta lại mời chúng ta dùng cơm sao?”

“Đây là thu hoạch của cậu, không phải thu hoạch của vụ án”

Hàn Phong kiểm tra tủ kính và đồ điện gia dụng: “Vụ án cũng có thu hoạch còn gì, trưởng phòng Tôn chẳng đã gặp chuyện rồi đấy thôi.”

Lãnh Kính Hàn nhớ lại: “Đúng rồi, làm sao mà cậu biết sẽ xảy ra chuyện?”

Hàn Phong vén thảm trải sàn lên: “Tôi chỉ suy nghĩ theo lối tư duy của đối thủ thôi.”

“Bọn chúng hết lần này đến lần khác dựng lên đủ loại tai nạn, ngăn cản tiến trình điều tra của chúng ta, cũng có nghĩa là, bọn chúng biết chúng ta muốn điều tra hồ sơ về Lâm Chính, bởi vậy mới cố ý sắp đặt tai nạn giao thông, để chúng ta không thể lập tức có được hồ sơ ấy. Nói vậy, hồ sơ của Lâm Chính chắc chắn còn cất giấu bí mật nào đó mà chúng ta chưa biết?”

Hàn Phong cầm lấy một cái ghế, đứng lên mặt bàn sẫm soi trộm đèn trần, cúi đầu nói: “Cũng có thể.”

Lãnh Kính Hàn ngửa cổ nhìn Hàn Phong, quát: “Cậu làm cái gì đấy?”

Hàn Phong nhảy từ trên bàn xuống, phui tay nói: “Xem có thiết bị theo dõi không, có vẻ là không.”

“Cậu nghi ngờ họ theo dõi chúng ta?”

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đây là phòng bọn họ chuẩn bị, có khả năng bị theo dõi nghe lén lắm chứ.”

“Đây là phòng Trang Hiểu Quân đặt cho chúng ta, cậu nghi ngờ cậu ta?” “Không, Trang Hiểu Quân trông không có vẻ gì đáng nghi, cậu ta không hề biết về chuyện Lâm Chính. Anh quên rồi sao, Hiểu Quân từng nói, khách sạn này là do ngân hàng bọn họ đầu tư xây dựng, nếu thủ phạm nằm trong số lãnh đạo tập đoàn, hẳn rất có khả năng theo dõi toàn bộ khách sạn này. Nhưng giờ có vẻ không vấn đề gì.”

“Thôi rồi, vậy cứ cho làm bọn chúng muốn trì hoãn kéo dài thời gian nên mới gây ra vụ tai nạn của trưởng phòng Tôn, thế cậu làm sao biết được thương thế của ông ta?”

“Muốn biết nguyên nhân chứ gì? Đầu tiên cần biết vụ tai nạn này xảy ra như thế nào. Xe của trưởng phòng Tôn bị xe khác đâm vào từ phía sau, có thể ông ta còn nhận được giấy gọi của thần chết, bắt đầu hoảng loạn, tăng tốc đến ngay góc đường thì có một chiếc xe tải đột nhiên đổ chắn ngang. Trưởng phòng Tôn trông thấy xe tải, tuy đã không còn cách nào tránh kịp nhưng vẫn có phản ứng đầu tiên, đó là chân phải sổng chết giẫm phanh xe, đường nhiên, trong tình huống căng thẳng rất có thể đã nhầm chân phanh với chân ga, nhưng động tác này thì không thể sai được,” Hàn Phong chống chân xuống sàn, nói tiếp: “Cơ bắp co rút, xương cẳng chân và xương đùi tạo thành góc 135 độ, khi hai xe đâm vào nhau thì ‘rắc’. Xương đùi gãy, xương đầu gối cũng gãy, đó là bị đập vào bảng đồng hồ xe, nếu ông ta không thắt dây an toàn, hoặc là thắt quá chặt thì với lực va đập mạnh như vậy, xương sườn là nơi gánh đầu tiên, có gãy mấy cái cũng dễ hiểu.”

Hàn Phong đổi tư thế: “Giờ ông ta đang thế này, xương chân và xương sườn đều đã gãy, bản thân trải qua va chạm như thế cũng mất hết ý thức, đúng lúc này từ đằng sau lại dội tới một xung lực, cơ thể ông ta giật ngược đập trở lại ghế ngồi, mà chỗ đó trên xe ô tô đặt những gì? Bình chữa cháy, khóa sắt dây an toàn, thế nên xương hông có thể cũng gãy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ý cậu là, sau khi xe trưởng phòng Tôn bị đâm phải xe tải, vẫn còn bị xe khác từ phía sau đâm thêm lần nữa!”

“Đúng vậy. Có thể là cố ý, mà cũng có thể là tai nạn liên hoàn.” Anh ta ấn vào cái nút trên đầu giường. “Phục vụ, tôi muốn một cốc sữa.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu đổi sang uống sữa từ khi nào thế?”

Hàn Phong vặc: “Tôi thích uống thì uống, anh quản được đấy à”

Sau khi nhân viên phục vụ mang sữa lên, Hàn Phong quả nhiên không đưa tiền tip, phẩy tay đuổi thẳng người ta đi. Nhân viên phục vụ đi rồi, anh ta lại không hề uống mà đem rót sữa vào chậu xương rồng, miệng lầm bầm: “Tôi nghe nói, hình như xương rồng mà tưới bằng sữa thì lớn nhanh lắm.”

Lãnh Kính Hàn sững sờ: “Phải rồi, cậu mua mấy chậu xương rồng này về làm gì?”

Hàn Phong nở một nụ cười gian xảo: “Tự tôi có cách dùng.”

“Còn một chuyện nữa, câu ‘không thể nào’ cậu nói trên xe, rốt cuộc là về việc gì?”

Hàn Phong cười bảo: “Tôi nghĩ, Tần Di trẻ trung lại xinh đẹp như thế, nhất định có nhiều người để ý cô ấy, mà cô ấy muốn ngồi ở vị trí cao như thế, chắc chắn phải hi sinh không ít, thế nên Trang Hiểu Quân lúc đầu nói cô ấy chưa có bạn trai, tôi cho rằng tuyệt đối không thể nào. Về sau Hiểu Quân cũng đã tự mình nói ra, chứng thực suy nghĩ của tôi rồi.”

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm: “Vậy tức là Trang Hiểu Quân nói dối?”

Hàn Phong hờ hững: “Chuyện đó dễ hiểu thôi, với Tần Di, Trang Hiểu Quân có một thứ ẩn ức của em trai đối với chị gái, cậu ta đương nhiên không

mong muốn Tần Di là người phụ nữ xấu xa như mình nghe nói. Dẫu có tận mắt trông thấy thì cậu ta cũng muốn che giấu cho chị mình, từ trong thâm tâm cậu ta không muốn tin điều đó là thật, vì vậy, không cần nghi ngờ Trang Hiểu Quân. Công tử nhà giàu, tính cách hướng nội, học tập trong môi trường chính thống, gia đình quân thúy nghiêm ngặt, ít trải sự đời, qua nói chuyện với cậu ta có thể nhận thấy, con người này có muốn nói dối cũng khó. Nếu là kẻ vạch kế hoạch, tôi sẽ chọn một người có chức vụ cao, quyền lực lớn trong công ty, dễ mắc sai lầm, ham mê rượu chè gái gú làm nội gián cho mình. Còn nếu tôi là người trong tập đoàn Hằng Phúc, lại là kẻ đứng đằng sau âm mưu này, vừa phải giấu nhem thân phận của mình, vừa phải vạch ra các vụ án tiếp theo, thì tôi bắt buộc phải là một trong mười cổ đông lớn.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu không định chọn Giang Vĩnh Đào đấy chứ?”

“Không, chủ tịch hội đồng quản trị thường không dễ bị lôi kéo, nhưng người tôi chọn, nhất định nằm trong mười vị cổ đông còn lại.”

Hàn Phong tiếp tục phân tích: “Người có tuổi xem nhẹ sự đời, rất khó dao động, người trẻ tuổi lại không đàngs tin, cũng không biết nhìn xa trông rộng. Vì vậy chúng ta có thể loại trừ Trang Hiểu Quân, bác Trác của cậu ta cũng có thể bỏ qua, những ủy viên còn lại, trừ Lâm Chính đã chết, chúng ta đều phải âm thầm điều tra. Nhưng con đường tắt ngắn nhất đã bị kẻ dđiđcj bịt kín rồi?” Hàn Phong lại nằm ra giường, than thở: “A! Thật mong đến sáng mai, trường phòng Tôn có thể tỉnh lại, nói ra mặt mũi, để chúng ta tra kỹ một lượt tài liệu về từng ủy viên.”

Lãnh Kính Hàn nghĩ ngợi, nói: “Chuyện này, chúng ta có thể liên lạc với cảnh sát Thiên Nhai.”

Hàn Phong cười bảo: “Được rồi, ngày mai hăng hay, giờ ngủ cái đã.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Sao cậu lại cười kiểu đó? Cậu còn chuyện gì chưa nói ra phải không? Lại nghĩ ra gì rồi? Này, đừng có ngủ, này!”

Cùng lúc ấy, ở Hải Giác, Đinh Nhất Tiểu ra khỏi tòa nhà văn phòng, đang định lên xe về nhà thì điện thoại di động đổ chuông, hắn bắt máy, thứ âm thanh kim loại quen thuộc kia một lần nữa lại vang lên, lạnh lùng mà nóng: “Anh làm cái gì thế? Bảo anh tiến hành kế hoạch C, vì sao chỉ cứ đi một tên rồi không còn động tĩnh gì nữa!”

Đinh Nhất Tiểu không ngờ người đó lại gọi thẳng vào di động của mình, vội đáp: “Tôi nghĩ, tên kia đã đủ để bọn chúng quay cuồng rồi, bọn chúng thế nào cũng phải xử lý mất vài hôm nữa, không cần thiết phải làm lớn chuyện lên.”

Giọng nói kim loại phát ra cứng nhắc: “Chính là phải làm lớn chuyện lên, tôi muốn các tin bạo lực ở Hải Giác ngày nào cũng xuất hiện trên mặt báo. Anh có biết không hả, bên anh vừa lo ngại là bọn chúng đã lập tức tranh thủ thời gian, sang tận Thiên Nhai rồi đấy. Giờ tôi đang cảm chân bọn chúng ở Thiên Nhai nhưng cũng không biết được bao nhiêu lâu đâu, càng lúc bọn chúng càng đến gần hơn đến chân tướng rồi, tôi muốn anh khởi động toàn bộ kế hoạch C ngay! Nghe rõ chưa!”

“Rõ rồi. Nếu thực sự không giữ được nữa, hay là khừ luôn bọn chúng đi.”

“Không cần anh phải dạy tôi làm thế nào! Tôi vẫn muốn chơi tiếp với hắn ta. Tuy chuyện đêm qua rất bất ngờ, hành động của hắn lúc nào cũng khiến chúng ta không sao hiểu nổi, nhưng lần này hắn đã giúp chúng ta một việc lớn. Công trình của chúng ta không bao lâu nữa sẽ khởi động, mấy ngày nay là thời khắc then chốt nhất, anh mau nắm lấy thời gian bổ trí, nhất định phải kéo ngược hướng chú ý của bọn chúng về Hải Giác! Quyết không để bọn chúng tiến hành điều tra sâu thêm bước nào nữa.”

“Hiện giờ bọn chúng đang ở trong tầm mắt của anh, vì sao không thẳng tay trừ khừ? Đây chẳng phải là cơ hội rất tốt hay sao?”

“Anh tưởng tôi không muốn chắc, đâu có dễ thế, tên oắt kia mua mấy chậu cây xương rồng về để trên bậu cửa phòng khách sạn, không thể nào vào bằng đường cửa sổ nữa rồi. Nếu ra tay với thức ăn hay ở địa điểm khác thì chẳng phải khách sạn sẽ bị lộ tẩy sao? Tuy đó chỉ là việc nhỏ nhưng dù gì cũng khiến người ta nghi ngờ. Huống hồ, có đặc thủ được hay không lại là chuyện khác, phái người đi giết bọn chúng cũng không phải là cách hay. Tên oắt kia vốn là chuyên gia giết người, hắn không giết ai là may lắm rồi, anh còn muốn giết hắn thì chỉ còn cách đợi cơ hội đến rồi tính thôi.”

“Chẳng lẽ hắn còn đáng sợ hơn cả phòng Hình sự Hải Giác?”

“Đáng sợ hơn nhiều!” Giọng nói kim loại im lặng một thoáng rồi trả lời.

Năm phút sau, Lâm Phạm kích động gọi điện thông báo cho Lý Hương: “Vừa nãy Đinh Nhất Tiểu mới nhận một cuộc điện từ từ tỉnh ngoài, số điện thoại là 239xxx2348, tôi sẽ tra ngay thông tin người đăng ký, mong rằng đây chính là số di động của tên hung thủ thực sự kia.”

Nửa đêm, Hàn Phong dường như sực tỉnh, nhìn Lãnh Kính Hàn ngủ say tít bên cạnh rồi lại nhìn cửa sổ, dưới ánh trăng sáng, một bóng người hiện ra lù lù trên cửa kính. Hàn Phong nhoen cười, chậm rãi ra khỏi phòng, không hề gây bất kỳ tiếng động nào.

Thiên Nhai, trong con ngõ nhỏ hun hút không đèn đóm, có hai bóng người ôm chầm lấy nhau như anh em lâu ngày, một người vừa cao vừa gầy, hình như là Hàn Phong?

Ngày hôm sau, bọn họ đến sở công an trước, lại được Giang Hạo đưa đi điều tra hồ sơ ngân hàng Hằng Phúc lưu trữ ở sở công thương, tìm hiểu thông tin về quản lý cấp cao của tập đoàn ở sở nhân sự. Ngoài chủ tịch hội đồng quản trị Lưu Thiên Hạc, Hằng Phúc có mười ủy viên hội đồng quản trị là: giám đốc chi nhánh Hải Giác Lâm Chính, giám đốc chi nhánh Bắc Kinh Tra Hiểu Lễ, giám đốc chi nhánh Thượng hải Khai Khai Hoa, giám đốc chi nhánh Trùng Khánh Phong Thu Thực, tổng giám đốc vùng Sơn Đông Hách Phong, tổng giám đốc vùng Quảng Đông Trần Thiên Thọ, giám đốc ngân hàng tổng Giang Vĩnh Đào, giám đốc tài chính Tranh Khánh Long, giám đốc kinh doanh Trác Thành Đào, và một ủy viên danh dự độc lập, ngài Tôn Dật Hưng rất có tiếng trong xã hội. Nhân viên sở nhân sự ái ngại nói: “Đây là tài liệu từ mấy năm trước, hồ sơ được chuẩn bị từ đợt thành lập doanh nghiệp cổ phần, về sau nhân sự công ty thay đổi, chúng tôi đều lưu thông tin trong máy tính. Mấy ngày trước phòng máy tính bị gặp sự cố, có những tài liệu không làm

cách nào khôi phục lại được, đành phải yêu cầu các công ty nộp lại, nhưng tình hình mỗi công ty một khác, vẫn chưa giao lên đầy đủ. Chắc, tai nạn lần này không biết đã đem đến bao nhiêu rắc rối cho công việc của chúng tôi.”

Hàn Phong đảo mắt, hỏi: “Chị còn nhớ phòng máy tính gặp hỏa hoạn là vào ngày bao nhiêu không?”

Nhân viên nọ nhớ lại, nói ra một con số, Hàn Phong gật gù ra chiều hài lòng.

Ra khỏi sở nhân sự, Lãnh Kính Hàn phàn nàn: “Xui thật, máy tính của sở nhân sự cũng lại hỏng cơ chứ.”

Hàn Phong nói: “Anh Lãnh, đây không phải là trùng hợp thông thường đâu, ngày phòng máy tính của bọn họ bị cháy, chính là ngày mấy người Lâm Phàm tới Thiên Nhai.”

“Ý cậu là, bọn chúng sợ Lâm Phàm điều tra ra gì đó nên cố ý thiêu rụi máy tính sở nhân sự?”

“Có thể nghĩ theo hướng đó, tóm lại là muốn ngăn cản tiến trình điều tra của chúng ta. Anh nghĩ mà xem, chúng ta đi tới đâu thì ở đó xảy ra tai nạn, chúng ta muốn tìm tài liệu gì thì tài liệu đó không cánh mà bay, không thì cũng chẳng còn nguyên vẹn, kể lên kế hoạch tất cả chuyện này luôn nghĩ trước chúng ta một bước. Bọn chúng phá hoại tài liệu trên quy mô lớn, rồi kéo dài thời gian thế này, xem ra ngày tiến hành kế hoạch đã không còn xa nữa rồi.”

“Vậy chúng ta chỉ còn cách điều tra dần từ nội bộ công ty thôi.”

Trước cửa ngân hàng Hằng Phúc, bọn họ đụng phải Tần Di, Tần Di nói: “Tôi đang chuẩn bị đi tìm các vị đây, bệnh viện báo tin, trưởng phòng Tôn đã tỉnh lại rồi, giờ tình hình đã tương đối ổn định. Tôi định tới bệnh viện xem anh ấy thế nào, hỏi mật mã để còn sớm mờ được tệp hồ sơ, có thể giúp ích cho các anh.”

Hàn Phong vội giục: “Đi, tới bệnh viện trước đã.”

Trong bệnh viện, trên người Tôn Hường Hiền vẫn cầm đủ loại dây nhợ, máy móc bên cạnh hiển thị chỉ số sống ổn định. Anh ta mở mắt, mấp máy môi định nói nhưng tiếng vô cùng nhỏ, Tần Di đành phải ghé tai lại gần miệng anh ta, muốn nghe cho rõ xem trưởng phòng Tôn nói gì. Nhưng vừa cúi người xuống thì máy hiển thị nhịp tim đã xảy ra hiện tượng bất thường, người không biết gì về y cũng có thể nhận ra, nhịp tim đang tăng đột biến, rối loạn cả lên.

Tần Di và Hàn Phong đều hét lên: “Bác sĩ! Bác sĩ! Mau tới xem thế nào!”

Có mấy bác sĩ chạy tới phòng chăm sóc đặc biệt, một bác sĩ đeo kính nói: “Không xong rồi, mau, chuẩn bị Eprinephrine!”

Vừa dứt lời, nhịp tim đã chạy một đường thẳng, người này lại hét lên: “Chuẩn bị kích điện!”

Một bác sĩ thấp người ngờ ngàng: “Sớm nay vẫn còn ổn lắm mà?”

Người mặc áo blouse tóc nhuộm phớt vàng bên cạnh xua tay: “Mấy người này, ra ngoài ra ngoài! Đừng ở đây cản trở công việc của chúng tôi!”

Ba người Hàn Phong lại đợi ngoài cửa, Tần Di lo lắng: “Rõ ràng đã đỡ rồi, sao lại thành ra thế này?”

Ba người đợi khoảng mười phút, kết quả là, bác sĩ nào bước ra khỏi cửa cũng nhất loạt lắc đầu: “Báo với người nhà bệnh nhân chuẩn bị hậu sự.”

Lãnh Kính Hàn tròn tròn cả mắt, người này nói chết là chết ngay, vậy ả hẳn phải mạnh mẽ mới dứt hết cả rồi sao! Hàn Phong giữ lấy một bác sĩ, hỏi: “Sáng nay còn có ai tới thăm bệnh nhân không?”

Một y tá bên cạnh trả lời: “Có một vị họ Vu, nói là bạn thân của ông Tôn. Tôi còn nhắc ông ấy đừng quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, ông ấy bảo chỉ vào xem bạn thế nào, chắc chắn không làm phiền.”

Hàn Phong ngay lập tức đi thẳng vào phòng chăm sóc đặc biệt, hai y tá đang chuẩn bị đắp vải trắng cho Tôn Hường Hiền bị Hàn Phong ngăn lại: “Đợi đã!”

Anh ta sọc tay vào túi áo Lãnh Kính Hàn lấy ra thẻ cảnh sát, nói: “Chúng tôi là cảnh sát, giờ cần khám nghiệm tử thi, ở đây không có việc gì của các cô nữa, các cô có thể ra ngoài. Bác sĩ thì ở lại.”

Hàn Phong bắt đầu khám nghiệm thi thể Tôn Hường Hiền, đồng thời hỏi: “Bác sĩ, anh cho rằng nguyên nhân dẫn đến đột tử là gì?”

Vị bác sĩ đeo kính ở lại trả lời: “Bạn thân bệnh nhân vẫn đang trong giao đoạn nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra khả năng đột tử, bất kỳ nguyên nhân nào cũng có thể dẫn đến cái chết, ví dụ như cảm xúc biến động, nhiệt độ không khí lên xuống, nồng độ thuốc thay đổi, hay các loại tiếng động. Thế nên không để các anh vào thăm bệnh nhân là có lý cả, càng ít người đến thăm, sự sống của bệnh nhân càng được bảo đảm.”

Hàn Phong nhìn chai truyền, hỏi: “Nếu vấn đề dùng thuốc thì sao?”

Bác sĩ đó nói: “Không thể nào, chúng tôi luôn tuân theo quy định nghiêm ngặt khi sử dụng thuốc, toa thuốc vẫn còn ở trong phòng điều chế, anh không tin có thể kiểm tra.”

Hàn Phong nói: “Ý tôi là, nếu có người thêm, hoặc đổi nước truyền thì sao?”

Bác sĩ khóc dở mếu dở: “Ý anh là, có người muốn mua sát bệnh nhân?”

Tần Di đứng bên cạnh, cũng kinh ngạc kêu lên: “Có người muốn mua sát Tôn Hường Hiền? Vì sao?”

Hàn Phong nói: “Ông ấy chỉ phải làm phẫu thuật cắt bỏ hoàn toàn lá lách, còn lại đều là vết thương gãy xương, lại đang ở độ tuổi tráng niên, dù thế nào cũng không thể xảy ra tình trạng đột tử thế này chứ, phải không, bác sĩ?”

“Nhưng hôm qua ông ấy mất hơn 1600mm máu, có khả năng xuất hiện phản ứng bài trừ lách, hoặc là tắc động mạch, dẫn đến đột ngột tử vong. Chuyện này không ai nói chắc.”

“Nhồi máu cơ tim do tắc động mạch, trước khi chết phải có dấu hiệu đau đớn, nhất là cũng không thể nhanh thế này, phản ứng bài trừ sẽ khiến nhiệt độ cơ thể tăng cao, nhưng sau khi chúng tôi vào, bệnh nhân đang trong tình trạng bình thường chuyển sang tình trạng ngưng đập chỉ trong vòng không quá mười giây, anh không thấy quá nhanh sao? Bác sĩ.”

Bác sĩ cũng không phải là người không có chính kiến, thân nhiên nói: “Vẫn còn rất nhiều nhân tố hiện tại chúng tôi chưa thể lý giải, với trình độ kỹ thuật của chúng tôi chỉ có thể làm được đến thế này. Bệnh nhân từng mất nhiều máu, gãy xương nhiều nơi, cơ thể đang trong trạng thái suy nhược cực độ, dù có nhồi máu cơ tim thì ông ấy cũng không có khả năng thể hiện phản ứng đau đớn. Còn vấn đề gì không? Anh cảnh sát.”

Hàn Phong còn định nói mấy câu nhưng cuối cùng đành bảo: “Không. Chai truyền này chúng tôi cần đem về làm hóa nghiệm, thi thể cũng tạm thời không được di dời.”

Tần Di hỏi: “Anh nghi ngờ Tôn Hường Hiền bị giết hại? Chuyện này sao có thể, bình thường ông ấy đâu có đắc tội với ai.”

Hàn Phong nói: “Có phải bị giết hại hay không thì phải làm điều tra mới biết được” rồi quay sang bảo Lãnh Kính Hàn: “Gọi Giang Hạo tới đây.”

Lãnh Kính Hàn cũng nghi ngờ: “Cậu có bằng chứng gì không?”

Hàn Phong chỉ vào Tôn Hường Hiền: “Tư thế chết của ông ta, đây chính là tư thế bị người ta sát hại.”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu, gọi điện thoại mà vẫn bán tín bán nghi. Tần Di bỗng kêu lên: “Áy, đây là gì?”

Hàn Phong quay đầu lại hét lớn: “Không được động vào bất cứ thứ gì!”

Tần Di giật bản mình, vội vàng rút tay về, chỉ vào một góc ga giường. Hàn Phong bước lại xem, là nửa mẫu giấy, mắc trong nếp áo Tôn Hường Hiền, lộ ra mấy chữ cái tiếng Anh.

Năm phút sau, mấy người Giang Hạo đã tới nơi, tiến hành xử lý phòng chăm sóc đặc biệt theo như hiện trường vụ án mạng thông thường, chụp ảnh, lấy dấu vân tay, kiểm tra các góc, lấy mẫu vật chứng. Mẫu giấy kia cũng được lấy ra, bên trên viết “aoman”, Lãnh Kính Hàn lâm bẫm: “Đây là ký hiệu gì chứ?”

Tần Di vừa làm xong giấy tờ lại phải vội về công ty, Hàn Phong hỏi: “Trưởng phòng Tôn bình thường rất ngạo mạn ư?”

Tần Di sững người, nói: “À, ông ấy là trưởng phòng nhân sự, quản lý chuyện sống chết của toàn thể nhân viên, bình thường có thể là người không đáng trọng lắm, nhưng xưa nay chưa hề đắc tội với ai. Thôi, nếu không còn vấn đề gì nữa thì tôi quay về trước đây, công ty có chút việc gấp, hôm nay có hai ngân hàng đầu tư muốn đàm phán chuyển phần hóa kinh doanh với chúng tôi. Người nhà trưởng phòng Tôn vẫn đợi từ Văn nam tới đây, đợi bọn họ tới, các anh muốn điều tra gì tốt nhất vẫn nên bàn bạc với họ một chút.” Hàn Phong gật đầu, nhìn theo Tần Di rời đi.

Giang Hạo nói: “Cậu có thể khẳng định đây là vụ giết người không?”

Hàn Phong lắc đầu quầy quậy: “Không thể, tôi chỉ đoán thôi.”

Giang Hạo tức thì dờ người.

Lãnh Kính Hàn nói: “cứ đem về làm hóa nghiệm đi, cậu ta có lý do của cậu ta.”

Thi thể Tôn Hường Hiền tạm thời được canh sát chuyển đi, hai người Lãnh Kính Hàn vốn dĩ cũng nên đi theo nhưng có một cuộc điện thoại làm thay đổi hành trình của họ. Lãnh Kính Hàn nghe điện thoại xong, tâm trạng trở nên kích động hơn hẳn bình thường, kéo Hàn Phong lại nói: “Đi thôi! Đã tra ra một số điện thoại, là số được bán ra bởi một cửa hàng điện thoại bình dân ở Thiên Nhai. Chúng ta đi xem sao!”

Cửa hàng điện thoại đó chỉ có một nhân viên bán hàng, hai người Hàn Phong hỏi đường khắp nơi cuối cùng mới tìm thấy nó. Viễn thông di động Anh Kiệt, đây là một cửa hàng điện thoại di động nhỏ ven vệt 20m2, chủ là một phụ nữ trung niên bốn năm mươi tuổi, suốt dọc con đường toàn các cửa hàng điện thoại di động, làm ăn đều không được như xưa nữa. Bà chủ trông thấy hai người Lãnh Kính Hàn bước vào thì cười tươi rói, đến khi biết bọn họ là cảnh sát tới điều tra án, nụ cười lập tức tắt phụt. Bà ta lấy ra một tập sổ sách, lật lật giờ giờ, rồi nói: “Đúng rồi, số điện thoại này là nơi tôi bán ra, đây là photo chứng minh thư của người đó.”

Lãnh Kính Hàn chép lại địa chỉ, người mua là một nông dân ở ngoại ô Thiên Nhai, tên Kiều Minh Cường, nam, sinh năm 1970, trú tại tổ ba thôn Thái Gia thượng thành phố Thiên Nhai. Hàn Phong nhìn tờ photo chứng minh thư, nghi ngờ: “Bọn họ tra có đúng không đây? Ở nông thôn à?”

Lãnh Kính Hàn khẳng định: “Không sai được đâu, đêm qua Đinh Nhất Tiểu bất ngờ nhận một cuộc gọi, số điện thoại nằm ngoài những số chúng ta nắm được từ trước, vì vậy bọn họ đã lập tức điều tra, tìm ra là số di động bán ra ở Thiên Nhai liền báo ngay cho tôi.”

“Giờ lại phải tìm đến thôn Thái Gia sao?”

“Đương nhiên, đây là manh mối quan trọng, chúng ta cần lập tức tiến hành điều tra.” Lãnh Kính Hàn nói đoạn quay sang bảo bà chủ cửa hàng: “Đề nghị cho chúng tôi cách thức liên lạc với chị, chúng tôi còn phải tìm chị đối chiếu thông tin bất cứ lúc nào.”

Bà chủ kia bất đắc dĩ lấy ra một tấm danh thiếp cửa hàng, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn rời khỏi cửa hàng di động, thẳng tiến ra ngoại ô.

Nhưng đa số các tài xế taxi đều không biết mấy thôn làng nhỡ bé vùng ngoại ô, Lãnh Kính Hàn đầy hăng hái ngồi lên một cái xe vừa đi vừa hỏi đường, khó khăn lắm mới ra được ngoại ô, xuống xe đi bộ mãi theo một con đường mòn, kết quả lại hỏi thăm nhầm, đến phải thôn Thái Gia hạ. Lãnh Kính Hàn nghĩ, đã là Thái Gia hạ thì cách Thái Gia thượng cũng chẳng còn bao xa, nào ngờ, dân thôn báo với ông thế này: “Thôn Thái Gia thượng hử? Vùng đó vừa hay đối diện với chúng tôi, ở đầu kia thành phố Thiên Nhai. Đi xe buýt á, với tốc độ xe buýt hiện nay, thì ba tiếng cũng chưa đến được đâu.”

“Hà!” Hàn Phong hỏi lâu không khép nổi miệng. Đi nửa tiếng đường mòn, đợi trên quốc lộ thêm nửa tiếng nữa vẫn không thấy có xe, hai người đành quốc bộ về thành phố, đi chưa được 5km, Hàn Phong đã gục trên vai Lãnh Kính Hàn: “Anh Lãnh, tôi không xong rồi, tôi không đi được nữa đâu.”

Lãnh Kính Hàn động viên: “Ai bảo cậu ngày nào cũng chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Sắp rồi, trước mặt có bến xe buýt, đi thêm nửa tiếng nữa là đến, cố gắng lên.”

Cũng may bọn họ bắt được một chiếc taxi. Độ bốn giờ chiều, hai con người rã rời mệt lử về đến sở công an Thiên Nhai, còn chưa được ăn cơm, Hàn Phong cứ luôn miệng cầu nhậu. Họ ăn mỹ ăn liền ở sở công an trong lúc nghe Giang Hạo trình bày: “Gia quyến người chết đã đến rồi, họ không đồng ý khám nghiệm tử thi, trong số những vân chứng chúng ta thu được cũng không phát hiện được vật phẩm nào có thể gây chết người, chỉ có thể sơ bộ nhận định nạn nhân chết do sức khỏe suy nhược sau khi bị thương, cứu chữa không thành.”

Hàn Phong hỏi: “Còn chất lỏng trong chai truyền?”

Giang Hạo đáp: “Không vấn đề gì.”

Hàn Phong lại hỏi: “Lấy mẫu máu thì sao?”

“Không sao.”

“Các anh lấy máu ở chỗ nào?”

“Máu ngoại biên”

Hàn Phong không nuốt nổi mì nữa, vắt óc nói: “Không thể nào. Xác vẫn ở đây chứ?”

Giang Hạo trả lời: “Gia quyến ký tên, đã mang đi rồi. Nhưng chúng tôi có ảnh chụp.”

Hàn Phong mừng hóm, bảo: “Anh lấy tôi xem”

Ảnh chụp thi thể Tôn Hướng Hiền được đặt trước mặt Hàn Phong, anh ta vừa xem ảnh vừa nghe Giang Hạo nói: “Chúng tôi không có bất kỳ manh mối nào, người nhà nạn nhân cũng bảo, rõ ràng là chết vì tai nạn, các anh cứ về chuyện ra làm gì, người chết đã chết rồi, chết rồi thì phải nhập thổ cho yên, còn bị các anh mổ bụng phanh ngực khác nào chịu tội. Cũng không có manh mối nào giúp tiếp tục điều tra, chúng tôi không thể dùng quyền hành ép uổng người ta được.”

Hàn Phong hỏi: “Vụ vụ tai nạn thế nào? Các anh đã tìm hiểu xem xảy ra như thế nào chưa?”

Giang Hạo đáp: “Chúng tôi đã tìm hiểu qua phòng cảnh sát giao thông, khi đó có rất nhiều người có thể làm chứng, chiếc xe tải vẫn đỗ nguyên vị trí, Tôn Hướng Hiền tự đâm xe mình vào, không hề liên can đến tài xế xe tải. Là do Tôn Hướng Hiền điều khiển xe trái với quy định giao thông, còn tạo nên tai nạn đâm xe liên hoàn. Song người cũng chết rồi, tài xế phía sau cũng không định kiện gì ông ta nữa.”

“Vụ mẫu giấy kia định giải thích thế nào?”

“Cậu nói mấy chữ cái tiếng Anh đó hả? Trên đó không có dấu vân tay, chúng tôi đoán là do bay vào từ cửa sổ.”

“Tôi không tán đồng quan điểm này.” Hàn Phong nói thẳng thừng.

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Mẫu giấy các cậu nói có phải là mẫu giấy viết mấy chữ cái đó không?”

Hàn Phong nói: “Đây là phiên âm, ngạo mạn, còn nhớ lúc đó tôi hỏi Tần Di, Tôn Hướng Hiền có phải người khá ngạo mạn không?”

Lãnh Kính Hàn “ừm” một tiếng, tiếp tục ăn mì.

Hàn Phong lại nói: “Lẽ nào anh nghe thấy ngao mạn không có liên tưởng gì à?”

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong: “Chắc là trùng hợp thôi chứ gì? Ngao mạn, từ này thì chúng tớ được điều gì chứ? Lẽ nào có người cho rằng Tôn Hưởng Hiền ngao mạn, nên đi giết anh ta? Sau đó để lại mảnh giấy, nói là vì anh ta ngao mạn nên mới ngỏm?”

Hàn Phong chán nản hỏi: “Anh là cảnh sát hình sự lâu như vậy rồi, anh không xem phim hả?”

Giang Hạo cười nói: “Là Bảy tội lỗi, Hàn Phong đang nói đến Bảy tội lỗi, một bộ phim điện ảnh Hollywood. Theo tín ngưỡng Thiên Chúa giáo, có bảy loại tội lỗi, lần lượt là phạm ăn, tham lam, lừa dối, dâm dục, ngao mạn, đố kỵ và nóng nảy. Trong Bảy tội lỗi, hung thủ dự theo hành vi tội lỗi này để giết người, sau khi giết người đều để lại tội lỗi mà nạn nhân phạm phải. Tội thì lại nghĩ Hàn Phong xem nhiều phim rồi.”

Hàn Phong lên tiếng: “Thế ư, tôi xem mấy mẫu giấy đó là biết ngay các anh phán đoán có đúng không?”

Hàn Phong cầm túi đựng vật chứng, chỉ vào một vết hình trăng lưỡi liềm trên mảnh giấy: “Nhìn thấy giấu vết này không? Cả hai mặt đều có”

“Cái này thì nói lên điều gì?”

“Mảnh giấy này đã bị cắt, nét chữ viết ngay ngắn không xiêu vẹo, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn ngay từ trước, ngao mạn lại chính là điểm yếu của Tôn Hưởng Hiền, thế này mà còn chưa nói lên được điều gì ư? Dấu vết kia chứng tỏ hung thủ đã dùng nhíp hoặc thứ gì đó tương tự kẹp lấy mẫu giấy, rồi đặt lên người nạn nhân để không lưu lại vân tay. Nếu từ bên ngoài bay vào, thì bắt buộc phải thỏa mãn ba điều kiện ngẫu nhiên; một, nguồn gốc mẫu giấy, trên tầng đều là phòng bệnh, không có nơi đặt giấy viết; hai, không để lại vân tay, cứ cho là có nơi viết nhưng một ngày nóng như hôm nay ai còn đeo găng tay viết nữa; ba, coi như hai điều kiện trên đều đầy đủ, mẫu giấy này phải bay vào qua lỗ thông gió chỉ hơn 30cm², còn phải vượt qua cây ngô đồng lá to bên ngoài cửa sổ, anh bảo dễ chắc!”

“Đã vậy, cậu có thể tìm ra loại thuốc độc không phát tác từ nửa tiếng trở lên, hề phát tác là lấy mạng người ta không? Nên biết, Vu Thành Long tới thăm Tôn Hưởng Hiền trước các cậu nửa tiếng, sau khi rời đi lại có bằng chứng xác đáng chứng minh anh ta ở ngân hàng suốt. Mà theo lời khai của cậu và cô Tần, khi các cậu trông thấy Tôn Hưởng Hiền, thiết bị theo dõi của anh ta hiện thị các thông số hết sức bình thường. Trong thời gian này không có bất kỳ ai vào thăm bệnh nhân nữa, ngoài bác sĩ, cậu cho rằng Vu Thành Long mua chuộc bác sĩ hạ độc chết người?”

“Nhìn bức ảnh này đi, phần cổ người chết có một vết bớt đỏ, tuy không rõ lắm nhưng tôi tin rằng đây không phải là hiện tượng tử vong sinh lý tự nhiên.”

Lãnh Kính Hàn ăn xong mì, nói: “Giờ xác đã không còn rồi, cậu còn điều tra được thêm manh mối nào chắc? Chuyện này giao cho bọn Giang Hạo xử lý, đi thôi, chúng ta tới thôn Thái Gia thượng.”

Hàn Phong như đối đầu với đại địch, kêu lên oai oái: “Lại đi! Tôi không đi, hôm nay thể lực đã thấu chi rồi, ngày mai rồi đi.”

Lãnh Kính Hàn bảo: “Thời gian không đợi người đâu.”

Giang Hạo nói: “Chúng tôi còn một chiếc xe rồi, có thể đưa các anh đi.”

Hàn Phong tròn mắt, nhấn nhó đi theo Lãnh Kính Hàn. Trên xe, Lãnh Kính Hàn nhận được điện thoại của mấy người Lâm Phàm: “Hạ Mạt đã xuất viện rồi, thẳng nhóc này, được cái tính tích cực quá. Bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, Trương Nghệ nghe bảo cũng đang nôn nóng muốn xuất viện. Giờ Lưu Định Cường có thể nhẹ gánh được rồi.”

Hàn Phong nói: “Thôi đi, đừng có mừng vội, tới thôn Thái Gia thượng tìm được cái tên gì gì đó còn chưa biết có ra manh mối hay không. Tôi không tin bọn chúng lại bày một manh mối rành rành như thế cho chúng ta tra ra.”

“Nếu đúng là hẩn thì làm gì có chuyện hẩn còn ở đó? Lại phải đi đường núi chắc?”

“Tôi cũng biết thế, chúng ta không phải đi bắt hẩn, mà là thông qua những người xung quanh tìm hiểu một số thông tin về hẩn.”

Cuối cùng cũng đến thôn Thái Gia thượng, Kiều Minh Cương quả nhiên không ở đó, nghe nói là đi sang nhà chị gái chưa về. Nhưng theo người trong thôn phản ánh, Kiều Minh Cương là một nông dân thật thà chất phác, luôn siêng năng làm ruộng, cũng không hề nghe nói có những hành vi trộm gà bắt chó. Ai nấy đều không hiểu, mấy đồng chí công an sao lại tới tìm anh ta làm gì? Anh ta đã phạm tội gì chứ?

Tuy không tìm được Kiều Minh Cương nhưng Lãnh Kính Hàn vẫn cho rằng, con người này rất đáng nghi, đề nghị mai quay lại, Hàn Phong tìm đủ mọi lý do, không muốn đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thăm Dò Ý Tứ

Lúc ăn tối, Hàn Phong vừa thấy Trang Hiểu Quân không tới, đi đến chỗ cầu thang liền thấy Lãnh Kính Hàn sang một bên, nói: “Anh lên nhà gọi com về mà ăn, tôi muốn ở riêng với cô ấy.”

Lãnh Kính Hàn rửa cằm trong bụng rồi đi lên lầu.

Tần Di mặc váy liền thân không tay màu trắng sữa, eo bó vật ngăn cản tôn lên những đường cong riêng của phái nữ, cô dường như không để tâm lắm chuyện Lãnh Kính Hàn vắng mặt, không thấy hỏi han gì nhiều.

Hai người chuyện trò qua lại, lời nói chuyện hài hước pha lẫn chất lưu manh đặc trưng của Hàn Phong thường khiến Tần Di phải che miệng cười, bữa tối dưới ánh nến cũng coi như vui vẻ hòa hợp. Tân phát một hồi, Hàn Phong không đùa cợt nữa mà bắt đầu đặt câu hỏi: “Mặc dù hiện giờ tạm thời chưa thể lấy được hồ sơ của Lâm Chính, tôi vẫn muốn hỏi thăm một số tình hình trong công ty, tôi sẽ cố tránh không đặt các câu hỏi liên quan đến bí mật kinh doanh, được không?”

Tần Di gật đầu: “Tôi biết rồi, chuyện xảy ra ngày hôm nay thật quá bất ngờ, tôi cũng hiểu được tâm trạng của các anh, anh cứ hỏi đi.”

Hàn Phong hỏi: “Trước tiên tôi muốn hỏi về trưởng phòng Tôn mới đột tử ngày hôm nay, quan hệ cá nhân của Vu Thành Long và trưởng phòng Tôn rất tốt phải không?”

Tần Di chau mày, lắc đầu nói: “Tôi không rõ cho lắm, anh biết đấy, phòng Chăm sóc khách hàng, phòng Nhân sự, phòng Hậu cần, đều là những hệ thống tương đối độc lập, tôi nghĩ, chắc bọn họ không có mâu thuẫn gì trực tiếp đâu nhỉ?”

Hàn Phong thoáng trầm ngâm, lại hỏi tiếp: “Hiện tại ở công ty các cô, vẫn có mười cổ đông lớn à?”

Tần Di gật đầu, Hàn Phong lại hỏi: “Vẫn là những người trước kia?”

Tần Di đáp: “À không, người trong công ty cứ đổi đi đổi lại suốt, có những chức vụ đổi đến ba bốn trưởng phòng rồi.”

“Có thể cho tôi biết mười cổ đông lớn hiện nay là những người nào không?”

Tần Di nghĩ ngợi giây lát, đoạn nói: “Hiện nay à, có tôi, Hiểu Quân, chủ tịch hội đồng quản trị, thành viên danh dự hội đồng quản trị Trác Thành Đào, giám đốc khu vực Quảng Đông Trần Thiên Thọ, giám đốc khu vực Thượng Hải Thiện Yên Phi, cô ấy cũng là một nữ cường nhân, còn nhỏ hơn tôi một tuổi đấy, ngoài ra có giám đốc khu vực Bắc Kinh Mạch Dịch, anh ta thì là một doanh nhân có tiếng rồi, trưởng chi nhánh TRùng Khánh Phong Thu Thực, còn cả hai người vừa xảy ra chuyện là Lâm Chính của chi nhánh Hải Giác và trưởng phòng Nhân sự Tôn Hưởng Hiền nữa.”

Hàn Phong ăn một viên thịt, nóng đến nổi phải phun cả ra, xuýt xoa nói: “Trưởng phòng Tôn cũng là cổ đông lớn à! Lúc trước không nghe cô nói!”

Tần Di thấp giọng: “Anh ta là cháu ruột của chủ tịch hội đồng quản trị tiền nhiệm, nhưng cũng có tin đồn anh ta là con riêng của chủ tịch, thậm chí anh ta còn không dám chuyển người nhà lên thành phố Thiên Nhai này, tất nhiên, đây chỉ là tin đồn thôi. Thực tế vì anh ta có đầu óc kinh doanh nên được ngài chủ tịch tiền nhiệm đã coi Tôn Hưởng Hiền là nhân tuyển cho vị trí chủ tịch, chẳng qua cho ở phòng Nhân sự rèn luyện một thời gian thôi, nhưng ngài chủ tịch lại mất quá đột ngột, chỉ chuyển nhượng cổ phiếu mà không kịp dặn dò gì cả, chặc...”

“Ngài chủ tịch tiền nhiệm làm sao mà mất vậy?”

“Nghe nói bị ung thư, lúc tôi đến thì ông Giang đã là chủ tịch rồi.”

“Ừm, phải rồi, lúc chúng tôi đến có nghe nói, sau khi mười cổ đông lớn chết, nếu không kịp lập di chúc chuyển nhượng cổ phiếu, công ty sẽ thu hồi rồi dựa theo tỷ lệ phân chia cho từng người sở hữu cổ phiếu, có chuyện như vậy không?”

“Đúng thế, đây là quy định đặt ra từ lúc đầu thành lập công ty, nhưng không phải nằm vào mười cổ đông lớn, mà là nhằm vào mười một vị trong hội đồng quản trị, khi ấy mười một thành viên hội đồng quản trị rất có tầm nhìn, để phòng thu mua với mục đích xấu, họ đã đặt ra thỏa thuận này.”

Hàn Phong hỏi: “Để ngăn ngừa thu mua với mục đích xấu?”

Tần Di đáp: “Đúng vậy, như thế có thể tránh cho công ty khỏi bị ảnh hưởng nếu các thành viên hội đồng quản trị đột ngột qua đời.”

Hàn Phong hào hứng nói: “Cô giải thích cụ thể xem nào.”

Tần Di giải thích: “Nếu thành viên hội đồng quản trị đột ngột qua đời, tài sản của ông ta đương nhiên sẽ do người thừa kế nhận lấy. Như thế dễ tạo kẽ hở cho những kẻ phạm pháp luồn vào, trước tiên không chế người thừa kế, rồi sát hại thành viên hội đồng quản trị, cổ phiếu công ty sẽ rơi vào tay kẻ xấu. Nhưng có hiệp ước kia, nếu không tuyên bố rõ ràng chuyển nhượng cổ phiếu cho người nào, cổ phiếu sẽ tự động bị công ty thu hồi, đây là một biện pháp công ty thực hiện để đánh vào bọn tội phạm kinh tế. Trong trường hợp, thành viên hội đồng quản trị tuyên bố sẽ chuyển nhượng cổ phiếu cho ai, bọn họ cũng phải có thỏa thuận rõ ràng, ký hợp đồng từ trước, như vậy, công ty sẽ nắm được tình hình chuyển dịch của cổ phiếu, không đến nỗi gây nên sóng gió lớn trên thị trường.”

Hàn Phong nghe mà chẳng hiểu gì, hoang mang nói: “Không hiểu lắm.”

Tần Di kinh ngạc hỏi: “Anh không hiểu gì về thị trường cổ phiếu à?”

Hàn Phong đáp: “Đã chơi bao giờ đâu, không biết.” Cùng lúc ấy, anh ta bắt gặp vẻ giễu cợt vô tình lộ ra trong mắt Tần Di.

Tần Di cười cười: “Bây giờ người không biết gì về cổ phiếu đã hiếm lắm rồi, anh chưa nghe nói à? Một tỷ ba người Trung Quốc thì có một tỷ chơi cổ phiếu, ba trăm triệu người còn lại, đều là nhà phát hành.”

Hàn Phong nói: “Có lẽ tôi nằm ngoài số một tỷ ba ấy rồi. có điều, tôi vẫn hiểu được chút chút. Bao giờ thì công ty các cô tiến hành cải cách cổ phần vậy?”

Tần Di nhếch mép cười: “Đây là bí mật kinh doanh cấp cao nhất, đừng nói là tôi, kể cả chủ tịch cũng không biết được đâu.”

Hàn Phong ngạc nhiên: “Cái gì? Cả chủ tịch của các cô cũng không biết á?”

Tần Di nói: “Đợt thí điểm đầu tiên là những công ty nào, đợt thứ hai lại là những công ty nào đều do nhà nước chọn ra cả, công ty lên sàn chỉ cần tổ chức xong đại hội cổ đông và trình ra kế hoạch cải cách cổ phần là được rồi.”

Nhìn ánh mắt ngờ vực của Hàn Phong, Tần Di lại cười cười: “Kể cả chủ tịch đoán biết được thời gian cải cách cổ phần của công ty thì chúng tôi cũng không được biết mà, nói vậy có lẽ anh không hiểu cho lắm nhỉ?”

Hàn Phong lắc đầu, hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, liền sau đó anh ta lại chuyển sang chủ đề khác. “Phải rồi, công ty các cô có phải mỗi tuần đề họp một lần, đến lúc đó tất cả các giám đốc khu vực đều tham gia?”

Tần Di nói: “Làm sao được chứ, Thiên Nhai, Hải Giác xa như vậy, mỗi giám đốc khu vực đều có rất nhiều việc quan trọng phải giải quyết trong phạm vi quản lý của họ, làm sao họp hằng tuần được, mỗi năm một lần là tốt lắm rồi, có khi năm năm ba năm mới họp một lần đấy.”

Hàn Phong gật gù nửa hiểu nửa không, lại bắt đầu ăn ngón ăn ngấu, chốc chốc ngẩng lên chuyện phiếm với Tần Di về một số chuyện trong công ty. Anh ta hỏi cặn kẽ về từng thành viên trong hội đồng quản trị, đặc biệt là thành viên nữ còn lại, Thiện Yến Phi, cô này sau khi qua lại với Khải Kim Vận, con trai một thành viên cũ trong hội đồng là ông Khải Khai Hoa, tài năng kinh doanh mới dần dần được phát hiện. Khải Kim Vận ham chơi lười làm, chẳng có năng lực gì, nên việc trong công ty hầu hết đều giao cả cho Thiện Yến Phi, đến nỗi khi Khải Khai Hoa bệnh nặng, liền nhường lại cổ phần cho Thiện Yến Phi. Sau khi Khải Khai Hoa chết, Thiện Yến Phi và Khải Kim Vận không hòa hợp, cô ta định cho Khải Kim Vận một khoản tiền chia tay, nhưng Khải Kim Vận lại không nghĩ thông, tự sát mấy lần, có điều đều bất thành.

Sau mấy ly rượu, sắc mặt Tần Di bắt đầu hồng lên, cô nhìn Hàn Phong, u uẩn hỏi: “Anh thấy con người tôi thế nào?”

Hàn Phong tròn to mắt kinh ngạc: “Cô ấy à? Tốt lắm, có tài hoa, có năng lực, lại còn giàu lòng nhân ái, nếu không phải thấy cô ngồi trên ghế trưởng phòng, tôi còn ngỡ cô là cô giáo mầm non nữa cơ.”

Tần Di vô ý che miệng, giả bộ chỉnh lại khăn ăn trước mặt mình, sau đó nói: “Tôi biết, thực ra người như tôi cũng không mấy được lòng đám đàn ông các anh, có lẽ vì tôi quá thành công, nên những người đàn ông ở bên tôi, sẽ cảm thấy lép vế.”

Hàn Phong nói: “Đây là do những kẻ ấy không biết thương thức thôi.”

Tần Di lẩm bẩm: “Có lúc tôi cũng nghĩ, cứ ở nhà làm mẹ hiền vợ thảo quách cho rồi, cần gì phải ra ngoài tạo dựng sự nghiệp cho riêng mình chứ? Nhưng số phận đã lựa chọn anh làm vậy, anh có cách nào khác đâu? Còn anh? Các anh làm cảnh sát, hẳn là rất bận rộn đúng không? mỗi ngày đều phải đối mặt với những nghi phạm nguy hiểm.”

Hàn Phong đáp: “Không đâu, chơi thôi mà, hồi nhỏ cô chơi trò cảnh sát bắt trộm bao giờ chưa? Công việc của chúng tôi cũng gần giống trò chơi ấy đấy, chỉ là đối súng giả thành súng thật mà thôi.”

Tần Di nhoen cười: “Anh thật hài hước.” Dứt lời ánh mắt đã sáng lấp lánh, nhìn chằm chằm vào Hàn Phong: “Không hiểu sao, tôi luôn muốn tìm một anh cảnh sát làm bạn đời tương lai, có lẽ là bởi họ có thể mang đến cho tôi cảm giác an toàn. Anh biết không, trong thâm tâm tôi cũng giống như những người phụ nữ khác thôi, cần được dựa dẫm. Những lúc đêm khuya thanh vắng, tôi lại thấy sợ hãi, trong nhà bầy biện có lộng lẫy đến mấy cũng chẳng giống như một căn nhà, cứ cảm giác thiếu thiếu gì đó.”

Tần Di chậm chậm đứng lên, vừa kể vừa nhích lại gần Hàn Phong, hơi thở thơm tho như hoa, mùi hương nhàn nhạt xộc thẳng vào lỗ mũi Hàn Phong. Hàn Phong đảo mắt, không biết đang nghĩ gì trong đầu. Đúng lúc Tần Di sắp chạm vào anh ta, Hàn Phong liền giơ ngón tay lên: “Còn một tình tiết trong vụ án, tôi phải thảo luận thêm với trưởng phòng Lãnh. Tôi đi trước nhé.” Dứt lời, anh ta lách người bỏ đi luôn.

Tần Di nhìn Hàn Phong bỏ chạy, lẩm bẩm: “Nếu số phận đã chọn anh rồi, anh còn cách nào khác chứ?”

Hàn Phong chạy hộc tốc về phòng, thuật lại mọi chuyện cho Lãnh Kính Hàn nghe, Lãnh Kính Hàn cười bảo: “Cậu chạy cái gì? Chuyện thế này chẳng phải cậu mong còn chẳng được à?”

Hàn Phong nói: “Tôi nghĩ đi nghĩ lại, rõ ràng thấy có vấn đề. Nếu một người phụ nữ giờ trò quuyến rũ một người đàn ông là bày tỏ lòng ái mộ, vậy thì khi cô ta giờ trò quuyến rũ hai người đàn ông, chắc chắn người phụ nữ này có vấn đề.”

Lãnh Kính Hàn cười cười: “Cậu nghi ngờ cô ta là nữ đặc công đã được huấn luyện à?”

Hàn Phong nhìn ánh đèn nhấp nháy ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: “Chưa tìm hiểu gì nhau, tôi không tin vào chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên. Phụ nữ tò tính,

nếu không phải là tại đàn ông nhu nhược quá, nhút nhát quá, thì thường đều có ý đồ riêng cả, huống hồ, cô ta còn đang qua lại với một người đàn ông khác.”

Buổi tối trước khi đi ngủ, anh ta theo lệ gọi một cốc sữa bò.

Lãnh Kính Hàn như thường lệ liên lạc với bạn Lý Hường.

Lý Hường báo cáo tình hình ngày hôm nay xong còn ngập ngừng như muốn nói gì đó. Lãnh Kính Hàn bèn hỏi: “Sao vậy?”

Lý Hường đáp: “Không, không có gì...” rồi dập máy luôn.

Cùng lúc đó, Đinh Nhất Tiểu đang ngồi trước màn hình máy tính, nhập vào hàng chữ: “Kế hoạch C tái khởi động, hiện giờ bắt đầu gây áp lực cho cảnh sát thành phố Hải Giắc.”

Phía bên kia gõ lại: “Được, tạm thời không cần tạo ra quá nhiều sự cố, để bọn chúng thấy căng thẳng là được rồi, giờ tôi sẽ giữ chân bạn Hàn Phong tại Thiên Nhai. Xem chừng, thằng lỏi đó ngoài bày mấy âm mưu, giờ trò thông minh vật ra thì chẳng biết gì cả, ha ha, thật tức cười chết đi được. Có vẻ bọn chúng muốn tách ra rồi, tôi định dè dặt với chúng ở Thiên Nhai mấy ngày, làm vậy rất có lợi cho kế hoạch của chúng ta.”

Đinh Nhất Tiểu liếc A Bát rồi gõ: “Đừng đùa với lửa, chúng ta không nên để lộ sơ hở trong giai đoạn cuối cùng này đâu.”

Người bên kia gõ: “Anh lúc nào cũng nhất gan, đây chính là nguyên nhân anh chẳng bao giờ nên việc lớn được. Anh cứ lo làm tốt việc của mình đi, nhà máy mới của chúng ta đã bắt đầu sản xuất rồi hả?”

Đinh Nhất Tiểu đáp: “Đúng vậy.”

Người kia vui vẻ gõ: “Tốt quá rồi. anh nên cảm thấy tự hào, đây là nền móng vững chãi cho sự nghiệp tương lai của chúng ta đấy.”

Đinh Nhất Tiểu hừ lạnh một tiếng, gõ vào máy tính: “Tôi chẳng hứng thú gì với sự nghiệp của anh, tôi chỉ cần phần mình đáng được hưởng thôi.”

Người kia nói: “Yên tâm đi, không thiếu phần anh đâu.”

Ngày thứ ba, sau bữa sáng, Lãnh Kính Hàn kéo Hàn Phong lên xe, muốn đi gặp Kiều Minh Cương lần nữa xem thế nào. Hàn Phong nói: “Kiều Minh Cương mà trở lại, chứng tỏ anh ta không phải kẻ bị tình nghi, nếu anh ta chưa trở về, chúng ta đến phỏng có ý nghĩa gì chứ. Anh làm việc mà chẳng chịu động não gì cả, chỉ công toi.”

Lãnh Kính Hàn mặc kệ Hàn Phong, bắt điện thoại: “Có manh mối rồi à? Được, được, hãng xe Cự Phong hả, được, tôi biết rồi. các cô phải tăng cường điều tra, không chỉ cần nhanh, mà còn phải tỉ mỉ nữa, tuyệt đối không được để sót chi tiết nào. Cậu ta ở đây, muốn nói chuyện với cậu ta hả? ừm, được, giờ chúng tôi sẽ qua đó, được rồi, được rồi.”

Lãnh Kính Hàn tắt máy nói: “Long Giai gọi điện.” Rồi ông lại bảo tài xế: “Tạm thời không đi khu ngoại ô phía Nam nữa, đến hãng xe Cự Phong trước, biết ở đâu không?”

Tài xế đáp: “Không biết ạ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chắc, ở khu Car City ấy, trong khu Car City.”

Hàn Phong hỏi: “Sao không đưa điện thoại cho tôi! Cô ấy nói gì?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Còn nhớ chiếc xe hơi bị lửa thiêu hủy mà họ điều tra dạo cuối mùa hè không? chính là chiếc xe tập kích chúng ta lúc đêm khuya ấy.”

Hàn Phong nói: “Nhớ chứ, tra được số hiệu động cơ rồi à?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng vậy, cuối cùng tra ra được, động cơ lắp ráp ở Pháp, nhập về nước mới lắp thành xe, là do hãng xe Cự Phong trong khu Car City thành Phố Thiên Nhai bán ra, giờ chúng ta sẽ đến đó, xem xem có manh mối gì không đã.”

Trong khu Car City có đủ loại xe danh tiếng và lộng lẫy khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Nhân viên bán hàng của hãng xe Cự Phong là một anh chàng trẻ tuổi, xem ra cũng thuộc loại mê xe phát cuồng. Lãnh Kính Hàn nói rõ mục đích đến đây, anh chàng kia liền lấy ra một cuốn sổ dày, lật giờ hồi lâu, đoạn nói: “Ồ đây ở đây. Mua độ ba năm trước, hai vị xem đi.”

Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong chụm đầu lại xem, cả hai đều tròn tròn mắt. Trên sổ đăng ký ghi rõ mồn một: “Kiều Minh Cương, thôn Thái Gia thượng, tổ 3”

Lãnh Kính Hàn cười bảo: “Nói như cậu, một lần trùng hợp thì là trùng hợp, mấy lần trùng hợp thì là âm mưu từ trước rồi. giờ cậu còn ý kiến gì nữa không? lên xe đi!”

Hàn Phong gãi đầu nói: “Chắc chắn có vấn đề, chỉ là tôi vẫn chưa nghĩ thông, nếu gặp được Kiều Minh Cương, hừ, thì sẽ biết chân tướng thôi.”

Đường núi gập ghềnh, nhưng hai người rớt cuộc cũng đến được thôn Thái Gia thượng, lần này họ gặp được Kiều Minh Cương. Kiều Minh Cương nói: “Hôm qua nghe bầu có đồng chí công an đến tìm tui, tui liền về ngay. Có chuyện gì không? vào nhà ngồi, vào nhà ngồi.”

Hàn Phong liếc nhìn Kiều Minh Cương, thấy người này vóc dáng chắc nịch, làn da ngăm đen, liền quay sang nói với Lãnh Kính Hàn: “Tôi không vào đâu. Cho anh mười phút, sau đó có thể về với tôi được rồi. người này hoàn toàn chẳng có gì đáng nghi cả.”

Lãnh Kính Hàn lấy tài liệu họ điều tra được ra, nói với Kiều Minh Cương: “Anh xem cái này đi. Chúng tôi là người của phòng Cảnh sát hình sự thành phố Hải Giác, đang điều tra một vụ án, số điện thoại di động mà hung thủ sử dụng cùng với chiếc xe hán lái, đều đăng ký tên anh, nếu anh không thể đưa ra một lời giải thích khiến chúng tôi thỏa mãn, anh sẽ trở thành nghi phạm số một.”

Kiều Minh Cương cuống lên nói: “Tôi làm gì có, tôi chẳng phạm tội gì hết đâu! Tôi là công dân tốt tuân thủ pháp luật mà, người cả thôn này đều có thể làm chứng đó, tôi lớn chừng này tuổi đầu mà đã bao giờ ra khỏi thành Phố Thiên Nhai đâu.”

Lãnh Kính Hàn đưa tư liệu thu thập được cho Kiều Minh Cương xem, Kiều Minh Cương nhìn một lúc lâu, thấy bản photo chứng minh thư kia đích xác là của mình. Anh ta vò đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi giật mình sực hiểu: “Tôi nhớ ra rồi! vốn là thế này, mấy năm trước, chính phủ chẳng có quy định gì ấy nhỉ? Thì là nếu đăng ký xe biển địa phương thì phải có chứng minh thư của địa phương, hồi ấy, rất nhiều người thuê chứng minh thư để dùng, hai trăm đồng một người, chứng minh thư của tôi chính là cho mượn vào thời gian ấy đấy. Chắc, cũng không phải mỗi mình tôi cho mượn chứng minh thư đâu, thôn chúng tôi có nhiều người cho mượn lắm, sao mấy người lại điều tra tôi chứ?”

Lãnh Kính Hàn vô cùng thất vọng, song vẫn ôm một tia hi vọng mong manh hỏi tiếp: “Anh còn nhớ người mượn chứng minh thư của anh trông thế nào không?”

Kiều Minh Cương kêu lên: “Trời! bọn tôi chả quên từ đời tám hoánh, bao nhiêu năm rồi còn gì. Với lại, hồi ấy người đến mượn chứng minh thư đông lắm, nếu không phải một chứng minh thư chỉ làm được một biển xe, tôi đã cho mượn mấy lần rồi.”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Anh có biết làm như vậy là phạm pháp không, vì hành vi của anh mà chúng tôi phải đi bao nhiêu đường vòng. Anh không được đi đâu hết, cần sẵn sàng tiếp nhận điều tra bất cứ lúc nào, hiểu chưa hả?”

Kiều Minh Cương đáp: “Tôi... tôi biết tôi sai rồi, tôi hứa không phạm pháp nữa đâu, tôi hứa mà.”

Lãnh Kính Hàn chẳng nói chẳng rằng rời khỏi nhà Kiều Minh Cương, Hàn Phong cười khi khi bảo: “Tôi biết ngay hướng điều tra này của các anh không được mà, xem ra bọn chúng cố ý khiến chúng ta phải đi đường vòng đấy. Tốt hơn hết cứ nghe tôi đi, ngày mai chúng ta đến xưởng thép thành An gặp Hồ Ngân Tín.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao cậu vừa nhìn đã khẳng định Kiều Minh Cương không phải người chúng ta muốn tìm?”

Hàn Phong đáp: “Hề hề, người làm ruộng bao giờ chẳng có dấu vết của nghề làm ruộng. Da người ta đen đúa thô ráp, đốt ngón tay to tướng, lòng bàn tay đầy vết chai, bàn chân nứt nẻ, vừa nhìn là biết ngay do lao động ở ngoài ruộng trong thời gian dài. Người ta không thể nào ngày ngày vác cuốc ra đồng áng, lại vừa thảnh thơi ngồi: mình phải làm sao mới lật được lão già Lãnh Kính Hàn kia đây, úi cha.” Trong lúc mãi nói chuyện, anh ta đã giẫm một chân xuống bùn, Lãnh Kính Hàn phì cười, rồi lại thở dài lắc đầu.

Họ lên xe trước, trước tiên trở về hãng xe cụ Phong, hỏi thăm xem người ở đó còn nhớ diện mạo người đến làm thủ tục mua xe không, kết quả hãng xe này đã đổi đến ba ông chủ rồi, làm gì còn ai nhớ được chuyện từ tận hồi ấy. Họ lại chạy xe đến chỗ bà chủ bán điện thoại di động, đương nhiên cũng chẳng có kết quả gì.

Buổi chiều trở về khách sạn, hai người càng thêm mệt mỏi, không những thân thể, mà tinh thần còn mệt mỏi nhiều hơn vì vụ án hoàn toàn chẳng có tiến triển gì. Trong phòng nghỉ, Lãnh Kính hàn rửa mặt, ủ rũ nói: “Giờ chỉ còn mỗi xưởng thép Thành An thôi, nếu cũng không điều tra được manh mối nào, tôi định ngày mai sẽ về luôn.”

Hàn Phong gào lên: “Đừng thế chứ! Hiếm hoi lắm mới được một lần du lịch bằng công quỹ, còn bao nhiêu chỗ chúng ta chưa đi, bao nhiêu thứ chưa kịp ăn nữa cơ mà.”

Lãnh Kính Hàn lạnh lùng nói: “Muốn ở lại thì cậu đi mà ở, thế nào tôi cũng phải về thôi. Đảng Hải Giác đang còn một đồng việc chờ giải quyết kia kìa.” Tiếng nhạc vang lên, ông móc điện thoại di động ra: “A lô, tôi đây, gì hả? Sao lại thế được? Lúc nào? Trong đây cả công cụ tự sát cũng không có, làm sao mà chết được? Đập đầu vào tường hả?”

Hàn Phong rón rén chuẩn bị chuẩn đi, nhưng Lãnh Kính Hàn đã hờ hững gọi: “Hàn... Phong...”

Hàn phong toét miệng cười, dừng lại ngay đến cửa: “Tôi đây!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Hồng A Căn chết rồi, cậu biết không?”

Hàn Phong chớp mắt: “Thế à? Tôi biết gì đâu.”

Lãnh Kính hàn đập bàn, nói: “Người cuối cùng gặp mặt nói chuyện rõ lâu với hần là cậu, làm gì có chuyện cậu không biết! Nhân viên giám thị nói, sau khi nói chuyện với cậu, cảm xúc của Hồng A Căn mới trở nên bất ổn, cậu biết hần chết thế nào không? đập đầu vào tường chết đấy!” Lãnh Kính Hàn biết, trong tất cả các phương thức tự sát, đập đầu vào tường cần nhiều dũng khí và sức lực nhất, vì đập đầu vào tường khác với những cách tìm cái chết khác, dựa vào sự va đập giữa cơ thể và vật cứng, lần đầu tiên bao giờ cũng dùng sức không chuẩn, thường phải nhịn đau đập đến hai ba lần mới chết

hắn, để làm vậy cần quyết tâm lớn đến chừng nào chứ!

Hàn Phong liếm môi, nói: “Dù hắn không tự sát thì cũng khó thoát khỏi cái chết mà, hắn dùng súng giết ba mạng người, lại còn gây chuyện ở chốn công cộng, bắt cóc con tin, hạ gục nhân viên cảnh sát, tội nào cũng đủ để lãnh án tử hình rồi.”

Lãnh kính Hàn truy hỏi: “Nhưng tại sao hắn lại chọn con đường cực đoan thế? Cậu và hắn rốt cuộc đã nói chuyện gì?”

Hàn Phong nhảy ra cửa, nói: “Chúng tôi chỉ nói chuyện nhà chuyện cửa thôi, người chết thì cũng chết rồi, làm sao tôi nhớ được là nói chuyện gì chứ!” Dứt lời, anh ta liền chạy tốt đi.

Hàn Phong ngoảnh đầu nhìn lên trần, lẩm bẩm: “Cũng may, lão rùa già không truy hỏi đến cùng.”

Thoát cái, anh ta đã xuống đến sảnh ăn tầng hai, người thấy mùi chiên xào các món ăn, nước miếng chảy ra, Hàn Phong bèn xoa cái bụng đang sôi ùng ục, quả là thèm đến nhò cả dãi ra rồi.

Thấy một cô gái đứng dậy khỏi bàn ăn, đi về phía cửa, Hàn Phong hai mắt sáng bừng, dài giọng ra gọi: “Người... đẹp...”

Người ta chẳng buồn để ý, lướt qua anh ta, anh ta bèn chu miệng huyết sáo. Trong khách sạn bốn sao này có khá nhiều khách du lịch trong ngoài nước, Hàn Phong vừa huyết lên một tiếng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía anh ta. Lúc này, người đàn ông ngồi chung bàn với cô gái xinh đẹp kia đứng dậy, Hàn Phong còn tưởng đối phương sẽ kiếm chuyện với mình, nào ngờ anh ta kích động kêu lên: “Yến Phi, em không thể thế được! bố đã giao hết mọi thứ cho em rồi còn gì, em không thể rời bỏ anh!” rõ ràng không phải nói với hàn Phong.

Hàn phong liếc nhìn cô gái xinh đẹp tên Yến Phi kia, thấy cô ta chẳng buồn ngoảnh đầu, dừng lại trước mặt Hàn Phong, lạnh lùng nói: “Muốn trách thì trách anh quá nhu nhược, bần lõang không thể trất tường. Công ty còn rất nhiều việc chờ tôi xử lý, anh đừng đi theo tôi nữa.” Dứt lời, cô nàng còn liếc Hàn Phong một cái đầy ẩn ý.

Hàn Phong dĩ nhiên cũng chẳng ngại độ mắt với người khác, nhất thời ngửa tay, còn vỗ mạnh một phát vào chỗ đầy đặn trên người Yến Phi lúc cô nàng đi lướt qua. Yến Phi nhướn mày nói: “Đừng tưởng anh là cảnh sát giả hiệu là có thể làm bậy làm bạ. Nếu có lần thứ hai, tôi gọi bảo vệ bắt anh lại đấy.”

Hàn Phong cười giả lả: “Người đẹp, cần gì phải nghiêm trọng thế, đùa tí thôi mà.”

Yến Phi “hừ” một tiếng, ngoảnh mặt đi thẳng. Người đàn ông ấy nhìn thấy toàn bộ, bèn chạy đuổi theo, nhào người qua lan can chạm trở của tầng hai hét lớn: “Tại sao? Yến Phi! Tại sao người đàn ông khác có thể tùy tiện đụng chạm vào em, mà em lúc nào cũng lạnh nhạt với anh, tại sao?”

Hàn Phong bước đến, vỗ vai anh ta, nói: “Người anh em, người đẹp trên đời này nhiều như mây, cần gì phải treo cổ trên một cái cây? Cô ta làm thế, chính vì đã nhìn thấu được rằng anh không thể có được cô ta nên mới càng để ý đến cô ta.”

Người đàn ông kia quay đầu lại, hơi thở đầy mùi rượu phả vào mặt Hàn Phong: “Anh biết cái gì, anh chẳng biết cái gì cả!”

Hàn Phong nửa đùa nửa thật nói: “Tôi biết chứ, anh là con cháu nhà giàu, tiếc là giờ đã thất thế, những cô gái ngày trước đi theo anh cũng đều rời bỏ anh. Cái gì anh cũng sợ, chẳng dám mạnh dạn bày tỏ tình cảm của mình, anh không có sở trường gì cả, lúc nào cũng cho rằng mình cái gì cũng kém, anh sợ cô độc, không thể sống một mình, hồi bé anh đã được chiều chuộng quá mức, sau khi cha anh qua đời, anh bơ vơ không nơi dựa dẫm, tinh thần trống rỗng. Muốn tự sát bao giờ chưa? Hay là sợ chết?”

Người đàn ông tròn trĩnh mắt kính hải, tựa như nhìn thấy thần tiên, Hàn Phong lại nói tiếp: “Tôi nói có sai không? sự yếu hèn của anh viết đầy lên mặt, nhưng điều đó không đại diện cho bản thân anh. Nếu anh chịu nỗ lực, thì có chuyện gì mà không làm được?”

Nguwoif kia hỏi: “Tôi có quen anh đâu?”

Hàn Phong đáp: “Tôi cũng đâu quen anh, tôi tên là Hàn Phong, đến từ Hải Giác.”

Người đàn ông kia đã bình tĩnh lại, nói: “Tôi là Khải Kim Vận, ở Thượng Hải. bố tôi từng là đại cổ đông của cơ quan tài chính lớn nhất Thiên Nhai, ngân hàng Hằng Phúc, giờ ông ấy chết rồi, cổ phần không thuộc về tôi nữa.” Thì ra người này chính là con trai duy nhất của Khải Khai Hoa, người đẹp lúc nãy chính là Thiện Yến Phi.

“Này!” Hàn Phong khoác vai Khải Kim Vận, nói: “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Phục vụ đâu, mạng đồ ăn lên đây!”

Chưa đến mười phút sau, hai người đã bắt đầu anh em ngọt xớt, anh một ly tôi một ly, Hàn Phong không ngừng gọi món, chẳng nào thì cũng có người trả tiền, cần gì phải khách sáo chứ.

Hàn Phong lớn tiếng nói về đạo lý cuộc đời, cũng chỉ toàn chuyện bịp bợm lừa đảo, ăn uống chơi bời: “... Đàn ông tại sao ở nhà cũng là lão đại? chính là vì tiền phải qua tay anh, anh có tiền, anh đi đâu cũng là lão đại hết, anh không có tiền, nhìn thấy vợ cũng phải cúi đầu như hàng con hàng cháu!”

Khải Kim Vận uống đến liú cả lưỡi lại: “Người anh em, tôi nói cho cậu nghe, tôi lớn chừng này tuổi mà chưa bao giờ uống thoải mái thế này đây! Hồi bố mẹ còn sống, họ cứ quản tôi ngăn ngặt, chuyện gì cũng làm hộ tôi hết, kết quả tôi chẳng biết làm gì cả. nghe cậu nói chuyện một buổi còn hơn đọc sách mười năm ấy, những đạo lý cậu vừa dạy, mới đúng là đạo lý chứ. Người làm anh như tôi đây, đúng là sống uống bao nhiêu năm rồi, cậu nói xem, sao không để tôi gặp cậu sớm hơn nhì.”

Hàn Phong hỏi: “Nói đi cũng phải nói lại, bố mẹ anh chỉ có mỗi anh nối dõi, sao lại chuyển nhượng cổ phần cho Thiện Yến Phi vậy?”

Khải Kim Vận nói: “Cô ta là đối tượng mà ông già tìm cho tôi, cũng không biết ông ấy tìm ở đâu ra nữa. Lúc cô ta mới đến, đúng là đối xử với bố mẹ tôi tử tế vô cùng, đồng thời cũng là trợ thủ đắc lực của bố tôi trong công việc ở công ty. Tôi nhớ bố tôi từng bảo, Yến Phi là nhân tài, ông ấy muốn giữ cô ta lại, có lẽ chính vì muốn lấy lòng cô ta nên mới tạm thời sửa tên người nắm cổ phần. Có lẽ ông ấy nghĩ sau này chúng tôi kết hôn, chẳng lẽ là tài sản chung của hai vợ chồng, chẳng ngờ ông ấy lại đi nhanh thế.”

Hàn Phong nói: “Thế cô ta với anh thì sao? Ban đầu cô ta cũng rất tốt với anh phải không?”

Khải Kim Vận nói: “Tốt cái của nợ gì! Chuyện gì cô ta cũng quản tôi ngăn ngạt, gần bằng bố mẹ tôi, cứ như cô giáo ở trường ấy.”

Hàn Phong hỏi: “Bố anh làm sao mà chết vậy?”

Khải Kim Vận đáp: “Chết vì ung thư, mẹ tôi qua đời năm kia, bố tôi thì đi năm ngoái, đều bị ung thư cả. bố tôi tính tình nóng nảy, nhưng được cái rất khỏe mạnh, không ngờ nói bệnh là bệnh luôn, lại còn là bệnh nan y nữa chứ. Chắc, mà không ngờ nhất là, bố tôi vừa mất, Yến Phi, cái con điểm ấy, cô ta trở mặt với tôi luôn!”

Hàn Phong nói: “Tính bố anh lúc nào cũng nóng nảy thế hả, có phải rất dễ nổi giận không? chẳng trách tính cách của anh lại thiếu quyết đoán như thế.”

Khải Kim Vận đáp: “Đúng thế, tính ông ấy nóng như lửa ấy, bằng không thì sau khi chết, trên linh cữu đã chẳng bị người ta dán giấy đề chữ ‘nóng nảy’ lên rồi.”

“Gi há?” Hàn Phong lớn tiếng kêu lên, đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, làm những người xung quanh đều giật nảy mình. Anh ta hỏi hỏi tiếp: “Anh nói là, sau khi ông ấy chết, trên linh cữu bị người ta dán lên hai chữ ‘nóng nảy’ ư?”

Khải Kim Vận nói: “Đúng vậy, viết lên một tờ giấy nhỏ rồi dán lên đó, lúc ấy người đến đưa linh cữu đông lắm, cũng không biết ai dán lên nữa, chắc hẳn là người nào đấy có ý kiến với bố tôi trong công ty thôi.”

Hàn Phong nói: “Anh vừa bảo mẹ anh cũng chết vì bệnh ung thư à? Cách bố anh chưa đầy một năm?”

Khải Kim Vận gật đầu: “Ừm, và lại, đều là những bệnh ung thư rất kỳ lạ, mẹ tôi bị ung thư cái gì mà nội tuyến thận thượng ấy.”

Hàn Phong chỉnh lại: “Ung thư nội tiết tố thần kinh tuyến thượng thận.”

Khải Kim Vận nói: “Đúng rồi, bố tôi thì còn kỳ lạ hơn, bác sĩ bảo là một loại biến thể ung thư mới, trước đây chưa từng gặp. Cậu cũng biết đấy, trị liệu ung thư ở Thượng Hải là đứng đầu toàn quốc rồi, thế mà họ còn chưa gặp. Và lại, bệnh phát thật sự rất nhanh, từ lúc phát hiện đến lúc chết chưa đầy một tháng...”

Hàn Phong hỏi: “Anh sống cùng với bố mẹ không?”

Khải Kim Vận lắc đầu: “Hồi trước thì có, nhưng sau khi Yến Phi đến, họ rất yên tâm về tôi, tôi liền dọn ra ngoài sống chung với cô ta.”

Hàn Phong lại hỏi: “Cô ta đến từ khi nào? Hai người dọn ra ở riêng từ khi nào?”

Khải Kim Vận đáp: “Tôi quen Yến Phi chắc cũng được ba năm rồi. sau nửa năm thì chúng tôi dọn ra ngoài sống riêng.”

Hàn Phong lại hỏi: “Anh chưa bao giờ nghi ngờ gì về cái chết của bố mẹ mình à?”

Khải Kim Vận ngậm ngùi người: “Nghi ngờ?” Nghi ngờ cái gì? Chẳng lẽ bệnh ung thư... còn có thể dùng thuốc độc khiến người ta bị ung thư à?”

Hàn Phong lầm bầm: “Có quá nhiều cách để người ta mắc ung thư đấy.” Nói đoạn, cúi đầu xuống nhìn Khải Kim Vận, song đối phương đã say khướt, không nghe thấy gì.

Hàn Phong lay anh ta dậy, hỏi: “nhà cũ của bố mẹ anh không bị bán đi chứ?”

Khải Kim Vận lắc đầu: “Không, bán đi rồi thì tôi ở đâu? Vẫn ở ngoại ô Thượng Hải ấy. Con điểm Thiện Yến Phi này trốn ở thiên Nhai làm loạn với người tình, tưởng là tôi không biết, tôi vội vã từ Thượng Hải đến đây, chỉ mong cô ta nhớ đến công lao bồi dưỡng của bố mẹ tôi mà hồi tâm chuyển ý, không ngờ cô ta lại tuyệt tình như vậy.

Hàn Phong hỏi tiếp: “Sao anh biết sẽ tìm được cô ta ở đây thế?”

Khải Kim Vận nói: “Sao mà tôi không biết, khách sạn này do ngân hàng bọn họ đầu tư xây dựng, các quản lý cấp cao của công ty ở đây không phải trả tiền, chuyện gì lên lút chẳng phải cũng làm ở đây hết sao.”

Hàn Phong thoáng ngẩn người ra, tựa như suy nghĩ gì đó, đoạn nói với Khải Kim Vận: “Hôm nay anh em chúng ta nói chuyện vui qua, sau này cứ theo lời tôi nói ấy, chắc chắn anh có thể làm một người đàn ông đội trời đạp đất. Điện thoại của anh tạm thời để chỗ tôi đi, khi nào sắp về Thượng Hải thì liên lạc với tôi nhé.” Nói đoạn, anh ta lấy luôn điện thoại di động của đối phương.

Khải Kim Vận nói: “Tôi... tôi tặng, tặng cho cậu. Một chút tiền này ông anh cậu vẫn chi được.”

Hàn Phong nghịch ngợm chiếc điện thoại trên tay: “tôi lấy cái thứ này làm gì chứ? Chỉ cần anh nhớ lấy số của mình để tiện liên lạc với tôi thôi. Nếu anh định về, nhất định phải báo cho tôi biết, vì chuyện này không chỉ liên quan đến nguyên nhân cái chết của bố mẹ anh, mà còn can hệ đến tính mạng của anh nữa đấy.”

Hàn Phong trở về phòng, đúng lúc Lãnh Kính Hàn bung ra một tô mì ăn liền, Hàn Phong nói: “Lập tức thông báo cho Long Giai, gửi ảnh của Lâm Chính và Lư Phương qua đây.”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc hỏi: “Gửi ảnh làm gì?”

Hàn Phong giật phắt bát mì trong tay ông ta, nói: “Gửi đi rồi ăn.”

Lãnh Kính Hàn mở di động, bấm số, Hàn Phong lại nói: “Sao mà bữa nào mấy người cũng ăn mì ăn liền được thế? Chẳng có dinh dưỡng gì cả, không đủ dinh dưỡng thì không đủ dùng đầu óc được đâu, chẳng trách mà không phá nổi án, coi như vì sự an cư lạc nghiệp của người dân, chúng ta cũng nên ăn ít sụn hào hải vị đi chứ.”

Lãnh Kính Hàn nói vào điện thoại: “Long Giai hả, chuẩn bị ảnh của Lâm Chính và Lư Phương, gửi qua đây, đúng rồi, Hàn Phong đòi, không biết thăng nhải này muốn làm gì nữa!”

Hàn Phong gắng lấy điện thoại, nói: “Đưa đây, cái ông này. A lô, Long Giai à, tìm nhanh lên, máy tính chỗ tôi bắt sẵn rồi. được, được, gửi luôn đi nhé.”

“Rẹt rẹt rẹt” máy in đã in ra ảnh của hai người.

Lãnh Kính Hàn nói: “Cái tên HỒng A Căn kia...”

ở quầy lễ tân ngoài sảnh, Hàn Phong mượn danh cảnh sát, lấy ảnh của Lâm Chính ra hỏi: “Có biết hai người này không?”

cô lễ tân cười đáp: “Giám đốc Lâm và cô bồ của anh ta đấy mà, hay đến khách sạn chúng tôi làm tình lắm, sao tôi lại không biết chứ.”

Hàn Phong nói: “Bọn họ đến vào lúc nào?”

Cô lễ tân đáp: “Cuối tuần nào cũng đến một lần, nhưng mà đã hai tháng nay không thấy mặt họ rồi.”

“Tình trạng này kéo dài bao lâu rồi?”

“Chắc phải được một năm rồi ấy. Bọn họ đến đây còn sợ bị nguwoif ta phát hiện, lần nào cũng là trưởng phòng Lâm vào trước, lấy phòng xong xuôi, người phụ nữ kia đợi mười phút sau mới vào. Hồi đầu, chúng tôi còn tưởng họ là vợ chồng cơ.”

“Về sau làm sao biết được là không phải?”

“là trưởng phong Vu có lần vô ý nói lộ ra, chúng tôi mới biết bọn họ không phải vợ chồng đấy chứ.”

“Trưởng phòng Vu?” Hàn Phong hỏi, “Trưởng phòng Chăm sóc khách hàng của Ngân hàng Hằng PHúc à?”

Cô lễ tân gật đầu: “Vâng ạ. Không biết trưởng phong Vu có mắc mớ gì với giám đốc Lâm không, lần đó anh ta say rượu, lắm bả đòi giết Lâm cơ mà.”

Hàn Phong lập tức khai thác: “Cô còn nhớ lúc đó trưởng phòng Vu nói thế nào không? nguyên văn ấy.”

Cô phục vụ hồi tưởng lại, đoạn nói: “Tôi phải giết cặp đôi chó má ấy. Đại khái là như vậy đấy, tôi nhớ không được rõ lắm.”

Hàn Phong hải lòng gật đầu, như đã hiểu được phần nào.

Trở về phòng, thấy sắc mặt Lãnh Kính Hàn có vẻ khó coi, Hàn Phong liền giải thích: “Không phải tôi không nói chuyện hồng A Căn với anh, mà là nói rồi anh cũng chẳng hiểu đâu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Không phải vì Hồng A Căn vừa nãy Lý Hường lại gọi điện, tình hình ở Hải Giác rất không ổn. Bọn Lý Hường theo dõi Đinh Nhất Tiểu hết sức khó khăn, đã bị cắt đuôi mấy lần rồi.”

Hàn Phong đang vui vẻ lập tức chuyển sang lo lắng: “Sao lại thế?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Tôi qua lúc Lý Hường nói chuyện điện thoại với tôi, tôi đã phát giác có gì không ổn rồi. cái thằng ấy, hôm nay mới báo cáo nói là sau khi chúng ta đi khỏi, trị an Hải Giác bắt đầu hỗn loạn, phía cảnh sát không đủ lực lượng, buộc phải điều bớt người bên nhóm phụ trách theo dõi Đinh Nhất Tiểu đi, hiện giờ chỉ còn chưa đến mười người giám sát họ Đinh ấy thôi.”

Hàn Phong nói: “Trị an hỗn loạn? Loạn thế nào?”

Lãnh Kính Hàn thờ dãi: “Còn bắt tôi lặp lại lời của Lý Hường nữa ư, được rồi, cậu nghe nhé. Khu Hường Đàm Từ xảy ra tai nạn giao thông nghiêm

trọng, sáu người chết mười bảy người bị thương; phố Thiên Mã liên tiếp hai ngày đều có vụ đột nhập cướp bóc, chết một người; phố Tĩnh Quang Hà xảy ra ẩu đả có vũ khí, năm người chết chín người bị thương, trong đó ba người bị thương nặng; tiểu khu An Cư có người bị hiếp dâm; khu vực gần trường tiểu học Lâm Khang liên tiếp xảy ra các vụ trộm cắp học sinh; còn nữa... còn rất nhiều, tóm lại là khắp nơi đều xảy ra sự cố, đặc biệt, vừa nãy cậu ta mới nói, con gái của giáo sư Lâm bị người ta bắt cóc rồi.”

“Giáo sư Lâm là ai?”

“Chính là chuyên gia nghiên cứu khoa học của thành phố chúng ta, viện sĩ Viện Khoa học Trung Quốc Viện Kỹ thuật Trung Quốc, được hưởng mức phụ cấp đặc biệt của nhà nước, chuyên nghiên cứu kỹ thuật máy tính, lý thuyết mới của ông ấy sẽ thay đổi kỹ thuật hạt nhân của máy tính. Ông ấy là nhân vật hàng siêu sao của thành phố chúng ta đấy, chỉ hắt hơi một cái là các bác sĩ cấp chuyên gia khắp thành phố sẽ phải mất ngủ vài ngày, cậu nói xem, giờ con gái ông ấy bị bắt cóc, thì có nghiêm trọng không?”

“Bọn chúng liên tiếp gây chuyện, không ngại mục đích khiến chúng ta không thể yên tâm tiếp tục điều tra ở Thiên Nhai, mặc kệ bọn chúng đi.”

“Nếu sự việc đã đến mức không thể giải quyết được, chúng ta vẫn chỉ còn cách quay về thôi.”

“Về thì làm được gì?”

“Nếu đúng là bọn chúng đang gây chuyện thì tra đến tận hang ổ, ngăn ngừa sự thể tiếp tục lan rộng.”

Lãnh Kính Hàn lại truy hỏi về cái chết của Hồng A Căn và câu chuyện bọn họ nói hôm ấy, Hàn Phong không hé răng lời nào, gọi một cốc sữa, sau đó bật máy tính lên tìm kiếm ít thông tin về cổ phiếu, mấy phút sau anh ta tắt máy, kéo Lãnh Kính Hàn dậy nói muốn đi xem chợ đêm.

Đường phố rực rỡ ánh đèn. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Nóng thế này, cậu không ở trong phòng bật điều hòa, lại nằng nặc kéo tôi ra phố, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Hàn Phong đáp: “Đến nơi rồi anh sẽ biết.”

Hàn Phong vừa đi vừa hỏi đường, lúc sau thì đến một hiệu sách, anh ta vào trong chọn mấy quyển về cổ phiếu, sau đó bảo Lãnh Kính Hàn: “Trả tiền đi.” Đây chính là mục đích anh ta lôi Lãnh Kính Hàn ra ngoài.

Lãnh Kính Hàn cố kìm con giận, móc ví thỏa mãn nhu cầu cá nhân của Hàn Phong, lúc ra cửa mới nói: “Thằng lỏi con nhà cậu, chỉ vì tán gái mà cố gắng thế à? Người ta chỉ cười cậu không hiểu về cổ phiếu thôi mà? Sao lúc điều tra án cậu chẳng cố gắng thế bao giờ hả?”

Hàn Phong không trả lời, chỉ thần người ra nhìn về đằng xa, dưới ánh đèn đường, trong chợ đêm, từng đôi nam nữ trẻ tuổi đang dựa đôi ôm ấp chẳng ngại gì thời tiết nóng bức. Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu lại trông thấy gì rồi?”

Hàn Phong giật mình sức tỉnh, nói: “Không, không có gì. Vừa nãy trông thấy lưng một cô gái, quen lắm, không hiểu là ai nhỉ?”

Anh ta trông thấy một nam một nữ dựa vào nhau đi qua con phố trước mặt, người đàn ông để râu quai nón cao to cường tráng, còn cô gái bên cạnh nhỏ nhắn, trông rất xinh đẹp. Người đàn ông đang hào hứng nói chuyện gì đó, cô gái vui mặt vào ngực anh ta, chỉ trông thấy bóng lưng thấp thoáng.

Hôm ấy, Hàn Phong đọc sách cổ phiếu đến tận khuya mà vẫn không ngủ được, có quá nhiều nghi vấn mắc lại trong lòng.

Lại một ngày nữa trôi qua, Lãnh Kính Hàn vừa thức giấc đã thấy Hàn Phong đứng sừng sững trước cửa sổ, chăm chú nhìn thành phố Thiên Nhai buổi sớm, ánh dương màu hồng nhạt chiếu qua ô cửa kính, rọi xuống gương mặt tạm coi là tuần tú của anh ta, tuy vẫn có phần non nớt nhưng gương mặt ấy đồng thời ẩn chứa một thứ khí chất khiến người ta bất an.

Hàn Phong quay đầu lại: “Dậy rồi à? Hôm nay đến công ty trách nhiệm hữu hạn sắt thép Thành An, sau đó lại đi ngân hàng Hằng Phúc, anh thấy sao?”

Lãnh Kính Hàn cũng nhận ra, Hàn Phong hôm nay và hôm qua cơ hồ là hai người hoàn toàn khác nhau, cậu ta lại phát hiện được gì rồi? thằng nhóc con này, đây chính là điểm khiến người ta bức mình nhất ở cậu ta, mỗi lần đến giờ phút quan trọng, cậu ta bắt đầu im thin thít, không chịu hé răng, đến cuối cùng mới nói ra đáp án, mặc cho truy hỏi thế nào, cậu ta cũng nhất quyết ngậm kín bụng.

Lúc tắc xi chạy trên đường, Hàn Phong vẫn tiếp tục trầm mặc, từ đầu chí cuối chỉ nhìn xuống sàn xe, không ai biết được đang nghĩ gì.

Công ty trách nhiệm hữu hạn sắt thép Thành An, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn báo với bảo vệ là bạn của Hồ Ngân Tín, đến tìm họ Hồ. Bảo vệ nói: “Xin đợi một lát.” Sau đó vào phòng bảo vệ gọi điện thoại, lúc quay ra, anh ta sầm mặt nói: “Không có người này, các anh tìm sai chỗ rồi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao thế được? phiền anh vào hỏi lại giúp, anh ta là giám đốc mới của các anh mà...” vừa nói đến đây, Hàn Phong bỗng đặt tay lên vai Lãnh Kính Hàn, không để ông ta nói tiếp nữa.

Lãnh Kính Hàn nhìn Hàn Phong, thấy anh ta đổi giọng nói: “Chúng tôi là cảnh sát,” dứt lời móc ra giấy tờ của Lãnh Kính Hàn. “Gọi người phụ trách của các anh ra đây nói chuyện!” Tay bảo vệ thấy thế thì giật mình kinh hãi, vội vàng gọi điện kêu người ra.

Người đi ra là một ông già đầu trọc, khoảng sáu mươi tuổi, bụng hơi phệ, miệng cười toe toét nói: “Không biết các đồng chí cảnh sát đến có mục đích gì?”

Hàn Phong hỏi: “Ông là người phụ trách ở đây à?”

Ông già cười giả lả: “Đừng vậy, tôi là Hoàng Quý Lượng, giám đốc công ty này.”

Hàn Phong cười nói: “Ông lão hơi, chúng tôi thấy Hồ Ngân Tín đi vào công ty, anh ta là giám đốc mới của công ty các ông đúng không?”

Hoàng Quý Lượng hấp háy cặp mắt tí hí, lập tức cười đáp: “Ồ, hi hi, không biết đồng chí cảnh sát này có nhìn nhầm không nhỉ? Chỗ chúng tôi chưa bao giờ có giám đốc nào họ Hồ cả?”

Lãnh Kính Hàn trừng mắt giận dữ: “Biết mà không báo cũng là phạm pháp đó.”

Hoàng Quý Lượng làm bộ sợ sệt, nói: “Ôi chào, chúng tôi là người làm ăn tuân thủ pháp luật mà, đã bao giờ làm chuyện phạm pháp đâu.”

Hàn Phong cười cười vỗ lên lưng ông ta: “Nếu là người làm ăn theo quy củ, vậy thì, bác già này, bác không ngại dẫn chúng tôi vào nhà máy tham quan chứ?”

Hoàng Quý Lượng vuốt mồ hôi dầu trên trán, nói: “Được chứ, được chứ.”

Hàn Phong đi phía trước, Hoàng Quý Lượng đi sau chừng như không theo kịp, Hàn Phong cứ thế xem xét khắp nơi, hoàn toàn không cần ai dẫn đường, thẳng một mạch đến phòng giám đốc nhà máy. Mấy công nhân đang gỡ bảng hiệu trên cửa phòng giám đốc, không ngờ bọn Hàn Phong đến nhanh như vậy, Hàn Phong hỏi: “Giám đốc Hoàng? Đây là...”

Hoàng Quý Lượng lật đặt nói: “Sửa chữa, sửa chữa. Tôi tính đổi cánh cửa mới từ lâu rồi, cái phòng làm việc nhà quê hồi trước đem dùng tiếp khách hàng không được đàng hoàng cho lắm”

Hàn Phong cười “khì khì” lại tìm ra một tấm biển hình thoi trong cái sọt giấy một công nhân chưa kịp giấu đi, bên trên viết rõ “Giám đốc Hồ Ngân Tín”, Hàn Phong cười cợt nói: “Giám đốc Hoàng, đây là...”

Hoàng Quý Lượng đảo mắt, làm bộ giận dữ: “Cái này làm lúc nào vậy? Ai làm hả? Sao tôi không biết gì cả?”

Một nhân vật trông như thư ký đứng bên cạnh lập tức tiếp lời: “Đây là ông Đinh dặn dò làm ạ, còn chưa kịp thông báo cho ông.” Hoàng Quý Lượng như thế sực hiểu ra, lấy làm áy náy nói: “Các anh xem đây, đây vốn là sản nghiệp của ông Đinh, ông ấy muốn bỏ nhiệm ai làm giám đốc tôi cũng chẳng có quyền hỏi. chắc, nhưng ông ấy lại chẳng bảo trước lấy một tiếng, thế này thì quá đáng quá rồi. chắc, chắc, chắc...”

Hàn Phong cũng lập tức đổi thái độ đồng tình, an ủi ông ta: “Đức buồn quá, bác già ạ, biết đâu ông Đinh đã sắp xếp cho bác việc còn tốt hơn ấy chứ, bác lớn tuổi rồi, cũng nên hưởng phúc đi thôi.”

Hoàng Quý Lượng rầu rĩ nói: “Tôi đã tận tâm tận lực lắm rồi, đâu làm gì có lỗi với Đinh Nhất Tiểu đâu. Không ngờ ông ta lại muốn thay đổi, đúng là không có lương tâm...”

Hàn Phong nói: “Đừng buồn mà, tôi cam đoan với bác, Đinh Nhất Tiểu ít nhất cũng phải cung cấp cho bác một cái danh cổ văn, nhà máy này mà không có bác thì đừng hòng vận hành được. chắc, chúng tôi muốn đến xưởng sản xuất tham quan, không biết có được không nhỉ?”

Hoàng Quý Lượng đột nhiên lại rũ sạch vẻ thương tâm, kích động nói: “Đi! Tôi dẫn các anh đi xem nhà máy chúng tôi thế nào!”

Hàn Phong muốn xem nguyên liệu trước, Hoàng Quý Lượng bèn dẫn họ đi tham quan khu vực thcs trữ quặng, Hàn Phong lại xem xét các xe chở quặng, thỉnh thoảng gõ vào thùng xe, trầm trồ khen xe lớn thùng lớn.

Thời tiết thật sự quá nóng, bọn họ không đến phân xưởng luyện thép, mà chỉ tham quan xưởng đúc liên hợp, và kho sắt thép thành phẩm. Hoàng Quý Lượng chỉ từng đóng từng đóng thép chữ T thành phẩm, nói: “Tôi chẳng nói khoác đâu, sắt thép của chúng tôi là chất lượng tốt nhất đấy, trong các sản phẩm cùng hạng, giá của chúng tôi cũng hợp lý nhất. Vì vậy từ trước đến nay, lượng tiêu thụ liên tục tăng lên, giờ trên thị trường...”

Ông già bắt đầu tán vè sắt thép của bọn họ, mồm năm miệng mười thao thao bất tuyệt. Hàn Phong nghe mà gật đầu lia lịa, còn Lãnh Kính Hàn thì cau rúm mày, không biết Hàn Phong và lão này cứ thùng thảng trò chuyện như vậy, chẳng phải là tạo cơ hội cho Hồ Ngân Tín bỏ chạy hay sao?

Tham quan nhà xưởng xong, Hoàng Quý Lượng lại dẫn hai người họ vào văn phòng, mời hai người ngồi lại từ từ nói chuyện, Lãnh Kính Hàn thăm nhữ: “Nói nữa, định nói đến khi Hồ Ngân Tín lên máy bay chắc?”

Hàn Phong hỏi: “Giám đốc Hoàng này, sản lượng mỗi ngày của các vị lớn lắm nhỉ?”

Hoàng Quý Lượng đáp: “Chúng tôi vẫn không đủ lò luyện thép, sản lượng mỗi ngày chỉ được ba bốn trăm tấn, nếu có thể nâng gấp đôi sản lượng, hiệu quả còn rõ ràng hơn nữa.”

Hàn Phong lại nói: “Thế là giỏi lắm rồi, mỗi ngày ba bốn trăm tấn, thế phải cần bao nhiêu quặng chứ, tôi thấy ngoài cửa xếp hàng toàn là xe chở quặng còn gì.”

Hoàng Quý Lượng đắc ý nói: “Chúng tôi dùng toàn quặng tự mình khai thác, quặng sắt chất lượng loại ưu, hàm lượng sắt đều từ 60% trở lên, luyện một tấn thép chỉ cần hai tấn quặng thôi. Người có tiền hay nhất là thế đấy, cái gì cũng tự làm được hết.”

Hàn Phong nói: “Có thể xem qua hóa đơn xuất hàng của công ty được không?”

Hoàng Quý Lượng ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói: “Được, chúng tôi sẽ hết sức phối hợp với phía cảnh sát.” Nói đoạn, ông ta lấy trong tủ sắt ra một tập tài liệu dày cộp: “Đây là sổ sách chi tiết của công ty, mỗi ngày hoàn thành bao nhiêu tấn thép, bán đi những nơi nào, tất cả đều có ghi chép.”

Hàn Phong lật giờ qua loa, thấy trong đó không chỉ có sản lượng, lượng tiêu thụ, bán đi đâu, mà còn có cả lượng nguyên liệu. Anh ta vừa xem vừa đọc các con số: “Ngày 3, nhập 687 tấn quặng chất lượng cao, ngày 4 nhập 641 tấn, ngày 5 nhập 609 tấn, ngày 6 nhập 622 tấn...” Anh ta gấp cuốn sổ lại nói: “Mỗi ngày đều có nhiều tấn quặng nhập vào nhà máy thế này kia à. Phải mất bao nhiêu xe để chuyên chở chứ.”

Hoàng Quý Lượng nói: “Chúng tôi là nhà máy nhỏ, cũng chỉ tiêu thụ được chừng ấy, anh chưa nhìn các nhà máy lớn của người ta đâu, toàn dùng tàu hỏa chở, ai lại dùng ô tô.”

Hàn Phong lại lật một cuốn sổ khác, cẩn thận xem xét, Hoàng Quý Lượng đắc ý ra mặt, thái độ như thể muốn nói mặc cho chủ máy xem thế nào cũng đừng hòng tìm được sơ hở trong sổ sách của ông đây.

Lãnh Kính Hàn đã xem đồng hồ đến ba lần, Hàn Phong vẫn thong thả lật giờ sổ sách, Hoàng Quý Lượng thầm cười khẩy nhìn hai người.

Hàn Phong gấp sổ sách lại, ngắt đầu nói: “Năm kia sản lượng là 75745 tấn, năm ngoái là 92742 tấn, năm nay xem ra còn tăng nữa nhì.”

Hoàng Quý Lượng đáp: “Tất cả đều đang phát triển mà.”

Hàn Phong rút cuộc cũng đứng dậy, nói: “Hết sức cảm ơn sự hợp tác của bác.”

Hoàng Quý Lượng khách sáo: “Chắc, đó là điều nên làm mà.”

Hàn Phong liếc nhìn Lãnh kính Hàn: “Vậy chúng tôi xin phép trước, nếu giám đốc Hồ đến, bác nhất định phải báo cho chúng tôi đấy.”

Hoàng Quý Lượng nói: “Nhất định, nhất định rồi. tất nhiên phải thế rồi.”

Ra khỏi nhà máy thép Thành An, Lãnh Kính Hàn rút cuộc cũng không kìm được hỏi: “Cậu biết rõ lão già ấy đang cố ý kéo dài thời gian, tại sao vẫn còn ở trong đó tán phét với lão ta lâu thế?”

Hàn Phong mỉm cười: “Từ lúc bảo vệ gọi điện vào, dù Hồ Ngân Tín có ở đấy thì cũng chạy mất rồi, nhà máy này rộng như thế, chúng ta có muốn tìm cũng chẳng tìm được đâu.”

Lãnh Kính Hàn bắn khoả: “Vậy cậu đang...”

Hàn Phong nói: “Tôi đã báo rồi mà, đừng để đối thủ dắt mũi. Hần sắp xếp cho Hồ Ngân Tín xuất hiện trong buổi bán đấu giá, dụng ý chính là nhằm thu hút sự chú ý của cảnh sát chúng ta, kéo chúng ta tới nhà máy Thành An điều tra hẩn, nhưng đến cuối cùng, có thể sẽ chẳng được kết quả gì.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu đã biết rồi, tại sao còn lẩn chần trong ấy lâu thế?”

Hàn Phong đáp: “Tôi chỉ làm ra vẻ điều tra Hồ Ngân Tín thôi, kỳ thực không thể điều tra hẩn.”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên: “Thế cậu điều tra cái gì?”

Hàn Phong đáp: “Điều tra nhà máy THành An! Anh xem đi!”

Không hiểu từ đâu Hàn Phong lấy ra vài cục đá. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cái gì? Đây là mấy cục đá thôi mà? Nhặt ở đâu hả?”

Hàn Phong phì một tiếng: “Đây không phải đá thường đâu, là khoáng thạch quặng sắt trong thùng xe của người ta đấy. Thu thập lại mang về cho anh béo làm thí nghiệm tinh luyện, xem xem độ thuần được chừng nào. Phải rồi, báo cho Long Giai, bảo cô ấy điều tra xem cái dây chuyền sản xuất đưa đi Pháp sửa chữa kia, có phải đang ở PHáp không.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Dây chuyền sản xuất gì?”

Hàn Phong nói: “Long Giai tự khắc biết. Tôi nghĩ, nếu đối thủ của chúng ta đủ thông minh, chiều nay chúng ta có thể lấy được hồ sơ của Lâm Chính rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu điều tra được gì rồi? nhà máy Thành An này và hồ sơ của Lâm Chính thì liên quan gì đến nhau chứ?”

Hàn Phong cười cổ quái: “Vẫn chỉ là một số mảnh vụn thôi, khi tôi ghép chúng thành bức hình hoàn chỉnh, tôi sẽ nói với anh. Chúng ta có thể đi ngân hàng Hằng Phúc được rồi, tôi còn có việc rất quan trọng cần tìm Trang Hiểu Quân.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bí Ẩn Bảy Tội Lỗi

Ở cửa ngân hàng Hằng Phúc, họ không hẹn mà gặp Trang Hiểu Quân. Trang Hiểu Quân cứ luôn miệng xin lỗi, nói là cũng muốn đến gặp hai người, khôn nổi mấy hôm nay công ty bận quá, ngay cả anh ta cũng chẳng rảnh ra được chút nào. Trang Hiểu Quân nói: “Viện Kiểm sát đòi đến, sở Kiểm toán cũng đòi đến, lại còn cả Hiệp hội chứng khoán nữa, đông nhất là đám phóng viên, mấy ngày nay cổ phiếu công ty giảm mạnh, chỉ số tín dụng cũng bị hạ thấp, cái tên hacker tạo ra làm sóng dư luận kia thật xấu xa, có gì lại lấy công ty chúng tôi ra khai đao chứ.” Cậu ta đột nhiên dừng lại, vì nhận ra Hàn Phong không hề nghe, chỉ nhìn chăm chăm về phía cổng công ty.

Hàn Phong chỉ vào người đang ra khỏi xe ở phía xa, hỏi: “Người đàn ông kia là ai?”

Trang Hiểu Quân nhìn sang, phần nộ đáp: “Y chính là Trần Thiên Thọ, Trưởng chi nhánh Quảng Đông. Sao hả, anh quen à?”

Hàn Phong nói: “Sao y lại ở đây?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Có lẽ mấy hôm tới chủ tịch sẽ trở về, thông báo các thành viên hội đồng quản trị họp hội đồng, chúng tôi có mấy công trình lớn ở Malaysia, vẫn đang khảo sát, lần này nói không chừng sẽ quyết định. Họ Trần ấy ở gần Thiên Nhai nhất nên đến sớm, sao anh lại quen y vậy?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không quen, chỉ là tới qua trông thấy y đi cùng với một cô gái.”

Trang Hiểu Quân hẳn học nói: “Họ Trần ấy vốn chẳng phải loại tử tế gì đâu, tưởng mình có mấy đồng tiền là có thể muốn gì được nấy.”

Hàn Phong vỗ vai cậu ta: “Ông mất chân giò bà thò chai rượu ấy mà, tức giận làm gì.”

Trang Hiểu Quân lừ mắt nhìn Trần Thiên Thọ đầy căm hận, vừa khéo trông thấy Tần Di bước ra tươi cười như gió xuân chào đón, lại càng bức bối hơn: “Chính vì có bọn lẳng nhăng như thế, mới có bao nhiêu cô gái yếu đuối phải ôm hận cả đời.”

Hàn Phong cười ha ha: “Thật à? Nhưng thời đại bây giờ có giống trước kia nữa đâu, bây giờ người với người đều bình đẳng mà, anh cần tình cảm, tôi cần tiền, không ai lừa ai. Mọi người thường nói gã đàn ông nọ xấu xa thế nào, quyền rũ đến mười người đàn bà, nhưng mà sao không ai nghĩ thử xem, phải có mười người đàn bà cho gã ta quyền rũ thì gã mới làm được thế chứ, thế thì tỷ lệ đàn ông xấu xa và đàn bà xấu xa phải là 1/10.”

Lãnh Kính Hàn liếc nhìn Hàn Phong, ông ta cũng không hiểu có sao Hàn Phong phải nói họ Trần Thiên Thọ, chắc tại ngu tầm ngu, mã tầm mã, cùng bệnh thương nhau? Trang Hiểu Quân đưa mắt quan sát Tần Di khoác tay Trần Thiên Thọ đi vào công ty, họ Trần ngẩng cao đầu, trông như thể một vị hoàng đế vậy, cậu ta há miệng, rồi lại nhắm mắt, cuối cùng cũng nhin được không nói gì, một hồi lâu sai mới quay đầu lại: “Bác Giang vẫn chưa quay về mà, các anh lần này đến đây tìm gì vậy?”

Hàn Phong nhìn Trang Hiểu Quân, nói: “Lần này chúng tôi có ý đến tìm cậu đấy, Hiểu Quân. Tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi cậu, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi.”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên: “Đến tìm Hiểu Quân? Tôi còn tưởng cậu muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Tôn Hường Hiền cơ đấy.”

Hàn Phong lắc đầu: “Tôi nghĩ, tôi đã biết Tôn Hường Hiền chết như thế nào rồi, không cần điều tra thêm nữa. Đợi lát nữa hỏi hai câu là được rồi. Cậu có thời gian không? Hiểu Quân?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Có, chúng ta sang quá cà phê đối diện.”

Lúc rời khỏi ngân hàng Hằng Phúc, Hàn Phong bắt gặp một phụ nữ thấy Vu Thành Long ra đón bèn nồng nhiệt ôm chặt lấy, anh ta thầm nghĩ hoặc: “Nhìn sau lưng quen quá, có phải là người tới qua không? Mình đã gặp cô ta ở đâu rồi nhỉ?”

Ba người vào một quán cà phê đối diện ngân hàng Hằng Phúc, Hàn Phong nói: “Cậu thấy quan hệ của Vu Thành Long và và Tôn Hường Hiền như thế nào?”

Trang Hiểu Quân nói: “Mặc dù tôi làm ở đây chưa lâu lắm, nhưng thấy hình như bọn họ là quan hệ đối đầu thì phải. Còn nhớ hồi tôi mới đi làm, trường phòng Tôn bảo tôi Vu Thành Long chẳng phải hạng tử tế gì đâu, tâm thường lắm, leo cao được là nhờ giỏi nịnh hót thôi. Bình thường bọn họ cũng không qua lại gì cả. Tại sao anh lại hỏi tôi chuyện này?”

“Không có gì, chỉ muốn tìm hiểu chút thôi, giờ thì về cơ bản đã rõ rồi.” Hàn Phong nhấp một ngụm cà phê, chừng như thưởng thức một lúc lâu, đoạn mới hỏi: “Hiểu Quân, tôi cần cậu thành thực cho tôi biết, bố cậu qua đời khi nào vậy?”

Lãnh Kính Hàn hoàn toàn không hiểu gì, chính Trang Hiểu Quân từng nói, bố cậu ta qua đời từ nhiều năm trước, Hàn Phong hỏi chuyện này để làm gì chứ?

Trang Hiểu Quân hồi tưởng lại: “Tôi vừa lên lớp mười, hôm ấy là sinh nhật lần thứ năm mươi của bố tôi. Ông ấy... cái chết của ông ấy, có liên quan đến vụ án các anh đang điều tra à?”

Hàn Phong nói: “Lớp mười, cũng tức là ba năm trước? Cậu từng kể rằng bố cậu chết vì bệnh tim? Khi ấy cậu có mặt không?”

Trang Hiểu Quân chìm trong những hồi ức đau khổ: “Tất nhiên, sinh nhật lần thứ mười của bố tôi, ông mời rất nhiều khách, không ngờ rằng, việc mừng lại biến thành...”

Hàn Phong nói: “Hiểu Quân, cậu nghe đây, giờ tôi muốn cậu nhớ lại thật chi tiết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cậu có làm được không?”

Trang Hiểu Quân nhìn Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn cũng nhìn Hàn Phong, anh ta chỉ nói: “Tôi biết, làm vậy rất đau khổ, nhưng cậu cần phải dũng cảm lên, giờ cậu đã bước trên con đường độc lập rồi, trốn tránh cũng không phải là biện pháp, nỗi đau lớn chừng nào thì cũng phải học cách đối mặt với nó, như vậy mới không sợ hãi nỗi đau sẽ ập đến lần nữa.”

Hai cùi chỏ Trang Hiểu Quân chống lên mặt bàn, ngón tay đan vào nhau thành nắm đấm đỡ lấy phần trán, một lúc lâu sau cậu ta mới mở lời: “Được rồi, nếu giúp được gì cho các anh. Hôm ấy...”

Trang Hiểu Quân tỉ mỉ thuật lại một lượt tình hình lúc bố cậu ta qua đời. Bố cậu vốn có bệnh tim, bình thường lúc nào cũng chuẩn bị thuốc trợ tim cấp cứu, hôm ấy mở tiệc lớn đãi khách, uống nhiều hơn vài chén, đột ngột bệnh tim tái phát, nhưng lục tìm trong áo khoác mới phát hiện ông quên không mang thuốc, khi xe cứu thương đến nơi thì đã quá muộn rồi. Trang Hiểu Quân còn đặc biệt nhắc đến, khi bố cậu ta phát bệnh, Tần Di đã tiến hành xoa bóp ngoài lồng ngực cho ông ấy, tiếc là chẳng giúp được gì.

Hàn Phong nói: “Bố cậu biết mình có bệnh tim, thế mà còn uống rượu à?”

Trang Hiểu Quân nói: “Ông ấy là người làm ăn, chẳng còn cách nào khác, nhưng lúc nào cũng không chế chừng mực, có lẽ vui vẻ quá, nên...”

Hàn Phong lại hỏi: “Bố cậu cũng coi như là nhân vật của công chúng đi, chắc hẳn lúc nào cũng phải mang thuốc theo bên người chứ? Hôm ấy sao thuốc lại đột nhiên không thấy đâu? Lúc đó nhà cậu có nghi ngờ là có người cố ý sắp đặt không?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Có chứ, lúc đó chúng tôi đã lập tức báo án rồi, nhưng cảnh sát không điều tra ra vấn đề gì, cuối cùng tìm được lọ thuốc cứu mạng ấy ở trong xe của bố tôi. Ừm, chúng tôi đã chấp nhận sự thật này rồi.”

Hàn Phong lại đột nhiên hỏi: “Bố cậu có sở thích gì đặc biệt không? Ví dụ như... đồ ăn ngon?”

Trang Hiểu Quân tròn mắt kinh ngạc thốt lên: “Sao anh biết? Sao anh biết được? Anh quen bố tôi hả? Viên cảnh sát phụ trách điều tra ba năm trước có phải anh đâu nhỉ? Đúng thế, bố tôi chẳng có sở thích nào khác, chỉ thích ăn ngon thôi, ông ấy thường khoe khoang mình là nhà phê bình ẩm thực, mà điều ông ấy tự hào nhất chính là đã đi ăn khắp các vùng miền trên cả nước, ăn hết món ngon ở hai bờ Nam Bắc sông Trường Giang.”

Hàn Phong nói: “Được rồi, tôi biết rồi. Cuối cùng hỏi thêm hai câu nữa thôi, sở Công an thành phố Thiên Nhai đến điều tra hả? Còn nữa, sau khi bố cậu chết, có phát hiện gì kỳ lạ không? Ví dụ như có mảnh giấy nhỏ viết chữ gì đó xuất hiện ở chỗ mà gia đình cậu có thể nhìn thấy?”

Trang Hiểu Quân nói: “Sở Công an đến điều tra, nhưng không có mảnh giấy nhỏ nào cả. Sau khi bố tôi mất, tôi và mẹ, chị đều rất đau lòng, lúc đó mà có hiện tượng gì kỳ quái, chắc chúng tôi cũng không để ý được đâu.”

Hàn Phong gật đầu: “Được rồi, cảm ơn cậu đã cố nhớ lại, đừng buồn lòng nữa, xin lỗi, lại yêu cầu cậu nhớ lại chuyện đau khổ như thế. Về chuyện này, rồi tôi sẽ cho cậu một lời phúc đáp. Còn nữa, tôi mong cậu không nhắc với bất cứ người nào khác về nội dung buổi trò chuyện hôm nay của chúng ta, bao gồm cả người nhà cậu, bạn tốt nhất của cậu và cả người mà cậu cho rằng thân thiết nhất với mình.”

Trên đường đến sở Công An, trong taxi, Lãnh Kính Hàn nghĩ mãi không hiểu, bèn hỏi: “Cái chết của bố Trang Hiểu Quân thì can hệ gì đến vụ án này? Có phải cậu đã đi quá xa rồi không?”

Hàn Phong nói: “Phạm ăn.”

Lãnh Kính Hàn ngẩn người: “Hả? Cái gì cơ?”

Hàn Phong đáp: “Còn nhớ bảy tội lỗi không? Phạm ăn, là một trong bảy tội lỗi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng đó là vụ án từ ba năm trước, kể cả là bảy tội lỗi gì đấy, thì cũng đã kết án ba năm rồi, cậu còn tra được manh mối gì nữa? Và lại, tôi cảm thấy chuyện này không can hệ gì nhiều đến vụ án chúng ta đang điều tra mà?”

Hàn Phong ngoảnh đầu nói: “Thế à? Anh đã bao giờ thử nghĩ, nếu mấy tỷ vẫn chưa thỏa mãn được hung thủ, hẳn có thể lợi dụng cái chết của Lâm Chính để đoạt lấy 5% cổ phiếu đợt ngày bán ra thì cũng có thể dùng những phương pháp khác để lấy cổ phiếu của những cổ đông khác không?”

Lãnh Kính Hàn giờ mới đờ người ra, lẩm bẩm: “Mấy tỷ, vẫn chưa thể thỏa mãn?”

Hàn Phong nói: “Nguyên nhân cái chết của Tôn HướnG Hiền là ngao mạn, nếu nói đây là trùng hợp, vậy thì thông tin tôi mới nghe được hôm qua, không còn là trùng hợp nữa rồi, Khải Khai Hoa, nguyên giám đốc khu vực Trung Hải của ngân hàng Hằng Phúc, chết vì nóng nảy; hôm nay, Trang Khánh Long, chết vì tham ăn. Bảy tội lỗi, nếu tiếp tục suy diễn...”

Lãnh Kính Hàn lắp bắp: “Hắn muốn giết bảy cổ đông lớn, chiếm số cổ phiếu trị giá mấy chục tỷ? Thế... Lâm Chính vì sao mà chết?”

Hàn Phong đáp: “Chắc là vì dân dục? Tạm thời đừng quản nhiều chuyện thế làm gì, trước tiên tôi muốn xác định xem cái chết của Trang Khánh Long rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, hy vọng bên sở trưởng Trần còn lưu lại đầy đủ thông tin.”

Trong sở Công an thành phố Thiên Nhai, vẫn là Giang Hạo tiếp đón bọn họ, Hàn Phong nói: “Ba năm trước, thành viên hội đồng quản trị ngân hàng Hằng Phúc là Trang Khánh Long chết vì bệnh tim bộc phát, nghe nói đã lập án ở chỗ các anh.”

Giang Hạo gật đầu: “Đúng thế, vụ án ấy do tôi điều tra, nói thế nào nhỉ? Người ta có tiền, nghi ngờ bị mưu sát cũng không có gì đáng trách, nhưng người nhà họ thực tình cũng quá nhạy cảm đi. Tôi điều tra rồi, hoàn toàn là cái chết tự nhiên, vì bệnh tim bộc phát mà không kịp chữa trị, tự ông ta đánh rơi thuốc trợ tim trên xe, chuyện này còn trách được ai chứ. Sao các anh lại đột nhiên hỏi đến vụ này vậy? Có liên can gì đến vụ án đang điều tra hả?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chúng tôi muốn xem hồ sơ, hồ sơ vụ án ấy chắc vẫn còn chứ nhỉ.”

Giang Hạo đáp: “Được, tôi tìm cho các anh, nhưng tôi nghĩ có lẽ không giúp được gì nhiều đâu, chắc chắn không phải là mưu sát.”

Hàn Phong nhận lấy hồ sơ vụ án, chậm rãi mở ra; không quên nói với Giang Hạo: “Chúng tôi ở đây xem một lát, nếu anh bận thì cứ làm việc đi, không cần tiếp chúng tôi đâu.”

Giang Hạo đi khỏi, Hàn Phong lật xem lướt qua một lượt. Phần trên cùng toàn là lời khai của những người có mặt tại hiện trường như nhân viên khách sạn, bác sĩ cấp cứu, Hàn Phong bỏ qua luôn. Phần ở giữa là danh sách các món ăn được lên lúc đó, cùng với kết quả kiểm tra của từng món ăn và các loại thức uống, Hàn Phong mỉm cười: “Bọn họ cũng tỉ mỉ lắm, mỗi món ăn đều đem đi làm hóa nghiệm.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng kết quả hóa nghiệm đều bình thường mà?”

Hàn Phong chỉ vào thực đơn, nói: “Người chết vốn có bệnh tim, vì vậy không cần phải hạ độc, thức ăn bình thường cũng có thể khiến ông ta chết rồi.”

Lãnh Kính Hàn nhìn theo ngón tay chỉ của Hàn Phong, thấy bên trên viết: “Tên món ăn, ba ba hầm nấm; nguyên liệu: nấm kim châm Pháp, ba ba sông mười năm tuổi, trứng cá muối, gạch cua, bột năng, ớt thái sợi, gừng, tỏi nghiền, hành nhỏ, măng khô; kết quả kiểm tra: không có hại với cơ thể người.”

Hàn Phong chỉ tay vào mấy chữ nấm kim châm Pháp, giải thích: “Loại nấm này còn gọi là nấm mũ đen, nấm coprinopsis atramentaria, nó có khuẩn coprinopsis, bản thân là món ngon, nhưng không thể ăn cùng với rượu được.”

Lãnh Kính Hàn “ồ” một tiếng, hỏi: “Ăn cùng thì sao?”

Hàn Phong nói: “Ăn loại nấm này mà uống rượu sẽ làm mất đồ bùng, tim đập nhanh, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, người bình thường đều có thể chịu được phản ứng như thế, nhưng người mắc bệnh tim thì...”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ăn nó rồi uống rượu, có thể gây phát bệnh tim?”

Hàn Phong gật đầu, tiếp tục giờ xuống dưới, phía sau còn có ảnh chụp lại hiện trường lúc đó, vị trí Trang Khánh Long ngã xuống, chỗ ngồi của ông ta, đều được đánh dấu rất rõ trên ảnh. Hàn Phong chỉ vào một tấm ảnh: “Anh thấy không, chỗ ngồi của Trang Khánh Long ở đây, chừng năm bước phía sau là điều hòa cây. Tháng Chín, thời tiết rất nóng bức, nếu có người hạ nhiệt độ điều hòa xuống dưới mười độ, thổi thẳng vào thể này cũng có thể làm bệnh tim bộc phát, xong chuyện thì chỉnh lại điều hòa, chẳng ai phát hiện được cả.”

Hàn Phong lại xem tiếp, có năm người đi chung xe với Trang Khánh Long, tài xế Tiểu Vương, bạn thân Khải Khai Hoa và thư ký, trợ thủ Vu Thành Long của ông ta. Lãnh Kính Hàn bất mãn kêu lên: “Sao lại có tên Vu Thành Long này?”

Hàn Phong nói: “Theo như tài liệu, lúc đó Trang Khánh Long đã chuyển từ tổng thanh tra tài vụ sang làm tổng thanh tra nghiệp vụ, Vu Thành Long bấy lâu nay vẫn quản lý bộ phận nghiệp vụ, tất nhiên là trợ thủ của ông ta rồi. Trong xe có năm người, thuốc cứu mạng của ông ta cuối cùng phát hiện ở trên xe, anh thấy tấm ảnh này không, ông ta mặc áo khoác dài, loại áo này có túi rất sâu, lọ thuốc muốn rơi ra ngoài không dễ gì đâu. Nhưng lúc nào nhà hàng, chắc chắn ông ta sẽ cởi áo khoác, để ở chỗ treo áo, muốn lấy thuốc đi là việc rất dễ dàng, một âm mưu được lên kế hoạch rất tinh vi đấy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ý cậu là, bọn chúng biết Trang Khánh Long có bệnh tim, có ý đưa món nấm ấy lên, còn để Trang Khánh Long ngồi ở ngay trước điều hòa, khiến bệnh tim của ông ta tái phát, sau đó lại trộm thuốc giấu đi, đợi khi cảnh sát đến điều tra thì bỏ lọ thuốc vào ô tô? Như vậy thì chẳng còn dấu vết gì nữa rồi.”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng thế, tuy rằng không lộ sơ hở gì, nhưng dấu sao cũng không còn là trùng hợp nữa. Một chuyện trùng hợp thì là trùng hợp, nhưng nhiều sự trùng hợp cùng một chỗ thế này, chắc chắn là âm mưu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng lần này tại sao cậu chắc chắn như vậy? Còn nguyên nhân cái chết của Lâm Chính, cậu lại nghĩ lâu thế?”

Hàn Phong nói: “Trộn lẫn nhiều loại thức ăn không có độc tạo ra thuốc độc chí mạng hoặc kích thích một loại bệnh nào đó vốn là phương pháp sát nhân thường thấy, tất nhiên tôi phải rõ rồi. Nhưng theo thói quen của hung thủ, hẳn hẳn ta phải để lại mảnh giấy nhỏ hay gì đó, tại sao không thấy nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lâm Chính chết, nhưng cũng có để lại gì đâu.”

Hàn Phong nói: “Chuyện đó khác, Lâm Chính chết vì nổ xe hơi, vì vậy hung thủ có để lại lời nhắn cũng bị hủy mất tiêu rồi. À, tôi nhớ ra rồi!” Hàn Phong đột nhiên kêu toáng lên. “Còn nhớ chỗ Lâm Chính chết không? Đường phố quét tước sạch sẽ, nhưng tôi lại tìm được một thứ màu đen giống như muội than đó.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng vậy.”

Hàn Phong nói: “Tại sao hung thủ để lại một chút manh mối ấy? Tôi nhớ lúc thấy đám muội than, trông nó như hai hình vuông, vốn dĩ ban đầu chắc là có chữ, chẳng qua bị người ta giẫm chân lên, chứ đó...”

Lãnh Kính Hàn nín thở: “Bị xóa mất rồi.”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng vậy, như thế thì có thể giải thích được rồi, người ta để lại lời nhắn cho chúng ta đấy, tên này đúng là chẳng coi cảnh sát các anh ra gì cả.”

Lãnh Kính Hàn thờ dõc, nói: “Nhưng mà, Trang Khánh Long chết từ ba năm trước, vụ án này chẳng lẽ là từ ba năm trước...” Ông ta không dám tin.

Hàn Phong gật đầu: “Đúng, anh đừng quên, ba năm trước Lư Phương đã đón Lương Tiểu Đồng đi, công ty đứng tên Đinh Nhất Tiểu cũng được thành lập từ ba năm trước, cả Hồng A Căn nữa, y cũng được tuyển lựa huấn luyện từ ba năm trước rồi.” Hai tay Hàn Phong bung lấy mặt, vuốt từ trán xuống cằm, trầm giọng nói: “Vụ án gạt tiền bảo hiểm đơn giản này, ít nhất cũng được lên kế hoạch ba năm rồi đấy.”

Lãnh Kính Hàn thấy lạnh cả người, thấp giọng nói: “Ít nhất ba năm rồi, vậy mà không hề đánh động chúng ta chút nào, thủ pháp của hắn, kế hoạch của hắn thật sự quá bí hiểm. Kẻ đang ẩn mình trong bóng tối này rốt cuộc là ai nhỉ?” Đồng thời, ông cũng thầm nghĩ: “Nếu không phải Hàn Phong liên hệ cái chết của Lâm Chính với vụ án gạt tiền bảo hiểm của Lương Hưng Thịnh, thì cái chết của Lâm Chính chỉ có thể là một vụ án thôi, chẳng bao giờ tra ra được chân tướng.”

Hàn Phong đột nhiên nhũn mày nói: “Nếu kết luận của chúng ta là chính xác, vậy thì rất cần tra xét lại vụ án của Tôn Hường Hiền lần nữa, đích thân chúng ta làm! Nhân lúc này vụ án xảy ra chưa lâu, và lại, hệ thống công an thành phố Thiên Nhai đã lập án, chúng ta xem thử báo cáo điều tra hiện tại thế nào trước đã.”

Lãnh Kính Hàn lập tức nhìn Giang Hạo lấy hồ sơ của Tôn Hường Hiền, hồ sơ vụ tai nạn của Tôn Hường Hiền và nghi án mưu sát đều được để chung một chỗ.

Hàn Phong lật giờ hồ sơ, anh ta xem qua hồ sơ về cái chết của Tôn Hường Hiền, vì vậy chỉ đọc thẳng hồ sơ về vụ tai nạn giao thông. Tôn Hường Hiền lái chiếc Nissan Sunny, xe cũ, nhưng vẫn rất tốt. Thân xe dài 4,49m, rộng 1,79m, cao 1,44m, khoảng cách giữa hai cầu xe là 2,535m, bánh trước truyền động, phanh trước công suất 2.01. Tiếp đó là thiết bị trong xe, nào túi khí an toàn, ABS+EBD, phanh phụ, cảm biến đỗ xe gì gì đó. Hàn Phong lăm lăm “Vừa có ABS lại vừa có phanh phụ, thế mà vẫn đụng được à?”

Bên dưới là ảnh chụp hiện trường, Hàn Phong chỉ tấm ảnh nói với Lãnh Kính Hàn: “Này, anh nhìn đi, tôi nói có sai đâu. Họ Tôn này nhằm chân ga với chân phanh, xe số tự động, động cơ 2.0, đối với người mới học thì đúng là rất dễ nhầm.”

Lãnh Kính Hàn xem ảnh, nghi hoặc hỏi: “Cậu nhìn chỗ nào mà biết Tôn Hường Hiền đạp nhầm chân ga.”

Hàn Phong chỉ vào mặt đường xi măng, nói: “Đây, đây là ảnh chụp đoạn đường xảy ra tai nạn, anh ta từ hướng Đông của ngã tư rẽ sang hướng Bắc, ở góc rẽ này, đột nhiên lao vào đường xe ngược chiều, lúc này lẽ ra phải phanh xe lại, nhưng anh nhìn đi...”

Lãnh Kính Hàn nhìn xuống đất, thấy sạch sẽ trống trơn, không có gì cả? Ông ta liền hỏi: “Có gì?”

Hàn Phong vội nói: “Anh đúng là đồ ngốc! Đột nhiên phanh gấp ở chỗ rẽ, trong thời tiết nóng bức như thế, lực về hệ số ma sát giữa bánh xe và mặt đường đều lớn nhất, hãng Nissan sử dụng bánh xe Bridgestone, không phải bánh xe cao su thì là gì, việc rẽ rành rành như thế mà anh còn...”

Lãnh Kính Hàn sực hiểu ra: “À, cậu bảo dấu vết ma sát giữa bánh xe và mặt đường chứ gì! Lẽ ra phải có, nhưng ở đây lại không.”

Hàn Phong lật sang trang tiếp theo, sau khi Tôn Hường Hiền lái xe vào đường ngược chiều đụng phải xe chờ hàng, một chiếc xe phía sau còn đâm sầm vào đuôi xe ông ta gây tai nạn liên hoàn, vì vậy xe của Tôn Hường Hiền mới có tình trạng phía trước phía sau đều biến dạng. Bên dưới là lời khai của một số nhân chứng mục kích, nội dung lời khai về đại thể là giống nhau, đều nói trông thấy chiếc Nissan đột nhiên chệch hướng, sau đó tăng tốc gấp, xông thẳng vào xe tải, chỉ có một bà lão bán báo ở góc phố nói, lúc đó bà trông thấy một đứa bé đang chơi bóng ở giữa đường, chiếc Nissan muốn tránh đứa bé nên mới lao vào xe tải, bà lão còn bổ sung thêm một câu, nhưng từ lúc bắt đầu rẽ chiếc Nissan đã có gì đấy bất thường rồi, kể cả không có đứa trẻ thì nó cũng chạy vào đường ngược chiều. Bên dưới nữa là ghi chép các cuộc nói chuyện với người nhà Tôn Hường Hiền, Hàn Phong lật đến trang này liền kêu lên “Ừ”.

Lãnh Kính Hàn cũng đang đọc báo cáo, hỏi: “Có điểm gì nghi vấn hả?”

Hàn Phong liếc nhìn Lãnh Kính Hàn, rồi lại nhìn mấy viên cảnh sát ở phòng bên cạnh, điềm điềm nói: “Không có gì.” Anh ta tùy tiện lật lên lật xuống trang giấy, trang ghi chép trước có kí hiệu là 008110, trang ở giữa kí hiệu là 0003343, trang sau kí hiệu lại là 0008112, Hàn Phong nhìn nét chữ của bản ghi chép, thấy là cùng một người viết, bèn hỏi Giang Hạo: “Bản ghi chép này do ai làm vậy?”

Giang Hạo không biết, bèn gọi một điều tra viên của vụ án này đến, hỏi: “Ai làm bản ghi chép này thế?”

Điều tra viên kia đáp: “Là... Trần Thanh, cậu ta phụ trách tiếp đãi người nhà Tôn Hường Hiền, ghi chép cũng là do cậu ấy làm.”

Hàn Phong hỏi: “Trần Thanh? Anh ta làm gì thế?”

Giang Hạo đáp: “Đó là trinh sát viên của chúng ta, cậu ta khá thân với bên cảnh sát giao thông, giờ đang đi Từ Xuyên điều tra một vụ buôn lậu rồi, mới đi hôm qua.” Hàn Phong cau mày.

Hàn Phong lật xem xong báo cáo, đặt sang bên cạnh, nói: “Đến hiện trường đi, xem có phát hiện gì mới không.”

Lãnh Kính Hàn quay sang Giang Hạo nói: “Cám ơn các anh, hết sức cảm ơn.”

Giang Hạo đáp: “Có gì đâu, việc gì các anh cứ nói, chúng tôi sẽ toàn lực hỗ trợ.”

Trong báo cáo có ghi chép, bà bán báo ấy họ Mai, Hàn Phong kiên nhẫn lắng nghe bà Mai tỉ mỉ thuật lại tình hình xảy ra lúc đó. Anh ta lùi lại mấy bước, đứng trên làn xe chạy, lớn tiếng hỏi: “Bắt đầu rẽ từ đây phải không ạ?”

Bà Mai gật đầu, các tài xế phía sau đều chỉ có thể vòng qua, lúc đi qua bên cạnh Hàn Phong, có người còn ngoác miệng ra chửi: “Muốn chết à?”

Hàn Phong coi như không nghe thấy, men theo tuyến đường xe chạy một lượt, rồi lại quay về quầy bán báo hỏi: “Bà ơi, lúc đó ngoài đũa trẻ kia, bà còn trông thấy thứ gì đặc biệt không ạ?”

Bà Mai trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc lâu, lắc đầu nói: “Chắc là không đâu?”

Hàn Phong lại hỏi: “Thế còn chiếc xe tải kia? Có gì khác thường không ạ?”

Mắt bà Mai sáng lên, nói: “Cậu nói thế, tôi lại nhớ ra rồi, trên chiếc xe tải ấy có một bức ảnh lớn, hình như là ảnh chụp ngôi sao nào đó thì phải. Lúc ấy tôi còn nghĩ, đây là ảnh quảng cáo sản phẩm nào nhỉ? Về sau, bức ảnh ấy vèo một cái đã biến mất luôn.” Bà Mai vừa nói, vừa nâng tay trái lên, làm động tác tên lửa bay lên trời.

Hàn Phong cũng bắt chước làm động tác tên lửa bay lên trời ấy, nghi hoặc lặp lại: “Vèo một cái liền biến mất?” Anh ta nhìn độ dày chiếc kính lão của bà Mai, thấp giọng bảo Lãnh Kính Hàn: “Anh ra chỗ kia đứng, không phải làm gì hết.”

Hàn Phong bảo Lãnh Kính Hàn đứng ở vị trí của chiếc xe tải, lại hỏi bà Mai: “Bà Mai ơi, bà trông thấy ông già đứng ở gốc cây kia không? Bà nhìn rõ được ông ta mặc quần áo gì không?”

Bà Mai xua tay nói: “Phi, cậu tưởng tôi nhìn không rõ chứ gì, làm gì có ông già nào, rõ ràng là một cô gái trẻ mà, mặc... váy hở vai, bọn cô gái bây giờ, mặc thế là một đấy.”

Quả tìm Hàn Phong nẩy lên một cái, anh ta không khỏi nhướn mày, gượng gạo cười: “Chắc, vâng, vâng, làm phiền bà quá bà Mai ạ, sau này có việc vẫn xin bà giúp cho.”

Bà Mai khoát tay nói: “Không vấn đề gì, chuyện gì xảy ra quanh đây tôi cũng biết hết, cứ hỏi thoải mái.”

Hàn Phong rời khỏi quầy bán báo, Lãnh Kính Hàn đuổi theo hỏi: “Sao hả? Có phát hiện gì không?”

Hàn Phong đáp: “Chắc, tai nạn có thể là trùng hợp, nhưng cái chết của Tôn Hường Hiền thì chắc là mưu sát, tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên tìm gấp Vu Thành Long xem sao.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cái tên đó thật sự rất đáng ghét, tìm hán chắc cũng chẳng hỏi được gì đâu?”

Hàn Phong trả lời: “Không hỏi được thì cũng thử hỏi xem thế nào, nếu hán là hung thủ thì thế nào cũng có lúc lộ ra sơ hở, mặc dù hán đúng là rất đáng ghét!”

Hai người lại đến ngân hàng Hằng Phúc, tìm được Vu Thành Long. Vừa gặp, Vu Thành Long đã lạnh lùng đuổi khách: “Những gì cần nói tôi đều đã nói cả rồi, về cái chết của Tôn Hường Hiền, tôi cũng đã được sở Công an thành phố Thiên Nhai thẩm vấn. Tôi có còn gì để nói với các anh nữa đâu?”

Lãnh Kính Hàn hơi bực, định làm toáng lên, nhưng Hàn Phong đã mỉm cười nói: “Chúng tôi chỉ hỏi hai vấn đề nhỏ, anh thành thật trả lời xong chúng tôi sẽ đi luôn, đảm bảo sau này không đến quấy rầy anh làm việc nữa. Nhưng nếu anh tỏ thái độ không hợp tác, chúng tôi chỉ còn cách thường xuyên ghé đến, anh cũng không mong muốn nhân viên công ty thường xuyên thấy mình bị cảnh sát thẩm vấn phải không?”

Vu Thành Long kéo dài giọng nói: “Được, được, được, coi như tôi sợ các người rồi, hỏi đi, thời gian của tôi quý giá lắm, hai câu thôi phải không, tốt nhất đừng có mà hỏi nhiều quá đấy.”

Hàn Phong nói: “Câu hỏi đầu tiên, nghe nói quan hệ của anh và Tôn Hường Hiền không tốt lắm, tại sao lại...”

Vu Thành Long ngắt lời: “Vấn đề này, cảnh sát các anh đã hỏi nhiều lần, tôi cũng trả lời rất nhiều lần rồi. Đúng thế, bình thường tôi và Tôn Hường Hiền không qua lại gì với nhau, nhưng là đồng nghiệp cùng công ty bị bệnh, tôi đi thăm cũng chẳng có gì không được cả. Các anh nếu nghi ngờ tôi giết người trong khoảng thời gian ấy thì lấy chứng cứ ra đây! Chỉ cần các anh chứng minh được tôi giết Tôn Hường Hiền, tôi sẽ nhận luôn, nếu không thể thì đừng nhắc đi nhắc lại cái câu hỏi vớ vẩn này nữa.”

Thấy Lãnh Kính Hàn nhũn mày trừng mắt, đầy vẻ giận dữ, Vu Thành Long lại nói: “Trừng mắt cái gì? Tôi là người nộp thuế, là công dân tuân thủ pháp

lượt, các anh dám động tay động chân với tôi, tôi có thể tố cáo các anh đó!”

Hàn Phong nói: “Được rồi, tôi hỏi thêm một câu nữa, sao anh biết Lâm Chính và vợ anh ta xuất hiện ở khách sạn tổng bộ của các anh?” Hàn Phong cố ý nhấn mạnh vào mấy chữ “vợ anh ta”.

Lần này Vu Thành Long nổi cáu thật sự, y nhảy dựng lên, khua chân múa tay nói: “Chuyện này liên can gì đến anh? Chân mọc trên người tôi, tôi thích đi đâu thì đi đó đấy! Này, các anh chắc không muốn đồ cả cái chết của Lâm Chính lên đầu tôi luôn đấy chứ? Hắn chết là đáng đời, chẳng liên quan gì đến tôi cả! Tôi rốt cuộc làm gì nên tội với các anh hả? Chuyện gì cũng nghi ngờ tôi? Các anh có chứng cứ không? Có chứng cứ không?” Vu Thành Long nói mà nước bọt văng tung tóe, khiến Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đều nhũn mày lại. Lãnh Kính Hàn liếc nhìn Hàn Phong, chỉ nghe anh ta nói: “Được rồi, không còn câu hỏi nào nữa. Nhưng để tiện, anh cho chúng tôi số điện thoại thường sử dụng đi, nếu có việc gì, chúng tôi có thể kiếm anh hỏi thăm bất cứ lúc nào.”

Vu Thành Long dùng dùng ngón tay viết ra một số điện thoại di động, 239xxxx2348, rồi đứng dậy nói: “Xin lỗi, tôi rất bận, không có việc gì thì xin phép.”

Thấy Vu Thành Long ra khỏi phòng tiếp khách, Hàn Phong nhếch mép cười: “Người như vậy mà cũng làm được trưởng phòng Chăm sóc khách hàng, thật là quá đáng.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tôi đã bảo đừng đến mà, hỏi được cái gì đâu? Người này vốn là một con nhím xù lông, lại như có thù truyền kiếp với cảnh sát chúng ta vậy, nói hai ba câu là đã bốc hỏa lên đầu.”

Hàn Phong cầm tờ giấy viết số điện thoại lên nói: “Nhưng câu trả lời của hắn, mặt khác đã cho chúng ta một số thông tin.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Thông tin gì cơ?”

Hàn Phong cắt mảnh giấy đó cùng tấm danh thiếp lấy được ở cửa hàng điện thoại di động chung một chỗ, trả lời: “Vẫn chưa phải lúc nói.”

Lãnh Kính Hàn nhận xét: “Tôi thấy tên Vu Thành Long này quá nửa là đang diễn kịch, rất có khả năng hắn chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau thao túng toàn bộ vụ án này.”

Hàn Phong lắc đầu: “Không giống lắm, điều kiện của hắn không phù hợp.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao lại thế?”

Hàn Phong đáp: “Lớn tuổi rồi, chức vị thấp, tính cách ương gàn.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lớn tuổi rồi? Hồi đó khi cậu nghi ngờ Đinh Nhất Tiểu sao không nói Đinh Nhất Tiểu lớn tuổi rồi? Bọn họ cũng sán sán tuổi nhau mà. Ngược lại, tôi cảm thấy để tạo ra một vụ án phức tạp như vậy, tuổi tác bọn họ chắc còn hơi nhỏ ấy chứ?”

Hàn Phong lắc đầu: “Anh không biết đấy thôi, phạm con người ta, dù thể lực hay tư duy cũng đều có một thời kỳ đỉnh cao, đó là thời kỳ tư duy linh hoạt và nhạy bén nhất. Không phải tuổi càng cao thì càng thông minh đâu, tuổi tác càng cao, chỉ có thể may ra tích lũy thêm một ít tri thức thôi, nhưng về phản ứng tư duy thì không thể bì được với người trẻ tuổi. Ngay từ khi vụ án này bắt đầu, hung thủ đã luôn quan sát động hướng của chúng ta, đồng thời căn cứ vào hành động của chúng ta để tính toán bước hành động tiếp theo, vì vậy đến giờ chúng ta vẫn có cảm giác bị người ta dắt mũi. Hừ hừ, không ngờ lại đem một loạt các vụ mưu sát liên hoàn vùng vụ án dính dáng đến số tiền vài chục tỷ ra làm trò chơi, tên này là một đối thủ rất đặc biệt đấy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Rốt cuộc là đối thủ như thế nào chứ?”

Hàn Phong đáp: “Giờ vẫn chưa phát hiện ra bất cứ manh mối nào của hắn, đi đi về về đều là thuộc hạ của thuộc hạ hắn đánh với chúng ta, còn hắn thì chỉ ngồi phía sau giật dây thao túng đám đàn em. Tôi vốn tưởng mình đã tóm được một vài manh mối liên can đến hắn rồi, giờ xem ra, lại hoàn toàn không phải thế. Nếu là ông ta, chắc... lại không giống hắn nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Là gì? Cậu đang nói tới ai?”

Hàn Phong cười thần nhiên: “Một người chúng ta chưa gặp, Giang Vĩnh Thọ.”

Lãnh Kính Hàn kinh ngạc: “Chúng ta vẫn chịu gặp người này, nhưng ông ta là chủ tịch ngân hàng Hằng Phúc, sao cậu lại nghi ngờ ông ta?”

Hàn Phong đáp: “Rất đơn giản, chỉ ông ta mới có năng lực làm những chuyện đó.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Cái gì? Tại sao chỉ ông ta mới có năng lực làm những chuyện đó?”

Hàn Phong nói: “Tôi chỉ nghi ngờ thôi, vì trước mắt theo tôi được biết, mới chỉ có Giang Vĩnh Thọ là có khả năng biết được thời điểm nào thì công ty bọn họ tiến hành thí điểm cải cách cổ phần. Muốn kết luận sâu hơn, còn phải xem biểu hiện tiếp theo của ông ta đã, xem xem ông ta có trở về thành phố Thiên Nhai chiều nay hay không.”

“Thế thì liên quan gì chứ?”

“Sáng nay đã hỏi một lần rồi, tôi từng nói, mục đích hung thủ sắp xếp cho Hồ Ngân Tín xuất hiện chính là muốn chúng ta đi điều tra Hồ Ngân Tín, nhưng sự thực thì sao? Tôi điều tra công ty sắt thép Thành An. Đối với kẻ thù ranh như cáo này, hành động hôm nay của tôi đủ khiến hắn coi trọng rồi, hắn sẽ

lo lắng cuộc điều tra của chúng ta rời xa tuyến đường hẩn sắp đặt ban đầu mà tra ra manh mối gì đó, bắt đắ đi hẩn chỉ còn cách để chúng ta rời đi. Chẳng lẽ anh không phát hiện gì à? Từ khi chúng ta rời khỏi Hải Giác, tỷ lệ phạm tội ở đó liên tục tăng cao, hẩn đang lợi dụng sự cân nhắc nặng nề của chúng ta để điều động chúng ta, khiến tôi và anh mệt mỏi chạy đi chạy lại giữa Thiên Nhai và Hải Giác. Mà muốn chúng ta rời khỏi thành phố Thiên Nhai, việc đầu tiên chính là mở hồ sơ, để chúng ta hoàn thành mục đích của chuyến đi lần này, vì vậy ngài chủ tịch cần phải trở về.”

“Tôi, tôi vẫn không hiểu cho lắm, cậu điều tra công ty sắt thép Thành An thì sẽ chạm vào gì của hẩn chứ? Cậu có điều tra được cái gì đâu?”

“Đúng thế, giờ tôi vẫn chưa có manh mối rõ ràng, nhưng tôi đã bày ra nghi trện, khiến hẩn tưởng tôi đang nắm được gì đó rồi. Vì ở trong nhà máy ấy, tôi đã đi hết mọi góc ngách, lại còn luôn tỏ ra rất vui vẻ nữa, anh dám nói bộ dạng ấy của tôi là không điều tra được gì hay không?”

Lãnh Kính Hàn thở dài một tiếng, cười bảo: “Cái thằng này, lúc nào cũng vậy. Có điều, lần trước Hiểu Quân đã nói rồi còn gì, chủ tịch của bọn họ mấy ngày tới sẽ trở về, cũng có khả năng là trùng hợp mà.”

Giữa trưa, Lâm Phàm gọi điện cho Lý Hường nói: “Số điện thoại ấy, lại gọi cho Đinh Nhất Tiểu.”

Lý Hường phẫn nộ: “Chó chết, sếp Lãnh hôm qua đi điều tra rồi, thằng đó dùng chứng minh thư giả để lấy số, không tra ra được. Nếu cái điện thoại ấy mà có hệ thống định vị GPS thì tốt quá rồi, chúng ta có thể xác định hẩn ở đâu gọi đến.”

Còn Đinh Nhất Tiểu, trước khi nhận điện thoại y đã nghĩ ra rồi, không có việc gấp, đối phương sẽ không gọi điện lúc mình đã tan làm. Lần này, âm thanh kim khí lạnh tanh ấy thâm trầm không hề hỗn loạn, tuy Đinh Nhất Tiểu biết rằng đây là tên kia muốn che giấu sự bất an trong lòng, nhưng nghe vậy, y vẫn không khỏi giật mình kinh ngạc, âm thanh kim khí kia nói: “Thằng đó không điều tra Hồ Ngân Tín, hẩn điều tra công ty sắt thép Thành An, hiện tại, vẫn chưa biết hẩn điều tra được những gì rồi.”

Cơ mặt Đinh Nhất Tiểu giật giật, giọng lạc đi: “Chẳng lẽ hẩn ta đã biết được gì rồi?”

Âm thanh kim khí kia nói: “Không thể nào, chúng ta làm kín đáo như vậy kia mà. Có điều, không thể để hẩn tiếp tục điều tra được nữa, bọn chúng đã càng lúc càng đến gần sự thật rồi. Tôi chuẩn bị mở hồ sơ, bên phía anh phải đẩy nhanh tiến độ thực hiện kế hoạch C, ép bọn chúng trở về. Chúng ta như cầu bấp bênh ấy, còn bọn chúng là hòn bi sắt lăn ở trên đó, bên tôi nặng một chút để bọn chúng lăn qua đây, bên tôi nhẹ một chút, bên anh nặng thêm một chút, để cho chúng lăn trở về! Ha ha!”

Đinh Nhất Tiểu cắt điện thoại, thầm nhủ: “Đã nhắc nhở hẩn không chỉ một lần, đừng chơi tiếp nữa mà không chịu nghe, sớm muộn chơi dao cũng có ngày đứt tay. Chắc, cũng đến lúc phải tính toán cho mình rồi.” Y liếc mắt nhìn A Bát bên cạnh, thấy A Bát vẫn hồ hững nhìn về phía trước như một tên vệ sĩ. Đúng là một tên vệ sĩ chết người.

Buổi chiều, Lãnh Kính Hàn đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Di, bảo là chủ tịch Giang đã trở lại, mời bọn họ đến. Lãnh Kính Hàn kinh ngạc hết sức, từ hôm đến Thiên Nhai này, mọi chuyện xảy ra đều bị Hàn Phong đoán trúng cả. Mà tất cả những chuyện này, đều xảy ra sau khi Hàn Phong và Hồng A Căn nói chuyện một lúc lâu. Song hiện giờ Hồng A Căn đã chết, rốt cuộc bọn họ đã nói những gì, tại sao Hàn Phong đột nhiên có thể nhìn thấu được mạch suy nghĩ của đối thủ vậy?

Ngân hàng Hằng Phúc, Tần Di đón bọn họ ở cổng. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Chủ tịch của các cô bạn làm cơ mà? Sao trở về sớm vậy?”

Tần Di nói: “Chính là để phối hợp điều tra với cảnh sát các vị đó, mấy đồng chí bên cơ quan kiểm sát cũng cầm xem hồ sơ của các nhân viên cấp cao trong công ty, vì vậy chủ tịch không thể không trở về. Có điều, cuộc khảo sát của ông ấy bên Malaysia về cơ bản cũng kết thúc rồi.”

Tầng 46, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn gặp Giang Vĩnh Thọ, đó là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, hơi mập mạp, nhưng sắc mặt lạnh lùng, mắt như chim ưng, toát lên vẻ uy nghiêm. Lúc ông ta cười, cũng khiến người đối diện có cảm giác đó là một nụ cười nghiêm túc. Ông ta bắt tay với Lãnh Kính Hàn rồi nói: “Thực ngại quá, vì nước ngoài có công chuyện nên khiến các vị đợi lâu, đây là thư ký của tôi, cô Mao Tiểu Linh.”

Cô Mao đứng bên cạnh thân hình duyên dáng, mặt mũi thanh tú, nhưng Hàn Phong hình như hơi sợ người phụ nữ này, anh ta liên tục đánh giá người đẹp đối diện, nét mặt không hề có vẻ cười cợt. Khi người ta bắt tay, anh ta thậm chí còn không muốn vươn tay ra, những ngón tay của cô Mao này mảnh dẻ nhưng rất lạnh, giữa các đốt ngón tay có chai, chắc là do làm thư ký phải tốc kí trong thời gian dài, hay vì nguyên nhân nào khác?

Giang Vĩnh Thọ nói rất ít, nhưng mỗi câu đều rất trực tiếp, như thể ra lệnh cho người ta. Ông ta mở máy tính lên, nói với Lãnh Kính Hàn: “Các anh có thể lại một bản, tôi tin rằng phía cảnh sát sẽ không tùy tiện tiết lộ những tài liệu này ra ngoài, đúng không nhỉ? Lát nữa chúng tôi có buổi họp hội đồng quản trị, tôi không thể tiếp các anh được rồi.”

Hành động này một lần nữa nằm ngoài dự đoán của Lãnh Kính Hàn, ông gật đầu rồi sao chép dữ liệu trong máy tính. Giang Vĩnh Thọ bật máy tính xong, liền trở về phòng làm việc của chủ tịch để xử lý công vụ, những chuyện còn lại đều do Tần Di hỗ trợ bọn họ.

Lúc hai người ra đến cổng, Trang Hiểu Quân đuổi theo, Hàn Phong hỏi: “Có chuyện gì không, Hiểu Quân?”

Trang Hiểu Quân nói: “Các anh lấy được hồ sơ rồi, định đi luôn à?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nếu không phát hiện được vấn đề gì, chúng tôi sẽ rời khỏi đây.”

Trang Hiểu Quân: “Về chuyện của bố tôi...”

Hàn Phong ngắt lời: “Nếu chúng tôi điều tra được gì sẽ báo cho cậu biết, cũng không cần lo lắng quá, có lẽ chẳng thay đổi gì đâu.”

Trang Hiểu Quân cúi đầu: “Tôi biết rồi.” Sau đó, cậu ta lại ngẩng đầu lên nói: “Thôi, chúc các anh sớm ngày phá án, tôi cũng phải đi họp đây.”

Hàn Phong mỉm cười: “Cậu cũng phải đi họp cơ à?”

Trang Hiểu Quân lấy làm không phục: “Tôi cũng là một trong mười đại cổ đông đấy, họp hội đồng quản trị sao lại thiếu tôi được. Lần này chủ tịch khảo sát xong xuôi, chúng tôi sẽ thực hiện một công trình lớn.” Điện thoại di động của cậu ta đổ chuông, Trang Hiểu Quân nhìn số gọi đến, nói: “Họ đang đợi tôi rồi, tôi đi đây.”

Hàn Phong nhìn theo Trang Hiểu Quân chạy đi.

Lãnh Kính Hàn nói: “Đi thôi.”

Rời khỏi ngân hàng Hằng Phúc, Lãnh Kính Hàn lập tức hỏi: “Giang Vĩnh Thọ, cậu thấy người này thế nào?”

Hàn Phong nói: “Không biết, không lộ ra chút sơ hở nào, thời gian gặp mặt của chúng ta quá ngắn, ông ta nói quá ít, nhưng mà, cô thư ký của ông ta, cô Mao ấy...”

Lãnh Kính Hàn bực bội ngắt lời: “Rất đẹp, phải không? Biết ngay là cậu sẽ nói thế.”

Hàn Phong lắc đầu: “Không phải! Anh có để ý tay cô ta không, so với tay phụ nữ thông thường thì hơi thô hơn một tẹo.”

Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt: “Không cảm thấy gì cả, nhưng tay rất lạnh, trời nóng hầm hập thế này mà tay cô ta lạnh toát, lại có gì bí hiểm ở đây nữa?”

Hàn Phong mỉm cười thần bí: “Anh đã bao giờ nghe nói, trong truyền thuyết có một loại võ công gọi là... Cửu âm bạch cốt trao chưa?” Nói đoạn, nhân lúc Lãnh Kính Hàn đang ngẩn người, anh ta chộp vào ngực Lãnh Kính Hàn một cái.

Lãnh Kính Hàn tung chân đá một cước, mắng: “Đồ mất dạy, lại giờ trò đùa này ra đùa tôi hả?”

Hàn Phong cười ha ha, nhưng nụ cười dường như hơi gượng gạo.

Về đến khách sạn, Lãnh Kính Hàn cẩn thận xem xét hồ sơ của Lâm Chính nhưng không phát hiện được gì, lấy làm nghi hoặc: “Hồ sơ bọn họ đưa cho chúng ta có bị dụng tay dụng chân gì không nhỉ? Trong này chẳng có thông tin gì giá trị hết.”

Hàn Phong nói: “Vậy hả? Cũng có khả năng ấy mà, ai bảo rằng hồ sơ của Lâm Chính nhất định giúp ích được gì trong vụ án này đâu.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Nhưng không phải bọn họ sợ chúng ta tìm được gì trong hồ sơ của Lâm Chính nên mới cố ý kéo dài thời gian à?”

Hàn Phong cười: “Đối phương cố ý kéo dài thời gian, nhưng ai bảo là bọn họ sợ chúng ta tìm được gì trong hồ sơ của Lâm Chính? Bọn họ biết chúng ta muốn xem hồ sơ của Lâm Chính, kể cả trong hồ sơ không có thông tin gì hữu dụng, bọn họ cũng có thể lợi dụng để kéo dài thời gian, cái hồ sơ này vậy là có ích với bọn họ quá còn gì?”

Lãnh Kính Hàn tức tối gay gắt: “Cậu, cậu đã biết từ trước rồi sao không nói sớm, lại mất thời gian vô ích ở Thiên Nhai này lâu như vậy.”

Hàn Phong khoanh tay trước ngực nói: “Tôi nói hồ sơ của Lâm Chính có lẽ không giúp ích được chúng ta, nhưng có nói là hồ sơ không có tác dụng gì đâu. Bọn họ thất sách ở chỗ cho rằng chúng ta chỉ muốn tra xét hồ sơ của Lâm Chính mà không nghĩ rằng, tôi muốn tra xét hồ sơ của toàn bộ quản lý cấp cao ngân hàng Hằng Phúc. Với lại, chúng ta không hề mất thời gian vô ích ở Thiên Nhai, ít nhất chúng ta cũng biết Hồ Ngân Tín đã đến đây, sau rồi lại chạy mất, và bọn chúng dùng chứng minh thư giả để mua ô tô cũng như điện thoại di động, không phải vậy sao?”

Lãnh Kính Hàn đành mặt lại nói: “Nói gì thì nói, hiện giờ manh mối bên Thiên Nhai này đã đứt rồi, tôi dự định ngày mai sẽ trở về Hải Giác.”

Hàn Phong nói: “Chặc! Nhưng tôi cảm thấy, manh mối ở Thiên Nhai bây giờ mới bắt đầu mở ra đấy.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Còn manh mối gì nữa, nói tôi nghe xem nào?”

Hàn Phong thủng thẳng đáp: “Manh mối ấy à, chính là nằm trong đồng hồ sơ chúng ta lấy được ấy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thế tức là không có manh mối rồi còn gì, lúc này, tình hình bên Hải Giác không thể kéo dài thêm được nữa, đợi cậu ở đây lần mò ra manh mối, cả hệ thống trị an bên kia đã tê liệt xừ nó rồi.”

Lúc này, điện thoại di động đổ chuông, hai người đưa mắt nhìn nhau, mỗi người lấy ra một chiếc điện thoại, không ngờ lại reo lên cùng lúc. Nghe xong, hai người nhìn nhau cả một phút, Lãnh Kính Hàn mới lên tiếng: “Chúng ta phải lập tức lên đường thôi, tối nay về ngay Hải Giác.”

Hàn Phong hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Nhà máy hóa chất An Dương bị nổ, hệ thống dẫn nước toàn thành phố bị ô nhiễm, xe vận chuyển tiền của ngân hàng Kiến thiết thành phố Hải Giác bị cướp, khu Tân Long Môn có xung đột bạo lực, hai bên đầu súng, bảy người chết mười ba người bị thương, cả Hải Giác đã loạn xạ ngầu lên rồi. Việc theo dõi Đinh Nhất Tiểu cũng bị ngừng hoàn toàn, căn bản không còn nhân thủ nào nữa. Sở Công an đang bị đám phóng viên vây

kín, giọt nước cũng chẳng lọt ra ngoài được, nghe nói Nhật báo Hải Giác đã cho chặt tít ‘Công an không làm gì cả’, ‘Công an thành phố Hải Giác buồn lâu vũ khí’, thậm chí là ‘Ồ dù che chờ cho xã hội đen’ để đăng các sự kiện trong mấy ngày gần đây, nếu còn không tấn công trấn áp con cuồng phong tội phạm này, Hải Giác sẽ muôn kiếp không góc đầu lên nổi.”

Hàn Phong thoáng trầm ngâm: “Tôi không thể trở về được.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Tại sao?”

Hàn Phong nói: “Tôi muốn đi Thượng Hải.”

Lãnh Kính Hàn kinh ngạc thốt lên: “Cậu muốn đi Thượng Hải?”

Hàn Phong nói: “Đúng vậy, anh về Hải Giác đề bẹp khí thế bọn chúng xuống, tôi đi Thượng Hải điều tra một vụ mưu sát khác cũng liên quan đến vụ án này. Sau Thượng Hải, có lẽ tôi còn phải đi mấy nơi nữa để thu thập thêm thông tin. Trấn áp tội phạm, vốn dĩ là chức trách của các anh cơ mà, chuyện này không cần tôi nhúng tay vào, chỉ cần để lại cho tôi một bản hồ sơ của các quản lý cấp cao thuộc ngân hàng Hằng Phúc là được. Còn nữa, đừng quên cái này, báo anh báo kiểm tra kỹ xem rốt cuộc có thể luyện được bao nhiêu sắt.” Anh ta đưa mấy cục quặng trộm được ở nhà máy thép Thành An cho Lãnh Kính Hàn.

Lãnh Kính Hàn vừa thu dọn đồ đạc, vừa hỏi: “Cậu không cùng tôi trở về thật à?”

Hàn Phong hồ hững nói: “Phì, anh lo cái quái gì chứ, kể cả tôi có không tìm được đường về nhà thì lẽ nào không tìm được phòng Cảnh sát hình sự các anh chắc. Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai tôi sẽ tụ hội với mấy người thôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng trên người cậu làm gì có tiền?”

Hàn Phong nói: “Tôi không có tiền chẳng lẽ không biết tìm một gã có tiền, anh lo lắng nhiều quá, không cần phải giả vờ giả vịt lo cho tôi đâu, nếu tôi thật sự muốn sống, chắc chắn tôi sẽ sống tử tế hơn anh nhiều.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Vậy tôi đi đây.”

Hàn Phong phì cười: “Còn nói nữa, định làm tôi cảm động chắc.”

Lãnh Kính Hàn xoay người đi xuống nhà, thầm lấy làm nực cười: “Thằng này đúng là hết cách. Hàn Phong, không phải tôi lo lắng chuyện sinh hoạt của cậu, mà lo không biết cậu có chuốc lấy họa gì vào thân không thôi.” Thang máy đi xuống, Lãnh Kính Hàn nhắm mắt lại, bất giác nhớ đến cái đêm mưa lạnh ấy, quán bar điên cuồng và âm ỉ ấy.

Lãnh Kính Hàn vừa đi không lâu, Hàn Phong gặp Khải Kim Vận ở tầng hai khách sạn, Hàn Phong nói: “Tôi tưởng hôm ấy anh say rồi, hóa ra vẫn nhớ lời tôi nói à.”

Khải Kim Vận đáp: “Tôi có uống phê pha, nhưng chuyện liên quan đến mạng sống của mình thì vẫn chú ý lắm. Tôi nghĩ suốt một ngày, rốt cuộc cũng thông rồi. Cứ bám lấy Thiện Yên Phi thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì, đàn ông đàn ang, lo gì không có vợ, tôi phải dùng chút tiền còn trong tay lập nên sự nghiệp của bản thân mới được.”

Hàn Phong cười cười: “Vậy mới đúng khí phách đàn ông chứ lại. Nghe nói ngân hàng Hằng Phúc triệu tập họp hội đồng quản trị, anh có biết những ai đến ở trong khách sạn này không?”

Khải Kim Vận nói: “Thế à, tôi chỉ biết Yên Phi đến họp hội đồng quản trị thôi, còn những người khác thì không quen.” Hàn Phong toát hết mồ hôi, thầm nghĩ: “Thằng cha thiếu da thiếu thịt này, đúng là chẳng biết gì về sự nghiệp của bố mình mà.”

Khải Kim Vận lại nói: “Đừng nói mấy chuyện này nữa, giờ chuyện ở công ty chẳng liên can gì đến tôi cả. Phải rồi, đến chỗ tôi, nhất định phải ở chơi mấy ngày đây nhé.”

Hàn Phong cười đáp: “Nếu không có việc gì, ở bao lâu cũng được, nhưng tôi thật sự chỉ có thể đến nhà anh xem xét một lúc thôi, rồi phải lập tức đi một nơi khác nữa. Vì vậy, tôi còn định tối nay đi luôn đó.”

Khải Kim Vận bảo: “Tôi định ngày mai sẽ lên đường, cậu nói là nhà tôi có thứ gì gây ung thư hả?”

Hàn Phong nói: “Phải đến nơi mới biết được, đi thôi, chúng ta đi ăn, hôm nay tôi mời khách.” Anh ta vỗ cái túi rỗng không, nói rất hoành tráng.”

Khải Kim Vận lắc đầu: “Sao thế được, để tôi mời, để tôi mời.”

Hàn Phong nói: “Hôm nay sao lại để anh mời nữa được, kinh tế của anh cũng có xèo xèo gì đâu?”

Khải Kim Vận khẳng khái: “Cậu mà nói thế là coi thường anh cậu quá đấy. Chúng ta là người làm việc lớn cơ mà, với lại, lần này cậu đi là để giúp tôi, ăn vài món thế này có đáng gì.”

Hàn Phong đành nói: “Chắc, thật đúng là, không tranh được với anh rồi, được được được, anh mời thì anh mời...”

Chương 17: Cẩn Thận Từng Bước

Type: trthuy

Thượng Hải, nhà Khai Kim Vận. Đây là một biệt thự hai tầng kiểu Châu Âu điển hình, phía trước là hồ bơi, phía sau có một vườn hoa nhỏ. Trong nhà bày chủ yếu các đồ nội thất theo phong cách châu Âu cổ, treo tranh chép của các bức sơn dầu nổi tiếng. Khai Kim Vận cười khổ nói: “Có phải cảm thấy người đàn bà kia đối xử với tôi không đến nỗi tệ, vẫn để lại cho tôi ngôi nhà lớn thế này không?”

Nhưng Hàn Phong lại sầm mặt xuống, răng nghiến chặt, lông mày nhíu lại, gờ tay lên nói với Khai Kim Vận: “Anh nhìn đi!”

Khai Kim Vận hỏi: “Cái gì hả?”

Hàn Phong đáp: “Tay tôi, lông tay dựng hết cả lên đây này, nhà này hung khí nặng nề quá.” Anh ta ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, bên trên vẽ bích họa theo kiểu cung đình phương Tây, chiếc đèn chùm pha lê to tướng treo ở giữa, ánh mắt Hàn Phong trở nên lạnh lẽo, giọng điệu cũng cứng đờ: “Cảm giác chẳng lành, rốt cuộc là có gì không ổn nhỉ?”

Khai Kim Vận kêu lên: “Đừng dọa tôi chứ. Cậu biết mà, tôi đây là gan không được lớn lắm.”

Hàn Phong nhìn ra cửa sổ, nói: “Đúng rồi, trong nhà yên tĩnh quá, từ lúc vào biệt thự này tôi chẳng nghe thấy âm thanh nào cả. Xung quanh đây thậm chí chẳng có lấy một con chim, mà trong nhà anh lại càng không thấy bóng dáng côn trùng, đây không phải là nhà cửa quét tước sạch sẽ quá, mà do trong nhà có thứ gì đó.”

Hàn Phong tìm kiếm khắp bốn phía bên trong biệt thự, cẩn thận lục soát từng căn phòng một, rồi đi hít hà ngửi ngửi khắp các phòng, cánh mũi phập phồng, cứ thế đi trọn một vòng xong, anh ta lắc đầu lắc bả vai: “Vô lý, không có dấu vết của chất độc, xem ra là do thứ khác gây nên rồi.”

Hàn Phong ra vườn hoa, chỉ thấy mấy chậu hoa đặt trên bệ cửa sổ không hiểu vì lâu ngày không được tưới tẩm hay do nguyên nhân gì khác mà đã chết khô hết cả, đồng thời, lá của mấy cây sung và cây ngân hạnh trong vườn cũng vàng khô. Hàn Phong đứng trong vườn, xem xét phạm vi khô héo của thực vật, nhận thấy khu vực này bắt đầu từ phía Nam phòng khách lớn, tạo thành một hình rẽ quạt.

Hàn Phong quay về phòng khách, trước tiên gõ xuống sàn nhà, hỏi chỗ mua và chất liệu, rồi lại kiểm tra sơn tường, các đồ gỗ trong nhà, cuối cùng ánh mắt anh ta dừng ở một chiếc bàn đá Đại Lý lớn. Hàn Phong hỏi Khai Kim Vận: “Bàn này mua lúc nào thế?”

Khai Kim Vận đáp: “À, sau khi tôi và Thiện Yến Phi dọn ra ngoài, Vu Thành Long tặng đấy.”

Hàn Phong đổi sắc mặt: “Vu Thành Long tặng?”

Khai Kim Vận gật đầu: “Hồi đó, y đang muốn leo lên cao, đi đâu cũng lôi kéo lấy lòng các ủy viên hội đồng quản trị. Lúc tôi và Thiện Yến Phi dọn nhà, tôi cứ thích nãi cái bàn gỗ nam mộc ở nhà này nên bố mẹ liền tặng luôn cho chúng tôi, thành ra thiếu một cái bàn ăn tử tế, cứ bảo đi mua mà không có thời gian. Vu Thành Long không biết nghe ở đâu biết tin này, liền đưa một chiếc bàn đá đến, nghe nói là dung đá nhập khẩu bên Pháp về đây gia công, giá cả chục nghìn đô đấy.”

Hàn Phong lắc bả vai: “Lại là Vu Thành Long, tại sao nhỉ?”

Khai Kim Vận hỏi: “Gi vậy?”

Hàn Phong vờn vai, nói: “Thế này, đại khái chắc là không nhằm được đâu. Anh đi mời hai nhóm chuyên gia về đây kiểm tra cả gian phòng này cho tôi, bọn họ sẽ cho anh biết đáp án.”

Khai Kim Vận ngần ngừ: “Gi cơ hả? Mời nhóm chuyên gia gì? Họ cho tôi biết đáp án gì?”

Hàn Phong trả lời: “Đội thăm dò địa chất thành phố Thượng Hải, sở Môi trường thành phố, mời bọn họ đến kiểm tra gian phòng này, họ sẽ cho anh biết nguyên nhân cái chết của bố mẹ anh.”

Khai Kim Vận ngạc nhiên thốt lên: “Thật vậy sao? Kiểm tra gì vậy?”

Hàn Phong nói như chém đinh chặt sắt: “Thăm dò nguyên tố phóng xạ và đánh giá chất lượng không khí.”

Khai Kim Vận kêu lên: “Hàn Phong, tôi coi cậu như anh em rồi, cậu đã biết thì nói cho tôi đi, bố mẹ tôi rốt cuộc làm sao mà chết?”

Hàn Phong nói nhấn giọng từng chữ: “Lời nguyện của Pharaoh Ai Cập! Nói cho anh biết chừng đó thôi, tôi đi trước đây. Nhớ nhé, nếu có kết quả thì

báo tôi biết. Còn nữa, nhắc anh chuyện này, trước khi có kết quả xét nghiệm, tốt nhất anh nên ở khách sạn vài ngày, căn nhà này, ở thêm một ngày là nguy hiểm thêm một ngày đấy.”

Lúc Khải Kim Vận đi mời đội thăm dò địa chất, Hàn Phong đã ở trên máy bay đi Bắc Kinh. Mấy tiếng sau, anh ta lại lên máy đi Vân Nam.

Hàn Phong lật giờ tài liệu trên tay mình, Tra Hiếu Lễ, nam, bốn mươi bảy tuổi, vốn là giám đốc khu vực Bắc Kinh của ngân hàng Hằng Phúc. Anh ta lại lật giờ sang tập tài liệu tiếp theo, Tôn Hướng Hiền, nam, ba mươi tư tuổi, trưởng phòng Nhân sự ngân hàng Hằng Phúc, quê quán, huyện Nguyên Dương, tỉnh Vân Nam.

Nhà Tôn Hướng Hiền ở trong núi, người ra mở cửa là một người phụ nữ hiền lành, mặc trang phục người Miêu, lưng đeo một đứa trẻ sơ sinh vẫn còn ở tuổi bú mớm đang say ngủ, xem chừng chính là vợ của Tôn Hướng Hiền. Vừa nhìn thấy người phụ nữ này, tim Hàn Phong chợt thót lại, cảm thấy gương mặt trái xoan xinh đẹp ấy thật quen thuộc, cứ như đã gặp ở đâu đó rồi.

Vợ Tôn Hướng Hiền tên là Cổ Lan, sau khi nghe Hàn Phong giải thích mục đích của mình, liền mời anh ta vào, u uất nói: “Có tác dụng gì đâu chứ, người cũng đi rồi còn gì.”

Hàn Phong quan sát vẻ mặt thanh tú của Cổ Lan, gắng nén cảm giác bồn chồn dữ dội trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Tôi muốn biết, khi nhận được tin chồng mình qua đời, cô nghĩ gì? Tại sao lại vội nhận xác chồng cô về thế? Chẳng lẽ cô chưa từng nghi ngờ tai nạn xe là do con người gây ra? Hay là có người muốn giết chồng cô?”

“Hả?” Cổ Lan tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, hiển nhiên chưa từng nghĩ đến phương diện này, cô ta lầm bầm: “Không có đâu, anh ấy tốt như thế, trước giờ không mâu thuẫn với ai cả, làm sao lại có người muốn hãm hại anh ấy chứ. Hôm đó nghe nói anh ấy gặp tai nạn, tôi... tôi biết là không ổn rồi, nhưng vẫn không kịp...” Cổ Lan nức nở nói khẽ: “Lúc trước anh ấy còn rất vui vẻ khoe với tôi rằng đã thi được bằng lái xe, sẽ lái xe đưa tôi đi... tôi dặn anh ấy lái xe cẩn thận, không ngờ anh ấy vẫn... anh cảnh sát, anh nói đi, có phải là ai hãm hại anh ấy không? Tại sao bọn họ phải hại anh ấy chứ?”

Hàn Phong áy náy đáp: “Chúng tôi vẫn đang nghi ngờ thôi, có thể anh nhà bị hại, nhưng cũng không loại trừ khả năng tia nạn giao thông. Anh nhà là người tốt, tôi nghĩ cũng không ai muốn hại anh ta đâu. Tôi đến điều tra chính là để loại trừ khả năng anh nhà bị hại. Cô Cổ Lan này, cô nhớ lại thử xem, trước khi chồng cô bị tai nạn, anh ta có gọi điện nói gì với cô, hay nói những lời không giống với ngày thường không? Còn nữa, anh nhà có để lại thứ gì đó khá bí ẩn, bảo cô giao lại cho ai đó không?”

Cổ Lan tròn mắt, lắc đầu: “Không có, anh ấy vẫn như bình thường thôi, không có gì cả, không có gì khác cả.”

Hàn Phong nói: “Thế trước khi xảy ra chuyện? Anh ta có gọi điện cho cô không?”

Cổ Lan buồn rầu: “Không biết lúc ấy tôi không bật điện thoại di động, sau đấy mới nhận được thông báo, à...” Cổ Lan dường như nhớ ra gì đó, bổ sung: “Hôm ấy tôi nhận được một cuộc điện thoại, nói là cơ quan thông tấn điều tra phạm vi phủ sóng của tín hiệu, yêu cầu tôi tắt máy một giờ đồng hồ để đề phòng nhiễu sóng tín hiệu. Một lúc sau thì tổng đài lại nói số điện thoại của chúng tôi trùng thường, bảo tôi đến công ty thông tấn lĩnh giải, nhưng lúc tôi đến thì người ta bảo không có chuyện đó, việc này... có liên quan gì không ạ?”

Hai mắt Hàn Phong sáng bừng lên song lập tức trở lại bình thường, anh ta an ủi Cổ Lan thêm một lúc rồi đi khỏi ngôi làng người Miêu nằm ở lưng chừng núi ấy. Yêu cầu khách hàng hợp tác tắt máy một tiếng vì việc của công ty thông tấn, đây là trò lừa gạt quá quen thuộc, nhưng rốt cuộc bọn chúng đã giết người như thế nào nhỉ?

Hàn Phong đi trên con đường ngoằn ngoèo như ruột dê, thấy mặt trời chiều đỏ màu máu, như một cái mâm lửa chậm chậm chìm xuống phía Tây, nhuộm đỏ cả bầu trời, khiến rặng mây xung quanh như cũng bùng cháy. Hàn Phong ngoảnh đầu lại nhìn, ngôi làng người Miêu ở lưng chừng núi đã xa tít tắp, một làn khói lững lờ bốc lên, hòa vào mây trắng, không biết hai mẹ con cô nhi quả phụ ấy sau này sẽ sống thế nào. Nhớ lại gương mặt ai oán thê lương của Cổ Lan, trong lòng Hàn Phong cũng thoáng thấy bất an, sức nhớ đến những lời của bà bán báo nọ: “Lúc đó trên xe tải có một bức hình lớn, dường như là ảnh chụp ngôi sao nào đó!” Gương mặt Cổ Lan, hình như anh ta từng thấy trên tivi.

Hàn Phong lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nhìn mặt trời chói gắt, nghiêng răng nói: “Tâm kế độc thật, thì ra là thế.”

Sở Công an thành phố Hải Giác cứ như trận địa tuyến đầu trong thời chiến, điện thoại đồ chuong không ngừng. Đồi mây Lãnh Kính Hàn nhũn nhặn đến nỗi sắp dính vào nhau. “Alo, sở Công an đây. Tiểu khu Bình An có cướp hả? Tôi biết rồi.”

“Alo, vườn hoa Đình Hương, nhà Thành Nghĩa Mộng bị trộm? Là Thành Nghĩa Mộng ở công ty Xây dựng Hải Giác ấy hả? Cái gì? Trộm hơn năm trăm nghìn đồng, biết rồi, biết rồi, chúng tôi lập tức đến ngay.”

“Công viên Tân Giang xảy ra án mạng? Ba người bị thương? Đến ngay lập tức!”

“Nhà hàng Long Tinh xảy ra ngộ độc tập thể? Hơn ba mươi thực khách! Đã gọi xe cứu thương chưa? Vâng, vâng.”

Quách Tiểu Xuyên nhăn nhó: “Lão Lãnh, cứ tiếp tục thế này không ổn đâu. Gánh nặng của chúng ta đã đến cực hạn rồi, lực lượng công an của mấy thành phố xung quanh cũng đều bị điều qua đây, tôi bảo này, có nên nhờ bên quân đội chi viện cho không?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Rốt cuộc có chuyện gì? Mới hai ngày mà xảy ra mười mấy vụ cướp bóc bằng súng, hai chục vụ trộm lớn, còn tai nạn xe cộ, ngộ độc tập thể, bắt cóc, ầu ẩu thì nhiều không đếm xuể, chỉ xử lý khắc phục hậu quả thôi chúng ta cũng chẳng đủ người rồi, những vụ án này đều có âm mưu từ trước, có hệ thống hả? Sao lại chẳng bắt được nhân chứng sống nào cả, cũng buông Đình Nhất Tiểu ra luôn rồi hả?”

Quách Tiểu Xuyên đáp: “Tôi nghe theo kiến nghị của anh, trước tiên tạm giữ hân lại, nhưng quả thật không có manh mối, hai bốn tiếng sau không thả người mà được chắc? Tôi còn đang đợi người ta khởi tố anh kia kia.”

Lý Hưởng gọi điện thoại báo: “Hoàn toàn mất dấu Đinh Nhất Tiểu rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Mặc kệ Đinh Nhất Tiểu đi, cậu và Hạ Mạt đến công ty bách hóa Thành Thương, chỗ đó vừa nhận được điện thoại nặc danh báo có bom ở trong, cẩn thận chút.” Đoạn ông lại quay sang Quách Tiểu Xuyên: “Chúng ta đến chỗ hỗn loạn nhất xem sao?”

Quách Tiểu Xuyên nhăn mặt: “Anh nhìn ra cửa đi, lũ phóng viên quây kín như đàn châu chấu rồi kia kia.”

Lãnh Kính Hàn vỗ bàn quát: “Chết tiệt, hoàn toàn không đoán được ý đồ của bọn chúng.”

Quách Tiểu Xuyên nói: “Còn tên khốn kiếp kia đâu? Sao hân không về cùng anh?”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Hân Phong? Cậu ta đi Thượng Hải rồi, nói là muốn điều tra vấn đề nội bộ của ngân hàng Hằng Phúc, cậu nói xem, lúc này mà còn đi điều tra ngân hàng Hằng Phúc làm cái nỗi gì? Có cậu ta ở đây, biết đâu lại nghĩ ra cách gì đó.”

Chuông điện thoại vẫn đổ không ngừng, nhân viên nhận điện báo cáo với Quách Tiểu Xuyên: “trong khi thị sát hiện trường vụ án ở Đồng Bình, đồng chí ở đồn số 4 trúng phải đạn lạc bị thương.”

“Tiểu đội đặc cảnh số 3 chặn được một nhóm phần tử vũ trang, hai bên nổ súng, bắn chết được ba tên, chúng ta hy sinh một đặc cảnh, một bị thương nặng.”

“Các đồng chí ở đồn công an Tây Thành đi kiểm tra hiện trường sau vụ nổ, xe cảnh sát của họ lại bị nổ, ba người bị thương.”

“Cộc” một tiếng, A Bát đứng trên cửa sổ, gạt chiếc camera giám sát dạng dây kia xuống, Đinh Nhất Tiểu nói: “Được rồi, bọn chúng giờ không còn khả năng theo dõi chúng ta nữa rồi, kế hoạch C đúng là thiên tài, tên kia không phải người nữa rồi.”

A Bát nhìn Đinh Nhất Tiểu, mỉm cười. So với ba hôm trước, Đinh Nhất Tiểu tựa hồ đã biến thành một con người khác, tràn trề tự tin, hân cười khẩy: “Bọn đã không biết được phương hướng của chúng ta, vậy thì, đến lúc phản kích rồi.”

Lúc này, điện thoại di động đổ chuông, Đinh Nhất Tiểu nhìn số gọi đến, lăm lăm: “Lúc này rồi, hân lại gọi điện đến làm gì?”

Trong điện thoại, âm thanh kim khí kia nói: “Tôi nhận được tin chuẩn xác, thằng Hân Phong kia không cùng Lãnh Kính Hàn trở về Hải Giác, hân đi Thượng Hải rồi.”

“Cái gì?” Đinh Nhất Tiểu gạt mình kinh ngạc, nhưng rồi bình tĩnh lại ngay: “Vậy thì cũng tốt, chẳng phải vẫn khéo rơi vào một cạm bẫy khác của anh sao?”

“Nhưng mà, lần này có cảm giác không ổn lắm.” Âm thanh kim khí đáp.

Đinh Nhất Tiểu chẳng ý kiến gì nữa: “Vậy hả, nhưng kế hoạch của chúng ta đã gần đến hồi kết rồi còn gì, dù hân biết được toàn bộ chân tướng thì cũng làm gì được chúng ta đâu?”

Âm thanh kim khí nói: “Vậy anh định thế nào?”

Đinh Nhất Tiểu đáp: “Tôi định lật tung nơi này lên, để bọn cảnh sát ngu xuẩn ấy biết, thành phố mà chúng bảo vệ không an toàn như bề ngoài. Rồi tôi sẽ rời khỏi đây, trước tiên sang Thái hoặc là Việt Nam, đều được cả. Tiếp sau đây, chỉ còn đợi anh hoàn thành kế hoạch bên kia nữa thôi.”

Âm thanh kim khí lạnh lùng nói: “Nhớ lấy lời tôi đấy, đừng bao giờ coi thường đối thủ của anh!”

Đinh Nhất Tiểu tắt máy: “Cái tên này đúng là, A Bát, chúng ta chuẩn bị rời khỏi đây thôi, tối nay lên đường.”

Buổi chiều Hân Phong quay về phòng Cảnh sát hình sự, chỉ thấy người đông nhưng nhúc, không chen vào nổi, cũng may anh ta vóc người gầy gò, khó khăn lắm mới len được vào cửa nhưng lại bị cảnh vệ ngăn lại: “Xin lỗi, không ai được phép vào.”

Hân Phong nói: “Cậu nhìn tôi, nhìn cái mặt tôi đây này, hình như tôi là người ngoại lệ thì phải, tôi mà không vào được trong ấy, ngày mai các người chẳng giữ được chỗ này nữa đâu.”

Một cảnh vệ khác nói: “Ồ, là anh, trưởng phòng Lãnh bảo anh lập tức đến sở Công an tìm ông ấy, tôi gọi điện thoại, anh đợi nhé.”

Mười phút sau, Hân Phong đi cửa sau vào sở Công an, Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu xem đi, hỗn loạn đến mức này rồi, ở ngoài đường cậu cũng thấy rồi đấy.” Trong sở Công an, ngoài ba nhân viên đang nghe điện thoại chưa rời đi, những người khác đều vội vàng vàng, không ngừng có xe cảnh sát xuất phát và trở về, hành lang, lối đi chật cứng những âm thanh ồn ào náo loạn, đến pháp y thực tập như Lôi Đình Đình cũng bắt đầu phải làm nhân viên nghe điện thoại. Cô liếc Hân Phong, phát hiện anh ta đang nhìn mình, lại ngưng ngưng quay đầu đi, tập trung nghe điện thoại.

Hân Phong cười cợt: “Thấy rồi, không phải nói nơi này trị an rất tốt sao, tôi thấy giờ còn nguy hiểm hơn cả án bên Iraq đấy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Rốt cuộc có liên quan đến vụ án kia của chúng ta không?”

Hàn Phong gật đầu: “Nguyên nhân khởi điểm chắc chắn là nó, có điều, có người tranh thủ nước đục thả câu hay không thì cũng không dám chắc. Còn nhớ không, tôi từng nói, có khẩu súng đầu tiên, ắt sẽ có nhiều khẩu hơn nữa, có tên điên đầu tiên, ắt sẽ có nhiều tên điên hơn nữa.”

Lãnh Kính Hàn: “Chúng tôi đã xem lại tất cả các hồ sơ vụ án buôn lậu súng qua biên giới ở Hải Giác mấy năm gần đây, nhưng chưa thấy vụ nào có quy mô và số lượng lớn như vậy. Dựa trên những sự kiện bọn chúng gây ra, ít nhất phải có năm khẩu tiểu liên bán tự động, chín khẩu Uzi, mười bảy khẩu súng lục đang hoành hành trong thành phố, còn cả vô số bom mìn nữa, hình như tất cả thế lực xã hội đen tại Hải Giác đều đang ồ ồ nổi dậy.”

Hàn Phong nói: “Sao chỉ có ông anh ngồi đây giữ sở chỉ huy thế, người khác đâu rồi?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Lên đường hết rồi, chỗ nào cũng có sự vụ đang chờ xử lý mà.”

“Vô dụng thôi.” Hàn Phong thấy Lãnh Kính Hàn không hiểu, bèn nhắc lại một lần: “Vô dụng thôi, giờ chúng ta chỉ chạy theo đuôi bọn chúng, chẳng bao giờ vượt lên được đâu. Bọn chúng liên tục tạo ra hỗn loạn, còn chúng ta thì không ngừng xử lý hậu quả chắc? Cần phải đi trước một bước, chặn chúng lại trước khi chúng hành động. Còn nữa, phải tìm được sào huyệt của chúng, muốn diệt ong bầu thì không thể đợi ong đốt rồi mới diệt con ong đốt mình, phải hủy tổ ong của chúng đi mới được.”

Lãnh Kính Hàn cười khò: “Chúng tôi cũng đã nghĩ rồi, nhưng vấn đề là giờ chúng ta chẳng tóm được một nhân chứng sống nào, trong thành phố đã thực hiện giới nghiêm, hai ngày trước bắt đầu cấm ra ngoài ban đêm, nhưng vẫn không phát hiện ra bọn chúng.”

Hàn Phong hỏi: “Vậy hả? Hung thủ không để lại manh mối gì sao?”

“Manh mối?” Lãnh Kính Hàn trầm ngâm. Hàn Phong lại nói: “Còn nhớ không, ngay từ khi bắt đầu vụ án này, chúng ta đã chạy theo tên hung thủ, đi theo tuyến đường mà hắn bố trí sẵn, vào những thời điểm mấu chốt, hắn luôn để lại cho chúng ta đủ các manh mối để tiếp tục điều tra. Lúc Lương Hưng Thịnh chết, hắn để lại chứng cứ giả tự sát trên mái nhà, cùng quần áo của Lương Hưng Thịnh để chúng ta có thể tìm kiếm chứng cứ; lúc Lâm Chính chết, hắn để lại một ít chất khoáng, trong nhà máy của Lương Hưng Thịnh, hắn để lại nửa món linh kiện; còn lúc nhà máy Lương Hưng Thịnh bị phát mại, hắn cố ý dùng tên của Hồ Ngân Tín; xe hơi thì hắn để lại số hiệu động cơ, không có những manh mối ấy, chúng ta điều tra sẽ càng khó khăn hơn bội phần.”

“Hà?” Lãnh Kính Hàn không sao tin nổi, kinh ngạc đến nỗi không biết phải nói gì, chỉ lẩm bầm: “Ý cậu là, hắn cố ý để lại manh mối, dẫn dắt cảnh sát chúng ta điều tra!”

Hàn Phong gật đầu, thoáng lộ nét cười cợt: “Tôi đã nói từ đầu rồi mà, hắn đang chơi mèo vờn chuột với chúng ta, trong trò chơi này, cảnh sát đóng vai trò chuột.”

Lãnh Kính Hàn day day huyết thái dương: “Manh mối? Manh mối? Nhưng mấy ngày nay các vụ án xảy ra liên tục, dù hắn có để lại manh mối, chúng ta cũng làm sao nhanh hơn hành động mới của bọn chúng được chứ?”

Điện thoại lại đổ chuông, Lôi Đình Đình nhắc máy: “Gi cơ? Khu Cẩm Giang lại nổ bom hả? Sao lại thế chứ? Chỗ đó có khá đông cảnh sát mà? Đoán là có tay súng bắn tỉa? Bắn trúng bình xăng xe hơi?”

Lãnh Kính Hàn lẩm bầm: “Đã là lần thứ năm ở chỗ này rồi đây, sao lại cứ tấn công mãi một nơi thế nhỉ? Có ý nghĩa gì không?”

Hàn Phong chớp chớp mắt, lập tức nói: “Lấy bản đồ ra đây!”

Một tấm bản đồ toàn thành phố Hải Giác cỡ lớn treo trong phòng làm việc của sở Công an, Hàn Phong nói: “Đánh dấu những khu vực xảy ra hỗn loạn.”

Lôi Đình Đình dựa theo ghi chép, đánh dấu những nơi đã báo án lên bản đồ.

“Chậc?” Cùng với tiếng kêu nghi hoặc của Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn cũng nhìn ra vấn đề: trên bản đồ, hầu hết những nơi xảy ra hỗn loạn đều nằm trên một đường kẻ dọc hoặc kẻ ngang, ví dụ như nhà hàng Long Tinh, vườn hoa Đình Hương, tiểu khu An Bình, tòa nhà Quảng Mạo, tất cả đều xếp hàng ngang theo đường Hoành An, còn nhà hát kịch Thiên Hương, tiệm vàng Quân Nghĩa, tiệm đồ cổ Thái Hòa, quán trà Danh Phẩm... lại xếp hàng dọc theo đường vành đai số 1, khoảng cách giữa những điểm này trên bản đồ cũng gần bằng nhau.

Hàn Phong cầm bút laser, chỉ lên bản đồ, hỏi lại những địa điểm báo án không hợp quy luật rốt cuộc đã xảy ra vụ việc gì. Lôi Đình Đình đọc lại biên bản, thấy toàn là các vụ cướp bóc hàng quán nhỏ hoặc trộm cắp vặt, Hàn Phong nói: “Bỏ hết những chỗ này đi.”

Sau khi gạt đi những điểm đánh dấu không hợp tiêu chuẩn, những địa điểm còn lại dường như tạo thành một hình vuông, các hiện trường vụ án nằm rải rác bên trong hình vuông ấy, Lãnh Kính Hàn ngăn người ra nói: “Đây... đây là gì? Chẳng lẽ đang bày binh bố trận đánh nhau chắc?”

Hàn Phong nhìn đi nhìn lại, kết luận: “Không giống lắm, anh nhìn xem, vuông vức thế này, rất có quy tắc, nếu lấp đầy các ô trống này thì hơi giống một thứ, bàn cờ chẳng hạn? Ngang chín ô, dọc mười ô, có bàn cờ nào kiểu ấy không nhỉ?”

“Cờ tướng, cờ tướng.” Lôi Đình Đình nói. “Bàn cờ tướng, chiều ngang chín ô, chiều dọc mười ô.”

“Cờ tướng?” Hàn Phong ngăn người, hỏi Lãnh Kính Hàn: “Chơi thế nào vậy?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Để sau, để sau nói cho cậu biết, đây là một loại cờ lâu đời ở Trung Quốc, hiện nay đã tương đối phổ cập rồi.”

Lôi Đình Đình càng nhìn càng thấy kinh ngạc: “Đúng rồi đấy, mọi người nhìn đi, bọn chúng lấy sông Lư Thành ở giữa làm ranh giới, tách khu phía Nam và khu phía Bắc ra làm hai, đúng là một bàn cờ tướng rồi. Nhưng mà, tại sao lại không gây án theo trình tự đặt quân cờ nhỉ?”

Hàn Phong “ừ” một tiếng: “Tra lại xem, trong những hiện trường này, vụ án đầu tiên xảy ra ở đâu?”

Lôi Đình Đình xem lại biên bản, nói: “Là ở đây, khu vực vườn hoa Vọng Giang phía Nam thành phố, à...” Cô đột nhiên há hốc miệng, không ngậm lại được nữa, đưa mắt nhìn vị trí xảy ra vụ án thứ hai, lẩm bẫm: “Sao lại thế được? Không ngờ lại như vậy! Thật, thật không thể tin nổi!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao rồi? Sao rồi?”

Lôi Đình Đình vội trả lời: “Vụ án thứ hai, là ở công viên Trung Tâm phía Bắc thành phố, vụ thứ ba, là tòa nhà Thiên Hòa ở phía Nam, vụ thứ tư, trung tâm thương mại Quảng cáo ở khu phía Bắc...”

Lôi Đình Đình đọc liên tiếp, cặp mắt Lãnh Kính Hàn cũng càng lúc càng tròn to, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Hàn Phong hỏi: “Hai người làm sao vậy? Sao lại căng thẳng thế?”

Lãnh Kính Hàn chụp lấy cánh tay Hàn Phong, kích động nói: “Bọn chúng, bọn chúng, bọn chúng thì ra đang chơi cờ! Cậu nhìn đây đi, pháo 2 bình 5, pháo 8 bình 5, xe 1 tấn 1, mã 8 tấn 7, đây nữa, đây là mã 2 tấn 3, xe 9 bình 8, đây là khai cuộc thuận pháo*.”

*Một trong những khai cuộc căn bản nhất của cờ tướng.

Hàn Phong thắc mắc: “Ông anh đang nói cái gì đấy? Cái gì khai cuộc thuận pháo với chẳng phản pháo?”

Lãnh Kính Hàn vội nói: “Thôi thôi, có nói cậu cũng chẳng hiểu đâu, đây là một thế khai cuộc trong cờ tướng, bọn chúng đi đến nước nào rồi nhỉ? Mau, mau lấy bàn cờ ra đây!”

Lôi Đình Đình nói: “Đợi chút đã, để tôi nghĩ, nước đi này tôi thấy ở đâu rồi ấy nhỉ? Để tôi nghĩ lại đã.”

Lôi Đình Đình đột nhiên reo lên: “Tôi nhớ ra rồi, trong trận đấu giữa Ninh Hạ và Thiên Tân ở giải đấu tranh cúp Đại Sur cuối tuần trước.”

Lãnh Kính Hàn lập tức nói: “Xem kỳ phở!”

Loáng một cái, Lôi Đình Đình đã mở kỳ phở trên máy tính ra: “Mọi người nhìn này, giống hệt nước đi của bọn họ, tiếp sau là xe 1 bình 6, xe 8 tấn 4, mã 8 tấn 7, mã 2 tấn 3, đây là một ván cờ hòa!”

Lãnh Kính Hàn nói: “Kiểm tra xem, giờ bọn chúng đi đến nước nào rồi!”

“Mã 6 tấn 4, nước tiếp theo là xe 4 bình 6.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Xe 4, ở đây, bình 6 là đây rồi, quảng trường Phổ Thiên, có ai ở đó?”

Lôi Đình Đình: “Sở trường Quách.”

Lãnh Kính Hàn lập tức gọi điện: “Lão Quách hả? Quảng trường Phổ Thiên sắp có bạo lực xảy ra, chú ý cảnh giới nhé!” Vừa dứt câu, liền nghe “đùng” một tiếng, trong điện thoại, Lãnh Kính Hàn vội rút đầu lại theo phản xạ.

Quách Tiểu Xuyên phản nản: “Sao không báo sớm một chút, đã bắt đầu nổ súng rồi, bọn chúng lợi dụng nhà cao tầng yểm hộ, chúng tôi vẫn chưa xác định được chúng ở đâu. A lô, mà sao anh biết có chuyện ở đây vậy?”

“Giờ không giải thích được, tôi sẽ điều động lực lượng qua chỗ anh, cứ thế nhé, lát nữa nói chuyện tiếp.”

Đoạn Lãnh Kính Hàn dập máy: “Nước tiếp theo.”

“Mã 4 thoái 5, pháo 7 thoái 3.”

“Tiểu khu Thiên Mộng Viên, còn cả trung tâm thương mại đường Phụ Giang nữa, bố trí lực lượng phòng thủ nghiêm mật.”

Hàn Phong xoa đầu Lôi Đình Đình khen ngợi: “Đình Đình không hổ là cảnh sát thực tập ưu tú, lại tìm được cả manh mối kia.”

Lôi Đình Đình đỏ mặt nói: “Trùng hợp thôi, tôi qua vừa mới xem tường thuật ván cờ ấy. Anh, anh vẫn còn nhớ tên tôi hả?”

Hàn Phong đáp: “Ha, Đình Đình là cô gái tốt mà, tôi lúc nào chẳng để ý cô.”

Lãnh Kính Hàn sầm mặt, thầm nghĩ: “Chỉ cần là gái đẹp, tên này nghe qua một lần thì không bao giờ quên đâu.”

Lôi Đình Đình gạt tay Hàn Phong ra nói: “Người ta đã không còn là trẻ con nữa rồi, đừng dùng thái độ này nói chuyện với tôi nữa, được không?”

“Thế à?” Hàn Phong lại khoác lên vai Lôi Đình Đình: “Như vậy là được chứ gì. Vậy thì, cô có thể cho tôi biết, được tiếp theo cô sẽ làm thế nào không?”

Lôi Đình Đình đỏ mặt, lí nhí nói: “Chuyện này, chuyện này, tôi làm sao biết được.”

Hàn Phong liếc nhìn Lãnh Kính Hàn, ông nói: “Nếu chúng ta biết tiếp theo đối thủ sẽ ra tay ở đâu, vậy thì có thể bố trí trước, bắt sống bọn chúng, sau đó bắt chúng khai ra sào huyệt là có thể tung một mẻ lưới bắt gọn rồi.”

Hàn Phong bật cười khùng khục: “Ông anh nghĩ quá đơn giản về đối thủ của chúng ta rồi đấy. Hắn đã dám sắp đặt theo cuộc cờ tuần trước, hẳn phải có chỗ dựa vững vàng rồi, các anh chắc gì đã bắt được người của bọn chúng. Và lại, cờ là vật chết, người mới là vật sống, nếu hắn phát hiện ra vấn đề, không làm như ông anh nghĩ nữa thì sao?” Nói tới đây, nụ cười đã hoàn toàn biến mất trên gương mặt Hàn Phong, anh ta vỗ vai Lôi Đình Đình: “Đi nghe điện thoại đi, không được lơ là phút nào đâu nhé.”

“Vâng.” Lôi Đình Đình gật đầu. Lãnh Kính Hàn trầm ngâm: “Cái thằng này, đã bắt đầu có thói quen phá án số một, phụ nữ số hai rồi đấy nhỉ?”

Hàn Phong bình tĩnh nói: “Mốt giải quyết vấn đề từ căn bản, cần phải trở lại bản thân vấn đề đó. Các vụ án này, đều là những vụ hỗn loạn do đối thủ của chúng ta tạo ra hòng kéo dài thời gian, khiến chúng ta không thể ứng phó, tạm thời không nhắc đến bọn thừa nước đục thả câu kia làm gì, mặc kệ rồi cuộc chúng có bao nhiêu người, bao nhiêu vũ khí, nguyên nhân căn bản vẫn là không muốn chúng ta có đủ thời gian điều tra nội bộ bọn chúng. Vì vậy, những vụ án phổ thông này, cứ để sở Công an đi xử lý là được, chúng ta quay về phòng Cảnh sát hình sự, chỉnh lý lại vụ án chúng ta đang điều tra, chặn đứng sự việc ngay từ ngọn nguồn thì hơn.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng mà, bọn họ đều đã được phái đi duy trì trị an và kiểm tra hiện trường cả rồi.”

Hàn Phong nhảy dựng lên: “Cái gì! Thế còn bên Đình Nhất Tiểu kia? Ông anh đừng nói, người giám sát Đình Nhất Tiểu cũng bị điều đi hết rồi đấy nhé?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Hôm qua đã báo cáo rồi còn gì, không thể tiếp tục giám sát Đình Nhất Tiểu được nữa, mấy hôm trước bọn họ đã ngừng việc giám sát rồi.”

Hàn Phong ôm lấy đầu, kêu toáng lên: “Trời ơi! Đúng là đồ ngu mà!”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng mà, tôi đã dặn lão Quách câu lưu Đình Nhất Tiểu hai bốn tiếng đồng hồ, cũng tức là hôm nay hắn mới ra ngoài, chúng ta không có chứng cứ gì để khởi tố hắn cả.”

Hàn Phong phồng mang trợn má nói: “Nếu đã vậy rồi thì thôi đi, gọi hết người của chúng ta trở về, sắp xếp lại nhiệm vụ, việc cần điều tra thì vẫn phải điều tra, thí nghiệm cũng vẫn phải làm, không thể chậm trễ được!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Làm vậy ổn không?”

Hàn Phong kêu lên: “Có gì mà ổn với không ổn, nếu không làm vậy, ông anh đừng bao giờ mơ ngăn được những vụ án liên hoàn này.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Thôi được rồi, để gọi hết bọn họ về.”

Hàn Phong nói: “Bây giờ mới là lúc chúng ta bắt đầu phải làm việc.”

Khi các tinh anh của phòng Cảnh sát hình sự quay về trụ sở, người nào người nấy đều đầu bù tóc rối, mặt mũi bần thỉu, mắt đầy tơ máu như thể mấy hôm liền chưa được ngủ. Hàn Phong chỉ trỏ nói: “Nhìn mấy người kia, tôi đây là loại người cả ngày ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, thế mà tinh thần mấy người còn kém hơn cả tôi nữa, bận bịu như thế mà có thu hoạch được gì không?”

Cả bọn không biết nói gì, mấy ngày nay họ bốn ba khắp nơi, thu hoạch đúng là rất ít, mà cũng có thể nói là không có thu hoạch gì. Lý Hường nói: “Đúng là lần nào chúng tôi cũng chậm hơn những tên hung thủ đúng sau kia một bước, vậy anh gọi chúng tôi trở về có kiến nghị gì hay ho không?”

Hàn Phong chỉ vào Lý Hường, Lâm Phàm, Hạ Mạt: “Mấy người, lập tức tổ chức lại việc giám sát Đình Nhất Tiểu. Nhất định phải làm thật nhanh.”

Dứt lời, anh ta lại nói tiếp: “Chúng tôi đi bốn năm ngày, chẳng lẽ mấy người không tìm được manh mối nào đáng nói à?”

Hàn Phong đảo mắt, thấy người nào người nấy đều cuống lên, bèn chậm rãi nói: “Anh Cường, anh nói trước đi, thí nghiệm tôi nhờ anh làm đến đâu rồi?”

Lưu Đình Cường đáp: “Vẫn, vẫn chưa xong.”

Hàn Phong kêu lên: “Cái gì hả? Thế sao còn không đi làm cho nhanh lên!”

Lưu Đình Cường gật đầu: “Được, chuyện này thì nhanh thôi.”

Hàn Phong hỏi: “Thế còn thí nghiệm đạn đạo, anh có kết luận gì không?”

Lưu Đình Cường lắc đầu: “Vẫn đang đối chiếu.”

Hàn Phong quay sang Lãnh Kính Hàn: “Đem những vũ khí mới thu được để anh Cường tiếp tục thí nghiệm đi.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu, thăm nhủ: “Thằng này rốt cuộc muốn làm gì đây?”

Hàn Phong lại hỏi: “Nào Long Giai của tôi, kết quả điều tra của cô đâu?”

Long Giai đáp: “Kết quả? Kết quả gì chứ? Năm công ty của Đinh Nhất Tiểu hả?”

“Trời ơi!” Trông mặt Hàn Phong suýt rơi ra ngoài, giọng như sắp khóc: “Cô đừng bảo tôi là lúc tôi ở Thiên Nhai nhờ sếp Lãnh dẫn cô điều tra xem cái dây chuyền sản xuất hư hỏng kia đã về nhà máy hay chưa, cô vẫn chưa làm đấy nhé?”

Long Giai lè lưỡi, rõ ràng là chưa làm, vội đứng nghiêm chào: “Lập tức đi ngay.”

Hàn Phong trừng mắt giận dữ nhìn Lãnh Kính Hàn: “Nhìn xem, các người làm cái gì đây! Biến thành nhân viên cứu hộ thiên tai cả rồi, chỉ toàn lo những việc chẳng thực tế gì cả.”

Lãnh Kính Hàn cũng trừng mắt nhìn lại: “Từ lúc quay trở về đến giờ, cậu cứ chỉ tay năm ngón suốt, rốt cuộc cậu là trưởng phòng Cảnh sát hình sự hay là tôi? Tôi còn chưa hỏi cậu đấy, cậu đi Thượng Hải điều tra được gì rồi?”

Hàn Phong lại nở nụ cười quái dị: “Tôi điều tra được rất nhiều manh mối, nhưng vẫn chưa đến lúc nói ra, cho ông anh tức vẹo mũi chơi.”

Lãnh Kính Hàn thở hồng hộc, thật sự đã tức giận đến vẹo cả mũi.

Đột nhiên, điện thoại đường dây riêng lại đổ chuông. Lãnh Kính Hàn biến sắc, lúc cầm điện thoại lên, vẻ mặt ông hơi do dự, không biết là vị lãnh đạo nào gọi đến đây?

Vừa nhận điện thoại, Lãnh Kính Hàn bất giác đứng thẳng người, ưỡn ngực ra: “Vâng, vâng ạ. Tình hình hiện tại hơi phức tạp, hiện trường rất hỗn loạn. Tôi biết ạ, vâng, chúng tôi sẽ dốc hết sức cố gắng dẹp yên sự việc, ngăn ngừa bọn khủng bố tiếp tục gây rối. Tôi đảm bảo. Vâng! Chuyện đó... tôi cho rằng chúng tôi có thể giải quyết. Hôm nay nhất định sẽ áp chế được thế công của bọn chúng. Tôi hiểu ạ, vâng! Chuyện ấy, không cần ạ, không...”

Đối phương hình như đã dập máy, Hàn Phong cười nói: “Hiếm khi ông anh nghe điện thoại nghiêm túc vậy đấy, vị lãnh đạo nào gọi điện thế?”

Lãnh Kính Hàn ừ rừ đáp: “Là... lãnh đạo cấp cao nhất. Đã có thông điệp cuối cùng, trong vòng ba ngày nhất định phải giải quyết vụ bạo lực ở Hải Giác và phá xong vụ án này. Cấp trên đã nói, để duy trì trật tự địa phương, họ đã phái bộ đội quân khu 235 đi, muộn nhất là ngày mai có thể đến nơi.” Lãnh Kính Hàn thở dài nặng nề: “Vụ án này, đã kinh động đến lãnh đạo cấp cao nhất rồi.”

Hàn Phong hưng phấn nói: “Làm lớn như vậy, không kinh động cũng không được mà. Có điều, khỏi cần đợi đến mai, có khi tối hôm nay đã giải quyết xong vấn đề của Hải Giác rồi ấy chứ.”

Điện thoại di động lại đổ chuông, Lãnh Kính Hàn bắt máy nói: “Tôi đây. Được rồi, được, các cậu về đây trước đã.” Ông dập máy, thông báo: “Lý Hường gọi, Đinh Nhất Tiểu biến mất rồi.”

Hàn Phong véo mũi: “Biến mất tức là ý gì?”

Lãnh Kính Hàn trả lời: “Bọn Lý Hường đến địa điểm giám sát, phát hiện Đinh Nhất Tiểu không ở văn phòng, nhà hắn ta cũng không có người, và lại, hắn còn giật cả thiết bị giám sát gắn trên cửa sổ ra. Hỏi thăm mới biết, sáng sớm nay khi trở về từ phòng tạm giam, Đinh Nhất Tiểu chỉ đến văn phòng một lúc rồi vội vàng đi khỏi, chắc là đến để gỡ thiết bị giám sát kia ra.”

Hàn Phong cười khẩy: “Gỡ cái đầu nhà anh ấy, có thằng ngu mới quay lại chỉ để gỡ cái thiết bị giám sát kia, hắn quay lại gỡ máy quay làm gì chứ? Chắc, để báo cho cảnh sát các anh biết, từ lâu tao đã biết chúng mày giám sát tao há? Hắn đến văn phòng, chắc chắn là có thứ quan trọng còn để lại đó.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Hắn có thể đi đâu nhỉ?”

Hàn Phong chau mày: “Tên này muốn trốn, có lẽ là ra nước ngoài. Phải biết rằng, bọn chúng không chỉ có một căn cứ hợp viện, mà còn có một bến cảng nữa. Bọn Lý Hường đâu?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Tôi đã tạm thời quay về đây rồi.”

Hàn Phong gật đầu: “Cũng được, xem tình hình giám sát mấy ngày nay như thế nào đã. Giờ chắc Đinh Nhất Tiểu vẫn chưa trốn đi đâu.”

Lãnh Kính Hàn lại bắt đầu lên lạc với các bên, yêu cầu giám sát chặt chẽ tình hình các khu vực giao giới, đặc biệt chú ý đến Đinh Nhất Tiểu, còn gửi cả hình chụp chân dung Đinh Nhất Tiểu cho bọn họ.”

Ba người bọn Lý Hường trở về phòng Cảnh sát hình sự, Lâm Phàm than: “Chỉ sơ sẩy một chút mà để hắn lọt mất.”

Hạ Mạt nói: “Giờ trong thành phố hỗn loạn như vậy, hắn thừa cơ bỏ trốn quả là không dễ gì tìm được. Và lại, chúng ta giám sát bao nhiêu ngày như thế cũng có hiệu quả gì đâu.”

Hàn Phong: “Yên tâm, không trốn được đâu. Cho chúng tôi xem băng ghi hình mấy ngày nay của các cậu đi, có chỗ nào đáng nghi không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Tên này trấn tĩnh vô cùng, hoàn toàn không để lộ sơ hở, căn bản không có manh mối gì cả.”

Lý Hường nói: “Phải rồi, có điều này, hôm ấy anh nói Đinh Nhất Tiểu giấu tay trái đi, nhưng chúng tôi có chụp lại được, anh xem, chỗ này này...”

Lý Hường di chuột, bật một bức ảnh trên màn hình, Đinh Nhất Tiểu và A Bát đang tranh luận gì đó rất gay gắt, trong lúc vô ý có gờ tay trái lên, trên bàn tay trái, không ngờ lại dán một miếng băng gạc. Tuy khoảng cách rất xa, nhưng ảnh chụp rất rõ nét.

Hàn Phong hỏi Lý Hường: “Hôm đó anh nói là cào bị thương tay của A Bát, có phải ở vị trí này không?”

Lý Hường lăm lăm: “Đúng vậy, nhưng người bị thương rõ ràng là A Bát mà?”

Hàn Phong bỗng biến sắc mặt, lăm nhăm: “Có lẽ đâu bọn chúng dùng...”

Lý Hường giật mình, vội hỏi: “Dùng gì cơ?”

Hàn Phong nghiêm túc đáp: “Phép dịch chuyển vết thương.”

Cả bọn đều lấy làm kinh ngạc, chưa ai nghe qua danh xưng này bao giờ, Hạ Mạt hỏi: “Phép dịch chuyển vết thương ư? Thế là ý gì?”

Hàn Phong đảo mắt: “Chính là chuyển vết thương trên người cậu sang người anh ta, hoặc chuyển vết thương của anh ta sang người cậu.”

Mấy người bọn Hạ Mạt còn chưa bao giờ nghe nói đến kỹ thuật như thế, ai đều nghiêm trang lắng nghe, Lâm Phàm hỏi: “Có thể làm vậy thật à? Bọn chúng làm thế nào vậy?”

Hàn Phong bật cười khì khì, nói: “Tất nhiên là được, không chỉ vết thương, kể cả các cơ quan trên cơ thể cũng di chuyển được nữa đó. Ví dụ như chuyển ngực Long Giai sang người Lâm Phàm cậu ấy, chắc, trông sẽ như thế nào nhỉ?”

Cả bọn bấy giờ mới biết tên Hàn Phong này đang nói bậy nói bạ. “Vù” một tiếng, từ chỗ Long Giai bay đến một quyển sách lớn.

“Ồi cha cha!” Hàn Phong ôm đầu, nhảy dựng lên: “Đừng có lần nào cũng đánh vào đầu tôi chứ, ngu đi đấy.”

Long Giai lạnh lùng nói: “Đã liên lạc với bên Pháp rồi, bọn họ nói, không nhận được thông báo nài về dây chuyền sản xuất hồng cả, đồng thời đảm bảo rằng chất lượng sản phẩm của họ hoàn toàn đủ tiêu chuẩn.”

Hàn Phong gạt đầu: “Tôi biết rồi, giống như những gì tôi nghĩ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cái gì mà biết rồi, rốt cuộc cậu biết cái gì, mau nói ra đi chứ.”

Hàn Phong nói: “Đáp án sẽ rõ ràng ngay thôi, mấu chốt nằm ở chỗ mấy cục quặng kia, nhưng anh béo làm thí nghiệm chậm quá đi mất.”

Hạ Mạt nói: “Để tôi đi giúp.”

Hàn Phong nhìn sang phía phòng thí nghiệm: “Giờ cũng nên liên hệ với các đồng chí bên sở Công an rồi, trưởng phòng Lãnh, ông anh mở đường dây nóng giải đáp nghi vấn, bắt kẻ gian tại hiện trường cho tôi; Lý Hường, Lâm Phàm, hai người biết đánh cờ tướng không? Còn nữa, Long Giai, cô lấy tư liệu chi tiết về năm công ty đứng tên Đinh Nhất Tiểu mấy hôm nay điều tra được cho tôi xem.”

Long Giai đưa xấp tài liệu cho Hàn Phong, anh ta liếc nhìn cô, ánh mắt chứa chan tình cảm: “Ngoài ra, cô giúp tôi làm một việc nữa nhé, được không?”

Long Giai đã quá quen với vẻ mặt háo sắc này của anh ta, thản nhiên đáp: “Nói đi!”

Hàn Phong cười cười: “Cô nhắm mắt vào trước đã.”

Long Giai gắt gỏng: “Bớt giờ trò đi, nói mau lên!”

Hàn Phong lăm lăm: “Thôi được rồi. Cô lên mạng tìm lọc hết các tin tức quan trọng về ngân hàng Hằng Phúc cho tôi, lát nữa tôi sẽ xem.”

Hàn Phong lật tư liệu ra xem, thấy Lý Hường không biết từ đâu ôm về một hộp cờ tướng liền nói: “Đội đã, việc đánh cờ giao cho tôi và trưởng phòng Lãnh của các anh là được, giờ anh có nhiệm vụ cực kỳ quan trọng đây, đến cầu lớn bắc qua sông Đông Lâm, phục ở đầu cầu chờ tin tức của tôi.”

Sau khi Lý Hường đi khỏi, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Làm gì mà thần bí vậy? Còn phải đợi cậu ta đến nơi rồi mới nói.”

Hàn Phong chỉ cười không đáp, vừa xem tư liệu vừa nói: “Món cờ tướng này chơi thế nào vậy?”

Cứ vậy, Hàn Phong vừa xem tư liệu, vừa hỏi Lãnh Kính Hàn cách chơi cờ tướng, mặc khác lại thông qua điện thoại, không ngừng hỏi han các cảnh sát điều tra hiện trường, đồng thời nhắc nhở họ nơi nào có khả năng có tay súng bắn tỉa ẩn nấp, xe cảnh sát nên dừng ở đâu thì an toàn hơn, dựa theo bố trí và hỏa lực của đối phương, tốt nhất nên tấn công theo phương thức nào...

Nửa tiếng sau, Lưu Định Cường thông báo: “Có kết luận cơ bản rồi, phân tích laser cho thấy, đây là quặng sắt chất lượng cao, hàm lượng sắt từ 70%

cho đến 75%.”

Hàn Phong nói: “Bỏ hết tất cả các nhân tố có thể bỏ, dùng lò luyện thép bình thường nhất, một tấn quặng này có thể luyện được bao nhiêu thép?”

Lưu Đình Cường đáp: “Kể cả dùng lò ngang, một tấn quặng thép này ít nhất cũng luyện được sáu trăm cân thép.”

Hàn Phong nhắm mắt: “Tôi biết rồi. Quả nhiên không khác những gì tôi nghĩ, thế còn những khẩu súng kia, các anh có phát hiện gì không?”

Hạ Mạt gật đầu: “Đều là các loại súng ống phổ biến trên thế giới, chẳng có phát hiện gì mới cả.”

“Vậy à? Lấy hộ tôi hai khẩu súng ra đây.”

Hạ Mạt cầm ra hai khẩu súng: “Tôi tháo tung ra, kiểm tra từng bộ phận rồi, thật sự không phát hiện gì cả.”

Hàn Phong đón lấy khẩu súng, xem xét tỉ mỉ: “Không thể nào, với tính cách đối thủ của chúng ta, chắc chắn sẽ để lại gì đó.”

Anh ta tự mình cầm một khẩu súng, đưa cho Lâm Phàm một khẩu, Lâm Phàm cầm súng, không cần nghĩ ngợi gì đã nói luôn: “Súng lục phòn theo kiểu FN-9mm, uy lực lớn, đáng tin cậy, một trong những loại súng lục được dùng phổ biến nhất thế giới hiện nay, khoảng 50 quốc gia sử dụng hoặc phỏng chế theo.”

Hàn Phong giơ khẩu súng trên tay lên, Lâm Phàm mỉm cười nói: “Chuyện này không cần nói nữa nhỉ? Súng tiểu liên AK-47 62mm, do nhà thiết kế vũ khí nổi tiếng Kalashnikov thời Liên Xô cũ thiết kế. AK-47 là loại tiểu liên đáng tin cậy, dễ sử dụng bên bờ, ít sự cố, đặc biệt là khi sử dụng trong gió cát bùn đất, kết cấu đơn giản, dễ dàng tháo lắp. Loại súng này sử dụng nguyên lý tự động nạp đạn bằng khí nén, kết cấu hồi chuyển khóa tự động, điểm nổi bật là động tác chắc chắn, ít sự cố, có thể sử dụng trong các điều kiện khắc nghiệt, và lại thao tác sử dụng đơn giản tiện lợi, bắn liên tiếp hóa mã lực mạnh. Tôi có nói sót gì không?”

Hàn Phong đáp: “Đúng, cậu nói được vấn đề của chúng, nhưng cậu lại không nhìn ra được vấn đề.”

Lâm Phàm thắc mắc: “Là gì?”

Hàn Phong nói: “Tháo nó ra.”

Lâm Phàm thành thạo tháo rời khẩu FN-9mm, hay thường được gọi là súng lục Browning ra, Hạ Mạt nhìn đồng hồ: “Bốn mươi lăm giây, lại nhanh hơn nữa rồi.”

Hàn Phong không tỏ thái độ, nhón lấy nòng súng: “Nhìn đi, có gì khác biệt?”

Lâm Phàm và Hạ Mạt chăm chú quan sát nòng súng, thấy trơn bóng nhẵn nhụi, nhìn ngang nhìn dọc cũng chỉ là một cái nòng súng thật sự không thấy điểm gì bất thường cả. Hàn Phong lại nhắc: “Bên trong.”

Lâm Phàm cho ngón tay út vào ống nòng, gương mặt lập tức lộ vẻ kinh hãi. Lý Hường tiếp lấy nòng súng, vừa mới chạm vào, sắc mặt đã tái hẳn đi, lẩm bẩm “Còn thể này nữa à?”

Lãnh Kính Hàn không nhịn được, cũng giật lấy nòng súng, cho tay vào sờ rồi hỏi Hàn Phong: “Sao cậu biết?”

Hàn Phong đáp: “Sau khi quan sát vết thương của Trương Nghệ và những cảnh sát khác, tôi đã phát hiện ra, tuy rằng rằng khó nhận thấy.”

Long Giai nghi hoặc: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lâm Phàm nói: “Đường rãnh của nòng súng này ngược chiều kim đồng hồ.”

Hàn Phong nói: “Rãnh nòng súng, cũng chính là đường xoáy bên trong nòng súng, viên đạn bắn ra, muốn đạt được sự chuẩn xác và tốc độ cao nhất thì cần phải xoáy tròn. Đường rãnh trong nòng súng, chính là để cho viên đạn xoáy tròn khi bay ra, vốn dĩ xoáy sang bên trái hay bên phải đều giống nhau, nhưng trong phương pháp chế tạo súng truyền thống, người ta đều quen sử dụng đường rãnh xoáy bên phải, loại đường rãnh ngược chiều này, chính là một manh mối mà đối thủ để lại cho chúng ta.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Manh mối gì chứ?”

“Vội làm gì, tôi nghĩ rất nhiều vấn đề chúng ta còn chưa giải quyết, hôm nay sẽ có đáp án hết thôi. Còn nhớ chúng ta có những vấn đề nào không?”

Hạ Mạt gật đầu: “Quá nhiều, vụ án nào cũng đều có vấn đề chúng ta còn chưa giải quyết, hôm nay sẽ có đáp án hết thôi. Còn nhớ chúng ta có những vấn đề nào không?”

Hạ Mạt gật đầu: “Quá nhiều, vụ án nào cũng đều có vấn đề chưa giải quyết mà.”

“Xét riêng vụ án này, vấn đề đầu tiên, tên Đinh Nhất Tiểu mà chúng ta nghi ngờ đó, hẳn ta đứng tên năm công ty, gọi hai công ty kiến trúc, hai mỏ khai thác quặng, một nhà máy thép, đúng không, tôi từng nghi ngờ, mỗi bước đi của đối thủ đều có dụng ý riêng, tại sao hẳn lại mượn Đinh Nhất Tiểu lập ra năm công ty, và tại sao lại là năm công ty như thế chứ? Vấn đề thứ hai, khi chúng ta điều tra nhà máy của Lương Hưng Thịnh, ông bác họ Cát canh công

bị người ta sát hại, để dẫn dụ chúng ta ra ngoài, hung thủ đã cố ý bật đèn buổi tối hồng thu hút sự chú ý, ngoài ra, chúng ta còn tìm thấy hai vật dường như không có tác dụng gì ở hiện trường, mảnh giấy vụn bị đốt cháy một nửa, và nửa mảnh linh kiện không hoàn chỉnh phát hiện trong bàn tay ông bác họ Cát kia, có nhớ câu hỏi của tôi lúc đó không? Nếu đã kết luận là không hề có vật lộn dữ dội, hung thủ trực tiếp sát hại ông Cát, thì tại sao trong tay ông ấy lại có nửa mảnh linh kiện? Còn nữa, lúc đó hung thủ có cả buổi chiều để hành động, còn hút thuốc trong nhà máy, vậy mà tại sao chưa đốt hết giấy tờ đã vội vàng rời đi? Để lại cho chúng ta một mẫu giấy?” Hàn Phong nói tới đây, liền bảo Hạ Mạt: “Làm phiền cậu giúp tôi mang hai vật chứng ấy ra đây, chốc nữa sẽ dùng đến, cảm ơn.”

Anh ta liếc qua những người còn lại một lượt, tiếp tục nói: “Vấn đề thứ ba, hung thủ không tiếc để lộ manh mối ở ngân hàng Hằng Phúc, còn mua lại nhà máy của Lương Hưng Thịnh, nhà máy này có ý nghĩa đặc biệt gì với chúng?”

Hạ Mạt đã lấy ra hai món vật chứng, để lên bàn.

Hàn Phong nhìn thẳng vào Lãnh Kính Hàn: “Vấn đề thứ tư, chính là điều mà đến giờ ông anh vẫn nghi hoặc, bọn chúng lấy đâu ra nhiều vũ khí thế? Tại sao trang thiết bị của chúng còn tân tiến hơn cả cảnh sát? Mặc dù vùng này là bãi tập kết lớn của bọn buôn lậu, nhưng cũng chưa bao giờ phát hiện vụ buôn lậu vũ khí nào quy mô lớn như vậy. Nếu thật sự có nhiều vũ khí như thế nhập lậu vào trong nước, hẳn đã được lãnh đạo cấp cao chú ý từ lâu rồi, phải không?”

Bốn vấn đề này dường như chẳng liên quan gì đến nhau, cả bọn nhất thời cũng không biết nên trả lời ra sao. Hàn Phong lại nói tiếp: “Nhìn bên ngoài, mấy vấn đề này đều tồn tại độc lập, nhưng có một chuyện, có thể kết nối chúng với nhau.”

Anh ta cầm nửa mảnh giấy kia lên, hỏi Lâm Phàm: “Cậu có nhận ra, cái này giống thứ gì không?”

Lâm Phàm xem xét kỹ lưỡng một hồi, lắc đầu nói: “Ít quá, chỉ còn mỗi một góc, không nhận ra nổi.”

Hàn Phong lại cầm nửa mảnh linh kiện kia lên, hỏi tiếp: “Còn cái này? Cậu nhận ra được không?”

Lâm Phàm xem xét, rồi lại sờ sờ, tiếp tục lắc đầu.

Hàn Phong cười khẩy: “Chuyên gia vũ khí như cậu mà còn không nhận ra, huống hồ người khác. Bây giờ, nhìn lại xem, cái này giống thứ gì nào?”

Hàn Phong đồng thời đặt nửa mảnh giấy và nửa mảnh linh kiện lên mặt bàn, ở giữa chừa ra một khoảng trống, mảnh giấy và linh kiện ghép vào tạo thành một vật, Lâm Phàm tròn tròn mắt lên, lắp bắp nói: “Đây... đây không phải là...”

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn, giờ nòng súng trên tay lên, chậm rãi nói: “Đây chính là đáp án duy nhất kết nối mấy vấn đề trên... bọn chúng đang sản xuất vũ khí!”

Hàn Phong vừa thốt ra những lời này, đám người có mặt tại đó đều hết sức kinh hãi, ngẩn ra một lúc lâu, không ai nói nên lời.

Hàn Phong nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nói tiếp: “Chắc cậu cũng nhận ra rồi, ở giữa hai thứ này, khoan thêm một lỗ xoay ốc, đột lỗ vuông, thì chính là báng súng còn gì, nhưng tách ra thì thật không dễ nhận diện được.”

Một lúc sau, Lãnh Kính Hàn mới lên tiếng: “Ý cậu là, ý cậu là bọn chúng đang sản xuất vũ khí, cậu, cậu bắt đầu nghi ngờ từ khi nào vậy?”

“Còn nhớ tới hôm đó chúng ta đột kích vào tòa nhà tư hợp viện không?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Ừm, công ty Xây dựng Khai Nguyên.”

Hàn Phong gật đầu: “Khi ấy tôi đã nói rồi, có một tên diễn xuất hiện, thì sẽ có nhiều tên diễn hơn nữa, có một khẩu súng, thì sẽ xuất hiện thêm nhiều súng nữa. Cuộc tấn công tới hôm đó đã chứng thực suy nghĩ của tôi, bọn chúng là một đội quân chiến đấu có tổ chức, có kế hoạch, không chỉ sở hữu vũ khí thông thường, mà còn có cả súng bắn tỉa cự ly xa, tên lửa chống trực thăng, xe hơi được cải tạo lại, rồi cả trực thăng không người lái nữa. Một loạt các vụ án gần đây đã chứng minh, bọn chúng có rất nhiều vũ khí, thậm chí còn có cả vũ khí hạng nặng. Mà vì tự tin, ông anh đã không chỉ một lần nói với tôi, anh dám khẳng định không có vụ buôn lậu vũ khí lớn nào xảy ra ở Hải Giác, vì vậy, khi nhà máy của Lương Hưng Thịnh xuất hiện trên báo lần thứ hai, tôi đã bắt đầu nghi ngờ liệu có phải chúng tự sản xuất vũ khí không rồi. Một khi suy nghĩ này vừa xuất hiện, việc tôi cần làm, chính là chứng thực cách nghĩ của mình, vì vậy tôi từng đi xem xét một lượt các vật chứng Hồng A Căn để lại, đồng thời thăm vấn y thật kỹ về các chi tiết trong quá trình huấn luyện. Y nói với tôi, bọn y từng tập bắn ở một thung lũng, bốn phía có núi non bao bọc, hết như một căn cứ quân sự. Từ lúc đó, có nghĩa là ba năm trước, bọn chúng đã có vũ khí rồi, nhưng theo lời Hồng A Căn, vũ khí của chúng không nhiều, mấy người phải luân phiên sử dụng một khẩu súng máy để luyện tập, như vậy vũ khí khi đó là hàng buôn lậu. Tôi đã nghĩ rồi, bọn y được huấn luyện, nhưng ba năm sau mới được phái đi hành động, nên rất có khả năng không chỉ một nhóm người được huấn luyện, mà việc thiết kế vụ nổ xe của Lâm Chính mới đây, cũng cần rất nhiều người phối hợp hành động, vì vậy, bọn chúng vẫn đang không ngừng chiêu mộ người mới, bọn chúng cần thêm nhiều vũ khí hơn nữa.”

Lâm Phàm kinh hãi nói: “Nhiều người như vậy, nhiều vũ khí như vậy rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì?”

Hàn Phong lắc đầu: “Tạm thời không thảo luận vấn đề này vội, tôi hỏi mấy người nhé, chiêu mộ người mới, từ đây mấy người có thể nghĩ đến điều gì?”

Lâm Phàm nhìn Long Giai, Long Giai lại nhìn Lãnh Kính Hàn, Hạ Mạt thì nhìn Lưu Định Cường, từ việc chiêu mộ người mới có thể nghĩ đến điều gì được chứ?

Hàn Phong mỉm cười nhắc nhở: “Hồng A Căn được chọn ra từ công ty xây dựng.”

“À!” Hạ Mạt dường như nghĩ ra điều gì đó, khó nhọc nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Chiều mộ người mới, là chiều mộ nông dân hả?”

Hàn Phong gật đầu: “Rốt cuộc cũng có người nghĩ ra rồi, chiều mộ nông dân, vì bọn họ đến từ nông thôn có sức khỏe, chịu được khổ, và lại tư duy chất phác, dễ khống chế, hơn nữa...” Hàn Phong làm động tác cắt cổ họng, nói: “Dễ xử lý...”

Hàn Phong lại tiếp lời: “Khi tôi nghĩ đến việc bọn chúng sản xuất vũ khí, những manh mối lúc trước có vẻ vô dụng liền trở nên hết sức quan trọng. Manh mối đầu tiên, là do Hạ Mạt nói với tôi, manh mối kiện đó không phải hoàn toàn bằng thép, mà còn có cả niken và crôm, thậm chí là vật liệu dẻo trong đó nữa, độ cứng tốt, khả năng chịu lực lớn, nhẹ, chịu ăn mòn và ma sát, cậu ta còn kết luận thứ này có thể dùng để chế tạo máy bay; trên thực tế, kiện kiện này ngoại trừ làm kiện kiện máy bay, còn có thể... chế tạo súng nữa.”

Lâm Phàm gật đầu: “Nếu lúc đó nói cho tôi, tôi đã có thể nghĩ đến ngay rồi.”

Hàn Phong cười: “Đáng tiếc, lúc đó cậu đang giám sát Đinh Nhất Tiểu. Còn một manh mối nữa, lúc tôi và Khả Hân đến mỏ quặng đứng tên Đinh Nhất Tiểu kia, có một ông già bảo chúng tôi rằng, hầm mỏ này nổ mìn phá núi cũng tính toán rất chu đáo cho bà con địa phương, toàn làm vào lúc sáng sớm hoặc giờ cơm trưa, nếu không thì đêm muộn mới làm, hơn nữa âm thanh chỉ như tiếng pháo nổ thôi, giờ nghỉ lại, quả là tôi đã quá sơ ý.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sơ ý thế nào?”

“Nổ mìn phá núi bao giờ chẳng đình tai nhức óc, núi rung đất chuyển, đâu ra kỹ thuật nổ mìn khai khoáng mà không có chấn động, lại như chỉ đốt pháo ngày Tết thế; và lại, còn chọn đúng lúc trên núi không có người mà làm nữa chứ.”

Lãnh Kính Hàn lại hỏi: “Ý cậu là?”

Hàn Phong nói: “Tôi nhớ có một bộ phim ngày xưa, tên là Anh lính Trường Ca thì phải, hồi đó họ không có vũ khí, bèn bỏ pháo vào thùng đốt, quân địch nghe được, tưởng là súng bắn thật, sợ quá quay đầu chạy tóe khói, ha ha.”

Lãnh Kính Hàn thảm sợ hãi: “Tức là, sớm trưa chiều ba buổi ấy, bọn chúng không phải cho nổ mìn phá núi, mà là đang...”

“Tập bắn.” Hàn Phong bổ sung, ánh mắt anh ta lạnh băng, giọng trầm xuống: “Suy luận thêm bước nữa, tôi nghĩ đến một chuỗi kế hoạch. Vốn dĩ, mỏ quặng khai thác quặng sắt, nhà máy thép luyện ra thép dùng trong xây dựng, rồi lại do công ty xây dựng của chính mình tiến hành thi công công trình, thêm vào nhà máy cơ khí của Lương Hưng Thịnh là có thể gia công sản xuất nguyên liệu thép, đây là một hệ thống kinh tế rất tốt, có thể mở rộng lợi ích đến mức cao nhất, nhưng nếu không vận hành theo cách bình thường thì chuỗi sản xuất này, sẽ trở nên rất đáng sợ.”

Long Giai cất tiếng: “Anh muốn nói...”

Hàn Phong gật đầu: “Công ty xây dựng làm bình phong, chiều mộ nông dân thành lính đánh thuê; nhà máy thép luyện thép làm nguyên liệu chế tạo vũ khí, hai hầm mỏ có thể làm căn cứ huấn luyện người mới; còn nhà máy của Lương Hưng Thịnh, chính là xưởng gia công vũ khí; vậy là hoàn tất dây chuyền rồi.”

Lãnh Kính Hàn chụp lấy vai Hàn Phong, gấp gáp nói: “Chuyện như vậy tại sao đến giờ cậu mới nói ra? Tại sao không nói sớm hơn?”

Hàn Phong nói: “Nói sớm, nói sớm cái gì, tôi cũng không thể khẳng định mà, vừa nãy tôi bảo anh béo và Long Giai làm hai việc xong mới có thể khẳng định kế hoạch của bọn chúng đây.”

Lãnh Kính Hàn nhìn sang phía Lưu Định Cường. Hàn Phong nói: “Lúc đến nhà máy sắt thép Thành An ở Thiên Nhai, tôi đã bảo với ông anh, tôi chỉ giả bộ thuận theo suy nghĩ của đối phương là đi điều tra Hồ Ngân Tín, thực tế đã điều tra nhà máy sắt thép Thành An, chuyện này anh vẫn chưa quên chứ. Tôi từng xem xét rất kỹ lượng quặng sắt nhập vào và sản lượng thép của nhà máy này. Vừa nãy anh Cường làm thí nghiệm luyện thép, quặng sắt 60%, một tấn quặng ít nhất luyện ra được sáu trăm cân thép, nhờ Long Giai dùng máy tính tính toán thử xem, năm ngoài nhà máy sắt thép Thành An nhập vào tổng cộng 154.612 tấn quặng, ít nhất bọn họ có thể sản xuất được bao nhiêu tấn thép?”

Long Giai lập tức gõ máy tính, sau đó cùng Hàn Phong đồng thanh đọc ra một con số: “92.767,2 tấn thép.”

Hàn Phong nói: “Nhưng sản lượng thép năm ngoài của họ lại là 92.742,1 tấn, một con số chẳng có gì đặc biệt, hoàn toàn có thể bị bỏ qua. Chúng ta tính ra đã là sản lượng thấp nhất rồi, vậy mà bọn họ dường như còn rơi rớt nhiều hơn cả chúng ta nữa, hụt mất tận 20 tấn. Đây là con số chúng ta tính toán ra được, thực tế chỉ có nhiều hơn số này mà thôi. Đây là chỗ hụt trong một năm, mà bọn họ đã làm ba năm rồi, nếu như đem bán toàn bộ chỗ thép này đi chế tạo vũ khí... hừm hừm hừm.” Hàn Phong cười lạnh.

Nhưng những người khác đều không cười nổi, mỗi người đều đang thầm tính toán, rốt cuộc chỗ thép ấy có thể chế tạo bao nhiêu vũ khí? Hơi thở của cả bọn bất giác đều dồn dập cả lên, lồng ngực phập phồng dữ dội, đây rốt cuộc là vụ án kiểu gì hả trời?

Cuối cùng, Long Giai lên tiếng: “Đủ rồi, cho dù chúng tôi đều tin lời anh, anh cũng đừng ở đây chậm rãi suy đoán nữa, giờ thành phố khắp nơi đều là cảnh hỗn chiến, khỏi nói cũng biết bọn chúng có rất nhiều vũ khí phải không? Giờ điều chúng ta cần làm là làm sao để ngăn cục diện hỗn loạn này lại.”

Hàn Phong đứng dậy: “Đã thế thì được, ai đi kiểm về đây một tờ lệnh khám xét, chúng ta lên đường thôi.”

Lâm Phàm hỏi: “Đi đâu?”

Hàn Phong cười không đáp, chỉ nói: “Đi gần hỗn loạn lại chứ còn đi đâu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ác Chiến Ở Mỏ Quặng

Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn, Lâm Phàm ba người đi chung một xe, Long Giai, Lưu Định Cường và Hạ Mạt đi chung một xe, hai chiếc xe trước sau lao vun vút dưới sự chỉ huy của Hàn Phong.

Lâm Phàm vừa lái xe, vừa hỏi: “Chỉ mấy người chúng ta thế này có đủ không?”

Hàn Phong đáp: “Đủ rồi, chúng ta đến lục soát, không phải đi đánh trận.”

Lâm Phàm lại hỏi: “Rốt cuộc là đi đâu?”

“Cứ đi thẳng con đường này là được. Đến nơi cậu sẽ biết. Tập trung lái xe đi.”

Vậy là, hai chiếc xe ra khỏi thành phố tiến vào vùng núi, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu nghĩ Đinh Nhất Tiểu đang ở mỏ quặng?”

Hàn Phong cười: “Giùng càng già càng cay.”

Lâm Phàm thắc mắc: “Nhưng lần trước chúng ta đã lục soát rồi, có phát hiện gì đâu?”

Hàn Phong nói: “Lần trước là lần trước, lần này thì khác, lần này do tôi... siêu thám tử Hàn Phong siêu cấp vô địch vũ trụ dẫn đội đi lục soát cơ mà.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn lục soát cái gì?”

Hàn Phong nói: “Đinh Nhất Tiểu có lẽ đang ở đó.”

“Gi hã?” Lãnh Kính Hàn kêu khê. Lâm Phàm lại thắc mắc: “Tìm được Đinh Nhất Tiểu thì để làm gì chứ?”

Hàn Phong nói: “Tôi tin Đinh Nhất Tiểu là người phát ngôn của hung thủ ở thành phố Hải Giác, mọi kế hoạch ở Hải Giác đều do hắn thực hiện. Vì vậy, bắt được Đinh Nhất Tiểu, chúng ta sẽ ngăn chặn được một nửa bạo động. Và lại, muốn truy ra tên hung thủ phía sau màn kia, cần phải bắt được Đinh Nhất Tiểu trước để moi khẩu cung từ miệng hắn, hắn mới là nhân chứng quan trọng nắm được nhiều manh mối. Lúc trước, chúng ta không dám đụng đến hắn, là bởi chưa có chứng cứ, hiện tại, ta đã có chứng cứ xác thực, hắn còn gì để phản bác nữa đây!”

Lâm Phàm kêu lên: “Cái gì? Hắn là người thực hiện kế hoạch? Nhưng chúng tôi dám sát hắn 24/24 cơ mà?”

Hàn Phong nói: “Chắc, các cậu chỉ dám sát văn phòng làm việc của hắn thôi, và lại, hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển quá rồi còn gì, hắn có thể dùng mạng Internet, muốn truyền đạt thông tin gì cũng được, chính vì dám sát không được chu toàn, mà hắn lại biết chúng ta đang giám sát, vì vậy chẳng có tác dụng gì cả.”

“Hử? Đinh Nhất Tiểu biết chúng ta đang giám sát hắn? Làm sao hắn biết được?” Lâm Phàm hỏi.

Hàn Phong biết mình đã nói hơi bèn ngậm miệng, lảng sang chuyện khác: “Tôi và Khả Hân từng đến chỗ này, canh phòng đúng là rất nghiêm mật, lưới điện cao áp, ba tầng cửa sắt, lưới chắn làm từ sắt thép luyện bằng kỹ thuật cao, bên trong thực tế là một căn cứ quân sự. Đinh Nhất Tiểu không dám gửi tiền của mình ở ngân hàng, là bởi một khi bại lộ, tài sản bị phong tỏa, hắn ta sẽ chẳng còn gì hết, thêm vào đó, với nguồn thu của hắn, nếu gửi vào ngân hàng, chẳng phải rất dễ bị người khác nghi ngờ hay sao? Vì vậy, vốn liếng của hắn ở Hải Giác đều để trong một căn cứ quân sự, đối với hắn, nơi này mới là an toàn nhất.”

Lãnh Kính Hàn hỏi ngược lại: “Sao cậu dám khẳng định thế?”

Hàn Phong đáp: “Bởi vì, tôi thấy xe chở tiền ra vào mỏ quặng này, anh đã bao giờ thấy xe chở tiền đi đến mỏ khai khoáng lộ thiên chưa?”

Lâm Phàm nói: “Nếu đã canh phòng nghiêm mật như vậy, e rằng chúng ta nên điều động thêm nhân thủ đến nhỉ?”

Hàn Phong nói: “Vậy sao? Bọn chúng đều đang ở các nơi trong thành phố gây rối rồi còn gì? Lúc này, hắn là thời điểm hàng phòng thủ ở đây yếu nhất đây.”

Đến cửa khu khai thác, bảo vệ chặn xe lại, hỏi: “Giấy tờ?”

Lâm Phàm nói: “Bọn tôi là cảnh sát hình sự, đây là lệnh khám xét, chúng tôi muốn tiến hành lục soát kho mỏ này.”

Tên bảo vệ liếc nhìn tờ lệnh khám xét, nói: “Xin lỗi, đây là lệnh khám xét của tòa thị chính thành phố, chúng tôi ở đây là cơ quan nghiên cứu khoa học bí mật cấp nhà nước, vì vậy, phiền các anh cho xem lệnh khám xét của tỉnh.”

Lâm Phàm ngần người, không ngờ lại còn yêu cầu như vậy, bèn hỏi: “Chúng tôi không nhận được thông báo các anh là cơ quan nghiên cứu khoa học cấp nhà nước.”

Tên bảo vệ đáp: “Chúng tôi vừa mới xin phép trở thành cơ quan nghiên cứu khoa học cấp nhà nước, nếu không tin, các anh có thể gọi điện hỏi phó chủ tịch Điền ở tòa thị chính, và lại, các anh...”

Tên bảo vệ đột nhiên cảm miệng, vì Hàn Phong đã từ ghế sau nhào người lên, rút súng của Lâm Phàm chui qua cửa sổ bên cạnh ghế lái, ấn lên ngực anh ta. Hàn Phong nói: “Chú mày coi như chưa thấy gì cả chẳng phải là được rồi sao, lái nhà lái nhái làm gì, cảm miệng cho anh.”

Tên bảo vệ cả kinh, đây rốt cuộc là cảnh sát hay là thổ phi vậy? Lại nghe Hàn Phong bảo Lâm Phàm: “Xông vào là được rồi, còn để ý đến mấy cái chế độ này làm gì.”

Lãnh Kính Hàn mỉm cười, thầm nhủ: “Thằng lỏi này, lúc nào cũng thế.” Nhưng ông cũng ra lệnh cho Lâm Phàm: “Xông vào.”

Hai chiếc xe phá cửa tiến vào, tên bảo vệ vội chạy trở về phòng bảo vệ, chắc là định gọi điện thoại.

Lâm Phàm lái xe nói: “Vậy được không hả sếp Lãnh?”

Hàn Phong nói: “Thành phố đang con nguy cấp, ai mà rảnh rang đi mặc cả lời lẽ với hần. Hai quân giao chiến, gặp phải kẻ địch, chẳng lẽ cậu còn hỏi người ta, ừ, tao có súng này, tao muốn thịt mày đây, mày có đồng ý không hả?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Không sai, trong một số tình huống có thể xử lý linh hoạt.”

Vào khu khai thác, cả bọn mới phát hiện, khu mỏ này còn rộng hơn tưởng tượng, cả khoảng đất bằng phẳng rộng mênh mông, phía trước chính là mỏ quặng, khoáng thạch màu đỏ nâu chất đồng dưới chân mỏ quặng lộ thiên thành mấy quả núi nhỏ, xe tải cỡ lớn chờ khoáng thạch ra ra vào vào. Máy xúc, máy nghiền đang chạy ầm ầm không nghỉ. Công xưởng nghiên cứu bí mật nằm ở bên trái khu khai thác, chiếm chừng mười nghìn mét vuông đất, bên trái là khu nhà ở của nhân viên, ít nhất cũng có mười tòa nhà bốn tầng. Hàn Phong nhìn qua cửa sổ xe, nhận xét: “Khu mỏ này kỳ lạ thật.”

Lãnh Kính Hàn nhìn theo mắt Hàn Phong, thấy ngọn núi sát cạnh mỏ khai thác, trên núi cây cối um tùm, không giống có via quặng. Lãnh Kính Hàn nói: “Đó không phải via quặng, chỉ là lúc quy hoạch đã nhập cả ngọn núi ấy cho bọn họ mà thôi.”

Hàn Phong nghi hoặc hỏi: “Tại sao lúc quay hoạch lại cắt cho bọn chúng thêm nửa quả núi vào làm gì?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Lần trước đến điều tra, bọn chúng nói là để làm đẹp cảnh quan, cải thiện điều kiện sống của công nhân viên.”

Hàn Phong cười khẩy: “Chỉ bọn đàn mới tin cái lý do ngu xuẩn kiểu ấy.”

Lâm Phàm lái xe thẳng tới bên ngoài khu công xưởng, sáu người xuống xe, đi vào khu vực nghiên cứu phát triển. Quả nhiên, bên trong chẳng có mấy công nhân, thấy có người ngoài đến đều ngo ra nhìn bọn họ, cũng không thấy có máy móc gì đang vận hành. Một người đàn ông trung niên béo lùn từ phòng quản lý chạy ra, mặt bóng nhoáng dầu, không ngừng quạt mồ hôi trên trán chảy xuống.

Gã trung niên béo lùn ấy tự xưng họ Thôi, tên là Thôi Mậu Tài, vừa quạt mồ hôi vừa hỏi: “Chẳng hay các anh muốn khám xét gì vậy ạ?”

Hàn Phong cảm sùng, chỉ vào đầu trưởng phòng Thôi, hỏi: “Két bảo hiểm ở đâu? Mau dẫn chúng tôi đi!”

Trưởng phòng Thôi hoảng hồn run rẩy nói: “Không, tôi không... không biết.”

Lâm Phàm không biết diễn tả cảm xúc của mình thế nào nữa, bộ dạng này, sao mà giống như đi ăn cướp vậy? Chẳng những thế, lại còn lái xe cảnh sát đi cướp nữa? Gã họ Hàn này điên quá rồi. Lãnh Kính Hàn cất tiếng hỏi: “Đỉnh Nhất Tiểu có ở đây không? Gọi anh ta ra đây.”

Ánh mắt trưởng phòng Thôi vẫn còn vẻ kinh hoảng, nhưng sắc mặt đã nhẹ nhõm hơn nhiều, ông ta chính lại vạt áo, đáp: “Tôi không hiểu các anh đang nói gì cả, ông chủ Đình thường ngày bận bịu công việc, không để ý đến việc ở đây được, từ khi hạng mục này khởi công đến giờ, ông ấy đã đến lần nào đâu.”

Lâm Phàm đang định bảo chúng tôi là cảnh sát, không ngờ Hàn Phong đã cướp lời, cười khẩy nói: “Hừ, trưởng bọn này là cảnh sát thật hả, nói cho ông biết, bọn này đến đánh cướp đây!” Dứt lời, anh ta bắn một phát chi thiên. Thấy vậy, trưởng phòng Thôi hoảng quá rút cả đầu lại, trong mắt chỉ còn vẻ kinh sợ, rốt cuộc đám người này làm gì vậy, ông ta thực không biết nên ứng phó thế nào nữa.

Hàn Phong đổi sắc mặt, nòng súng nhắm thẳng vào cái đầu to tướng đầy mồ hôi dầu của trưởng phòng Thôi, dữ tợn nói: “Đừng tưởng ông không nói thì bọn này không tìm được cái két bảo hiểm đấy nhé.”

Trưởng phòng Thôi sợ đến nỗi hai chân run lẩy bẩy, miệng lắp bắp: “Đừng, đừng bắn, tôi dẫn các anh đi. Chúng tôi, chúng tôi ở đây không có tiền, thật sự không có tiền mà!”

Lần này, cả Long Giai cũng cau mày, thầm nghĩ: “Thằng cha Hàn Phong này quá giống tội phạm thật, chắc, phòng cảnh sát hình sự chúng ta để hắn dẫn dắt thành một tập đoàn tội phạm mất rồi.”

Lâm Phàm và Hạ Mạt thì nghĩ thầm: “Thằng này, rốt cuộc muốn làm trò gì vậy? Làm gì có kiểu phá án như thế chứ?”

Lãnh Kính Hàn nghĩ: “Sao vậy? Vẫn còn hoài niệm quãng thời gian ấy hả? Hàn Phong?”

Trưởng phòng Thôi run rẩy dẫn theo mấy người đến phòng làm việc của quản lý, bên trong có một két sắt bảo hiểm to bằng cả nửa văn phòng, ông ta lắp bắp: “Tôi, tôi không có chìa khóa.”

“Hừ...” Giọng Hàn Phong trầm xuống, trưởng phòng Thôi lập tức chữa lời: “Tôi mở, tôi mở.” Ông ta lấy trong túi ra một chùm chìa khóa, nhưng Hàn Phong lại quát: “Cút sang bên” Anh ta ngoảnh đầu ra sau, nhìn Lưu Định Cường và Hạ Mạt, rồi hất hàm về phía két bảo hiểm ra lệnh, hai người hiểu ý, lập tức xách va li đựng dụng cụ giám dđngj và thu thập chứng cứ bước lên, Long Giai cũng tới giúp một tay.

Trưởng phòng Thôi thấy vậy, trong đầu chỉ nghĩ: “Muốn cho nổ két bảo hiểm ư? Nhưng bên trong làm gì có tiền, bọn họ... bọn họ sẽ không giết mình chứ?”

Kết quả Lưu Định Cường và Hạ Mạt chỉ lấy ra mấy bàn chải lông, còn rắc ít bột phấn lên tay nắm két bảo hiểm rồi dùng bàn chải quét quét, dán một tấm màng mỏng lên trên, sau đó lấy ra một mẫu vân tay hoàn chỉnh. Hàn Phong đưa súng trả cho Lâm Phàm, đặt tờ giấy in mẫu vân tay lại bên cạnh màng mỏng, nói: “Kết quả đối chiếu cho thấy đây là vân tay của Đinh Nhất Tiểu, còn nói hắn chưa từng đến đây nữa hay không?”

Lâm Phàm ghé tai Hàn Phong nói: “Tại sao thế? Sao lại không nói chúng ta là cảnh sát?”

Trưởng phòng Thôi không trả lời câu hỏi của Hàn Phong, mà lắp bắp hỏi ngược lại: “Các người, các người rốt cuộc là ai vậy?”

Hạ Mạt cười: “Chúng tôi tất nhiên là cảnh sát, lúc này đùa với ông đấy.”

Trưởng phòng Thôi biến sắc mặt, hằm hằm nói: “Đùa? Có những thứ không đùa được đâu! Biết không hả? Các ông cảnh sát! Tôi nói cho các người biết, tôi sẽ tố cáo các người, tôi sẽ kiên cấp trên của các người, kiện đơn vị của các người, các người chẳng có kỷ luật và trình tự của người chấp pháp gì hết, rõ ràng là đang uy hiếp, đang bức bách, đây là lạm dụng cực hình ép cung.”

Hàn Phong trả lời Lâm Phàm: “Cậu thấy chưa, trong cái thời địa lấy con người làm gốc, lập quốc bằng pháp luật này, còn ai sợ cảnh sát nữa, mọi người đều chỉ sợ cướp thôi.”

Trưởng phòng Thôi luôn mồm lái nhai: “Tôi mặc xác các người là ai, xin hãy đi khỏi đây ngay lập tức! Bằng không, tôi sẽ không khách sáo đâu.” Ngoài cửa đã có mấy công nhân tập trung lại, hằm hè nhìn chăm chăm vào bọn Hàn Phong.

“Pằng!” Nằm ngoài dự liệu của mọi người, Hàn Phong đột ngột rút súng của Lâm Phàm, bắn vào đùi một công nhân, khiến tất cả ngẩn ra. Bắn xong, Hàn Phong còn bắt chước cao bồi Viễn Tây thổi thổi nòng súng, hạ giọng nói: “Đừng có hiểu lầm, bọn họ là cảnh sát, còn tôi thì không phải.”

Trưởng phòng Thôi lắp bắp: “Các người, các người sao có thể để hắn, để hắn làm loạn thế được?”

Lãnh Kính Hàn và Lâm Phàm gần như đồng thanh quát lên: “Hàn Phong, cậu đang làm gì vậy?”

Lâm Phàm vươn tay định giật lại súng của mình nhưng Hàn Phong đã xoay hòng súng, chĩa thẳng vào anh ta, khiến anh ta cứng đờ người, không dám làm bừa nữa. Hàn Phong lại đi lên trước mặt trưởng phòng Thôi, dí súng vào trán ông ta, không cho Lâm Phàm mảy may cơ hội. Anh ta cười khẩy bảo trưởng phòng Thôi: “Không ai có thể ngăn tôi giết người được, có biết không hả?”

Trưởng phòng Thôi mồ hôi như tắm, Lâm Phàm định hành động nhưng Lãnh Kính Hàn ngăn lại thấp giọng nói: “Nhìn đi.”

Tên công nhân bị trúng đạn kia, sau khi ngã xuống vạt áo ngoài hơi héch lên, không ngờ lại lộ ra nửa khẩu súng, nếu không chú ý thì khó mà phát hiện được.

Hàn Phong nhìn bọn Hạ Mạt quát: “Ngây ra cái gì? Làm việc đi!”

Nói đoạn, anh ta lại hỏi trưởng phòng Thôi: “Công nhân của ông, sao lại có súng nhỉ?”

Thôi Mậu Tài lúng túng trả lời: “Đó là bảo vệ nhà máy, có giấy phép sử dụng súng.”

Hàn Phong lại hỏi: “Thế còn dấu vân tay kia thì sao?”

Thôi Mậu Tài nói: “Két bảo hiểm ấy chỉ có ông chủ Đinh mới mở được, bình thường sau khi ông ấy mở ra chúng tôi không ai đụng vào, tất nhiên chỉ có vân tay của ông ấy.”

Nhưng Long Giai đã lên tiếng: “Trên cái cốc này cũng có dấu vân tay của hắn.”

Lưu Định Cường cũng nói: “Trên ghế cũng có dấu vân tay của hắn.”

Hàn Phong nói: “Chắc ông không định nói, căn phòng này, sau khi ông chủ Đình của các người vào rồi các người liền niêm phong nó lại đấy chứ?”

Cơ mặt Thôi Mậu Tài giật giật liên hồi: “À, ông ấy, ông ấy hôm qua có đến đây, sau lại đi rồi.”

“Hừ” lần này đến cả Lãnh Kính Hàn cũng hừ lạnh một tiếng. Hàn Phong cười bảo: “Việc gì phải thế chứ? Trưởng phòng Thôi, ông chẳng nói thật câu nào cả, chẳng lẽ ông không biết, hôm qua ông chủ Đình của các người bị tạm giam một ngày ở sở công an à?”

Thôi Mậu Tài đảo mắt lia lịa, đáp: “Ông ấy, ông ấy, ông ấy...” liên tiếp mấy chữ ông ấy, mà không nói tiếp nổi.

Hàn Phong giật mình, đột nhiên thốt lên. “Không ổn.” Dứt lời, anh ta vút súng tra Lâm Phàm, xông ra ngoài. Lâm Phàm theo sát đằng sau. Long Giai cũng định chạy theo, nhưng Lãnh Kính Hàn đã nói: “Đề bọn họ đi thôi, họ đuổi không kịp thì chúng ta cũng không theo kịp đâu. Ở lại đây, trước tiên làm rõ tình huống nơi này đã, trưởng phòng Thôi, giờ phiên ông mở kết sắt ra đi.”

Hai người đuổi đến cổng, chỉ thấy một chiếc xe con màu đỏ lao vút đi để lại bụi mù, đã cách bọn họ đến hai ba cây số. Ngoài cổng, vết bánh xe vẫn còn rõ mồn một. Hàn Phong thở dốc: “Tôi tưởng hẳn đi từ lâu rồi, không ngờ vẫn còn chưa đi.”

Lâm Phàm thở hổn hển: “Mau lên, lên xe đuổi theo.”

Hàn Phong lắc đầu: “Vô dụng thôi, xe cảnh sát không đuổi kịp đâu.”

Lâm Phàm mặc kệ anh ta, lên xe nổ máy, xe vừa kjowir động đã “bùm” một tiếng, nổ lốp luôn. Lâm Phàm thò đầu ra, hẳn học nói: “Các anh làm vậy là cản trở người thi hành công vụ, là phạm pháp đấy, có biết không?”

Hai tên bảo vệ ngỡ ngác đáp: “Chúng tôi có thấy gì đâu, đâu biết được xe của các anh tự dừng sao lại nổ lốp chứ.”

Hàn Phong bước lên đầu xe, nói với Lâm Phàm: “Ông nhòn.”

Lâm Phàm ngồi trong xe lấy ống nhòm cho anh ta, Hàn Phong nhìn chiếc xe con màu đỏ lượn vòng trên con đường núi, bảo Lâm Phàm: “Đi thôi, quay lại xem tình hình trong xưởng thế nào.” Dứt lời, anh ta bảo hai tên bảo vệ: “Sao còn không chạy đi hả? Đợi chốc nữa không có cơ hội đâu.”

Hai tên bảo vệ ngỡ ngác nhìn nhau, không hiểu Hàn Phong đang nói gì.

Lâm Phàm thở dốc nói: “Không ngờ anh cũng chạy nhanh ra phết đấy.”

Hàn Phong cười: “Thế à? Tôi gầy mà, chẳng có trọng lượng gì cả, tất nhiên phải chạy nhanh rồi.” Thấy xung quanh không có ai, anh ta mới bảo Lâm Phàm: “Gọi điện cho Lý Hường, tôi có việc cần dặn anh ta.”

Lâm Phàm ngần ngại, nhưng vẫn bấm số của Lý Hường. Chỉ nghe Hàn Phong nói với Lý Hường, giám sát chặt chẽ ở đầu cầu, chú ý một chiếc Mercedes-Benz VITO màu đỏ, biển số xe, đặc điểm bên ngoài đều miêu tả hết sức chi tiết, Lâm Phàm thầm nhủ: “Thằng cha này, chỉ nhìn một lần là đã...”

Cuối cùng, Hàn Phong đột nhiên hạ giọng, không biết là dặn dò Lý Hường chuyện gì. Sau khi dập máy, anh ta bảo Lâm Phàm: “Chuyện này đừng nói cho ai biết đấy, được không?”

Lâm Phàm thắc mắc: “Không nói cho ai biết? Anh bảo tôi không nói với bất kỳ ai à?”

Hàn Phong gật đầu: “Giữ bí mật là một trong những hạng mục huấn luyện của bộ đội đặc chủng mà, phải không? Tôi tin cậu nhất định có thể làm tốt.”

“Nhưng tôi đâu có thuộc quyền quản lý của anh? Vì sao tôi phải giữ bí mật cho anh?”

“Đây là một trò chơi nhỏ của tôi, nếu để người thứ ba biết, trò này sẽ không còn linh nghiệm nữa, như vậy sẽ hết sức bất lợi với việc phá vụ án này. Tôi sẽ bảo với Lãnh Kính Hàn, để anh ta ra lệnh cho cậu giữ bí mật, như vậy không thành vấn đề chứ?”

“Đúng. Vậy, tôi phải bảo mật với cả sếp Lãnh nữa hả?”

Mắt Hàn Phong sáng lên: “Đúng, ngoài cậu và tôi, bất cứ ai cũng không được biết chuyện gọi điện thoại cho Lý Hường, kể cả sếp Lãnh của các cậu.”

Lúc họ trở lại công xưởng, ba người Lưu Định Cường đang sắp xếp công việc khám xét và thu thập chứng cứ. Kết bảo hiểm đã mở ra, Lãnh Kính Hàn đang thăm vấn trưởng phòng Thôi một số việc, đồng thời Hàn Phong cũng để ý thấy, mấy tên công nhân kia đã mất tăm. Lãnh Kính Hàn thấy họ quay lại nhanh như vậy, bèn hỏi: “Chạy mất rồi hả?”

Hàn Phong kéo Lãnh Kính Hàn sang một bên, thấp giọng thì thào: “Tôi bảo Lâm Phàm giữ bí mật một chuyện, nhưng cậu ta chỉ nghe lời ông anh thôi, ông anh hạ lệnh đi.”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc: “Giữ bí mật? Cả tôi cũng không thể nói à?”

Hàn Phong đáp: “Đặc biệt không thể nói cho ông anh, anh chỉ việc dặn dò cậu ta nghiêm khắc giữ bí mật là được rồi, đừng hỏi nhiều làm gì.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu đang giờ trò gì thế?” Nói thì nói như vậy, ông vẫn dặn dò Lâm Phàm làm theo, bởi ông biết, Hàn Phong luôn dùng những phương pháp khó ngờ để phá giải nghi vấn.

Lãnh Kính Hàn dặn dò Lâm Phàm xong, dẫn Hàn Phong đến chỗ kết bảo hiểm, nói: “Nhìn đi.”

Hàn Phong huyết sáo: “Cả cái kết bảo hiểm to thế này, nếu nhét đầy tiền, chắc chắn phải từ tám con số trở lên ấy nhỉ.”

Lưu Định Cường nhận xét: “Nhìn tình trạng biến dạng của ngăn tủ kết, cùng với nồng độ mực in và bụi trên tường, có thể nói cái kết này từng nhét đầy tiền.”

Trưởng phòng Thôi nói: “Ông chủ muốn cất tiền mặt ở đây, chúng tôi là nhân viên, chỉ biết làm theo thôi, tôi cũng không biết có bao nhiêu tiền. Chỗ chúng tôi đây là cơ sở nghiên cứu khoa học cấp nhà nước, chúng tôi không làm việc gì phạm pháp, lần trước cơ quan điều tra đã đến đây xét hỏi rồi, nếu không còn việc gì khác, xin mời các vị đi cho.”

Hạ Mạt kết luận: “Việc khám nghiệm hiện trường về cơ bản đã xong xuôi, ngoài dấu tay của Đinh Nhất Tiểu và một cái kết bảo hiểm rỗng không, không phát hiện manh mối nào nữa.” Về mặt Thôi Mậu Tài lộ ra nét đắc ý.

“Ha ha,” Hàn Phong vui vẻ nói: “lần trước đã tra xét rồi thì không còn vấn đề gì nữa hả? Lần này khác đấy, vừa vào khu khai thác này tôi đã cảm thấy không được thoải mái rồi, ở đây chắc có nhiều oan hồn lắm nhỉ?”

Thôi Mậu Tài biến sắc: “Gì hả? Anh nói gì chứ? Không có bằng cứ, anh đừng có mà nói bậy!”

Hàn Phong nói: “Ông tưởng chúng tôi chỉ xem xét qua loa trong công xưởng này là xong chắc? Chúng tôi muốn lục soát toàn bộ khu khai thác này.”

Thôi Mậu Tài cười khẩy: “Vậy hả? cả khu mỏ này rộng hơn ba chục nghìn mẫu, bao gồm ba ngọn núi, các anh muốn lục soát thì cứ từ từ mà lục, thứ cho tôi không dẫn đường được.”

Hàn Phong nói: “Thế thì không được, nhờ ông chạy mất thì sao?”

Ra khỏi công xưởng, Lãnh Kính Hàn nói: “Lục soát chỗ nào?”

Hàn Phong nói: “Thế khoảng rừng kia không? Bắt đầu từ đó đi. Có mang đầy đủ dụng cụ không, anh béo?”

Lưu Định Cường lắc lắc chiếc va li công cụ trên tay: “Chuẩn bị đủ cả rồi.”

Long Giai thắc mắc: “Đấy là máy thăm dò kim loại, dùng nó để làm gì thế?”

Hàn Phong đáp: “Lần này đến đây chúng ta thu đồng nát, tôi thấy, dù gì thì cũng không thể về tay không được nhỉ.” Dứt lời, anh ta liếc nhìn Thôi Mậu Tài, thấy mặt ông ta cắt không còn một giọt máu.

Nửa tiếng sau, bọn Lâm Phàm thu thập được 3kg đầu đạn, đựng trong mấy túi vải, đặt trước mặt Thôi Mậu tài. Hàn Phong hỏi: “Thế này là thế nào nhỉ? Trưởng phòng Thôi không định bảo chúng ta, nơi này có sản vật thiên nhiên là đồng đấy chứ?”

Thôi Mậu Tài lắp bắp: “Đây... đây là đầu đạn phải không? Hình như là đầu đạn rồi. Nhưng mà, cũng có gì lạ đâu, khu vực này từng là nơi quân Quốc Dân đảng dựa vào địa thế ngoan cường chống cự, có nhiều đầu đạn cũng không có gì lạ.”

Long Giai giận dữ quát: “Miệng lưỡi sắc sảo quá nhỉ.”

Hàn Phong gật đầu: “Ra là thế, vậy thì...” Anh ta đảo mắt xung quanh, thấy mấy công nhân đang làm việc trên xe nâng, cơ hồ không hề để ý đến sự xuất hiện của bọn họ. Quan sát xong, Hàn Phong lại nhìn sang Thôi Mậu Tài, ông ta cúi gằm mặt xuống, Hàn Phong ngoảnh lại hỏi: “Phía sau khoảng rừng ấy có một mảnh đất, chắc màu mỡ lắm đấy, có đại mộc lan như rừng, hay chúng ta đào chỗ đó lên xem đi.”

Thôi Mậu Tài bấy giờ mới tái mặt thật sự, mồ hôi túa đầy trán, phải móc袖子 soa lau. Hàn Phong thấp giọng bảo Lâm Phàm: “Xem ra phải chiến đấu rồi.”

Lâm Phàm ngăn người, nói: “Cái gì hả?”

Lời còn chưa dứt thì một tiếng nổ đã vang lên điếc tai, cả bọn giật nảy mình, chỉ thấy mặt đất rung lên bần bật. Ngay lập tức, Hàn Phong nhẹ nhàng dùng ngón út bịt tai Long Giai lại, ôm cô ngã lăn xuống đất. Long Giai ngoảnh đầu nhìn, thấy Hàn Phong đang nằm ngửa mặt lên trời, há hốc miệng ra để chống lại tiếng nổ lớn. Lãnh Kính Hàn, Lâm Phàm tuy cũng kịp thời bịt tai, nhưng đều lộ vẻ đau đớn, ngồi thụp dưới đất.

Sau tiếng nổ, Lãnh Kính Hàn gầm lên: “Ai nổ mìn vậy? Ai lại cho nổ mìn phá núi lúc này chứ?”

Hàn Phong hét lớn: “Thôi Mậu Tài chạy rồi, mau đuổi theo!”

Lãnh Kính Hàn cũng hét lại: “Cậu nói gì cơ?”

Hàn Phong hét lớn hơn nữa: “Thôi Mậu Tài chạy rồi! Lâm Phàm đuổi theo rồi.”

“Pằng!” một tiếng, đạn bắn vào khối khoáng thạch bên cạnh, hàn Phong cắt đầu, ôm lấy Long Giai, hét lên bảo Lãnh Kính Hàn: “Mau, tìm chỗ nào lấp đi.”

Long Giai rút súng lúc ra, chắn trước mặt Hàn Phong: “Anh không có súng, anh nấp trước đi. Hạ Mạt, bên trái!”

Lưu Định Cường vừa bắn vừa giật lùi: “Bên phải cũng có, nấp vào phía sau cái xe nâng kia kìa.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Mở mình Lâm Phàm đuổi theo rồi, các cậu yểm hộ cho tôi, tôi đuổi theo cậu ta, ba người các cậu một nhóm, chú ý kẻ địch ở trên cao.”

Long Giai hỏi: “Thế Hàn Phong thì sao?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Không phải lo cho cậu ta, gặp pahir tình huống này, cậu ta là người lẩn nhanh nhất đấy, nếu cậu ta không tìm được chỗ an toàn để ẩn nấp thì các cậu cũng không tìm được đâu.”

Hàn Phong sớm đã nấp vào giữa những đồng khoáng thạch như quả núi, nghe bên ngoài súng nổ “tạch tạch tạch tạch”, anh ta bèn tìm một tảng đá lớn sạch sẽ ngồi xuống, vẫn thấy không được dễ chịu, bèn ngả người nằm luôn ra, hai tay gối đầu, ngược nhìn trời xanh mây trắng, thầm nghĩ: “Hôm nay sao nóng thế nhỉ?” Nghĩ đoạn, anh ta chỉnh lại tảng đá phía sau để mình nằm được thoải mái hơn, rồi tự nhủ: “Giá mà được ôm Long Giai nằm đây thì còn gì bằng.”

Tiếng súng bên ngoài đột nhiên dồn dập hẳn lên. Hàn Phong thầm nghĩ: “Không hiểu bọn họ đánh nhau thế nào rồi.” Nào ngờ anh ta vừa thò đầu ra ngoài thì một viên đạn lạc đã bắn trúng khối đá, hoa lửa bắn tung tóe, Hàn Phong vội rút đầu về, lại nằm ngửa ra, nói: “Ngủ một giấc đã, ngủ một giấc xong chắc là cũng kết thúc rồi.”

Lãnh Kính Hàn tìm thấy Hàn Phong, không ngờ anh ta ngủ thiếp đi thật. Hàn Phong mở mắt, thấy Lãnh Kính Hàn toàn thân bụi bặm, liền hỏi: “Đánh nhau xong rồi à?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu, “ừm” một tiếng, Hàn Phong lại hỏi tiếp: “Thôi Mậu Tài đâu?”

Lâm Phàm đáp: “Chết rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cái thằng khốn kiếp nhà cậu, thông báo với đội đặc cảnh lúc nào mà không nói với tôi một tiếng, hại tôi còn lo không biết phải phá vòng vây thế nào nữa.”

Hàn Phong nói: “Thế à? Lúc tôi và Lâm Phàm ra ngoài, đã tiện thể báo tin cho họ luôn.”

Lâm Phàm nói: “Ồ, thì ra là lúc ấy anh...”

Hàn Phong chỉ Lâm Phàm nhắc: “Ê, giữ bí mật.”

Hướng Thiên Tề đứng nghiêm chào, báo cáo: “Bắt sống ba tên, những tên còn lại đều đã bị hạ sát.” Anh ta nhìn Hàn Phong, toét miệng cười, hỏi: “Anh cũng ở đây à? Vừa nãy sao không thấy đâu?”

Hàn Phong lười nhác đáp: “Tôi có phải sĩ quan chiến đấu đâu, những chuyện tầm phào này, thông thường tôi không nhúng tay làm gì.”

Long Giai chạy đến: “Phát hiện lượng nhỏ vũ khí trong một hầm ngầm.”

Lưu Định Cường và Hạ Mạt cũng quay lại: “Chúng tôi phát hiện một lượng tiền mặt lớn ở gian phòng phía Đông, còn cả túi ra rần chưa kịp nhét tiền vào, ằng chừng khoảng năm triệu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Này, vẫn còn rất nhiều câu hỏi cần đợi cậu trả lời đấy, đừng có mà ở đó ra vẻ thâm trầm nữa.”

Hàn Phong vân vân cảm: “Là thế này, trước hi vào đây tôi đã nói rồi mà, khu khai thác này là nơi bọn chúng huấn luyện nhân thủ, nhưng tôi chưa dám khẳng định có phải tất cả công nhân đều là nghi phạm hay không. Tôi cho rằng, nếu bọn chúng đã qua được lần kiểm tra trước, hẳn các công nhân không biết gì mới phải, vì vậy chỉ dẫn theo mấy người đến. Nhưng khi vào đây mới phát hiện, đám công nhân kia không được thân thiện cho lắm, vậy là tôi bảo cho đội hình động đặc biệt đến chi viện thôi.”

Lâm Phàm thắc mắc: “Sao anh biết bọn chúng sẽ ra tay với chúng ta?”

Hàn Phong đáp: “Vì bí mật của bọn chúng bị bóc trần rồi, bọn chúng không ra tay chẳng lẽ còn đợi chúng ta ra tay chắc. Tôi chỉ không ngờ, Thôi Mậu Tài lại dùng khăn mùi soa làm tín hiệu phát động tấn công.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng mà, hẳn ta nói dối rất trơn tru kín kẽ, chúng ta có chứng cứ đáng kể nào đâu nhỉ?”

Hàn Phong nói: “Thế hả?” Anh ta ngừng lại giây lát, rồi bảo Long Giai: “Long Giai, cô dẫn mấy anh này xuống kho vũ khí dưới lòng đất xem xem.”

Sau khi Long Giai và Hướng Thiên Tề đi khỏi, Hàn Phong mới nói: “Lâm Phàm, lái cái máy xúc qua đây. Anh Lãnh à, mấy người các anh, tốt nhất nên

chuẩn bị tâm lý sẵn đi, bởi vì, nguyên nhân khiến Thôi Mậu Tài không thể không ra tay với chúng ta, rất là tàn khốc đấy.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Nguyên nhân gì? Tàn khốc lắm sao?”

Lưu Định Cường đoán: “Không phải là người chết đấy chứ?”

Hàn Phong nói: “Có khẩu trang không, cho tôi hai cái.”

Lâm Phàm lái máy xúc tới, Hàn Phong đeo khẩu trang lên, bảo cậu ta: “Thấy khu đất kia không, đào nó lên đi.”

Trong tiếng máy xúc chạy ầm ầm, Lâm Phàm đào đến nhất thứ ba thì một ít quần áo đã xuất hiện, đào thêm ột lúc nữa, liền thấy mười mấy cái xác, càng đào tiếp, càng xuất hiện nhiều xác chết hơn.

Cuối cùng, Lâm Phàm nhảy xuống khỏi máy xúc, chạy sang một góc nôn ọe dữ dội, ngay người thường xuyên tiếp xúc với tử thi như Lưu Định Cường cũng không nhịn được phải phát nôn. Hàn Phong nói: “Người ta mới chỉ nghe nói đến trận thảm sát ở Nam Kinh có hố chôn tập thể hàng chục nghìn người thôi, bây giờ, các anh đang trông thấy một cái hố tròn tập thể trăm người thòi hiện đại đấy.”

Lãnh Kính Hàn chỉ thấy mình sắp nôn ra cả mật đến nơi, mùi hôi thối nồng nặc ấy quả thật kinh khủng đến nỗi người ta không dám nhìn thêm. Xác chết chia làm ba tầng, tầng dưới cùng đã phân hủy thành xương trắng, tầng giữa là tầng nửa thịt nửa xương, tầng trên cùng thì đang thối rữa nhưng vẫn nhận ra được hình dạng, có những cái xác chôn ở đây chưa được nửa năm, các loại dòi bọ đang nhung nhục chui qua chui lại giữa các hốc mắt mũi miệng.

Mấy người bọn Lãnh Kính Hàn thật sự không chịu nổi nữa, vội chạy thật xa khỏi chỗ đó mà vẫn cảm thấy tõm lợm kinh hồn. Hàn Phong mở khẩu trang ra nói: “Anh nói xem, bí mật như vậy bị người ta phát hiện, bọn chúng có thể không giết người diệt khẩu được hya không?”

Lãnh Kính Hàn ôm ngực, khó nhọc hỏi: “Sao cậu biết?”

Hàn Phong đáp: “Lúc nói chuyện với Hồng A Căn, tôi đại khái đã hiểu được cách thức huấn luyện của bọn này, đó là kiểu huấn luyện địa ngục theo chế độ đào thải cực kỳ tàn khốc. Khi không thể hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện, kết cục duy nhất của các học viên chính là chết. Có nhiều người chết như vậy thì cũng phải xử lý xác chết chứ, khu mộ khai thác này diện tích rất rộng, lại có thiết bị đào hố sâu, còn ở sâu tít trong núi, hiếm bóng người lui tới, tôi nghĩ, chắc hẳn bọn chúng chôn luôn ở đây rồi.” Nói đoạn, Hàn Phong ngoảnh mặt sang một bên, nhìn núi non và mây trời xa xa, lòng trầm xuống, ký ức tựa hồ hiện lên rõ mồn một trước mặt: huấn luyện tàn khốc, đào thải vô tình, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, cái chết... sẽ là kết quả cuối cùng.

Lưu Định Cường nôn ọe đến nỗi cơ hồ gầy sọp hẳn đi, gắng gượng hỏi thêm: “Chỗ này rộng thế, sao cậu có thể khẳng định là khu đất ấy?”

Hàn Phong ngẫm trầm tư, đáp: “Bên dưới đất màu nhất định có thịt thối, khu đất ấy cỏ mọc rất tốt, và lại khu đất hay bị đào xới sẽ có khác biệt với đất xung quanh, hướng hồ, chính Thôi Mậu Tài cũng thừa nhận rồi thôi.”

Lãnh Kính Hàn kinh ngạc thốt: “Cái gì hả?”

“Tuy hẳn đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không thể che giấu được nỗi sợ đối với khu đất ấy. Hẳn không sợ những xác chết chôn bên dưới, mà sợ chúng ta phát hiện ra những xác chết ấy. Vì vậy, khi tôi nói muốn đào khu đất ấy lên, đã biết ngay bọn chúng định ra tay rồi.”

Hạ Mạt và Lâm Phàm đi tới, Lâm Phàm trúng độc nặng nhất, nôn ọe đến nỗi sắp ngất đi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, anh ta chỉ mặt Hàn Phong, hồn hèn nói không ra hơi: “Anh đã nghi ngờ là xác người, tại sao còn không nói sớm? Tôi mà biết được, chắc chắn sẽ không làm đâu.”

Hàn Phong vỗ lưng Lâm Phàm nói: “Không sao rồi, không sao rồi. Chuyện này đằng nào chẳng phải có người đi làm. Cậu nói xem, tôi đã biết là bên dưới có thể có rất nhiều thi thể, tội gì phải đích thân cầm dao xung trận chứ? Vả lại, tôi thấy cậu thân hình trắng kiện, tướng mạo không phải tầm thường, đoán rằng cậu sẽ chịu đựng được, nên mới...”

Lúc này, Long Giai và Hướng Thiên Tề đi tới, thấy bộ dạng của Lâm Phàm, vội vàng hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Hàn Phong, đột nhiên nói: “Bên kia kia, có manh mối quan trọng, chỉ là cảnh tượng hơi đáng sợ.”

Long Giai nói: “Có manh mối quan trọng gì, tôi đi xem xem.”

Hàn Phong vòng tay ôm lấy eo Long Giai, gấp gấp nói: “Đừng đi, cậu ta, cậu ta... có ý đồ xấu đấy!”

Long Giai giờ tay lên, rồi lại hạ xuống, từ sau khi bị mai phục ở công ty xây dựng Khải Nguyên, cô rất ít phản kháng trước những hành động kiểu này của Hàn Phong. Cô gỡ tay Hàn Phong ra, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Hàn Phong gãi đầu: “Ừm, là rất nhiều xác chết.” Anh ta lặp lại những lời giải thích lúc này, Hạ Mạt còn bổ sung thêm: “Ít nhất phải hơn trăm cái xác, chất đống một chỗ.”

Long Giai nghe xong cũng thấy lạnh toát từ đầu xuống chân, càng khỏi nói đến chuyện đi xem nữa. Hàn Phong liếc nhìn Hướng Thiên Tề, chột hỏi: “Có sợ người chết không?”

Hướng Thiên Tề giật giật khóe mắt: “Vẫn, vẫn nên để người chuyên nghiệp đến giải quyết thì hơn.”

Hàn Phong thở dài: “Xem ra chỉ còn cách đó thôi, chôn đồng thi thể ấy lại đi, đã đến nước này, không thể nhận dạng được nữa đâu.”

Lãnh Kính Hàn phân công: “Thu dọn tàn cuộc đi, lập tức thẩm vấn ba tên nghi phạm kia. À, đấy, trong thành phố thế nào rồi?”

Hướng Thiên Tề đáp: “Giờ về cơ bản đã nắm được hướng suy nghĩ của chúng, chúng ta hầu như lần nào cũng sẵn sàng trước một bước, tình thế đã bắt đầu đảo ngược rồi, bằng không toi chẳng thể nào đến đây giúp mọi người.”

Hàn Phong lắc đầu: “Đừng vội thẩm vấn, chúng ta còn phải đến nhà xưởng tiếp theo nữa.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Ồ đâu?”

Hàn Phong ngược nhìn trời, thấy vầng thái dương đã khuất núi, anh ta nói: “Công ty trách nhiệm hữu hạn gia công cơ khí Hưng Thịnh, giờ gọi là nhà máy gia công cơ khí Kim Hâm.”

Khi đônà người chạy thẳng đến nhà máy gia công cơ khí Kim Hâm, cửa nhà máy đã đóng chặt. Phá cửa xông vào, chỉ thấy khắp nơi bừa bãi, máy móc nằm la liệt dưới đất nhưng không có một bóng người, Hàn Phong hần học nói: “Chậm một bước đã chạy hết rồi à?”

Hàn Phong ngoảnh đầu, thấy Lãnh Kính Hàn, Lâm Phàm, Lưu Định Cường, Hạ Mạt, Long Giai đều thở hổn hển, anh ta biết, kẻ tiết lộ tin tức chỉ ở trong mấy người này, nhưng rốt cuộc là ai đây?

Cả bọn về đến trụ sở phòng cảnh sát hình sự thì trời đã tối, mệt mỏi cả ngày, các đội viên đều sức cùng lực kiệt, chỉ mình Hàn Phong dường như vẫn còn rất hăng hái.

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Ba tên nghi phạm ấy, đều giao cho đội đặc cảnh hả?”

Lâm Phàm gật đầu: “Vâng”

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm: “Lâu như vậy rồi, chẳng lẽ vẫn chưa thẩm vấn được manh mối gì? Đây, Hàn Phong, cậu nói xem, sao nhà máy cơ khí Kim Hâm lại vườn không nhà trống thế?”

“Đơn giản thế còn gì, lúc Đinh Nhất Tiểu bỏ trốn đã báo cho bên nhà máy Kim Hâm chuyển đi một số linh kiện phụ tùng đã sản xuất xong. Đinh Nhất Tiểu tưởng chúng ta sẽ ứng phó với cục diện hỗn loạn trong thành phố trước, nên hoàn toàn không tính đến khả năng chúng ta đột nhiên tấn công căn cứ cửa hân, hân vẫn đang ở trong căn cứ chậm rãi đếm tiền, phân tán vũ khí và cất đặt người, vì vậy lúc chúng ta đến đó, hân chưa kịp nhét hết tiền vào túi đã phải học tốc chạy trốn.”

“Hân chạy đi đâu được nhỉ?”

“Nếu Đinh Nhất Tiểu bỏ trốn, thì chỉ có đường thủy thôi.”

“Tại sao?”

“Hân mang theo một lượng lớn tiền mặt, đi đường bộ phải lái xe, làm vậy cực kỳ mạo hiểm, đầu tiên phải qua cửa biên phòng, sau đó, dù may mắn thoát được, thì vẫn phải đề phòng bọn cướp đen ăn đen. Và lại, ở các quốc gia chung biên giới với Trung Quốc, có nơi nào không biết đồng nhân dân tệ? Anh mang theo nhiều tiền thế, người đi đường không cướp anh thì chính phủ địa phương cũng phải tạm giữ chứ? Nếu hân đi đường biển thì khác rồi, thứ nhất, đường bờ biển dài hơn đường biên giới đi bộ nhiều, chỉ cần qua được tàu tuần tra biển ra đến vùng biển quốc tế thì hân có thể kê cao gối ngủ, sau đó lên bờ biển duyên hải nước nào đấy, hoặc bảo luôn cấp trên của hân cho tàu ra đón. Đinh Nhất Tiểu là người thông minh, hai tuyến đường này lợi hại thế nào, hân đương nhiên hiểu rõ.”

“Vậy thì phải báo cho bên biên phòng biển chú ý cao độ mới được, hơn nữa, chúng ta cũng phải chú ý cao độ, vụ án đã đi đến giai đoạn mấu chốt, tất cả mọi người đều phải ở phòng cảnh sát hình sự 24/24 chờ lệnh, chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.”

Hàn Phong giờ hai tay lên ôm đầu, ngồi trên sofa biếng nhác vờn vai, thoải mái nói: “Đêm nay, có lẽ là một đêm không ngủ đây.”

Lãnh Kính Hàn phân công: “Lâm Phàm, cậu liên hệ với Hướng Thiên Tề, hỏi xem tình hình thẩm vấn của họ thế nào rồi. Hạ Mạt và Lưu Định Cường, hai người phụ trách thông báo với các tàu tuần tra ra biển, nâng cấp độ cảnh báo lên mức màu cam, mỗi vị thuyền trưởng trực ban ngày hôm nay đều phải tập trung toàn bộ tinh thần. Long Giai, mở bản đồ GPRS cửa Hải Giác trên máy tính ra, phân tích từng tuyến đường mà Đinh Nhất Tiểu có thể bỏ trốn. Hàn Phong, Hàn... cậu có thể không ngủ được không hả?”

Hàn Phong mở mắt ra hỏi: “Hả? Có làm không vậy, theo các người chạy hết chỗ này chỗ nọ, chẳng có gì ngon mà ăn, lại còn bắt tôi không được ngủ nữa, ông anh tưởng tôi là người bằng thép chắc? Còn nữa, anh cũng thông cảm cho nhân viên của anh đi, có được không hả? Nhìn bọn họ kia kia, mắt người nào người nấy đều như gấu trúc cả rồi, giờ không nghỉ ngơi đi, nhờ 12 giờ đêm có chuyện gì, bọn họ cầm súng lại chĩa là nga lơ ngo à?”

Lãnh Kính Hàn ngán người, quả nhiên các thành viên trong đội đều có vẻ mặt mệt mỏi cực độ, ai nấy đều làm việc không nghỉ đã ba bốn ngày nay rồi. Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Vậy đi, sau khi liên hệ xong xuôi, mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, cuộc đấu súng chiều nay chỉ là mở đầu thôi, đêm nay có thể còn phải đánh trận lớn đó.”

Hàn Phong giờ ngón tay cái lên với Lãnh Kính Hàn, rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ khi.

Lãnh Kính Hàn liên hệ với sở công an, Quách Tiểu Xuyên nói: “Ký lạ lắm nhé, đến chiều thì các vụ án đột nhiên giảm bớt, cứ như những kẻ gây án đều rút chạy hết ấy. Lão Lãnh, nhưng tôi lại có dự cảm chẳng lành, chắc. Đám người này, phân tán ra thì chỉ gây những vụ án bình thường kiểu giết người, bắt cóc, nhưng nếu tập trung lại, tức là muốn chơi cứng với chúng ta một trận đây, mà bộ đội đi cả ngày lẫn đêm thì cũng phải sáng mai mới đến nơi được.”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Tôi biết rồi, bất luận thế nào, chúng ta cũng phải ngăn hành vi này của chúng, kể cả không có quân đội chúng ta vẫn đánh bại được chúng thôi. Tôi hi vọng tất cả nhân viên cảnh sát đều đã sẵn sàng chờ lệnh. Ở ngay trước mắt chúng ta mà chúng vẫn tập hợp được một tập đoàn phạm tội lớn như thế, tôi với anh thật là thất trách đó.”

Quách Tiểu Xuyên nói: “Để sau nói đi, phải rồi, tôi nghe Lôi Đình Đình kể chuyện các anh phân tích được kế hoạch hành động của chúng, gã lưu manh ấy rốt cuộc lai lịch thế nào? Cậu ta còn hiểu được bọn tội phạm hơn cả chúng ta nữa, khả năng suy luận của cậu ta học được từ đâu thế?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chuyện này, để tôi nói chuyện với anh sau, Hàn Phong cậu ta lúc nào cũng có những suy nghĩ kỳ quặc.”

Lâm Phàm báo cáo: “Ba tên kia rất kín miệng, không chịu hé răng. Đẳng lễ chúng ta phải nghĩ ra từ đầu, bọn chúng cũng giống như Hồng A Căn thôi.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Tôi biết rồi, cậu nghỉ ngơi một lát đi, lúc nữa mới đến thời điểm hành động. Hạ Mạt, các cậu thế nào rồi. . .”

9 giờ tối, Lng Giai đang sôi nước lạnh trong phòng tắm của phòng cảnh sát hình sự, đã ba ngày nay cô không tắm rửa, khắp người đều ngứa ngáy khó chịu, hôm nay nếu không có Hàn Phong, không khéo giờ này cũng chẳng có cơ hội mà tắm rửa. Nghĩ đến Hàn Phong, Long Giai bất giác đỏ mặt, cái tên đó thật là...!

Đột nhiên, cô thấy bên ngoài cửa kính hiện ra một cái bóng, Long Giai giật nảy mình, nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, giận dữ quát lên: “Hàn. . . Phong!”

“Ồ!” Bên ngoài vang lên tiếng kêu kinh ngạc, như đang hỏi: “Sao cô biết thế?”

Long Giai quấn khăn tắm, hé cửa ra một chút. Quả nhiên, Hàn Phong đang đứng bên ngoài, khoác một chiếc áo choàng tắm, mình trần, chỉ mặc độc chiếc quần đùi, miệng ngậm que tắm, trên tay có hai viên bi sắt, thấy Long Giai mở cửa thò đầu ra, anh ta cười hi hi vẫy tay nói: “Hi!”

Long Giai tức tối: “Hi cái đầu anh ấy, anh muốn ăn đòn đấy hả? Tưởng ăn mặc như vậy là thành Châu Tinh Trì chắc.”

Hàn Phong mặt dày mày dạn hỏi: “Sao cô biết là tôi?”

Long Giai bực bội nói: “Ngoài anh ra, ở đây còn ai làm cái chuyện này? Không cần nghĩ cũng biết là anh rồi.” Đồng thời, Long Giai cũng không khỏi rùng mình, Hàn Phong làm thế mà cô không cách nào giận anh ta được, cô biết, đây không phải là điềm lành, nhưng tại sao lại như vậy chứ? Tại sao trong lòng mình luacs nào cũng nghĩ đến Hàn Phong? Tại sao anh ta lại trở thành người đặc biệt như vậy?

Hàn Phong nghiêm giọng nói: “Đừng bao giờ coi tôi là hạng người đó nhé, tôi đến tìm cô bàn chuyện nghiêm chỉnh đây.”

Long Giai trầm nhu: “Ai mà chẳng nhìn ra anh là cái loại người gì, còn phải nghĩ nữa chắc/ Bàn chuyện nghiêm chỉnh cũng đâu phải mò đến tận đây. Thật là vô liêm sỉ hết cỡ, không ngờ trên đời này lại còn có kẻ da mặt dày đến thế.” Cô lạnh lùng nói: “Tranh thủ lúc tôi còn chưa định sử dụng vũ lực, anh nên biến đi thì hơn.”

Nào ngờ, Hàn Phong còn dấn lên một bước: “Chuyện này quan trọng lắm, đối với tôi, đối với cô, đều rất là quan trọng.”

Long Giai đã giờ nắm đấm lên, nhưng trong lòng lại hết sức hoảng loạn: “Nếu anh ta bước thêm bước nữa, mình nên làm gì đây?” Nghĩ đi nghĩ lại mãi vẫn chưa quyết được, cô đành miễn cưỡng hỏi: “Chuyện gì?”

Hàn Phong nhìn thẳng vào Long Giai, mặt không đổi sắc. Chỉ thấy Long Giai tay trái đang túm chặt khăn tắm, tay phải nắm lại giờ trước ngực, làn da trắng nõn nà như tuyết, mái tóc đen tuyền buông xuống trước ngực như dòng thác, những giọt nước không ngừng rơi xuống, chẳng khác nào những viên ngọc đứt khỏi chuỗi hạt. Đặc biệt là đôi mắt ấy, Hàn Phong có cảm giác, trong mắt Long Giai, rõ ràng có vẻ tán thành mình.

Hàn Phong thấy có vẻ chớp được thời cơ, lại dấn thêm một bước, đứng sát trước mặt Long Giai, ngấm ngấm giây lát rồi nói: “Chuyện này thoát đầu có lẽ cô sẽ rất đau khổ, nhưng cô nhất định phải cố chịu đựng, tôi đảm bảo, một khi thành công sẽ rất sung sướng. Chúng ta đều rất sung sướng, ngay bây giờ chúng ta có thể...”

Long Giai rốt cuộc cũng không thể chịu đựng thêm nữa, bèn vùng nắm đấm lên. Nhưng lần này, không hiểu sao, cổ tay cô đã bị Hàn Phong bắt lấy, cả người Long Giai đột nhiên run bắn.

Hàn Phong nhẹ nhàng ôm lấy cô, hỏi: “Cô... không sao chứ? Chẳng lẽ lạnh lắm à?”

Long Giai dựa vào ngực Hàn Phong, nghe tiếng tim anh ta đập, chỉ thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi, rõ ràng cô muốn tát cho Hàn Phong một cái, nhưng lại không sao vận sức nổi, tâm trí không ngừng tự hỏi: “Tạo sao lại thế này? Tại sao lại thế này? Tại sao lại thế này?”

Hàn Phong nhìn bộ dáng lúng túng của Long Giai thấy đáng yêu hết sức, liền không chút nào do dự cúi đầu hôn cô. Long Giai vùng vẫy, nhưng sức lực tựa hồ đã bị hút sạch, phản kháng thế nào cũng vô ích. Cảm nhận được tiếp xúc thân mật giữa hai cơ thể, tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết, mặt nóng bừng lên như lửa đốt, ý thức đã tan rã hoàn toàn trước nụ hôn nồng nàn của Hàn Phong. Không biết bao lâu sau, Long Giai mới thoát ra khỏi trạng thái ý thức trống rỗng ấy, từ từ nghĩ: “Thế này cũng được, dựa dẫm vào anh ta, trở thành một phần của anh ta, mình chưa từng tưởng tượng ra cảm giác ấy.

Không! Gã này chẳng phải loại người tử tế gì, hẳn là một tay ăn chơi đi đâu cũng vung vãi tình cảm khắp nơi...” Nghĩ đến đây, Long Giai giằng mạnh một cái, vung ra khỏi vòng tay Hàn Phong.

Hàn Phong cũng ngẩn người, đưa tay chạm khẽ lên môi như thể không dám tin vừa nãy đôi môi mình đã thật sự chạm vào làn da của Long Giai, nhưng nơi miệng rõ ràng vẫn còn mùi hương vương vất, lần này, cả anh ta cũng đỏ mặt. Cũng may, Long Giai chỉ lo sửa lại đầu tóc, lòng rồi như tờ vò, mặt đỏ tía tai, nào còn dám nhìn thẳng vào anh ta nữa.

Hàn Phong đáp ứng: “Chuyện kia...”

“Đừng nói nữa!” Long Giai nhảy cảm khẽ kêu lên. “Đừng nói chuyện ấy nữa. Anh... anh đi đi, đừng để người khác trông thấy thì không hay đâu.”

Hàn Phong ngẫm nghĩ, rồi lùi lại một bước, đóng cửa kính lại, đứng bên ngoài nói: “Chuyện kia, tôi phải nói xong mới đi được.”

Hàn Phong quay về phòng mình, nằm ngửa trên giường trầm nghĩ: “Vừa nãy mình đã hôn Long Giai thật sao? Có phải là hôn cô ấy rồi không nhỉ? Sao cứ như mơ thế? Cảm giác ấy, rốt cuộc là thực, hay là mơ?”

Hàn Phong trần trọc nghĩ ngợi hồi lâu, Lãnh Kính Hàn chợt đẩy cửa bước vào hỏi: “Ngủ rồi à?”

Hàn Phong ngồi dậy: “Sao? Có tin của Đinh Nhất Tiểu rồi à?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Coi như là có, bên chỗ lão Quách có vụ án mạng mới, bảo chúng ta nhất định phải đến xem, tôi, cậu với Lưu Đình Cường nữa.”

Hàn Phong nghĩ ngợi một thoáng, đoạn nói: “Đi, đi xem thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Án Mạng Không Liên Quan

Ba người lái xe đến đường Lâm An, nơi này đã ra gần đến ngoại ô, bên trái con đường là nhà cao tầng, còn bên phải là một dãy nhà bằng thấp, hầu hết nhà cửa đều dán biển báo dỡ bỏ, xem ra là một khu sắp sửa phá dỡ để xây mới. Quách Tiểu Xuyên chỉ ông già đứng bên cách, nói: “Đây là người báo án, ông Mạc, lúc bây giờ tối, ông ấy đang đi dạo thì phát hiện hai người khả nghi, trời thì nóng bức mà lại nửa vô tình nửa cố ý che mặt, đội mũ lưỡi trai sụp xuống rất thấp.”

Quách Tiểu Xuyên chìa ra một bức phác họa, bên trên vẽ hai người cao xấp xỉ nhau, đều đội kiểu mũ thời thượng bây giờ, nói chính xác thì là mũ đánh golf và kính râm, không nhìn rõ gương mặt. Người bên phải xách một cái va li da to, người bên trái trông cường tráng hơn, lại còn đeo khẩu trang. Quách Tiểu Xuyên nói tiếp: “Ông Mạc đã cung cấp một manh mối rất quan trọng, hai người này lái một chiếc xe dài đến đây, theo ông thấy thì đó là xe Mercedes.”

“Ồ” Hàn Phong lại cảm bức phác họa lên xem một lượt. Quách Tiểu Xuyên nói: “Dựa vào chi tiết này, lại nhìn hình thể và đặc điểm tướng mạo của người bên trái, hẳn có thể chính là Đinh Nhất Tiểu.” Hàn Phong đưa bức tranh cho Lãnh Kính Hàn: “Ra hiện trường xem xem.”

Quách Tiểu Xuyên vừa đi vừa nói: “Tầm 7 giờ, bọn chúng đi vào khu nhà mái bằng bên này, sau đó cứ bật đèn suốt, ông Mạc sống ở tầng 3 đơn nguyên 5 bên cạnh kia.” Hàn Phong ngẩng đầu nhìn tầng 3 tòa nhà bên tay phải, hiện trường vụ án là bên trong ngôi nhà mái bằng bên tay trái.

Quách Tiểu Xuyên kể tiếp: “Khoảng 11 giờ, ông Mạc nghe thấy tiếng kêu, mới đầu ông cũng không để ý, nhưng khi chuẩn bị đóng cửa sổ đi ngủ, gió thổi tung rèm cửa bên này lên, ông Mạc trông thấy xác chết bèn lập tức báo cảnh sát, lúc đó là 11h15; lúc chúng tôi lên đây, là 11 giờ rưỡi.” Nói đoạn, ông ta đẩy cửa ngôi nhà hiện trường án mạng ra: “Các anh vào đi, tôi và sếp Lãnh ở bên ngoài đợi.”

Trong nhà quét dọn rất sạch sẽ, trên sàn xi măng có cả dấu chổi, ngoài cái xác ra, cơ hồ không còn gì khác. Một nam một nữ đang kiểm tra thi thể, người nữ chính là cô pháp y thực tập Lôi Đình Đình, còn người đàn ông thì Hàn Phong không quen biết, nhưng anh ta đã ngẩng đầu lên, chào hỏi Lưu Đình Cường: “Chào, giáo sư, thầy cũng đích thân đến à?”

Hàn Phong vẫy tay chào: “Hi, Đình Đình, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Lưu Đình Cường hỏi: “Tiểu Ba, có phát hiện gì không?”

Lôi Đình Đình đỏ mặt giới thiệu: “Đây, đây là thầy giáo tôi, Chu Tiểu Ba.”

Anh chàng Chu Tiểu Ba đó trông bề ngoài chưa đến ba mươi, đeo kính, vóc người khá gầy gò, sắc mặt hơi vàng vọt, để một chòm râu nhỏ, anh ta nhìn Lưu Đình Cường, nói: “Phân đoán sơ bộ, đây là hiện trường đầu tiên của vụ án, nhưng hung thủ đã quét dọn căn phòng, đồng thời hủy hoại gương mặt nạn nhân, có lẽ là dùng axit. Vết thương chí mạng là nhát dao đâm vào lưng, nhìn miệng vết thương, hung khí có lẽ là một dạng dao găm, tư thế của người

chết cũng khá kỳ lạ. Dựa trên mức độ cương cứng của thi thể, thời gian tử vong là vào khoảng ba tiếng trước.”

“Ba tiếng trước?” Hàn Phong đã đến bên cạnh cái xác, đưa mắt nhìn ngó, đoạn chau mày: “Nhưng ông Mạc nghe thấy tiếng kêu thảm lúc 11 giờ cơ mà?”

Lưu Định Cường nói: “Chắc nữa chúng tôi còn phải kiểm tra lại, ở đây có hai người là đủ rồi.”

“Vâng.” Lôi Đình Đình biết anh ta đang nói mình, bèn lùi thui đứng lên đi ra cửa, Hàn Phong cười khi khi đặt tay lên vai cô, nói: “Đi nào, chúng ta ra ngoài nói chuyện, đợi bọn họ kiểm tra.”

Lưu Định Cường thắc mắc: “Cậu, cậu cũng đi luôn hả?”

Hàn Phong cười cười: “Hiện trường này có gì để xem đâu, mặc dù hung thủ đã xối rửa mặt sàn, di chuyển đồ đạc trong phòng, nhưng nơi này đã lâu không có ai ở, có rất nhiều dấu vết rõ ràng mà.” Anh ta chỉ vào Chu Tiểu Ba nói: “Sở dĩ tư thế của cái xác như vậy là vì chỗ anh đang đứng vốn có một cái bàn, hoặc là thứ gì đấy giống như cái bàn, tương đối nặng, có bốn chân, tư thế đầu tiên của người chết là ngã vật trên cái bàn đó, phía sau lưng anh ta là một tủ kệ thấp, sát cửa sổ là sofa, bên cạnh sofa là sọt đựng giấy vụn, bên phải có một máy lọc nước, cách bàn có một vật nặng được chống lên, chắc là cái va li da mà bọn chúng mang vào.” Hàn Phong ngừng đầu: “Còn nữa, bóng đèn trong nhà đã bị thay, và lời khẳng định nạn nhân đã chết được ba tiếng của anh thật đáng ngờ.”

Hàn Phong dời khỏi hiện trường, Chu Tiểu Ba vẫn còn ngăn người ra đó, anh ta loay hoay trong căn nhà này gần nửa tiếng đồng hồ, trong khi Hàn Phong từ lúc đi vào đến lúc đi ra mới chưa đầy hai phút. Tiểu Ba đưa mắt nhìn sang giáo sư từng dạy mình, chỉ thấy Lưu Định Cường cũng đang lau mồ hôi, không khỏi thầm kinh hãi, tự nhủ: “Đây rốt cuộc là ai thế? Có phải là hung thủ không vậy?”

Hàn Phong đứng ngoài cửa nói với Lưu Định Cường: “Anh kiểm tra xong hãy gọi tôi, nếu có chỗ nào không thể khẳng định thì chờ có làm bừa đấy.” Dứt lời, anh ta lại nhìn Lôi Đình Đình: “Đi thôi, chúng mình đi làm việc chính.”

Lưu Định Cường gật đầu, lấy vải tắm còn lau sạch tay, bắt đầu đeo găng vào. Chu Tiểu Ba càng thêm kinh ngạc, thầm nhủ: “Người này rốt cuộc là ai vậy? Là thầy giáo của giáo sư ư? Nhưng mà, trông anh ta còn trẻ hơn mình, à không, còn trẻ hơn cả Lôi Đình Đình cơ mà nhỉ!”

Từ lần ngoài cổng nhà máy Hưng Thịnh, Lôi Đình Đình đã biết gã họ Hàn này không phải người bình thường, nhưng vẫn hết sức kinh ngạc, cô vừa đi vừa thắc mắc: “Sao anh biết được vị trí đồ đạc trong nhà thế?”

Hàn Phong đáp: “Thực ra rất đơn giản, trên tường chỗ kê ghế sofa có vết sọc len, cái bàn nặng để lại trên sàn nhà dấu vết của bốn chân, thậm chí còn làm rạn cả nền xi măng, vậy nên nó không thể nhẹ được, chỗ để sọt rác có giấy vụn vãi trên sàn, lúc hung thủ đi chỉ quét vội quét vàng, không kịp dọn sạch hoàn toàn, tủ kệ thấp, máy lọc nước đều để lại đường mức trên tường, những dấu vết này đều rất rõ ràng, vì vậy chỉ cần liếc nhìn, là biết ngay. Mấu chốt không phải ở chỗ cô có nhìn thấy hay không, mà là cô có nghĩ đến hay không. Thực ra, điều tra hiện trường cũng giống như khảo cổ học vậy, nếu cô nghĩ đến thứ đó thì sẽ có thứ đó, nếu cô không nghĩ ra, thì sẽ không thể phát hiện được.”

Lôi Đình Đình hỏi: “Sao lại nói thế?”

Hàn Phong giải thích: “Ví dụ như cái đèn treo trên trần nhà ấy nhé, hiện tại ánh đèn mờ nhạt, mà cửa sổ lại có rèm, ông già kia ở tầng ba cửa tòa nhà đối diện, không nhìn kỹ thì không thể thấy được ánh đèn, và lại lúc 7 giờ trời vẫn còn sáng, mà kể cả tối, xung quanh toàn là ánh đèn thì cũng rất khó phát hiện trong nhà này có bật đèn, nhưng ông ấy lại nói, từ lúc hai người thân bí kia đi vào, họ cứ bật đèn suốt, vậy xét trên tình hình thực tế, lúc đó đèn trong nhà này phải sáng hơn bây giờ nhiều. Một khi cô nghĩ đến điểm này thì sẽ để ý xem bóng đèn, rồi sẽ phát hiện sợi dây treo bóng đèn đã được lau chùi, cũng có nghĩa là, lúc này có người dùng tay giữ dây điện, giữ dây điện để làm gì chứ nhỉ?” Hàn Phong cười hi hi, dùng tay làm động tác: “Thay bóng đèn.”

Lôi Đình Đình hơi thất vọng: “Đơn giản thế thôi à? Thế bây giờ chúng ta làm gì đây?”

Hàn Phong bóp má Lôi Đình Đình, nói: “Đừng coi thường suy luận kiểu này, sau khi nhà ảo thuật tiết lộ bí mật cô nhất định sẽ nói đơn giản thế thôi à, tôi cũng thế, nhưng nếu người ta không nói cho cô, cả đời này cô cũng không nghĩ ra được đâu. Bây giờ, chúng ta đi xung quanh ngôi nhà, xem có phát hiện gì không.”

Lôi Đình Đình dẫu môi, gạt tay Hàn Phong ra: “Đừng coi người ta như trẻ con mãi thế chứ.”

“Co mới chỉ là thực tập sinh thôi mà, nếu giờ đã kiêu ngạo, sau này khó tiến bộ lắm đấy.”

“Thế anh học ở đâu ra vậy? Tại sao lại biết những chuyện này?”

Hàn Phong xoa đầu Lôi Đình Đình, thoáng trầm tư, đáp: “Tôi ấy à, trời sinh ra thế.” Dứt lời, lại nhe nhón bảo: “Hâm mộ không?”

Lôi Đình Đình bật cười khúc khích: “Thối mồm, anh ấy à, gặp cô nào cũng như vậy cả ư?”

“Gi cơ?” Hàn Phong ngăn người.

Lôi Đình Đình mồm mê tà áo: “Anh ấy à, nói tóm lại là chẳng giống người tử tế gì cả.”

“Hừm!” Hàn Phong ngừng đầu nói: “Tôi mà không giống người tử tế! Cô còn chưa bao giờ đến nhà tôi mà. Chà, cái gì thế này?” Anh ta đột nhiên phát

hiện, ở góc tường có một đồng tro tàn.

Lôi Đình Đình hỏi: “Nhà anh làm sao chứ?” Nhưng Hàn Phong đã quỳ thụp xuống, chăm chú xem xét đồng tro.

Lôi Đình Đình ngồi xổm bên cạnh, hỏi: “Là của hung thủ để lại à?”

Hàn Phong đáp: “Vẫn chưa thể khẳng định, lấy dụng cụ lại đây.” Lôi Đình Đình lập tức chạy đi lấy đồ.

Hàn Phong đoé gang tay, cảm nhịp cẩn thận bới bới đồng tro tàn. Lôi Đình Đình hỏi: “Đồng tro anyf thì có gì đặc biệt?”

Hàn Phong nói: “Tro này cũng có kiến thức của tro, như đồng này, ít nhất có bốn loại vật chất tổ hợp mà thành, có tro của sợi hóa học, có tro của đồ nhựa, có tro của giấy, và tro của bông vải nữa. Tro của các chất liệu khác nhau, dù cô không thể dùng mắt thường quan sát được thì cũng có thể áp dụng phương pháp hóa nghiệm trong phòng thí nghiệm để phân tích ra. Đặc biệt là thứ tro than vẫn còn chưa cháy hết hoàn toàn này.” Anh ta gấp lên một miếng nhựa tương đối lớn đã cháy đen, ngửi ngửi, rồi cho vào túi đựng vật chứng, bảo Lôi Đình Đình: “Trước khi bị đốt, đồng này còn được rưới thêm hóa chất nữa, là vật chất dễ cháy như cồn chẳng hạn.”

Hàn Phong thu thập bằng chứng xong, đứng dậy xoay tay nói: “Được rồi, xung quanh hiện trường chẳng có phát hiện gì mới cả, giờ chúng ta đi hỏi nhân chứng thôi.”

Lôi Đình Đình sức nhớ ra gì đó: “Lần trước anh nói thời gian tử vong của bác Cát nằm trong khoảng mười bốn tiếng đồng hồ, về sau thầy tôi tham gia giải phẫu, nói với tôi xác chết kiểu ấy, không giải phẫu thì không thể có đáp án chuẩn xác như thế, sao anh biết được vậy, có thể nói cho tôi biết không?”

Hàn Phong nhớ lại ông bác họ Cát, không ngờ cũng thấy bồi hồi, tất hẩn nụ cười: “Có một số việc, mấu chốt nằm ở chỗ thu thập thông tin, cô có càng nhiều thông tin thì càng có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác, tôi nói nguyên nhân cho cô biết xong, cô lại nói hóa ra đơn giản thế.”

Lôi Đình Đình chớp chớp đôi mắt to tròn: “Không đâu, anh nói đi, tôi đã nghĩ hết mọi khả năng rồi àm vẫn chẳng biết làm sao anh biết được cả.”

Hàn Phong mỉm cười: “Sáng hôm đó, lúc đi điều tra bọn tôi đã đến nhà máy ấy, bọn tôi vẫn còn ở cùng bác Cát ấy mà.”

Lôi Đình Đình nói: “Ồ, hóa ra...” Cô đột nhiên bịt miệng lại không nói nổi nữa.

Hàn Phong tiếp lời: “Đơn giản thế! Biết ngay cô sẽ nói thế mà.”

Lôi Đình Đình ấp úng: “Tôi không muốn, tôi không muốn đi theo thầy Tiểu Ba nữa.”

Hàn Phong ngoảnh đầu lại: “Hả, tại sao thế?”

Lôi Đình Đình nói: “Tôi muốn đi theo anh.” Cô chớp chớp mắt: “Anh chịu nói nhiều hơn thầy Tiểu Ba, và lại cũng giải thích cặn kẽ hơn, tôi muốn được học nhiều hơn.”

Hàn Phong thùng thảng đáp: “Giờ vụ án tôi điều tra sắp kết thúc rồi, đi theo tôi, com cô cũng chẳng có mà ăn đâu.”

Lôi Đình Đình thắc mắc: “Vụ này kết thúc thì còn vụ án tiếp theo mà, phòng cảnh sát hình sự bọn anh năm nào chẳng phải tiếp nhiều vụ án lớn?”

Hàn Phong cười cười: “Tôi có phải người của phòng cảnh sát hình sự đâu, lần này bọn họ mời tôi giúp thôi, bằng không, ai mà đi điều tra vụ án phức tạp thế này chứ.”

Lôi Đình Đình ngẩn người: “Anh, anh không phải là người của phòng cảnh sát hình sự à? Thế anh làm gì vậy?”

Vấn đề này không dễ trả lời, Hàn Phong nghĩ ngợi rất lung, cứ gãi đầu mãi, cuối cùng nói: “Thực ra, tôi chẳng làm gì cả, hàng ngày chỉ ăn và ngủ. Và lại, cũng chẳng muốn làm gì cả, làm gì cũng vô nghĩa.”

Lôi Đình Đình kêu lên: “Gạt người ta chắc? Anh còn trẻ như vậy mà làm gì cũng vô nghĩa á? Không muốn nói cho tôi biết thì thôi, tôi biết mà, trong lòng anh chỉ có chị Long Giai thôi, anh chỉ coi tôi như đứa em gái không hiểu chuyện thôi chứ gì, hừ...”

Hàn Phong chợt thấy lòng bồi hồi, thầm nhủ: “Lẽ nào trong lòng mình đã có Long Giai thật? Không thể nào, trong lòng mình sao lại có bóng dáng một người bình thường được? Chỉ là chơi cho vui thôi mà?” Nhưng mà, bóng hình Long Giai hiện lên rõ rệt, đã chiếm cứ dòng suy nghĩ của anh ta, Hàn Phong chau mày lại.

Lôi Đình Đình nói: “Bị tôi nói trúng rồi phải không? Hừ...”

Hàn Phong chẳng buồn để ý: “Phi.” Anh ta xoay vai Lôi Đình Đình lại, mặt lộ vẻ thành khẩn, nghiêm túc nói: “Đình Đình, làm người yêu tôi nhé.”

Lôi Đình Đình trừng mắt lên nhìn Hàn Phong, rít qua kẽ răng: “Anh không sợ chị Long Giai xé miệng của anh ra à?”

Hàn Phong ngược mắt lên nhìn trời nói: “Long Giai á, tôi đã bao giờ sợ cô ta đâu?”

Lôi Đình Đình chợt biến sắc mặt, mừng rỡ reo lên: “Chị Long Giai, chị cũng đến à?”

Hàn Phong lập tức rụt cổ lại, rồi ngoảnh ra sau quan sát, thấy sau lưng không có người nào mới quay đầu thì thấy Lôi Đình Đình cười giảo hoạt: “Thấy chưa, sợ rồi còn gì.”

Hàn Phong biện bạch: “Cô ta toàn cốc đầu tôi thôi, tooi không sợ cô ta, mà là sợ đau.”

Lôi Đình Đình cười khanh khách, bỏ chạy ra xa, Hàn Phong lẩm bẩm: “Con gái bây giờ lăm trò thật đấy.”

Hàn Phong dẫn theo Lôi Đình Đình tới chỗ Lãnh Kính Hàn. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao lại ra đây rồi? Có phát hiện gì không?”

Hàn Phong nói: “Anh béo đang ở trong đây kiểm tra, một lúc nữa chúng ta vào đó, giờ tôi có mấy câu muốn hỏi ông Mạc.”

Quách Tiểu Xuyên gật đầu: “Đi hỏi đi.” Nói đoạn, ông ta hạ giọng dặn Hàn Phong: “Nhưng tôi cảnh cáo cậu, không được có ý đồ với nhân viên của tôi đâu đấy, cậu làm việc chẳng nghiêm chỉnh gì cả.”

Hàn Phong cười ha hả, dắt Lôi Đình Đình đi tìm ông bác họ Mạc kia. Quách Tiểu Xuyên nhìn theo, không ngừng lắc đầu, bảo Lãnh Kính Hàn: “Anh kiểm đầu ra cái tên này thế, anh không biết đấy thôi, hần đến nhà chị họ tôi, cứ như là Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung ấy.”

Lãnh Kính Hàn cười nói: “Thực ra, tôi cũng chẳng hiểu cậu ta nhiều hơn anh đâu, tóm lại, chỉ cần biết có những lúc anh không thể nào ngờ được việc cậu ta làm là được rồi.”

Hàn Phong xem qua biên bản viên cnahr sát phụ trách ghi chép đưa cho rồi hỏi: “Ông Mạc, bọn họ từ lúc vào nhà cứ bật đèn liên tục ả?”

Ông Mạc đáp: “Đúng vậy, lúc tôi ra ngoài bọn họ đã vào trong nhà bật đèn lên rồi, sau đấy, khoảng 8 giờ tôi quay về, đèn vẫn bật suốt.”

Hàn Phong lại hỏi: “Sao ông chắc chắn là tiếng kêu thảm ag lúc 11 giờ? Còn lúc ông thấy xác chết là 11 giờ 15?”

Ông Mạc đáp: “Ngày nào tôi cũng xem chương trình tin tức trên kênh 3 đài trung ương, bắt đầu vào 11 giờ, lúc đó tôi nghe thấy tiếng kêu, âm thanh cũng không lớn lắm nên tôi không để ý. Sau đó, hết chương trình tin tức, tôi chuẩn bị đóng cửa sổ đi ngủ thì vừa hay trông thấy một người nằm trong căn nhà kia, chương trình tin tức dài mười lăm phút, thế thì chắc chắn là khoảng 11 giờ 15 rồi.”

Hàn Phong hỏi tiếp: “Ông có nghe thấy tiếng động cơ ô tô hay âm thanh nào khác không ả?”

Ông Mạc lắc đầu: “Không.”

“Có ai khác sống ở quanh đây nữa không? Ông chắc chắn là chỉ có hai người họ đi vào thôi ả?”

“Anh xem, nhà cửa xung quanh đây đều sắp dỡ bỏ hết cả rồi, làm gì còn ai ở, vì vậy khi bọn họ đi vào, lại còn bật đèn tôi mới đặc biệt chú ý, bằng không lúc tôi tôi cũng chẳng phát hiện ra đâu. Anh cảnh sát này, tôi có thể đi ngủ được chưa? Muộn thế này rồi.”

Hàn Phong gật đầu: “Cảm ơn ông, ông đi được rồi ả.”

Hàn Phong lẩm bẩm: “Nói như vậy, thời gian tử vong của nạn nhân là chưa đầy 1 tiếng trước.”

Lôi Đình Đình hỏi: “Tại sao anh lại tin lời của ông bác già ấy thế?”

Hàn Phong nói: “Đây là thường thức thôi, có cái gọi là nói dối theo thói quen, có cái gọi là sự thực theo thói quen. Nói chung nhất thời không giải thích rõ ràng được, bên trong tổng hợp quá nhiều nhân tố, phải suy xét từ nhiều phương diện mới đi đến được kết luận. Lấy một ví dụ đơn giản nhé, chẳng hạn cô đi mua trứng gà, người bán trứng không thể nào nói với cô, trứng gà của anh ta là từ tháng trước, chắc chắn anh ta sẽ nói, trứng gà của anh ta là trứng gà vừa mới lấy hôm nay, đây gọi là nói dối theo thói quen. Anh ta cũng không có ý lừa gạt ai, mà đó chỉ là một kỹ xảo bán hàng cần thiết. Còn ông bác già ngày hôm nay, ông ấy vốn sống ở đây, có phải vậy hay không, chỉ cần hỏi hàng xóm xung quanh là biết liền. Đọc biên bản lời khai, có thể thấy ông bác cực kỳ quen thuộc khu vực xung quanh đây, có một số tên riêng đặc thù, chỉ người sống ở đây mới gọi như vậy mà ông ấy cũng nói rất tỉ mỉ. Và lại, trong tình huống này, hung thủ cũng không cần thiết phải bố trí riêng một người để cung cấp bằng chứng giả mạo, hần ta làm hết cách để xóa chứng cứ rồi còn gì. Đồng thời, trong lúc nói chuyện cô cũng có thể phát hiện, tính lực và thị lực của ông già đều rất tốt, vậy thì sao lại không thể tạm thời cho rằng, những gì ông ấy nói đều chính xác nhỉ?”

Lôi Đình Đình chau mày: “Phức tạp quá.”

Hàn Phong mỉm cười: “Vậy thì, những gì tôi suy luận lúc trước có lẽ là hơi lảm lẩn rồi, đi thôi, chúng ta đi xem những căn nhà sắp tháo dỡ khác.”

Lôi Đình Đình kêu lên: “Xem cái gì? Chẳng có ai cả, tôi sợ lắm.”

Hàn Phong nói: “Sợ cái gì, ôm tôi chặt thêm chút nữa là không sợ gì hết.”

Lôi Đình Đình giằng ra khỏi tay Hàn Phong, nhấm mũi nói: “Tôi sợ là sợ anh ấy.”

Hàn Phong cười khi khi, nắm tay Lôi Đình Đình, cầm đèn pin đi thăm dò những ngôi nhà xung quanh. Nhà nào cũng trống huếch, chỉ còn lại ít rác rưởi. Lôi Đình Đình hỏi: “Anh nói là suy luận lúc nãy hơi lảm lẩn, thế lảm ở đâu vậy?”

“Lúc đầu tôi cho rằng, trong nhà kê đầy các đồ nội thất gia dụng thông thường, giờ xem ra không phải rồi. Tuy trong nhà từng có những thứ đó, còn để lại dấu vết, nhưng đã bị dời đi từ trước ngày hôm nay, cũng lắm chỉ có một cái bàn hoặc thêm một sọt giấy rác nữa thôi.”

Lôi Đình Đình tò mò hỏi: “Tại sao?”

Hàn Phong cười lớn: “Ha ha, không phải cô bảo hóa ra đơn giản thế sao? Tôi không nói đấy, cô tự đi mà nghĩ.”

Lôi Đình Đình không chịu, cứ bám lấy Hàn Phong nằng nặc đòi anh giải thích bằng được, song Hàn Phong chỉ cười không trả lời: “Được rồi, chúng ta cũng nên quay lại đó thôi, xem Lư Định Cường có phát hiện gì không?”

Lôi Đình Đình thâm nhủ: “Thì ra thầy giáo của thầy giáo tên là Lư Định Cường, được rồi, tôi nhất định sẽ bắt anh ấy nói cho biết anh sống ở đâu, đến lúc ấy chẳng sợ anh chạy mất nữa.”

Hàn Phong và Lôi Đình Đình quay về đến cửa căn nhà kia, Hàn Phong dậm chân bước vào, miệng hỏi: “Vẫn chưa xong hả?”

Lư Định Cường hoảng hốt kêu lên: “Đứng yên!”

Hàn Phong đành giơ một chân, đứng không nhúc nhích. Lư Định Cường nói: “Sắp rồi, chỉ còn một khâu cuối cùng nữa thôi.” Anh ta lấy kính lúp cẩn thận quan sát chỗ dưới chân Hàn Phong một lượt, rồi bảo tiếp: “Quả nhiên là vậy, được rồi, cậu có thể đặt chân xuống rồi.”

Hàn Phong đau đớn kêu lên: “Cha cha, ôi trời ơi, không xong rồi, chuột rút rồi, ái á á, ối... ”

Lư Định Cường nói: “Mới bảo cậu nhắc chân có mấy giây mà đã chuột rút rồi, xem ra cậu cần phải rèn luyện nhiều.”

Hàn Phong nói: “Chân bị chuột rút rồi, Đình Đình, xoa bóp hộ tôi với.”

Lôi Đình Đình đá cho anh ta một phát: “Mơ đi anh.”

Hàn Phong lê lét mấy bước, đoạn hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Lư Định Cường cười bảo: “Có, lúc này cậu nói không được chính xác lắm.”

Hàn Phong gật đầu: “Tôi biết rồi, trong nhà này vốn không có nhiều đồ đặc như thế, chỉ có một cái bàn thôi, còn cả một sọt rác nữa.”

Lư Định Cường khâm phục ra mặt: “Cậu thay đổi cũng nhanh thật đấy, quả đúng như thế.”

Lôi Đình Đình kinh ngạc: “Sao các anh biết? Tại sao các anh đều biết?”

Lư Định Cường nói: “Em cũng vào nhà mà xem làm biết ngay.”

Lôi Đình Đình đi vào nhìn thử, thấy trong phòng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, khắp nơi đều là vết máu, khác hẳn khi nãy. Lư Định Cường nói: “Em xem, đây đều là vết máu bắn trực tiếp lên tường, nếu những chỗ này có đồ đặc bày biện, vết máu không thể nào bắn lên như thế được.”

Hàn Phong gật đầu: “Chắc, mờ lò mờ à?”

Lôi Đình Đình nói: “Những vết máu này là...”

Chu Tiểu Ba giải thích: “Vết máu, một khi có tiếp xúc với bề mặt vật thể, thông qua sự khuếch tán phân tử, sẽ để lại dấu vết trên bề mặt vật thể ấy. Tuy rằng đã bị lau rửa sạch sẽ, nhưng nhờ dung dịch đặc biệt vẫn có thể lấy được dấu vết để lại. Cho dù bao lâu đi nữa, những dấu vết này vẫn tồn tại. Thứ dung dịch này mới nhập ở nước ngoài về từ tháng Ba năm nay, có thể làm những nguyên tố vi lượng trong máu hiện hình. Lần nào đi điều tra hiện trường với giáo sư cũng học được các tri thức mới.”

Lư Định Cường nói: “Chất lỏng này gọi là Aminophthaloyl hydrazide (*), các nước Âu Mỹ đã bắt đầu sử dụng từ những năm cuối thập niên 90 thế kỷ trước, chúng ta lạc hậu rồi, và lại, giờ chúng ta vẫn dùng loại nhập khẩu của Pháp, chứ chưa tự mình sản xuất được.”

(*)Còn có tên khác là Luminol.

Lôi Đình Đình hỏi: “Nhưng mà, Hàn Phong đã nhìn thấy vết máu ấy đâu, sao anh ấy biết được?”

Hàn Phong đáp: “Rất đơn giản, nếu lúc đó trong nhà có nhiều đồ đặc cỡ lớn, vậy thì theo lý thuyết tâm lý tội phạm, sau khi gây án, hung thủ muốn chuyển hết đồ đặc ấy ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra tiếng động lớn. Nhưng ông Mạc lại nói, ông chẳng nghe thấy tiếng động gì, vậy thì chỉ có thể là, những đồ đặc ấy đã bị chuyển đi ngay sau hoặc trước khi hai tên khả nghi kia vào nhà. Lúc này anh đã nói rồi, tư thế của người chết là do từng ngã vật xuống bàn, vì vậy chắc chắn là có bàn, còn miếng nhựa cháy trong đồng tro than mà chúng ta phát hiện sau nhà kia, chắc chắn là sọt đựng giấy rác bị đốt, mọi thứ đều có mối liên hệ nhất định, em tí nữa một chút thì không khó phát hiện đâu. Sự thực chỉ có một, dù cho dùng phương pháp nào, cũng chỉ đi đến một kết luận mà thôi.”

Trong lúc Lôi Đình Đình còn ngẩn ngơ ra đó, Lư Định Cường bèn bảo Hàn Phong: “Cậu đến đây xem xem, chỗ này.”

Hàn Phong vừa nhìn đã lảm bảm: “Tay cũng bị ngâm axit rồi, thế này thì không có cách nào đối chiếu vân tay nữa, làm sạch sẽ thật đấy.”

Lưu Định Cường nói thêm: “Chẳng những vậy, quần áo của người chết đã bị thay đổi, sàn nhà được lau rửa hai lần. Vết thương chí mạng là nhát dao đâm vào lưng, trực tiếp xuyên qua tim, không có dấu vết vùng vẫy, tìm được một ít lông tóc, sợi vải, thu thập được một ít mẫu máu, nhưng đều phải mang về phòng thí nghiệm mới có kết quả. Cậu nói xem, hai người cùng lúc vào nhà, một người thì đã bị người kia sát hại, mà khắp nơi đều là vết máu li ti, rốt cuộc bọn họ làm gì ở đây nhỉ?”

Hàn Phong thốt lên: “Tôi biết rồi.”

Ba người trong nhà cùng lúc đóng tai lắng nghe, cả bọn đều không ngờ nhanh như vậy mà Hàn Phong đã phá giải được câu đố này, chỉ nghe Hàn Phong nói: “Hai vị cao thủ tuyệt thế hẹn nhau đêm nay quyết đấu trong căn nhà nhỏ, một người phát động tấn công trước, liên tiếp đánh trúng, người bị thương kia máu bắn tung tóe khắp nơi cũng không có gì lạ. Nhưng cao thủ thật sự, lại chính là người bị thương kia, từ đầu chí cuối, y chỉ tung ra có một kiếm, một kiếm xuyên tim, đây mới là sát chiêu chí mạng.”

Lôi Đình Đình căng thẳng nói: “Thật không ạ? Thế người chiến thắng đó tại sao phải hủy gương mặt của người chết vậy?”

Lưu Định Cường bực bội gắt: “Hắn ta đang nói tầm bậy tầm bạ đấy, đừng có tin.”

Hàn Phong bật cười khi khi, chỉ có Lôi Đình Đình tức giận kêu lên: “Anh đấy nhé, chẳng trách chị Long Giai suốt ngày đánh anh, tôi cũng muốn đánh anh đây này.”

Hàn Phong trừng mắt lên: “Cô dám à?”

Lôi Đình Đình không sợ anh ta, chống nạnh nói: “Đừng tưởng anh cao hơn tôi là tôi sợ anh nhé.”

Hàn Phong làm mặt quỷ với cô rồi nói: “Quay lại việc chính nhé, tôi không cho rằng một trong hai người đến đây là Đình Nhất Tiếu, có lẽ chúng ta đã hiểu lầm rồi, đây là một vụ án khác.”

Lưu Định Cường hỏi: “Sao cậu dám khẳng định như vậy?”

Hàn Phong mỉm cười: “Rất đơn giản, vì hắn không thể đến đây.”

Lãnh Kính Hàn cũng bước vào, ông hỏi: “Các cậu xong hết chưa? Chúng ta đi chỗ tiếp theo nào.”

Hàn Phong kêu lên: “Không phải chứ? Lại gì nữa đây?”

Lưu Định Cường nói: “Đã lấy xong bằng chứng, chỉ cần mang về phòng thí nghiệm nữa thôi.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Lên xe nói tiếp.”

Hàn Phong nắm tay Lôi Đình Đình, quyến luyến nói: “Tôi đi đây, Đình Đình.”

Lôi Đình Đình phì cười: “Đừng làm ra vẻ oan ức thế, anh đi đi, tôi sẽ đến tìm anh sau.”

Hàn Phong chỉ tay vào Lôi Đình Đình: “Cô nói đấy nhé.” Trước khi lên xe, anh ta còn đứng nghiêm chào kiểu Mỹ, nở một nụ cười thật ngầu, Lôi Đình Đình thâm nhủ: “Hàn Phong, làm sao người ta mới quên được anh bây giờ, chẳng trách chị Long Giai lại chọn anh.”

Trên xe, Hàn Phong hỏi: “Đi đâu đấy?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Bệnh viện, ba tên nghi phạm kia không xong rồi.”

Hàn Phong ngạc nhiên: “Hà?”

Lãnh Kính Hàn bổ sung: “Chính là ba tên bắt được ở kho mỏ chiều nay đó.”

Vừa chia tay với Lôi Đình Đình, tinh thần Hàn Phong ỉu xiu hẳn, anh ta ngáp dài nói: “Có làm lẫn không vậy, chuyện này mà cũng bắt chúng ta đi à. Sếp Lãnh, có phải anh không biết đâu, hằng ngày tôi đều phải đi ngủ lúc mười giờ, mười giờ sáng hôm sau mới dậy, từ lúc bị anh lừa nhận vụ án này, chưa có ngày nào tôi được ngủ từ tẻ đâu đấy nhé.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Sau khi vụ này kết thúc, kể cả có vụ khác lớn hơn tôi cũng không làm phiền cậu, cho cậu ngủ đã đời.”

Lưu Định Cường nói: “Tôi có thuốc trợ tim ở đây này, có cần tiêm một mũi không?”

Hàn Phong bóp cổ Lưu Định Cường, kêu lên: “Anh béo, anh càn quấy quá rồi đấy nhé, tôi dễ bắt nạt lắm phải không, đến cả anh mà cũng dám chơi tôi nữa!”

Lưu Định Cường phá lên cười ha hả. Lãnh Kính Hàn nói: “Đừng quậy nữa, xe sắp bị cậu làm lập đến nơi rồi.”

Trong bệnh viện, ba tên nghi phạm đều bị trói chặt chân tay nhưng vẫn vùng vẫy dữ dội trên giường, miệng sùi bọt mép trắng xóa, các bác sĩ đang liên tục quan sát nhịp tim và huyết áp của bọn chúng.

Hàn Phong thốt lên: “Oa, bị dùng cực hình tra tấn hả?”

Lưu Định Cường nói: “Hình như là trúng độc, triệu chứng giống như ăn phải nấm độc, da đỏ tấy, chảy nước dãi, đồng tử thu nhỏ như đầu kim, ồ, còn mê sảng nữa hả?”

Lãnh Kính Hàn vội hỏi: “Mê sảng cái gì?”

Hàn Phong giải thích: “Nói một cách đơn giản, tức là ảo giác sâu.” Anh ta lắc đầu: “Có vẻ không giống mà?”

Lưu Định Cường nói: “Cái gì không giống?”

Hàn Phong đáp: “Huyết áp lên cao, nhịp tim cũng đơng tăng cao, không giống trúng độc dạng nấm, song có thể khẳng định, bọn chúng đang ở trong trạng thái thần kinh giao cảm hưng phấn cao độ. Cứ tiếp tục như thế này, tim sẽ ngừng hoạt động vì không thể chịu tải được nhịp đập của chính nó, mạng sống của bọn chúng đã đi đến tận cùng rồi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi Hường Thiên Tề: “Bọn chúng bị sao vậy?”

Hường Thiên Tề đáp: “Không rõ nữa, chúng tôi đã cách ly thẩm vấn. Bọn chúng không chịu nói lời nào, sau đó đột nhiên phát bệnh, thời gian ba tên lần lượt phát bệnh cách nhau không lâu, trước sau chưa đầy mười phút cả ba đều gục.”

Hàn Phong nói: “Hỏi bác sĩ xem sao.”

Một vị bác sĩ trực ban họ Lưu xuất hiện, nghiêm túc nói: “Chúng tôi chưa từng gặp qua tình trạng này, lúc mới đưa đến đây, bọn họ đều ở trong trạng thái hưng phấn cao độ, da đỏ ửng, cả mao mạch lẫn các mạch máu lớn đều phình to cực độ, lượng máu có thể tồn trữ trong cơ thể tăng lên gấp đôi, nếu muốn hoàn thành vòng tuần hoàn máu trong cơ thể, tim sẽ phải đập nhanh hơn, đồng thời biên độ co bóp cơ tim cũng tăng mạnh so với bình thường, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn cũng vỡ mạch máu mà chết.”

Hàn Phong nói: “Chích máu thì sao?”

Bác sĩ Lưu lắc đầu: “Không được, chích máu thì tim họ càng đập nhanh hơn, dẫn đến ngừng đập vì hoạt động quá sức. Tình huống này giống như một người đang leo núi tuyết đột nhiên ngủ thiếp đi trên núi vậy, một khi tim ngừng đập sẽ không thể phục hồi được nữa. Nếu chúng ta dùng thuốc có mạch máu, sẽ tăng gánh nặng cho vùng trước tim, nếu dùng thuốc kháng canxi, lại sẽ tăng gánh nặng cho tim, hai anh đều là bác sĩ, tin rằng không cần tôi phải giải thích nữa đúng không?”

Hàn Phong nghe mà cũng đau cả đầu: “Sao lại thế này được chứ? Hồi trước đã gặp tình trạng này bao giờ đâu.”

Lưu Định Cường nói: “Xét theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, bọn chúng có vẻ như trúng độc thuốc gây nghiện. Nhưng trong các loại ma túy đang lưu hành hiện nay, không loại nào có thể gây ra triệu chứng như vậy, liệu có phải là...”

Hàn Phong đột nhiên quay phắt lại, nhìn thẳng vào mặt Lưu Định Cường hồi lâu, mắt Hàn Phong lóe lên, mắt Lưu Định Cường cũng sáng rực, lát sau, Hàn Phong mới nói: “Anh Cường, anh được lắm.”

Lưu Định Cường mỉm cười: “Thường thôi, thường thôi.”

Hàn Phong nói: “Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

Lưu Định Cường gật đầu: “Được.”

Bác sĩ Lưu thắc mắc: “Này, hai người muốn làm gì vậy?”

Lưu Định Cường đeo găng tay lên, lấy ống xylanh, nói: “Tôi muốn rút máu của hấn.”

Bác sĩ Lưu nói: “Với tình trạng hiện tại của bệnh nhân, một khi đâm vào mạch máu, hậu quả thế nào, thiết tưởng anh có thể đoán được? Không thể co mạch máu, mà cũng không thể giãn mạch máu, khó khăn lắm đấy. Anh, anh định làm gì thế?” Câu cuối cùng, là anh ta nói với Hàn Phong.

Hàn Phong lấy xylanh, lục tìm thuốc trong va li của Lưu Định Cường: “Tiêm thuốc tê cho bọn chúng. Mạch máu thay đổi, là vì hệ thống thần kinh trung ương đã bị phá hoại, công năng điều tiết của cơ thể hoàn toàn rối loạn, giờ cần phải ngăn hệ thống trung khu thần kinh phát ra tín hiệu.” Dứt lời, mũi kim đã đâm xuống.

Lãnh Kính Hàn và Hường Thiên Tề vẫn không cảm thấy gì, nhưng Lưu Định Cường và bác sĩ Lưu thì hoàn toàn đờ ra, kinh ngạc như một đứa trẻ sơ sinh trông thấy đĩa bay, chỉ thấy kim tiêm của Hàn Phong đâm thẳng vào gáy bệnh nhân, vị trí đốt sống cổ. Hàn Phong tiêm xong, nhìn hai người đang ngẩn ra như phỗng, mỉm cười nói: “Tiêm vào đốt sống cổ, gây mê sâu... chuyện này, có gì lạ đâu nhỉ?”

Nhưng bác sĩ Lưu và Lưu Định Cường đều biết, đốt sống cổ là khu vực trung khu, nơi tín hiệu từ đại não phát đi khắp cơ thể, bên trong tập trung nhiều

dây thần kinh nhất, chỉ cần bắt cần một chút là đủ khiến người bệnh bại liệt cả đời. Thông thường, khi bác sĩ gây mê làm thủ thuật, nếu là gây mê toàn thân thì áp dụng phương pháp gây mê bằng khí, nếu phẫu thuật một cơ quan nào đó, thì chỉ gây mê cục bộ, cho dù là các ca phẫu thuật lớn, vừa, nhỏ ở phần bụng, ngực và dưới nữa, cần gây mê ngoài màng cứng, liên tục bơm thuốc, thì họ cũng lựa chọn đốt sống lưng làm điểm tiêm thuốc, vì các điểm tiêm thuốc ở phía trên đốt sống lưng đều hết sức khó nắm bắt, sai sót một chút thôi là có khả năng gây tê liệt cơ hô hấp, cuối cùng dẫn đến bệnh nhân tử vong vì suy hô hấp. Nhưng mũi tiêm tùy tiện ấy của Hàn Phong, lại đâm thẳng vào đốt sống cổ, thế này đã không còn giống chữa bệnh cứu người nữa, mà ngược lại giống với sát nhân hơn.

Một lúc sau, bác sĩ Lưu mới phát hiện áo mình đã ướt sũng mồ hôi. Lưu Định Cường cẩn thận quan sát vết tiêm trên gáy phạm nhân, không ngờ lại chẳng chảy lấy một giọt máu, anh ta kinh hãi hỏi: “Cậu học kỹ thuật tiêm này của ai vậy?”

Hàn Phong lắc đầu: “Sao hả? Có vấn đề gì?”

Lưu Định Cường lắc đầu: “Không, tôi chỉ muốn biết, cậu học ở đâu thôi.”

Hàn Phong nói: “Tại sao tôi phải nói cho anh, có đâm trượt đâu.”

Lưu Định Cường thở dài một tiếng, chuẩn bị lấy máu, anh ta biết, mũi tiêm của Hàn Phong trông có vẻ tùy tiện, nhưng muốn đâm được chuẩn xác như vậy, ít nhất cũng phải luyện tập cả chục nghìn lần, hướng hồ kết cấu tổ chức và ngoại hình của mỗi người một khác, kỹ thuật tiêm ấy nhất định không thể tập luyện trên mô hình mà ra được.

Hàn Phong vạch mí mắt phạm nhân lên, nói: “Không ổn rồi.”

Lưu Định Cường liếc nhìn, thấy đồng tử phạm nhân đã bắt đầu co giãn rộng, đây là dấu hiệu cho thấy sự sống đang dần đến hồi suy kiệt, hai phạm nhân còn lại cũng xuất hiện tình trạng tương tự. Anh ta vội lấy một xylanh máu, cắt vào hộp bảo ôn, rồi quay sang lắc đầu với Lãnh Kính Hàn.

Hàn Phong bồi thêm: “Tôi đã báo rồi mà lại, đến cũng vô ích, vẫn không cứu được, Sớm biết thế này, thà về ngủ còn hơn.”

Lưu Định Cường nói: “Thế là cả ngày toi công rồi, khó khăn lắm mới bắt được ba tên nghi phạm, vậy mà vẫn chẳng có manh mối nào hữu dụng.”

Hương Thiên Tề chột lên tiếng: “Chưa chắc, khi chống bạo lực trong thành phố, chúng ta có bắt được khá nhiều nghi phạm, giờ đang thẩm vấn rồi, thế nào cũng tìm được sào huyệt của bọn chúng thôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cảm ơn cậu đã thông báo, vậy nhé, mọi người trở về làm việc của mình đi.”

Lúc này, bác sĩ trực ban mới định thần lại được, vội gặng hỏi: “Xin hỏi, anh thực tập tại bệnh viện nào vậy? À không, anh học tiến tu ở bệnh viện nào vậy? Có thể cho tôi biết được không? Cho hỏi muốn liên lạc với anh thì phải làm thế nào?”

Ngày hôm sau, Hàn Phong ngủ dậy vừa đúng lúc bọn Lãnh Kính Hàn đang ăn trưa, anh ta chau mày kêu lên: “Tại sao? Lại ăn mỳ ăn liền à?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Để phần cho cậu một hộp đấy, có ăn hay không?”

Hàn Phong oán trách: “Vì cái vụ án này, thường xuyên chịu cảnh canh ba nửa đêm vẫn chưa được ngủ, thế mà chút tiền công cũng chẳng có, tại sao đi theo anh bữa nào cũng phải ăn mỳ ăn liền thế? Chẳng lẽ ngoài mỳ ăn liền, các người không nghĩ được ra món nào ngon lành hơn được à?”

Lâm Phạm nói: “Có mỳ ăn liền mà ăn là khá rồi, anh nghĩ lại đi, ở cái chỗ anh đang ở có thể kiếm được cái gì ăn chứ? Tôi đi úp mỳ cho anh nhé.”

Hạ Mạt chột hỏi: “Phải rồi, Lý Hương đi đâu thế nhỉ?”

Hàn Phong đáp: “Chíp, đi chấp hành nhiệm vụ rồi.” Đồng thời, anh ta cũng thầm nhủ: “Cái thằng cha này, tưởng tối qua gọi điện về, sao đến giờ mãi chẳng thấy tin tức gì vậy?”

Lưu Định Cường nói: “Vật chứng hôm qua chúng ta chúng ta mang về đều đã kiểm tra rồi, bên sở công an cũng gửi sang báo cáo khám nghiệm tử thi, để ở trong phòng thí nghiệm ấy.”

Hàn Phong ngẫm nghĩ giây lát, đoạn hỏi Lãnh Kính Hàn: “Lão Quách kia có liên lạc gì với anh không? Các vụ án bạo lực bên ấy thế nào rồi?”

“Vẫn đang thẩm vấn, bộ đội của quân khu 234 đến rồi, phía bọn họ cũng bận tối mắt tối mũi. Hình như có vị lãnh đạo nào đấy sắp sửa đến thành phố Hải Giác thị sát, xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.”

“Bao nhiêu người?”

“Một tiểu đoàn.”

Hàn Phong gật đầu: “Ừm, vậy thì lực lượng của chúng ta được bổ sung nhiều rồi, tôi không tin như vậy mà còn không bắt được Đinh Nhất Tiểu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng giờ chúng ta vẫn chưa biết Đinh Nhất Tiểu đang trốn ở đâu.”

Mắt Hàn Phong lóe sáng: “Sẽ tìm được thôi.” Lâm Phạm bụng mỳ ăn liền ra cho anh ta, Hàn Phong ngoẹo đầu hỏi: “Phải rồi, anh Cường, anh có kết quả

phân tích máu chưa?”

“Chưa có. Chắc tại lượng máu lấy được ít quá, chưa phân tách được thứ gì có giá trị.”

Hạ Mạt nói: “Sau khi đối chiếu, có thể khẳng định những khẩu súng thu được ở mỏ khai thác và súng của Hồng A Căn cũng như súng sử dụng trong mấy vụ bạo lực lúc trước, là do cùng một nhà máy gia công sản xuất.”

Lâm Phàm tiếp lời: “Ngoài ra, chúng ta còn tìm được một số linh kiện chưa kịp chuyển đi trong nhà máy của Lương Hưng Thịnh, đã xác nhận, một phần trong số đó là lấy cò và kết cấu khóa nòng chưa gia công xong.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chúng tôi đã đến công ty trách nhiệm hữu hạn xây dựng Phúc Hưng của Đình Nhất Tiểu trong thành phố này, tất cả nhân viên liên quan còn ở lại trong công ty đều đã bị tạm giam thẩm vấn rồi. Đình Nhất Tiểu quả nhiên lợi hại, vừa ra khỏi sở công an, hắn đã đem toàn bộ vốn liếng của các công ty đứng tên trốn đi, bình thường cũng thường xuyên điều động lượng tiền mặt lớn, xem ra đều chuẩn bị đường lui cho mình từ lâu rồi. Bên sở công an đã lập một chuyên án riêng để điều tra các công ty đứng tên Đình Nhất Tiểu, có điều bên trong dính dáng đến quá nhiều quan chức chính phủ, vì vậy việc chúng ta cần làm hiện nay, chính là bắt hắn ta về quy án, đồng thời tìm ra kẻ thao túng đứng đằng sau kia.”

Hàn Phong gật đầu: “Òa, một buổi sáng mà mọi người làm được nhiều việc thế hả?”

Lâm Phàm nói: “Tất nhiên, anh trông ai cũng như anh chắc, lúc này Trương Nghệ cũng trở về rồi.”

Hàn Phong lại hỏi: “Vết thương của cậu ta đỡ chưa?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Chưa, nhưng cậu ta muốn về đội, tôi lại bắt cậu ta trở về tỉnh dưỡng rồi.”

Hàn Phong nói: “Đúng là đồ cứng nhắc, người ta tích cực muốn về đội như thế, việc quái gì phải chặn đường người ta chứ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu thì biết quái gì, vết thương của cậu ta vẫn chưa hồi phục, nếu tùy tiện tham gia hành động, hậu quả sẽ khó mà lường được.”

Hàn Phong trợn mắt lên, không nói gì nữa. Một lúc sau, Lãnh Kính Hàn lại thì thầm: “Việc chúng tôi đang làm, đối với cậu thì chẳng là gì cả, nhưng đối với chúng tôi đều rất nguy hiểm. Nếu sức khỏe chưa hồi phục đến trạng thái tốt nhất mà tham gia hành động, có thể sẽ phải trả giá bằng mạng sống. Tôi phải chịu trách nhiệm với mỗi thành viên trong đội này, không giống cậu, bập bập cái miệng là xong.”

Lâm Phàm và Hạ Mạt đứng bên cạnh thì thảo luận nhau: “Này, có thấy thằng cha Hàn Phong này giống con trai sếp Lãnh không?”

Hạ Mạt nói: “Chuyện này không được nói bừa đâu nhé, sếp Lãnh mà biết thì cậu tàn đời đó.”

Lâm Phàm nói: “Đã bao giờ cậu thấy sếp Lãnh nói năng nhẹ nhàng với người khác như thế chưa? Và lại, thằng cha này lại lịch không rõ, tuổi tác cũng tầm tầm con gái sếp Lãnh, tôi thấy, mười phần chắc đến tám phần là con riêng của sếp Lãnh rồi.”

“Nhưng anh ta có giống sếp Lãnh lắm đâu?”

“Cái này gọi là giống bên ngoài, cậu thấy con gái sếp Lãnh có giống ông ấy không?”

Hạ Mạt ngẩn ngơ: “Thì, thì cũng hơi giống thôi?”

“Giống cái gì? Hồi trước chúng ta gặp rồi mà, cô bé ấy xinh xắn hơn sếp Lãnh nhiều lắm. Cái kiểu giống bên đằng ngoại ấy à, sinh con trai con gái đều không giống ông ấy đâu.”

Hạ Mạt gãi đầu: “Thế hả? Tôi, tôi quên rồi.”

Sắc mặt Lãnh Kính Hàn trầm xuống: “Hạ Mạt, Lâm Phàm, hai cậu đang nói cái gì thế? Thừa thời gian sao còn không mau đi làm việc đi!”

Hạ Mạt và Lâm Phàm le lưỡi, vội vàng chạy đi. Bấy giờ, Lãnh Kính Hàn mới hỏi Hàn Phong: “Vụ những cái xác mà cậu nói đến hôm qua, tôi vẫn chưa hiểu lắm, sao mà cậu biết được?”

“Trên thực tế, vào hôm thứ hai sau khi Hồng A Căn bị bắt, tôi đã cảm thấy sự việc không đơn giản thế rồi, có hai nhóm người được huấn luyện chung với hắn ta, mà cũng có mấy nhóm người khác cùng canh chừng Lương Tiểu Đồng với hắn, vì vậy nhân số của bọn chúng không hề ít. Có nhiều người như vậy cùng trải qua huấn luyện, vậy thì trong quá trình ấy không biết liệu có ghi chép nào về các vụ mất tích hay không? Tôi đã đến sở dân chính một chuyến kiểm tra các nhân khẩu mất tích, nhưng mấy năm gần đây, số nông dân từ các vùng khác được người thân xác nhận là tới Hải Giác làm thuê rồi mất tích ở đây, có đến mấy nghìn người.”

Thấy Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt, Hàn Phong nói: “Giật mình chưa? Khi thấy còn số này, tôi cũng giật nảy mình. Có nhiều nông dân đi làm công mất tích như vậy, song tôi nghĩ bọn chúng không thể nào thu nhận nhiều người đến thế, tính cả nhân tố ngẫu nhiên nữa thì chắc đại đa số những người ấy đã bị chúng bắt đi rồi, nhưng rốt cuộc là bắt đi đâu chứ? Các công ty của bọn chúng không thể chứa được ngần ấy người, vậy nên tôi mới hỏi lại Hồng A Căn thật kỹ càng. Sau khi nghe kể về quá trình huấn luyện của bọn chúng, tôi ý thức được đó là kiểu huấn luyện đào thải cực kỳ tàn khốc. Vì vậy, tôi cho rằng chắc chắn phải có một số lượng lớn người không thể vượt qua giai đoạn huấn luyện và phải bỏ mạng, số người chết ấy đã bị chúng chôn giấu đi rồi.”

Hàn Phong xì xầm xụ xụp húp mỳ, nói tiếp: “Nơi đầu tiên tôi nghĩ đến chính là mỏ khai thác, vì ở đó có thể xử lý xác chết, chỉ không biết cụ thể chôn ở đâu

thời. Sau khi tiến vào trong, tôi liền phát hiện ra điểm khác biệt của khoảng rừng ấy, về sau thì đại khái như những gì tôi đã nói ở đó.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Những xác chết này mà lộ ra, sợ rằng sẽ làm chấn động cả nước. Giờ chuyện này tạm thời vẫn che giấu được, nhưng không thể lấp liếm quá lâu. Vì vậy, cần phải nhanh chóng bắt Đinh Nhất Tiểu và tên chủ mưu đứng phía sau kia, hiện bên biên phòng, nhà ga, sân bay và hải quan đều đã được giám sát nghiêm ngặt, Đinh Nhất Tiểu không thể chạy được. Bây giờ, tôi phải sang sở công an bàn với sở trưởng Quách về vi phạm giám sát đây, cậu đi cùng chứ?”

Hàn Phong nói: “Tôi không đi đâu, tôi phải sắp xếp lại các manh mối, hôm qua vừa quay lại, vẫn còn rất nhiều báo cáo điều tra của các anh mà tôi chưa xem, không chừng trong ấy còn phát hiện kinh người nào khác cũng nên.”

Hàn Phong ăn mỳ xong, đi vào phòng thí nghiệm của Lưu Định Cường, thấy anh ta vẫn đang làm thí nghiệm, Hàn Phong bèn cầm tập báo cáo lên đọc.

Hạ Mạt nói: “Này, Hàn Phong, Long Giai hôm nay làm sao thế? Anh có thấy cô ấy có gì không ổn không?”

Trên báo cáo khám nghiệm tử thi viết Nam, cao 1,74m, nặng 60kg, nhóm máu O, người châu Á, từ 30 đến 32 tuổi...

Hàn Phong đáp: “Không.”

Hạ Mạt nói: “Nhưng từ lúc anh đi ra, cô ấy không nói với anh một câu nào, thậm chí còn chẳng buồn nhìn mặt nữa, hồi trước có thể đâu.”

Nhưng một bản báo cáo khác lại viết, vết máu bọn họ phát hiện trên tường hôm qua thuộc nhóm AB, đồng thời sợi tóc phát hiện trên xác nạn nhân cũng không phải của người chết.

Hàn Phong nói: “Chắc là mấy hôm bận bịu, cô ấy mệt quá?” Thấy anh ta tiếp tục đọc báo cáo, Hạ Mạt cụt hứng, bèn lảng lảng làm thí nghiệm. Hàn Phong gấp bản báo cáo lại, nhìn Hạ Mạt tay trái cầm que thủy tinh, tay phải cầm cốc đo, đang ngoáy chất lỏng trong đó, anh ta đột nhiên nheo mắt nói: “Thực ra, tôi vẫn luôn nghi ngờ Long Giai...”

Hạ Mạt và Lưu Định Cường đều quay đầu lại, Hạ Mạt sốt sắng hỏi: “Nghi ngờ gì?”

Hàn Phong ngần ngại: “Cũng, cũng không có gì, tôi nghi ngờ cô ấy, có thể đã phải lòng tôi thật rồi.”

Hạ Mạt chẳng tỏ thái độ gì, lắc lắc đầu, Lưu Định Cường bật cười khụ khụ: “Cũng chỉ có cậu mới nói được ra những lời như thế thôi.”

Hàn Phong hỏi: “Báo cáo về tôi hôm qua chỉ có ngần này thôi à?”

Lưu Định Cường nói: “Tôi cảm thấy vụ án tối hôm qua không hề liên quan đến vụ án chúng ta đang điều tra, có nên tạm thời gác sang một bên đã không?”

Hàn Phong nói: “Không, không cần, anh cứ tiếp tục làm việc của anh đi. Lòng tóc không phải của người chết, vết máu trên sàn cũng không phải của người chết, chẳng lẽ đều là của hung thủ sao? Lúc đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lưu Định Cường nói: “Dựa trên báo cáo khám nghiệm thi thể, các thức ăn trong dạ dày người chết về cơ bản đã tiêu hóa hoàn toàn, vì vậy giải thiết người này chết trên ba tiếng đồng hồ rất đáng nghi ngờ, trừ phi người chết không ăn bữa tối. Còn nữa, tĩnh mạch ở đùi người chết hơi phình, lòng bàn chân dày chắc, hẳn là người phải lao động trong tư thế đứng một thời gian dài.”

Hạ Mạt nói: “Lao động trong tư thế đứng? Chẳng lẽ là làm bốc vác?”

Lưu Định Cường nói: “Còn nữa, nhóm cơ tay phải của anh ta rất phát triển, chắc là một người thường xuyên rèn luyện lực cổ tay, người như vậy có thể là vận động viên quần vợt, vận động viên cầu lông...”

Hàn Phong nói: “Nhưng tôi không hiểu, tại sao hung thủ phải dùng axit hủy hoại cả tay người chết? Chẳng lẽ người này có tiền án, đã lưu dấu vân tay trong hồ sơ?”

Lưu Định Cường nói: “Lông tóc có thể là từ nơi khác rơi rớt xuống, còn vết máu ở trên tường cũng chưa chắc mới có từ ngày hôm qua. Việc tìm thêm các manh mối tốn thời gian hơn là tôi tưởng tượng. Giờ tôi đang thí nghiệm tìm thành phần của những vật còn sót lại; chỗ tro than mà cậu mang về ấy, tôi đã phân tách ra được mấy loại vật chất rồi. Có tro của giấy, vải bông, có hóa chất tổng hợp nhân tạo, ngoài ra vẫn còn đang phân tích tiếp.”

Hạ Mạt nói: “Thuốc nổ phá núi hôm qua chúng ta mang từ mỏ trở về, có thành phần tương đồng với loại trên thực thẳng đồ chơi.”

Hàn Phong nói: “Cái loại thuốc nổ Glyceryl trinitrate này trên thị trường chỗ nào chẳng có? Xem ra ở đây không có thông tin gì rồi, tôi sang chỗ Long Giai xem có gì không?”

Long Giai đang ngồi trước máy tính, vẻ hơi ngơ ngẩn, lúc Hàn Phong đi ra, cô đang đọc tin nhắn. Hàn Phong lảng lảng đi tới sau lưng cô, vỗ lên vai một cái. Phản ứng đầu tiên của Long Giai là cho điện thoại vào túi, sau đó mới ngoảnh đầu lại. Hàn Phong hỏi: “Cái gì thế? Bí mật thế cơ à?”

Long Giai vuốt tóc: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Hàn Phong nói: “Tôi muốn xem báo cáo điều tra mấy ngày nay của mọi người, báo cáo điều tra về Lâm Chính mà cô làm lần trước cũng mang ra luôn”

nhé.”

Long Giai ôm ra một chồng báo cáo dày cộp, Hàn Phong ngồi ở chiếc bàn bên cạnh cô lật xem, vừa đọc báo cáo, anh ta vừa liếc Long Giai: “Vẫn giận chuyện tối hôm qua hả?”

“Anh đừng có như vậy nữa được không. Anh rút cuộc muốn tôi thế nào thì nói ra đi.”

Hàn Phong đáp: “Vẫn chưa đến lúc.” Rồi sắc mặt anh ta bỗng âm trầm hẳn: “Nếu thật sự đến lúc rồi, chắc, cô đừng có mà trách tôi đấy.”

“Chẳng hiểu gì cả.”

Thấy Long Giai điều tra được số điện thoại thần bí gọi đến cho Lâm Chính trước khi gã chết bắt đầu bằng 239, số cuối là 2348, mắt Hàn Phong chợt sáng lên. Anh ta cứ cảm thấy số điện thoại này hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải, bèn cầm báo cáo lên đứng dậy, mỉm cười bảo Long Giai: “Tôi mang tập báo cáo này vào trong xem, không có vấn đề gì chứ?”

Long Giai nói: “Đều đã đánh số trang cả rồi, chỉ cần anh đừng làm mất là được.”

Hàn Phong vào phòng thí nghiệm, thấy Lưu Định Cường đang đọc báo cáo chỉnh sửa phân tích về chất liệu của đồng vũ khí tịch thu được, bèn hỏi: “Này, anh có biết, ngoài Lý Hường với Hạ Mạt, còn ai biết nhà tôi ở đâu không?”

Lưu Định Cường đáp: “Chỗ đây của cậu chẳng lẽ có gì đáng khoe khoang à? Ai lại đi khắp nơi tuyên truyền cho cậu làm gì chứ.”

Hàn Phong gật đầu: “Ừm, vậy thì thôi.”

Nào ngờ anh ta vừa ra đến cửa, Lưu Định Cường lại kêu lên: “Có điều...”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ai Là Nội Gian

Type: Ký Ức Bi Ngạn

Hàn Phong liệt kê một lượt các manh mối của vụ án trong báo cáo, viết lại ra giấy.

Anh ta làm xong mọi việc thì đã bốn rưỡi chiều, Lãnh Kính Hàn trở về phòng Cảnh sát hình sự: “Có tin của Đinh Nhất Tiểu rồi, mọi người chuẩn bị đi.”

Hàn Phong hỏi: “Sao anh biết?”

“Ba tiếng trước, Đinh Nhất Tiểu dùng điện thoại di động liên lạc với tay chân của hắn, thông qua thiết bị định vị tín hiệu, chúng ta có thể khóa được vị trí của người sử dụng điện thoại di động, độ chính xác trong phạm vi hai trăm mét. Đi thôi, lần này hắn không thoát được đâu.”

Khi họ đến khu vực có tín hiệu phát ra, Hường Thiên Tề đã đến trước một bước, anh ta báo cáo: “Tôi qua bọn chúng ở đây, đi rất vội, có người qua đường trông thấy chiếc Mercedes ấy vừa mới đi chưa được mười phút. Chúng tôi đã phái người truy kích rồi.”

Bọn Lưu Định Cường chạy đi thu thập vật chứng, Hàn Phong liếc mắt quan sát, trong căn nhà nhỏ, thấy chần độm nhàu nhĩ, chai rượu vắt bừa bãi, đầu mẩu thuốc lá ở khắp nơi, mùi thuốc vẫn chưa tan hết. Anh ta cười nhếch mép, hỏi: “Hắn chạy xe Mercedes à?”

Hường Thiên Tề đáp: “Chắc chắn, loại xe ấy cả thành phố chúng ta chỉ có ba chiếc, ai cũng nhận ra được.”

Hàn Phong lại hỏi: “Nhưng không phải hắn lái chiếc MTP của hãng Mercedes sao?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chắc là chúng đổi xe rồi, tính năng của chiếc xe kia tốt hơn MTP nhiều.”

Hàn Phong vẫn nghi ngờ: “Nhưng còn tiền thì sao? Bọn chúng nhét một xe đầy tiền đấy.”

Lãnh Kính Hàn ngăn người ra, đúng lúc này, Lưu Định Cường nói: “Trên giường có lông tóc, có dấu vân tay.”

“Ồ.” Hàn Phong ngừng lại: “Không làm phiền gì chứ?”

Hạ Mạt cũng lên tiếng: “Chân tường có dấu vết ma sát, có giấy vụn.”

Long Giai nói: “Trong bếp có dấu vết nấu bữa tối, nhưng chỉ có một bộ bát đĩa.”

Hàn Phong thắc mắc: “Chẳng lẽ chỉ có mình hấn? A Bát không đi theo hấn à?”

Hướng Thiên Tề đột nhiên ấn lên tai nghe: “Cái gì? Đã tìm được chiếc Mercedes ấy rồi hả? Được, lập tức chặn lại, thiết lập rào chắn ở đường Thanh Huy.”

Hàn Phong hỏi ngay: “Đường Thanh Huy? Không phải đường ra bến cảng hả?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không, là đường đến sở Công an.”

Hàn Phong bật cười: “Haha, chắc hấn không mang theo cả đồng tiền mặt đi tự thú đấy chứ?”

Hướng Thiên Tề lại nói: “Chặn được rồi? Cái gì? Xe của ủy ban thành phố hả? Thế là thế nào? Các cậu đuổi theo hướng ấy phải không?”

Lãnh Kính Hàn nói với Hàn Phong: “Ủy ban thành phố cũng ở trên cung đường đó.”

Hướng Thiên Tề nói thêm mấy câu rồi bảo Lãnh Kính Hàn: “Nhầm rồi, đó là xe của ủy ban thành phố. Nhưng tài xế nói, văn phòng ủy ban gọi điện bảo anh ta tới đó, nói là thị trưởng Trình ở đây, anh ta đợi mười phút mới được thông báo là nhầm địa điểm, báo quay về ủy ban.”

Hàn Phong ồ lên: “Ra là vậy.”

Lãnh Kính Hàn lập tức hỏi: “Sao hả?”

Hàn Phong nói: “Lợi dụng kiểu xe giống nhau, để kẻ nằm vùng của mình trong cơ quan chính phủ gọi điện thoại, thông báo xe của ủy ban đến nơi đó, thu hút sự chú ý của mọi người, mình thì lái chiếc MPV bỏ trốn, mọi người đều dồn sự chú ý lên chiếc Mercedes nên không để ý đến chiếc xe kia nữa, bị lừa rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chết tiệt thật, lại uống công một chuyến.”

Hàn Phong nói: “Không hấn, ít nhất hấn đến một chỗ, thì sẽ lộ ra một chỗ ẩn mình, tho không cũng chỉ có ba hang, tôi không tin hấn ta có nhà ở khắp trong cái thành phố này.”

Hàn Phong đi vào bếp, bảo với Long Giai: “Các vị lục soát kiểu này cũng vô dụng thôi, nếu đối phương có năng lực phản điều tra thì những manh mối mọi người tìm được rất có thể là những chỉ dẫn sai lầm, muốn tra thì phải tra những manh mối ngầm ấy.”

Long Giai thắc mắc: “Thế nào gọi là manh mối ngầm?”

Hàn Phong đáp: “Ví dụ...” Anh ta giật đường ống thoát nước ra, nói với Long Giai: “Nhíp.”

Hàn Phong gấp từ trong đường ống nước bằng nhựa mềm ấy ra một sợi nỳ, nói: “Xem ra, đúng là đã ăn ở đây rồi, ví dụ nữa...”

Anh ta lại mở túi rác trong bếp, dốc hết rác rưởi ra sàn, cẩn thận bới móc, Long Giai bật chặt mũi lại.

Hàn Phong hí húi một lúc rồi nhặt lên một sợi dây còn mảnh hơn cả sợi tóc. Long Giai hỏi: “Đây là cái gì?”

Hàn Phong đáp: “Tơ.”

Long Giai thắc mắc: “Những manh mối này hữu dụng à?”

Hàn Phong cười cười, bỏ sợi tơ vào túi đựng vật chứng, nói: “Thứ này không giống như sợi vải trên quần áo, tôi cũng không nghĩ ra chỗ nào trong căn nhà này có thể có nó, cô nói xem có hữu dụng hay không nào? Phép tắc đầu tiên khi tìm vật chứng, thứ không nên có mặt ở hiện trường là đối tượng hoài nghi số 1.”

Tìm kiếm vật chứng xong xuôi, cả bọn lại trở về phòng Cảnh sát hình sự, Lưu Định Cường và Hạ Mạt lập tức đi làm thí nghiệm. Lãnh Kính Hàn nói: “Lại vô huyệt nữa, đúng là đau đầu thật.”

Hàn Phong chỉ cười: “Vô huyệt mới gọi là bình thường, nếu vừa ra quân đã bắt được hấn luôn tôi sẽ nghi ngờ không biết hấn có phải Đinh Nhất Tiểu thật hay không đó.”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên hỏi: “Sao lại thế?”

Hàn Phong nói: “Hình như ông anh đã quên mất một người, kẻ ấy ở giữa chúng ta nhưng luôn giữ liên hệ với bọn chúng.”

Lãnh Kính Hàn há hốc miệng, hồi lâu sau mới ngậm vào được: “Cậu không nói, tôi cũng quên bég mất đấy. Ý cậu là, hấn ta vẫn tiếp tục tiết lộ tin tức?”

Hàn Phong mỉm cười: “E là thế.”

“Vậy được, bảo bọn họ nộp hết điện thoại di động ra đây, như vậy không ai tiết lộ thông tin được nữa.”

“Không cần, tôi nghĩ mình đã có một số manh mối rồi. Từ khi trở về, tôi đã luôn chú ý tới chuyện này, chẳng bao lâu nữa chúng ta có thể tìm ra tên ấy thôi, cần gì phải đánh rần động cỏ lúc này. Anh biết tại sao chúng ta lại chặn được Đinh Nhất Tiểu ở mỏ khoáng không?”

“Chẳng phải để hấn chạy mất rồi còn gì?”

Hàn Phong nói: “Hấn chạy là vì từ đầu tôi không để ý, cho rằng hấn đã trốn đi lâu rồi, ai ngờ hấn vẫn ở lại đây, thành thử tính toán bị sai lầm. Nhưng lúc chúng ta lên đường, hấn ta vẫn ở trong khu mỏ, chứng tỏ hấn chưa nhận được tin tức, cũng không ngờ chúng ta thành công đến lục soát khu mỏ của hấn, đó chính là vì tính bất ngờ của chúng ta. Đinh Nhất Tiểu vẫn luôn cho rằng chúng ta đang đau đầu vì những vụ bạo lực nổ ra khắp nơi trên thành phố, đồng thời sự thần tốc lúc đó cũng khiến người chúng cài cắm ở đây không kịp tiết lộ thông tin ra ngoài. Vì vậy, khi nắm được chứng cứ, tôi lập tức sẽ bắt tên nội gián ấy, vấn đề bây giờ là chúng cứ, tôi vẫn chứ tìm được chứng cứ xác đáng.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Cậu đã biết là ai rồi hả? Là ai? Có phải Long Giai không?”

Hàn Phong lắc đầu: “Sao tôi phải nói với anh chứ? Nói cho anh xong chắc chắn anh không thể giả bộ như không có chuyện gì được, nhất định sẽ lộ ra.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Được rồi, tạm thời vẫn không tiết lộ thì hơn.”

Hàn Phong vừa ra khỏi phòng làm việc của Lãnh Kính Hàn thì Lưu Định Cường nói: “Đối chiếu dấu vân tay xong rồi, là vân tay của Đinh Nhất Tiểu.”

Hạ Mạt cũng nói: “Những mẫu giấy có hàm lượng mực in, có lẽ là tiền.”

Long Giai nói: “Không phát hiện ra dấu vân tay của người thứ hai, hay bất cứ chứng cứ nào chứng tỏ người thứ hai có tồn tại lúc đó chắc chỉ có một mình Đinh Nhất Tiểu.”

Hàn Phong chau mày: “Không thể nào, chẳng lẽ tôi nhầm?”

Một giờ sáng, Lãnh Kính Hàn đột nhiên lay Hàn Phong dậy: “Nhanh lên, phát hiện tung tích của Đinh Nhất Tiểu rồi.”

Hàn Phong phần nộ gắt gỏng: “Tại sao lại phát hiện tung tích lúc nửa đêm nửa hôm thế này? Chẳng lẽ bọn họ không thể phát hiện vào buổi sáng à?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ai mà biết được, bây giờ Đinh Nhất Tiểu mới gọi điện thoại mà.”

Trên xe, Hàn Phong tranh thủ ngủ nốt, lúc Lãnh Kính Hàn lay anh ta dậy lần thứ hai, họ đã đến trước cửa một khách sạn, ông chủ không biết gì cả, nhưng nhân viên phục vụ trực ban thì từng thấy một chiếc xe MPV màu đỏ, tiếc rằng xe đã đi rồi. Mọi người lục soát khách sạn một hồi mà không có phát hiện gì, đành trở về phòng Cảnh sát hình sự. Hàn Phong nói: “Thấy chưa, lại công toi một chuyến.”

Lãnh Kính Hàn than phiền: “Bực thật, lại chậm mất một bước.”

Hàn Phong nói: “Vô dụng thôi, lần nào hấn cũng gọi điện thoại trước khi lái xe, cảnh sát các anh có cách thức gì, bọn chúng đều biết rõ từ trước rồi.”

Lâm Phàm và Hạ Mạt đều ngáp ngắn ngáp dài, bảo rằng đi ngủ là quan trọng hơn, nhưng Long Giai lại nói: “Chúng ta nên xem bản đồ, từ hai chỗ phát ra tín hiệu mà lần tìm tuyến đường hành động của Đinh Nhất Tiểu, biết đâu lại tìm ra manh mối gì.”

Hàn Phong bước tới, vỗ vai Long Giai thờ dãi: “Tôi không muốn che giấu cho cô nữa rồi, cô muốn hành hạ để mọi người đều không ngủ được, hòng giúp Đinh Nhất Tiểu thừa cơ chạy trốn đúng không?”

Long Giai hoang mang hỏi: “Anh nói cái gì vậy? Cái gì mà không muốn che giấu? Ý anh là sao?”

Hàn Phong quay người lại nói: “Xin lỗi mọi người, chuyện này tôi và sếp Lãnh đã bàn bạc rất lâu, nhưng vẫn không nói ra. Tối hôm nay, bí ẩn này sẽ được vạch trần. Chúng tôi bấy lâu này vẫn hoài nghi, bên trong đội ngũ của chúng ta có một người cấu kết với kẻ chủ mưu vụ án này. Cũng có nghĩa là, trong chúng ta có nội gián.”

“Hả?” Hạ Mạt há hốc miệng, không dám tin đó là sự thật. “Không phải vậy chứ, anh có làm không đấy?”

“Tôi cũng mong là mình đã lầm, nhưng trong vụ án này có rất nhiều sự thực chứng tỏ rằng hành tung của chúng ta đã bị đối thủ nắm rõ. Đầu tiên, khi tôi và sếp Lãnh lần đầu tới căn nhà nơi ông ấy chuyên dùng để nghỉ ngơi trong quá trình phá án, ông ấy bảo tôi, rất ít người biết chỗ đó, trừ hai thành viên kỳ cựu là Lưu Định Cường và Lâm Phàm, cả các cậu cũng không biết được, có đúng không?” Hàn Phong hỏi Hạ Mạt.

Hạ Mạt gật đầu: “Đúng là tôi không biết.”

“Nhưng hung thủ thì biết, đồng thời còn biết tối hôm đó chúng tôi ở đây nữa, nếu không phải tôi mất ngủ thì người đứng đây nói chuyện hôm nay không phải là tôi và sếp Lãnh của các cậu nữa rồi. Lần thứ hai là ở nhà máy Lương Hưng Thịnh, lúc chúng ta tới điều tra thì vẫn yên lành từ tể, sao chúng tôi vừa mới đi khỏi, ông bác họ Cát canh cửa lại chết thảm? Chẳng những vậy, nửa đêm chúng ta đi tra án còn bị tập kích lần nữa, nếu không phải tôi cảnh giác cao, người đứng đây nói chuyện hôm nay cũng không phải là tôi và sếp Lãnh của các cậu nữa rồi.”

Lãnh Kính Hàn đứng bên cạnh thì thầm: “Đừng nói mình vĩ đại vậy chứ.”

Hàn Phong cười cười, nói tiếp: “Lần thứ ba, ở nhà tôi, chuyện này thì không ai biết cả, ngoại trừ hung thủ. Có người để một con rắn trong nhà tôi, nhưng người biết nhà tôi ở đâu quả thực cực kỳ ít, ngoài sếp Lãnh chỉ có Hạ Mạt và Lâm Phàm từng đến, còn người khác hoàn toàn không biết địa chỉ nhà tôi. Và lại, tôi giữa chừng mới tham gia vụ án này, cho dù hung thủ có điều tra kỹ càng từng thành viên trong phòng Cảnh sát hình sự, cũng không thể nào biết được tôi ở đâu ra, càng không cần phải nhắc đến chuyện thả rắn.”

Hàn Phong ngừng lại giây lát, ánh mắt lướt qua từng người một, đoạn tiếp lời: “Về sau, chúng tôi phát hiện, từ ngày thứ hai bị giám sát, Đinh Nhất Tiểu bắt đầu cảnh giác khi nói chuyện, các cậu không phát hiện là vì chúng tôi không nói ra. Sau khi mọi người lắp đặt thiết bị nghe trộm, trước khi nói, Đinh Nhất Tiểu đều nghỉ khoảng ba giây, nhưng trước đó thì không như thế, chi tiết nhỏ này cơ hồ rất khó phát giác, nhưng nó cho chúng ta biết một thông tin, hung thủ chỉ mất chưa đầy nửa ngày đã biết chúng ta lắp đặt thiết bị nghe trộm. Còn nữa, tại sao lúc mọi người đến điều tra mở khai thác của Đinh Nhất Tiểu lại không phát hiện được gì, chính là bởi thông tin đã bị tiết lộ, bọn chúng đã chuẩn bị sẵn sàng. Tại sao hai lần hành động này của chúng ta đều thất bại, cũng chính bởi vì, có người tiết lộ tình hình của chúng ta cho Đinh Nhất Tiểu, hẳn biết được chúng ta lúc nào ở đâu, mà chúng ta lại chẳng hề biết gì.”

Lâm Phàm nói: “VẬY, người anh nghi ngờ chính là...”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng thế, lúc này tôi đã nói rồi, người nằm vùng giữa chúng ta chính là cô... Long Giai.” Hàn Phong giờ ngón tay chỉ vào Long Giai.

Long Giai tròn tròn mắt, khoe miệng run rẩy vì kích động, cô kêu lên: “Tôi không làm! Không phải tôi!”

Hạ Mạt cũng nói: “Có làm không vậy, không phải là Long Giai chứ?”

Lưu Định Cường hỏi: “Tại sao cậu nghi ngờ cô ấy?”

Hàn Phong cười khẩy: “Được rồi, tôi sẽ nói cho mọi người biết tại sao tôi nghi ngờ cô ta. Nói từ vụ đầu tiên nhé, lúc đó người biết chỗ ở của sếp Lãnh, chỉ có Lưu Định Cường, Lý Hường, tôi và chính ông ấy...”

Hạ Mạt ngắt lời: “Đúng đó, Long Giai không biết sếp Lãnh ở đâu mà?”

Hàn Phong nói: “Sai! Cậu đã quên mất, hôm đó chính Long Giai là người đã đưa tôi và sếp Lãnh về nhà, vì vậy, cô ta không chỉ biết chỗ ở của sếp Lãnh, mà cũng chỉ có cô ta và Phan Khả Hân ngồi cùng xe với chúng tôi biết được, tối hôm đó, tôi và sếp Lãnh ở trong căn nhà ấy.”

Lưu Định Cường đưa mắt nhìn Long Giai, đúng vậy, tối đó Lãnh Kính Hàn không hề tỏ ý muốn ở lại căn nhà chuyên dùng để nghỉ ngơi khi phá án ấy, nếu không phải là người đi cùng Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong đến đó thì không thể nào biết hai người họ muốn ở lại.

Hàn Phong lại tiếp lời: “Vụ việc thứ hai, là việc ở nhà máy của Lương Hưng Thịnh, lúc đó tôi nhờ Long Giai điều tra nhà máy của Lương Hưng Thịnh, nhưng cô ta chẳng thu được manh mối nào, cô ta đã che giấu sự thực, ở nhà máy của Lương Hưng Thịnh có một dây chuyền sản xuất bị di dời, nhưng cô ta không nói với tôi. Chẳng những vậy, sau khi chúng tôi điều tra lại nhà máy, ông bác họ Cát lập tức bị hại, kỳ thực lúc đó tôi vẫn chưa có phát hiện gì mới, nhưng Long Giai sợ tôi đã phát hiện ra bí mật của linh kiện, nên báo ngay với hung thủ để hấn bố trí người chuyển linh kiện đi, đồng thời sát hại người canh cửa.” Hàn Phong lạnh lùng nhìn Long Giai, nói: “Khi ông Cát nhắc với tôi chuyện một dây chuyền trong nhà sản xuất đã bị di dời, cô liền hạ quyết tâm giết ông ấy phải không?”

Long Giai đỏ hoe mắt, lí nhí biện bạch: “Tôi không làm, tôi không làm.”

Hàn Phong nói tiếp: “Tối hôm đó, cô cũng là người đầu tiên nhận được điện thoại từ Sở Công an, cô biết trước bọn họ sẽ gọi điện nên mới ở lại phòng Cảnh sát hình sự đúng không? Đợi cho tôi và sếp Lãnh đến hiện trường, cô lại báo với đồng bọn để chúng dùng bom gắn trên xe đồ chơi hòng cho chúng tôi nổ banh xác. Cô độc ác thật đấy.” Hàn Phong vừa nói vừa vung ngón tay.

Long Giai ngân ngán nước mắt, chỉ biết lắc đầu. Hàn Phong vẫn không ngừng: “Chuyện thứ ba, cũng là chuyện khiến tôi canh cánh hoài nghi, lúc đó sếp Lãnh cũng có mặt, chúng tôi đã hỏi bà chủ cho tôi thuê nhà, bà ấy nói, có một nữ cảnh sát tóc ngắn cao chừng này ghé qua, tôi không nói sai chứ?” Hàn Phong giờ tay thể hiện chiều cao, Lãnh Kính Hàn gật đầu, chính là tầm cao của Long Giai.

Hàn Phong tiếp lời: “Long Giai có thể búi tóc lên giấu trong mũ, trông sẽ giống tóc ngắn ngay. Nhưng điều tôi không hiểu là, chỉ có Lãnh Kính Hàn, Lý Hường, Hạ Mạt và Phan Khả Hân biết địa chỉ nhà tôi, Long Giai không biết tôi sống ở đâu.”

Hạ Mạt nói: “Đúng vậy, Long Giai không biết anh ở đâu.”

Lưu Định Cường cúi đầu trầm ngâm, Hàn Phong nhìn anh ta, nói: “Nhưng có một chuyện mọi người chớ quên, không nhất thiết phải đến nơi rồi mới biết, một số người có năng lực diễn đạt rất tốt, đồng thời một số người lại sở hữu năng lực lý giải rất tốt, mà Lý Hường và Long Giai, vừa khéo là hai người có năng lực biểu đạt và lý giải rất mạnh. Lý Hường từng kể tường tận địa chỉ trong phòng tôi cho Long Giai, đúng không?”

Lưu Định Cường bất đắc dĩ phải gật đầu. Hàn Phong nói: “Vì thế, người làm được ba chuyện này, chỉ có Long Giai.”

Hạ Mạt nói: “Không, không đúng. Nói như anh thì cô phóng viên kia, Phan Khả Hân cũng đáng ngờ chứ.”

Long Giai cảm kích liếc nhìn Hạ Mạt, nhưng Hàn Phong chẳng nề nang gì nói toạc ra ngay: “Thế à? Nhưng nếu phân tích dựa trên động cơ, Khả Hân lại chẳng có điểm gì đáng nghi nữa. Về điểm này, tôi nghĩ sếp Lãnh có thể giải thích cho mọi người, có lẽ là rõ ràng hơn tôi nhiều.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Phan Khả Hân là cháu gái nuôi của tôi, vì vậy khá thân thiết với tôi, không phải tôi thiên vị, nhưng các cậu vẫn chưa biết thân thế

của con bé đầu. Ông nội con bé, tên là Phan Thắng Quốc.”

Lâm Phàm kêu lên: “Hả, có phải ông Phan Thắng Quốc đó không?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng vậy, chính là chủ tịch tập đoàn Cửu Châu Phan Thắng Quốc. Tài sản của gia tộc bọn họ, tính sơ sơ phải khoảng ba đến năm chục tỷ, mà mục đích của hung thủ lần này chính xác là tiền. Các cậu biết không, khi một người có tài khoản cá nhân lên đến hàng trăm triệu, tiền đối với họ chỉ là một con số thôi. Khả Hân là cháu gái duy nhất của Phan Thắng Quốc, ngoài ra ông ấy không có con cháu nào khác nữa, vậy thì, cô ấy liệu có vì mấy tỷ mà chẳng màng đến thân giá mấy chục tỷ của mình không? Luận điểm này, chắc là khó đứng vững rồi nhỉ?”

Hàn Phong tiếp lời: “Nhưng còn cô, Long Giai, cô thì khác, cô xuất thân từ cô nhi viện, nghèo khổ từ nhỏ, mà đãi ngộ của phòng Cảnh sát hình sự cũng không cao lắm, nhìn các người xem, hàng ngày chỉ ăn mì ăn liền qua bữa, sớm muộn gì cũng suy dinh dưỡng, bởi vậy, vì dung nhan của mình, được cho bản thân được ăn ngon hơn mà mạo hiểm thì cũng không có gì quá đáng nhỉ? Cô nói đi, bọn chúng đã hứa cho cô những gì?”

Long Giai nghiêng đầu, lạnh lùng hừ một tiếng: “Chỉ dựa vào những suy đoán ấy của anh, khó mà khiến người ta phục được!”

Hàn Phong nói: “Được rồi, tôi sẽ nói thêm mấy chuyện nữa, hai năm trước cô mới gia nhập phòng Cảnh sát hình sự đúng không? Cô là người gia nhập sau cùng, còn những người khác, ít nhất cũng đã làm việc bốn năm, mà vụ án này, hung thủ bắt đầu vạch kế hoạch từ ba năm trước. Tôi qua Đình Nhất Tiểu không hề nôn nóng bỏ trốn, là vì cô đã báo với hân buổi tối chúng ta tăng cường giới bị đúng không? Hôm nay chúng ta mấy lần vỗ huyệt, cũng là vì hân biết được đường đi nước bước của chúng ta chứ gì?”

Long Giai kêu lên: “Anh ngậm máu phun người, trong những sự kiện mà anh nói cũng đều có anh tham dự cả, tại sao không phải là anh thông báo cho hung thủ chứ?”

“Được rồi, vậy thì để tôi nói cho cô biết nguyên nhân, chứng cứ nằm ngay trên người cô đây...”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Long Giai. Hàn Phong nói rành rọt từng chữ một: “Phiên cô, lấy điện thoại di động ra đây.”

Long Giai bấy giờ mới biến sắc mặt, Hàn Phong lại tiếp: “Nếu đã gửi tin nhắn mà chưa có thời gian xóa đi, tin nhắn vẫn còn lưu lại trong máy nhỉ? Cô định nhân lúc về phòng ngủ thì xóa chứ gì? Không còn cơ hội nữa rồi.”

Long Giai lấy điện thoại di động ra, lẩm bẩm: “Đây, không phải, tôi không biết chuyện ấy, lẽ nào...”

Hàn Phong cầm lấy điện thoại, bấm bấm rồi nói: “Đây rồi, tin nhắn này gửi đến số máy 239xxxx2345, mọi người có lẽ cảm thấy số máy này rất lạ, nhưng tôi nói thêm một số nữa, mọi người nhất định đều biết. 239xxxx2341, vẫn còn ẩn tượng chứ, Lâm Phàm?”

Lâm Phàm giật nảy mình, kinh ngạc thốt lên: “Đó là, đó là số điện thoại chúng ta nghi ngờ Đình Nhất Tiểu dùng để liên lạc với chủ mưu phía sau, chẳng lẽ giữa hai số điện thoại này có liên hệ gì?”

Hàn Phong nói: “Đúng thế, lần trước mấy người cho chúng tôi số điện thoại này để đi điều tra, kết quả đến Thiên Nhai tra ra được tay nông dân Kiều Minh Cường cho người ta mượn chứng minh thư. Khi đó, tôi cũng không chú ý việc này, nhưng hôm nay xem xét tư liệu mới phát hiện, Long Giai từng điều tra ra, số điện thoại di động gọi cho Lâm Chính trước khi anh ta chết là 239xxxx2349. Đồng thời, khi chúng tôi điều tra ở Thiên Nhai, từng ghi lại số điện thoại của trưởng phòng Tôn là 239xxxx2343, vì vậy, tôi tin rằng những số điện thoại này có một mối liên hệ nào đấy, nên đã gọi cho bà chủ cửa hàng điện thoại, bà ta kiểm tra rồi báo lại tôi, khi đó có người đã dùng chứng minh thư giả ấy đăng ký mười số di động, đều bắt đầu bằng 239, ba số sát cuối cùng đều là 234, số cuối cùng thì lần lượt từ 0 đến 9. Vậy thì, cảnh sát Long, cô làm ơn cho tôi biết, tin nhắn này rốt cuộc thì gửi cho ai?”

Long Giai hoảng hốt nói: “Tôi, tôi không biết.”

Hàn Phong phá lên cười: “Ha ha, cô không biết? Vậy được rồi, chúng ta chỉ cần gọi đến số này là sẽ rõ cả phải không? Mang loa ra đây, tôi muốn tất cả mọi người đều nghe thấy số điện thoại đó rốt cuộc là do ai sử dụng?”

Lâm Phàm hình như không được thoải mái lắm, nhưng vẫn lấy ra một cặp loa nhỏ, nối vào lỗ cắm tai nghe của điện thoại di động. Sau đó cả bọn đều nín thở, lặng lẽ chờ đợi, đêm tối vốn đã tĩnh mịch như tờ, lúc này chỉ còn lại tiếng bấm nút: “tút TUT TUT TUT TUT TUT...”

Sau khi kết nối, một giọng gấp gáp vang lên: “Sao hả? Chẳng lẽ bọn chúng phát hiện ra tôi rồi? Sao không gửi tin nhắn? Đây, nói gì đi chứ...”

Hàn Phong nhanh chóng viết lên giấy ba chữ “ấn nhầm nút” để Long Giai trả lời, Long Giai thấy sống mũi cay cay, cố giọng nói: “Ấn nhầm nút.”

Người bên kia nói: “Sao mà bất cẩn vậy, để bị phát hiện thì không xong đâu, được rồi, tôi tắt máy đây.”

Cả đại sảnh không một tiếng động. Lâm Phàm. Lưu Đình Cường, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đều nhận ra, đó chính là Đình Nhất Tiểu.

Âm thanh tắt máy vang lên, Hàn Phong nói: “Rồi, cô còn muốn giải thích gì nữa không?”

Long Giai ừ ừ đáp: “Tôi không muốn giải thích, tóm lại là không phải tôi, các anh tin cũng được, không tin cũng được. Sếp Lãnh, sếp có tin tôi không?”

Hàn Phong ngắt lời: “Còn cãi cớ nữa, tôi nói cho cô biết, người đầu tiên nghi ngờ cô chính là sếp Lãnh của cô đó.”

Đôi mắt to tròn của Long Giai đầy vẻ bất lực, tựa hồ không dám tin đây là sự thực, cô buồn bã hỏi: “Đúng thế ạ? Sếp Lãnh?”

Lãnh Kính Hàn đau lòng ngoảnh mặt đi, trả lời: “Đúng vậy.”

Long Giai đưa mắt nhìn Lâm Phàm, Lưu Định Cường, Hạ Mạt, hỏi: “Còn các anh? Các anh? Các anh cũng tin là tôi làm ư?”

Mọi người đều cúi gầm mặt xuống, rõ ràng không ai muốn tin vào sự thực này, thế nhưng đây lại là sự thực không thể phản bác được.

Hàn Phong nói: “Tôi nói tới đây thôi, phải xử lý thế nào thì các người tự đi mà làm.”

Im lặng hồi lâu, Lãnh Kính Hàn nói: “Thế này đi, Long Giai, cô tạm thời tar lại huy hiệu cảnh sát, tôi sẽ phái người chăm sóc cô 24/24, đợi vụ án này kết thúc, nếu như phát hiện là người khác, chúng tôi sẽ không để cô bị oan uổng đâu.”

Hàn Phong chẳng hề khách khí: “Việc quái gì phải nói năng nhẹ nhàng thế? Long Giai, kể từ giờ phút này, chúng tôi muốn giải trừ vũ trang của cô, tạm giam cô lại, có thể không cần phải còng tay, nhưng một ngày hai bốn tiếng đồng hồ, cô buộc phải chịu sự giám sát và khống chế của chúng tôi, đợi vụ án này kết thúc, chúng tôi sẽ định tội cô sau.”

Long Giai không phản kháng, đi vào phòng giam. Lãnh Kính Hàn thở dài: “Chà, đêm nay chắc tôi không ngủ được rồi.”

Hàn Phong ngáp dài: “Đây là chuyện tốt mà, rốt cuộc cũng móc được tên nội gián ra, tôi có thể ngủ yên được rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Phải rồi, sao cậu biết Long Giai gửi tin nhắn mà chưa kịp xóa đi?”

Hàn Phong đáp: “Đơn giản lắm, nhưng tôi không nói cho anh biết đâu.”

Hôm sau, Hàn Phong lại ngủ đến lúc mặt trời lên gần ba con sao mới thức giấc. Lãnh Kính Hàn thông báo: “Chúng ta lại bắt được tín hiệu điện thoại lần thứ ba, vì sợ không bắt được người nên cũng không đánh thức cậu dậy.”

“Nói thế xem ra không có tiến triển gì rồi. Có phải các anh đã giám sát cả hai tín hiệu di động không?”

“Đúng vậy, cái tên Đinh Nhất Tiểu này quả nhiên dùng hai máy điện thoại, nhưng giữa đường hắn gọi cho Long Giai lần nữa, có thể việc chúng ta nắm được Long Giai đã bị lộ rồi. Hắn gọi điện ở trên xe, lần nào chúng ta cũng không đuổi kịp. Tôi vốn định giám sát ở khắp nơi, thiết lập chốt chặn, chỉ cho xe cộ lưu thông một chiều, nhưng trong thành phố lại xảy ra mấy vụ bạo động, phân tán binh lực của chúng ta. Bên sở Công an thì vẫn đang điều tra các cơ quan chính phủ có liên quan, bộ đội thì tập trung trọng điểm vào việc canh giữ và giám sát bên cảng. Tên khốn đó, không ngờ vẫn có thể đường hoàng thông dong đi lại trong thành phố.”

“Hắn làm vậy chẳng qua muốn kéo dài thời gian để chúng ta mệt lử, giống kiểu Hồng quân trường chinh ấy, béo thì kéo cho gầy, gầy thì kéo cho mập rồi, sau đó hắn có thể bình yên ra biển rồi. Vả lại, số điện thoại chúng ta đang giám sát rốt cuộc có phải do Đinh Nhất Tiểu sử dụng hay không vẫn còn chưa rõ. Hắn có thể đưa điện thoại cho bất cứ ai, đồng thời sắp đặt một chiếc xe MPV màu đỏ thu hút sự chú ý của phía cảnh sát. Cứ tiếp tục thế này chẳng có tác dụng gì cả.”

Lưu Định Cường cầm một tập tài liệu đến, hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Cũng không thể cứ để hắn dắt mũi chạy hết bên này lại bên kia như thế này được.”

Hàn Phong nói: “Thật ra lần này mục đích thật sự của tôi khi quay lại đây không phải để bắt Đinh Nhất Tiểu, tôi chỉ muốn moi lên nội gián trong hàng ngũ chúng ta ra. Nói thật lòng, người không muốn vạch trần Long Giai nhất, chính là tôi đây này, nhưng chẳng còn cách nào khác cả, nếu không lôi kẻ nội gián ra, hành động của chúng ta sẽ bị đối phương nắm được hết.”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc: “Cậu chỉ muốn xác nhận Long Giai là nội gián thôi à? Thế bước tiếp theo định làm thế nào?”

Hàn Phong nói: “Đinh Nhất Tiểu chẳng qua chỉ là nhân vật cấp quản lý được bọn chúng cài cắm ở Hải Giác, kẻ chúng ta cần bắt, là kẻ chủ mưu đứng sau cả vụ án này kia.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Chẳng lẽ cậu đã biết tên đó là ai rồi?”

Hàn Phong cười khẩy: “Đúng vậy, đại khái đã biết rồi, bằng không việc gì tôi phải đi Thượng Hải chứ.”

Lãnh Kính Hàn gặng: “Rốt cuộc là thế nào vậy?”

Lâm Phàm và Hạ Mạt thở hồng hộc chạy về, hàn học nói: “Lại để tên đó chạy mất rồi.”

Hàn Phong giải thích: “Trong kế hoạch này, kẻ chủ mưu phía sau đã lấy bảy tội lỗi làm nguyên mẫu, lần lượt giết chết những người có liên quan ở ngân hàng Hằng Phúc, có lẽ hắn chuẩn bị thu thập khoảng 30% cổ phiếu, đợi khi chứng khoán lưu hành thì bán toàn bộ, như vậy có thể thu được khoảng chừng ba chục tỷ. Người đầu tiên là Trang Khánh Long, bố của Trang Hiểu Quân, giám đốc tài vụ tập đoàn Hằng Phúc, chết vì phạm ăn, bản thân Trang Khánh Long vốn có bệnh tim, vì vậy bọn chúng đã khéo léo giăng ra một cái bẫy tình ái, khiến sở Công an thành phố Thiên Nhai cũng không điều tra ra manh mối gì; người thứ hai, là Khải Khai Hoa, giám đốc khu vực Thượng Hải, chết vì nóng nảy, về nguyên nhân cái chết, tôi vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn suy đoán, đang đợi người bên đó gửi chứng cứ cho, anh ta sẽ gọi điện cho tôi; người thứ ba, chính là giám đốc khu vực Bắc Kinh Tra Hiểu Lễ, chết vì đồ kỵ; người thứ tư mới là Lâm Chính, chắc hắn chết vì dâm dục; người thứ năm, Lương Hưng Thịnh, chết vì tham lam; người thứ sáu, Tôn Hường Hiền, chết vì ngạo mạn. Ngày cái cách cổ phần càng lúc càng đến gần, bước chân của hung thủ càng lúc càng nhanh, nếu chúng ta chỉ ở Hải Giác này nghĩ cách

bắt Đinh Nhất Tiểu, thì tên chủ mưu thật sự rất có thể sẽ đem số tiền lớn kia chuyển đi. Mấy chục triệu trong tay Đinh Nhất Tiểu, so với ba chục tỷ trong tay cậu cả vụ án này chẳng đáng là gì cả.”

Lâm Phàm nói: “Chúng tôi đều đã nghe sếp Lãnh kể lại tình hình điều tra của hai người ở Thiên Nhai rồi, nhưng chẳng phải vẫn chưa có kết luận gì sao? Rốt cuộc kẻ chủ mưu đứng sau kia là ai vậy?”

Hàn Phong đưa mắt đánh giá từng người một, đoạn nói: “Nếu Long Giai vẫn còn ở đây, tôi cũng không dám nói, có điều, giờ đã có thể nói cho mọi người biết, kẻ chủ mưu thật sự chính là chủ tịch hội đồng quản trị đương nhiệm của ngân hàng Hằng Phúc – Giang Vĩnh Thọ, mà người giúp ông ta lập mưu giết người, chính là trưởng phòng Chăm sóc khách hàng của bọn họ, Vu Thành Long.”

“Hả?” “Sao lại là hai người bọn họ?” “Không thể nào chứ? Tự mình bán công ty của chính mình?” Nhất thời, ai nấy đều xôn xao cả lên.

Hàn Phong nói: “Đúng thế, có vẻ vì Giang Vĩnh Thọ đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị nên không bị nghi ngờ, nhưng trên thực tế, cổ phần của ông ta chỉ chiếm 23% thôi, trong mười cổ đông lớn, cổ phần của hai người bất kỳ hợp lại cũng nhiều hơn ông ta rồi. Mấy kế hoạch đầu tư gần đây của ông ta cũng thất bại, ngân hàng Henry ở nước ngoài không ngừng gây áp lực, yêu cầu ông ta bán cổ phiếu tập đoàn, đồng thời từ bỏ vị trí chủ tịch hội đồng quản trị. Nếu Giang Vĩnh Thọ không khống chế được nhiều cổ phần hơn nữa, ông ta sẽ rơi xuống đáy vực, hưởng hồ, người nhà ông ta đều đã ra nước ngoài, xem ra người này đã chuẩn bị từ trước, sẵn sàng bỏ trốn bất cứ lúc nào. Chẳng những vậy, chỉ có ông ta mới biết bao giờ công ty tiến hành cải cách cổ phần, cũng chỉ có ông ta mới đủ năng lực khống chế sự tiến triển của toàn bộ vụ việc này thôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng mà, không phải có bảy tội lỗi sao, hình như cậu mới chỉ nói sau người.”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng thế, bởi vì vẫn còn một người chưa bị giết, chúng ta cũng chưa biết mục tiêu tiếp theo của bọn chúng là ai.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng lúc ở sở Công an thành phố Thiên Nhai, cậu cũng đã nói, không loại thuốc nào có thể khiến người ta tử vong trong một phút mà nửa tiếng đồng hồ trước lại không có phản ứng gì, vậy Vu Thành Long giết Tôn Hưởng Hiền bằng cách nào chứ?”

Hàn Phong đáp: “Hôm đó là tôi sơ suất, đúng là có loại thuốc như thế. Dùng bao con nhộng. Khi ấy Tôn Hưởng Hiền đã ở trong trạng thái vô thức, ăn uống đều phải qua đường mũi(*), vì vậy chỉ cần bỏ viên con nhộng vào ống thông mũi cho trôi xuống dạ dày là được. Nửa tiếng trước, dịch vị chưa hòa tan được bao con nhộng, vì vậy không có phản ứng trúng độc, nhưng một khi bao bọc bên ngoài bị rách một lỗ nhỏ, chất độc chết người sẽ nhanh chóng chảy vào mạch máu, lúc ấy cơ thể Tôn Hưởng Hiền đang cực kỳ yếu ớt, chỉ một thay đổi rất nhỏ cũng có thể khiến anh ta tử vong rồi. Một khi tim đã ngừng đập, máu cũng ngừng lưu chuyển trong cơ thể, vì vậy chất độc không lan đi khắp toàn thân, xét nghiệm máu tất nhiên là không có tác dụng gì.”

(*) Khi người bệnh không thể nuốt thức ăn qua đường miệng, người ta dùng ống đặc chế cắm qua xoang mũi vào dạ dày để thức ăn lỏng chảy vào.

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Vậy thì bây giờ, chúng ta sẽ đi Thiên Nhai hả?”

Hàn Phong đáp: “Ừm, chuyện này... để tôi nghĩ đã. Long Giai có nói gì không?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không. Cô ấy nhất quyết không chịu thừa nhận, những cũng không thể giải thích được về số điện thoại kia, tôi không biết phải làm thế nào nữa.”

Hàn Phong gật đầu: “Ra là vậy, được rồi, chúng ta thử xem đồ đạc của cô nàng, biết đâu lại phát hiện được gì trong đồng đồ ấy.”

Lâm Phàm nói: “Vô ích, chúng tôi đã kiểm tra rồi, trong đồng vật phẩm cá nhân của Long Giai chẳng phát hiện được gì đặc biệt, chỉ còn máy tính của cô ấy nữa thôi, nhưng bản thân Long Giai là một cao thủ, chúng tôi không mở được mặt khóa máy tính, cô ấy cũng từ chối không chịu tiết lộ, giờ vẫn chưa thuyết phục được.”

Hàn Phong nói: “Thế à? Chúng ta đi xem sao.”

Điện thoại đổ chuông, Lãnh Kính Hàn nhắc máy, Hàn Phong và Lâm Phàm đi tới trước bàn làm việc của Long Giai.

Lâm Phàm bật máy Long Giai lên, nói: “Đây là hệ thống bảo mật ba lớp, phần mềm phá mã bình thường không có tác dụng.”

Hàn Phong nói: “Nhưng nếu phóng điện vào máy tính thì mật mã cũng bị vô hiệu mà?”

Lâm Phàm nói: “Máy tính của phòng Cảnh sát hình sự chúng ta đều cài đặt phần mềm bảo vệ, chỉ cần bị phóng điện, những tài liệu bí mật được định sẵn sẽ tự động xóa.”

Hàn Phong gật đầu: “Được rồi, cậu tránh ra, để đây tôi xem.”

Thấy Hàn Phong ngồi xuống trước máy tính, Lâm Phàm kinh ngạc kêu lên: “Nhưng, nhưng, không phải anh không biết dùng máy tính hả?”

Hàn Phong đáp: “Không phải không biết, mà là không thể thao tác quá lâu.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, ngón tay Hàn Phong gõ nhanh như đang lướt dạo trên phím đàn tỳ bà, hai tay như thể có hai chục ngón, hoàn toàn không nhìn rõ được động tác của các đầu ngón tay. Lãnh Kính Hàn nhủ thầm trong bụng: “Thằng ranh này, rốt cuộc còn mạng đến cho chúng ta bao nhiêu kinh ngạc nữa đây?”

Thoáng sau, Hàn Phong thốt lên: “Xong. Có thể mở ra được rồi.”

Lâm Phàm giờ tay lên xem đồng hồ, một phút ba mươi giây, còn nhanh hơn cả phần mềm phá mã nữa. Anh ta ngỡ ngàng: “Sao anh làm được vậy?”

Hàn Phong nói: “Giờ mà cần hỏi những câu như thế nữa à? Cậu mở máy tính của cô nàng ra xem có thứ gì đặc biệt không?”

Nói đoạn, Hàn Phong đứng khòai ghế. Lâm Phàm lại càng ngạc nhiên, thầmhừ: “Anh mở ra xem là được rồi, sao còn bắt tôi làm nữa?” Nhưng anh ta vẫn mở máy tính, bắt đầu tìm kiếm trong trình duyệt.

Lâm Phàm nói: “Đây là những trang mạng cô ấy hay vào, đây là thư từ cô ấy nhận qua hòm thư điện tử, đây là các thư cô ấy gửi đi, cô ấy không dùng phần mềm chat riêng lạc với người khác. Xem ra cũng không có gì đặc biệt cả.”

Hàn Phong nói: “Cô nàng có sở thích gì đặc biệt không?”

Lưu Định Cường nhớ lại: “Phải rồi, Long Giai rất thích lên một trang giải đố, trên ấy có các thể loại đố chữ, tên trang ấy là gì ấy nhỉ?”

Lưu Định Cường trở ngón tay vào trán, nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng kêu lên: “Nhớ ra rồi, là trang này này.” Anh ta chỉ vào một địa chỉ trên màn hình, Lâm Phàm lập tức mở ra, trên trang web có các câu đố chữ truyền thống, đố thơ, đố ô chữ, đố đoán từ, Sudoku. . .

Lâm Phàm lại đọc ra được tài khoản và mật khẩu của Long Giai trong máy tính, đăng nhập vào, xem thử một lượt, thấy số câu đố Long Giai đã giải khá nhiều, trò cô chơi nhiều nhất là Sudoku. Hàn Phong nói: “Thì ra là mạng đố chữ, có vẻ rất dễ truyền tin cho nhau đấy.”

Lâm Phàm nhìn chăm chăm vào màn hình: “Nhưng đây là cái gì chứ, chúng ta chẳng biết đây là trò gì cả?”

Hàn Phong trừng mắt lên: “Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết.”

Hạ Mạt lên tiếng: “Sudoku, là trò chơi điền số do nhà toán học châu Âu Euler phát minh ra hồi thế kỷ 18, phải dùng phương pháp toán học luận ra số duy nhất, kiểu như chơi rubic ấy, nhìn thì đơn giản, nhưng muốn hoàn thành thực không dễ đâu. Đạo gần đây, trò này hình như khá thịnh hành trên mạng.”

Lưu Định Cường lên tiếng: “Nói thử xem, chơi thế nào?” Lâm Phàm cũng bảo: “Nói nghe xem nào?”

Hạ Mạt giải thích: “Gồm có 9 ô vuông nhỏ ghép thành một hình vuông 3x3, sau đó chín hình vuông 3x3 này lại ghép thành một hình vuông lớn, đây là bảng số Sudoku. Đó thực ra là một hình vuông, ngang chín ô, dọc chín ô, việc cần làm là điền vào từng ô vuông ấy một con số từ 1 đến 9, chín con số trong cùng hàng ngang hoặc hàng dọc không được lặp lại, mà trong một hình vuông 3x3 cũng phải điền đủ từ 1 đến 9, không được trùng lặp. Câu đố trong trò Sudoku này, chính là người ta sẽ điền sẵn một vài con số trong bảng, người chơi cần điền nốt những con số còn lại.”

Lưu Định Cường nói: “Nghe cậu nói thì cũng không phức tạp mà. Chỉ là điền vào 9 ô của từng hàng ngang các con số từ 1 đến 9, mỗi hàng dọc cũng điền số từ 1 đến 9, điền hết cả 81 ô số là xong?”

Hạ Mạt bổ sung: “Còn nữa, mỗi hình vuông 3x3 cũng phải điền đủ số từ 1 đến 9, và lại, trong mỗi hàng ngang và cột dọc, không thể xuất hiện các con số giống nhau.”

Lâm Phàm đang xem xét các ván Sudoku mà Long Giai hoàn thành trước đó, nói: “Ồ đây còn một bảng số vừa mới gửi đến, ngày hôm qua đấy. Anh nói xem, liệu có thông tin gì không?”

Hàn Phong nói: “Nếu là mật mã số thì cũng có thể truyền đạt một số thông tin, xem những bảng số cô nàng hoàn thành trước đó là biết thôi.”

Lâm Phàm mở ngẫu nhiên một bảng số Long Giai đã điền kín, Hàn Phong nói: “Nhặt ra những con số mà Long Giai điền vào, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, xếp thành một hàng.”

Lâm Phàm sắp xếp xong xuôi, được một nhóm số.

Hàn Phong nói: “Hai mươi bảy số à, phức tạp vậy?”

Hạ Mạt nói: “Thế này tính là đơn giản đó, ô trống càng nhiều thì độ khó càng cao.”

Hàn Phong lắc đầu: “Không phải thế, ý tôi là nếu đây là thông tin thì không dễ gì phá giải được. Long Giai thích đọc sách không?”

Lâm Phàm nhìn Lưu Định Cường, Lưu Định Cường đáp: “Cô ấy thích đọc sách về máy tính.”

Hàn Phong: “Sao cái gì anh cũng biết hết vậy?”

Lưu Định Cường nở nụ cười hỏn hậu. Lâm Phàm nói: “Cậu không biết đấy thôi, anh Cường của chúng ta bình thường suốt ngày ở đây làm thí nghiệm, là người yêu nghề nhất đấy. Vì vậy, chúng tôi ai có thói quen gì, anh Cường là người hiểu rõ nhất.”

Hàn Phong nói: “Ồ. Thế thì mau tìm những sách vở của cô nàng đó ra đây.”

Hạ Mạt sốt sáng: “Đề tôi đi lấy.”

Giây lát sau, Hạ Mạt bê ra một chồng sách dày, toàn là về kỹ thuật máy tính. Hàn Phong nói: “Tìm thử xem có thứ gì kiểu như mã số không?”

Bốn người lại bắt đầu lục lại những sách vở Long Giai từng xem, Lưu Định Cường là người đầu tiên có phát hiện, anh ta rút ra một tờ giấy từ trong tập tạp chí máy tính, mừng rỡ reo lên: “Ồ đây có một tờ giấy, toàn là chữ này.Ồ, còn một tờ nữa.”

Lâm Phàm cũng có phát hiện: “Chỗ tôi cũng có này.”

Hạ Mạt nói: “Tôi cũng có hai tờ.”

Hàn Phong giơ tay lên: “Anh Cường có ba tờ, Lâm Phàm có hai tờ, Hạ Mạt có hai tờ, chỗ tôi có hai tờ, tổng cộng có 9 tờ bản mã, giờ thì đủ rồi. Đã có bảng mã, chúng ta thử phá giải mật mã xem sao.”

Lưu Định Cường nhìn những con số trên máy tính, hỏi: “Những con số này chẳng có quy luật gì cả, làm sao giải mã được đây?”

Hàn Phong đáp: “Vừa nãy tôi nói rồi mà, có hai mươi bảy số, muốn giải mã, đầu tiên phải ngắt ra trước đã.”

“À, anh nói là ngắt đoạn ra hả?” Lâm Phàm tiếp lời: “Sao tôi lại quên mất được nhỉ.”

Hàn Phong cười: “Vi cậu chưa từng sử dụng phương pháp này, vì vậy, những thứ đã học được sẽ dần dần quên mất.”

Hạ Mạt nói: “Ngắt đoạn là như thế nào?”

Lâm Phàm nói: “Đối với các mật mã số, vì từ đầu chỉ cuối chỉ có các số từ 0 đến 9, vì vậy cần phải tìm ra quy luật của chúng, nếu như những con số ấy liên rịt vào nhau, vậy thì phải tách chúng ra, còn tách thành mấy số một nhóm thì trừ người đặt mã ra, không ai biết được. Có điều, một con số đơn lẻ không thể biểu đạt ý nghĩa gì, vì vậy, khi ngắt đoạn, thông thường người ta lựa chọn 2, 3, 4, 5 con số là một nhóm, sau đó bắt đầu tìm tòi bí mật giữa các nhóm số với nhau. Nếu có bảng mã nữa...”

Hàn Phong nói: “Thế là quá rõ ràng rồi, hai mươi bảy chữ số, chỉ chia hết cho 3 và 9. Nếu chia thành nhóm 9 chữ số, vậy thì tổng cộng chỉ có 3 nhóm mật mã, không thể biểu đạt được ý nghĩa gì cả, vì vậy, lần ngắt mã này, phải chia thành nhóm 3 chữ số. tổng cộng có 9 nhóm mật mã. Với sự trợ giúp của bảng mã, mỗi nhóm mật mã tương ứng với một chữ Hán, chín chữ hẳn là có thể biểu đạt được rất nhiều ý nghĩa đó.”

Hạ Mạt nói: “Nhưng mà, sau khi có được mật mã gồm ba chữ số một nhóm, chúng ta nên làm thế nào nữa?”

Lâm Phàm giải thích: “Có bảng mã đây mà, đây chính là mật mã cơ bản nhất rồi, gần như không cần phá giải luôn, anh nhìn đi, tổng cộng có 9 bảng mã, mỗi bảng mã này đều có 9 hàng ngang, 9 cột dọc, cũn có nghĩa là, chữ số đầu tiên là số trang, chữ số thứ hai là số hàng, chữ số thứ ba là số cột.”

Lưu Định Cường thắc mắc: “Bảng mã chỉ có mấy chữ thế này, có thể diễn đạt được chính xác thông tin không?”

Hàn Phong cười bảo: “Đừng coi thường mấy cái bảng chữ này nhé, tuy mỗi tờ chỉ có tám mươi mốt chữ nhưng chín tờ là bảy trăm hai mươi chín chữ Hán rồi đây, bảy trăm hai mươi chín chữ Hán thường dùng có thể diễn đạt chính xác bất cứ ý gì. Chữ Hán là loại hình thức biểu đạt có tính độc lập và phức tạp nhất thế giới, vào thời kỳ toàn thịnh, số lượng chữ Hán đạt đến hơn năm mươi nghìn, còn số chữ Hán thông dụng thì chỉ khoảng một nghìn hai mà thôi. Nắm được thành thạo năm trăm chữ Hán, là có thể hiểu được mọi điều trong xã hội; nắm được thành thạo một nghìn chữ, thì có thể làm tác giả; người nào nắm được thành thạo hai nghìn chữ Hán, thì làm nhà tư tưởng cũng được; nếu như đã nắm được thành thạo năm nghìn chữ, vậy thì thành triết gia rồi.”

Lưu Định Cường phá lên cười ha hả: “Thế cậu thì sao, Hàn Phong, cậu biết được bao nhiêu chữ Hán?”

Hàn Phong nói: “Tôi à? Từ lâu đã biết hơn mười nghìn chữ rồi.”

Lâm Phàm lau bàu: “Đừng đùa nữa, phá giải mật mã đi.”

Hạ Mạt nói: “Nhưng mấy bảng mã này không đánh dấu trang nào là trang số một, số hai mà, chúng ta làm sao phá giải đây?”

Hàn Phong nói: “Cậu cũng hơi ngu thì phải? Thế này đâu có giống cậu. Coi cả chín trang đều là trang đầu tiên mà thử một lượt, viết chữ tương ứng với nhóm mã số đầu tiên ra, sau đó lần lượt loại suy, cùng lắm là làm chín chín tám mốt lần, thế nào chẳng có một câu thông thuận.”

Hạ Mạt thắc mắc: “Thế nếu không có câu nào đọc xuôi được thì sao?”

Hàn Phong nói: “Chúng tớ phương pháp giải mã của chúng ta không đúng. Bắt đầu đi.”

Bốn người cùng bắt tay vào, những câu đầu tiên toàn là chín chữ chẳng có nghĩa gì chấp vả lại voi nhau, nhưng khi thử đến câu thứ 59, liền được câu này: “Bảo cho Lãnh Kính Hàn đến nhà máy Lương.”

“A, đây là...” Cả bọn đều kinh ngạc ngẩn ra. Lưu Định Cường thốt lên: “Quả nhiên là mật mã.”

Hàn Phong nói: “Đã biết được thứ tự các bảng mã rồi, chúng ta thử một nhóm số khác đi.”

Bọn họ lại chọn ra một bảng số Sudoku khác, lần này tổng cộng điền ba mươi chín số, vẫn tiếp tục chia ba số một nhóm, liền được 13 chữ Hán: “Tìm cách thâm dò nhà Hàn Phong, đã chuẩn bị xong rồi đọc.”

Lâm Phàm nói: “Bọn khốn, quả đã lợi dụng mạng Internet để truyền tin, lại còn ở ngay trước mũi chúng ta, thế mà lại không ai biết gì.”

Hàn Phong bảo: “Giờ nói mấy chuyện này cũng vô dụng thôi, chúng ta hoàn thành bảng Sudoku mới nhất đi, cái đó mới là quan trọng nhất. Tối qua mới truyền tin đến, bọn chúng muốn nói gì với Long Giai nhỉ?”

Lâm Phàm nhăn nhó: “Nhưng mà, chúng ta chưa bao giờ chơi cái trò Sudoku này, phải làm sao giờ?”

Lưu Định Cường nói: “Cái này dễ ợt mà, loáng cái là điền xong thôi, để đây tôi.”

Hạ Mạt nói: “Tôi cũng từng chơi rồi, để đây cho tôi.”

Hàn Phong gất lên: “Đừng tranh nhau nữa, mỗi người chép ra một bảng, mọi người cùng động não, như vậy sẽ làm xong nhanh hơn.”

Lãnh Kính Hàn bước ra hỏi: “Sao vậy, tìm được gì chưa?”

Hàn Phong đáp: “Chúng tôi đã tra ra bí mật bọn chúng lợi dụng mạng Internet để truyền tin rồi, đang chuẩn bị phá giải thông tin được mã hóa gửi đến ngày hôm qua.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lão Quách vừa gọi điện, báo lại phát hiện tung tích của Đinh Nhất Tiểu, bọn họ đã phái người đi điều tra rồi, tuy biết là khả năng không lớn lắm, nhưng không điều tra cũng không được. Tiểu đoàn trưởng Trần cũng đã hỏi tôi một số tình hình cụ thể của vụ án này, ông ấy rất kính hãi trước suy nghĩ số sắt thép chênh lệch kia được dùng để chế tạo vũ khí, cho rằng cần phải lập tức báo cáo lên cấp trên, yêu cầu tăng thêm viện binh.”

Hàn Phong gật đầu: “Tốt thôi. Lần này phải đánh trận lớn rồi. Vậy thì chúng ta lại đi về bản đồ đi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Gì cơ?”

Hàn Phong nhìn ba người bọn Lâm Phàm đang vui đầu điên ô số, cười nói: “Từ những nơi không ai nghĩ đến, có thể có những phát hiện bất ngờ đó.”

Hai người đến chỗ tấm bản đồ chi tiết thành phố Hải Giác dán trên tường, Hàn Phong nói: “Nhìn xem, đầu tiên hấn thuận theo đường Giang Hoài đi về phía Bắc, sau đó lại theo đường Giang Âm chuyển sang hướng Tây, đi một vòng lại trở về đường Mã An, rồi theo đường Giang Tân ven bờ sông Nhập Hải đi về hướng Nam.” Hàn Phong chỉ bản đồ: “Ở đây có một vấn đề, đường duyên hải ở phía Đông, các bến cảng đều xây ven biển, hấn đi về phía này, chẳng phải là càng lúc càng xa biển sao?”

Lãnh Kính Hàn hít vào một hơi: “Đúng là đi ngược hướng ra bến cảng.”

Hàn Phong tiếp lời: “Nếu xe của hấn liên tiếp xuất hiện trong phạm vi theo dõi của cảnh sát, các anh sẽ làm thế nào?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Còn làm thế nào được nữa? Thì lập rào chắn, phong tỏa tuyến đường, xuất quân truy kích chứ còn gì nữa.”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng thế, nhưng anh nhìn tuyến đường hấn đi mà xem, nếu hấn lên thuyền ở thượng du sông Nhập Hải, phía trên cầu lớn thì sao?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tuyến đường này vốn là tuyến đường du lịch vòng quanh thành phố và đi sâu vào đất liền, nhưng nếu muốn ra biển thì phía trước quả thực không có chốt chặn nào cả, ý cậu là, hấn muốn từ sông ra biển, sau đó bỏ trốn theo đường biển ư?”

“Nhưng còn tiền thì sao nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng thế, hấn mang theo một lượng tiền mặt lớn. Nếu như muốn lên thuyền ở sông Nhập Hải thì chỉ có du thuyền đi vòng quanh thành phố là ra được, nhưng hấn không thể mang nhiều tiền như thế lên du thuyền. Còn nếu hấn đi thuyền tự lái, một là không có chỗ dừng đậu, hai là cảnh sát đường sông sẽ kiểm tra...”

“Đúng thế, vậy nên chỉ có một khả năng, chính là hấn không hề mang theo tiền mặt, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta bắt được tín hiệu điện thoại của Đinh Nhất Tiểu không? Ở đó chỉ phát hiện dấu vân tay của Đinh Nhất Tiểu và vật dụng sinh hoạt của một người thôi, thế A Bát đâu? Từ những gì chúng ta giám sát được thì chúng đi đâu cũng như bóng với hình kia mà!”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu muốn nói, Đinh Nhất Tiểu để lại giấy dính mực chỉ là dấu vết giả, tiền đã được A Bát chuyển đi từ trước rồi, Đinh Nhất Tiểu chỉ có một thân một mình, mục đích là để thu hút sự chú ý của cảnh sát, giúp chúng có thể an toàn ra biển đồng thời mang theo tiền mặt mà chúng ta không hề hay biết? Nhưng bản thân hấn thì sao? Đinh Nhất Tiểu cũng đâu phải loại vừa, làm gì có chuyện hấn chịu công toi một chuyến mà không được lợi lộc gì?”

Hàn Phong nói: “Đừng nóng vội, nghe tôi nói tiếp đã nào. Một trong những điểm lợi khi Đinh Nhất Tiểu một thân một mình, không mang theo nhiều tiền mặt ấy chính là hấn có thể dễ dàng che giấu thân phận hơn, cũng tiện bỏ trốn hơn nhiều. Bây giờ, kể cả hấn đi qua biên giới nước ngoài cũng không phải là không thể. Nhưng mà, đúng như anh nói đây, hấn không thể bỏ số tiền kia được, đó là mục đích cuối cùng của hấn cơ mà. Vì vậy, tiền chắc chắn đã được đưa đến một nơi an toàn, đồng thời có cả phương tiện cho hấn chạy trốn, nếu hấn lên du thuyền ở đây, tránh khỏi sự kiểm tra của cảnh sát, vậy thì du thuyền sẽ đi qua những bến cảng nào?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Cảng quốc tế Đông Phương là phồn hoa nhất, cũng là bến cảng có lượng hàng hóa vận chuyển lớn nhất hiện nay, các du thuyền đều dừng đậu ở đó.”

“Vậy giả sử hân đã chuẩn bị sẵn du thuyền cao tốc, đồng thời chuyển tiền mặt lên đó trước thì sao?”

Lãnh Kính Hàn reo lên: “Tôi biết rồi, hân ở trên đất liền chạy đi chạy lại thu hút sự chú ý của cảnh sát để đồng bọn chuyển tiền mặt đến bến cảng bọn chúng đã chọn trước, sau đó nhân lúc chúng ta tập trung chú ý vào các tuyến đường và các bến cảng, hân lại lợi dụng tàu du lịch đến bến cảng gần nhất, rồi sử dụng du thuyền đã chuẩn bị trước bỏ trốn!”

Hân Phong tiếp lời: “Ra đến vùng biển quốc tế, hân có thể lên thuyền nước ngoài. Cảnh sát xe không thể hỏi han hay can thiệp gì được, đây chính là bí mật kế hoạch đường đông kích tây của hân.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tôi sẽ báo ngay với lão Quách để bọn họ tăng cường bảo vệ và kiểm tra bến cảng quốc tế Đông Phương!”

Hân Phong nói: “Giờ phút này, vẫn chưa thể xác định hân có chọn lựa bến cảng quốc tế Đông Phương hay không, nếu mạo hiểm tập trung quân lực, có khả năng bọn hân sẽ đột phá vòng vây từ một bến cảng khác cũng không chừng.”

Lãnh Kính Hàn sốt ruột hỏi: “Vậy tính sao bây giờ?”

Hân Phong đáp: “Chúng ta xem bọn Lâm Phàm đã giải được câu đó Sudoku chưa đã, nói gì thì Long Giai cũng là một phần tử trong bọn chúng, chúng không thể bỏ rơi đồng bọn mà bỏ chạy như thế chứ nhỉ? Bọn chúng còn phải để phòng Long Giai bán đứng chúng nữa cơ mà.”

Lãnh Kính Hàn chạy ra khỏi phòng, hỏi: “Các cậu đến đến đâu rồi?”

Lưu Định Cường dầm dề mồ hôi: “Trông thì có vẻ đơn giản, nhưng cái thứ này cũng khó giải thật đấy, chỉ riêng chuyện mỗi hàng mỗi cột đều không thể có số trùng lặp đã là thử thách lắm rồi, lại còn đòi hỏi trong các ô vuông 3x3 không có số trùng lặp nữa, khó hơn tôi làm giám định hóa học nhiều.”

Lâm Phàm quăng bút sang một bên, chán nản nói: “Không làm nữa, thứ này căn bản không phải dành cho con người điên, chỉ có loại thiên tài máy tính như Long Giai mới đi chơi cái trò này thôi, tôi có phải nhà toán học đâu chứ.”

Lãnh Kính Hàn nhìn đồng hồ, nói: “Sắp 2 giờ rồi đấy, các cậu làm nhanh lên. Đinh Nhất Tiểu không thể dây dưa lâu quá được, thời gian càng kéo dài càng bất lợi cho hân, giờ hân đã ở rất gần cầu lớn rồi. Rất có thể chúng sẽ bỏ trốn trong đêm nay. Và lại, hôm nay cũng là ngày cuối cùng của thời hạn phá án rồi đấy.” Nói đoạn, ông lại bảo Hân Phong: “Cậu cũng giúp một tay đi.”

Hân Phong chối: “Tôi thật sự không biết cách chơi món này mà. Hay là trực tiếp hỏi Long Giai đi, phải rồi, Long Giai bị các anh nhốt ở đâu thế?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Long Giai giờ đang ở trong căn hộ tập thể của cô ấy, tôi dẫn cậu đi. Thế còn bọn họ...”

Hân Phong cười: “Yên tâm, chúng ta đi rồi quay lại, chưa chắc họ đã giải được bảng số Sudoku ấy đâu.”

Lâm Phàm kêu lên: “Đừng coi thường người khác thế chứ.”

Hân Phong cười ha hả, cùng Lãnh Kính Hàn đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Chiến Đấu Trước Bình Minh

Long Giai ở trong khu tập thể dành cho cán bộ của sở Công an, giờ mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, chỉ là ngoài cửa có thêm hai viên cảnh sát. Nhà Long Giai đã bị lục soát, cô đang dọn dẹp lại phòng ốc, trông thấy hai người, cô liền nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không biết gì cả, rốt cuộc các anh còn muốn hỏi gì nữa?”

Hân Phong lấy bảng số Sudoku mà bọn Lâm Phàm ghi lại ra, nói với Long Giai: “Nhờ cô giải cái này hộ chúng tôi.”

Long Giai liếc nhìn, nói: “Đây là cái gì? Sudoku? Tại sao lại đưa tôi cái này?”

Hân Phong nói: “Đây là chứng cứ then chốt để chứng minh cô vô tội, vì vậy, nhất định cô phải hoàn thành nó. Nhất định tự tay tính toán, nhất định phải tính đúng đấy nhé.”

Lãnh Kính Hàn ngăn người, trầm nhừ: “Thằng ranh Hân Phong này lại giờ trò gì vậy? Các con số Long Giai điền vào, chính là phương thức liên hệ bí mật của bọn họ, điều này chỉ chứng minh rằng Long Giai có tội thôi chứ? Tại sao lại nói là chứng minh Long Giai vô tội?”

Long Giai gật đầu: “Được rồi, để tôi thử xem, ừm, ô số này thuộc loại độ khó cao, cho tôi chút thời gian đi.”

Lãnh Kính Hàn thúc giục: “Chúng ta đã hết thời gian rồi, cô nhất định phải hoàn thành trước khi trời tối.”

Hàn Phong kéo áo Lãnh Kính Hàn: “Này, đi ăn đi.”

Lãnh Kính Hàn ngẩn người: “Cái gì? Cậu vẫn chưa ăn cơm à?”

Hàn Phong chống nạnh: “Tôi ngủ trong phòng Cảnh sát hình sự nhà anh, anh bảo tôi đi đâu ăn đây?”

Lãnh Kính Hàn vỗ đầu: “Chết thật, lúc ăn trưa cậu vẫn chưa ngủ đây, tôi quên bég mắt. Giờ tôi làm gì còn tâm trí đi ăn cơm với cậu nữa, cho cậu mười đồng, tự đi mà ăn.”

Hàn Phong cười khẩy: “Mười đồng? Ăn mì ăn liền à? Anh cũng bần xin quá đấy?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Không lấy thì thôi.”

Hàn Phong lạnh lùng: “Anh nói đấy nhé, thế tôi đi ăn đây.”

“Này, đợi đã.” Lãnh Kính Hàn hình như nhớ ra gì đó, lập tức lộn túi quần túi áo, rốt cuộc cũng tìm được một tờ giấy bạc 100 đồng, cung kính đưa cho Hàn Phong. Long Giai để ý thấy sau khi Hàn Phong đi khỏi, Lãnh Kính Hàn Vội đưa tay lên quệt mồ hôi trán.

Long Giai lấy ra một quyển sổ và một cái bút, bắt đầu tính toán, vừa làm vừa hỏi: “Sếp Lãnh, tại sao lại để cho tên ấy thoải mái ở trong phòng Cảnh sát hình sự vậy?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Hà? Cô nói chuyện cậu ta ngủ ấy hả? Cô không biết đấy thôi, thằng ranh này nhất định phải đảm bảo giấc ngủ, nếu thiếu ngủ, cậu ta sẽ chẳng còn tư duy nhạy bén nữa đâu.”

Long Giai thắc mắc: “Thế tại sao phải cho anh ta tiền? Chẳng lẽ sếp nợ anh ta gì à?”

Lãnh Kính Hàn thờ dãi: “Chắc, cô không biết đấy thôi, trong mắt thằng ranh này vốn chẳng có cái gì gọi là chính nghĩa với đạo đức cả, nếu không cho cậu ta tiền, cậu ta sẽ làm ra những chuyện cực kỳ đáng sợ.” Ông bất giác nhớ lại lần rù Hàn Phong đi ăn cơm lúc vụ án này mới bắt đầu, tên này giờ trò vô lại, còn thoát y trước mặt nhân viên phục vụ nữ, nghĩ đến đó, ông bật cười.

Long Giai vừa tính toán vừa hỏi: “Không ngờ anh ta lại là người như thế, thế hai người làm sao mà biết nhau?”

Lãnh Kính Hàn chìm sâu vào hồi ức, đó là những mưu sâu kế hiểm, những cuộc chém giết đầy máu tanh mà ông chưa bao giờ tưởng tượng ra nổi, nhưng điều khiến ông không thể nào quên, chính là câu nói bình thân ấy của Hàn Phong: “Tôi đến từ địa ngục.” Mỗi khi nhớ đến chuyện này, ông lại rùng mình, tựa hồ cơ thể đã tạo thành phản xạ, sử dụng phương pháp rùng mình này để biểu đạt nỗi kinh hoàng, hoàn toàn không chịu sự khống chế của não bộ.

Long Giai để ý thấy vậy, liền gặng hỏi: “Ồ? Có phải rất ly kỳ không?”

“À!” Lãnh Kính Hàn định thần lại, bấy giờ mới nhớ ra mình đang nói chuyện với một nghi phạm, người này chỉ từng là thuộc cấp của ông mà thôi. Ông đáp: “Cô tập trung giải ô số đi, nếu có cơ hội, biết đâu sau này cô sẽ... có lẽ vẫn là không có cơ hội thì hơn.” Ông nói một câu mập mờ khó hiểu, rồi lại lắc đầu, cơ hồ không muốn nhắc đến chuyện đó.

“Xem ra bí mật của Hàn Phong còn lớn hơn những gì mình tưởng tượng.” Long Giai nghĩ bụng, bất giác nhoen miệng cười.

Lãnh Kính Hàn thấy vậy, lại đâm nghi hoặc: “Theo lẽ thường, nếu là một tên nội gián bị vạch trần, cô ta phải căng thẳng, hoảng hốt mới đúng, nhưng Long Giai lại đang cười, chẳng giống đối tượng bị nghi ngờ chút nào cả, thế này là sao nhỉ?”

Chiếc MPV màu đỏ đậu bên bờ sông, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ bước ra, nhìn xuống làn sóng đang cuộn cuộn chảy về Đông. Dòng sông mệnh mông này bắt nguồn từ cao nguyên Thanh Tạng, cuối cùng chảy ra biển lớn; biển lớn, dường như đó là chốn về của vạn vật, dù là thứ gì, chỉ cần ra đến biển lớn, khả năng bị tìm thấy sẽ trở nên cực kỳ nhỏ bé.

Lúc này, điện thoại di động của người đàn ông rung lên, y mở máy, âm thanh kim loại gấp gáp vang ra: “Sao rồi?”

Người đàn ông trả lời: “Rất tốt, kế hoạch Y đã khởi động, mọi sự thuận lợi.”

Âm thanh kim loại nói: “Tốt, đêm nay xuất phát từ chỗ đó, đi thuyền về hướng Đông lệch 19 độ sang hướng Nam, đến lúc ấy sẽ có một chiếc du thuyền mang quốc tịch Panama tiếp ứng các anh ở vùng biển quốc tế, chúc thành công.”

Người đàn ông nói: “Cuộc họp hội đồng quản trị phía các anh chắc đã kết thúc phải không? Tôi có nghe đài rồi, hình như không phát hiện được gì ở chỗ các anh thì phải. Giá cổ phiếu lại bắt đầu leo thang, chắc anh cũng rời khỏi Thiên Nhai rồi? Giờ anh đang ở đâu?”

Âm thanh kim loại kia cười ha ha: “Đoán xem”

Hàn Phong đi ăn hết đứng hai tiếng đồng hồ, lúc quay lại, Long Giai vẫn chưa giải được ô số Sudoku ấy, Hàn Phong lớn tiếng chào hỏi hai viên cảnh sát ngoài cửa: “Tôi về rồi đây, các anh vất vả quá.” Cứ như thể hai viên cảnh sát đang giúp anh ta bảo quản thứ gì đó.

Lãnh Kính Hàn nghe thấy giọng anh ta liền đi ra, chợt trông thấy Hàn Phong giờ nắm đấm lên, định tấn công một trong hai viên cảnh sát, viên cảnh sát chụp lấy cổ tay anh ta, quát hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Hàn Phong nói: “Xem các anh có mặc áo chống đạn không?”

Viên cảnh sát đứng cạnh nói: “Có kiểu xem như thế à?”

Hàn Phong cười hì hì: “Tôi chỉ nhắc nhở các anh thôi, nhất định phải chú ý đấy nhé.”

Lãnh Kính Hàn vẫy tay gọi Hàn Phong lại chỗ mình, liếc mắt nhìn Long Giai, đoạn hỏi anh ta: “Cô ấy vẫn chưa làm xong, vừa nãy hỏi bọn Lâm Phàm, họ cũng chưa làm được, giờ tính sao?”

Hàn Phong nói: “Đi, đi ăn cơm.”

Lãnh Kính Hàn ngăn người, hỏi: “Lại ăn? Cậu vừa mới ăn rồi còn gì?”

Hàn Phong nói: “Vừa nãy là ăn cơm trưa, giờ là ăn tối, chúng ta ăn xong cơm quay về, chắc họ cũng làm xong rồi.”

Lãnh Kính Hàn quát lên: “Giờ không phải lúc làm nãy chuyện vớ vẩn đó, chúng ta cần phải phá giải được mật mã này trước khi mặt trời lặn.”

Hàn Phong vẫn nhon nhon: “Êu êu, đừng giận thế chứ, nếu tôi bảo là tôi đã phá giải được mật mã thì sao?”

Lãnh Kính Hàn giật mình, vội hỏi: “Thì ra cậu đã giải được mật mã, tại sao không nói sớm?”

Hàn Phong lắc đầu: “Vẫn chưa đâu, nhưng chỉ cần quay lại phòng Cảnh sát hình sự, tôi sẽ phá giải được ngay.”

Lãnh Kính Hàn tức khắc kéo Hàn Phong đi luôn: “Vậy chúng ta quay về ngay đi, cái thằng ranh này.”

Long Giai đứng dậy nói: “Sếp Lãnh...”

Lãnh Kính Hàn ra đến cửa, lạnh lùng nói: “Mấy hôm nay cô cứ ở lại đây thì hơn, đừng đi lung tung, bằng không sẽ không chỉ tạm giữ thế này thôi đâu.”

Long Giai lại bắt lực ngồi xuống, thảm như: “Rốt cuộc thì vẫn nghi ngờ tôi ư.”

Lãnh Kính Hàn đập ga, bật còi hụ báo hiệu, lao như gió trên đường trở về. Hàn Phong ngấm nhìn cảnh vật ven đường, thấy xa xa có một tòa nhà cao tầng đang xây dựng đã thành hình, tựa như một vật thể khổng lồ sừng sững giữa trung tâm thành phố, thảm như: “Đó có phải là kiến trúc mang tính biểu tượng của công ty nhà học Phan không nhỉ? Tòa nhà cao nhất thành phố. Á đây, dạo này hình như đã nhiều ngày rồi không thấy Khả Hân đâu, cô bé này, tuy hơi lùn một chút nhưng cũng rất hấp dẫn.” Anh ta gãi gãi đầu, sức nhớ ra chính mình đã không cho Phan Khả Hân tiến hành đưa tin về vụ án này.

Đằng trước có một phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị, Lãnh Kính Hàn đang lái xe, người phụ nữ kia thì đi trên cầu cho người đi bộ, vốn chỉ là đi lướt qua nhau, nhưng trong đầu Hàn Phong chợt lóe lên một tia chớp, tựa hồ đột nhiên túm được điều gì đó, anh ta bất giác trầm ngâm: “Dáng vẻ người phụ nữ ấy, rốt cuộc khiến mình nghĩ đến cái gì nhỉ?” Rồi từ từ, Hàn Phong kết hợp bóng hình từng trông thấy ở thành phố Thiên Nhai tối hôm đó với áo quần của người phụ nữ mới rồi, buột miệng kêu to: “Tôi biết rồi!”

Lãnh Kính Hàn bị anh ta làm cho giật nảy, mồ hôi tứa cả ra, ông trách móc: “Cậu làm gì mà hét tướng lên thế? Lại biết cái gì nữa hả?”

Hàn Phong nói: “Còn nhớ lúc chúng ta ở Thiên Nhai không? Tối hôm đó tôi thấy một bóng người rất quen thuộc, là một phụ nữ.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Ừ, cậu nghĩ ra người phụ nữ ấy là ai rồi hả?”

Hàn Phong đáp: “Đúng thế, tôi nghĩ ra rồi, lúc ấy không nghĩ đến chính vì trang phục của cô ta đột nhiên lộng lẫy hẳn, người phụ nữ đó, chính là Lư Phuong mà tôi mới gặp một lần!”

“Hả...” Lãnh Kính Hàn phanh kít xe lại bên vệ đường, chỉ muốn vươn tay ra bóp cổ Hàn Phong, ông phần nộ quát lên: “Cái thằng này, sao bây giờ mới nghĩ ra chứ!”

Hàn Phong chỉ tay về phía trước, nói: “Nhanh lên, lái xe nhanh lên, không thì tối nay không phá án được đâu.”

Lãnh Kính Hàn đập mạnh ga, khiến cả người Hàn Phong ngã về phía sau, anh ta lại nói: “Nhưng tối hôm đó chúng ta thấy cô ta và Trần Thiên Thọ đi với nhau, hôm sau ở công ngân hàng Hằng Phúc, cô ta lại ôm ấp Vu Thành Long, thế là thế nào nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn phân tích: “Xem ra, Vu Thành Long sắp ra tay với Trần Thiên Thọ rồi, cậu chẳng nói là trong bảy tội lỗi, vẫn còn tội lười nhác chưa bị trừng phạt đó sao?”

Hàn Phong cười khì khì: “Thế hả? Nhưng Trần Thiên Thọ đâu có về gì là lười nhác nhỉ.”

Lãnh Kính Hàn bực bội, lại tăng tốc nhanh hơn. Ông thích nhất là thấy đôi mắt Hàn Phong bắt đầu sáng lóe lên như mắt sói, điều đó chứng tỏ anh ta sắp sửa nghiêm túc; và ghét nhất là điệu cười khi khi ấy của Hàn Phong, thông thường điệu cười này có nghĩa Hàn Phong đã biết được một số chân tướng không giống với suy nghĩ của những người khác, nhưng anh ta không định nói cho ông nghe. Không chỉ vậy, điệu cười xấu xa ấy của anh ta, có thể khiến ông tức đến nghiêng răng kèn kẹt.

Lúc về đến cổng trụ sở phòng Cảnh sát hình sự, Hàn Phong kêu lên: “Dừng lại dừng lại dừng lại, đó có phải Khả Hân không? Cô ấy ở đây làm gì vậy?”

Thấy Phan Khả Hân đang đứng một mình cúi đầu trầm tư trước cổng, Lãnh Kính Hàn lái xe lại gần, mở cửa sổ ra hỏi: “Khả Hân, cháu làm gì ở đây thế?”

Phan Khả Hân giật nảy mình, ngẩng đầu lên, mừng rỡ: “Hai người rốt cuộc cũng về rồi, cháu đang lo là không gặp được hai người đây, cháu gọi vào điện thoại của bác mãi mà chẳng được, bọn họ thì không cho cháu vào.”

Hàn Phong ở phía bên kia thò đầu ra, hỏi: “Tìm bọn tôi có việc gì?”

Phan Khả Hân nói: “Anh bảo tôi canh chừng công ty khoáng sản Khai Nguyên còn gì, hôm trước có mấy chiếc xe lớn kín mít đi từ trong đó ra, tôi nghĩ chắc là họ vận chuyển thứ gì nên bám theo, phát hiện trong xe toàn người là người, tập trung cả ở bến cảng quốc tế Đông Phương.”

Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt, Hàn Phong vội hỏi: “Bọn chúng có phát hiện ra cô không?”

Phan Khả Hân lắc đầu: “Tôi nghĩ là không đâu, tôi bám theo từ xa lắm. Xe của bọn họ đều là loại xe tải lớn, theo dấu rất dễ.”

Lãnh Kính Hàn bảo Hàn Phong: “Giống với kết luận của cậu.”

Hàn Phong cười khẩy: “Sao giờ mới nói?”

Phan Khả Hân dẫu môi lên: “Tôi sợ bọn họ sẽ lên thuyền ra biển, nên phải đợi đến lúc họ ổn định xong xuôi mới nhớ ra phải báo cho hai người, nhưng gặp được hai người còn khó hơn lên trời ấy. Anh bảo tôi đi canh chừng bọn họ đấy nhé, tôi thấy đám người này rất đáng nghi, nên mới đặc biệt đến đây nhắc nhở hai người, vậy mà một câu cảm ơn cũng chẳng có, lần sau không thèm giúp nữa.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Giờ tính sao đây? Báo cho lão Quách và tiểu đoàn trưởng Trần hả?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không vội, chưa bố trí thỏa đáng sẽ đập cỏ động rắn. Đợi xác định thông tin rồi hãy hành động, bọn chúng đã sắp xếp ổn thỏa hai ngày nay rồi, chứng tỏ cũng không hành động ngay đâu.”

Anh ta quay sang bảo Phan Khả Hân: “Khả Hân, tin tức của cô rất quan trọng đấy, cảm ơn, có thể giúp tôi điều tra một việc nữa không?”

Phan Khả Hân hỏi: “Việc gì?”

Hàn Phong nói: “Cô dùng danh nghĩa phóng viên, đi điều tra sổ sách, hóa đơn của năm doanh nghiệp đứng tên Đinh Nhất Tiểu, à không, giờ phải là sáu doanh nghiệp rồi, đừng để người khác nghi ngờ, cứ nói là làm báo cáo điều tra doanh nghiệp cũng được. Tên của người làm kiểm toán gần đây nhất chắc chắn cũng ở đó, hãy tìm hiểu phần nào tình hình từ miệng họ, rồi hỏi thêm các nhân viên tài vụ của công ty, như vậy là tương đối chuẩn xác rồi, cô biết phải làm thế nào rồi đấy.”

Phan Khả Hân lẩm bẩm: “Vậy các anh định làm gì? Không thể cho tôi tham gia được à?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Khả Hân, giờ đang là giai đoạn mấu chốt, sau này khi vụ án kết thúc, không còn nguy hiểm gì nữa, bọn bác sẽ để cháu đến viết bài được không? Đi thôi, chúng ta cũng phải nhanh lên.”

Sau khi Phan Khả Hân đi khỏi, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Bên chỗ lão Quách đã lập tổ chuyên án điều tra các doanh nghiệp của Đinh Nhất Tiểu rồi, sao còn phải bảo Khả Hân đi điều tra nữa làm gì?”

Hàn Phong cười nhạt: “Vậy chẳng phải là thêm một tầng bảo hiểm sao, có thể đề phòng bên trong bọn họ cũng có kẻ địch nằm vùng, nếu kết quả hai bên trùng nhau thì càng chân thực hơn.”

Trở lại phòng Cảnh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn lập tức hỏi: “Cậu bảo về đến nơi là có thể giải được mật mã, giờ thì nói đi, định giải thế nào?”

Hàn Phong không đáp mà cất tiếng chào hỏi trước: “Chào cả nhà, mọi người giải được mật mã chưa thế?”

Hạ Mạt không kịp lại mở hời đảm đĩa trên trán, lấp bắp: “Vẫn, vẫn chưa xong.”

Hàn Phong nói: “Mang ra đây, tôi xem thành tích của mấy người nào.”

Hạ Mạt điền được ba hàng số, Lưu Định Cường điền được hai hàng, còn Lâm Phàm, trước mặt anh ta là một đồng giấy nháp tính toán, nhưng thậm chí còn chưa điền nổi một hàng.

Hàn Phong nói: “Khỏi cần điền nữa, tôi có phương pháp dễ hơn để hoàn thành bảng số Sudoku này.”

“Cái gì? Cái gì cơ? Cái gì cơ hả?” Ba người đã bỏ cả buổi chiều ra tính toán đồng thanh hỏi.

Hàn Phong cười khi khi: “Thực ra, trong máy tính có phần mềm chuyên dùng để giải loại Sudoku này, dùng máy tính tính toán nhanh hơn mấy anh nhiều lắm”

Hạ Mạt đau khổ kêu lên: “Chết tiệt, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Lẽ ra tôi phải sớm nghĩ đến rồi chứ, đúng thế, trong máy tính có loại phần mềm này mà, nhưng tôi chưa bao giờ dùng đến, thành thử không nghĩ ra, tôi thật là quá...”

Lâm Phàm lấp bắp: “Anh... cái tên này, anh đã... đã biết trước rồi, còn bắt chúng tôi tính toán trên giấy làm gì nữa!”

Hàn Phong nói: “Đừng giận, tôi cũng vừa mới biết thôi mà, mau bật máy tính lên đi.”

Lâm Phàm bật máy tính lên, Lưu Định Cường nói: “Cái gì mà vừa mới biết? Ban đầu cậu không biết chắc?”

Hàn Phong bĩu môi: “Đúng thế.”

Lưu Định Cường thắc mắc: “Thế cậu làm sao mà biết được? Ai nói cho cậu biết?”

Hàn Phong đáp: “Các anh chứ ai, cả Long Giai nữa.”

Hạ Mạt ngạc nhiên: “Gì hả? Chúng tôi? Chúng tôi nói cho anh biết lúc nào chứ?”

Lâm Phàm vào ngay trang tìm kiếm, tay gõ miệng nói: “Tìm được một phần mềm giải đó rồi, tải xuống ngay đây.”

Hàn Phong nói: “Khỏi cần, trong máy tính của Long Giai có đấy, cậu tìm thử xem, hẳn là không khó phát hiện đâu.” Anh ta lại quay sang phía Hạ Mạt: “Là thế này, tôi chẳng biết Sudoku là cái của nợ gì, nhưng hôm nay thấy mọi người tính toán vất vả như thế mà chẳng ra kết quả, ngay Long Giai cũng tính cả buổi chiều không xong. Tôi bèn nghĩ, đã là đưa tin tức thời, chẳng lý nào lại phải dùng thứ mất mả mắt cả ngày trời mới tính toán ra được. Sử dụng công cụ trao đổi tin tức tiện dụng như mạng Internet truyền tin, vốn là để tranh thủ thời gian, giả sử chỉ riêng việc tính mả đã tốn nửa ngày, há chẳng phải không dung lãng phí rất nhiều thời gian hay sao? Vì vậy, tôi cho rằng, phải có loại công cụ để phá giải thứ này, có thể tự động điền các con số vào ô trống trong thời gian ngắn. Bọn họ đã dùng mạng Internet để gửi bảng số Sudoku, vậy thì công cụ phá giải, tất nhiên cũng có ở trên mạng rồi.”

Lãnh Kính Hàn ồ lên: “Thì ra cậu nói quay về sẽ giải được mả mã, chính là chỉ phần mềm này hả?”

Hàn Phong gật đầu: “Tôi vốn cho là, loại công cụ phá giải mả mã này được thiết kế đặc biệt, chỗ khác không có. Nhưng nghe Hạ Mạt nói thì hình như có thể tải loại phần mềm này ở bất cứ nơi nào.”

Hạ Mạt áy náy nói: “Đúng thế, tôi chỉ nghĩ làm sao phá giải mả mã cho nhanh mà hoàn toàn không hề nghĩ ra sử dụng phần mềm, chỉ tại tôi, nếu tôi nghĩ ra sớm hơn một chút, mọi người đã không phải uống công cả buổi chiều rồi.”

Hàn Phong an ủi: “Chắc, đừng buồn mà, dù giờ mới nhớ ra thì cũng chưa muộn.”

Lâm Phàm reo lên: “Tìm thấy rồi.”

Một phần mềm giải ô chữ cỡ nhỏ, bật chương trình lên, trên màn hình liền xuất hiện một bảng Sudoku trắng, lần lượt nhập các số trên bảng số Sudoku cần giải vào, ấn nút bắt đầu, máy tính liền tự động tính toán, đồng thời điền các con số chính xác vào ô trống, từ đầu đến cuối mất chưa đầy một phút đã điền xong ô số của bọn họ.

Lâm Phàm phần nộ kêu lên: “Chết tiệt, nhanh như vậy đã xong rồi, vậy mà chúng ta...”

Lãnh Kính Hàn ngắt lời: “Giờ không phải lúc nói những chuyện này, các cậu mau tìm các chữ đối ứng với mả mã đi.” Vừa dứt lời, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, ông lập tức bắt máy.

Khi Lãnh Kính Hàn ra khỏi phòng làm việc, Lâm Phàm báo cáo: “Đã giải được mả mã rồi, nội dung là, 9 giờ tối mai, công ten nơ số 1635 bến số 3 cảng quốc tế Đông Phương. Mả mã này được gửi đến hôm qua, tối mai chính là tối nay!”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng như chúng ta phân tích, cảng quốc tế Đông Phương. Vừa nãy tiểu đoàn trưởng Trần gọi điện cho tôi, bảo là nhận được báo án, có ông chủ cửa hàng ở bến cảng quốc tế Đông Phương bắt gặp nhân vật khả nghi đến mua thực phẩm, bên dưới áo khoác của những kẻ đó giấu đầy vũ khí. Toàn đội chú ý, nhanh chóng thay đồ, lập tức xuất phát! Hạ Mạt, phân phát vũ khí; Lâm Phàm, báo cho đơn vị chuẩn bị; Lưu Định Cường, kiểm tra xe cộ! Hàn Phong...” Nói tới đây, ông liền đổi giọng, nở một nụ cười: “Cậu đợi một chốc rồi hãy ăn cơm, được không?”

Hạ Mạt chia vũ khí xong xuôi. Lãnh Kính Hàn lại nói: “Trong khi hành động cần phải giữ cảnh giác, kẻ địch lần này của chúng ta là phần tử khủng bố có vũ khí tối tân đã trải qua huấn luyện đặc biệt. Hiện nay các ban ngành đều đã chia nhau điều phối lực lượng, chúng ta cần phải phối hợp với họ. Hướng Thiên Tề chủ yếu phụ trách công tác tiêu diệt tàn quân và những nhóm vũ trang nhỏ; Hạ Mạt, cậu và đại đội trưởng Mã bên quân đội là một nhóm, phụ trách đánh chặn các phần tử khủng bố có ý đồ chạy ra biển; Lưu Định Cường, cậu lên tàu tuần tra biển số 104, một là cậu tương đối nắm rõ tình hình vụ án, cũng từng phụ trách giám sát Đinh Nhất Tiểu rồi, hai là vì trên tàu tuần tra tương đối an toàn, nhiệm vụ của các cậu là truy kích những phần tử khủng bố đã chạy ra biển, đồng thời bắt sống bọn Đinh Nhất Tiểu. Tôi sẽ cùng tiểu đoàn trưởng Trần và sở trưởng Quách chỉ huy chiến dịch lần này, Hàn Phong, cậu... đi cùng với tôi.”

“Tít tít tít, tít tít tít, tít tít tít.” Không biết điện thoại di động của ai kêu lên, Lãnh Kính Hàn tức giận quát: “Tôi chẳng đã nói rồi sao, khi hành động, ai cũng phải tắt hết điện thoại di động.”

Cả bọn cuống lên, nhao nhao tìm điện thoại của mình, nhưng tất cả đều đã tắt máy. Tiếng “tít tít tít, tít tít tít” vẫn vang lên không ngừng, mấy người chăm chú lắng nghe, hình như âm thanh phát ra từ chỗ Hàn Phong.

Hàn Phong mới sực nhớ, vỗ vỗ lên khắp người, quả thật sờ thấy một thứ cứng cứng, bèn rút chiếc điện thoại ấy ra.

Ai nấy đều trở mắt nhìn, tên Hàn Phong này cả quần áo mặc còn chẳng có, không ngờ lại có điện thoại di động, hơn nữa còn là loại mới nhất của hãng Samsung. Thì ra, là chiếc di động Hàn Phong thuận tay lấy của Khải Kim Vận đồ chuông.

Hàn Phong thấy ánh mắt của mọi người đều trừng trừng giận dữ nhìn mình, bèn cười cười vung vẩy chiếc điện thoại: “Hi!” rồi bất máy, chỉ nghe anh ta đáp: “A lô, đã tìm được rồi à? Được, tạm thời cứ để ở chỗ tôi nhé, ngày mai tôi quay về lấy. Phải rồi, giờ không có thời gian, sắp bắt đầu hành động rồi. Được, cứ vậy nhé, bye bye.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chuyện gì vậy? Điện thoại di động ở đâu ra thế?”

Hàn Phong hồ hững đáp: “Một người bạn, lúc tôi đi Thượng Hải có nhờ anh ta tra giúp một số tư liệu, trước giờ tôi vẫn chưa thể xác định có phải Vu Thành Long gây ra những vụ án đó hay không. Người bạn ở Thượng Hải nói, hình như không phải Vu Thành Long làm, nhưng dù gì thì gì, tôi phải quay về xem chứng cứ thì mới biết được. Được rồi, giờ việc bắt Đinh Nhất Tiểu quan trọng hơn, Vu Thành Long cách chúng ta xa quá.”

Lãnh Kính Hàn hạ lệnh: “Xuất phát!”

Hàn Phong là người cuối cùng ra khỏi cổng tòa nhà, anh ta ngẩng đầu nhìn trời, thấy ráng chiều đỏ như lửa, bèn lẩm bẫm: “Trời vẫn chưa tối hẳn mà, chẳng lẽ lại muốn khai chiến luôn?”

Còi xe cảnh sát đã vang lên khắp nơi trong thành phố, các cửa hàng cửa hiệu dường như đều biết có chuyện sắp xảy ra, trời còn chưa tối hẳn đã đồng loạt đóng cửa. Lâm Phàm ngồi phía sau lẩm bẫm: “Cửa hàng cũng đóng cửa hết rồi.”

Hàn Phong nói: “Xe thiết giáp đã chạy lên phố rồi, muốn giấu cũng chẳng giấu được.”

Đi tới ngã tư, chuông điện thoại của Hàn Phong lại reo, anh ta nghe điện xong, liền hỏi: “Có phải đã rút hết chốt chặn kiểm tra ở các ngã đường rồi không?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Ừ, bọn họ đều đi tăng viện cho bến cảng quốc tế Đông Phương rồi, đã biết bọn chúng định ra biển từ nơi nào, cần gì phải đặt trạm kiểm tra làm gì nữa?”

Hàn Phong gật đầu: “Tôi biết rồi, tốt nhất là dùng để toàn bộ lực lượng đều tập trung cả về phía đó.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao hả? Chẳng lẽ còn chỗ nào không ổn nữa?”

Hàn Phong đáp: “Đúng vậy, có khả năng chúng sẽ không ra biển từ bến cảng quốc tế Đông Phương mà là từ một nơi khác.”

Lâm Phàm giật nảy mình: “Không phải chứ? Chỗ chúng ta đã không còn nội gián nữa rồi, mà bọn chúng cũng chỉ vô tình bị lộ tung tích, chắc hẳn vẫn phải ở bến cảng quốc tế Đông Phương chứ, và lại, chúng ta đã thông báo công an phong tỏa đường ra khỏi bến cảng, dù muốn chuyển hướng chúng cũng làm gì còn cơ hội?”

Hàn Phong hỏi: “Nếu ngay từ đầu đã không phải là bến cảng quốc tế Đông Phương thì sao?”

“Cái gì?” Lãnh Kính Hàn kêu lên: “Thế thì ở đâu?”

Hàn Phong lấy điện thoại ra áp vào tai, nghe một lúc rồi nói: “Theo dấu được rồi, đường Vũ An là thông ra bến cảng nào nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Ra... cảng Tân Hải, cảng vận tải công ten nơ lớn nhất, hiện đại nhất thành phố Hải Giác, vừa mới hoàn thành năm ngoái. Bọn chúng sẽ đến đó hả?”

Hàn Phong gật gù: “Đúng thế, chúng ta chuyển hướng đi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Thế, bố trí của chúng ta thì tính sao? Sắp đặt lại thì muộn mất rồi.”

Hàn Phong nói: “Tiếp tục tiến về phía cảng quốc tế Đông Phương, tôi nghĩ, bọn chúng đã đặt bẫy ở đó, giống như lúc chúng ta ở công ty Xây dựng Khai Nguyên ấy, thông báo mọi người cẩn thận một chút là được. Nhóm phản tử khủng bố có vũ trang cuối cùng, chắc là đều tập trung ở cảng quốc tế Đông Phương, còn Đinh Nhất Tiểu, nhất định là ở cảng Tân Hải! Để tránh bọn chúng nghi ngờ, cứ bảo mọi người tiếp tục đi theo tuyến đường đã định sẵn, ba chúng ta đi tới cảng Tân Hải là đủ rồi.”

Lâm Phàm thắc mắc: “Sao anh biết bọn chúng sẽ đi cảng Tân Hải?”

Hàn Phong đáp: “Đến nơi khắc biệt.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ba người chúng ta lực lượng vẫn mỏng quá, gọi Hường Thiên Tề phái một tiểu đội đến cảng Tân Hải phối hợp hành động đi.”

Hàn Phong bổ sung thêm: “Còn nữa, một khi chúng ta triển khai hành động bên này, phía Thiên Nhai chắc chắn sẽ biết, báo sở trưởng Trần ở Thiên Nhai phối hợp, tạm giam Giang Vĩnh Thọ, Vu Thành Long lại, ngày mai chúng ta sẽ đến đây.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nguyên nhân?”

Hàn Phong bức bối gắt lên: “Tùy tiện áp cho một tội danh nào đó trước đã, cứ nói là bị tố cáo tư túi công quỹ chẳng hạn, tóm lại là không thể để bọn chúng chạy mất.”

Phía trước là ngã tư, Lãnh Kính Hàn xoay vô lăng, chiếc xe ngoặt về hướng khác. Thoáng sau, điện thoại di động lại đổ chuông. Lãnh Kính Hàn đưa máy cho Lâm Phàm, là Lưu Định Cường hỏi: “Sếp Lãnh, mọi người đi đâu vậy?”

Lâm Phàm đáp: “Các anh cứ đi tiếp, chúng tôi đi đường khác, tất cả vẫn tiến hành theo kế hoạch, biết chưa hả?”

Lâm Phàm lại gọi điện cho Hường Thiên Tề, bảo bọn họ cẩn thận hơn, đồng thời phái thêm một tiểu đội đến cảng Tân Hải. Lãnh Kính Hàn đọc số cho Lâm Phàm, bảo anh ta gọi vào máy di động của sở trưởng Trần ở sở Công an thành phố Thiên Nhai, ông đích thân nói chuyện với Trần Nam Quân, giải thích tính chất nghiêm trọng của sự việc. Sau khi dập máy, Lãnh Kính Hàn thở dài nói: “Ông ta đã nhận lời, đồng thời lập tức hành động rồi, tôi bảo này, kế hoạch của cậu có thể công khai sớm một chút có được không, sao cứ phải đến lúc này mới chịu nói chứ.”

Hàn Phong nói: “Tôi tự có lý của mình.”

Xe chạy lên cầu vượt đường vành đai số 3, Hàn Phong bảo Lâm Phàm: “Nhìn đi!”

Lâm Phàm nhìn xuống dưới cầu, không thấy gì khả nghi cả, Hàn Phong lại nhắc: “Đằng trước chiếc Volkswagen Jetta màu đen kia kìa.”

Lâm Phàm nói: “Chiếc BMW trắng ấy hả?”

Hàn Phong nói: “Đỉnh Nhất Tiểu ở bên trong.”

Lâm Phàm kinh ngạc thốt lên: “Sao anh biết?”

Hàn Phong đáp: “Đuổi theo nhìn thử là biết ngay.”

Lãnh Kính Hàn lên tiếng: “Ngồi cho vững, chúng ta đuổi lên.”

Dứt lời, ông ta đạp chân ga, chiếc Jeep tăng tốc đuổi theo.

Chiếc xe phía trước không hề để ý, chỉ chạy với tốc độ bình thường, có điều khoảng cách cũng tương đối xa, đuổi qua ba khu phố mới trông thấy bóng chiếc Jetta màu đen. Lâm Phàm thắc mắc: “Chiếc Jetta đen kia cũng bám theo từ nãy đến giờ, bên trong là ai nhỉ? Có phải người của chúng không?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không giống, khoảng cách quá xa, hình như cũng đang bám đuôi. Chúng ta chạy lên xem thử.”

Hai chiếc xe đã thu ngắn khoảng cách, Lãnh Kính Hàn điều khiển xe chạy song song với chiếc Jetta, Lâm Phàm bảy giờ mới nhìn rõ, người ngồi trong chiếc xe màu đen không ai khác mà chính là Lý Hường. Anh ta ngó người ra: “Chắc, chẳng trách, thì ra là Lý Hường báo cho anh.” Lâm Phàm ngầm nghĩ giây lát, lại hỏi tiếp: “Sao Lý Hường biết Đỉnh Nhất Tiểu ở trong xe?”

Lý Hường vẫy tay chào họ, cho xe chạy chậm lại, lui về phía sau, làm vậy mới không khiến đối phương nghi ngờ. Hàn Phong giải thích: “Từ mở khai thác đến bến cảng, dù là bến cảng nào nhất định cũng phải đi qua cầu Lê Giang, và lại, chỗ đó còn có trạm thu phí đường cao tốc. Tôi bảo Lý Hường canh chừng ở đây xem video giám sát, Đỉnh Nhất Tiểu nhất định sẽ xuất hiện, quả nhiên đã tìm được hắn.”

Lâm Phàm nói: “Đâu phải, kết luận phân tích của mọi người chẳng phải là Đỉnh Nhất Tiểu đi về hướng Nam về phía sông chạy ra biển sao? Thế thì hắn phải đi qua cầu Lê Giang từ lâu rồi mới đúng chứ?”

Hàn Phong nói: “Đây chỉ là trò che mắt thôi, công an phán đoán vị trí của Đỉnh Nhất Tiểu dựa vào tín hiệu điện thoại di động của hắn, đúng thế, điện thoại đúng là của Đỉnh Nhất Tiểu, nhưng điện thoại có ở trong tay Đỉnh Nhất Tiểu hay không? Hắn hoàn toàn có thể đưa điện thoại cho người khác, tung hỏa mù rằng hắn ra bến cảng bằng du thuyền đi vòng quanh thành phố. Còn về dấu vân tay, thì có thể dùng móng để gỡ phôi lại, xem phim 007 chưa? Đây là đạo cụ thường xuyên được các điệp viên sử dụng. Đến giờ, tôi chỉ không biết là tại sao hắn chỉ để lại dấu vân tay của một người, mà không để lại dấu vân tay của A Bát.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhìn kia, bọn chúng đi vào rồi.”

Chiếc BMW màu trắng phía trước đi thẳng vào bến cảng, cảng Tân Hải mới mở cửa khai thác không lâu, hàng hóa vận chuyển không tấp nập lắm, lúc này đã chẳng còn mấy bóng người. Ba người bọn Lãnh Kính Hàn xuống xe, vẫy tay ra hiệu cho Lý Hường theo đằng sau dừng lại, bốn người đi xuyên qua các công ten nơ hàng, thấy chiếc BMW đã dừng bánh, có ba bốn người ra đón.

Đình Nhất Tiểu chui ra khỏi xe, hấn vận áo phông đen bó sát, ngay sau đó, A Bát cũng chui ra, mặc áo sơ mi ngắn tay kẻ ô hoa. Bốn gã cao lớn ra đón xe đều cẩn thận đặt tay lên chỗ thắt lưng, xem chừng đều có vũ khí, phía xa còn có ba người nữa đang đi về phía này. Lãnh Kính Hàn nói: “Bọn chúng đông người hơn chúng ta, đợi tiểu đội kia đến rồi tính tiếp.”

Hàn Phong đảo mắt nhìn xung quanh: “Sao không thấy người nào nhỉ?”

Lâm Phàm đáp: “Bến cảng này mới bắt đầu hoạt động chưa lâu, giờ này thuyền đều đã cập cảng hết, công nhân không còn việc gì làm, ra về hết rồi.”

Một cơn gió biển thổi đến làm Hàn Phong rung mình, Lãnh Kính Hàn nói: “Đừng làm bừa đấy, bến cảng này lớn lắm, bọn chúng mà chia nhau ra chạy thì chẳng ai đuổi được đâu.”

Lý Hường và Lâm Phàm đều nhìn sang phía Lãnh Kính Hàn, thâm lấy làm lạ, sếp Lãnh đang nói chuyện với ai vậy? Hàn Phong ư? Cái tên gầy gò trông như hết hơi, cả ngày chỉ đòi ngủ này, chẳng lẽ lại rất lợi hại?

Hàn Phong sờ sờ chớp mũi, khịt khịt nói: “Tôi chỉ hơi lạnh thôi, anh căng thẳng cái gì, tôi có súng đâu chứ.”

Chỉ thấy hai tên thuộc hạ lái xe đi, Đình Nhất Tiểu và năm tên khác ngó nghiêng xung quanh hồi lâu, rồi đi về một hướng khác. Bọn Lãnh Kính Hàn cẩn trọng bám theo sau. Hàn Phong bước giật lùi, ngược mắt nhìn những vị trí cao ở xung quanh: “Tự tin thật đấy, thậm chí còn không bố trí chốt canh.”

Lâm Phàm nói: “Nếu chúng bố trí người canh gác, liệu có bị phát hiện không?”

Lãnh Kính Hàn suyt một tiếng: “Im miệng.”

Phía trước, Đình Nhất Tiểu và A Bát chia làm hai ngã, Đình Nhất Tiểu dẫn theo mấy người đi về phía khu dừng đỗ của du thuyền tư nhân, còn A Bát lại đi về phía khu chất công ten nơ. Lãnh Kính Hàn nói: “Chia làm hai nhóm, Lý Hường và Lâm Phàm để mắt đến A Bát. Hàn Phong, đi theo tôi.”

Hàn Phong nhún vai, gơ tay ra hiệu “chúc các cậu may mắn” với bọn Lý Hường, hai nhóm chia ra hành động.

Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong càng lúc càng rút ngắn khoảng cách với bọn Đình Nhất Tiểu, họ trông thấy hắn đang cười cười nói chuyện gì đó với một tên thuộc hạ. Hàn Phong nhận xét: “Chắc là đang cười cảnh sát các anh vô dụng đấy.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Bé bé cái miệng thôi, cậu sợ bọn chúng không biết chúng ta ở đây à?”

“Bọn chúng sắp lên thuyền rồi, tính sao đây?”

Lãnh Kính Hàn nhìn ra phía cổng bến cảng, lo lắng: “Tiểu đội kia sao vẫn chưa đến?”

Đột nhiên, trong gió văng lại tiếng còi xe cảnh sát “hú hú”, Đình Nhất Tiểu biến sắc mặt, mấy tên thuộc hạ cũng cuống cả lên. Lãnh Kính Hàn tức khắc nhảy ra, hai tay cầm súng, chân xuống tẩn, bắn chỉ thiên một phát rồi lớn tiếng hét: “Không được cử động, các người đã bị bao vây, gơ tay lên!”

Không ngờ, mấy tên đều nhanh như chớp nhảy xuống du thuyền nổ máy, Lãnh Kính Hàn thậm chí còn chưa kịp nổ súng.

Lãnh Kính Hàn kêu lên: “Đuổi theo!” Chợt thấy Hàn Phong đang dựa chân phải vào chân trái, tay trái nắm lại thành nắm đấm chống trán, điệu bộ trông rất oách.

Lãnh Kính Hàn tức đến run cả người: “Cậu làm cái quái gì vậy?”

Hàn Phong mở phông lại động tác ban nãy của Lãnh Kính Hàn, rùn chân, hai tay làm bộ cầm súng, nói: “Thế anh thì làm cái quái gì? Nổ súng bắn luôn chẳng phải xong rồi sao, bày ra cái tư thế chuyên nghiệp này làm gì, tưởng tôi chưa thấy tư thế cầm súng của cảnh sát bao giờ nên làm mẫu cho tôi xem hả?”

Lãnh Kính Hàn giậm chân nói: “Còn nói nhiều như vậy làm gì, mau đuổi theo.”

Hàn Phong theo Lãnh Kính Hàn nhảy lên một chiếc ca nô, chiếc ca nô này không ngờ còn cắm sẵn chìa khóa điện, Lãnh Kính Hàn khởi động động cơ, đuổi ra phía biển. Ông nói: “Nhanh lên, mau liên hệ với đội tuần tra biển, nhất định phải chặn bọn chúng lại.” Dứt lời, ông đọc số điện thoại cho Hàn Phong.

Hàn Phong liên lạc với đội tuần tra biển xong, bèn thông báo: “Họ đã phải ra ba tàu chống buôn lậu và hai tàu tuần tra, đang tiến về phía này, đồng thời tiến hành giăng lưới phong tỏa, có điều...”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Có điều cái gì?”

Ca nô lướt qua mặt biển, để lại vệt sóng trắng xóa, Hàn Phong ngược nhìn bọt sóng, trầm ngâm: “Tại sao cái ca nô này lại vừa hay lại không khóa vào nhỉ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chắc là chuẩn bị cho bọn A Bát? Du thuyền của chúng kia rồi kia.”

Bọn Đình Nhất Tiểu ngồi trên du thuyền lớn, lúc khởi động thì hơi chậm, nhưng một khi đã khởi động, mã lực lại mạnh hơn ca nô của bọn họ nhiều. Mát

thấy chỉ còn cách du thuyền của bọn chúng bảy tám mét, nhưng rồi khoảng cách dần dần bị kéo dài, Hàn Phong rút súng ở thắt lưng Lãnh Kính Hàn bắn mấy phát cũng không có hiệu quả gì. Không lâu sau, hai bên đuổi nhau được mười mấy dặm, bến cảng đã ở xa tít tắp, mà sắc trời cũng tối hẳn.

Lãnh Kính Hàn nôn nóng: “Bọn chúng càng lúc càng bỏ chúng ta. Sao không thấy tàu tuần tra đâu nhỉ? Tàu chống buôn lậu cũng chẳng có, bọn họ đi đâu rồi?”

Hàn Phong nói: “Hình như đã vào vùng biển quốc tế rồi thì phải?”

“Giả hả!” Lãnh Kính Hàn kinh ngạc kêu lên.

Hàn Phong nói: “Theo luật pháp quốc tế, lấy thêm bờ biển làm đường tiêu chuẩn, tiến thêm mười hai dặm là lãnh hải, giờ chúng ta đã ra đến biển quốc tế rồi.”

Lãnh Kính Hàn đột nhiên kêu lên: “Nhìn kia, đó là cái gì...”

Hàn Phong ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy xa xa cuối chân trời tối đen chợt xuất hiện ánh đèn lấp lánh, rồi một vật thể hiện ra, dần trở nên rõ nét, bóng đêm không thể che khuất được hình dáng khổng lồ của nó. Hàn Phong nói: “Là tàu viễn dương, có lẽ là tàu chở dầu, chắc phải trên 10000 tấn, chúng đến đón Đinh Nhất Tiểu đấy.”

Lãnh Kính Hàn tức tối: “Dù đuổi lên tận tàu cũng phải bắt được hắn.”

Hàn Phong buông một câu: “Không dễ vậy đâu, anh làm gì có cái quyền ấy.” Đang nói chuyện, chiếc ca nô đột nhiên “cạch cạch cạch” mấy tiếng rồi dừng lại, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn đưa mắt nhìn quanh một lượt. Hàn Phong thắc mắc: “Chuyện gì vậy? Anh dừng lại đây làm gì?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Tôi cũng có biết gì đâu, tự nó dừng đấy chứ.” Ông liếc nhìn bảng điều khiển rồi kêu toáng lên: “Chết tiệt, hết xăng rồi!” “Hả?” Hàn Phong lần này cũng kêu lên kinh hoàng. Lúc này, chiếc ca nô nhỏ của bọn họ đang dừng giữa biển lớn ở một nơi trước không thấy bờ sau chẳng thấy bến, bốn phía là nước biển đen kịt, mắt thấy du thuyền của Đinh Nhất Tiểu tiến về phía con tàu chở hàng lớn mà lại chẳng thể làm gì được.

Hàn Phong cười khẩy: “Tôi đã bảo cái ca nô này để ngay bên cạnh tàu của bọn chúng, lại còn không khóa, chắc chắn là có vấn đề mà. Nếu A Bát muốn lên tàu, chắc chắn cũng sẽ đi chung du thuyền luôn. Bọn chúng cố ý để một cái ca nô không đồ đầy xăng bên cạnh hòng khiến người đuổi theo hiểu lầm là vừa đúng lúc có cơ hội, sự thực lại là vừa đúng lúc mắc bẫy! Nếu là tôi, tôi đã đặt bom trên cái ca nô này rồi, anh vừa khởi động là nổ luôn!”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đừng cuống lên, bên tuần tra biển sẽ phái tàu ra đón chúng ta, bọn họ đã đi về hướng này rồi.”

Hàn Phong khoanh tay đáp: “Tôi việc gì mà cuống, vụ án này có phá được hay không cũng chẳng liên quan đến tôi. Nhưng tôi đang lo, đường bờ biển này dài như vậy, chúng ta làm sao biết được mình đang ở đâu? Bọn họ sẽ đến đâu để đón chúng ta đây?”

Lãnh Kính Hàn vung vẩy chiếc điện thoại di động trong tay: “Thế nào chẳng có cách.” Lúc này, điện thoại của ông lại đổ chuông, ông bắt máy: “Là vậy à, cũng được, cảm ơn anh.”

Hàn Phong nói: “Điện thoại của ai thế? Bên Thiên Nhai à?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Ừ, lão Trần báo với tôi, tôi nay không biết Giang Vĩnh Thọ đã đi đâu rồi, bọn họ không bắt được, chỉ tóm được Vu Thành Long.”

Hàn Phong nhướn mắt trầm ngâm: “Không biết đi đâu rồi?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng vậy, nhân viên của ông ta cũng không biết ông ta đi đâu. Ông ta rời khỏi công ty lúc 6 giờ tối.”

Hàn Phong lắc đầu: “Bắt được Vu Thành Long cũng tốt, đi được bước nào hay bước ấy vậy. Bây giờ chúng ta phải nghĩ cách để cái ca nô này chạy được mới là thực tế nhất.”

Mười phút sau, du thuyền của bọn Đinh Nhất Tiểu hình như đã tiếp cận con tàu chở hàng lớn kia. Đồng thời, hai người bọn Hàn Phong cũng nghe thấy tiếng thuyền rẽ nước, Lãnh Kính Hàn mừng rỡ reo lên: “Bọn họ đã tìm đến rồi, lần này chúng ta nhất định phải nghĩ cách chặn tàu chở hàng kia lại.”

Hàn Phong chau mày khổ sở nói: “Không phải đâu, nghe thử mà xem, âm thanh tới từ phía trước, không phải phía sau.”

Lãnh Kính Hàn lắng tai nghe lại, quả nhiên là vậy, liền kêu lớn: “Khốn kiếp, nhảy xuống biển nhanh lên!” Nói dứt lời, đã nhảy “ùm” xuống nước.

Hàn Phong nói: “Sếp Lãnh à, anh làm cái gì vậy? Biết đâu người ta chỉ muốn mời chúng ta lên tàu chở hàng làm khách thôi thì sao?”

Lãnh Kính Hàn ở dưới biển kêu lên: “Cái thằng ngu này, còn không mau nhảy xuống đi, có nhớ sau cái đêm chúng ta bị đánh bom trên đường trở về từ nhà máy của Lương Hưng Thịnh, Hạ Mạt từng nói gì không, hải lực không quân, chúng ta chỉ còn thiếu mỗi bị đánh bom bằng mô hình thuyền điều khiển từ xa nữa thôi. Cậu mà không nhảy thì không còn cơ hội nữa đâu.”

Hàn Phong cười ha hả nói: “Nghe cái thằng nhãi ấy chém gió làm gì, không thể nào, khoảng cách xa như vậy, chưa nói đến chuyện thuyền điều khiển từ xa có thể chạy đến được đây hay không, mà kể cả đến được nơi xa thế này cũng làm sao phân biệt được cái gì với cái gì, thao tác thuyền mô hình điều khiển từ xa không dễ nhe điều khiển trực thăng đâu, và lại muốn nhắm mục tiêu trên biển cũng không đơn giản như trên đất liền nữa.”

Anh ta vừa mới dứt lời, thứ ở đằng xa kia đã dừng cách chỗ họ chừng hai trăm mét, nhờ ánh trăng, hai người thấy một chiếc xuồng đệm khí, nhưng rất nhỏ, chắc chỉ bằng nửa chiếc ca nô, trên xuồng không có người, phía trên có một cộng ăng ten. Bên trên ăng ten hình như còn gắn một chiếc loa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhân Lúc Người Ngụy Khốn

Chiếc xuồng đệm khí kia văng ra tiếng nói, một giọng cười lạnh lạnh khô khốc vang lên: “Ha ha ha, các người thấy sợ hãi chưa? Ở giữa biển cả mênh mông, không đâu nương tựa, mặc cho người ta chém giết, giờ các người đã biết kết cục của những kẻ đối đầu với bọn ta rồi chứ? Kẻ nào phá hoại kế hoạch của bọn ta, đều phải chết! Tạm biệt nhé, đồng chí cảnh sát!”

Kể đó, Hàn Phong nghe thấy trong tiếng sóng biển ầm ầm có tiếng xì xì như thể một lượng khí lớn được phóng ra, bắt đầu dĩ, anh ta cũng phải tung mình nhảy xuống biển.

Hàn Phong vừa lao xuống biển, thì nghe “ầm” một tiếng, chiếc ca nô của họ đã nổ tung. Lúc Hàn Phong thò đầu lên, Lãnh Kính Hàn cười bảo: “Cậu đoán sai rồi!”

Hàn Phong tức tối: “Ghét thật, không ngờ lại bắn ngư lôi ở khoảng cách gần như vậy.” Anh ta nhìn về phía xa, nói tiếp: “Đó rốt cuộc là thứ gì nhỉ? Tôi chưa thấy bao giờ, hình như là thuyền vũ trang không người lái, cái thứ ấy, chỉ Mỹ mới có hay sao ấy.”

Lãnh Kính Hàn gật gù: “Giờ thì mặc xác nó là cái gì đi, ở dưới nước cậu cảm cự được bao lâu?”

Hàn Phong đáp: “Chẳng biết nữa, sao hả, ông anh không định biowi trở về đây chứ?”

Lúc này, phía xa lại vang lên tiếng cười, vẫn là giọng nói the thé ấy: “Ha ha, nơi này cách bên cảng hai mươi tư dặm, bơi được về thì cũng coi như là mình đồng da sắt đây, hai anh cảnh sát, các anh cứ ở đây mà ngắm nước đi nhé? Chúng tôi phải đi đây. Hả, cái gì vậy...”

Hàn Phong ngoác miệng ra cười: “Có nhẽ đầu thế, bọn chúng nhìn thấy chúng ta à, trên chiếc xuồng nhỏ ấy có máy quay, mà còn là máy quay hồng ngoại.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chỉ cần bọn chúng không có cách nào tấn công chúng ta là tốt rồi.”

Lại nghe trên xuồng có một giọng nói khác vang lên: “Mày làm cái gì vậy? Mau làm cho xong đi.”

Giọng the thé kia nói: “Tôi đang tìm nguyên nhân, sao lại không thể điều khiển được thế này? Nó, nó, hoàn toàn tự hoạt động rồi.”

Giọng nói khác lại cất lên: “Thằng ngu, đây là tàu chở dầu đấy, đừng có mà gây ra chuyện gì.”

Giọng the thé kia đáp: “Vâng, vâng, tôi đang điều chỉnh lại phần mềm, xong ngay đây, xong ngay đây.”

Hàn Phong đột nhiên chỉ tay về phía trước: “Mau nhìn đi, chiếc xuồng chuyển hướng rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ồ, nó quay trở về à?”

Hàn Phong cười cười: “Nhưng mà, hình như bọn chúng không thể điều khiển được nữa rồi, hi hi, đây chính là chỗ hay ho của khoa học kỹ thuật đấy.”

Giọng nói còn lại vang lên: “Mày làm cái trò gì đấy, thế là thế nào? Nó quay đầu lại rồi, nó! Nó! Nó! Chuẩn bị làm gì thế! Chết tiệt, mau dừng lại, mau làm nó dừng lại đi!”

Giọng nói the thé kia nói: “Không được, không dừng lại được, không được rồi.”

Hàn Phong đột nhiên kêu lên: “Nhanh nhanh nhanh nhanh, bơi ngược trở lại.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lại gì nữa hả?”

Hàn Phong gắt: “Cứ bơi theo tôi là được rồi, nếu không muốn thành mồi cho cá.”

Hai người bơi về hướng ngược lại với chiếc tàu chở dầu, Lãnh Kính Hàn vẫn ở phía sau hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy?”

Bọn họ lại nghe thấy tiếng phát ra từ loa trên chiếc xuồng: “Đến rồi! Trời đất ơi!”

Hàn Phong nói: “Dừng dừng lại, cứ bơi thôi, bơi được bao xa thì bơi, đến khi nào anh không thể bơi được nữa thì thôi.”

“Ầm!” Một tiếng nổ như sấm rền, đình tai nhức óc, mặt biển đột nhiên bị chiếu sáng đỏ rực, Lãnh Kính Hàn ngẩng đầu lại, chỉ thấy con tàu chở dầu khổng lồ gãy ra làm đôi, trông như một con quái thú phun lửa đang gãy giữa làn cuối trước khi tắt thở, ánh lửa ngập trời cùng với tiếng nổ ầm ầm, đột sau giữ đột hơn đột trước. Từ chiếc xuồng không người lái kia, chốc chốc lại vang lên tiếng kêu the thé kinh hoàng, cùng với tiếng gào khóc bi thảm như ngày tận thế. Đồng thời, cũng phóng thẳng về phía tàu chở dầu, biến mất trong ánh lửa.

Lãnh Kính Hàn kêu lên: “Nhìn xem, tàu chở dầu nổ rồi! Trời đất, thế này là thế nào?”

Hàn Phong cuống quýt giục già: “Đừng ngoảnh đầu nhìn lại, mau bơi về phía trước, xoáy nước khi con tàu ấy chìm sẽ kéo chúng ta xuống đáy biển đó.”

Còn tàu chở dầu dần chìm xuống, tuy xoáy nước không lan đến chỗ bọn Hàn Phong, nhưng những con lớn cũng đẩy họ trôi lên, thụp xuống, quăng quật hai người một phen. Sóng gió cuối cùng cũng lặng xuống, Hàn Phong thở hồng hộc nói: “Rốt cuộc cũng qua được rồi, cái này gọi là ăn gió năm sương đây có phải không?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Vừa mới nhận được nửa cái mạng về, cậu vẫn còn tâm trạng đùa cợt à, mau nói cho tôi biết, tại sao tàu của chúng lại chìm?”

Hàn Phong đáp: “Bởi vì, tàu đến đón bọn chúng là tàu chở dầu. Chỉ dựa vào điểm này có thể đoán định, con tàu ấy hẳn sẽ bị cho nổ, bằng không, ở vùng biển này có bao nhiêu tàu bè quốc tế, sao chúng lại phải ra một con tàu chở dầu dễ cháy nổ đến đón người cơ chứ?”

Lãnh Kính Hàn nhìn ngọn lửa hùng hực trên mặt biển, nói: “Xem chừng, bọn chúng không thoát được rồi.”

Hàn Phong gạt đầu: “Nổ dữ dội như thế, dầu chảy xuống biển cũng không kịp.”

Lãnh Kính Hàn lại nói: “Chìm chết thì cát cung, thò hết thì thịt chó. Chúng ta sẽ phải nghĩ đến chuyện kẻ đứng đằng sau tất cả chuyện này sẽ không để lại bất cứ manh mối nào mới đúng. Giờ tính sao đây?”

Hàn Phong nói: “Tuy hẳn đã cho nổ hết thuộc hạ của mình, nhưng lại cứu chúng ta cái mạng đấy.”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên: “Sao lại nói thế?” Hàn Phong cười khì khì: “Anh sẽ biết nhanh thôi.”

Khi họ được tàu tuần tra cứu lên, người phụ trách tìm kiếm nói: “Nếu không phải trông thấy có cháy lớn, chúng tôi thật tình cũng chẳng tìm nổi các anh đâu.”

Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn thay bộ quần áo ướt sũng trên người ra, sau đó, Lãnh Kính Hàn hỏi: “Tình hình ở bến cảng giờ thế nào rồi?”

Một viên cảnh sát biển đáp: “Bến bến cảng đang đầu súng giữ đội lắm, chúng tôi có ba thuyền sang đó tăng viện rồi, nghe nói bên cảng quốc tế Đông Phương còn đánh nhau ác liệt hơn.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Được, chúng ta lập tức trở về xem sao.”

Hàn Phong nằm sõng soài ra sàn tàu: “Tôi cho rằng chúng ta nên đến bệnh viện nghỉ ngơi đã.”

Thuyền trưởng nói: “Được, để tôi phái một ca nô đưa các anh trở về.” Dứt lời, anh ta chỉ huy tàu đi tìm kiếm những người sống sót, đồng thời khống chế ngọn lửa.

Về đến bến cảng Tân Hải, Lãnh Kính Hàn nhảy khỏi ca nô, hỏi ngay một viên cảnh sát đang tham chiến: “Tình hình thế nào rồi?”

Viên cảnh sát dẫn đội họ Trương, anh ta đáp: “Cục thế đã được chúng ta khống chế, tiêu diệt rất nhiều phần tử khủng bố, giờ chỉ còn lại một nhóm nhỏ chia nhau bỏ chạy thôi, chúng tôi đã chia ra chặn lại rồi. Cơ sở của bọn chúng không ngờ lại ở trong một chiếc công ten nơ, thật là không thể tin được.”

Lãnh Kính Hàn giục: “Đi, mau đi xem xem.”

Trong chiếc công ten nơ được cải tạo lại toàn là đầu mẩu thuốc lá, bốn chiếc giường ba tầng chiếm mất một nửa không gian, một chiếc bàn có lắp đèn, mấy chai rượu, một ít đồ dùng sinh hoạt nhét dưới gầm giường. Trên vách công ten nơ chỉ chít móc treo, chắc để treo vũ khí, trong góc còn một số lớn đạn được chưa qua sử dụng, các nhân viên cảnh sát đang kiểm tra thống kê.

Đội trưởng Trương nói: “Chúng tôi còn phát hiện được cái này, hình như là tiền mặt bọn chúng chưa kịp vận chuyển đi, các anh lại đây xem.”

Nói đoạn, anh ta ném cho Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn mỗi người một cọc, toàn là tiền giấy một trăm đồng. Hàn Phong nhẹ nhàng bóc ra xem, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại thế này?” Cả cọc tiền, không ngờ chỉ có tờ trên cùng và dưới cùng là thật, ở giữa toàn giấy trắng chỉ có hoa văn ngoài rìa mép.

Đội trưởng Trương nói: “Tôi không biết, những tên bị bắt sống khai phụ trách trông coi số tiền mặt này chứ cũng không biết gì. Chúng đều trực tiếp nghe lệnh từ Đinh Nhất Tiểu, những chuyện khác vẫn còn đang thẩm vấn.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tại sao lại là tiền giả nhỉ? Chẳng lẽ tiền thật đã bị chuyển đi rồi?”

Hàn Phong lên tiếng: “Đi xem tù binh thế nào.”

Đội trưởng Trương đưa tay dẫn đường: “Mời đi theo tôi.”

Ba người bước ra khỏi công ten nơ, ba chiếc xe vũ trang của quân đội có vẻ vừa hoàn thành nhiệm vụ, dừng lại trên bến cảng, người trên hai chiếc xe nhảy xuống báo cáo tình hình với sĩ quan chỉ huy ngồi trên xe còn lại.

Đột nhiên, Lãnh Kính Hàn chỉ về phía đằng xa: “Có người!” chỉ thấy một bóng người nhấp nhোáng rồi biến mất.

Đội trưởng Trương hỏi: “Một đứa trẻ con à?”

Hàn Phong cũng lên tiếng: “Dáng người sao quen thế?”

Khoảng cách quá xa, họ nhìn không được rõ lắm. Lúc này, Lý Hường đang ôm vai chạy tới, gào lớn: “A Bát đấy, mau đuổi theo, đừng để hắn chạy mất.”

Lãnh Kính Hàn chạy lên đón, hỏi: “Sao rồi? Cậu không sao chứ? Lâm Phàm đâu?”

Lý Hường đáp: “Tôi không sao, mặc kệ tôi, Lâm Phàm bị thương nhẹ, cảnh sát đã kịp thời xử lý vết thương cho cậu ta rồi. Có mấy tên đã chạy mất, tôi từ nãy vẫn đuổi theo A Bát, bị hắn đánh cho bị thương, xem ra lần này hắn còn ghê gớm hơn lần trước. Nhưng hắn cũng bị thương rồi, không chạy nhanh được đâu.”

Lúc này, một chiếc xe con hiệu Opel màu bạc mạnh mẽ chen qua hàng rào phong tỏa của xe cảnh sát, chạy một mạch về phía trước. Hàn Phong và Lý Hường gần như cùng lúc nhảy lên một chiếc xe vũ trang của quân đội, Lãnh Kính Hàn lớn tiếng quát: “Đừng để cậu ta lái xe.”

Nhưng ông đã chậm một bước, Hàn Phong ngồi vào ghế lái, cười nói: “Chúng tôi sẽ đuổi kịp bọn chúng thôi.” Lời vừa dứt, chiếc xe đã lao vút đi như một mũi tên.

Lý Hường ôm cánh tay, hậm hực: “Cái tên khốn khiếp đó, mấy hôm nay tôi vẫn nghiên cứu Bát Cực quyền mà cậu bảo, lần này không hiểu hắn lại đổi sang dùng quyền pháp gì, cận chiến rất mạnh. Lúc này các cậu thấy hắn chạy đi đâu rồi?”

Hàn Phong đáp: “Yên tâm, chiếc xe này chắc chắn là đi đón hắn, cứ bám theo là hắn không chạy đi đâu được.”

Chiếc Opel phía trước vừa giảm tốc độ ở chỗ rẽ, liền trông thấy một bóng người chui tọt vào qua cửa sổ xe, ngay sau đó, chiếc xe tăng tốc, lao vút đi. Hàn Phong cũng biến sắc mặt, thốt lên: “Nhanh quá!”

Lý Hường nói: “Đúng thế, trong phim cũng không có tốc độ nào nhanh đến thế.”

Hàn Phong đã đạp ga hết cỡ, nhưng nhìn mãi nhìn mãi, chiếc Opel đã không còn tăm tích, Hàn Phong tức tối giậm chân, hỏi: “Đây là xe khi gì vậy! Sao mà chậm thế!”

Lý Hường đáp: “Xe thiết giáp loại ZSL92, vận tốc cao nhất là 88km/h, độ dốc cao nhất leo lên được là 32 độ, có thể vượt tường cao 55cm”

Hàn Phong gào lên: “Trời ơi, vận tốc 88km/h, thế thì làm sao đuổi được?”

Lý Hường nói: “Những lúc này ở chỗ đó chỉ có loại xe này thôi, năm chiếc xe cảnh sát của chúng ta đã bị phá hủy trong chiến đấu, hỏa lực của bọn chúng quá mạnh, bằng không cũng đâu cần phải điều xe vũ trang đến.”

Hàn Phong nói: “Thì ra là vậy, tôi biết rồi, anh ngồi cho vững đấy nhé!”

Lý Hường kêu lên: “Cậu làm gì thế! Phía trước hết đường rồi!”

“Ai bảo là hết đường?” Hàn Phong giậm mạnh chân ga, “Ầm” một tiếng, xông thẳng vào cửa một hàng tạp hóa, húc sập nửa bức tường, rồi từ phía sau lao sang một con phố khác. Chiếc xe thiết giáp lư đờ dợ, anh ta đắc ý nói: “Đây chẳng phải đường thì là gì?”

Lý Hường há hốc miệng: “Trời đất, cậu húc đổ cửa hàng nhà người ta rồi.”

Hàn Phong nói: “Thế à? Ngồi cho vững vào!” “Ầm” một tiếng, chiếc xe lại xuyên ngang qua một khu phố. Chiếc xe Opel kia dường như cũng đã trông thấy xe thiết giáp của bọn Hàn Phong, hai chiếc xe chạy song song tiến về phía trước, chỉ khác là chiếc xe Opel chạy trên đường cái, còn xe thiết giáp thì cứ húc vào nhà dân mà mở ra một con đường riêng.

Mặc dù vậy, chiếc xe Opel vẫn nhanh hơn xe thiết giáp một chút.

Lý Hường kêu lên: “Bọn chúng lên cầu rồi.”

Hàn Phong nói: “Không sao, đuổi kịp mà.”

Lý Hường kinh hãi: “Cậu, cậu, cậu làm gì thế? Phía trước là sông Nhập Hải đấy, hết đường rồi.”

Hàn Phong nói: “Yên tâm, ôi chà...” chiếc xe thiết giáp như một chú đại bàng xếp cánh từ bờ đê nagwn nước triều cao mấy chục mét mạnh mẽ lao “ùm”

xuống sông.

Một thoáng sau, chiếc xe lại nhô lên khỏi mặt nước, gầm xe phun ra bóng nước “ọc ọc ọc” rồi chạy xuôi theo dòng nước, Lý Hường toàn thân ướt sũng, miệng phun nước sông phì phì: “mặc dù đây là xe dùng được cả trên bờ lẫn dưới nước, nhưng cậu cũng không thể lái kiểu ấy được, từ độ cao như thế lao xuống, nhờ lật xe thì sao!”

Hàn Phong chỉ lo lái xe, cười cười đáp: “Có lật đâu, cứ tin vào kỹ thuật của tôi đi.”

Lý Hường nói: “Hồi trước rốt cuộc cậu làm cái gì thế? Có loại người nào lái xe như cậu không?”

Hàn Phong nghiêng răng cười: “Bám chặt vào, chúng ta sắp lên bờ rồi!”

Chiếc Opel thấy phía trước bị chặn, phía sau lại có xe khác đuổi tới, không còn đường nào chạy, liền quay đầu chui xuống một bãi đỗ xe ngầm. Xe thiết giáp từ một mé khác của bãi đậu xe húc tường lao vào, đuổi theo sát sạt.

Rốt cuộc cũng đuổi kịp chiếc xe đó, Hàn Phong dừng xe lại nói với Lý Hường: “Bọn chúng có vũ khí đấy, súng của anh đâu?”

Lý Hường gục đầu vào cửa xe nôn ọe, chỉ thấy dạ dày nhộn nhạo của lên, thảm như: “Sếp Lãnh nói thật có lý, sau này không bao giờ ngồi xe thăng này lái nữa.”

Những xe khác cũng mau chóng đuổi tới, vây kín các đường thoát xung quanh, có hai chiếc xe còn bật đèn pha lên, một người nhảy xuống xe quát: “Người ở trong nghe đây, các anh đã bị bao vây, mau xuống xe đầu hàng đi!”

Quát liên ba lần cũng không thấy có phản ứng, Hàn Phong không chờ được nữa, bèn thử cho xe thiết giáp lại gần, vẫn không thấy động tĩnh gì, Lý Hường bấy giờ mới hỏi: “Trong xe hình như chỉ có một người?”

Hàn Phong nheo mắt nhìn kỹ, thấy người ở trong xe ngồi nghiêng, dựa vào ô cửa, bèn hỏi: “Chẳng lẽ đã chết rồi?”

Lý Hường nhắc nhở: “Cẩn thận chút, có thể chúng lại giờ trò.”

Người ở trong các xe khác cũng chậm chậm tiến gần, vẫn không thấy có gì khác thường, Hàn Phong nhảy xuống xe, đi tới trước chiếc Opel: “Bên trong không còn ai nữa rồi, chỉ có một người chết thôi. Nhanh lên, mau lục soát xung quanh, đừng để tên còn lại chạy mất, các anh phải chú ý, tên này có thể là một người lùn.”

Anh ta vừa mở cửa xe thì thấy một người bên trong ngã nhào ra cạnh cửa, Hàn Phong biến sắc mặt kêu lên: “A Bát!” Anh ta sờ tay vào động mạch cổ A Bát, nói tiếp: “Đã chết rồi.”

“Gi hã!” Lý Hường không dám tin là thật, cũng chạy lại. Quả nhiên là A Bát, vết máu trước ngực đã bắt đầu khô đi, có lẽ chết được một lúc rồi.

Quần áo của A Bát bị rách toạc, hai mắt trợn trừng, tựa hồ đến lúc chết cũng không tin hung thủ sẽ ra tay với mình.

Hàn Phong liếc mắt nhìn: “Một dao đâm vào ngực, hoàn toàn không kịp phản ứng, rõ ràng là do người quen thực hiện, chắc hẳn vừa lên xe là bị giết luôn, nhìn vết máu này thì ít nhất cũng chết được hai mươi phút rồi.”

Lý Hường thấy thật khó hiểu, A Bát là một tên cực kỳ lợi hại, võ công còn xếp trên mình một bậc, tuy hẳn đã bị thương nhẹ, nhưng muốn đâm hấn đâu phải chuyện dễ. Thế mà Hàn Phong nói lúc hấn chết hoàn toàn không kịp phản ứng gì, vậy thì tốc độ vung dao của tên hung thủ kia phải nhanh đến chừng nào chứ? Anh ta còn đang nghĩ miên man thì Hàn Phong đã liếc mắt nhìn vào trong xe: “Đây là gì vậy?”

Đột nhiên, anh ta chun mũi hít mạnh mấy cái, lập tức nói với Lý Hường: “Mau nằm xuống”, đoạn tung mình nhảy ra, đồng thời ấn đầu Lý Hường, đè nằm rạp xuống đất, sau khi anh ta hoàn thành một loạt động tác này, các cánh sát vẫn còn cách xa cả chục mét.

“Àm...” Mặt đất chấn động, chiếc Opel bay thẳng lên không trung, rơi xuống rồi vỡ làm hai nửa, tất cả mọi người đều nhao nhao nằm xuống. Một lúc sau, cả bọn mới lần lượt bò dậy, Hàn Phong thờ dài: “Thật đáng tiếc, giờ thì chẳng còn tí manh mối nào nữa rồi.”

Lý Hường hỏi: “Lúc nãy anh phát hiện được gì à?”

Hàn Phong đáp: “Chắc là chữ A Bát viết, để lại trên mặt ghế, tôi thấy một chữ ‘tam’, đang chuẩn bị xem thêm thì ngửi thấy mùi thuốc nổ.”

Lý Hường nói: “Người nào mà lại giết A Bát nhỉ. Á, ôi cha.” Anh ta vừa rồi kích động vung cả tay lên, giờ đành đau đốn đê cánh tay bên phải xuống.

Hàn Phong nói: “Xem ra, trận chiến đấu ở đây xong rồi.”

Lý Hường đồng tình: “Đúng thế, không biết bên Hạ Mạt thế nào.”

Hàn Phong thờ dài: “Đáng tiếc, thuộc hạ của tên chủ mưu thật sự đều bị hấn giết hết cả rồi.”

Lý Hường kêu lên: “Gi hã? Đinh Nhất Tiểu cũng chết rồi à?”

Hàn Phong gật đầu: “Ừm, tàu của chúng bị nổ, chắc là không sống nổi đâu. Nếu không có việc gì thì tôi đi trước nhé.”

“Cậu không đợi sắp Lành à? Và lại, vẫn chưa tìm thấy tên hung thủ giết A Bát cơ mà?”

“Không tìm được đâu, hần đi theo tuyến đường này thì sớm đã có kế hoạch rồi, bãi đỗ xe này hình như có khá nhiều lối ra, thực chất không thể phong tỏa được.”

“Vậy cậu đi đâu?”

Hàn Phong nhếch mép cười: “Tôi phải đi nghỉ ngơi đây.”

Lúc này, sở công an tĩnh lặng như tờ, gần như tất cả các cảnh sát đều tham gia hành động đêm nay, khu vực nhà ở của cán bộ cũng hết sức im ắng. Một bóng đen len vào khu nhà ở của cán bộ sở công an, vừa lên đến tầng sáu, hần đột nhiên phát hiện có hai cảnh vệ đứng ở hành lang, đáng người thẳng tắp. Bóng đen lui lại, lấy ra một vật hình ống gắn lên một khẩu súng.

“Tạch, tạch” hai tiếng, chưa kịp phản ứng gì, hai cảnh vệ đã ngã xuống. Bóng đen kia kéo hai người ra gần thùng rác ở góc khu nhà, dùng thùng rác giấu xác, rồi lên lại tầng sáu, phòng 602. Thấy cửa phòng khóa chặt, hần rút ra một sợi dây thép, nhẹ nhàng mở khóa, không phát ra bất cứ tiếng động nào, đoạn cầm súng lên vào trong, đưa mắt nhìn quanh, không có ai!

Trong nhà đang bật đèn, nhà vệ sinh cũng có đèn. Bóng đen là một tên mặt ngựa, để chòm râu nhỏ, mặc áo phông màu đen, trên tay cầm một khẩu súng lục có gắn giảm thanh. Hần nhẹ nhàng nhích từng bước một về phía nhà vệ sinh, rồi đột ngột kéo cửa chìa súng vào, nhưng vẫn không thấy người. Trong nhà vệ sinh vẫn còn nước đọng, xem ra người trong nhà này vừa mới tắm xong. Tên mặt ngựa cầm súng rẽ sang phòng ngủ, cửa phòng đóng, nhưng qua khe cửa vẫn có ánh sáng hắt ra. Bên trong rốt cuộc có người hay không? Gã áo đen do dự giây lát, đúng lúc này, hần nghe thấy tiếng bước chân, bèn lập tức lao qua phòng khách nấp vào ban công tối tăm, kéo một mảnh rèm ni che người.

Lại có tiếng sột soạt vang lên, một người khác nhẹ nhàng đẩy cửa, rón rén đi vào. Lần này, người đi vào vừa cao vừa gầy, mặc áo phông trắng bị cháy thùng lỗ chỗ, đầu tóc rối bù, như vừa đi đánh trận về. Gã cầm súng kia kinh hãi trong lòng, thầm nghĩ: “Hàn Phong!”

Hàn Phong cũng ngó nghiêng xung quanh một hồi, lầm bầm nói: “Cảnh vệ chạy đi đâu hết rồi? Nhưng mà thế cũng được.” Anh ta ngó các phòng khác, chỉ thấy nhà vệ sinh vẫn sáng đèn, trong phòng ngủ cũng có ánh sáng hắt ra, không khỏi mừng ra mặt, xoa tay nói: “Thì ra vừa mới tắm xong, hay quá đi mất.”

Gã cầm súng tưởng Hàn Phong sẽ vào phòng ngủ, nào ngờ anh ta lại đi thẳng ra ban công. Hần ta chìa nòng súng nhắm vào cửa ra ban công, thầm nghĩ: “Nếu có gì không ổn, cứ giải quyết tên Hàn Phong này rồi tính sau.”

Hàn Phong ra chỗ lan can, hiển nhiên không hề phát hiện ra gã kia, chỉ cúi người nhìn ra bên ngoài, rồi lộ vẻ mừng rỡ, lầm bầm: “Tốt quá, quả nhiên bên ngoài ban công chính là sân thượng của tòa nhà bên cạnh, chốc nữa mà bị phát hiện thì nhảy từ đây xuống, chắc chắn cô nàng sẽ không nhìn thấy mình.”

Gã áo đen kia đã mấy lần định nổ súng, nhưng Hàn Phong chẳng chịu đứng yên phút nào, người cứ như gắn lò xo, không ngừng lắc qua lắc lại, nếu không thể một phút lấy mạng ắt sẽ làm kinh động đến người trong nhà. Thấy Hàn Phong không dùng một khắc, lại rón rén đi tới phòng ngủ, gã cầm súng kia khẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “Thì ra là tìm sẵn đường lui cho mình. Thằng này lại giỏi trò gì nữa đây?”

Chỉ thấy Hàn Phong rạp người lên khe cửa phòng ngủ, dán mắt vào khe hở, nhìn say sưa, gã cầm súng thầm cười khẩy: “Thì ra là rình trộm. Tốt nhất là cứ ở yên đó, để tao một phát kết liễu đời mày luôn.”

Hần thò súng ra khỏi tấm rèm ni, chìa vào kính cửa sổ, ngắm đúng người Hàn Phong. Lúc này, Hàn Phong khó nhọc nuốt nước bọt thành tiếng “ừng ực”, người trong phòng lập tức cảnh giác, gắt gỏng hỏi: “Ai đấy?”

Chỉ thấy Hàn Phong lao ra khỏi phòng ngủ, không nghĩ ngợi gì đã nhảy phắt từ lan can xuống. Gã cầm súng quan sát từ đầu chí cuối, thầm nghĩ: “Đây là đường thoát rất tốt.”

Đột nhiên, hần trông thấy một cô gái tay cầm khăn tắm chạy ra, trên tóc vẫn còn cài lược, có vẻ như đang chải đầu. Hần hiểu ra, cô gái này chính là mục tiêu của mình, nữ sĩ quan cảnh sát của phòng cảnh sát hình sự, Long Giai.

Long Giai ra phòng khách, thấy xung quanh không có động tĩnh gì, chỉ là cửa nhà bị mở. Cô liếc nhìn qua khe cửa, thấy hai cảnh vệ canh giữ mình đã mất tăm hơi thì hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, vừa cảnh giác bèn nghe có người khẽ nói: “Đứng yên ở đó.”

Long Giai hơi nghiêng đầu, liền trông thấy một gã mặt ngựa đứng ở ban công đang cầm súng giảm thanh chìa vào mình. Hần ta một tay cầm súng, tay kia thò vào túi quần lấy ra một tấm ảnh, đối chiếu lại một lượt rồi mỉm cười nói: “Xin lỗi nhé, sĩ quan Long Giai.”

“Bịch...” Đột nhiên bên ngoài ban công có tiếng động, hình như ai đó ở tầng trên ném thứ gì xuống. Gã cầm súng thoáng phân tâm, Long Giai tức thì chộp lấy cơ hội này, giờ chân hất một chiếc xô pha ra, kẻ đó thuận tay ném luôn chiếc lược giặt trên tóc về phía hần. Xô pha đập vào chân gã cầm súng, hần ta phải dõn, lập tức bắn trả, nhưng lại bắn trượt, rồi bị chiếc lược ném trúng tay, chẳng hiểu sao, khẩu súng lại rơi mất. Lúc này, Long Giai đã nhảy hai bước lên ghế, tung mình đá trúng cằm sườn hần ta. Gã mặt ngựa ngã ngửa, văng ra ban công, lúc hần đứng lên dựa được vào thành lan can thì trên tay Long Giai đã cầm chắc khẩu súng.

Long Giai lạnh lùng hỏi: “Nói mau, ai phái người đến giết ta?”

Gã mặt ngra cười lạnh lùng, chẳng buồn trả lời, rồi đột nhiên ngửa người ra sau, lộn một cái nhảy ra khỏi ban công. Hắn biết, bên dưới ban công này chính là sân thượng của tòa nhà bên cạnh.

Long Giai biến sắc mặt, vội ngăn lại: “Đừng nhảy!” Nhưng cô đã chậm một bước, chừng ba bốn giây sau, chỉ nghe “bịch” một tiếng, như thể một túi nước lớn từ tầng sáu rơi thẳng xuống mặt đường cái. Long Giai không vội đuổi theo tên hung thủ, vì không ai từ độ cao này rơi xuống mà không chết, huống hồ tên kia lại còn ngã ngược, cô hồ hững cất tiếng: “Ra đây đi, Hàn Phong!”

Không ai trả lời, Long Giai lại nói: “Anh mà không ra, tôi sẽ dùng súng này bắn gãy tay anh, để anh rơi xuống giống như tên sát thủ vừa nãy.”

“Hả...” tiếng kêu bàng hoàng vang lên đầy khoa trương, chỉ thấy một cánh tay thò lên từ lan can bên ngoài ban công, bám chặt lại thành lan can, kế đó là một cái đầu cùng nụ cười ngượng ngịu. Hàn Phong nhảy vào ban công, vỗ vỗ tay: “Hãy dã, sao lại bị cô phát hiện rồi.”

Long Giai lạnh lùng: “Nhìn trộm người khác thay quần áo, ngoài anh ra có còn ai làm chuyện vô bổ ấy nữa đâu?”

Hàn Phong đáp: “Nói gì thì nói, tôi lại cứu cô một mạng nữa đấy, cô muốn bào đáp thì cũng đâu cần phải trưng cái bộ mặt ấy ra với tôi chứ?”

Long Giai cắn môi, giờ cao khẩu súng, nghĩ ngợi giây lát rồi đổi sang tay trái, cốc mạnh lên đầu Hàn Phong một cái: “Không phải tại anh tôi cũng không khốn khổ đến vậy, nhiệm vụ tối nay cũng không được tham gia nữa!”

Hàn Phong rặn ra một nụ cười: “Không thể nói vậy được, sao lại tại tôi chứ, đây là vì vụ án này, nói cho cùng, vẫn là vì các người thôi mà. Tôi đã báo rồi, chỉ là lúc đầu đau khổ một tí tẹo, sau này dần dần sẽ đỡ.”

Long Giai ừ rừ: “Giờ cả sếp Lãnh cũng nghi ngờ tôi nữa.”

Hàn Phong đáp: “Chứng cứ quá đầy đủ, không thể không nghi ngờ cô được.”

Long Giai rom róm nước mắt, buồn bã nói: “Anh lúc nào cũng bắt nạt tôi.”

Hàn Phong vội chống chế: “Sao lại là tôi bắt nạt cô, cô có đai đen ngũ đẳng Judo, cô không bắt nạt tôi đã là may phước cho tôi rồi đấy.”

Long Giai nói: “Nhưng lúc này, sát thủ cũng truy sát tôi, người trong cơ quan điều nghi ngờ tôi, nếu đến lúc đó cả anh cũng không thừa nhận, thế thì tôi...”

Hàn Phong nghe nói cũng mỉm cười: “Sao lại thế được. Tôi biết cô trong sạch mà, tôi cũng biết tên sát thủ kia tại sao lại muốn giết cô, chuyện này cô không cần phải lo.”

Long Giai hỏi: “Sao hắn lại tự nhảy xuống vậy?”

Hàn Phong đáp: “Vừa lên lầu, tôi đã phát hiện ra xác của hai cảnh sát canh giữ cô rồi, tôi có nhắc nhở bọn họ mặc áo chống đạn mà họ không nghe. Tên sát thủ giấu họ trong thùng rác ở lối đi mà quên mất mấy cái thùng rác ấy đã cũ nát lắm rồi, máu có thể thấm ra bên ngoài. Lúc tôi đi lên lại trông thấy có người đang từ từ đóng cửa, ánh sáng hắt ra từ khe cửa chậm chậm biến mất, sợ hắn gây bất lợi cho cô, thế nên mới đi thật nhanh để phát ra tiếng động. Vừa mở cửa, tôi liếc mắt một cái đã phát hiện ra tên đó nấp ngoài ban công, hắn dùng một mảnh vải rách để che mặt mình, nhưng lại để tóc ló ra ngoài. Vì vậy, tôi cố ý ra ban công nói, bên ngoài chính là sân thượng của một tòa nhà khác, nhảy một cái là sang được, và lại, còn đích thân nhảy một lượt cho hắn nhìn, hắn bèn tưởng thật, chắc, đúng là ngu ngốc. Có điều, kỹ năng bắn súng của tên này rất chuẩn, hai cảnh sát kia đều bị một phát súng vào đầu.”

Long Giai thờ dãi, cúi người định nhặt cái lược gỗ dưới đất lên, miệng nói: “Vậy phải gọi điện cho cảnh sát một tiếng. Ồi!” Cô chau mày lại, khẽ kêu lên. Tên sát thủ kia bắn rất chuẩn, tuy bị chệch nhưng chỉ là chệch khỏi vị trí chỉ mạng, viên đạn vẫn trúng cánh tay Long Giai, Long Giai vừa cử động tay đã đau đốn ra mặt.

Hàn Phong lập tức bước lên một bước, giờ hai tay ra, hỏi với giọng lo lắng: “Cô bị thương à?”

Long Giai hốt hoảng kêu lên, như đang đối diện với kẻ địch nguy hiểm: “Anh đừng qua đây!” Đồng thời lùi lại một bước. Một bước kia của Hàn Phong vừa khéo giẫm lên khăn tắm của Long Giai, Long Giai lùi lại, chiếc khăn tắm vốn không lấy gì làm chắc chắn kia, “soạt” một tiếng tuột xuống đất, thân thể ngọc ngà của cô hoàn toàn phơi bày trước mặt Hàn Phong. Hàn Phong há hốc miệng, hít vào một hơi khí lạnh, tựa hồ quên cả hô hấp, đứng đờ ra tại chỗ, giữ nguyên tư thế giờ hai tay ra như một bức tượng đá.

Long Giai phản ứng cũng khá nhanh nhẹn, việc đầu tiên cô làm không phải che đậy chỗ nào, mà là giờ súng lên ra lệnh: “Nhắm mắt vào, bằng không tôi nổ súng đấy!”

Câu nói này vốn rất có sức uy hiếp, nhưng đối với Hàn Phong dường như lại vô hiệu, mắt Hàn Phong vẫn mở to hơn cả chuông đồng, đừng nói là nhắm mắt, sợ rằng dùng kim khâu cũng chẳng khâu vào nổi. Long Giai ném súng sang một bên, tát “bốp” vào mặt anh ta, song Hàn Phong chẳng hề đổi sắc, vẫn cứ nhìn chằm chằm, như sợ hề chớp mắt thì người sống sờ sờ trước mắt mình sẽ biến mất vậy.

Long Giai bấy giờ mới đưa tay nhặt khăn tắm, quấn vào trước ngực, nhưng cảm giác đau nhói tim khiến cô không sao cầm chắc được, chiếc khăn tắm lại tuột tay rơi xuống đất. Lúc cô chuẩn bị nhặt khăn tắm lên lần thứ ba, Hàn Phong đã tranh trước một bước, cầm lấy chiếc khăn.

Long Giai ngẩng đầu lên nhìn Hàn Phong, Hàn Phong cũng đang nhìn cô, hoàn toàn không có vẻ gì là muốn chớp mắt. Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Long Giai bắt đầu dĩ đành nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng dữ dội, chỉ thấy tim mình đập “thình thịch thình thịch”, mà không phải, là toàn thân cùng với trái tim như bị một thứ xung động nào đó dẫn dắt, đều đang nảy lên “thình thịch thình thịch”.

Hàn Phong tham lam nhìn thêm mấy lượt, rồi mới chậm rãi choàng chiếc khăn tắm lên ngực Long Giai, mặt cô lúc này đã nóng bừng lên như có lửa đốt, mỗi lần ngón tay Hàn Phong chạm vào da, cô đều vô thức run lên khe khẽ. Hàn Phong liếc nhìn vết thương của Long Giai, viên đạn chắc là bắn trúng khóa cửa chống trộm, bật vào sau vai trái của cô, rồi kẹt lại đó. Hàn Phong nhìn tấm lưng cô, viên đạn không xuyên qua, nhưng tấm lưng mịn màng như lụa, trắng muốt như ngọc ngà ấy lại khiến anh không nhẫn tâm quần lột chiếc khăn tắm che cho cô.

Hàn Phong chỉ thấy mồm miệng khô ran, gan ruột rối bời, tay anh ta run run, một bên khăn tắm lại trượt xuống. Hàn Phong nhìn tay phải của mình, bàn tay ấy không ngờ không khổng chế nổi, ngón tay run lẩy bẩy, rốt cuộc anh ta cũng hiểu được cảm giác thế nào là tay chân luống cuống.

Bàn tay run rẩy của Hàn Phong nắm một góc khăn tắm, không biết là lại đụng phải chỗ nào. Long Giai đã xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được, lí nhí quát: “Anh vẫn chưa nhìn đủ à.”

Hàn Phong nhất thời lắp bắp, song vẫn đáp: “Chưa, chưa.”

“Anh...”

Hàn Phong vội lắp liếm: “Tôi, để tôi giúp cô gấp đạn ra trước đã.” Anh ta bế bổng Long Giai đặt lên giường, cảm giác cơ thể trong tay mình hết sức mềm mại mịn màng. Long Giai từ đầu chí cuối vẫn nhắm tịt mắt, dường như Hàn Phong muốn làm gì, cô cũng lặng lẽ chấp nhận.

Hàn Phong đặt Long Giai xuống, lập tức chạy vào bếp mở vòi nước xối lên mặt, lên đầu, tự như phải bình tĩnh, phải bình tĩnh! Nhưng đã xối nước lạnh như thế nào, vẫn cứ cảm thấy một luồng hơi nóng sôi lên trong cơ thể, khiến anh ta khó chịu vô cùng.

Hàn Phong chuẩn bị qua loa rồi mang vào một bát sứ, cón, dao nhỏ và cái nhíp. Lúc vào phòng, thấy Long Giai đang cắn môi, yêu kiều lờm lờm, Hàn Phong giật thót: “Đừng nhìn tôi như vậy được không, tay tôi sẽ run đấy.”

Long Giai ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Hàn Phong không ngờ cũng nhắm mắt, hít sâu một hơi rồi mới bắt đầu động dao: “Cố chịu nhé, hơi đau đấy.”

Long Giai cắn chặt khăn tắm, môi hồng răng trắng trông xinh đẹp vô cùng, cô chăm chăm xoay người sang bên, khiến chiếc khăn tắm kia có cũng như không, một thân thể phụ nữ trưởng thành phơi bày hoàn toàn trước mặt Hàn Phong, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát lên một sức quyến rũ chết người. Hàn Phong khử trùng vết thương hai lần, dùng con dao nhỏ gọt khế, khâu viên đạn ra. “A!” Long Giai vẫn không chịu được, kêu lên thành tiếng.

Hàn Phong nói: “Xong, xong rồi, phải đi bệnh viện tiêm nữa.”

Long Giai ngẩng đầu lại, trông thấy các thứ trên tay Hàn Phong, nào là bông tẩm cồn đựng trong bình thuốc kháng sinh, kẹp có móc, băng gạc... đầy đủ cả, cô hỏi: “Sao anh lại có những thứ này? Anh là bác sĩ hả?”

“À... chuyện này à...” Hàn Phong đáp, “vì tôi nay phải chiến đấu mà, tôi sợ bị thương, thế nên tự chuẩn bị một ít đồ cấp cứu.”

Long Giai mỉm cười: “Con người anh, tại sao cứ thần bí như vậy? Có lúc thì giống như cái gì cũng biết, có lúc lại như chẳng biết cái gì. Anh có thể cho tôi biết rốt cuộc hồi trước anh làm gì được không? Tôi từng đến chỗ anh ở, bà chủ ở đó nói, lúc dọn đến anh chẳng có gì cả, mà tiền thuê phòng cũng hầu như là sếp Lãnh trả hộ. Bọn họ gần như không bao giờ thấy anh ra ngoài hoạt động, càng không thấy anh liên hệ với bất cứ ai, ngày nào cũng chỉ ăn rồi ngủ, hiếm khi làm chuyện gì khác, xem ti vi thì anh chỉ xem thời sự và các loại quảng cáo; mỗi ngày ít nhất anh ngủ mười bốn tiếng; anh chưa bao giờ lao động; nếu không có người mang cơm cho, anh có thể nhịn mấy ngày liền; anh cũng rất mất vệ sinh, bản mấy bữa mấy cũng chẳng can hệ gì, chỗ anh ở chẳng khác nào bãi rác vậy. Lúc nghe bà chủ nói những chuyện ấy, tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, một người làm sao mà sống được trong hoàn cảnh đó. Anh rúc ở chỗ ấy, có phải đang trốn chạy gì không? Với năng lực của anh, muốn sinh tồn trong xã hội này cũng đâu phải việc khó khăn gì chứ? Anh có nghe tôi nói không vậy?”

Long Giai ngoảnh đầu lại, thấy Hàn Phong cười cười nhìn mình, như thể thường thức một tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ, bấy giờ cô mới nhớ ra mình đang nằm đè lên khăn tắm, phơi bày cả tấm lưng ra trước mắt anh ta. Long Giai vội quay đầu đi, chỉ sợ Hàn Phong nhìn ra được bí mật trong lòng mình. Ngón tay Hàn Phong trượt từ gáy Long Giai, dọc theo xương sống đi xuống, cảm giác như điện tử đầu ngón tay lan tỏa đi khắp chân thân, anh mất anh ta bỗng trở nên nóng bỏng, bèn cúi xuống nhẹ hôn lên mặt Long Giai, má Long Giai sớm đã đỏ rực lên như ráng mây cuối trời...

Lúc này, trong văn phòng luật sư của Đinh Nhất Tiểu, một bóng đen đang kiểm tra máy tính cá nhân của họ Đinh, miệng lầm bầm: “Hừ, Đinh Nhất Tiểu, con sói chưa thuần dưỡng này không ngờ lại nuốt mấy chục triệu sau lưng ông. Sớm biết như vậy, đêm nay không nên đánh chìm con tàu ấy, tuy mấy chục triệu chỉ là con số nhỏ, nhưng mà kể ra cũng tiếc thật đấy.”

Điện thoại di động của y đổ chuông, bóng đen rút ra một thiết bị phát thanh trông như cái bút, đặt nó lên cổ họng mình, tiếng nói phát ra nghe như âm thanh máy móc. Bàn tay cầm điện thoại ấy nhỏ nhắn như tay phụ nữ. Giọng y rít lên khe khẽ: “Gì hả? Mày thất bại à?”

Người ở đầu bên kia yếu ớt nói: “Xin lỗi ông chủ, lẽ ra tôi thành công rồi, nhưng Hàn Phong lại đột ngột xông vào.”

Giọng nói kim khí đáp: “Mày nói là, Hàn Phong đột nhiên xông vào phá hoại hành động của mày?”

“Vâng, tôi vừa vào nhà thì hấn vào theo, nhìn lên nữ cảnh sát kia thay quần áo, lại làm kinh động cô ta, khiến tôi thất bại, còn gạt tôi nhảy từ tầng sáu xuống.”

“Không thể nào, lúc này nếu hấn không ở bên cảng thì cũng ở bãi đỗ xe dưới lòng đất, trận chiến bên đó vẫn chưa kết thúc, sao hấn lại đột nhiên trở về khu nhà tập thể của sở công an được?”

“Tôi không biết, nhưng thật sự hần đã trở về. Tôi nhảy từ tầng sáu xuống, may mà có mái che nắng ở tầng bốn đỡ cho một cú, lại mắc vào giá phơi quần áo ở tầng hai nên mới giữ được cái mạng này đây. Tôi đã nhắc ông từ trước rồi mà, nhờ Mạng Đen là chắc ăn nhất, giờ thì nói gì cũng quá muộn rồi.”

“Đồ ngu, mời Mạng Đen phải tốn biết bao nhiêu tiền mày không biết chắc? Tao nuôi chúng mày có tác dụng gì hả!” Y tức tới tắt điện thoại, ngồi trên ghế của Đinh Nhất Tiêu nhắm mắt định thần một lúc, rồi nghi hoặc lầm bầm: “Không phải chứ? Chẳng lẽ hần đã nhìn ra sơ hở gì rồi? Không thể nào. Nhìn trộm Long Giai thay quần áo? Chắc, thằng lòi đó, tìm được nhược điểm trong phòng tuyến tâm lý của Long Giai rồi sao? Hay là chỉ nhân lúc người ta sơ hở mà lén tới? Không ngờ lại trùng hợp như vậy. Nếu đã thế thì cũng hết cách rồi, nhân lúc hần còn chưa phát hiện. . .”

Bóng đen thành thạo nhập địa chỉ trang web vào, máy tính hiện lên hình nền đen sì, hần ta di chuyển con trỏ chuột, chọn “Tiếng Trung” trong phần phương thức nhập liệu, rồi điền hai chữ “Long Giai” vào ô mục tiêu ám sát. Ánh sáng màu lam nhạt từ màn hình hắt ra, chiếu sáng một cái miệng đang cười ghê rợn. Y thầm nhủ: “Chắc chắn Hàn Phong sẽ truy hỏi Long Giai xem ai muốn giết cô ta, nhưng Long Giai chỉ có thể căn rằng nói không biết, mà cô ta đúng là không biết thật! Như vậy, sẽ chỉ càng khiến Hàn Phong thêm nghi ngờ, ha ha!” Nghĩ tới đoạn đặc ý, y không nhịn được vỗ tay bồm bộp.

Hàn Phong ôm eo Long Giai, mở mắt thao láo, đêm hôm qua tựa như một giấc mộng, nhưng Long Giai vẫn ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh ta, tóc cô dính vào mặt anh, đôi má vẫn còn thoang thoảng mùi hương. Hàn Phong vừa cử động cánh tay, Long Giai đã tỉnh giấc, song cô không muốn mở mắt ra, cũng không muốn nhúc nhích, chỉ sợ hễ cử động sẽ phá tan cảm giác này, cái cảm giác như được ngâm mình vào suối nước nóng, dễ chịu không thể tả thành lời khiến cô cứ mong nó kéo dài mãi mãi. Đây là lần đầu tiên của cô, lần đầu tiên tiếp xúc với một cơ thể xa lạ ở khoảng cách gần như vậy. Hàn Phong vuốt ve tấm lưng mịn màng của Long Giai, nhẹ giọng nói: “Tỉnh rồi, còn giả bộ ngủ nữa à?”

Long Giai mở mắt, nhìn gương mặt như đứa trẻ lớn đầu của Hàn Phong, đặt tay lên vai anh ta, hỏi: “Tại sao, tại sao cái gì anh cũng biết?”

Hàn Phong cười cười: “Khoảnh khắc đầu tiên khi thức dậy, nhịp tim và nhịp thở của em đều thay đổi, ở khoảng cách gần thế này, những thay đổi ấy không giấu được người đang thân mật với em đâu.”

“Nếu không phải đã đích thân đến chỗ ở của Hàn Phong, dù thế nào mình cũng không thể tin được là anh ấy lại ở nơi đó, Hàn Phong, anh phải ưu tú hơn những người khác nhiều chứ, nhưng rốt cuộc anh muốn che giấu điều gì đây?” Long Giai u uất thầm nhủ, áp sát người vào lồng ngực Hàn Phong, hỏi: “Hàn Phong, anh có sẵn lòng thay đổi không? Vì em?”

Hàn Phong hôn lên trán cô: “Thực ra, anh lúc nào cũng đang thay đổi.” Anh ta ngửa mặt nhìn trần nhà, nói tiếp: “Không chừng một ngày nào đó, anh sẽ thay đổi đến chính bản thân mình cũng không thể nhận ra được nữa.” Dứt lời, anh ta thờ dãi: “Thực ra, làm người như thế nào không hề quan trọng, con người sống trên đời này chỉ cần vui vẻ là được, có phải vậy không?”

Long Giai không khỏi tò mò hỏi: “Vậy thì, Hàn Phong trước đây, rốt cuộc là người như thế nào?”

Cánh tay đang ôm Long Giai siết chặt thêm, Hàn Phong không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại: “Em có biết, tại sao Lãnh Kính Hàn trở thành bạn anh không?”

Long Giai lắc đầu, Hàn Phong đáp: “Chính là vì, ông ta chưa bao giờ hỏi về quá khứ của anh, mặc dù ông ấy biết được một số việc, nhưng cũng không nhiều hơn bọn em là bao nhiêu đâu.”

Long Giai hơi hụt hẫng: “Cả em cũng không thể biết sao?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không phải không cho em biết, mà là sợ em nhất thời không thể chấp nhận nổi, em có biết không, Lãnh Kính Hàn cũng phải mất ba năm mới tiếp nhận được sự thật rằng anh có tồn tại đây. Sau này dần dần em sẽ biết, giờ vẫn còn sớm lắm.”

Nghe Hàn Phong nói vậy, Long Giai vui như hoa nở trong lòng, lén che miệng cười. Nhìn dáng điệu thiếu nữ e lệ đấy, Hàn Phong lại càng yêu thương cô tha thiết, dịu dàng đan tay vào mái tóc mềm mại của cô. Long Giai khẽ hỏi: “Kể cả thế, chẳng lẽ anh không thể ăn mặc tử tế một chút à? Bộ dạng của anh thế này, làm sao theo đuổi con gái được.”

Hàn Phong cười cười: “Không phải đã theo đuổi được rồi sao?”

Long Giai giận dỗi: “Cái anh này, nếu đổi lại là hoàn cảnh khác, đảm bảo chẳng có cô nào chịu chạm vào anh đâu.” Cô dí tay vào trán Hàn Phong, nũng nịu: “Anh ăn mặc kiểu quái dị như thế, là muốn thu hút sự chú ý của người khác à?”

“Em biết đấy, anh thông thường không tiếp xúc với người khác, anh còn chưa học được cách làm thế nào giao tiếp với người khác nữa cơ.”

“Vậy anh làm sao lại cùng em, cùng em. . .”

“Anh tính cả rồi, em thích anh mà.”

Long Giai biến sắc mặt: “Chuyện này cũng tính toán được? Anh tính thế nào mà ra được?”

Hàn Phong cười cười: “Không thể nói cho em, nói xong rồi em hận anh chết mất.”

Long Giai túm lấy tay Hàn Phong, đặt ngang miệng làm bộ cắn: “Anh có nói hay không?”

“Anh nói anh nói, nhưng nói xong em không được cắn đấy nhé.”

“Anh mà nói năng không ra gì, xem em có cần anh không?”

Hàn Phong hít sâu một hơi: “Thực ra, đàn ông và phụ nữ, đã định sẵn sẽ thu hút lẫn nhau, đây là nhân tố cơ bản để duy trì giống nòi, chẳng ai thay đổi được. Sự tiếp xúc được sinh ra một cách chậm rãi, ban đầu là sờ đầu, chạm vai, nếu đối phương không tỏ vẻ khó chịu đặc biệt thì đó chính là một kiểu biểu thị chấp nhận, tần suất cơ thể tiếp xúc nhiều hơn, có thể kích thích hormone của hai bên tiết ra nhiều hơn, thậm chí còn phát triển đến mức độ dễ nhìn thấy đối phương là có phản ứng hưng phấn, xét trên quan niệm đạo đức hiện nay, nếu hôn hít, vuốt ve đều chấp nhận được, vậy thì... vậy thì... cũng có thể như thế kia rồi. Từ phản ứng của em khi tiếp xúc thường ngày, từ thái độ và ngôn ngữ của em lúc nói chuyện với anh, không khó đoán được em thực sự thích anh. Tuy rằng có lẽ bản thân em cũng không biết tại sao mình lại thích, nhưng khi anh xuất hiện và lại gần em, có thể em sẽ có phản ứng rõ rệt. Đầu tiên, đồng tử mắt của em xuất hiện hiện tượng co giãn, đó là phản xạ có điều kiện khi bị kích thích của hệ thần kinh trung ương, sau đó, hơi thở và nhịp tim của em đều thay đổi, chỉ cần quan sát kỹ lưỡng thì không khó phát hiện, dù em che đậy thế nào cơ thể cũng không biết nói dối. Do tiếp xúc một thời gian dài, các phân tử ở bộ phận tiếp xúc trên cơ thể anh và em sẽ xuất hiện sự dung hợp lẫn nhau, ion âm và ion dương hút nhau. Hơn nữa, nói sâu thêm thì, chu kỳ sinh lý của em là vào khoảng ngày 27 hàng tháng, mười lăm ngày trước kỳ kinh nguyệt, chính là giai đoạn động dục của em, đó là thứ còn sót lại trong cơ thể mỗi người phụ nữ từ thừa chúng ta còn là động vật, cũng là điều kiện cần để sinh sôi nảy nở. Đến thời kỳ động dục, nhiệt độ cơ thể em sẽ cao hơn bình thường từ một đến hai độ, lượng hormone tiết ra đạt đến mức cao nhất, điểm hưng phấn đối với kích thích cảm quan sẽ vượt quá ngưỡng thông thường, đồng thời khu vực giải tỏa hưng phấn thì thu nhỏ lại, thời gian hưng phấn kéo dài. Vào thời điểm ấy, chỉ cần kích thích nhẹ nhàng, không cần phải dùng lời nói khơi gợi, em cũng không kiềm chế nổi, cũng có nghĩa là...” Hàn Phong đột nhiên ngưng bật, cảm thấy bên cạnh mình ngửi thấy sát khí, anh ta thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt Long Giai.

Long Giai lạnh lùng: “Anh dùng phương pháp suy luận này chiêm đoạt được không ít phụ nữ rồi đúng không?”

Hàn Phong phát ra một tiếng “ọc” trong họng, gờ hai ngón tay lên: “Không... không hề, em, em là người đầu tiên, anh thề... anh, anh thề!”

Nhưng hai ngón tay của Hàn Phong gờ lên, nhìn xuôi nhìn ngược thế nào cũng giống như một dấu hiệu thắng lợi, Long Giai nói: “Có ai thề cái kiểu anh không!” Dứt lời, liền cắn mạnh một cái.

“Á!” Hàn Phong kêu lên thảm thiết, lúc gờ tay nhìn lại, anh ta thẫn thốc: “Chảy, chảy máu rồi!”

Long Giai vuốt ve vết thương trên cánh tay ấy, nhe răng ra hỏi: “Đau không?”

Hàn Phong cố gượng cười: “Không, không đau lắm”

Long Giai lại u oán liếc nhìn Hàn Phong, ừ ừ nói: “Em biết, anh và bọn em vốn không phải cùng một loại người, em không thể giữ anh lại được. Nhưng mà, em vẫn mong anh có thể thường xuyên nhớ đến em.”

Hàn Phong nâng mặt Long Giai lên, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Tại sao lại nói thế, cứ như là nhất định anh sẽ rời bỏ em vậy.”

Long Giai mỉm cười, nhưng ngay sau đó lại đổi sang rầu rĩ, trông tội nghiệp vô cùng: “Còn phải nói nữa à. Em thường nghĩ xem mình sẽ phó thác cuộc đời cho một người đàn ông thế nào, em vốn không hi vọng anh ấy quá ưu tú, cũng không mong muốn anh ấy quá đẹp trai, mà chỉ hi vọng gặp được một người bình thường, có công việc tương đối yên ổn, có thể nuôi sống bản thân và gia đình, quan trọng nhất là phải yêu gia đình, yêu em, thế là đủ rồi. Nhưng khi nhìn thấy anh, em lại không thể kiềm chế được bản thân, mỗi lần anh suy nghĩ, em đều thờ dài vì mình không theo kịp tư duy của anh. Khi anh cùng với những cô, những cô gái khác, em đều giận dữ vô cớ, em cũng không biết mình bị làm sao nữa, cứ như ma xui quỷ khiến vậy, Thân phận của anh quá đổi thần bí, ở anh có quá nhiều bí ẩn, em nôn nóng muốn biết tất cả mọi điều về anh, muốn biết quá khứ của anh, muốn biết cuộc sống của anh. Biết rõ anh là một tên xấu xa, nhưng em vẫn muốn ở bên cạnh anh, cho dù chỉ có thể ở bên anh một ngày rồi chết đi, em cũng bằng lòng.” Long Giai nói tới đây đã hơi nghẹn ngào, gục vào Hàn Phong, đắm nhẹ lên ngực anh ta, nức nở: “Hàn Phong là đồ khôn kiếp, khôn kiếp, khôn kiếp!”

“Ừ!” Hàn Phong thờ dài một tiếng, ôm chặt lấy Long Giai, áp mặt vào mặt cô, dịu dàng hứa hẹn: “Yên tâm đi, tuy rằng có lẽ anh không giống như trong tưởng tượng của em, nhưng mà, anh sẽ không khiến em thất vọng đâu.” Hai người lại dụi đầu dụi tai nhau một lúc, Long Giai kể về quá khứ của cô, thuở nhỏ cô ở trong cô nhi viện được mọi người quan tâm chăm sóc thế nào: “Hồi bé, em ở với các cô trong cô nhi viện, mặc dù họ đều đã lớn tuổi, cũng không đẹp lắm, nhưng lại rất thương trẻ con. Thuở bé, họ vừa là cô giáo, vừa là người thân của em...”

Bàn tay Hàn Phong lướt qua má Long Giai: “Em lặp lại câu nói vừa rồi đi!”

Long Giai ngẩng đầu, thấy vẻ mặt đầy nghi vấn của Hàn Phong, bèn hỏi: “Sao thế? Em đang nói các cô giáo ở cô nhi viện hồi nhỏ, vừa giống cô giáo, lại vừa giống người lớn trong nhà mà.”

Hàn Phong đáp: “Không biết, anh cảm thấy mình từng nghe câu truyện tự ở đâu đó rồi, nhưng không nhớ ra. Rốt cuộc là ai nói câu này nhỉ?” Hàn Phong vén mấy sợi tóc mây lên, để mùi hương nhàn nhạt vương vấn nơi cánh mũi, đột nhiên buông một câu: “Giai Giai, em có biết tại sao lại có sự tồn tại của phòng cảnh sát hình sự không? Tại sao nơi khác không có phòng cảnh sát hình sự, chỉ mỗi Hải Giác là có?”

Long Giai ghé miệng vào sát tai Hàn Phong, hơi thở phả ra thơm ngát: “Không biết.”

“Đó là do địa hình đặc thù của Hải Giác. Thành phố Hải Giác ba mặt giáp biển, còn lại một mặt thì bị núi non và rừng rậm nguyên sinh chiếm cứ, dù đi đường thủy hay đường bộ cũng dễ dàng vượt qua biên giới. Vì vậy, Hải Giác đã trở thành cửa ngõ để các phần tử tội phạm quốc tế đột nhập vào Trung Quốc, cũng trở thành trạm trung chuyển và tập kết, phân tán các loại hàng cấm, đặc biệt là sau khi Hồng Kông trở về Trung Quốc năm 1997, nó liền nhảy vọt lên trở thành thị trường tội phạm sôi nổi nhất vùng Đông Bắc châu Á. Đây là một thành phố tội ác, những vụ án lớn chấn động cả nước, thậm chí là chấn động thế giới thường hay khởi phát từ đây. Để tấn công tội phạm một cách hữu hiệu, những năm 1980 người ta thành lập một phòng cảnh sát hình sự, tương tự như tổ trọng án Hồng Kông và phòng cảnh sát đặc biệt của Nhật Bản vậy. Nó là một cơ quan chấp pháp độc lập với hệ thống chấp

pháp, lại có quyền điều động các cơ quan khác, chuyên môn đối phó các vụ án đặc biệt lớn và nghiêm trọng. Tiền thân của nó là Đại đội điều tra đặc biệt, năm 1999 đổi tên thành phòng Cảnh sát hình sự, sự thành lập của nó quả thật đã ngăn ngừa được một số hành vi phạm tội mang tính hủy diệt. Thế nhưng, bọn tội phạm khắp thế giới vẫn coi nơi này là thiên đường của chúng, vì lúc này, thị trường lớn nhất châu Á, thậm chí nhất thế giới, chính là Trung Quốc, sản phẩm phổ thông là thế, mà sản phẩm phi pháp cũng vậy. Thành phố cảng này, chính là cánh cửa lớn duy nhất để chúng vươn bàn tay đen của mình ra khắp Trung Quốc.”

Long Giai ngạc nhiên hỏi: “Sao nah biết rõ thế? Cả em cũng có biết những chuyện này đâu.”

Hàn Phong đáp: “Lãnh Kính Hàn nói một chút, ngoài ra anh cũng biết một chút. Nói tóm lại, nơi này đâu đâu cũng là hiện trường phạm tội cả.”

Long Giai hỏi: “Chính vì nguyên nhân này, anh mới ở đây làm thám tử có phải không?”

“Thám tử?” Hàn Phong cười hi hi, thờ dãi: “Anh không biết, đây là lần đầu tiên anh điều tra vụ án đây, không ngờ đụng phải vụ gai góc thế này. Chắc, vụ án nhỏ quá thì chán, án to quá cũng phiền phức, làm không khéo có khi cái mạng cũng chẳng còn.”

Long Giai cười cười: “Em có thể bảo vệ anh mà, đừng quên em có đai đen ngũ đẳng Judo đấy.”

Hàn Phong rúc vào ngực Long Giai, hạnh phúc nói: “Anh biết mà, ở bên cạnh em, anh an toàn lắm ”

Long Giai lại cốc cho Hàn Phong một cú, thầm mắng: “Đây là kiểu đàn ông gì thế không biết.”

Hàn Phong kêu oai oái: “Anh tưởng quan hệ của chúng ta đã có cái thiện rồi chứ, sao em vẫn cứ nặng tay thế, cứ như đánh kẻ thù vậy, gõ nhiều hồng mắt đầu óc đấy.”

“Em vừa nghĩ đến một vấn đề. Em hỏi anh, cô nhà báo đi theo đưa tin kia, sao mấy hôm nay không thấy cô ta đâu hả?”

Hàn Phong ngẩn người, dè dặt nhìn Long Giai, lại bắt gặp ánh mắt bùng bùng sát khí, bèn nhủ thầm không ổn rồi, lúc này trả lời nhất định phải cẩn thận, hễ nói sai một chữ là tai họa ập xuống đầu ngay. Anh ta cười ha hả nói: “Cô ấy à... anh đuổi đi rồi.”

“Tại sao?” Long Giai hờ hững nói.

“Tại vì... tại vì...” Hàn Phong lúng túng, đột nhiên nói: “Vì cô ấy không đẹp bằng em.”

Long Giai vốn đang định đánh mặt cũng phải phì cười, nhưng rồi lập tức nghiêm mặt lại ngay: “Cô ấy có đến hay không, thì liên can gì đến chuyện cô ấy và em ai đẹp hơn chứ, anh chỉ giỏi nói lung tung.”

Hàn Phong tiếp tục: “Mặc dù trông cô ấy rất xinh xắn, nhưng quá chuộng trang điểm, không giống em, em giản dị hơn, lại đẹp tự nhiên, vẻ đẹp của cô ấy đều nhờ trang điểm cả; cô ấy giỏi đi xã giao, có lúc tương đối tùy tiện, nhưng cũng bộc lộ cuộc sống cá nhân của cô ấy chắc chắn có vấn đề, không được thuần khiết như em, cô ấy là tiểu thư nhà giàu, cuộc sống xa hoa mà cũng khá cởi mở, anh có thể chắc chắn cô nàng từng có rất nhiều bạn trai, khả năng tự lo và tự bảo vệ mình của cô ấy cũng không bằng em. Hai người đều rất đẹp, nhưng dù về khí chất hay tố chất, cô ấy kém xa em.”

Long Giai rút cuộc cũng phải mỉm cười: “Miệng anh bôi mặt hay sao vậy? Chuyện gì anh cũng dùng phương pháp suy luận ấy hả?”

Hàn Phong thầm vuốt mồ hôi lạnh, hòn đá trong lòng giờ mới rơi xuống, ngấm ngầm thở hắt ra: “Qua ải rồi.”

Long Giai đột nhiên kêu lên: “Chết rồi, chuyện hai cảnh sát tối qua anh báo án chưa?”

Hàn Phong tròn mắt: “Quên rồi.”

Long Giai giục: “Mau dậy đi, lập tức báo cho sở công an. Còn nữa, cả đêm anh không về, sếp Lãnh chắc chắn đang đi tìm khắp nơi đấy. Và lại, anh cũng nên rửa mối oan này cho em đi.”

“Nhưng anh cho rằng tạm thời em vẫn cứ bị nghi ngờ thì hơn.”

“Cái gì?” Long Giai bắt mắt. “Anh đã nói sau khi bắt được Đinh Nhất Tiểu, anh sẽ tìm ra được tên nội gián thực sự, sau đó giúp em nói rõ ràng, rửa sạch hiềm nghi. Anh định nuốt lời hả?”

“Đừng nóng, anh vẫn cần em dùng thân phận này giúp anh điều tra một số việc, những việc này chỉ có thể điều tra trong bóng tối mà thôi. Việc của em, anh sẽ nói với Lãnh Kính Hàn, nhưng những người khác vẫn phải giữ bí mật. Nhớ kỹ, việc em phải điều tra rất quan trọng với vụ án này.”

“Chuyện gì mà rất quan trọng?”

“Em điều tra xem...”

Long Giai biến sắc mặt: “Tại sao lại điều tra chuyện này?”

“Em không cần biết tại sao, đến lúc đó viên cảnh sát cnah giữ em sẽ thả cho em đi. Hôm nay có thể bọn anh sẽ đến Thiên Nhai, hy vọng lúc về em đã điều tra rõ ràng. Nhớ kỹ, việc em điều tra, tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai biết đấy nhé.”

Long Giai gật đầu: “Vâng.”

Hàn Phong đứng dậy: “Sau khi anh đi, em hãy gọi điện báo cảnh sát, em biết phải nói thế nào rồi đấy, những chuyện còn lại sẽ có người xử lý.” Nói đoạn, Hàn Phong đi ra cửa. “Hàn Phong!” Long Giai gọi giật lại, âu yếm dặn: “Anh cẩn thận nhé.”

Hàn Phong mỉm cười tự tin: “Yên tâm đi.” Anh ta ngược nhìn ánh ban mai mới bùng lên nơi chân trời, nói bằng giọng đầy hi vọng: “Trong mắt anh, vụ án này đã kết thúc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Khi Hàn Phong trở về phòng Cảnh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn đang cuồng cuồng cả lên, thấy Hàn Phong, ông tức đến nỗi không thở được, quát hỏi: “Tối qua chạy đi đâu hả?”

Hàn Phong vươn vai lười nhác: “Vụ án chẳng phải đã chuyển qua giai đoạn mới rồi à, tôi về đi ngủ chứ còn đi đâu nữa.”

“Cái gì mà chuyển qua giai đoạn mới? Cậu biết không hả, sau khi cậu chạy biến mất, chúng tôi lại đấu súng với một nhóm nhỏ có vũ trang đến tận 3 giờ sáng, tôi còn tưởng cậu gặp chuyện gì nữa.”

Hàn Phong chỉ vào cặp mắt vẫn đầy tơ máu của Lãnh Kính Hàn: “Nhìn mắt ông anh là biết cả đêm không ngủ rồi, hôm nay có đi xa được không? Những người khác đâu?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Cả đêm chiến đấu kịch liệt, sau đó lại còn bao nhiêu việc cần xử lý, trong lúc chiến đấu thì có hai người trong đội đột nhiên biến mất không nguyên do, cậu bảo tôi ngủ làm sao được. Cả Trương Nghệ cũng phải quay về giúp sức, mọi người chẳng ai ngủ cả.”

Hàn Phong hỏi: “Hai người biến mất, hai người nào?”

Lãnh Kính Hàn chỉ Hàn Phong đáp: “Một người là cậu! Người kia là Hạ Mạt.”

“Hả? Hạ Mạt không thấy đâu nữa hả? Từ lúc nào thế?”

“Nghe đội trưởng Trần nói, Hạ Mạt dẫn theo một tiểu đội đi vòng ra phía sau đánh bọc hậu, không lâu sau khi giao chiến thì mất liên lạc với cậu ta. Tan trận chỉ có đội phó quay lại, anh ta nói, vừa bắt đầu nổ súng, tiểu đội của họ đã tan ra, Hạ Mạt cũng mất liên lạc từ lúc đó. Đúng rồi, giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, còn rất nhiều việc phải làm. Cậu tìm hiểu toàn diện tình hình chiến đấu tối qua trước đi, sau đó đi với tôi đến bệnh viện. Tất cả tù binh bắt được tối qua hình như đều không bình thường lắm, đã xuất hiện triệu chứng giống ba tên nghi phạm bắt được ở mỏ khai thác rồi. Còn nữa, lúc truy bắt A Bát, cậu là nhân chứng mục kích đầu tiên, tôi nghĩ, cậu nhất định có rất nhiều manh mối quan trọng chưa đưa ra phải không? Tôi đi họp giao ban với lão Quách lão Trần trước đã, cậu tự mình sắp xếp lại thông tin, xem xem có giúp gì cho vụ án được không.”

“Được rồi, tôi qua phòng thí nghiệm xem thế nào trước đã.”

Lãnh Kính Hàn xăm xăm đi thẳng ra cửa.

Lưu Định Cường đang bận rộn khám nghiệm tử thi, thấy Hàn Phong đi vào liền nói: “Hai cái xác, A Bát và một cái trong cốp xe phía sau, xét nghiệm cho thấy khoảng mười tuổi, chắc là Lương Tiểu Đồng, có điều mặt mũi đã bị hủy hoại hết rồi.” Hàn Phong xua tay ngăn lại: “Anh cứ làm đi.”

Lâm Phàm đang tháo dỡ một bộ máy móc gì đó, Hàn Phong hỏi: “Cái gì đấy?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không biết, phát hiện ở bến cảng Tân Hải đấy, đã nổ tan tành rồi, giờ xem lại, hình như là thiết bị điều khiển.”

Hàn Phong nghi hoặc: “KVM Switch? Có vẻ tối qua ai đó đã lợi dụng thiết bị này để thao túng và đánh nổ tàu chở dầu ư?”

Lâm Phàm nói: “Ngoài ra, chúng tôi còn tình cờ phát hiện một sự trùng hợp.”

“Trùng hợp à?”

“Đúng thế, chúng tôi lấy được nửa dấu vân tay trên KVM Switch, vừa hay trên đồng phụ tùng của cái xe bị nổ hôm qua cũng phát hiện dấu vân tay sót lại. Trong đó có một dấu vân tay hoàn toàn trùng khớp với nửa dấu vân tay này, nhưng đều không phải vân tay của A Bát.”

“Có nghĩa là, kẻ lợi dụng KVM Switch cho nổ chết Đinh Nhất Tiểu, và kẻ giết chết A Bát trên xe, là cùng một người?”

Lâm Phàm gật đầu: “Có thể nói vậy.”

Hàn Phong lại hỏi: “Hung thủ có tiền án tiền sự gì không?”

Lâm Phàm lắc đầu: “Không, trong kho vân tay không có dấu vân nào trùng khớp, nhưng dấu vân tay này có một đặc điểm, anh nhìn đây này.”

Hàn Phong liếc nhìn mảng lấy dấu vân tay bằng nhựa Lâm Phàm đưa cho: “Hơi giống phụ nữ.”

Lâm Phàm gật đầu: “Đúng vậy, nhìn mặt cắt ngang của vân tay có thể nhận thấy, ngón tay người này rất thon mảnh, bề mặt ngón tay không lớn, thông thường, ngón tay đàn ông không thon dài như thế. Vậy thì, điều này lại dẫn đến một vấn đề.”

Hàn Phong tiếp lời: “Một người phụ nữ, giết chết A Bát rất giỏi võ, hơn nữa còn một dao chí mạng, điều này đúng là khiến người ta hơi khó tin.”

Lâm Phàm nhận xét: “Qua hai lần chạm trán của Lý Hường với A Bát, có thể thấy hẳn ta là một cao thủ võ thuật đã trải qua huấn luyện cường độ cực cao, đừng nói phụ nữ, kể cả một người đàn ông cường tráng muốn hạ sát hẳn bằng một dao duy nhất cũng là không thể.”

“Có khi nào hung thủ nhầm đúng lúc hẳn nhảy lên xe tấn công không? Nên biết lúc ấy thân thể hẳn đang bị kẹt ở cửa xe, hai tay phải bám vào khung cửa, rất dễ bị tấn công.”

Lưu Định Cường lắc đầu: “Nhưng khả năng này đã bị loại trừ rồi, vì nếu ra tay vào lúc đó, vết thương sẽ không như vậy. Rõ ràng tên hung thủ đợi hẳn lên xe ngồi vững rồi mới đột ngột đâm một dao. A Bát thậm chí không kịp phản ứng gì thì tim đã ngừng đập. Mà sau khi tim ngừng đập vì bị tấn công đột ngột, mũi dao được rút ra ngay, bên trong lồng ngực thậm chí còn không tụ máu.”

Hàn Phong tròn mắt: “Nhanh thế cơ à?”

Lâm Phàm nói: “Chúng tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng chỉ có máy móc mới làm ra được động tác chuẩn xác đến vậy.”

Lưu Định Cường nói: “Cậu là người đầu tiên phát hiện A Bát tử vong, giờ hẳn ta đã bị nổ banh xác rồi, chỉ còn trông vào cậu có phát hiện gì ngay lúc đó hay không thôi. Lý Hường kể, cậu trông thấy A Bát để lại dấu vết gì trên ghế ngồi à?”

“Ừ”. Hàn Phong gật đầu. “Hình như là một chữ ‘tam’ nhưng nếu là do tay trượt xuống vạch ra trên ghế thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Lưu Định Cường lắc đầu: “Cậu nhầm rồi, chữ ấy nhất định là dùng ngón tay viết ra.”

“Cái gì! Hàn Phong kinh ngạc.

Lưu Định Cường nói: “Cậu lại đây xem.” Anh ta cầm nửa cánh tay lên, đó là tay phải của A Bát, cũng chính là cánh tay đã để lại dấu vết. Lưu Định Cường chỉ vào ngón tay: “Năm đầu ngón tay, chỉ có ngón trỏ là dính máu, nhất định không thể dấu vết vạch ra khi cánh tay thuận đã trượt xuống. Sau khi bị đâm trúng, tuy tim đã ngừng đập, nhưng ý thức của con người vẫn chưa mất hẳn, hẳn đã dùng tay chấm máu ở ngực mình, nhân lúc hung thủ không chú ý mà để lại dấu vết. Và lại, tôi còn phát hiện được vật chất dạng keo ở lòng bàn tay A Bát, qua giám định cho thấy tương đồng với vật chất ở bề mặt da bọc trên vô lăng xe.”

Hàn Phong nói: “Ý anh là, hẳn bị đâm rồi vẫn còn giành cướp vô lăng với tên hung thủ, chứ không phải chết luôn à?”

Lưu Định Cường nói: “Tuy theo lý luận y học, sau khi tim ngừng đập, con người cũng mất đi năng lực khống chế cơ thể bằng ý thức, nhưng A Bát là cao thủ được huấn luyện võ thuật truyền thống, xét từ quan điểm của Trung y, một cao thủ võ thuật hoàn toàn có thể tự phong tỏa kinh mạch của mình trong tình huống tim ngừng đập, giữ được ý thức tỉnh táo, đồng thời kéo dài thời gian đại não bị thiếu oxy, và điều khiển cơ thể làm ra các động tác phản ứng. Thậm chí còn có trường hợp, một cao thủ sau khi tim ngừng đập vẫn có thể một đòn hạ sát kẻ địch, chính là một đòn tối hậu, hay tuyệt sát người ta hay gọi ấy. Tuy nhiên, trường hợp này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp thôi, nhưng hồi tôi đi thực tập, thật sự đã gặp một vị đại tông sư Bát quái chương, tim ngừng đập năm phút rồi, mà khi con trai ông ta chạy đến vẫn còn nói được với con trai mấy lời trăng trối. Và lại, trong y học lâm sàng, cũng có lối nói giữ lại hơi thở cuối cùng, chẳng qua là từ góc độ y học phương Tây thì không tìm ra căn cứ khoa học nào đó mà thôi.”

Hàn Phong hỏi: “Các anh thu thập được bao nhiêu mảnh cơ thể còn sót lại?”

Lưu Định Cường đáp: “Không nhiều. Nếu nhiều thì tôi đã phân tích được tình huống xảy ra lúc đó rồi. Tuy rằng những gì tôi vừa nói cũng có căn cứ khoa học nhất định, nhưng nhận định từ những bộ phận khác nhau trên cơ thể hẳn thì sau khi tim ngừng đập, A Bát không có vẻ gì là đã giằng co dữ dội, kể cả có giằng vô lăng thì cũng chỉ bộc phát nhất thời mà thôi, sau đó hẳn chẳng còn hơi sức nữa, đành nhân lúc hung thủ không để ý, lên dùng máu trên ngực mình để lại chút dấu vết cuối cùng trong khi chiếc xe tròn trĩnh nghiêng ngả. Vì vậy, cậu nhất định phải nhớ lại thật kỹ xem cái chữ cậu nhìn thấy lúc đó là chữ gì.”

Hàn Phong nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ một lúc: “Đúng rồi, là chữ ‘tam’, chỉ có điều nét cuối cùng hơi vênh lên một chút.”

Lưu Định Cường lấy ra một tờ giấy, viết ngoáy ba nét rồi hỏi Hàn Phong: “Như thế này à?”

Hàn Phong gật đầu: “Đại khái gần như vậy, nét cuối cùng không lệch đến thế, thẳng hơn một chút.”

Lâm Phàm nói: “Hơi giống chữ ‘tam’, nhưng cũng có thể là một phần của chữ nào đó.”

Lưu Định Cường nói: “Cách viết này hơi giống bộ ‘vương’.”

Hàn Phong phản đối: “Không đâu, bộ ‘vương’ là viết hai nét ngang, sau đó một nét dọc, cách viết thư vậy không hợp với thứ tự đi nét. Và lại, nếu đây là thông tin A Bất để lại, nhất định hẳn ta muốn biểu đạt gì đó đến chúng ta, phương pháp biểu đạt đơn giản nhất không gì hơn viết tên hung thủ ra. Trong các nhân viên điều tra của chúng ta hiện nay, cũng không ai họ Vương hoặc trong tên họ có bộ ‘vương’ cả.”

Lâm Phàm đột nhiên nói: “Nếu nét ngắn đi một chút, thì có thể nhìn ra ba chấm thủy, Giang Vĩnh Thọ!”

Hai mắt Lưu Định Cường sáng lên, tựa hồ như có bước đột phá: “Ừm, trong tình trạng kiệt sức thì không thể khống chế được ngón tay di động chuẩn xác, tình huống này hoàn toàn có thể xảy ra, có lẽ cái tên hẳn muốn viết chính là Giang Vĩnh Thọ.”

Hàn Phong lắc đầu: “Chưa chắc đâu, nếu là chữ mạch thì sao? Có khả năng là Mạch Dịch, một trong các thành viên hội đồng quản trị của ngân hàng Hằng Phúc.”

Nghe Hàn Phong nhắc đến điều này, Lâm Phàm cũng nói: “Nếu hẳn muốn viết chữ phong thì sao? Có thể là Phong Thu Thực.”

Lưu Định Cường nói: “Nếu là chữ mao, Mao Tiểu Cầm cũng là một nghi can.”

Lâm Phàm ngửa mặt thờ dài: “Chắc... tưởng là anh có thể mang manh mối gì về chứ, kết quả vẫn tắc tị.”

Hàn Phong cười khẩy: “Ai bảo vậy, ít nhất chúng ta có thể dựa vào manh mối này, âm thầm lấy dấu vân tay của tất cả những người đáng nghi, nếu đúng là bọn họ, chỉ cần đối chiếu là rõ ràng ngay mà. Còn nữa, có thể điều tra xem lúc này bọn họ đang ở đâu, nếu vẫn còn ở thành phố Thiên Nhai, vậy thì tiếp tục xem xem bọn họ có đăng ký gì ở sân bay không, như vậy là có thể loại trừ rất nhiều người rồi.”

Lâm Phàm nói: “Tôi đi làm luôn.”

Lưu Định Cường nói: “Thằng nhóc Hạ Mạt không có ở đây, tôi chịu không thể xác nhận được thuốc nổ dùng ở hiện trường là loại gì.”

Hàn Phong nói: “Không sao cả, anh tiếp tục làm khám nghiệm tử thi đi.”

Lưu Định Cường gật đầu: “Ừ, tôi cũng đang chuẩn bị làm giải phẫu tử thi ba tên chết tối hôm trước đây.”

Hàn Phong vỗ vai Lưu Định Cường rồi ra khỏi phòng thí nghiệm. Thấy Trương Nghệ băng bó tay trái, chỉ dùng tay phải thao tác trên máy tính, Hàn Phong hỏi: “Đang điều tra gì đấy?”

“Tôi đang tìm kiếm chiếc ca nô không người lái được phác thảo theo miêu tả của sếp Lãnh, trên mạng không có thông tin nào hữu dụng, giờ đang liên lạc với hệ thống tình báo nội bộ của chúng ta.”

Hàn Phong ngó nghiêng một lúc rồi ngạc nhiên hỏi: “Sao chỉ có ba người các cậu? Lý Hường đâu?”

Trương Nghệ cười khổ: “Thằng cha ấy vào bệnh viện rồi, vẫn muốn cố gắng, nhưng cơ thể không trụ được nữa, gãy xương sườn, bằng không tôi cũng không phải mang cái tay gãy này đến đây giúp đâu. Thật đúng là, tôi vừa ra, anh ta lại vào, phải rồi, Long Giai thế nào? Anh có đi thăm cô ấy chưa? Tôi cảm thấy anh nghi ngờ Long Giai, ừm, nói thế nào nhỉ, tóm lại là tôi luôn cảm thấy Long Giai không giống loại người đó, nhưng mà anh lại tìm ra chứng cứ xác thực như vậy, chắc... sao lại thế được nhỉ?”

Hàn Phong ngoảnh mặt sang một bên, quay lưng lại phía Trương Nghệ: “Long Giai? Tôi chưa gặp cô ta, không biết giờ cô nàng thế nào rồi.” Nếu Trương Nghệ quay người lại, sẽ phát hiện ra Hàn Phong đang cười nham hiểm.

Nụ cười của Hàn Phong đột nhiên cứng đờ, anh ta trông thấy Lãnh Kính Hàn sa sầm mặt trở về, liền hỏi: “Họp xong nhanh thế à?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Tôi đã đi đâu, vừa nhận được điện thoại của lão Quách, ông ta nói Long Giai báo cảnh sát, tôi qua hai người canh giữ cô ấy đã bị sát hại, hung thủ còn tấn công cô ấy. Tôi đoán là bọn chúng muốn giết người diệt khẩu, hòng khiến chúng ta không thể moi được gì từ miệng Long Giai. Nhưng Long Giai lại không chịu nói gì cả...”

Hàn Phong trầm nhu: “Cô ấy chẳng biết gì cả, ông anh bảo phải nói gì đây.” Nhưng ngoài miệng vẫn cười cười: “Không cần nóng vội, cứ tăng cường bảo vệ là được rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Giờ cuộc họp giao ban đã tạm thời hủy rồi, chúng ta đến bệnh viện trước đã.” Lời vừa dứt, điện thoại lại đổ chuông, Lãnh Kính Hàn nghe xong, trừng mắt lên nhìn Hàn Phong, vẻ không thể tin nổi, sắc mặt càng khó coi hơn, rồi đột nhiên chạy xộc vào phòng thí nghiệm hét lớn: “Lưu Định Cường! Mang theo dụng cụ, đi mau! Ra hiện trường.”

Lưu Định Cường lớn tiếng đáp: “Đến đây!”

Thấy bộ dạng hùng hổ giận dữ của sếp Lãnh, Trương Nghệ hơi run. Nhưng Hàn Phong chẳng hề sợ sệt, còn hỏi: “Trùng mắt lên nhìn tôi làm gì? Chẳng lẽ hôm nay mới phát hiện ra tôi đẹp trai ngồi ngồi ah?”

Lãnh Kính Hàn tức đến nỗi giờ ngón tay run run chỉ thẳng vào Hàn Phong, một lúc lâu sau mới hạ tay xuống, “Đợi lát nữa tôi nói chuyện với cậu, cậu phải giải thích cho rõ ràng đây.”

Hàn Phong tròn mắt, ra vẻ vô tội: “Nói gì cơ chứ? Ông anh đừng tưởng trưng cái bộ mặt ấy ra là tôi sợ nhé, nhìn cứ như tôi vụng trộm với chị nhà không bằng.”

Lãnh Kính Hàn quay đầu liếc xéo Trương Nghệ, Trương Nghệ vội cầm mặt vào máy tính, thầm nhủ: “Sếp Lãnh nổi giận thật rồi, cái thằng Hàn Phong này, toàn nói những cuội.”

Lưu Định Cường xách va li dụng cụ đi ra: “Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Lãnh Kính Hàn lôi Hàn Phong ra cửa, đồng thời dặn dò: “Lưu Định Cường, cậu lái xe, tôi phải nói chuyện với thằng ranh này.”

Trên xe, Hàn Phong cười hi hi nói: “Chúng ta không đến bệnh viện nữa hả? Đi đâu thế? Dừng, dừng, Khả Hân kia.” Anh ta mở cửa xe, nhảy xuống.

Phan Khả Hân nói: “Rất cuộc cũng đợi được mọi người đi ra rồi.” Lãnh Kính Hàn bèn bảo Lưu Định Cường: “Đợi một chút” rồi cũng xuống xe.

Phan Khả Hân thuật lại khái quát tình hình các công ty của Đình Nhất Tiểu mà cô điều tra được, rồi đưa cho Hàn Phong một tập báo cáo. Hàn Phong gật đầu: “Chắc, xem ra các đồng chí bên sở Kiểm toán điều tra rất chi tiết.”

Phan Khả Hân nói: “Các anh bên sở Kiểm toán đã điều tra tất cả các công ty đứng tên Đình Nhất Tiểu rồi, anh xem, đây chính là do bọn họ phát hiện đây.”

Hàn Phong kinh ngạc nhìn tập tài liệu: “Quả là không ít.”

Phan Khả Hân nói: “Đúng vậy, năm công ty đứng tên Đình Nhất Tiểu đều là công ty nhỏ, có hoạt động hết công suất, lợi nhuận gấp mười cũng không thể kiếm được nhiều tiền đến vậy. Chỉ riêng tài khoản của công ty này đã có mấy chục triệu rồi, và lại, mấy hôm trước, số tiền này đột nhiên bị chuyển đi hết.”

“Ồ.” Ánh mắt Hàn Phong hơi kỳ lạ, anh ta lật báo cáo ra xem rồi nói: “Xem ra đây chính là số tiền mặt tập trung ở mỏ khai khoáng kia.”

Phan Khả Hân nói: “Thật không dám tin nữa, Đình Nhất Tiểu đã lợi dụng chuyển khoản đảo khoản, quanh đi quẩn lại rút ra một phần cát vào két riêng của mình, đã vậy còn không phải nộp thuế nữa chứ.”

Hàn Phong lắc đầu: “Chắc không phải vì nguyên nhân này đâu, chỉ để trốn thuế thôi ư? Cô nhìn các hóa đơn đăng trước mà xem, báo cáo giả, nhưng bọn chúng không báo bớt đi, mà là báo nhiều lên, thế này có phải là trốn thuế đâu, rõ ràng là đang tăng thuế mà.”

Phan Khả Hân thắc mắc: “Nhưng mà, một mặt hấn sửa sổ sách, xén bớt một phần để giấu riêng, mặt khác lại sửa số tăng số tiền phải nộp thuế lên, chuyện này thật kỳ lạ hết sức.”

Hàn Phong cười nói: “Chẳng có gì là lạ, Đình Nhất Tiểu làm vậy, vốn có hai mục đích.”

Hàn Phong nghiêng đầu giải thích: “Còn nhớ không, lúc chúng ta lắp đặt hệ thống giám sát, tôi đã bảo rồi, Đình Nhất Tiểu đang bị một thế lực nữa giám sát, thân phận của hấn rất đặc biệt. Một mặt, kẻ chủ mưu đằng sau cần hấn giúp mình hoàn thành công tác bố trí ở Hải Giác, mặt khác, tên kia rất không yên tâm về Đình Nhất Tiểu, cần phải theo dõi hấn, lại còn phải thêm một tên vệ sĩ mà thực chất là người canh chừng, lúc nào cũng ở bên cạnh hấn, chính là A Bát. Vì vậy, Đình Nhất Tiểu cắt bớt một phần tiền trong quá trình liên tục đảo chuyển tài khoản, chính là để che giấu A Bát và tên chủ mưu phía sau kia, chừa cho mình con đường rút lui. Tục ngữ nói rất đúng, đến người nghèo còn biết dành tiền mua quan tài cơ mà, loại người như Đình Nhất Tiểu tất nhiên sẽ không chịu rút lui tay trắng. Có điều, hấn không ngờ rằng bàn tay đen phía sau kia nhanh hơn hấn rất nhiều, hấn còn chưa rời khỏi Hải Giác, ông chủ đứng sau đã ra tay với hấn rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Mục đích thứ hai là gì?”

Hàn Phong đáp: “Anh xem đi, những khoản mục này, trong quá trình chuyển qua chuyển lại giữa năm công ty đứng tên Đình Nhất Tiểu, số tiền càng lúc càng lớn, mà năng lực sản xuất thực tế của những công ty này căn bản không có giá trị lớn đến thế, một phần tiền là từ bên ngoài rót vào, hấn muốn hợp pháp hóa số tiền này để tiện cho việc vận hành công ty và lưu động tài chính, mục đích của bọn chúng là... rửa tiền!”

Phan Khả Hân há hốc miệng: “Thì ra là vậy, nhưng tiền đó của bọn chúng từ đâu ra? Lẽ nào từ trên trời rơi xuống?”

Hàn Phong nói: “Xem ra cô nắm thông tin vẫn chưa rõ ràng rồi. Cô không biết à, bọn chúng sản xuất vũ khí đấy! Mà mỗi năm mấy chục tấn sắt thép, nhiều vũ khí như thế, bọn chúng dùng được hết chắc? Còn có nhiều vũ khí hơn đã qua tay bọn chúng, bán cho những phần tử phạm tội khác, đây chính là nguồn gốc của số tiền này, cũng chỉ có ngành kinh doanh lợi nhuận cao này mới có thể giúp chúng tích lũy được khối tài sản khổng lồ như thế mà thôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Ra là vậy. Đợi đã, để tôi bảo Trương Nghệ sắp xếp lại báo cáo điều tra các công ty đứng tên Đình Nhất Tiểu, xem xem có giúp được gì cho vụ án quan chức nhận hối lộ của bên lão Quách hay không.”

Lúc Lãnh Kính Hàn ra khỏi trụ sở của phòng Cảnh sát hình sự, sắc mặt lại sa sầm. Phan Khả Hân thì thảo hỏi Hàn Phong: “Bác Lãnh bị làm sao vậy?”

Hàn Phong nói: “Rối loạn tiền măn kinh ấy mà.”

Lãnh Kính Hàn hầm hầm bảo Hàn Phong: “Lên xe!”

Phan Khả Hân nói: “Hai người đi đâu vậy? Cháu cũng muốn đi.”

Lãnh Kính Hàn nhìn ánh mắt cố chấp của Phan Khả Hân, bụng đang đầy tức tối, nhưng cũng đành nặng nề thở ra. Phan Khả Hân nhướn miệng cười, chui vào xe cảnh sát. Lãnh Kính Hàn ngồi bên ghế lái phụ, bảo Lưu Định Cường: “Chạy thẳng đi!”

Lãnh Kính Hàn nhìn mặt đường, thấy không có nhiều xe cộ, mới nghiêm trang nói: “Cậu biết không? Hạ Mạt chết rồi.”

“Kít...” Lưu Định Cường phanh gấp, nhưng Lãnh Kính Hàn ra lệnh: “Tập trung nhiệm vụ, tiếp tục lái xe đi! Vào đường Thái An.” Dứt lời, ông lại quay đầu nói với Hân Phong: “Vừa rồi mới nhận được tin tức.” Phan Khả Hân nghe nói cũng tròn tròn hai mắt, ngây người ra.

Hân Phong ngả đầu ra phía sau, hững hờ liếc nhìn Lãnh Kính Hàn và coi thường: “Tôi biết đâu đấy, anh nổi xung với tôi làm gì? Cứ như tôi giết cậu ta không bằng.” Nói đoạn anh ta chẳng ngại ngần gì quàng tay lên vai Phan Khả Hân.

Lãnh Kính Hàn đánh mặt lại: “Cậu không thể ngờ được hiện trường phát hiện ra xác Hạ Mạt đâu.”

Hân Phong cười khẩy: “Phì, tất nhiên là tôi biết.” Anh ta ngừng lại, rồi gần giọng nói từng chữ một: “Chính là ở nhà tôi!”

“Kít...” Lưu Định Cường phanh gấp lần thứ hai, “Hả!” Phan Khả Hân cũng kêu lên kinh hãi.

Lãnh Kính Hàn bảo Lưu Định Cường: “Cậu chỉ cần nghe thôi là được rồi, lái xe cẩn thận chút.” Rồi ông lại hỏi Hân Phong: “Cậu đã biết trước rồi? Thăng nhải này, tại sao lúc này không nói với tôi? Rốt cuộc cậu đang che giấu điều gì hả?”

Hân Phong làm bộ bất đắc dĩ đáp: “Tôi cũng vừa mới biết thôi, tôi đâu nghĩ là cậu ta sẽ chết.”

Lãnh Kính Hàn thúc: “Nói rõ hơn đi!” Phan Khả Hân cũng nộ nóng giận: “Thế là thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hạ Mạt lại chết trong nhà anh?”

Lãnh Kính Hàn bảo Phan Khả Hân: “Khả Hân, giờ có rất nhiều chuyện cháu còn chưa biết, tạm thời đừng nói gì, nghe bọn bác nói chuyện là được rồi. Hân Phong, cậu nói đi, vừa rồi cậu mới biết Hạ Mạt chết trong nhà mình, rốt cuộc là thế nào?”

Hân Phong đáp: “Anh vừa nói Hạ Mạt chết rồi, tôi liền biết ngay, chắc chắn là chết ở nhà tôi, bằng không anh cũng chẳng trùng mắt nhìn tôi cái kiểu ấy. Đúng thế, tôi đã lập kế để Hạ Mạt đến nhà tôi, nhưng tôi quên mất một chuyện, nhà tôi đang có một con rắn đã nhịn đói mấy ngày. Chắc hẳn nó đói đến nỗi u mê đầu óc luôn rồi, Hạ Mạt vừa đến, nó biết rõ là mình không nuốt nổi, nhưng vẫn không nhịn được mà dớp cho mấy phát.”

Lãnh Kính Hàn cau kinh: “Tôi bảo cậu nói việc chính cơ mà, tại sao Hạ Mạt lại đến nhà cậu?”

Hân Phong thùng thảng đáp: “Vì cậu ta từng đến nhà tôi, cậu ta biết đường chứ còn gì.” Câu trả lời khiến Lãnh Kính Hàn tức đến xịt khói ra đằng tai.

Hân Phong vung vẩy hai tay nói: “Đừng, đừng giận. Chuyện này nói ra dài lắm, trước tiên chúng ta cần bắt đầu từ một việc khác, chính là... Long Giai không phải nội gián!”

“Cái gì cơ?” Lãnh Kính Hàn và Phan Khả Hân đồng thanh thốt lên.

“Kít...” Lưu Định Cường đã phanh gấp đến lần thứ ba, Hân Phong gất lên với anh ta: “Anh Cường, anh là bác sĩ pháp y, phải biết là cứ giật thon thót thế này làm huyết áp của người ta tăng cao lắm chứ, anh cứ coi như không nghe thấy không được à?”

Chiếc xe tiếp tục chạy về phía trước, Hân Phong giải thích: “Tôi hôm đó tôi và Long Giai diễn kịch. Tôi đã nghĩ ngờ từ lâu rồi, tên chủ mưu đứng sau lưng dùng các loại thông tin không rõ ràng để nhắc nhở chúng ta, hung thủ là kẻ nào, kẻ nào. Thế nhưng, cùng một chiều trò đùa lần thứ hai với tôi là không còn linh nghiệm nữa. Anh còn nhớ không? Vụ của Hồng A Căn, nhờ hân mà chúng ta tìm đến công ty Xây dựng Khai Nguyên, kết quả là ăn quả lừa, thiệt thòi to, vì vậy, khi hung thủ vẫn muốn dùng phương pháp ấy khiến chúng ta nghĩ ngờ Long Giai, tôi liền tiếp xúc với Long Giai trước bọn hân một bước, đồng thời diễn một màn kịch cho tên nội gián thật sự xem, để đối thủ của chúng ta nghĩ rằng tôi đã mắc bẫy.”

“Ý cậu là, tên nội gián thật sự...”

“Đúng vậy.” Hân Phong gất đầu. “Tên nội gián thật sự là Hạ Mạt. Nhưng bấy lâu tôi vẫn không có chứng cứ, vì vậy, sau khi tạm giam Long Giai, tôi đã cố tình bày ra một cái bẫy trước khi xuất phát hành động. Tôi nhờ người gọi điện thoại cho mình, nói có chứng cứ có thể chứng minh Long Giai không phải là hung thủ ở nhà tôi. Lúc đó, hành động đã bắt đầu, tôi không để tên nội gián có thời gian suy nghĩ, giống như lúc chúng ta đến mở khai khoáng vậy, tên nội gián hoàn toàn không có cơ hội báo cho Đinh Nhất Tiểu rút chạy vì tôi đột nhiên lại rút khỏi vụ án cò tương trong thành phố để điều tra các công ty đứng tên Đinh Nhất Tiểu, đồng thời phá giải được bí ẩn chuyện nhà máy của Lương Hưng Thịnh bị trộm. Tên nội gián cứ nghĩ chứng cứ ấy sẽ gây bất lợi cho chúng, và lại, tôi mà tiếp xúc được với tài liệu đó thì sẽ biết nội tình, mà cảng quốc tế Đông Phương vừa khéo lại rất gần nhà tôi, vì vậy sau khi trận đấu súng nổ ra, nhân lúc mọi người không đề phòng, hân định rời khỏi hiện trường đến nhà tôi lấy tài liệu rồi quay lại tham gia chiến đấu, như vậy người khác cũng không thể nghĩ ngờ được. Đây chính là cái bẫy do tôi bày ra, tên nội gián thật sự nghe được thông tin như thế trong bối cảnh như thế, tuy rằng không ai để ý, nhưng hân chỉ có một cơ hội đó để lấy được tư liệu trước tôi mà thôi, đó cũng là cách tốt nhất mà hân có thể nghĩ ra được. Có điều, hân không hề biết, tư liệu ấy hoàn toàn không tồn tại.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chuyện này chỉ lý giải tại sao Hạ Mạt lại chết trong nhà cậu, nhưng phân tích của cậu về Long Giai cũng rất có lý mà, hoàn toàn không thấy sơ hở gì, làm sao cậu phát hiện Long Giai chỉ là bị người khác hãm hại?”

Hàn Phong nói: “Không, bên trong có sơ hở đấy. Nhưng bọn chúng đúng là cũng rất tỉ mỉ, ngay từ khi vụ án bắt đầu đã luôn bày kế để Long Giai trở thành đối tượng tình nghi chính rồi. Đúng như anh đã nói, nếu điều tra sơ qua, sẽ biết Long Giai xuất thân từ cô nhi viện, có lý lịch gần giống Đinh Nhất Tiểu, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cô ấy bị chọn làm con dê thế tội cũng nên. Sau đó, bắt đầu từ việc Long Giai lái xe đưa tôi đến nhà anh, rồi chúng ta bị đánh bom bằng trực thăng điều khiển, một loạt các chứng cứ đều bắt lợi chon Long Giai, rất dễ khiến người ta liên tưởng rằng cô ấy là nghi phạm hàng đầu, nhưng tôi lại chưa bao giờ nghi ngờ cô ấy.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Tại sao?”

Hàn Phong quay sang dặn Lưu Định Cường: “Không được phanh xe đấy!” Sau đó anh ta cảnh giác liếc nhìn Phan Khả Hân, rồi mới quay lưng lại với cô, khe khẽ nói: “Vì cô ấy quá xinh, tôi thích cô ấy lắm”

Lần này Lưu Định Cường không phanh xe, nhưng có thể nhận ra, toàn thân anh ta khẽ run lên, quả thực không sao kiềm chế nổi.”

Lãnh Kính Hàn mấp máy miệng nói không thành tiếng: “Lý do ngu ngốc vậy.” Phan Khả Hân đóng tai lên, nhưng hình như không nghe rõ Hàn Phong nói gì với Lãnh Kính Hàn, cô chau mày lại.

Hàn Phong nói: “Sự thực, nguyên nhân tôi không nghi ngờ cô ấy đơn giản như thế đó, chẳng có gì phức tạp cả. Có điều, anh nghĩ kĩ một chút sẽ biết ngay, nếu Long Giai là nội gián, việc gì cô ấy phải nôn nóng hạ lệnh ra tay ngay trong đêm đưa chúng ta về như thế, chẳng phải sẽ khiến người ta nghi ngờ sao? Nếu cô ấy là nội gián, cô ấy sẽ cố ý nhắc đến mất xích Đinh Nhất Tiểu, không có Đinh Nhất Tiểu, vụ án của chúng ta đến giờ vẫn không có manh mối gì cả, rất nhiều manh mối cũng vì vậy mà đứt đoạn. Nếu cô ấy là nội gián, việc gì cô ấy phải tự mình viết cái số điện thoại đó ra? Nếu cô ấy không viết số điện thoại đi động điều tra được vào báo cáo, tôi cũng không thể liên hệ được chuyện số điện thoại có vấn đề. Nếu cô ấy là nội gián...”

Lãnh Kính Hàn ngắt lời: “Được rồi, cậu gượng đã, để tôi hỏi cậu, nếu Hạ Mạt là nội gián, vậy thì, tại sao cậu ta biết được khu nhà tôi ở?” Ông hiểu rõ, một khi Hàn Phong muốn tìm lý do thì sẽ nói mãi không thôi.”

Hàn Phong đáp: “Cực đơn giản, tuy Hạ Mạt không biết anh ở đâu, nhưng nói gì thì cậu ta cũng đã đến đây bốn năm rồi. Giống như Long Giai biết tôi sống ở đâu, cậu ta cũng có thể hỏi dò để biết anh sống ở đâu.”

“Được rồi, vậy còn vụ việc thứ hai mà cậu chỉ tội Long Giai, nhà máy của Lương Hưng Thịnh bị trộm, chúng ta bị tập kích lần thứ hai, Hạ Mạt không thể nào dự kiến được mới phải? Cậu ta làm sao biết hôm đó sẽ đi điều tra nhà máy của Lương Hưng Thịnh? Lúc đó, cậu ta đang dốc hết sức giám sát Đinh Nhất Tiểu mà.”

“Chuyện này là tôi cố tình đổ cho Long Giai đấy, chỉ là trùng hợp thôi. Long Giai nhận được điện thoại của sở trưởng Quách hoàn toàn là ngẫu nhiên, mà việc chúng ta bị tập kích thì hung thủ đã lên kế hoạch từ trước rồi. Sau sự kiện ấy, tôi đã phân tích một lần, chắc anh không đến nỗi quên rồi chứ?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Được rồi, còn việc Long Giai đến nhà cậu thả rắn, là do chúng ta cùng thăm vấn bà chủ mà biết, chuyện này, Hạ Mạt sao có thể...”

Hàn Phong cười ha ha ngắt lời: “Chính là chuyện này đấy, anh vẫn nhớ chứ, tại sao chúng ta loại trừ Khả Hân ra khỏi danh sách tiềm nghi? Chính vì chiều cao của cô ấy, người ta cái gì cũng có thể ngụy trang, duy chỉ có chiều cao là không dễ gì thay đổi được. Vậy, chiều cao của Hạ Mạt...”

Lãnh Kính Hàn ngạc nhiên kêu lên: “Trương đương với Long Giai!” Phan Khả Hân chỉ vào mũi mình: “Cái gì? Mọi người nghi ngờ cả tôi?”

Hàn Phong cười cười: “Đó là hồi trước mà, tôi nghi ngờ bất cứ ai tiếp xúc với mình. Ngay cả anh ta tôi còn nghi ngờ, giờ nếu vẫn còn nghi ngờ cô thì đã không nhờ cô giúp chúng tôi điều tra những chứng cứ đó rồi, cũng không nói chuyện trước mặt cô thế này đâu.”

Lãnh Kính Hàn trầm giọng nói: “Đừng nói leo nữa, cháu cứ nghe là được rồi.”

Hàn Phong nói: “Đừng vậy đấy, cậu ta đeo ngực giả, độn mông, ngụy trang thành một nữ cảnh sát chẳng phải rất dễ dàng sao, và lại, lúc đó cậu ta đang ở bệnh viện, dư dả thời gian gây án. Cậu ta cũng đến nhà tôi rồi, quen đường thuộc lối nữa.”

“Được rồi, thế còn chứng cứ cuối cùng buộc tội Long Giai của cậu, chính là tin nhắn điện thoại kia, lúc đó chúng ta còn gọi được đến số ấy nữa, chuyện này là như thế nào?”

“Đây cũng là một cái bẫy mà bọn chúng bày ra từ trước, đồng thời là sơ hở của chúng. Anh thử nghĩ xem, làm gì có ai vội vàng trả lời điện thoại mà chưa xác nhận thông tin gì như thế, kiểu gì thì cũng phải nghe Long Giai nói xong rồi mới trả lời chứ? Nguyên nhân chính là, Đinh Nhất Tiểu đã biết chúng ta bắt đầu nghi ngờ Long Giai.”

“Sao hẳn ta biết được?”

“Trước đó, khi có cả Hạ Mạt, tôi đã làm bộ vô tình tiết lộ mình bắt đầu nghi ngờ Long Giai.” Nói tới đây, anh ta nhìn Lưu Định Cường bảo: “Lúc ấy anh cũng có mặt, còn nhớ không? Tôi đã nói, tôi luôn nghi ngờ Long Giai, rồi ngừng lại.”

Lưu Định Cường gật đầu: “Ừ, sau đó, cậu nói là nghi ngờ Long Giai thích cậu mà?”

“Đó là bởi, anh không phải tên nội gián thật sự, tên nội gián thật đã lĩnh hội được ý tứ của tôi qua lời nói, vì vậy, bọn chúng liền chuẩn bị hành động. Hôm ấy tôi vừa ra khỏi phòng thí nghiệm của các anh thì thấy Long Giai nhận được một tin nhắn, bấy giờ, bọn chúng đã chuẩn bị nâng cao mức độ nghi ngờ của

tôi với Long Giai lên một bậc nữa, tính toán thời gian rất khéo đấy. Lúc ấy, chẳng phải Hạ Mạt đang ở phòng thí nghiệm gọi điện thoại đó sao?”

Lưu Định Cường đáp: “Hình như thế, tôi cũng không để ý lắm.”

Hàn Phong đáp: “Tất nhiên là anh không để ý, ai lại ngờ được, Hạ Mạt gọi điện thoại cho Đinh Nhất Tiểu, còn Đinh Nhất Tiểu thì gửi tin nhắn cho Long Giai chứ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng mà, tại sao Long Giai lại có liên hệ với Đinh Nhất Tiểu?”

Hàn Phong giải thích: “Cô ấy có biết đối phương là ai đâu, đó là số ẩn mà, trước đây nào ai đã thấy. Bọn chúng lợi dụng cuộc điều tra của Long Giai, vì Long Giai từ đầu vẫn đang điều tra tôi, cả Lý Hường, Lưu Định Cường cũng thế. Hạ Mạt tất nhiên là biết chuyện này, vì vậy, Đinh Nhất Tiểu cũng biết, bọn chúng liền lợi dụng tính tò mò của con người. Tin nhắn đầu tiên mà chúng gửi đi là, có muốn biết quá khứ của Hàn Phong không? Trước khi vạch tội Long Giai, tôi đã xem hết những tin nhắn này rồi, vì vậy tôi mới bày kế diễn vở kịch ấy với Long Giai. Nếu Long Giai là nội gián thật, cô ấy liệu có ngu xuẩn đến mức lưu số hung thủ vào máy điện thoại của mình không? Chắc chắn phải xóa đi từ lâu rồi mới đúng. Lúc đó, tâm trạng tôi và tên nội gián thật sự kia e là căng thẳng hết như nhau, tôi rất lo lúc đấy có ai nhắc đến điểm nghi vấn này. Nhưng cũng may, khi ấy mọi người đều đã hết sức mệt mỏi, lại còn ở trong trạng thái buồn ngủ dừ dội, nên không ai nghĩ ra vấn đề này.”

Lưu Định Cường không nhận được hỏi: “Nhưng mà, vẫn còn rất nhiều thông tin khác nữa, chúng ta đã tìm được mật mã Sudoku trên máy tính của Long Giai, rồi cả bảng mã nữa, đó toàn là những thứ mà chỉ Long Giai mới có cơ hội tiếp xúc còn gì?”

Hàn Phong cười cười: “Ừa, thật thế à? Anh biết đấy, Long Giai không phải là hạng mê Sudoku bình thường, từ lâu cô ấy đã không thỏa mãn với những bảng số Sudoku kinh điển kia rồi, vì vậy các bảng Sudoku mà cô ấy chơi đều là do người khác làm rồi gửi cho. Thế nên, nếu hung thủ muốn chúng ta tin rằng Long Giai chính là nội gián, đương nhiên là sẽ bắt đầu làm ra các bảng Sudoku mang mật mã. Long Giai chỉ biết giải đồ, sẽ không phát hiện ra những con số mình điền vào có gì đặc biệt.” Tối đấy, anh ta hỏi Lãnh Kính Hàn: “Anh biết hôm qua tại sao tôi phải kéo anh đi tìm Long Giai, bảo cô ấy giải bảng số Sudoku không?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Không phải cậu...”

Hàn Phong lắc đầu: “Không, không phải vì Long Giai là cao thủ phá giải Sudoku, nếu cô ấy là nội gián thật, làm như vậy chẳng phải nói thẳng vào mặt cô ấy rằng chúng ta đã phát hiện ra bí mật trong bảng số Sudoku rồi, cô ấy hoàn toàn có thể kéo dài thời gian. Mà trên thực tế, tôi vừa nhìn thấy bảng số Sudoku ấy đã biết đây không phải trò chơi tầm thường, phải vận dụng đến kiến thức toán cao cấp, trong thời gian ngắn không thể phá giải được. Tôi gọi anh đi, chính là để hung thủ có thời gian cài đặt phần mềm phá giải bảng số Sudoku lên máy tính của Long Giai, bằng không thì kế hoạch của chúng không hợp logic nữa. Sau khi chúng tôi đi khỏi đó, Hạ Mạt có một mình xem xét máy tính của Long Giai không?”

Lưu Định Cường nói: “Không, chúng tôi lúc nào cũng ở cạnh nhau.”

Hàn Phong nói: “Vậy chắc là đã cài đặt từ trước rồi, chẳng trách lại tự tin thế. Nhưng mà, bọn chúng vẫn để lại những sơ hở rõ rệt. Sơ hở thứ nhất, tuy các bảng số Sudoku trong máy tính trông có vẻ rất bí mật, làm tăng thêm cảm giác thần bí, đồng thời cũng khiến chúng ta vững tin hơn sau khi phá giải được, thế nhưng, bọn họ đã liên lạc với nhau bằng tin nhắn điện thoại rồi, thì cần quái gì phải dùng máy tính truyền tin nữa chứ? Thế này chẳng phải vẽ rắn thêm chân à? Sơ hở thứ hai, nếu đúng là sau khi sử dụng phần mềm phá giải bảng số Sudoku, Long Giai cần dùng đến bảng mã, đương nhiên cô ấy sẽ phải giấu thật kỹ những manh mối rành rành ấy đi, sao có thể dễ dàng bị chúng ta phát hiện như vậy được, lại còn giấu trong sách nữa, thế thì có khác gì bảo chúng ta mau mau nghỉ ngơi cô ấy hay không?”

Lưu Định Cường nói: “Chẳng lẽ những bảng mã đó...”

Hàn Phong nói: “Anh đừng quên, ai là người tranh đi lấy những cuốn sách ấy nhỉ?”

Lưu Định Cường kêu lên: “Hạ Mạt!”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng thế, cậu ta hoàn toàn có thể giấu những bảng mã đã chuẩn bị sẵn ấy vào trong lúc đi lấy sách.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chẳng trách tối hôm đó cậu lại đột nhiên thay đổi điểm đến.”

“Đúng vậy, bọn chúng đã lợi dụng ba manh mối: thứ nhất, tín hiệu điện thoại của Đinh Nhất Tiểu, khiến chúng ta phán đoán chúng có khả năng ra biển từ bến cảng quốc tế Đông phương; thứ hai, cố ý cho người thấp thoáng lộ ra vũ khí ở bến cảng Đông Phương, khiến chúng ta càng khẳng định rằng chúng sẽ ra biển từ đó; thứ ba, cũng chính là nội dung mật mã phá phải được trong máy tính của Long Giai, ghi rõ ràng sẽ đợi cô ấy ở bến cảng quốc tế Đông Phương. Có ba manh mối này, không ai nghi ngờ ý đồ của chúng nữa, chắc chắn sẽ lập tức dồn lực lượng về phía cảng quốc tế Đông Phương, vậy là chúng có thể thoải mái ra biển từ cảng Tân Hải rồi. Chẳng những thế, bọn chúng quả thật cũng phải một lượng lớn nhân lực phòng thủ ở bến cảng Đông Phương, vì vậy ngay cả trạm gác ngầm Phan Khả Hàn mà chúng ta cài cắm cũng bị lừa luôn.”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu thở dài: “Thật quá giáo hoạt, giờ bao nhiêu trò như vậy, không ngờ vẫn chỉ là bịp bợm.”

Hàn Phong nói: “Nhưng mà, bọn chúng không ngờ rằng tôi lại lắp đặt mắt điện tử trên cầu Lệ Giang, đồng thời phái Lý Hường giám sát 24/24.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Có điều, sao cậu có thể đoán chắc Đinh Nhất Tiểu nhất định sẽ đi qua cầu mà không phải đi đường thủy?”

“Hừ, con người tên Đinh Nhất Tiểu này rất cẩn trọng, và lại còn rất nhát gan, sở dĩ hắn không dám đi đường thủy chính là vì, hắn không yên lòng để tiền của mình lộ ra, cả một đồng tiền như thế, hắn nhất định phải tự mình mang đi mới yên tâm được.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đến nơi rồi.”

Khuất Yến đã đứng ở cổng ngõ từ lâu, vừa thấy Hàn Phong xuống xe liền bước ra đón, nói như bắn súng liên thanh: “Ôi giờ ơi, tôi bảo cậu này, Hàn Phong, các cậu rốt cuộc là phá án kiểu gì đấy, người chết mò đến tận nhà tôi rồi đây này. Cũng may là ở trên tầng, nếu ở dưới nhà, cậu bảo tôi làm ăn kiểu gì bây giờ. Tôi vừa phát hiện ra sự việc không ổn liền gọi điện ngay cho sở Công an, họ nói là chuyển cho các cậu, rốt cuộc các cậu cũng đến rồi. Đây rốt cuộc là ai thế? Muốn tự sát thì cũng đâu cần phải tìm đến tận đây chứ? Cậu thấy đấy, đến giờ này rồi mà tôi vẫn chưa dám mở cửa, mấy cô nhân viên massage cũng không dám ra phía sau nữa.”

Lãnh Kính Hàn vội xoa dịu: “Chị Yến, chị Yến, nghe tôi nói đã, chúng tôi đến để đưa cái xác đi đây, chị đừng lo lắng, chị không nói thì không ai biết đâu.”

Khuất Yến đảo mắt: “Tháng này tăng tiền thuê nhà.” Thấy okh tấp tễnh đi phía sau Lãnh Kính Hàn, chị ta càng thêm thắc mắc: “Thế này là thế nào? Chẳng lẽ cô bé con này đứng là di hai của sếp Lãnh?”

Lãnh Kính Hàn cười khổ. Lưu Định Cường càng khó hiểu, chỗ Hàn Phong tăng tiền thuê nhà, sao sếp Lãnh lại cười khổ, còn Hàn Phong thì cứ phờ phơ như chẳng liên quan gì đến mình nhỉ? Khuất Yến và Phan Khả Hân không dám nhìn người chết, đưa ba người đến chỗ đầu cầu thang rồi không đi lên nữa.

Lên tầng hai, vừa đẩy cửa, Lưu Định Cường không kịp đề phòng, hít ngay phải một đám bụi lớn, ho sặc sụa liên hồi, còn Lãnh Kính Hàn đã cảnh giác dùng ống tay áo che kín mũi miệng nên không sao. Hạ Mạt nằm dưới sàn nhà, nhìn vết bụi thì thấy anh ta đã gãy giữa một lúc, mắt lồi ra, sắc mặt xám xịt, trên cổ còn vết rấn cắn rõ mồn một. Lưu Định Cường nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Bị rấn độc cắn chết, không có gì để nghi ngờ cả.”

Song Hàn Phong lại lần mò tìm kiếm ở đầu giường, góc nhà, vừa tìm vừa hỏi: “Con rấn của tôi đâu rồi? Con rấn của tôi đi đâu mất rồi? Ồ, ở đây này.”

Một con rấn dài màu xanh lục dài chừng sáu mươi phân trườn ra từ dưới gầm giường. Lưu Định Cường vừa trông thấy đã run bắn, kinh hãi kêu lên: “Mau tránh ra, đừng chạm vào nó!” Lối còn chưa dứt, Hàn Phong đã bắt con rấn cầm trên tay, hỏi: “Sao hả? Anh biết loại rấn này à?”

Lưu Định Cường toát cả mồ hôi lạnh: “Sao mà cậu bắt được nó thế? Thật không thể tin nổi. Con rấn này chính là loài trúc điệp thanh, đã gần như tuyệt chủng rồi, vốn sinh trưởng ở mạn Tứ Xuyên, Vân Quý, trong khu vực khí hậu á nhiệt đới và ôn đới gió mùa, thích nơi ẩm ướt, lá cây dày đặc, vì toàn thân màu xanh biếc trông như là trúc nên mới có tên gọi ấy. Độc tính của nó không thua gì rắn hổ mang chúa hay rắn lục đuôi đỏ đâu.”

“Ồ.” Hàn Phong ngắm nghía con rấn trên tay, kinh ngạc nói: “Con rấn này độc thế kia à?”

Lưu Định Cường lắc đầu: “Giờ các bệnh viện lớn thông thường đều có huyết thanh giải các loài nọc rắn thường gặp, nhưng không bệnh viện nào có huyết thanh giải độc của trúc điệp thanh cả. Bản thân loại rấn này rất hiếm gặp là một nguyên nhân, mà nguyên nhân quan trọng hơn là, vẫn chưa có người nào còn sống mà đến kịp bệnh viện. Kể cả sau khi bị cắn có lập tức xử lý hút độc, đề chặt cầm máu theo đúng quy tắc thông thường, người đó cũng chỉ sống được cùng lắm là năm phút, trong năm phút mà không có huyết thanh thì chết là cái chắc. Bị cắn vào sau gáy như Hạ Mạt thế này, sợ rằng không cầm cự được quá mười giây đâu.”

Hàn Phong ra cửa, đứng trên hành lang lớn tiếng hỏi: “Chị Yến! Chị phát hiện cậu ta lúc nào thế?”

Khuất Yến đứng dưới nhà trả lời: “Sáng sớm hôm nay!”

Hàn Phong nói: “Không biết cậu ta đến đây lúc nào à?”

Khuất Yến đáp: “Không biết. Hôm qua làm gì có ai đến!”

Hàn Phong vào phòng, liếc nhìn cửa sổ mở toang: “Thằng nhãi này, leo cửa sổ vào.”

Lãnh Kính Hàn chau mày: “Đừng cầm con rấn ấy vung qua vung lại nữa, ngộ nhỡ bắt cần cần phải chúng ta thì...”

Hàn Phong cười cợt: “Sao thế được chứ.” Anh ta bóp miệng con rấn, đưa cho Lãnh Kính Hàn xem: “Anh nhìn đi, không còn nanh độc nữa rồi. Bọn rấn này đều mọc răng ngược, khi nó cắn phải Hạ Mạt, cậu ta vận sức quăng nó xuống đất, đã giật văng cả nanh độc của nó đi rồi.”

Lưu Định Cường kêu lên: “Đừng, đừng có giơ lung tung! Tuy nanh độc đã gãy rồi, nhưng tuyến độc vẫn còn, nó có thể không cần dùng nanh độc mà trực tiếp phun nọc độc ra đấy.” Anh ta mở một cái hộp nhựa, bảo Hàn Phong: “Đưa nó cho tôi, tôi mang về làm thí nghiệm.”

Hàn Phong thoáng do dự: “Được thôi, anh bảo nó nguy hiểm như vậy, tôi cũng chẳng dám nuôi nó nữa. Hạ Mạt thế nào?”

Lưu Định Cường đáp: “Chết rất đau đớn, nhưng nhìn dấu vết dưới đất có thể thấy, cậu ta không gãy giữa quá lâu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chắc, thật không thể ngờ, cậu ta lại bị chính con rấn mình thả ra cắn chết. Cậu ta cũng là người cũ đã theo tôi đến bốn năm rồi, sao lại như vậy được chứ?”

Hàn Phong hí mắt nghiêng đầu nhìn ngó, gương mặt thoáng lộ vẻ nặng nề khó thấy.

Điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn đổ chuông, nghe điện xong, ông nói: “Những nghi phạm ở bệnh viện đều không ổn rồi.”

Lưu Đình Cường đề nghị: “Chỗ này giao cho tôi, hai người đến bệnh viện trước đi.”

Hàn Phong hỏi: “Chẳng lẽ bọn chúng vẫn không khai gì à?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đi thôi, xem trước rồi tính sau, lần này bọn chúng đều khai hết, nhưng lời khai của chúng đã chẳng còn mấy tác dụng với chúng ta nữa rồi.”

Hàn Phong ở phía sau hỏi với theo: “Tại sao? Bọn chúng khai cái gì?”

Phan Khả Hân gọi: “Đội cháu với!”

Khuất Yến ở công kêu lên: “Mấy người sao lại đi luôn à?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Bên trong vẫn còn một người đấy còn gì, chúng tôi có việc phải đi trước.”

Khuất Yến giậm chân: “Chỗ tôi bao giờ mới mở cửa được đây hả?”

Thấy Lãnh Kính Hàn đã lên xe, Hàn Phong vội ném lại một câu: “Ban ngày chỗ chị làm gì có việc, hôm nay đóng cửa cho xong đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Án Mạng Ở Thành Phố Thiên Nhai

Type: HaDiepKhanh

Bệnh viện Nhân dân Nghi Hưng, tất cả phạm nhân đều ở trong phòng theo dõi. Thấy Phan Khả Hân giờ máy ảnh kỹ thuật số lên, Lãnh Kính Hàn nhắc nhở: “Vụ án kết thúc mới được đăng đây.”

Phan Khả Hân gật đầu: “Cháu biết rồi.”

Viện phó Trương Thiệu Đông giới thiệu: “Nhóm tôi qua đưa tới đã chết mười bốn người, hôm nay đưa tới mười bảy người. chúng tôi cũng chỉ biết có hết sức thôi, vì cơ thể bọn họ đã bị những tổn thương không thể nghịch chuyển, căn bản là không có cách nào cứu chữa được.”

Lãnh Kính Hàn lấy làm khó hiểu: “Tổn thương không thể nghịch chuyển?” Phan Khả Hân lấy sổ ra ghi chép lại theo thói quen.

Trương Thiệu Đông giải thích: “À, đúng vậy, khi một số cơ quan bị tổn thương, do công năng hồi phục của bản thân chúng cực kém, hoặc chúng hoàn toàn không có công năng tự hồi phục, những tổn thương này là tổn thương không thể nghịch chuyển, cho dù cố gắng đến mấy cũng chỉ có thể trì hoãn hoặc không chế bệnh tình, mà không thể trị dứt. Đái tháo đường, cao huyết áp... đều là những tổn thương không thể nghịch chuyển thường thấy hiện nay.”

Hàn Phong nói: “Thế bọn họ có vấn đề ở chỗ nào vậy?”

Trương Thiệu Đông chỉ vào đầu: “Ở đây, đại não đã bị phá hủy. Mà tổ chức thần kinh, chính là một bộ phận hoàn toàn không có khả năng tái sinh.”

Hàn Phong nói: “Ông cho rằng thứ gì đã gây ra những tổn thương ấy?”

Một bác sĩ đã đứng tuổi bên cạnh Trương Thiệu Đông nói: “Là một loại thuốc phá hoại kết cấu của tế bào trong não bọn họ. Nhưng các anh cũng biết đấy, đại não là cơ quan phức tạp nhất trên cơ thể người, với tri thức hiện nay của chúng ta vẫn chưa thể giải thích việc đại não xuất hiện tổn thương ở chỗ nào sẽ dẫn đến hậu quả ra sao. Chúng tôi đã phân tách trong máu họ ra một số tế bào biến dị, đang sắp xếp lại gene, hy vọng có thể phát hiện được điều gì đó.”

Trương Thiệu Đông giới thiệu: “Đây là thầy Ngô Thừa Khai, bác sĩ chủ nhiệm khoa thần kinh nội của bệnh viện chúng tôi, cũng là thầy giáo của tôi.”

Hàn Phong nói: “Nếu là thuốc, hẳn có thể phân tách ra từ trong máu?”

Ngô Thừa Khai đáp: “Nếu là thuốc dạng kháng thể, sau khi qua gan và ruột thì gần như không còn chút thuốc nào sót lại nữa, vì chúng là bộ thể của kháng thể, toàn bộ đã trở thành một phần của tế bào mất rồi.”

Hàn Phong nói: “Nếu dùng phương pháp tu bổ gene và kiểm tra đo đối chiếu, hẳn là có thể tra ra được bộ phận nào đã bị thay đổi chứ.”

Bấy giờ Ngô Thừa Khai mới rời mắt khỏi bệnh nhân nhìn sang Hàn Phong, quan sát anh ta mấy phút rồi cất tiếng: “Đối với phương pháp này, các cơ

quan uy tín nhất trong lĩnh vực y học quốc tế vẫn còn dừng ở giai đoạn nghiên cứu lý luận, sao cậu đã biết rồi? cậu tôi nghiệp trường y nào thế?”

Hàn Phong vội vàng ngậm miệng lại, liếc Lãnh Kính Hàn sau đó trả lời: “Tôi tự học thôi.”

Ngô Thừa Khai lập tức nói: “Không thể nào! Phương pháp này chưa từng được đề cập ở bất cứ tạp chí hay hội thảo khoa học nào, tôi cũng mới lần đầu được nghe nói đến trong hội thảo nghiên cứu y học tổ chức tại Đức tuần trước, nếu cậu không tham gia hội thảo đó, cậu không thể biết lý luận về tu bổ gene và kiểm tra đo đếm chiếu được.”

Hàn Phong cuống lên, ra sức gãi đầu, nghĩ ngợi một lúc lâu mới chống chế: “Ông... nói vậy! Từ sáu năm trước, phòng thí nghiệm Pullinton ở Đức đã đề cập đến rồi, gene có thể tu bổ, tế bào có thể tái tạo, chỉ vì lý luận đó quá tiên tiến, nên mới không được mọi người chú ý thôi.”

Ngô Thừa Khai biến sắc hỏi: “Ừa, vậy hả? Họ đăng trên tạp chí nào vậy? Cậu có nhớ không?”

Hàn Phong nói: “Tôi, tôi làm sao nhớ được chứ. Rất nhiều tri thức khoa học đi trước một thời đại quá xa, đều phải mất mấy chục năm đến cả trăm năm mới được người ta dần dần nhìn nhận, tìm hiểu và ứng dụng.” Phan Khả Hân nhìn Hàn Phong với ánh mắt kỳ lạ, tựa như mới quen anh ta lần đầu tiên vậy.

Lúc này Ngô Thừa Khai mới gật đầu tán đồng, Lãnh Kính Hàn lại hỏi: “Lý Hưởng đâu? Chúng tôi đi thăm cậu ta một chút rồi phải đi ngay đây.”

Trương Thiệu Đông dẫn đường: “Đi theo tôi. Cảnh sát Lý bị gãy rё xương sườn thứ bảy bên ngực trái, phần mềm bị tổn thương nhiều chỗ, nhưng không nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi một thời gian là khỏi, tối qua vì quá lao lực nên mới ngất xỉu thôi. Sức khỏe của anh ấy rất tốt, nghỉ ngơi một đêm là gần như khỏe hẳn. Hôm nay vừa mới tỉnh lại, anh ấy đã kêu gào đòi ra viện rồi.”

Lãnh Kính Hàn bảo Hàn Phong: “Cậu ta là kẻ không chịu nổi nhàn rỗi, đúng là ngược hẳn với cậu.”

Lý Hưởng đang nhìn ra cửa sổ phòng bệnh, vẻ hết sức bồn chồn, trông thấy Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong đi vào, anh ta mừng rỡ reo lên: “Sếp Lãnh, sếp đến rồi, tôi không sao cả, thật sự là không sao cả, cho tôi ra viện đi.”

Hàn Phong nói: “Được, chúng tôi đến đưa anh ra viện đây.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Một mõi suốt một thời gian dài, cơ thể cậu cần được phục hồi, tôi cảm thấy cậu vẫn nên nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt hơn.”

Lý Hưởng nhăn nhó: “Tôi có làm sao đâu, ở trong này cứ như ngồi tù ấy, cho tôi ra làm việc lật vật cũng được mà.”

Trương Thiệu Đông nói: “Anh ta có thể làm việc nhẹ, chỉ cần không vận động mạnh, chắc là không vấn đề gì.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Ừm, nếu bác sĩ đã nói cậu có thể ra viện, vậy được rồi, vụ án tối qua vẫn còn rất nhiều công việc phía sau cần xử lý, một mình Trương Nghệ không làm hết được, cậu đi giúp cậu ta đi.”

Lý Hưởng vội cúi chào: “Tuân lệnh!” Dứt lời anh ta mau chóng đi làm thủ tục ra viện.

Lúc này một bác sĩ trẻ bước vào: “Viện phó Trương, cuối cùng cũng tìm được ông rồi.”

Trương Thiệu Đông hỏi: “Có chuyện gì à?”

Bác sĩ trẻ kia đáp: “Bác sĩ Lương đã ba ngày không đi làm, rất nhiều bệnh nhân có ý kiến.”

Trương Thiệu Đông hỏi: “Bác sĩ Lương? Bác sĩ Lương nào? Lương Thanh Nho?”

Bác sĩ trẻ kia gật đầu: “Vâng, vâng ạ.”

Điện thoại di động của Lãnh Kính Hàn đổ chuông, ông bèn đi ra cạnh cửa sổ nhận điện.

Trương Thiệu Đông nói: “Tôi đã nói với các cậu rồi còn gì, thời gian nghỉ của bác sĩ Lương do anh ta tự sắp xếp, anh ta muốn đi làm lúc nào thì đi làm lúc ấy, khi nào anh ta không đến thì treo báo nghỉ lên là được mà?”

“Nhưng mà, bệnh nhân góp ý rất nhiều, chúng tôi giải thích bọn họ cũng không chịu nghe.”

“Những chuyện thế này, các cậu tự nghĩ cách mà giải quyết.”

Hàn Phong chột xen vào: “Cô bác sĩ Lương Thanh Như* ấy đẹp lắm à? Được hưởng nhiều đặc quyền thế.”

Chữ “Nho” và chữ “Như” đọc giống nhau, Hàn Phong nghe nhầm.

Trương Thiệu Đông cười nói: “Làm gì có, anh ta là bác sĩ nam, chữ Thanh trong thanh thủy, chữ Nho trong nhà nho. Anh ta là bác sĩ ngoại khoa chính hình chúng tôi mời từ Pháp về, đây là chuyên gia uy tín trong khoa chính hình của bệnh viện chúng tôi, không cho đặc quyền cũng không được.”

Lãnh Kính Hàn nghe xong điện thoại, quay lại bảo Hàn Phong: “Vu Thành Long được bảo lãnh rồi, vừa rời khỏi sở Công an thành phố Thiên Nhai.”

Hàn Phong kinh ngạc: “Cái gì! Tạm giam 24 tiếng cũng không được à?”

“Quan hệ của hấn ở Thiên Nhai rất phức tạp, sở trưởng Trần đã cố gắng hết sức rồi, giờ chúng ta chạy luôn qua bên đó chứ?”

“Đúng vậy, việc không thể chậm trễ, chắc chắn bọn chúng sẽ có hành động. Lập tức tra xem, chuyển bay sớm nhất đi Thiên Nhai bao giờ cất cánh.” Nói đoạn, bọn họ chào Trương Thiệu Đông, rồi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Phan Khả Hân cất sổ ghi chép, chạy theo sau.

ở cộng bệnh viện, họ đụng phải Lý Hường, Lý Hường hỏi: “Mọi người vội đi đâu vậy?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Chúng tôi đi Thiên Nhai, hiện giờ bên phía chúng ta về cơ bản đã đi đến hồi kết, nhưng tình hình bên Thiên Nhai thì vẫn chưa rõ lắm.”

Hàn Phong nói: “Nếu suy nghĩ của tôi không sai, vậy thì bọn chúng sắp sửa thu dây rồi. vụ Thành Long mà chết, sẽ có rất nhiều thông tin bị che giấu, báo ngay với sở trưởng Trần, cho bí mật bảo vệ Vu Thành Long, hấn ta chính là manh mối cuối cùng để chúng ta tìm ra kẻ chỉ huy đứng đằng sau kia.”

Phan Khả Hân không chút do dự nói: “Chau cũng đi.”

Lãnh Kính Hàn ngắt lời cô: “Cháu có việc của cháu rồi.”

Hàn Phong nói: “Cô đi nói với Lý Hường, bảo là chúng tôi đi trước đây.”

Phan Khả Hân lấy điện thoại di động, vung vẩy trên tay: “Nhưng tôi có cách mua được vé hạng đặc biệt đó.”

Hàn Phong cười hi hi: “Khi nào chúng tôi trở về sẽ lập tức thông báo với cô ngay.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Khả Hân, không phải bọn bác không dẫn cháu đi, mà là chuyến đi Thiên Nhai lần này quá nguy hiểm, dẫn cháu đi thật sự không thích hợp. Cháu giúp bọn bác liên hệ mua vé, bọn bác đi luôn đây, đừng trè con nỡ, được không?”

Phan Khả Hân giậm chân vùng vằng: “Được rồi, cháu biết mấy người rồi mà, lúc nào cần nguwoif ta giúp thì miệng ngọt như bôi mật, lúc không cần nữa thì coi người ta như cục nợ đá văng đi. Hàn Phong đã thế! Cả bác Lãnh cũng thế nốt!”

Lãnh Kính Hàn mỉm cười: “Đừng nghĩ thế mà. Lần sau, lần sau có vụ án nhất định sẽ dẫn cháu đi! Cháu mau giúp bọn bác...”

Phan Khả Hân dẫu môi lên: “Cháu biết rồi! cháu biết rồi! cháu đặt vé cho hai người là được chứ gì!”

Ba người ra sân bay. Sau khi lên máy bay, Hàn Phong vẫy tay chào tạm biệt Phan Khả Hân, sức nhớ ra một chuyện, liền nói với Lãnh Kính Hàn: “Phải rồi, tôi suýt nữa thì quên một chuyện, giờ Long Giai không phải nội gián nữa rồi, có nên thả cô ấy ra không, tôi có một vài việc cần cô ấy làm giúp.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng mà, chứng cứ của cậu chỉ có thể chứng minh Long Giai là nghi phạm, chứ không thể chứng minh cô ấy vô tội.”

Hàn Phong lắc đầu: “Đồ ngốc! tôi hiểu anh muốn nói gì. Ý của tôi là, bây giờ anh hấn tin Long Giai vô tội rồi chứ, cô ấy vẫn nằm trong sự giám sát của cảnh sát, nhưng được tự do hành động, để làm một số việc khác. Chắc anh biết phải làm thế nào rồi đấy, về mặt này thì anh thạo hơn tôi mà!”

Lãnh Kính Hàn lấy điện thoại ra, Hàn Phong thúc giục: “Nhanh lên, máy bay sắp cất cánh rồi.”

Ba tiếng sau, tại thành phố Thiên Nhai. Trần Dũng Quân đợi ở cửa, nói: “Thực tình chúng tôi không tìm được chứng cứ xác đáng nào, người ta công việc bận rộn, xin bảo lãnh tại ngoại, chúng tôi cũng chẳng biết làm sao nữa. Rốt cuộc người này và vụ án của các anh có quan hệ gì? Tại sao các anh không có chứng cứ gì đã muốn tạm giam hấn?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Có thể là một kẻ chấp hành khác trong vụ án này. Nếu hấn ta được thả ra, sợ rằng sẽ bắt lợi cho việc điều tra của chúng tôi.”

Trần Dũng Quân nói: “Không sao, tôi đã phái nguwoif giám sát hấn ta rồi. ngoài ra, sáng sớm nay Giang Vĩnh THọ đã trở lại Thiên Nhai, vì không có chứng cứ, chúng tôi hiện cũng chỉ có thể giám sát ông ta mà thôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Giờ Vu Thành Long đang ở đâu?”

Trần Dũng Quân đáp: “Yên tâm, tôi đã phái Giang Hạo đi giám sát hấn ta rồi, chắc chắn không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu. Các anh nói bọn họ là nghi phạm quan trọng, vậy có chứng cứ gì hay chưa?”

Lý Hường nhìn Lãnh Kính Hàn, Lãnh Kính Hàn lại nhìn Hàn Phong. Hàn Phong vò đầu bứt tai, cuối cùng nói: “Không có.”

Trần Dũng Quân lại hỏi: “Các anh không có chứng cứ nào, thì làm sao điều tra được bọn họ?”

Lãnh Kính Hàn lại nhìn Hàn Phong, hỏi: “Cậu chẳng đã đi Thượng Hải Bắc Kinh rồi thôi, còn nói là phát hiện ra rất nhiều chứng cứ, giờ sao lại bảo không có?”

Hàn Phong đáp: “Đó toàn là chuyện ngày xưa ngày xưa rồi, chỉ có lời chứng miệng, không có bằng cứ xác thực mà.”

Lãnh Kính Hàn gật lên: “Vậy cậu nói ra xem nào, rốt cuộc đã điều tra được gì rồi? lúc ở Hải Giác, cậu bảo đợi khi vụ án ở Hải Giác kết thúc rồi sẽ nói với tôi, giờ chính là lúc đó đây.”

Hàn Phong gật đầu: “Thôi thì tôi nói cho các anh vậy. ở Thượng Hải, bố mẹ Khải Kim Vận đều chết vì bệnh ung thư, và lại đều là những chứng bệnh biến dị cực kỳ hiếm gặp, thế nên tôi đã nghỉ ngơi trong nhà anh ta có chất phóng xạ. Tôi bảo anh ta mời người bên sở Môi trường thành phố đến kiểm tra chất lượng không khí, anh ta gọi điện báo cho tôi biết, lượng khí radon trong nhà anh ta vượt quá tiêu chuẩn nghiêm trọng, nguồn ô nhiễm chính là chiếc bàn đá Đại Lý mà Vu Thành Long tặng cho bố anh ta.”

Sắc mặt Trần Dũng Quân sa sầm, ông ta trầm tư nói: “Dùng phương pháp này để giết người sao? Trước đây tôi chưa bao giờ nghe nói đến cả.”

Nét mặt của Lãnh Kính Hàn và Lý Hương cũng không khác gì. Hàn Phong giải thích: “Đây là cách giết người gián tiếp, không trực tiếp đẩy người ta vào chỗ chết, nhưng còn nguy hại hơn nhiều, trực tiếp giết người thì nạn nhân không mấy đau đớn, nhưng còn cách giết người này sẽ khiến cho người ta chết sau khi chịu đủ mọi giày vò đau đớn. Cho dù không chết, đợi khi phát hiện ra mối nguy hiểm tiềm ẩn bên cạnh, thì cơ thể đã phát bệnh không thể vãn hồi được nữa rồi, sống còn khổ hơn là chết. Chẳng những vậy, cách này còn khiến người ta không thể nắm được chứng cứ, cho dù cảnh sát có bắt được nghi phạm, hẳn cũng có thể cương quyết không thừa nhận, bảo rằng không biết chiếc bàn đá đó lại có số lượng radon siêu cao như thế. Với luật pháp của các anh, rất khó mà định tội được hẳn. Nhưng trước khi giết người, tên hung thủ phải nắm bắt được đầy đủ kiến thức, kẻ đó là phải có lòng nhẫn nại. có một ví dụ rất kinh điển thế này: Giáp và Ất là hàng xóm, quan hệ rất tốt, thường ăn cơm chung với nhau; nhưng Ất lại thích vợ của Giáp, hẳn không giết Giáp để cướp vợ, mà bỏ một lượng hormone nữ nhỏ vào cơm của Giáp, lâu dần lâu dần, khả năng tình dục của Giáp suy giảm, cơ thể bắt đầu xuất hiện những đặc trưng của phái nữ, cộng với sự theo đuổi kiên trì của Ất, hai năm sau, rốt cuộc vợ Giáp cũng ly hôn với anh ta, sống chung với Ất. Sau này, Ất uống rượu say vô tình tiết lộ, bằng không Giáp có nắm mơ cũng không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Lòng người bây giờ đúng là càng ngày càng hiểm ác.”

Hàn Phong nói: “Được rồi, quay lại việc chính đi. Sau đó, tôi đi Bắc Kinh, vợ của Tra Hiếu Lễ đã tái hôn với trợ lý giám đốc hồi đó là Mạch Dịch. Nghe nói, Tra Hiếu Lễ cơ bản không lo công việc, các nghiệp vụ của ngân hàng Hằng Phúc ở Bắc Kinh nói chung đều do Mạch Dịch xử lý thay, vì vậy người này không phải chết vì đồ kỵ mà là vì lười nhách. Anh ta chết thế nào? Tra Hiếu Lễ chết vì tai nạn, năm kia có một chiếc máy bay chở khách nhỏ bị tai nạn, các anh còn nhớ không? Tra Hiếu Lễ chết trong lần tai nạn hàng không ấy. Nhưng mà, hồi anh ta còn sống rất thích trồng hoa, lại là Vu Thành Long đã tặng anh ta rất nhiều hoa hải đường thiết cúc và hoa phượng tiên.”

Trần Dũng Quân hỏi: “vậy thì có gì quan trọng?”

Hàn Phong nói: “Phấn và mùi của hoa hải đường thiết cúc và hoa phượng tiên đều rất dễ gây ra chứng ung thư biểu mô. Cách giết người bằng bệnh ung thư này chia làm hai loại: gây ung thư bằng thuốc, và gây ung thư bằng chất phóng xạ. Lợi dụng thực vậy để gây bệnh, thuộc về loại thứ nhất. Nếu phân chia theo thời gian, chậm thì có cách gây bệnh bằng tiếp xúc, nhanh thì trực tiếp đổ vào cơ thể, dù là phương pháp nào cũng đều khó phát hiện.”

Rốt cuộc, Trần Dũng cũng phải hỏi: “Làm sao cậu biết được?”

Hàn Phong nhếch mép, nhủ mảy, nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho Lãnh Kính Hàn.

Lãnh Kính Hàn vội giải thích: “À, cậu ta là thám tử tư, hồi trước từng nghiên cứu chuyên sâu về phương diện này, cậu ta thích nhất là nghiên cứu những vấn đề kỳ quái. tuy sinh sau đẻ muộn, nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận, trên một số phương diện chúng ta chưa biết đến, quả thật cậu ta đã đạt được một số thành công.” Hàn Phong âm thầm gợn tay cái lên với Lãnh Kính Hàn.

Trần Dũng Quân gật gù: “Thì ra là thám tử tư, vậy thì càng xuất sắc, đúng là hậu sinh khả úy. Nói thế, hai vụ án này đều bắt lợi cho Vu Thành Long rồi.”

Hàn Phong nói: “không chỉ có thế, còn vụ tai nạn xe hơi của Tôn Hường Hiền, lúc chúng ta đến Thiên Nhai lần trước nữa, sự việc xảy ra bất ngờ, tuy rằng người nhà nạn nhân không đồng ý làm khám nghiệm tử thi, nhưng theo phán đoán sơ bộ của chúng tôi, người này chết vì trúng độc cấp tính. Mà nửa tiếng trước khi sự việc xảy ra, cũng là Vu Thành Long đã đến phòng bệnh của Tôn Hường Hiền. Còn cả cái chết của Trang Khánh Long nữa, vụ án xảy ra từ ba năm trước, ông ta chết do bệnh tim đột nhiên tái phát, nhưng theo phân tích của chúng tôi, đó là do có người cố ý kích bệnh tim của ông ta tái phát, lại lấy đi thuốc trợ tim ông ta vẫn mang theo bên người, khiến việc cấp cứu thất bại, dẫn đến tử vong. Lúc đó, người ở bên cạnh Trang Khánh Long, chính là Vu Thành Long!”

Trần Dũng Quân hỏi: “Những người hẳn bày mưu ám hại đều là các thành viên lão thành của hội đồng quản trị ngân hàng Hằng Phúc, rốt cuộc hẳn muốn làm gì vậy?”

Hàn Phong nói: “Vì vậy tôi mới phải liên kết Giang Vĩnh Thọ với vụ việc này. Hồi đó Giang Vĩnh Thọ vẫn chưa phải là chủ tịch hội đồng quản trị, cổ phiếu trong tay ông ta ít đến đáng thương hại, nên mới phải Vu Thành Long đi hành hung khắp chốn, thu mua cổ phiếu của những người khác trong mười cổ đông lớn, bất chấp thủ đoạn hồng ngòi lên ghế chủ tịch. Hiện giờ, rốt cuộc ông ta cũng được như ý nguyện rồi, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, vụ mưu sát dựa theo bảy tội lỗi mà ông ta bày ra đã giết đủ bảy người đầu, ông ta sẽ còn tiếp tục nghĩ cách giành được cổ phiếu của những cổ đông khác, lợi dụng cơ hội cải cách cổ phần mà tung ra lượng cổ phiếu thật lớn, từ đó giành được lợi nhuận khổng lồ. Dựa vào số cổ phiếu mà ông ta sở hữu công khai và số cổ phiếu ngầm ngấm thao túng trong bóng tối, sau khi ngân hàng Hằng PHúc cải cách xong, ông ta chỉ cần giữ lại số cổ phiếu đủ để tiếp tục làm chủ tịch hội đồng quản trị, còn đầu bán hết, ắt chừng có thể thu được khoảng ba chục tỷ lợi nhuận!”

Thấy hai người Trần, Lãnh há hốc miệng ra, Hàn Phong tiếp lời: “Chẳng những vậy, đây mới chỉ là kế hoạch mà ông ta hoàn thành đến thời điểm này, tôi không dám khẳng định liệu ông ta có tiếp tục giết người, cho đến khi giết sạch mười cổ đông lớn của ngân hàng Hằng Phúc hay không.”

Trần Dũng Quân cảm thán: “Đúng là một kẻ xảo quyết.”

Hàn Phong phân tích tiếp: “Lần này, ông ta có thể nói là đã dốc hết tâm sức vào vụ giết hại Lâm Chính, bày ra rất nhiều bí ẩn hòng kéo dài thời gian điều tra của chúng ta, được ngày nào hay ngày ấy, chỉ đợi đến khi thông tin cải cách cổ phần được tuyên bố là mọi sự sẽ tốt lành! Vụ trộm cắp giết người ở nhà máy của Lương Hưng Thịnh, vụ kẻ điên giết người, cạm bẫy ở toàn nhà tù hợp viện, vụ án chế tạo vũ khí, cùng với vụ vượt biên qua đường biển mà chúng ta vừa phá xong, đều là một loạt những chương ngại vật ông ta sắp đặt để kéo dài thời gian. Chẳng những vậy, ông ta còn thu dây rất khéo, cho đến thời điểm này, tôi vẫn chỉ suy đoán suông mục đích và kế hoạch của ông ta, hoàn toàn không có chút chứng cứ nào hết. Mọi bố trí của ông ta ở Hải Giác đều do Đinh Nhất Tiểu đại diện phụ trách, những phần tử khủng bố có vũ trang kia cũng đều nghe theo Đinh Nhất Tiểu đại diện phụ trách, những phần tử khủng bố có vũ trang kia cũng đều nghe theo Đinh Nhất Tiểu chỉ huy, vì vậy Đinh Nhất Tiểu chết thì mọi manh mối cũng đứt đoạn theo. Tôi nghi ngờ Vu Thành Long có liên quan đến nhiều vụ án giết người, nhưng những vụ án này đều đã diễn ra từ quá lâu rồi, một số vụ còn do không nằm trong diện không chế của Hải Giác, khiến tôi không nắm được các chứng cứ hữu hiệu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Dù thế nào cũng không thể để chúng thông dong ngoảnh vòng pháp luật như vậy!”

Trần Dũng Quân nói: “Yên tâm, nếu Giang Vĩnh Thọ chuyển một lượng lớn cổ phiếu sang tên mình, các anh bên Sở Kiểm toán sẽ nhanh chóng điều tra thôi.”

Hàn Phong nói: “Không dễ đâu, ông ta sẽ sử dụng nhiều cách khác nhau để che đậy cho hành vi của mình, về mặt sổ sách chắc hẳn cũng có thủ đoạn vô cùng cao minh.”

Trần Dũng Quân còn đang định nói thêm gì đó thì điện thoại đổ chuông, nghe máy xong, ông ta biến sắc: “Một thành viên hội đồng quản trị ngân hàng Hằng Phúc đã chết trong khách sạn Hoa Mỹ.”

“Gì hả?” Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong đồng thanh thốt lên kinh ngạc. “Tên là gì vậy?” Hàn Phong hỏi.

Trần Dũng Quân đáp: “Trần Thiên Thọ, các anh em ở đồn công an khu trung tâm thành phố đã chạy đến hiện trường rồi.”

Hàn Phong vội giục: “Nhanh lên, chúng ta cũng đi, dặn bọn họ bảo vệ hiện trường.”

Trần Dũng Quân giục hai người lên xe, đồng thời dùng điện thoại di động liên lạc với nhân viên cảnh sát ở hiện trường.

Trên xe, Hàn Phong lẩm bẩm: “Bắt đầu thu dây nhanh thế kia à? Không ngờ lòng dạ còn khó lường hơn cả trong tưởng tượng của tôi nữa.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Thu dây? Lần này lại thu dây gì nữa?”

Hàn Phong nói: “Không biết, chúng ta vẫn chưa điều tra đến, chắc, chỉ tại vụ án này liên quan rộng quá, nhiều lúc sơ suất chỗ này chỗ kia. Còn nhớ không, tối hôm đó, tôi đã trông thấy Trần Thiên Thọ, tôi chắc chắn đó là, còn người phụ nữ đi bên cạnh y...”

“Lư Phuong!” Lãnh Kính Hàn đột nhiên kêu lên, người phụ nữ này đã đóng một vai trò quan trọng trong cái chết của Lâm Chính, sau đó thì mất tích.

Hàn Phong gật đầu: “Đúng vậy! Vì lúc về đến Hải Giác tôi mới nhớ ra người phụ nữ đó chính là Lư Phuong, nhất thời cũng không chấp nối Trần Thiên Thọ với cả vụ án này, nhưng hung thủ sợ chúng ta tìm được gì đó ở chỗ Trần Thiên Thọ, nên đã hạ thủ trước rồi. Nếu tôi nghĩ đến người này sớm hơn một chút thì có phải hay không, nhưng tổng cộng y xuất hiện trước mặt tôi mỗi hai lần. Hừm...” Hàn Phong giơ hai ngón tay ra, tựa hồ rất không hài lòng.

Lúc này, Trần Dũng Quân xen vào: “Xem chừng không thể bảo vệ được hiện trường rồi, nghe nói đã có rất nhiều người vào trong phòng tham quan.”

“Hả? Người chết mà có nhiều người đến tham quan hả?” Hàn Phong không tin vào tai mình nữa.

Trần Dũng Quân đáp: “Không rõ, chúng ta đến xem thì biết ngay thôi.”

Lúc họ đến hiện trường, vẫn còn rất nhiều người muốn chen vào phòng dòm ngó, nhưng đều bị cảnh sát chặn lại, ba người bọn Hàn Phong nhìn thấy hiện trường cũng không khỏi kinh ngạc.

Con người ta có nhiều cách chết khác nhau, nhưng cách chết của Trần Thiên Thọ lại hơi đặc biệt, một nam hai nữ thân thể trần như nhộng nằm phơi ra trên giường, chẳng trách có rất nhiều người đã vào phòng xem trước khi cảnh sát kịp đến hiện trường. Phó đồn trưởng Cảnh Nhất Minh đích thân dẫn đội, cùng bảy viên cảnh sát chấp hành công tác bảo vệ.

Hàn Phong nhìn hai người phụ nữ cùng chết với Trần Thiên Thọ, biến sắc nói: “Chẳng trách lại phải cắt đứt manh mối này, ở đây có manh mối cực kỳ quan trọng, tiếc là chúng ta không chú ý đến sớm hơn.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Hai người phụ nữ này là...”

Hàn Phong chỉ vào cái xác bên trái: “Lư Phuong”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Ừm, còn người này?”

Hàn Phong đáp: “Thiện Yến Phi, cũng chính là người phụ nữ thừa kế cổ phiếu của KHải Khai Hoa, lạ thật, tại sao ba người họ lại ở chung với nhau?”

Ba cái xác nằm co tách rời nhau, miệng sùi bọt trắng, nhưng nhìn chần nệm bừa bộn và chất bẩn trên giường có thể thấy trước khi chết ba người này đã

có quan hệ tình dục. lúc này, một người đàn ông trung niên xách hòm dụng cụ bước vào hiện trường, vừa đến cửa đã trách móc: “Mấy người các anh, tại sao lại đứng gần thi thể như thế? Như vậy sẽ phá hoại hiện trường đó, các anh không biết à?”

Hàn Phong quay lại quan sát người mới đến, người này chừng ba lăm ba sáu, cao khoảng mét bảy, miệng nhọn má hóp, đeo kính cận tròn dày cộp, gầy gò xương, cánh tay xách hòm dụng cụ nhìn rõ mồn một cả gân lẫn xương. Hàn Phong thầm nghĩ: “Quái thật, không ngờ lại còn có người gầy hơn cả mình. Làm sao mà thể được nhỉ?”

Người kia vừa thấy Trần Dũng Quân có mặt, lập tức đổi sang tươi cười: “Anh Trần, tôi không biết anh lại đích thân đến hiện trường, thật ngại quá.”

Trần Dũng Quân cũng không để bụng, mỉm cười giới thiệu: “Đây là pháp y hàng đầu của sở chúng tôi, Uông Mạc Lương, tất nhiên là không thể so với pháp y bên phòng cảnh sát hình sự các anh được. mạc Lương, đây là sếp Lãnh của phòng Cảnh sát hình sự thành phố Hải Giác.”

Uông Mạc Lương để hòm dụng cụ xuống, chìa tay ra: “Thì ra là sếp Lãnh, tôi ngưỡng mộ đã lâu.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Chào anh.”

Trần Dũng Quân lại giới thiệu: “Vị này là Hàn Phong, thám tử tư, cũng là bạn bạn thân của sếp Lãnh.”

Uông Mạc Lương chỉ gật đầu, Hàn Phong thầm nghĩ: “Thằng cha này không ngờ còn ngạo mạn hơn cả mình, cái kiểu gì thế chứ!”

Uông Mạc Lương lại hỏi: “Sếp Lãnh, nghe nói giáo sư Lưu Đình Cường trước đây dạy ở học viện Y học Hải Giác giờ đang ở chỗ các anh làm việc, không biết có thật không ạ?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng thế, đang ở chỗ chúng tôi. Cậu ấy là pháp y hàng đầu của thành phố Hải Giác đấy.”

Uông Mạc Lương tỏ vẻ kính cẩn: “Thì ra giáo sư Lưu đúng là làm việc ở chỗ các anh, nhờ anh gửi lời hỏi thăm thầy ấy giúp, tôi là học sinh của thầy ấy. Có cơ hội, tôi nhất định sẽ đích thân đến chào hỏi.” Lãnh Kính Hàn gật đầu.

Hàn Phong nhủ thầm trong bụng: “Xi, thì ra là học sinh của anh béo, mình còn tưởng có lại lịch gì nữa kia.”

Trần Dũng Quân nhắc nhở: “Những lời khách sáo ấy để sau này hãy nói, bắt đầu làm việc thôi.”

Uông Mạc Lương vừa kiểm tra vừa báo cáo kết quả: “Đã chết hơn mười tiếng đồng hồ, thời điểm là tối hôm qua. Trước khi chết có quan hệ tình dục, sơ bộ phán đoán là chết do trúng độc. không có dấu vết gãy gĩa, hẳn là chết trong khi ngủ.”

“Không có dấu vết gãy gĩa ư?” Hàn Phong hỏi. “Nếu không có dấu vết gãy gĩa, hẳn là họ cũng không nằm trần trụi ở đây thế này nhỉ? Ít nhất cũng phải có tấm chăn đắp vào chứ?”

Uông Mạc Lương nói: “Có lẽ là những người đến xem trò vui đã làm rơi mất rồi. đây, không phải dưới giường đó sao?”

Nhân lúc Uông Mạc Lương không chú ý, Hàn Phong nhét một chiếc khăn lau tay nhỏ mà khách sạn cung cấp cấp miễn phí vào túi, nhưng Lãnh kính Hàn đã liếc thấy.

Hàn Phong bảo Lãnh Kính Hàn: “Chúng ta từng chứng kiến nhiều kiểu chết này rồi.”

Lãnh Kính Hàn sực hiểu: “À, ý cậu là những phạm nhân bị bắt kia hả?” ông nhớ lại, những phạm nhân ấy cũng sùi bọt mép trắng, nhưng trước khi chết lại gãy gĩa vô cùng đau đớn.

Uông Mạc Lương còn đang thu thập lông tóc, dấu vân tay... Hàn Phong đã bảo Lãnh Kính Hàn: “Đi thôi, nhờ sở trưởng Trần dẫn chúng tôi đến chỗ Vụ Thành Long.”

Trần Dũng Quân hỏi: “Sao vậy, không đợi kết quả kiểm tra của Mạc Lương à?”

Hàn Phong lắc đầu: “Khỏi cần, kết quả khám nghiệm đã không quan trọng nữa rồi, bọn chúng bắt đầu thu dây về, nhất định sẽ ra tay với Vụ Thành Long, tôi sợ đi trễ, sẽ tụt lại phía sau.”

Trần Dũng Quân nói: “Không cần quá lo lắng, Giang Hạo là cảnh sát ưu tú nhất trong sở chúng tôi, cậu cũng gặp rồi, cơ bắp cậu ta như thế, và lại còn có mười mấy năm kinh nghiệm phá án. Muốn giết người ở chỗ cậu ta cũng cần phải động não nhiều đấy.”

Trần Dũng Quân ngồi ở ghế lái phụ, Hàn Phong và Lãnh Kính Hàn ngồi phía sau. Khi ba người lên xe, Lãnh Kính Hàn mới hỏi: “Lúc này cậu lấy gì đấy?”

Hàn Phong móc chiếc khăn tay ra, trên chiếc khăn trắng có hai chữ viết bằng máu: “Dâm dục.”

Lãnh Kính Hàn lắp bắp: “Vẫn... vẫn là bảy tội lỗi, không ngờ lại giết ba người một lần!”

Hàn Phong nói: “Trần Thiên Thọ mới là vai chính, còn Lư Phương và Thiên Yến Phi chỉ là vai phụ thôi. Chúng ta gặp phải một kẻ địch cực kỳ ghe gớm đây, đối với thủ hạ của mình mà cũng lừa gạt rồi bày kế đối phó, không nương tình chút nào.”

Trần Dũng Quân thắc mắc: “Bây tôi lỗi ư? Không phải đã sát hại bảy người rồi sao?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không biết nữa, những hiện nay chúng ta mới chỉ chứng thực được nóng nảy, ngạo mạn và dâm dục thôi, những tội còn lại đều chỉ là suy đoán của tôi, không thể khẳng định.”

Lãnh Kính Hàn lại nói: “Nếu Trần Thiên Thọ là dâm dục, vậy thì Lâm Chính không phải chết vì dâm dục nữa rồi, anh ta chết vì cái gì vậy?”

Hàn Phong lại nói: “Không biết, có lẽ cũng chẳng có nguyên nhân gì cả, hiện nay kẻ đứng phía sau tấm màn bày mưu tính kế kia đã không còn tính toán bảy tội lỗi hay gì nữa rồi, hẳn ta chỉ muốn nhanh chóng thanh trừng những kẻ biết chuyện mà chúng ta nắm được, một khi tất cả chết hết, chúng ta cũng chẳng còn manh mối gì nữa. Vu Thành Long chính là manh mối quan trọng nhất, chỉ sau Đinh Nhất Tiểu, bọn chúng không có lý gì lại buông tha cho Vu Thành Long. A! Rốt cuộc tôi cũng nhớ ra rồi!” Hàn Phong moi ra một mảnh giấy nhỏ, chính là số điện thoại di động mà Vu Thành Long viết cho anh ta, anh ta giờ lên nói: “Số điện thoại này, chính là số của cuộc gọi cuối cùng mà Lâm Chính nghe trước khi chết.”

Trần Dũng Quân cười bảo: “Yên tâm, lần này nhất định có thể tới chỗ Vu Thành Long trước bọn chúng.” Ông vừa cười vừa nghe điện thoại gọi đến, nghe được mấy câu, nụ cười ấy đã cứng đờ trên mặt, sau đó ánh mắt tối sầm lại, Hàn Phong thấp giọng bảo Lãnh kính Hàn: “Tình hình không ổn rồi.”

Quả nhiên, Trần Dũng Quân tỏ vẻ áy náy: “Giang Hạo gọi điện thoại nói, Vu Thành Long chết rồi!”

“Gì hả!” Lãnh Kính Hàn kinh ngạc, còn Hàn Phong xòe năm ngón tay ra che mặt, thở dài.

“Hắn chết như thế nào?” Hàn Phong lớn tiếng hỏi thì một viên cảnh sát đeo kính đáp: “Chúng tôi bám theo Vu Thành Long đến đây, sau khi vào trong nhà thì hắn không ra nữa. Chúng tôi canh chừng dưới nhà, sau đó phát hiện một người phụ nữ khả nghi, trời nóng bức mà đeo kính đen và khăn choàng đi vào tòa nhà đối diện. Lúc đó, chúng tôi không ai để ý, sau lại nghe thấy tiếng kính cửa sổ vỡ, sếp Giang nói phía đối diện có người, lập tức bảo chúng tôi chia làm hai nhóm, một nhóm sang tầng bốn tòa nhà đối diện tra xét phần tử khả nghi, nhóm còn lại theo sếp Giang xông lên. Lúc chúng tôi lên đến nơi, Vu Thành Long đã trúng đạn rồi. nhóm còn lại phát hiện một vỏ đạn loại G3SG1 trong căn phòng ở tòa nhà đối diện, sếp Giang giờ đang ở bên đó.”

Trần Dũng Quân giậm chân tức tối: “Giang Hạo xưa nay cẩn thận, tại sao phát hiện người khả nghi mà không chặn lại kiểm tra?”

Viên cảnh sát đó đáp: “Lúc người ấy xuất hiện thì sếp Giang vừa đi khỏi được một lúc.”

“Cái gì?” Thấy Trần Dũng Quân trừng mắt, viên cảnh sát đó vội tiếp: “Anh ấy, anh ấy đi mua thuốc lá.”

Trần Dũng quân lắc đầu: “Cái cậu Giang Hạo này, chuyện gì cũng tốt, chỉ mỗi tội nghiện thuốc lá nặng, đặc biệt là mấy năm nay, càng lúc càng nghiện, một ngày một bao rồi. tôi đã bảo cai đi mà không nghe, lần này lại để sơ suất lớn như vậy, thật là...”

Hàn Phong nghi hoặc: “Sao anh ta phải tự đi mua vậy?”

Trần Dũng Quân giải thích: “Cậu không biết đó, cậu ta suốt ngày kêu la thuốc lá bây giờ nhiều lắm, xưa nay đều tự mình đi mua thuốc. lần này để xem tôi có phê bình cậu ta không!”

Thấy hai viên cảnh sát khiêng thi thể Vu Thành Long xuống nhà, Hàn Phong nói: “Này pháp y còn chưa đến sao đã khiêng người xuống vậy?”

Hai viên cảnh sát ngần ra, người hơi thấp hơn đứng phía sau nói: “Mọi người đều nhìn thấy mà, trúng đạn tử vong, còn cần pháp y nữa làm gì?” Hàn Phong liếc nhìn vết thương của Vu Thành Long, thấy viên đạn xuyên qua xương sọ, vào thẳng trán ra đằng gáy. Kể đó, anh ta lại ghé sát vào người chỗ miệng vết thương, gãi gãi đầu, tựa hồ thắc mắc gì đó.

Hàn Phong quay sang hỏi Lãnh Kính hàn: “Quy trình của các anh thế nào vậy?”

Lãnh Kính Hàn: “Chuyện này...”

“Tôi bảo bọn họ khiêng xuống đây.” Một giọng nói sang sảng vang lên từ đằng xa, Giang Hạo dáng người cao lớn sải bước chân đi tới.

Không hiểu vì lẽ gì, mỗi khi nhìn Giang Hạo, Hàn Phong lại có một thứ cảm giác khó tả thành lời, cơ bắp anh ta quả thật căng phồng quá mức, đã phát triển đến độ hơi biến dạng. Đứng trước mặt Giang hạo, trông Hàn Phong lại càng giống một cây mía bị đưa qua máy ép. Giang Hạo nói: “Đã kiểm tra kỹ hiện trường rồi, cũng đã vẽ lại vị trí xác ngã xuống, tôi sợ mọi người xung quanh hoảng sợ nên mới đề nghị xử lý cái xác cho sớm. Nhân bây giờ vẫn chưa ai trông thấy, mau lên, khiêng lên xe.”

Hai viên cảnh sát nhanh chóng khiêng vác VU Thành Long đi về phía chiếc xe.

Trần Dũng Quân nói: “Vậy cũng tốt, nếu để dân chúng biết xây giết người bằng súng thì cũng không hay, đặc biệt là khi thành phố Hải Giác các anh vừa xảy ra vụ bạo lực đặc biệt nghiêm trọng, giờ lòng người đều rất hoang mang.”

Hàn Phong nói: “Để tôi lên xem”

Trần Dũng Quân gật đầu: “Chúng tôi ở dưới này đợi, Giang Hạo, cậu và Tiểu Lưu dẫn hàn Phong lên.”

Nhà Vu Thành Long ở tầng bốn, bên trong có tầng hầm, Hàn Phong vừa vào đã hỏi: “Cửa bị phá rồi à?”

Giang Hạo đáp: “Tôi bắn đấy. Lúc đó tôi nôn nóng xông lên trước, bọn họ đều chưa lên kịp, tôi gõ cửa ba lần không thấy có phản ứng, liền nổ súng luôn. Sau đó, tôi xông vào, trông thấy Vu Thành Long nằm ở dưới đất, chính là chỗ này.” Mấy viên cảnh sát đều khai rằng họ nghe thấy tiếng súng lúc vẫn đang ở tầng hai.

Hàn Phong nói: “Không phải chứ, các anh chạy chậm thế à!”

Tiểu Lưu đáp: “Anh không biết đấy thôi, sếp Giang của chúng tôi là quán quân chạy cự ly ngắn trông gài đầu thành phố đấy, tốc độ leo cầu thang còn nhanh hơn nữa, một tầng lầu chỉ cần mấy bước chân là lên tới nơi. Người ta có Thảo thượng phi, Thủy thượng phiêu, còn sếp Giang của chúng tôi thật sự là Lâu lý phi* đó.”

*Thảo thượng phi, Thủy thượng phiêu là tên hai môn khinh công trong truyền thuyết, ý nói có thể bay trên ngọn cỏ, lướt trên mặt nước. còn Giang hạo được gọi là Lâu lý phi, tức là bay trong nhà.

Giang hạo cười cười: “Đâu có, do hồi trước truy bắt bọn buôn ma túy, chạy trong rừng rậm nguyên sinh quen rồi thôi.”

Bên ngoài là ban công lộ thiên, có một bồn hoa nhỏ trồng một ít hoa, ngay bên dưới bồn hoa chính là nơi cảnh sát canh chừng. Hàn Phong nhào người ra khỏi lan can treo bồn hoa nhìn xuống, trông thấy những cảnh sát bên dưới đang bận túi bụi. ban công lộ thiên được quây kín bằng cửa sổ kính, hình vẽ thì thể Vu Thành Long nằm ngay bên dưới cửa sổ, hiển nhiên là bị bắn trúng lúc đang ngắm cảnh ở ban công. Hàn Phong chỉ vào tầng bốn của khách sạn ở hướng Nam: “Hung thủ từ bên kia bắn sang à?”

Giang Hạo gật đầu: “Đúng vậy, lúc đó chúng tôi đều nghe thấy tiếng kính vỡ, vì trước khi Vu Thành Long về nhà không có ai vào đây cả, tôi lập tức nghĩ đến khả năng có tay súng bắn tía, liền nhìn lên tầng bốn tòa nhà đối diện, cũng chỉ trông thấy một bóng người thấp thoáng. Tôi tức thì phái người bao vây khách sạn đó lại, nhưng vẫn để kẻ đó chạy mất.”

Hàn Phong nhìn lỗ đạn trên kính hỏi: “Các anh đều nghe thấy tiếng kính vỡ à?”

Mấy viên cảnh sát đáp: “Đúng thế.”

Hàn Phong lại hỏi: “Chỉ có sếp giang trông thấy, chúng tôi đều không thấy gì.”

Giang Hạo nói: “Ừm, tôi phát hiện rất nhanh, nhưng tên hung thủ đó bỏ đi còn nhanh hơn, tôi cũng chỉ thấy một cái bóng thôi. Điều duy nhất có thể xác nhận là người này là phụ nữ.”

Hàn Phong hỏi lại: “PHụ nữ à? Anh khẳng định ư?”

Giang Hạo gật đầu, Hàn Phong lại hỏi tiếp: “Tóc dài hay tóc ngắn?”

Giang Hạo ngần ngừ: “Cô ta trùm khăn che đầu, có điều, tôi nghĩ chắc là tóc dài, ừm, đúng là tóc dài.”

Hàn Phong vẫn không dừng lại: “Tóc cô ta màu gì?”

Một viên cảnh sát tiếp lời: “Màu vàng kim.”

Hàn Phong nói: “Anh chắc chắn thế à?”

Viên cảnh sát gật đầu: “Đúng. Lúc cô ta ở dưới nhà, tôi đã trông thấy.”

Hàn Phong nhìn quanh trong nhà, lại hỏi: “các anh có tìm thấy đầu đạn không? đầu Vu Thành Long bị bắn xuyên từ bên này sang bên kia đó.”

Giang Hạo chỉ phía bên kia ban công: “Cũng không có gì lạ, viên đạn bay theo đường thẳng, cửa sổ bên kia để mở, rất có thể đã bay ra ngoài rồi.”

Hàn Phong đi quanh quanh một vòng, gật đầu: “Ừm, không còn gì nữa rồi, chúng ta sang nhà đối diện xem thế nào.”

Trước lúc đi, Hàn Phong nhìn lên nóc ti vi trong phòng khách, thấy có bày một tấm ảnh. Hàn Phong nhân lúc không ai để ý, liền mang cả ảnh lẫn khung đi luôn. Đó là một tấm ảnh chụp chung của Vu Thành Long và Lư Phương.

Tầng bốn khách sạn, Hàn Phong nhào người trên bệ cửa sổ quan sát, nhìn thế nào cũng thấy không ổn, bèn hỏi: “PHát hiện vỏ đạn ở chỗ nào thế?”

Giang Hạo đáp: “Ồ kia.” Chỗ anh ta chỉ tay là một chiếc bình hoa lớn dùng để trang trí.

Hàn phong hỏi: “Phía sau bình hoa à?”

Giang Hạo gật đầu. Hàn Phong đột nhiên thò đầu ra, toan lấy thứ gì đó trong khe tường phía ngoài cửa sổ, hơn nửa người lơ lửng ngoài khung cửa. Sắp mọc được thứ gì đó thì đột nhiên có người kéo chân, anh ta cúi đầu nhìn, thì ra Giang Hạo đang tóm chân mình, nói: “Cẩn thận, anh sắp rơi xuống rồi đấy!”

Hàn Phong tụt trở vào, nói với Giang Hạo: “Tôi thấy bên trên có thứ gì đó, định lấy nó xuống.”

Giang Hạo nói: “Để tôi lấy cho.”

Hàn Phong đứng bên cạnh chỉ đạo: “Lên một chút, lên một chút, lên một chút nữa, đúng, chính là chỗ đó đấy, cái gì thế?”

Giang Hạo đáp: “Một cái đinh sắt, có lẽ sót lại từ lúc tu sửa. Cắm sâu lắm, không rút ra được.”

Giang Hạo tụt trở vào nói tiếp: “Là một chiếc đinh sắt, lộ ra một nửa bên ngoài, gì hết cả rồi.”

Hàn Phong lại thò đầu ra nhìn: “Tôi cứ thắc mắc mãi, hóa ra là đinh sắt, bên trên cái đinh ấy có gì không?”

Giang Hạo lắc đầu: “Không.”

Hàn Phong gật gù: “Được rồi, cảm ơn anh nhé.”

Giang Hạo nói: “Có gì đâu.”

Hàn Phong đi xuống tầng một, đứng ở góc phố ngẩng đầu lên, góc tường ấy chắc là ngay bên dưới cái đinh sắt, anh ta ngồi xổm xuống dùng ngón tay nhón một nhúm bụi đất lên quan sát. Cái nhúm này, ngoài bụi đất ra còn cả một ít gỉ sắt.

Hàn Phong phui sạch quần áo, quay lại chỗ trần Dũng Quân, Lãnh Kính hàn hỏi: “Thế nào? Có phát hiện gì không?”

Hàn Phong lắc đầu, Lãnh Kính Hàn thờ dãi: “Thế này thì manh mối của chúng ta đứt hết rồi. thật sự là không có chút chứng cứ nào sao?”

Hàn Phong đột nhiên bật cười: “Cũng không phải không có, vẫn còn một chút đấy.”

Giang Hạo vừa khéo đi xuống tầng một, nghe được câu cuối cùng, liền hỏi: “Tìm được chứng cứ gì rồi?”

Hàn Phong nói: “Không phải chứng cứ của vụ án này, chứng cứ của tôi là để buộc tội Giang Vĩnh Thọ.”

Giang Hạo vẫn không hiểu lắm: “Buộc tội Giang Vĩnh Thọ, chủ tịch tập đoàn hằng Phúc? Ông ta thì có vấn đề gì?”

Trần Dũng Quân tóm tắt lại một lượt những phân tích của Hàn Phong, Giang Hạo nghe xong liền kêu lên: “Ồ! Thế thì hồng бет rồi!”

Hàn Phong nhảy cảm hỏi ngay: “Sao thế hả?”

Giang hạo đáp: “Người giám sát Giang Vĩnh THỌ là A Long, cái cậu này làm việc toàn ba ngờ ba ngáo, nếu Giang Vĩnh Thọ đúng là chủ mưu thật, chắc chắn ông ta sẽ tìm cách chạy trốn, quá nửa là A Long bị cắt đuôi rồi.”

Trần Dũng Quân nói: “Bến tàu, sân bay, hải quan, biên phòng, đều đã giăng sẵn lưới, không sợ ông ta muốn trốn, chỉ sợ ông ta không trốn đi thôi!”

Hàn Phong nhắc: “Tốt nhất là cứ gọi điện xác nhận, tránh để chúng ta lại uống công chuyển nữa.”

Trần Dũng Quân lập tức lấy điện thoại ra, nói: “A lô, sở trưởng Trần đây, A Long, các cậu vào theo không? phải có thẻ hội viên hả? Chẳng lẽ các cậu không thẻ giờ thẻ ngành ra được à? Rốt cuộc các cậu làm cái gì vậy! Vào lâu như vậy rồi mà cũng không nghĩ đến chuyện vào trong hỏi thăm hả? Lập tức vào kiểm tra! Có tình hình gì phải báo cáo ngay!”

Hàn Phong lắc đầu: “Xem ra đã bị cắt đuôi rồi.”

Trần Dũng Quân nói: “Giang Vĩnh Thọ đi vào câu lạc bộ Channel, đó là câu lạc bộ cao cấp, phải có thẻ hội viên mới được vào, bọn họ theo đến cửa rồi canh chừng ở đó. Nhưng đã gần hai tiếng rồi, bọn họ không báo cáo với tôi mà cũng không vào trong tra xét, cái cậu A Long này làm việc kiểu gì vậy chứ.”

Đúng lúc này thì điện thoại đổ chuông, Trần Dũng Quân vội nghe máy rồi dùng dùi giận quát: “Cái gì hả! Đã đi hơn một tiếng rồi! các cậu đang làm cái quái gì vậy! Mau hỏi cho rõ, rốt cuộc Giang Vĩnh THỌ đã đi đâu!” Dứt lời, ông lại bảo Giang Hạo: “Lập tức phái người kiểm tra những chỗ Giang Vĩnh Thọ hay đi lui tới!”

Lãnh Kính hàn nhắc nhở: “không thể nào, ông ta chỉ có chừng ấy con đường thôi. Ông ta mất tích ở câu lạc bộ Channel, chỗ đó gần bến tàu nhất, liệu có khi nào ông ta ngồi tàu hỏa rồi đi không nhỉ?”

hàn Phong cười cười chìa tay ra: “Cho tôi mượn điện thoại một chút.”

Anh ta lấy điện thoại di động của Trần Dũng Quân, bấm số rồi nói: “A lô, tôi là Hàn Phong. Có thấy chủ tịch giang Vĩnh THỌ không? ...À... vẫn ở một mình trong phòng hả? Đã một tiếng rồi à... không có chuyện gì, chúng tôi có chút việc, muốn tìm ông ấy nói chuyện.. được, chúng tôi sẽ qua ngay. Tạm thời không cần báo cho ông ấy... được rồi, bye bye!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Gọi điện cho ai vậy?”

Hàn Phong trả lời điện thoại: “lên xe đi. Hy vọng Giang Vĩnh THỌ không làm gì ngu ngốc.”

Trần Dũng Quân hỏi: “Đi đâu vậy?”

Hàn Phong đáp: “Ngân hàng Hằng Phúc... tòa nhà trụ sở chính.”

Giang Hạo cùng lên xe: “Mọi người cùng đi, lần này không thể để ông ta chạy thoát lần nữa!”

Mấy chiếc xe cảnh sát hụ còi, nối đuôi nhau lao vút đi.

Trên xe Lãnh Kính Hàn hỏi: “Người vừa này là...?”

Hàn Phong đáp: “Trang Hiểu Quân.”

Lãnh Kính Hàn lấy làm ngạc nhiên: “sao cậu biết Giang Vĩnh THọ sẽ quay lại tòa nhà trụ sở chính?”

Hàn Phong mỉm cười: “Đơn giản lắm, ông ta chạy vội vàng quá, đến cả Đinh Nhất Tiểu còn biết ôm tiền bỏ trốn, làm gì có chuyện Giang Vĩnh Thọ ra đi hai bàn tay trắng? Bị giám sát cả ngày hôm nay nên ông ta cần nghĩ ra cách để trở về tổng công ty, vì không muốn khiến cảnh sát nghi ngờ, mà cũng không thể để lại quá nhiều dấu vết, ông ta bèn cắt đuôi ở nơi gần nhà ga, hồng khiến cảnh sát cuống lên đi tìm ông ta, để ông ta tranh thủ thời gian về công ty thu dọn tiền bạc.”

Lãnh Kính Hàn nói: “NHững kẻ này cũng ngu thật, chẳng lẽ bọn họ không biết, thoát thân mới cần kíp hơn cả sao?”

Hàn Phong nói: “Đây là suy nghĩ của anh thôi, đối với một người đã mưu tính nhiều năm, dày công thiết kế ra một loạt những vụ mưu sát và âm mưu kinh tế như ông ta, tiền còn quan trọng hơn tính mạng.”

Lúc họ đến ngân hàng Hằng phúc, vừa khéo thấy một chiếc xe cấp cứu cũng chạy đến cổng, cảnh sát và bác sĩ gần như xuống xe cùng một lúc, Hàn Phong cười khỏ: “Lại chậm một bước rồi à?”

Trang Hiểu Quân đứng ở cửa, thấy bọn hàn Phong xuống xe liền chạy đến, hấp tấp nói với Hàn Phong: “sau khi anh gọi điện, tôi cũng cảm thấy sự việc không ổn, từ lúc khảo sát ở Malaysia về, bác Giang lúc nào cũng đầy tâm sự, tối qua còn có cả cảnh sát đến thăm vấn. Vừa này, anh lại đột nhiên gọi điện khiến tôi ý thức được ngay có thể có chuyện gì đó sắp xảy ra. Tôi định trực tiếp đi hỏi bác Giang xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Nhưng mà bác ấy... bác ấy...” Trang Hiểu Quân thút thít: “Bác ấy đã uống thuốc độc tự tử!”

Hàn Phong an ủi: “đừng cuống lên thế, để chúng tôi đi xem sao.”

Lãnh Kính hàn thì giục giã: “Mau dẫn chúng tôi vào!”

Trang Hiểu Quân đi trước dẫn đường, một đám cảnh sát đi phía sau. Hàn Phong chợt thấy một bóng dáng yếu điệu tóc vàng đang đi ngược lại với bọn họ, nhưng anh chỉ mỉm cười quay đầu bước đi.

Mấy người bọn Lãnh Kính hàn và bác sĩ cũng vào trong phòng.

Giang Vĩnh Thọ nằm phục trên bàn, đồ đạc vương cái. Một bác sĩ tiến lên trước thăm dò hơi thở, nghe nhịp tim rồi lắc đầu. Lãnh Kính hàn bước lên hỏi: “Có phán đoán được là trúng độc gì không?”

Bác sĩ đáp: “Phải phân tích mới biết.”

Trần Dũng Quân nói: “Xem ra ông ta cũng biết mình chạy không thoát, nên mới sợ tội tự sát.”

Lãnh Kính Hàn nhìn cái xác của Giang Vĩnh Thọ: “Sao lại thế được? Lẽ nào chủ mưu đứng sau toàn bộ chuyện này lại dễ dàng bỏ mình như thế? Cậu nói xem? Hàn Phong, hàn Phong đâu rồi?”

Giang Hạo lên tiếng: “Tôi tưởng anh ta vẫn đi theo sau chúng ta mà, các anh có thấy không?”

Cảnh sát khác đều đáp không, người đi sau cũng nói: “Mọi người đều muốn nhanh chóng đến hiện trường vụ án, không ai chú ý đến anh ta.”

Lãnh Kính hàn nói: “Mau đi tìm, tên hung thủ giết người đó không chừng còn có vũ khí!”

Bãi đậu xe dưới lòng đất, Tần Di rào nhanh bước chân, thăm nhủ: “Đám cảnh sát ngu xuẩn, đến lúc các người biết cái xác của Giang Vĩnh THọ bị làm sao thì tôi đã tự do lâu rồi.”

Phía trước là chiếc xe Ferrari yêu thích của cô, nhưng bên cạnh xe đã có một người đứng sẵn. Người này cao nhông gầy gò, hai tay khoanh trước ngực, miệng mỉm cười, đôi mắt nhìn chằm chằm xuống sàn, nghe tiếng bước chân cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ cất tiếng: “Cô Tần, chúng ta lại gặp nhau rồi. để đám cảnh sát ngu ngốc ấy điều tra cái xác của Giang Vĩnh Thọ đi, đợi bọn họ tra ra được thì mình đã cao bay xa chạy từ lâu rồi. cô nghĩ như thế, đúng không nhỉ?”

Tần Di ngạc nhiên: “Hàn... Hàn Phong!”

Chương 25: Kết Án

Type: trthuy

Hàn Phong nói: “Ngoài cửa có rất nhiều cảnh sát, mà những cảnh sát trên tầng cũng sẽ nhanh chóng phát giác ra Giang Vĩnh Thọ không phải tự sát, họ sẽ phong tỏa tòa nhà đồng thời thẩm vấn tất cả nhân viên, đến lúc ấy, cô sẽ dễ dàng bị tra ra vì chỉ có cô một mình đi vào phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị. Cửa ra của bãi đỗ xe ngầm này nằm ở mé bên tòa nhà trụ sở chính, đây đã là lối thoát duy nhất của cô rồi.”

Tần Di nhòe miệng cười: “Lối thoát? Anh nói gì vậy? Tại sao tôi phải bỏ trốn? Tôi vừa liên hệ được với một bác sĩ rất nổi tiếng, ông ấy bảo tôi đến đường Mạc Hà đón, anh chặn trước xe tôi làm gì vậy, có cần tôi cho quá giang một đoạn không?”

Hàn Phong cũng cười: “Không cần đóng kịch nữa, nếu thật sự đã muốn Giang Vĩnh Thọ ngầm miệng mãi mãi, thì không thể nào để ông ta có cơ hội mở miệng ra nữa, đúng không? Giống như lúc các người giết Trang Khánh Long vậy!”

Tần Di đảo mắt nhìn quanh, như không dám tin: “Anh nói gì vậy? Sao tôi càng nghe càng thấy hồ đồ? Cái gì mà giết chết Trang Khánh Long? Tôi rất kính trọng ông ấy, sao lại giết chết ông ấy được? Xưa nay tôi cũng rất tốt với Trang Hiểu Quân, anh cảnh sát này, đầu óc anh có vấn đề phải không?”

Hàn Phong lắc đầu: “Nếu đầu óc tôi có vấn đề thì hay, tiếc thật, có lúc nó lại tốt quá mức, cả tôi cũng chẳng biết tại sao mà nó nhớ được nhiều thứ thế. Chắc, vụ án đó cách đây ba năm, chắc cô đã quên, vậy để tôi nhắc cho cô nhớ nhé. Ba năm trước, các người bày kế giết chết Trang Khánh Long, vì ông ấy không chỉ làm giám đốc Tài chính, một trong những người sáng lập ra ngân hàng Hằng Phúc, mà còn là cổ đông lớn, trong mười đại cổ đông thì số cổ phiếu của ông ấy chỉ sau chủ tịch. Muốn nuốt được tài sản của ngân hàng Hằng Phúc, các người ắt phải bắt đầu hạ thủ từ ông ấy. Các người biết ông ấy có bệnh tim, lại thích ăn ngon, vậy nên đã dùng nấm mũ đen trong món ăn, kết hợp với chất côn, khiến Trang Khánh Long phát bệnh tim. Chẳng những vậy, còn chinh nhiệt độ điều hòa phía sau Trang Khánh Long xuống thấp, khiến tim ông ấy phải chịu thêm gánh nặng. Khi bệnh phát, các người lại giấu thuốc của ông ấy, khiến bệnh tình xấu đi. Mặc dù vậy, với thể chất của Trang Khánh Long khi đó, muốn cầm cự tới khi xe cứu thương đến, chắc cũng không thành vấn đề đúng không? Nhưng tại sao ông ấy lại chết? Nhân tố mấu chốt chính là cô! Lúc đó cô hết sức nhiệt tình, là người đầu tiên gọi xe cấp cứu, vì cô đã biết trước, ông ấy không thể nào cầm cự được đến khi xe cấp cứu tới hiện trường. Cô chủ động giúp ông ấy xoa bóp ngoài lồng ngực, nhìn bề ngoài thì có vẻ như muốn cứu người, nhưng trên thực tế, cô đã giết ông ấy! Tôi nói đúng không?”

Mắt Tần Di lóe lên một ánh nhìn lạnh lẽo: “Tôi không biết anh đang nói gì!”

“Vậy sao? Vậy tôi nói lại kỹ càng hơn chút nữa nhé. Xoa bóp tim ngoài lồng ngực là biện pháp tốt nhất để cấp cứu người bị tim ngừng đập khi không có thiết bị nào, có tác dụng tương tự như hô hấp nhân tạo, được gọi chung là cấp cứu ngưng tuần hoàn hô hấp, nhưng nó đồng thời cũng là con dao hai lưỡi. Khi tim người vẫn chưa ngừng đập mà sử dụng phương pháp xoa bóp tim ngoài lồng ngực, nếu duy trì nhịp độ đồng nhất với nhịp tim thì có thể giảm bớt gánh nặng cho tim, còn nếu nhịp độ tương phản thì sao? Khi trái tim muốn thư giãn, cô lại ra sức đè xuống, ép tim phải đập, cuối cùng khiến cho trái tim không chịu nổi áp lực mà ngừng đập! Khi cảm thấy tim Trang Khánh Long đã ngừng đập, cô liền tăng nhịp ấn lên nhưng lại giảm bớt lực, khiến việc xoa bóp tim ngoài lồng ngực chỉ còn là hình thức, hoàn toàn không có chút tác dụng nào. Cuối cùng, nhờ có cô làm xoa bóp tim ngoài lồng ngực mà cho Trang Khánh Long không đợi được xe cấp cứu đã lăn ra chết rồi! Sau đó, các người lại cố ý vứt thuốc trợ tim của ông ta lên chiếc xe ông ấy sử dụng, đồng thời muốn đem manh mối buộc lên người Vu Thành Long, vì trong những người ngồi cùng xe với Trang Khánh Long, có Vu Thành Long! Đây cũng là cái bẫy ngầm mà các người bày ra để sau này hãm hại Vu Thành Long. Lúc đó, họ Vu là trợ lý của Trang Khánh Long, y tất nhiên phải ở cùng ông ấy. Ban đầu, tôi có một nghi vấn mãi không nghĩ thông được, đó là cô làm sao tiếp cận được xe của Trang Khánh Long đồng thời trộm thuốc của ông ấy vứt vào trong xe? Nhưng mà, tự các người đã nói cho tôi đáp án.”

Mắt Tần Di lóe lên, cô ta điềm điềm hỏi: “Hà?”

Hàn Phong cười: “Khi cô cho rằng kế hoạch đã hoàn thành, bắt đầu thu dây về, những người không còn tác dụng với cô dĩ nhiên nằm trong danh sách thanh trừng. Vì vậy, ngay cả những người tôi chưa điều tra, mà cô cho rằng bọn họ có thể tạo thành mối uy hiếp tiềm tàng, cô cũng loại trừ luôn. Trần Thiên Thọ chính là một vật hy sinh như thế, phải không? Còn cả Lư Phương và Thiện Yên Phi nữa. Cô cho rằng bọn họ mà chết, sẽ không còn manh mối nào dẫn đến cô nữa, cô có thể đường hoàng ôm một đồng tiền bỏ trốn. Nhưng mà, cách làm này của cô, vừa khéo lại làm lộ ra một số manh mối mà tôi chưa từng nghĩ đến. Khi Thiện Yên Phi và Lư Phương cùng chết trên giường của Trần Thiên Thọ, tôi đã hiểu, Thiện Yên Phi cũng là người của các người, vậy thì rất dễ giải thích tại sao thuốc của Trang Khánh Long lại rơi trên xe của ông ấy rồi. Báo cáo điều tra của cảnh sát có ghi, người đi cùng xe với Trang Khánh Long có Vu Thành Long, Khải Khai Hoa, và thư ký của ông ta. Mà thư ký của Khải Khai Hoa, lúc đó chính là Thiện Yên Phi. Cô ta có cơ hội động tay động chân luôn trên xe, lấy đi thuốc của Trang Khánh Long. Đồng thời, cái chết của Thiện Yên Phi, cũng giải đáp được một nghi vấn khác của tôi. Đó chính là, tại sao Vu Thành Long lại tặng chiếc bàn đá quý Đại Lý gây bệnh ung thư cho vợ chồng Khải Khai Hoa. Bấy giờ, sau khi Trang Khánh Long chết, Vu Thành Long muốn thăng chức thì phải liên lạc với tất cả ủy viên hội đồng quản trị, mà muốn tiếp cận các ủy viên, thì phải bắt tay từ trên người bên cạnh ông ta. Vì vậy, người Vu Thành Long tìm đến không phải ai khác, mà chính là thư ký kiêm con dâu tương lai của Khải Khai Hoa... Thiện Yên Phi. Thiện Yên Phi tất nhiên có thể chỉ đạo Vu Thành Long, vợ chồng Khải Khai Hoa thích các đồ làm bằng đá hoa cương Đại Lý, đồng thời dẫn dắt ý mua chiếc bàn có nguyên tố phóng xạ mà các người đã chuẩn bị trước. Nếu lúc đó Vu Thành Long không hãnh tiến như thế, người tặng bàn đá hắc chính là Thiện Yên Phi đúng không?”

Tần Di cười khẩy: “Hừ, thú vị đấy.”

Hàn Phong lại tiếp lời: “Cùng một phương pháp như vậy, cô lợi dụng Mạch Định gợi ý cho Vu Thành Long, Tra Hiếu Lễ thích trồng hoa, vì vậy tặng ông ta hải đường thiết cước và hoa phượng tiên, chỉ đáng tiếc, Tra Hiếu Lễ bỏ mạng vì tai nạn hàng không nên mới không phải chết trong đau khổ. Vì vậy, khi biết nguyên nhân cái chết của Trần Thiên Thọ, tôi gọi ngay cho vợ của Mạch Định, cũng là vợ cũ của Tra Hiếu Lễ, xác nhận lại lịch trình của Mạch Định, sau khi họp hội đồng quản trị xong, anh ta vẫn chưa trở về, có lẽ cái xác đang được giấu ở đâu đó rồi đúng không? Bởi vì chia nhau ra gây án, mà cái tên Vu Thành Long như con ruồi mất đầu kia lại xông xáo khắp nơi, nên mới trở thành đạo cụ thể thân cho các người. Vì vậy, trong mỗi vụ án, đều có bóng dáng của Vu Thành Long, còn người của các người, lại được che giấu rất tốt, tôi nói đúng không nhỉ?”

Tần Di lắc đầu: “Toàn nói nhảm! Anh dựa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Vu Thành Long là một kẻ vô giáo dục, thái độ làm người và xử thế đều kém cỏi, các anh đã gặp anh ta một lần, chắc hẳn phải biết, đó là một tên rất đáng ghét. Mỗi một vụ án, anh ta đều là nghi phạm số một, tại sao anh không nghi ngờ anh ta?”

“Lúc Tôn Hưởng Hiền chết, đúng là tôi từng nghi ngờ Vu Thành Long, vì lúc đó chỉ có y là đủ thời gian gây án. Và lại, tôi nghe được từ một người khác rằng quan hệ của y và Tôn Hưởng Hiền rất tệ, tính cách hai người này lại rất hung hăng, về phân công công việc trong công ty cũng có xung đột lợi ích rõ rệt, vì vậy, Vu Thành Long có động cơ gây án. Rồi sau đó, cái tên của người này lại một lần nữa xuất hiện trong phạm vi điều tra của tôi, tuy rằng mỗi lần y đều là nghi can lớn nhất, nhưng mà...” Hàn Phong ngừng lại một chút, “hành vi của y quá lỗ mãng, quá rõ ràng, như thể y sợ người khác không biết y chính là hung thủ vậy. Lấy vụ án của Khai Khai Hoa làm ví dụ, chỉ cần có người nghi ngờ môi trường trong nhà có vấn đề, cho điều tra là phát hiện được ngay chiếc bàn đá Đại Lý kia. Mà Vu Thành Long thì chẳng hề che giấu gì, ngược lại còn ra sức rêu rao, chỉ sợ người khác không biết cái bàn đá ấy là do y tặng. Điều này chẳng phù hợp chút nào với tính cách của kẻ chủ mưu đứng sau một loạt vụ án chúng tôi điều tra. Còn cả vụ của Lâm Chính nữa, y theo dõi Lâm Chính và Lư Phương một cách trắng trợn, lại cố ý nhắc nhân viên phục vụ rằng Lâm Chính và Lư Phương không phải vợ chồng, còn nói, sớm muộn gì cũng phải giết cặp đôi chó má ấy. Thế này khác nào báo với cảnh sát, nếu Lâm Chính chết thì y nhất định là hung thủ, đừng nghi oan cho người khác. Trong các cuộc điều tra về sau, số lần Vu Thành Long xuất hiện càng nhiều, chứng cứ y gây án càng rõ rệt, tôi lại càng bớt nghi ngờ y. Nhưng có một điểm này trước giờ tôi vẫn chưa hiểu được, tại sao lần nào y cũng xuất hiện đúng vào thời điểm các người muốn lợi dụng y để đóng vai kẻ chết thể. Mãi đến hôm nay, y chết rồi, tôi rốt cuộc mới biết, thủ đoạn của các người, quả thật rất cao minh!”

Cặp mắt Tần Di lại lóe lên những tia xảo quyệt: “Chắc, thế là thế nào?”

Hàn Phong đáp: “Vậy thì phải bắt đầu từ cái chết của Lâm chính và chuyện gã ta chuyển đổi cổ phần!”

Tần Di không đi tiếp nữa, nghiêng người dựa vào cột đá, cũng học theo Hàn Phong khoanh tay trước ngực, khẽ cắn môi dưới như một cô bé, miệng cười đắc ý: “Anh nói xem nào.”

“Lâm Chính chết là vì xe bị đổ loại xăng có nhiệt độ cháy thấp dễ cháy nổ, đồng thời mặt đường lại quét một lớp vật liệu tụ nhiệt, khiến cho bình xăng bị nhiệt độ cao của mặt đường làm bốc cháy mà nổ tung xe. Nhưng chúng tôi vẫn không hiểu được, tại sao Lâm Chính lại chuyển 5% cổ phần của mình cho Lương Hưng Thịnh, tại sao gã lại phải đi con đường quốc lộ cũ ấy. Cho đến khi tôi tới Thiên Nhai, vào ở trong cái khách sạn năm sao mà ngân hàng các cô nắm cổ phần kia, đồng thời tiếp xúc với cô phục vụ đó, tôi mới hiểu ra. Lâm Chính và Lư Phương từ khi bắt cặp với nhau thì như cá với nước, đắm chìm vào sắc dục không thể tự rút ra được. Song, bản thân Lâm Chính cũng biết, gã có thể vươn lên đến vị trí này, toàn bộ đều nhờ vào vợ và nhà bên vợ, mà việc gã đang làm nhất định không thể lộ ra được. Một khi sự việc bị phát hiện, gã sẽ không chỉ mất đi danh dự và địa vị, thân phận và công việc, mà sẽ mất đi tất cả những gì mình đang có, gã sẽ từ phú thương biến thành nghèo rớt mồng tơi. Để vợ mình không phát hiện ra, Lâm Chính đã nói dối rằng tuần nào cũng phải đến Thiên Nhai họp, thực ra chỉ là đến gặp gỡ tình nhân. Gã cảm thấy, hai nơi cách nhau xa như thế, chắc hẳn là không thể bị phát hiện được? Thế nhưng, gã chỉ chú ý đến vợ mà không chú ý đến những đồng nghiệp khác, vì vậy, hành tung của gã rốt cuộc vẫn bị phát hiện. Trên thực tế, từ khi gã quen biết Lư Phương, hành tung của gã đều đã nằm trong vòng khống chế của các người rồi, cô bảo gã đi sang hướng Tây, gã không bao giờ đi sang hướng Đông. Vì vậy, cô mới chọn thời cơ thích hợp để xuất hiện, vạch trần bối cảnh gia đình của gã, đồng thời uy hiếp gã, Lâm Chính không thể không thỏa hiệp, buộc lòng phải nghe theo cô phân phó. Có điều Lâm Chính không cam tâm, gã vốn không phải là người chịu để người khác khống chế, nhưng một bên là người vợ đã mang cho gã thanh danh, tiền tài và địa vị, đồng thời sinh cho gã hai đứa con một trai một gái, bên kia là tình nhân gần bó keo sơn, mang đến cho gã sự kích thích, khoái lạc, thỏa mãn dục vọng của gã, gã không thể từ bỏ bên nào được, Lâm Chính rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, không thể đưa ra lựa chọn. Trong tình huống ấy, tình nhân của gã, Lư Phương, đã đưa ra một chủ ý, khuyên gã chuyển nhượng cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, đồng thời cho gã biết, Lương Hưng Thịnh và vợ trước bất hòa, đã ly dị từ lâu, hai người chỉ có một đứa con, giờ vợ trước của Lương Hưng Thịnh đã chết, đưa trẻ ấy trở thành cô nhi, nếu Lư Phương nhận đứa trẻ mồ côi ấy về nuôi, cô ta sẽ trở thành người giám hộ duy nhất của Lương Tiểu Đồng, Lương Hưng Thịnh mà chết, 5% cổ phần đó vẫn ở trong tay bọn họ! Làm như thế, chỉ là để phòng vạn nhất, tới lúc đó, dù bọn họ mất hết thì trong tay vẫn còn 5% cổ phần, khi nào ngân hàng Hằng Phúc tiến hành cải cách cổ phần, 5% cổ phần ấy có thể biến thành mấy tỷ đồng.”

Tần Di không kìm được vỗ tay khen: “Đặc sắc lắm!”

Hàn Phong nói liền một mạch: “Song Lâm Chính có nằm mơ cũng không thể ngờ được, Lư Phương chỉ là một công cụ tình dục, là một mỹ nữ rần rết bị các người lợi dụng để câu những gã đàn ông tự cho mình phong lưu vào bẫy, qua lại với cô ta, luôn luôn đi kèm với nguy hiểm chí mạng. Phương pháp mà Lâm Chính cho là tuyệt vời đó, chẳng qua chỉ là một nước cờ mà các người tùy tiện bày ra, đúng thế, Lương Tiểu Đồng ở trong tay Lư Phương, nhưng nó lại không phải công cụ trừ tiền cho Lâm Chính, mà là để trừ tiền cho các người. Vì vậy, Lương Hưng Thịnh chết, Lâm Chính cũng phải chết, gã ta không hưởng thụ được gì cả.”

“Câu chuyện của anh đặc sắc lắm, nhưng hình như chẳng liên quan gì đến Vu Thành Long cả.”

“Cô quên rồi hả? Đoạn trước tôi đã nói rồi, Vu Thành Long cũng từng theo dõi Lâm Chính và Lư Phương trong khách sạn, đồng thời báo với cô phục vụ rằng hai người không phải là vợ chồng, lại còn lớn tiếng nói muốn giết cặp đôi chó má ấy. Vu Thành Long làm sao biết được chuyện này? Đó là vì, trước khi tiếp cận Lâm Chính, Lư Phương vốn là bạn gái của Vu Thành Long!”

Hàn Phong lấy tấm ảnh tìm được ở nhà Vu Thành Long cất trong người ra: “Thế này thì không khó giải thích tại sao Vu Thành Long cứ xuất hiện những lúc các người muốn y xuất hiện rồi. Tấm ảnh này có in cả ngày tháng, theo đó, Vu Thành Long đã có quan hệ khăng khít với Lư Phương từ ba năm

trước. Vu Thành Long đến nơi nào, tặng quà cho ai, đều là do Lư Phương chỉ điểm. Mà Lư Phương, chính là công cụ xác thịt của các người, cô ta lăn lộn giữa một đám đàn ông, lợi dụng sắc đẹp và kỹ xảo tình dục cao siêu của mình để thu hút những kẻ háo sắc kia. Nhờ có công cụ này, các người xưa nay vẫn làm ít được nhiều, trăm trận trăm thắng. Gần đây, Vu Thành Long mới biết Lư Phương qua lại với Lâm Chính, vì vậy, sau khi theo dõi Lâm Chính và Lư Phương, y phần nộ tò ý muốn giết chết hai người. Nhưng về sau, Lâm Chính chết, Lư Phương lại quay về vòng tay của Vu Thành Long, bởi y vẫn còn giá trị lợi dụng, thế nên ngày hôm đó tôi mới trông thấy một người đáng ghét rất quen đang ôm ấp Vu Thành Long. Đồng thời, Lư Phương còn phụ trách quyến rũ và khống chế Trần Thiên Thọ, nhưng Trần Thiên Thọ là con quỷ háo sắc, chỉ mình Lư Phương vẫn chưa đủ khống chế y, vì vậy các người lại đưa thêm Thiện Yên Phi vào, thế mà tên đó vẫn chưa biết đủ, gần đây không ngờ còn trực tiếp tấn công cô nữa, không biết cô có phải cũng...”

Tần Di nhướng đôi mày lá liễu lên: “Hừ!” Cô ta ngưng lại một thoáng rồi đột nhiên chuyển chủ đề: “Anh nói nhiều như vậy, cứ một mực lôi kéo tôi vào vụ án của Lâm Chính, nhưng cả vụ điều tra của anh, có chứng cứ nào chứng tỏ tôi tham gia vào vụ án đấy không?”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng vậy, cô vẫn luôn che giấu rất giỏi, gần như giọt nước cũng không lọt vào được. Nhưng mà, từ khi tôi biết được quan hệ giữa Vu Thành Long và Lư Phương, tôi có thể khẳng định, Vu Thành Long cũng chỉ là một kẻ bị các người lợi dụng, y không thể nào là hung thủ bày kế sát hại Lâm Chính được. Vậy thì, ngoài Vu Thành Long ra, còn ai đã tiếp xúc với Lâm Chính? Điện thoại bàn của Lâm Chính có chức năng ghi âm cuộc gọi, trong đó có một cô gái đã gọi cho gã cuộc cuối cùng trước khi gã chết, tuy cuộc nói chuyện không đề cập đến manh mối gì quan trọng, nhưng lại ngầm ám chỉ rằng cô ta nắm được cái đuôi của Lâm Chính, gã không thể không nghe theo cô ta. Lúc bấy giờ, tôi không biết cô gái đó là ai, kể cả khi gặp mặt cô, tôi cũng không thể liên tưởng cô gái đó và cô với nhau.”

Tần Di nở nụ cười tự tin, liếc mắt đưa tình với Hàn Phong: “Vậy thì, anh bắt đầu nghi ngờ tôi từ lúc nào vậy?”

“Vừa mới rồi.” Hàn Phong thần nhiên. “Chính là lúc cô giết Vu Thành Long. Tuy cô nguy trang rất kỹ, vừa trùm khăn voan vừa đeo kính đen, nhưng vẫn có viên cảnh sát để ý thấy mái tóc vàng của cô. Vì trong các phụ nữ mà tôi biết hiện nay, chỉ có mình cô là nhuộm tóc vàng, bởi vậy tôi đã nhanh chóng nghĩ đến cô, thêm nữa, việc phát hiện ảnh chụp chung của Vu Thành Long và Lư Phương khiến tôi hiểu ra tại sao y lại theo dõi Lâm Chính và Lư Phương. Và lại, tôi hôm qua lúc cô giết A Bát, gã không chết ngay lập tức mà để lại ba vết ngang trên ghế xe. Tuy tôi không đoán ra như vậy nghĩa là gì, nhưng chúng tôi đã xác định đó là một phần của chữ nào đó, mà họ Tần của cô, vừa khéo lại bắt đầu từ ba nét ngang, vì vậy, thuận theo các manh mối, tôi liền nhớ đến cái chết của Tôn Hường Hiền mà bấy lâu nay mình vẫn nghi hoặc!”

Tần Di lộ ra vẻ hứng thú, chớp chớp mắt: “Cái chết của Tôn Hường Hiền? Đó là tai nạn ngoài ý muốn, mà kẻ cả giết người đi nữa thì cũng chỉ có thể do Vu Thành Long làm thôi, liên quan gì đến tôi chứ?”

Hàn Phong điềm đạm trả lời: “Vậy thì phải nói từ vụ tai nạn xe. Đó là một vụ tai nạn nhân tạo, được các người khéo léo nguy trang thành tai nạn xảy ra ngẫu nhiên, có phải vậy không?”

Tần Di bĩu môi: “Thế à?”

“Khi có biết chúng tôi đã gặp Vu Thành Long, cô liền đoán biết được ý đồ của chúng tôi, vì lần này chúng tôi mang theo công văn phê chuẩn của lãnh đạo cấp trên, các người không thể từ chối được. Để kéo dài thời gian, cô đã bắt đầu chuẩn bị vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn ấy, đúng không? Tôn Hường Hiền là nhân viên trong công ty, vì vậy các người hiểu rất rõ hoàn cảnh và thân thế của anh ta, điều này rất có lợi cho việc thực hiện kế hoạch. Các người biết, Tôn Hường Hiền vừa mới học lái xe nên liền nhắm vào điều này. Nhóm người thường xảy ra tai nạn giao thông nhất chính là nam giới trẻ tuổi, khi cảm xúc bất ổn hoặc sau khi rượu say. Lúc đó đang là ban ngày, lại chưa đến giờ ăn, nên các người phải nghĩ cách khiến cảm xúc của anh ta không ổn định. Và quả thật các người đã thành công. Lúc tôi đi Vân Nam, vợ Tôn Hường Hiền đã kể cho tôi nghe một chuyện rất kỳ lạ, một tiếng trước khi Tôn Hường Hiền gặp chuyện, có người gọi điện đến nhà họ báo bu điện kiểm tra mạng lưới, phiên cô ta phối hợp tắt máy di động trong một giờ. Sau đó, điện thoại bàn trong nhà lại có người gọi đến nói số điện thoại này đã trúng thưởng, mời cô ta ra bu điện lĩnh thưởng, đồng thời quy định cả thời gian lĩnh thưởng. Thông thường, đây là một thủ pháp lừa gạt, nhưng dùng để giết người cũng không tệ chút nào. Vì bà già ở nhà Tôn Hường Hiền bị lãng tai, con anh ta lại vừa tròn tuổi, vợ anh ta nhất định sẽ mang theo đứa nhỏ ra ngoài, mà lại tắt máy di động, nên trong một tiếng đồng hồ đó Tôn Hường Hiền không thể nào liên lạc được với người nhà. Tôi có thể tưởng tượng, các người đã tức khắc dùng số nặc danh gọi cho Tôn Hường Hiền, báo nhà anh ta xảy ra chuyện lớn, có lẽ liên quan đến mạng người, Tôn Hường Hiền là một người đàn ông trẻ mới học lái xe, cộng thêm cảm xúc bất ổn, đây là bước đầu tiên!”

Tần Di vén lọn tóc vàng ra sau tai, chăm chú lắng nghe. Hàn Phong gơ hai ngón tay lên: “Bước thứ hai, thu hút sự chú ý của người lái xe! Các người đậu xe chờ hàng ở đó, trên thùng xe hàng có treo tấm ảnh cỡ lớn của vợ Tôn Hường Hiền, mà vợ anh ta lại rất giống một cô mình tinh điện ảnh. Khi tôi hỏi thăm một bà già có mặt ở hiện trường lúc đó, bà ấy từng nhắc đến chi tiết này, nhưng tôi tưởng bà ấy bị hoa mắt, không nhìn rõ. Có điều, trí nhớ của tôi có lúc lại tốt phát kinh lên được, lần đầu tiên nhìn thấy vợ Tôn Hường Hiền, tôi nhớ ngay đến lời bà già kia và bắt đầu ý thức được kế hoạch sát nhân của các người. Là một người mới học lái xe, trong tình trạng cảm xúc không ổn định, đột nhiên lại trông thấy ảnh vợ mình xuất hiện trên phố lớn, chắc chắn Tôn Hường Hiền sẽ bị thu hút sang phía đó. Có câu, mắt dẫn hướng cho tay, khi anh ta nhìn sang hướng đó, tay anh ta cũng vô thức chuyển động theo, lúc này...”

Hàn Phong gơ ba ngón tay lên: “Bước thứ ba, chuyển dịch sự chú ý: bức tranh ấy có thể dùng dây cao su, hoặc lò xo, tóm lại là đột nhiên bật lên, tự động cuộn vào, cũng chính là bà lão ấy báo với tôi, soát một cái đã không thấy đâu nữa. Sự chú ý của Tôn Hường Hiền tức khắc từ bức tranh kia chuyển lại về mặt đường, khi anh ta phát hiện mình đã đi nhầm hướng, trên đường phía trước vừa hay xuất hiện một đứa bé. Các người có thể dùng quả bóng nhỏ, máy bay giấy, hoặc rất nhiều cách khác nhau để dẫn dụ đứa nhỏ chạy ra giữa đường. Đối với một người bình thường, gặp phải sự việc bất ngờ như vậy, phản ứng đầu tiên chính là tránh đứa nhỏ. Trong tình trạng khẩn cấp ấy, bộ não của con người không thể nào đưa ra phán đoán toàn diện, dòng suy nghĩ của anh ta hoàn toàn tập trung tại một điểm, chính là đừng đâm vào người ta! Chiếc Nissan của Tôn Hường Hiền là xe số tự động, chỉ có hai bàn đạp, một bên là chân ga, một bên là chân phanh, loại xe số tự động này dễ đạp nhầm nhất. Trong tình huống đó, cảm xúc của Tôn Hường Hiền không ổn định, thị giác bị tấn công, mặt đường xuất hiện sự bất ngờ, khiến não anh ta phán đoán sai lầm, tưởng nhầm chân ga là chân phanh mà đạp hết cỡ, chiếc xe lao như bay đâm thẳng vào xe chờ hàng. Cũng chính vì tình huống vô cùng khẩn cấp nên Tôn Hường Hiền mới mắmm mắmm lợi đạp chân ga, khiến cho đốt xương sống bị thoái vị.”

Bàn tay nắm chiếc túi nhỏ của Tần Di siết chặt: “Rõ ràng là một sự cố ngoài ý muốn, anh lại cứ một mực nói thành cố ý giết người, vậy tôi cũng hết cách.”

Hàn Phong nói: “Nghe tôi nói hết đã. Cô vốn dĩ cho rằng Tôn Hường Hiền hẳn phải chết ở hiện trường tai nạn, đáng tiếc sự việc không được như ý nguyện, Tôn Hường Hiền may mắn giữ được tính mạng. Các người thấy anh ta được bệnh viện cứu chữa dần dần tỉnh lại, chỉ cần anh ta nói ra mật mã máy tính, vở kịch của các người sẽ không diễn tiếp được nữa, cũng không thể nào tiếp tục kéo dài thời gian của chúng tôi. Vì vậy, các người lại lập kế hoạch mưu sát Tôn Hường Hiền lần thứ hai, chính là lần ở trong bệnh viện đó!”

“Về lần mưu sát này,” anh ta ngửa đầu lên, thoáng hồi tưởng lại giây lát rồi mới nói, “có lẽ Vu Thành Long có cả thời gian gây án lẫn động cơ, lẽ đương nhiên y trở thành nghi phạm quan trọng nhất. Thế nhưng, nếu sử dụng bao con nhộng để kéo dài thời gian thuốc độc khuếch tán trong dạ dày, một là không dễ gì nhét vào được qua ống truyền, hai là thuốc độc phát tác trong dạ dày trước tiên, hẳn sẽ xuất hiện triệu chứng dạ dày bị kích thích dữ dội chứ không phải là trực tiếp xuất hiện hiện tượng sốc toàn thân, rồi người nhà lại nhất quyết yêu cầu không được khám nghiệm thi thể nữa, vì vậy chúng tôi không biết người chết rốt cuộc làm sao mà chết. Sau đây, tôi đã một mình đến Vân Nam điều tra, người nhà Tôn Hường Hiền nói với tôi, đúng là họ đã nhận được uy hiếp biến tướng từ phía công ty. Lúc đó, các xác đã được hỏa thiêu, tôi cũng gần như không thể tìm ra manh mối gì từ đó cả.”

Nói tới đây, Hàn Phong liếc mắt nhìn Tần Di, Tần Di nhoen miệng cười: “Phải rồi, các anh chẳng điều tra được manh mối gì cả, mà người có động cơ và thời gian gây án, cũng chỉ có mình Vu Thành Long mà thôi, liên quan gì tới tôi chứ?”

Hàn Phong nói như chém đi chặt sắt: “Không đúng! Còn một người nữa có thời gian gây án!” Anh ta giơ tay lên, chầm chậm chỉ vào Tần Di: “Chính là cô! Cô Tần. Tôi còn nhớ rất rõ, khi đó cô một mình lại gần người chết, còn ghé vào bên tai anh ta, như thể muốn nghe anh ta nói gì đó, sau đó nhịp tim và mạch đập của anh ta thay đổi đột ngột, lúc bác sĩ chạy đến nơi thì đã không kịp cấp cứu nữa. Về sau, tuy rằng không khám nghiệm tử thi, nhưng nhân viên cảnh sát đã chụp ảnh các xác, trên tấm ảnh, có thể thấy rất rõ ở cổ Tôn Hường Hiền có một đốm nhỏ xíu. Khi cô sấn lại gần Tôn Hường Hiền, đã dùng thân mình che chắn tầm nhìn của chúng tôi, rồi sử dụng kim độc chuẩn bị sẵn đâm vào động mạch cổ anh ta. Vì động mạch cổ cung cấp máu cho não, nếu cô dùng xyanua hoặc độc tố thần kinh, thì thuốc chỉ cần vào não là có thể trực tiếp phá hoại trung khu thần kinh, dẫn đến nhịp tim và mạch đập xuất hiện biến đổi dữ dội, thêm vào đó Tôn Hường Hiền vừa mới được cấp cứu, cơ thể vốn dĩ đã vô cùng yếu ớt nên tim anh ta nhanh chóng ngừng đập. Cô Tần, cô đã giết người ngay trước mặt chúng tôi đó!”

Hai mắt Tần Di sáng lên, như vừa nhận được lời khen thưởng về vang lăm.

Hàn Phong lại nói tiếp: “Lúc đó độc tố chỉ mới dừng lại ở trong não, vì vậy lấy máu kiểm tra không thể xét nghiệm ra bất kỳ thành phần hóa học nào có giá trị. Mảnh giấy nhỏ xuất hiện bên cạnh cái xác viết phiên âm của chữ ‘ngao mạn’ cũng là do cô chuẩn bị sẵn từ trước, trên mảnh giấy có dấu vết hình trăng lưỡi liềm, là vì cô sợ để lại dấu vân tay, nên dùng hai móng tay kẹp vào. Nhân lúc bác sĩ vào phòng, tình cảnh hỗn loạn, cô đã đặt nó lên người Tôn Hường Hiền. Mục đích của cô, chính là khiến họ Tôn mãi mãi không thể mở miệng nói gì. Vì lúc đó, các người chỉ muốn giữ chúng tôi lại Thiên Nhai để tranh thủ thêm nhiều thời gian, nhưng các người không ngờ được, cuộc điều tra ở Thiên Nhai sẽ có đột phá quan trọng đối với cả vụ án, vì vậy sau này, các người lại liên tiếp tạo ra vô số sự kiện ở Hải Giác, chính là muốn chúng tôi vội vã trở về đó. Tôi thừa nhận, các người đã làm được, nhưng thông tin tôi nắm được đã vượt quá phạm vi mà các người hạn định rồi. Bây giờ, chúng ta quay lại vụ án của Lâm Chính nhé, dưới sự sắp xếp của cô, Lư Phương trước sau đã tiếp cận Vu Thành Long, Lương Hưng Thịnh, Lâm Chính, lợi dụng thân phận đặc biệt ấy của cô ta để dẫn dụ ba người đó vào cạm bẫy mà các người đã bày sẵn. Khi các người muốn Vu Thành Long xuất hiện trong khách sạn, cô chỉ cần lẳng lặng tiết lộ, trông thấy Lư Phương và Lâm Chính ở khách sạn, vậy là Vu Thành Long sẽ tự đến đó luôn còn gì? Còn số điện thoại kia, cô cũng có thể tùy tiện kiếm một cái có mượn dùng điện thoại di động của Vu Thành Long gọi cho Lâm Chính, đúng không? Cùng một phương pháp đó, các người lợi dụng Thiện Yên Phi đối phó với Khai Khai Hoa, lợi dụng Thiện Yên Phi và Lư Phương đối phó với Trần Thiên Thọ, còn cả cô thư ký bên cạnh Giang Vĩnh Thọ nữa, hẳn cũng là chuẩn bị riêng cho ông ta phải không? Mạch Dịch được chuẩn bị cho Tra Hiếu Lễ, còn phía sau lợi dụng ai để điều khiển ai để điều khiển Mạch Dịch thì tôi cũng chẳng hứng thú muốn biết nữa rồi.”

Tần Di gật đầu nói: “Anh không có bằng cứ, chỉ là dựa vào tưởng tượng suy đoán ra thế thôi. Tôi coi như nghe một tên điên nói nhảm nói cuội là cùng.”

“Ồ, cô tưởng tôi thật sự không có chứng cứ sao? Kỳ thực, những cổ phần ấy đều rơi vào túi của một người, chỉ cần thẩm tra lại tài khoản ngân hàng, chẳng phải sẽ rõ ràng rành rành hay sao? Còn nữa, lúc cô đến Hải Giác giết Đinh Nhất Tiểu, bên phía sân bay hẳn sẽ có ghi chép hành trình nhĩ? Và lại, cô cho rằng chúng tôi sẽ không điều tra đến cô, nên còn ngông cuồng đến mức để lại cả dấu vân tay. Những thứ này, chẳng phải là chứng cứ thì là gì?”

Tần Di thở dài: “Chẳng trách có người nói, anh là một nhân vật rất đáng sợ! Không có chút chứng cứ nào, chỉ dựa vào suy đoán đã có thể nói được tám chín phần thủ pháp gây án của chúng tôi hai ba năm nay. Anh quả nhiên rất lợi hại, gia nhập với chúng tôi đi, chúng ta hãy cùng mở mang sự nghiệp của mình. Tối hôm đó, tôi đã bày tỏ với anh rồi, chỉ cần anh gật đầu, tôi sẽ là người của anh.”

Hàn Phong cười khẩy: “Đúng vậy, tôi thừa nhận sắc đẹp của cô là một sự dụ hoặc với tôi, một sự dụ hoặc khó mà cưỡng lại được.”

Tần Di dịu dàng nhìn Hàn Phong, khẽ thè đầu lưỡi ra liếm môi trên, bộ dạng cực kỳ quyến rũ. Sắc mặt Hàn Phong sầm xuống: “Nhưng mà tôi ghét nhất là đem quan hệ trai gái ra mua bán. Đối với phụ nữ, tôi có tiêu chuẩn của riêng mình, vẻ đẹp của cô là quá diêm dúa, lõe loét, nói thực lòng, tôi không ưa nổi.”

Tần Di chau mày lại, sa sầm mặt, hẳn học nói: “Tầm mắt của anh cũng cao quá nhỉ!”

Hàn Phong cười: “Không phải tầm mắt của tôi cao, mà là cô trông chẳng ra làm sao cả.”

Tần Di đột nhiên giãn dãn vùng tay, chỉ trong nháy mắt, đã cầm một khẩu súng lục đen sì dành cho phái nữ, nhoen cười gian xảo: “Anh giỏi suy luận như vậy, chẳng lẽ không đoán được tôi lúc nào cũng có vũ khí tùy thân sao? Tôi đã cho anh hai lần cơ hội, nhưng anh đều không nhận, đây vậy thì cũng đừng trách tôi.”

Hàn Phong không hề sợ hãi, cười nói: “Cô bắn thử xem, nhưng mà phải bắn trúng đấy nhé, loại súng nhỏ này của cô chỉ có hai phát đạn, nếu bắn không chết tôi, lại kinh động đến cảnh sát trên kia thì có thể bị bắt quả tang tại trận đấy.”

“Thực lòng, nhân tài ưu tú như anh đây mà theo chúng tôi, sớm muộn gì cũng phát tài to, thật đáng tiếc, tôi không có thời gian phí lời với anh nữa rồi!”

“Pằng...” Dúng đã nổ, nhưng người ngã xuống lại là Tần Di, Hàn Phong ngẩng đầu lên, thấy Giang Hạo thở hồng hộc đứng ở cửa, nòng súng vẫn còn bốc khói xanh. Tần Di giẫy giụa: “Vận mệnh đã lựa chọn anh, làm sao mà thay đổi được. Tôi vốn...” Cô ta còn nói gì nữa, song đã đứt hơi.

Giang Hạo thở hổn hển đi tới: “Nguy hiểm quá, sao cậu lại chạy một mình ra đây, chúng tôi tìm khắp cả tòa nhà, còn tưởng cậu bị hại rồi.”

Ngay sau đó, lại có mấy cảnh sát nghe tiếng súng tìm đến, Lãnh Kính Hàn và Trần Dũng Quân cũng tới nơi. Lãnh Kính Hàn nhìn xác Tần Di, kinh ngạc hỏi: “Sao lại là cô ta?”

Hàn Phong nói: “Đúng thế, sao lại là cô ta nhỉ. Trước tiên hãy kiểm tra đồ tùy thân và phòng làm việc của cô ta đã, xem có phát hiện gì không.”

Trần Dũng Quân tức khắc sắp xếp cảnh sát đi lục soát, Hàn Phong lập lại những suy luận của mình một lượt, Lãnh Kính Hàn nghe xong bèn nói: “Thật không thể ngờ, thì ra kẻ đứng sau bày trò chính là cô ta, ngay từ đầu chẳng phải cậu đã nói, kẻ ở sau chủ mưu vụ án này không thể là phụ nữ còn gì? Giờ sao lại tự mình lật đổ kết luận của mình?”

Hàn Phong đáp: “Cô ta muốn khống chế nhiều thuộc hạ như vậy, vốn dĩ là điều không thể, nhưng nếu sử dụng ma túy thì câu chuyện lại hoàn toàn khác. Nếu cô ta sử dụng một loại thuốc mới mà chỉ mình cô ta có, không mua được ở đâu khác, không thể thay thế bằng ma túy bình thường, vậy thì khống chế người khác sẽ dễ hơn nhiều. Và lại, cô ta rất giỏi lợi dụng ưu thế tự thân của phái nữ, sử dụng ma túy và tình dục khống chế đàn ông, quả là biện pháp không thể nào tốt hơn được nữa rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu nhìn đi, cái này tìm được trong phòng làm việc của Giang Vĩnh Thọ.”

Trong túi đựng vật chứng, có một bức thư nhận tội, nội dung là Giang Vĩnh Thọ sám hối mình từng đồng lõa với những người cùng trong hàng ngũ bốn cổ đông lớn như Lưu Thiên Hạc, Trang Khánh Long... bày kế giết hại Trang Khánh Long và Lưu Thiên Hạc, bản thân ngồi trên ghế chủ tịch hội đồng quản trị, dục vọng với quyền lực ngày một tăng lên, vì vậy muốn khống chế thêm nhiều cổ phần, thêm vào đó, gần đây việc cải cách cổ phần đã ở sát ngay trước mắt, sau khi cải cách xong xuôi, rất nhiều cổ đông đều có thể thông qua thị trường giao dịch cổ phiếu để thu mua và tranh mua, vượt qua ông ta để trở thành chủ tịch. Ông ta không cam tâm, vì vậy lại bày kế sát hại những ủy viên hội đồng quản trị mình không vừa mắt. Cuối cùng, ông ta nói đã cùng đường, cảnh sát đã nghi ngờ đến mình, vì không muốn liên lụy người nhà, nên đành tự sát để kết liễu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chúng tôi đã thẩm vấn mấy thành viên trong văn phòng có quan hệ thân thiết với Giang Vĩnh Thọ, họ đều nhận định đây chính là bút tích của ông ta, nếu không phải cậu có phát hiện khác, chúng tôi gần như đã đánh dấu chấm hết ở chỗ tay Giang Vĩnh Thọ này rồi.”

Hàn Phong nói: “Xem ra cô ta còn là một cao thủ mô phỏng chữ viết nữa.”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Người chết vì tiền, chim chết vì miếng ăn. Ai ngờ được một cô gái xinh đẹp thế này, lại có thủ đoạn tàn độc và tâm cơ âm hiểm như thế.”

Hàn Phong nói: “Gì thì gì, lần này coi như có thể kết án được rồi. Những việc còn lại, giao cho sở trưởng Tần giải quyết nốt đi.”

Hai người trở về Hải Giác, Phan Khả Hân đi đón ở sân bay, cũng không biết cô dùng cách gì mà vào được tận đường băng. Không đợi hai người bọn Hàn Phong đi xuống cầu thang, Phan Khả Hân đã nôn nóng hỏi liên tục: “Sao rồi, sao rồi? Có tìm được tên chủ mưu đứng sau không?”

Lãnh Kính Hàn cười ha hả giải thích cho cô nghe, dọc đường, Phan Khả Hân không ngừng đặt câu hỏi, Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong mỗi người đáp một câu. Phan Khả Hân hưng phấn nói: “Hay quá, tôi nhất định sẽ viết thành một bài ký sự hay nhất, khi nào báo ra chắc chắn sẽ làm chấn động cả nước. Đây đúng là một vụ kỳ án vô tiền khoáng hậu, phạm vi liên đới quá lớn mà.”

Về đến phòng Cảnh sát hình sự, mọi người đều có mặt chỉ thiếu Hạ Mạt. Trương Nghệ báo cáo: “Tìm được ở nhà Đinh Nhất Tiểu một cuốn sổ, thằng cha đó chết rồi mà vẫn cần người ta một nhất, theo ghi chép trong cuốn sổ kế toán ấy, chỉ riêng thành phố Hải Giác chúng ta đã có hơn ba chục quan chức chính phủ nhận hối lộ của hắn, lại còn cả các nhân viên hành chính ở nơi khác nữa. Thật không ngờ, phó thị trưởng Điền cũng có liên quan tới bọn chúng.”

Hàn Phong nói: “Lẽ ra phải nghĩ đến từ lâu rồi mới đúng.”

Lý Hường cũng nói: “Đã điều tra về chiếc thuyền nhỏ vẽ ra theo trí nhớ của cậu rồi, theo thông tin của cục Tình báo nhà nước, thứ đó không phải do Mỹ sản xuất, mà là của Rafael, được trang bị vũ khí và các thiết bị tiên tiến như máy quay phim ban đêm, người điều khiển có thể thao tác từ xa. Có điều, loại thuyền này đến nay vẫn đang ở giai đoạn vận hành thử nghiệm, là bí mật của Israel, khoảng tháng Mười mới công bố, không hiểu bọn chúng mua được ở đâu.”

Lưu Đình Cường cũng nói: “Đã kiểm tra xác Hạ Mạt, đúng là chết vì nọc rắn. Còn đám phần tử tội phạm kia thì không cứu được ai, hiện nay bệnh viện vẫn đang phân tích máu của bọn chúng, hy vọng có thể chiết xuất ra thành phần được phẩm mà chúng ta chưa biết kia.”

Long Giai hưng phấn chạy từ bên ngoài vào, hân hoan reo lên: “Các anh về rồi à!” Nhưng vừa bước vào cô lại trông thấy Phan Khả Hân đứng bên cạnh Hàn Phong, liền lập tức dừng bước, nhưng vẫn tươi cười: “Các anh về rồi à!”

Hàn Phong nhìn Phan Khả Hân rồi lại nhìn Long Giai, miễn cưỡng gật đầu, nói: “Về rồi.” Long Giai vẫn đứng ở cửa, vẻ mặt có chút ngưng ngững, Hàn Phong vỗ vỗ tay, dang rộng cánh tay, vẫy vẫy cô. Long Giai rút cuộc cũng lao đến, nhào vào lòng Hàn Phong, ôm chặt như thể không muốn đánh mất anh ta lần nữa vậy. Phan Khả Hân đứng bên cạnh thấy vậy bất giác lại đắm hụt hẫng, như vừa đánh mất thứ gì đó. Lý Hưởng nhìn thấy nét mặt ấy của Long Giai, cũng biết mình không có hy vọng gì nữa rồi.

Lãnh Kính Hàn nói: “Giờ vẫn chưa phải lúc vui mừng, đợi khi tôi nộp báo cáo vụ án lên trên, được lãnh đạo thẩm định thì mới coi như mọi sự thuận lợi. Hàn Phong, mau vào đây giúp tôi nhớ lại một số chi tiết. Long Giai, lấy hết những bản báo cáo trước vào đây...”

Hàn Phong vừa ăn mì ăn liền, vừa phẫn nộ nói: “Giờ đã kết án rồi, sao vẫn còn ăn thứ này chứ!”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Chúng ta phải tranh thủ thời gian nộp báo cáo vụ này lên trên, sau đó cậu có thể nghỉ ngơi thoải mái được rồi.” Ông đưa mắt nhìn Long Giai, lại tiếp lời: “Cậu muốn xin cho nhân viên nào của tôi nghỉ phép dài ngày, tôi cũng có thể đáp ứng.”

Long Giai bỗng nhiên đỏ bừng mặt, nhưng lại kéo vạt áo Hàn Phong. Lãnh Kính Hàn cười cười: “Điều kiện này không tệ chứ?”

Hàn Phong bụng bát mì ăn liền, làm ra vẻ trầm tư: “Ừm, vẫn là câu nói ấy, người hiểu tôi, chỉ có ông anh đây thôi.”

Hơn 3 giờ chiều, rốt cuộc cũng sắp xếp xong báo cáo vụ án, Lãnh Kính Hàn nói: “Tốt quá rồi, chúng ta cùng đến ủy ban tỉnh thôi.”

Hàn Phong nói: “Tại sao tôi phải đi cùng anh?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Vi ở bên đó mới có món ốc xào ở tiệm La Ký mà cậu thêm thường bấy lâu, không đi thì tôi làm sao mời cậu được?”

Hàn Phong cười khi khi: “Hay quá! Rốt cuộc cũng ăn của anh được một bữa rồi!”

Lúc ra cửa, Phan Khả Hân lại đến để đi theo viết bài, bốn người cùng tới ủy ban tỉnh.

Trời đã ngả về chiều, hoàng hôn như dải lụa vắt ngang chân trời, từng cơn gió mát từ mặt sông thổi tới, Thiết Thủ đứng trên nóc một tòa nhà cao mười tám tầng, y thích hưởng thụ những cơn gió chiều thế này. Cuộc sống, vốn là để hưởng thụ, nếu không biết hưởng thụ cuộc sống, vậy thì khi nó kết thúc, há chẳng phải không lại hoàn hay sao. Thiết Thủ có đủ thời gian và tiền bạc, y có thể hưởng thụ bất cứ thứ gì mà mình muốn, thế nhưng, sự hưởng thụ này lại được xây dựng trên cơ sở tước đoạt đi sinh mạng của người khác. Y là một sát thủ, sát thủ hàng đầu. Y từng lập nên kỷ lục tiền thù lao đắt nhất ở một quốc gia nhỏ thuộc châu Á, thế nhưng, trong tổ chức của bọn họ, y vẫn chưa là gì cả, bởi trong tổ chức ấy, những sát thủ lợi hại như y quả thật quá nhiều.

Y, là một sát thủ trong tổ chức Mạng Đen.

Lúc này, Thiết Thủ đang lau khẩu súng trên tay, một khẩu súng rất đẹp, hướng về phía mặt trời, y bắt đầu ngắm nghía bàn tay mình, đây là một đôi tay vô cùng ổn định, có thể đặt lên cò súng hơn ba tiếng đồng hồ không nhúc nhích. Khi đặt đến thời cơ tốt nhất, vị trí tốt nhất, góc độ tốt nhất, bàn tay này sẽ không chút do dự mà bóp cò, lúc đó, game over.

Tầng sáu tòa nhà sở Công an tỉnh, Hàn Phong bước giật lùi đi phía trước, Phan Khả Hân và Long Giai đi giữa, Lãnh Kính Hàn đi sau cùng. Tòa nhà này sử dụng hành lang lộ thiên, bên ngoài lan can toàn bộ đều là tường kính. Văng dương hắt bóng nghiêng nghiêng chiếu vào hành lang, bầu trời xanh như ngọc.

Lãnh Kính Hàn cười bảo: “Sao hả? Hàn Phong, không phải cậu bảo chỉ điều tra những vụ án lớn động trời sao? Loại án tai nạn giao thông bình thường này có hợp khẩu vị không?”

Hàn Phong uể oải xua tay: “Bỏ đi, bỏ đi. Sau này tôi không điều tra mấy vụ án lớn kiểu này nữa đâu. Nói cho anh biết, sau này có án mạng, mưu sát gì đấy thì đừng đến tìm tôi, tôi giờ chỉ điều tra mấy vụ nhà ai mất chó, mất ví tiền thôi.”

Lãnh Kính Hàn cười ha ha: “Tôi làm ở phòng Cảnh sát hình sự mấy chục năm vẫn chưa gặp phải vụ nào lớn thế này, liên quan đến số tiền lớn như vậy, thế mà thằng ranh con nhà cậu vừa mới lần đầu tiên tra án đã đụng phải rồi, sau này đảm bảo tiền đồ không thể đo đếm được đâu!”

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn lau mồ hôi trán, nhe nhor cười: “Không ngờ anh cũng có lúc vuốt mồ hôi cơ đấy! Lần này coi như là kết thúc rồi chứ!”

Lãnh Kính Hàn thờ dãi: “Đúng thế, vụ án này tạm thời là vậy, những chuyện còn lại tôi đều có thể giao cho lão Quách xử lý nốt rồi.”

Phan Khả Hân nói: “Thì ra, bác chỉ phụ trách phá những mắc xích then chốt của vụ án này thôi à?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không phải, vì vụ án này liên quan quá rộng, nếu muốn tìm hiểu toàn bộ tình hình thì hai ba tháng cũng không kết thúc được, mà hiện nay, bọn bác lại có nhiều vụ án dồn tụ lại quá, vì vậy những nhiệm vụ còn lại chỉ còn cách giao cho lão Quách thôi.”

Long Giai cũng nói: “Và lại, chúng tôi chỉ có sáu người, giờ những người liên quan đến vụ án này ít nhất cũng phải hơn trăm người, mười mấy thành phố, lúc này đem vụ án chuyển giao là hợp lý nhất.”

Hàn Phong nói: “Chắc, bàn giao thì cũng bàn giao rồi, còn thảo luận làm gì nữa. Sếp Lãnh, nói xem, đi đâu ăn bây giờ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu chỉ nghĩ đến ăn thôi, phải rồi, có chuyện này tôi mãi vẫn chưa hiểu. Cậu và Long Giai đã ngầm thông đồng với nhau từ bao giờ

thế? Trước khi cậu vạch tội Long Giai là gian tế, hai người đâu có thời gian để thương lượng chuyện đó chứ?”

Hàn Phong cười đáp: “Chính là vào hôm trước hôm tôi vạch tội Long Giai ấy. Bọn tôi còn diễn tập rất nhiều lần mới diễn được giống như thật vậy đó.”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc: “Không phải chứ? Hôm đó chúng ta đều ở trụ sở, ai về phòng nấy, chẳng lẽ cậu đến...”

Thấy mặt Long Giai hơi đỏ lên, Phan Khả Hàn chỉ cô nói: “Ồ, Long Giai thừa nhận rồi!”

Lãnh Kính Hàn mỉm cười, không ngờ Hàn Phong lại nói: “Không phải, chúng tôi tập trong phòng tắm”

Lãnh Kính Hàn ngẩn người, Phan Khả Hàn cũng “à” lên một tiếng: “Phi, thì ra là hai người...”

Mặt Long Giai đỏ như trái cà chua chín, nhưng Hàn Phong vẫn nhon nhon: “Cô phi cái gì mà phi, hình như cô vẫn còn nợ tôi thứ gì đó thì phải?”

Phan Khả Hàn nghi hoặc: “Tôi nợ anh thứ gì? Tôi nợ anh thứ gì nhỉ?”

Hàn Phong cười xấu xa: “Trước khi vụ án này bắt đầu, cô đã hứa là cho tôi hôn một cái!”

Lãnh Kính Hàn thảm như: “Những chuyện kiểu này, cậu ta nhớ rất rõ.”

Long Giai biến sắc mặt, ánh mắt đờ đờ sát khí.

Phan Khả Hàn chỉ vào quai hàm: “Lạ thật, tôi nhớ hình như đã hôn rồi mà.”

Lãnh Kính Hàn lại bắt đầu lau mồ hôi, sát khí trong mắt Long Giai càng lúc càng bốc lên ngùn ngụt, Hàn Phong há hốc miệng ra: “Lúc... lúc nào chứ? Sao tôi chẳng nhớ gì cả?”

Phan Khả Hàn đầu môi lên: “Anh quên rồi hả? Ở trong nhà anh đó!”

Hàn Phong nói: “À! Thì ra là lần đó hả? Thế cũng tính hả? Hình như trước đó đã thương lượng là cho tôi hôn một cái cơ mà?”

Phan Khả Hàn mỉm cười: “Tôi thì không vấn đề gì, nhưng anh phải cẩn thận, tôi khuyên anh tối nay tốt nhất không nên ăn gì, bằng không quay về có thể sẽ nôn ra hết đấy. Chỗ chúng ta đây có một vị đại đen ngũ đẳng Judo kia mà!”

Hàn Phong phá lên cười ha hả, rồi đột nhiên biến sắc, ba người phía sau đều nhìn thấy nụ cười của Hàn Phong đông cứng lại, nét mặt trở nên dữ tợn khó tả. Anh ta bỗng găm lên điên dại: “Năm... xuống!”

Ngón tay Thiết Thủ đã nhúc nhích, viên đạn mang theo mùi thuốc súng xoay tít bay ra khỏi nòng, nhắm thẳng về phía mục tiêu. Thiết Thủ đứng dậy, chuẩn bị cất súng, không hề nghi ngại chút nào, y có lòng tin tuyệt đối vào tài bắn súng của mình.

“Choang...” Tường kính bị bắn thủng, viên đạn đem theo cả những mảnh thủy tinh vỡ bay đến! Hàn Phong tròn to mắt, thân thể vẫn đang ở trên không, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đạn xuyên qua đầu Long Giai. “Không...” anh ta găm lên tuyệt vọng.

Lúc này, Lãnh Kính Hàn mới kịp có phản xạ cúi xuống, Hàn Phong một tay rút khẩu súng lục giắt trước người ông, nhắm vào nóc tòa nhà đối diện bắn như điên như cuồng, tay còn lại thì ôm lấy thân thể Long Giai. Tuy đạn không thể bắn tới nóc nhà đối diện, nhưng Hàn Phong vẫn không chút so dự bắn sạch cả băng đạn, bức tường kính bị bắn cho rơi lá tã từng mảng. Lãnh Kính Hàn vừa rập người xuống đất, đã nghe Hàn Phong hét lên: “Long Giai! Long Giai! Trả lời anh đi! Em không sao chứ! Mau gọi xe cứu thương! Mau lên!”

Lãnh Kính Hàn kinh hãi thần cả người, Hàn Phong rút súng, đỡ người, nổ súng, tới khi anh ta găm lên báo gọi xe cứu thương, ông mới rút được điện thoại ra.

Phan Khả Hàn lại càng khiếp sợ trước vẻ mặt dữ tợn ấy Hàn Phong, lần đầu tiên cô trông thấy một người đàn ông bỗng nhiên điên cuồng như dã thú, động tác còn nhanh hơn điện, tiếng gào còn khủng khiếp hơn thú gầm, tất cả diễn ra quá nhanh, quá bất ngờ, cô hoàn toàn không kịp phản ứng gì.

Phan Khả Hàn liếc nhìn Lãnh Kính Hàn, thấy bàn tay cầm điện thoại của ông khẽ run lên, trong lòng cô lại càng thêm kinh ngạc: “Dù cảm xúc của Hàn Phong có phần không khống chế được, bác Lãnh cũng không cần phải sợ đến thế chứ?” Cho dù thế nào, Phan Khả Hàn cũng không thể hiểu được cảm giác chấn động trong lòng Lãnh Kính Hàn, ông run lên, vì trong khoảnh khắc đó, ông cảm nhận được một cách rõ ràng nỗi đau đớn ấy đã khiến Hàn Phong thay đổi một cách đáng sợ, đến nỗi ông phải thảm than trong lòng: “Trở lại rồi! Anh ta trở lại rồi! Gã ác ma ở chốn địa ngục sâu thẳm ấy đã trở lại rồi! Lê nào đã không thể khống chế được nữa? Hàn Phong, đừng để con phần nợ làm cậu mất lý trí nhé!”

Đúng lúc này, Hàn Phong ôm lấy cổ Long Giai, ngón cái ấn lên cạnh cổ, kinh ngạc thốt: “Cô ấy vẫn sống, cô ấy vẫn sống! Bác sĩ bao giờ mới đến hả? Nhanh lên đi!” Lúc này, Hàn Phong hoang mang ra mặt, thần thái đờ đẫn, không còn đầu ánh mắt cơ trí mọi khi nữa, chỉ biết gào lên: “Giai Giai, Giai Giai, em không sao đâu, em nói đi, em nói đi! Trả lời anh đi! Giai Giai...” Rồi anh ta đột ngột khóc rống lên.

Phan Khả Hàn không ngờ Hàn Phong nói khóc là khóc, hơn nữa còn không hề che giấu mà lớn tiếng khóc âm ỉ, nỗi bi thương cùng tiếng khóc đau đớn của người đàn ông này hình như có thể lây sang những người bên cạnh, cô chợt cảm thấy sống mũi mình cay cay, ngược mắt nhìn lên bỗng thấy vầng tích dương nơi chân trời đỏ rực như máu.

“A...” Hàn Phong gào lên liên hồi, tựa như con sói trên thảo nguyên, tiếng sau thê thiết hơn tiếng trước! Giờ phút đó, Phan Khả Hân thấy rõ mắt anh ta vẫn đầy tia máu, ánh mắt hung hãn, tàn nhẫn, lạnh lùng như sói dữ, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt nào đàng đàng sát khí như thế, không kìm được khẽ run lên.

Trong bệnh viện, Trương Thiệu Đông lắc đầu, chỉ vào hình chụp CT của Long Giai nói: “Các anh xem, viên đạn xuyên vào xương sọ, kẹt ở vị trí này, từ lối vào của viên đạn đến vị trí nó kẹt lại, tổ chức não đã hoàn toàn bị phá hoại. Giờ ai cũng biết, bộ não là cơ quan phức tạp tinh vi nhất trên cơ thể người, một mạch máu nào bị tắc cũng có khả năng gây ra trúng phong, nhẹ thì thân thể mệt mỏi, nặng thì toàn thân bại liệt, huống hồ đây là vết thương do viên đạn trực tiếp gây ra.”

Hàn Phong khóc lóc: “Bác sĩ Trương, viện phó Trương, ông nhất định phải cứu cô ấy đây, mọi người nhất định làm được mà, không phải bệnh viện tốt nhất Hải Giác sao? Chỗ các ông cũng là bệnh viện tốt nhất toàn tỉnh này cơ mà?”

Trương Thiệu Đông nói: “Thực tình, cô ấy có thể sống được đã là một kỳ tích rồi. Tôi làm nghề y bao nhiêu năm nay chưa từng gặp ai bị đạn bắn thẳng vào đầu mà không chết. Tôi nghĩ, hẳn là cô ấy có chuyện gì vẫn chưa bùng ra được.”

Mắt Hàn Phong ngân ngấn nước, nhớ lại lúc Long Giai nép vào ngực mình từng nói: “Dẫu chỉ có thể ở bên anh một ngày rồi chết đi, em cũng bằng lòng.” Anh ta vẫn cố ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng: “Bác sĩ, chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Bệnh viện khác thì sao? Bệnh viện khác có hy vọng gì không?”

Trương Thiệu Đông nói: “Chúng tôi sẽ cố gắng nhanh chóng làm phẫu thuật, nhưng chỉ có thể lấy viên đạn ra, còn phần tổ chức não bộ bị tổn thương thì không thể hồi phục lại được. Hiện nay, bệnh viện có khoa ngoại thần kinh tốt nhất trong nước là bệnh viện Hiệp Hòa ở Thượng Hải và bệnh viện 301 ở Bắc Kinh, chúng tôi đã gửi phim chụp CT não cô ấy lên mạng, nhờ chuyên gia của hai bệnh viện đó hội chẩn rồi, bọn họ nói...” Trương Thiệu Đông thở dài một tiếng, cơ hồ rất không muốn nói những lời đó, nhưng rốt cuộc vẫn phải nói ra: “Không có hy vọng! Tình huống tốt nhất chính là giữ nguyên hiện trạng!”

Lãnh Kính Hàn nói: “Viện phó Trương, ý của anh là, cô ấy sẽ thành người thực vật?”

Hàn Phong như thể rơi vào hố bang, đột nhiên túm lấy cổ áo Trương Thiệu Đông, mắt đỏ rực lên như ma quỷ, run run giọng nói: “Viện phó Trương! Ông nhất định phải nghĩ cách! Cô ấy mới hai mươi tuổi thôi! Không thể để cô ấy sống thế này mãi được!”

Trương Thiệu Đông bỗng thấy lạnh buốt trong lòng, gã trai vốn không có gì nổi bật này sao bỗng như biến thành một người khác, đáng sợ như vậy! Ông ta khó nhọc đáp: “Không, không phải tôi không nghĩ cách, mà là, mà là trình độ y học hiện nay chỉ có thế, tôi thật sự không có cách nào hết. Tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho thầy giáo ở bên Đức, nhờ ông ấy xem thử coi có cách gì không.”

Đôi mắt Hàn Phong đỏ ngầu, trông như thể muốn rỉ máu, những người xung quanh đều nhìn mà chùn bước, thậm chí không ai dám lại gần anh ta. Phan Khả Hân giờ mới phát hiện, con người cả ngày cứ cười hi hi ha ha như đứa trẻ to xác này có thể trở nên đáng sợ như ác quỷ, cô bối rối thầm nghĩ: “Anh ta rốt cuộc là ai? Từ đâu đến? Tại sao lại đáng sợ như vậy?”

Lãnh Kính Hàn khuyên giải: “Hàn Phong, chấp nhận sự thật đi, đừng quá đau buồn, cô ấy vẫn còn sống mà, còn sống là còn hy vọng.”

Hàn Phong quay ngoắt người lại, ánh mắt hung ác cùng vẻ phẫn nộ ấy làm Lãnh Kính Hàn không kìm được lùi lại hai bước, không dám nói gì thêm nữa. Ông thầm run lên: “Hàn Phong, cậu sẽ không vì chuyện này mà biến thành giống như trước kia đâu chứ? Xin cậu, nghìn vạn lần đừng làm như thế!”

Trương Thiệu Đông tức khắc đi sắp xếp làm phẫu thuật. Bày ngày sau ca phẫu thuật, Hàn Phong vẫn ở trong bệnh viện, trừ lúc đi vệ sinh còn lại anh ta không rời Long Giai nửa bước. Long Giai lặng lẽ nằm yên đó như thể đang say ngủ. Hằng ngày, máy móc đều hiển thị nhịp thở, nhịp tim, lưu lượng máu của cô, tất cả đều bình thường. Nhưng Hàn Phong biết rõ, lần này Long Giai sẽ ngủ rất lâu, cô sẽ không thể cười với mình được nữa, không thể gõ đầu mình được nữa, cũng không thể đỏ mặt được nữa. Lúc Phan Khả Hân đến thăm, hai hốc mắt Hàn Phong đã trũng sâu xuống, sắc mặt xạm lại, đôi mắt thần thờ như người gỗ. Ngày nào Phan Khả Hân cũng đến thăm họ ba lần, mỗi lần đều mang theo một vài tin tức tốt.

“Lục soát được trong nhà người đàn bà tên là Tần Du kia mấy hợp đồng chuyển nhượng, quả nhiên, đều là các cổ đông lớn đã chết chuyển nhượng cổ phần cho Tần Di. Tổng cộng phải đến mấy chục tỷ. Người đàn bà này thật lợi hại, không thể tin nổi. Những điều cô ta đã làm thì giống hệt như anh suy luận, anh lại càng khó lường hơn.”

“Phó thị trưởng Điền chính thức bị bắt rồi.”

“Những tên tội phạm bị bắt đã khai nhận, bọn chúng bị ép dung một loại thuốc tên là Vận mệnh, nghe nói đáng sợ lắm.”

“Hồ Kim Thành bị bắt ở Sơn Tây rồi.”

“Phó Khải bị bắt rồi, hẳn khai ra chuyện từng ám sát Long Giai.”

“Bọn cướp ấy đều chết hết rồi, bệnh viện đã cố gắng hết sức nhưng không làm được gì, loại ma túy này đáng sợ thật!”

“Hôm nay chính thức khởi tố các nhân viên thuộc cơ quan hành chính thành phố Hải Giác nhận hối lộ.”

“Đợt kiểm toán sổ sách của ngân hàng Hằng Phúc đã kết thúc, qua số liệu cho thấy ngoài mấy trăm triệu nợ xấu, không có biến động gì lớn.”

“Bài phóng sự chuyên đề tôi viết cho vụ án này cũng đăng rồi, tôi biết, anh không muốn lên báo, nên đã giấu danh tính của anh đi. Tuy rằng đã sửa chữa

rất nhiều, nhưng vẫn gây ra chấn động rất lớn.”

“Hàn Phong, tôi hát cho anh nghe một bài nhé?”

“Hàn Phong, bác Lãnh nói, vụ án sắp kết thúc rồi, khi có kết quả xét xử công khai, vụ án này coi như hoàn toàn khép lại.”

Phản ứng của Hàn Phong rất lạnh nhạt, có lúc khóe miệng hơi giật giật, như thể đã cười, nhưng trong đôi mắt ấy lại không còn vẻ tinh anh đẹp đẽ như xưa nữa. Phan Khả Hàn cũng thường nghe được một số chuyện về Hàn Phong từ mấy cô y tá.

“Anh ấy tốt với vợ thật đấy, bọn họ quen nhau từ nhỏ à?”

“Cứ hai ngày lại thay ông dẫn tiểu một lần, mỗi ngày đều súc ruột một lần, lật người, lau rửa, anh ấy đều tự mình làm, chúng tôi hiếm khi gặp người nhà như thế lắm.”

“Anh ấy không đi làm à? Anh ấy làm gì vậy? Thao tác của anh ấy chuyên nghiệp lắm, anh ấy là bác sĩ à?”

“Không chỉ vậy, cứ hai ngày anh ấy lại dùng kim châm cứu huyết vị, trị liệu bằng dòng điện. Chủ nhiệm khoa Trung y thường đích thân đến xem, ông ấy nói, thủ pháp châm cứu và trình độ nhận thức huyết vị của người này vượt xa ông ấy.”

“Chưa bao giờ thấy anh ấy rời khỏi giường bệnh, lúc ngủ cũng gục xuống đó mà ngủ. Tôi lo lắm, cứ thế này sức khỏe anh ấy sớm muộn gì cũng suy sụp.”

“Ngưỡng mộ thật đấy, nếu tôi tìm được người chồng như thế thì còn gì bằng.”

Ngày thứ bảy, Trương Thiệu Đông một lần nữa đến phòng chăm sóc đặc biệt, thấy Hàn Phong vẫn ngồi ở đó, chỉ là tinh thần đã kém hơn nhiều, Trương Thiệu Đông nói: “Chuyện đã thế này chúng tôi cũng rất đồng cảm, nhưng anh biết đấy, chi phí duy trì hằng ngày rất cao, ừm, thế này, anh liệu có nên nộp trước một ít viện phí không?”

Hàn Phong ngẩng phắt đầu lên, Trương Thiệu Đông tuy đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn không khỏi giật mình, miễn cưỡng gượng cười nói: “Anh cũng nên hiểu cho nỗi khó xử của chúng tôi, bệnh viện không thể vô duyên vô cớ chi ra một khoản lớn như thế, nếu bệnh nhân nào cũng vậy thì bệnh viện của chúng tôi phải đóng cửa luôn rồi.”

Ánh mắt Hàn Phong lạnh băng: “Tôi không có tiền.” Anh ta ngoảnh đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trương Thiệu Đông: “Chẳng lẽ tiền thật sự có tác dụng lớn như vậy sao?”

Trương Thiệu Đông lấy làm kỳ lạ, đành cười gượng gạo, nhưng trông còn khó coi hơn cả khóc: “Vì tiền thể hiện giá trị thực tế của một người, có nhiều hay ít, quyết định giá trị của một người sống trên thế giới này rốt cuộc ít hay nhiều.”

Hàn Phong lạnh lùng: “Nói vậy.”

“Nhưng anh đang sống trong xã hội dùng tiền để đo lường giá trị. Mà không chỉ một mình anh, anh muốn được xã hội công nhận, muốn được người khác giúp đỡ thì cần phải chứng minh mình có năng lực tạo ra giá trị. Mà năng lực này, phải đổi thành vật chất thực thể mới có thể trao đổi ngang giá với các năng lực khác, tiền bạc, may mắn trở thành vật chất thực thể này. Quan điểm của anh là gì, có thể nói ra không?”

Hàn Phong vừa nhấp mấy miếng thì cửa đã bật mở, lần này không phải Phan Khả Hàn mà là Lãnh Kính Hàn, ông cười vui vẻ nói: “Vụ án kết thúc rồi, vụ án này tổng cộng liên quan đến hơn một trăm nhân viên trong và ngoài chính phủ, tổng số tiền lên đến hơn năm chục tỷ. Nếu không phải có cậu, thì không biết mức độ phá hoại mà bọn chúng gây ra còn lớn đến chừng nào. Cấp trên đã phê chuẩn phần thưởng tiền cho chúng ta, cậu biết đó, vốn theo quy định, phá được vụ án kinh tế lớn như vậy sẽ được thưởng 1% tổng số tiền, nhưng vụ án này quả thật quá lớn, cấp trên chỉ có thể trích cho chúng ta năm trăm nghìn thôi.” Ông lấy ra một tờ giấy, là một tấm chi phiếu giá trị hai trăm nghìn đồng tiền mặt, đưa cho Hàn Phong: “Đây là phần cậu đáng nhận được.”

Hàn Phong chẳng buồn nhìn, giờ hai ngón tay kẹp lấy rồi chìa ra cho Trương Thiệu Đông, lạnh lùng nói: “Trả trước ngần này, duy trì được bao lâu thì duy trì, đến khi nào hết tiền thì báo trước cho tôi một tháng.”

Trương Thiệu Đông cười nói: “Được, được. Vậy tôi đi trước nhé. Hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Sau khi Trương Thiệu Đông đi khỏi, Hàn Phong hờ hững hỏi: “Có tìm được tên kia không?”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Không, nhưng nhìn thủ pháp gây án, có lẽ cũng là do Mạng Đen gây ra, cậu biết đó, bọn chúng vốn luôn duy trì quan hệ với Mạng Đen.”

Hàn Phong lạnh lùng: “Tôi biết rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tôi thấy cậu cũng nên về nghỉ ngơi một chút đi, nhìn lại mình xem, mới có mấy ngày đã biến thành cái bộ dạng gì rồi.”

Hàn Phong nhắm mắt, cảm tay Long Giai lên áp vào mặt mình như ở chốn không người: “Tôi biết rồi.”

Lãnh Kính Hàn lại nói một tràng nữa, có điều thấy Hàn Phong dường như không nghe lọt tai chữ nào, bèn lắc đầu bỏ đi. Sau khi Lãnh Kính Hàn đi khỏi, Hàn Phong chỉ thấy mệt mỏi, thật mệt mỏi, anh ta chưa bao giờ thấy kiệt quệ thế này, cảm giác đè nén về mặt tinh thần đó không phải thứ áp lực chỉ cần

ngủ là có thể giải quyết được. Anh ta gối đầu lên mép giường của Long Giai, bất giác ngủ thiếp đi, chợt anh ta nằm mơ thấy Long Giai đang bay lướt ngang xa nhẹ nhàng bảo mình: “Anh về đi, về đi. Vẫn còn rất nhiều việc phải làm đó. Anh về đi, về đi...” Bóng dáng ấy, càng lúc càng xa, âm thanh lại như văng vẳng bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cuộc Điều Tra Cuối Cùng

Type: thanhloan2909

Hàn Phong giật mình sức tỉnh, chỉ thấy Long Giai bình thản nằm trên giường như đang say ngủ, khóe miệng cô tựa hồ vẫn còn vương một nụ cười ngọt ngào. Hàn Phong khẽ nói: “Giai Giai, em nói đúng lắm, vẫn còn rất nhiều việc phải làm, dù kẻ nào bắt em, chúng ta cũng ohair bắt hấn bồi thường gấp bội!” Anh ta lưu luyến đứng lên: “Anh sẽ quay lại thăm em, em đợi anh nhé!”

Anh ta dặn dò bác sĩ và y tá kỹ càng rồi quay về phòng cảnh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn nói: “Rốt cuộc cũng chịu quay về rồi à?”

Hàn Phong bảo ông: “Đem hết các tư liệu về Mạng Đen ra đây cho tôi!”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tư liệu về Mạng Đen của chúng tôi đều giao cho cảnh sát quốc tế rồi. Những gì chúng tôi giữ lại, đều chỉ là manh mối vụn vặt thôi, có mấy giá trị đâu?”

Hàn Phong nói: “Vậy thì đưa tôi về, tôi tự nghĩ cách.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Nghĩ cách cũng được, nhưng cậu đừng làm bừa đấy.”

Hàn Phong quay về tiệm cắt tóc, Khuất Yến kinh ngạc nói: “Các cậu điều tra vụ án gì thế? Cả người cũng biến dạng luôn.”

Hàn Phong đặt tay lên vai Khuất Yến, nói như cầu khẩn: “Chị Yến, mấy ngày nay chị đừng nói gì với tôi, để cho tôi gñhir ngơi thoải mái một chút, tôi mệt quá!”

Khuất Yến nói: “Được rồi, được rồi, tôi không nói chuyện với cậu là được chứ gì.”

Hàn Phong về phòng, thấy không ngờ bên trong đã gọn gàng hơn nhiều, sách vở vốn dĩ vứt lung tung giờ đã được xếp gọn lại, bàn ghế cũng được lau sạch sẽ. Hàn Phong nhìn sự thay đổi kì dị của căn phòng, ánh mắt dừng lại ở chỗ chiếc giường, đoạn ngồi phịch xuống, lầm bầm: “Nằm giường của mình vẫn thoải mái nhất!” Anh ta ngả người nằm xuống, nhưng lại ré lên “ai ư”, rồi ngồi bật dậy.

Hàn Phong lật gối lên xem, dưới gối không ngờ bị ai đó chèn vào một viên gạch, bên dưới viên gạch đè mấy tờ giấy. Hàn Phong lấy mấy tờ giấy ra, nhìn nét chữ thanh tú của Long Giai trên đó, ngọn lửa trong mắt bắt đầu bùng lên, phần nộ nói: “Thì ra là vậy!”

Khuất Yến trông thấy Hàn Phong vừa mới đi lên, đột nhiên như biến thành một con người khác lao vút xuống, cảm ông nghe điện thoại, bắt đầu bấm số.

Hàn Phong nói: “A lô, sân bay quốc tế phải không? Tôi muốn hỏi một chút, ngày 15 và 16 có những chuyến bay nào đến và đi khỏi Hải Giác? Làm ơn kiểm tra giúp tôi trong ngày hôm đó, có vị khách nào tên là Tần Di, đúng, Tần trong triều Tần, Di trong đi đường tân thần ấy, nữ, khoảng hơn hai mươi, cao chừng một mét bảy tư, tóc vàng, uốn xoăn. Ừm, không có à, được, cảm ơn!”

Hàn Phong lại gọi một số khác: “A lô, sân bay Hoa Đông à? Tôi muốn hỏi một chút, ngày 15 và 16...”

Hàn Phong lại liên lạc với Trang Hiểu Quân: “Hiểu Quân à?”

Trang Hiểu Quân vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Hàn Phong!”

“Tôi hỏi cậu, còn nhớ một tuần trước, chính là trước hôm Giang Vĩnh Thọ chết ấy, cậu có gặp Tần Di không?”

“Không phải đã kết thúc vụ án rồi à? Sao anh lại đột nhiên nhớ ra mà hỏi chuyện này?”

“Cậu không cần hỏi tại sao, chỉ cần cố xem cậu có nhớ được chuyện xảy ra ngày hôm đó không?”

“Để tôi nghĩ xem. Ừm, nhớ ra rồi, hôm ấy chúng tôi cùng đi ăn tiệc tối ở nhà một đại gia, lúc đó, tôi cũng chẳng cảm thấy chị Tần Di có gì không ổn cả.”

Hàn Phong kinh ngạc kêu lên: “Tiệc tối á? Cậu nghĩ lại đi, đừng có mà nhớ nhầm đấy?”

“Không nhầm được, vì chị ấy đã hứa với tôi hôm sau dẫn đi xem EXPO Thượng Hải, nhưng mà hôm sau thì chị ấy...”

Hàn Phong lại hỏi: “Hai người đi ăn lúc nào thế?”

Trang Hiểu Quân đáp: “Khoảng 9 giờ tối, tôi nhớ là trời tối rồi chúng tôi mới đi.”

Hàn Phong thốt lên: “Quả nhiên là vậy.”

Trang Hiểu Quân thắc mắc: “Anh nói gì cơ?”

“Ừm, không có gì. Cảm ơn cậu. À, phải rồi, tôi muốn hỏi cậu một câu nữa, lúc chúng tôi đến Thiên Nhai lần đầu tiên, chỗ các cậu vừa mới họp hội ddoowngf quản trị xong đúng không? Cậu có thể cho tôi biết nội dung cuộc họp ấy được không?”

Trang Hiểu Quân chần chừ: “Chuyện này, chuyện này là vi phạm quy định của công ty đấy.”

Hàn Phong nói: “Buổi họp đó có quan hệ vô cùng mật thiết với toàn bộ vụ án, cậu nhớ lại xem, cậu có tham gia hội đồng quản trị rồi chứ nhỉ? Chắc là phải biết chứ.”

Trang Hiểu Quân: “...”

Khuất Yến không hiểu Hàn Phong lại lên cơn gì nữa, chị ta lắc đầu, rồi lại tiếp tục xem tivi. Không lâu sau, chợt nghe Hàn Phong rồi rít gọi: “Chị Yến, nhanh lên, giúp tôi kiểm một vé máy bay đi Thiên Nhai, tôi phải đi Thiên Nhai ngay bây giờ!”

Thành phố Thiên Nhai, tiểu khu An Khang, cũng chính là tiểu khu nơi Vu Thành Long sống, cùng một đơn nguyên, cánh cửa căn hộ tầng ba bật mở sau một tràng tiếng gõ dồn dập. Ông Mạc chủ nhà ngơ ngàng nhìn người thanh niên trước mặt, không nhớ đây là ai nhỉ, hình như chưa từng gặp bao giờ, vừa gây lại vừa cao.

Ông Mạc hỏi: “Anh bạn trẻ, anh tìm ai thế?”

Người kia lấy ra một cuốn sổ: “Tôi là thám tử, tên là Hàn Phong. Bác ơi, tôi muốn hỏi bác vài chuyện.”

Ông Mạc đẩy chiếc kính lão, nhìn tên trên cuốn sổ nhỏ màu xanh ấy, sao không có ảnh nhỉ? Ông lại ngẩng đầu lên nhìn người trẻ tuổi, anh chàng tự xưng là Hàn Phong này có đôi mắt to, vẻ rất chân thành.

Hàn Phong nói: “Bác ơi, một tuần trước, cũng tức là hôm mừng 7 ấy, buổi chiều bác có nhà không?”

Ông Mạc ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi gọi với vào nhà trong: “Bà nó ơi, chiều thứ Tư tuần trước, chúng ta không đi đâu chứ nhỉ?”

Một bà già đi ra, hông quần tạp dề, tay xoa vào nhau nói: “Đầu óc ông kiểu gì đấy, thứ Tư tuần trước chúng ta tham gia giải thi đấu bóng gôn (gateball) của người già, lại còn dành được giải ba nữa chứ, ông quên rồi à?”

Ông Mạc vỗ trán: “Đúng, đúng. Tôi nhớ ra rồi, chiều hôm ấy chúng tôi không có nhà, không biết thằng lỏi nào đập vỡ cửa sổ. Cậu bảo, tầng ba tòa nhà này cao thế cơ mà, ai ném đá cũng không thể ném cao như thế đúng không? Này, anh bạn trẻ, sao cậu đi luôn rồi? Rốt cuộc muốn hỏi gì vậy?”

Tầng bốn, cửa căn hộ của Vu Thành Long không hiểu sao đã mở toang, Hàn Phong nhìn cửa sổ ngoài ban công, thấy lỗ đạn bắn vẫn còn lưu lại đó, anh ta tỉ mỉ quan sát lỗ đạn, cuối cùng gạt đầu, dường như đã tìm được gì đó.

Sở công an, trong phòng làm việc của Trần Dũng Quân. Trần Dũng Quân mỉm cười: “Lần này lại có vụ án gì à?”

Hàn Phong đưa mắt nhìn quanh: “Không có gì, đến chơi thôi. Sao hả, không hoan nghênh tôi à?”

Trần Dũng Quân đáp: “Đùa mà, tôi đùa thôi. Tôi lúc nào cũng chào đón các đồng chí phòng cảnh sát hình sự thành phố Hải Giác đấy chứ. Mỗi lần các cậu đều mang đến cho chúng tôi những cách nghĩ mới, những quan niệm phá án mới, đây là truyền nghề còn gì.”

Hàn Phong hỏi: “Phải rồi, anh chàng to con kia đâu rồi? Sao không thấy?”

Trần Dũng Quân nói: “Anh to con nào? À, cậu bảo sở phó Giang hả, cậu ấy đi Malaysia giảng bài rồi. Cậu ấy là điển hình tróc nã tội phạm ma túy mà, thường đi các nước láng giềng giảng bài về yếu lĩnh bắt tội phạm ma túy cho cảnh sát nước họ.”

Hàn Phong “ồ” một tiếng, rồi lại bắt đầu nói chuyện phiếm.

Ngày hôm sau, phòng cảnh sát hình sự thành phố Hải Giác, mọi người đều đã ra ngoài điều tra, chỉ có một mình Lưu Định Cường vẫn đang làm thí nghiệm. Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng động, Lưu Định Cường lấy làm kinh ngạc, thấy Hàn Phong đứng ở đó, anh ta hoảng hốt nói: “Này, sao chẳng nói chẳng rằng đột nhiên đứng ở cửa vậy, muốn dọa chết người ta à? Cậu biết rồi còn gì, tôi khám nghiệm tử thi đấy, làm tôi tưởng là có thi biến chứ.”

“Giúp tôi lấy một món vật chứng, liên quan đến vụ án ngân hàng Hằng Phúc.”

“Gì hả?”

“Nghe bảo ở nhà Tần Di phát hiện ra hộp đồng chuyển nhượng cổ phần mà các cổ đông lớn ký trước khi chết.”

“Đúng thế.”

“Tôi muốn xem”

“Vụ án đó kết thúc rồi mà? Cậu lại nghĩ ra gì à?”

“Chuyện này anh không cần quan tâm”

“Đợi chút, tôi rửa tay cái đã.”

Một lúc sau, Lưu Định Cường cầm túi đựng vật chứng đi ra, nghi hoặc: “Ừa? Cậu nhìn này, vật chứng sao lại biến mất rồi?”

Hàn Phong cầm túi vật chứng lên, thấy bên trong có viết: “Sợi tơ chưa rõ nguồn gốc.”

Lưu Định Cường bổ sung: “Chính là những sợi tơ cậu tìm thấy trong thùng rác ở nơi chúng ta nghỉ ngơi Đình Nhất Tiểu từng xuất hiện tối hôm đó đấy! Cậu xem, biến mất rồi.”

Hàn Phong nói: “Chắc là có người lấy đi làm thí nghiệm, quên không mang về thôi. Mặc kệ nó.” Nói thì nói như vậy, nhưng anh ta vẫn cẩn thận xem xét cái túi, thấy trong túi hình như có chất lỏng. Hàn Phong đặt túi xuống, cầm một cái khác lên, trong đó là hộp đồng chuyển nhượng cổ phần của Mạch Dịch cho Tần Di. Hàn Phong hỏi: “Kiểm tra lượng mực tàn lưu và sự thay đổi hóa học, giám định xem hộp đồng này viết vào lúc nào, cái này anh làm được chứ?”

Lưu Định Cường nói: “Niên đại xa xôi thì dễ giám định, nhưng thời gian ngắn quá thì không làm được. Thông thường, chúng tôi có thể chính xác đến từng tháng.”

Hàn Phong chau mày: “Sơ sài thế thôi à?”

Lưu Định Cường đột nhiên nói: “Nhưng mà không sao. Tôi có thể giao cho bạn học của tôi, cô ấy là chuyên gia giám định vết tích uy tín nhất của nước ta. Có thể gọi cô ấy tới đây, hoặc chuyển phát nhanh cho cô ấy.”

Hàn Phong hỏi: “Cần bao lâu?”

Lưu Định Cường đáp: “Hai ngày.”

Hàn Phong nói: “Giám định hết một lượt đi.”

Lưu Định Cường nhìn mấy bản chuyển nhượng, lại hỏi: “Toàn bộ à?” Nhìn ra thì thấy Hàn Phong đã đi xa.

Ở công trường xây dựng bận rộn, Hàn Phong đang ngược nhìn tòa nhà cao, chợt một người trông như quân đốc đi tới mắng mỏ: “Anh là ai? Đến đây làm gì? Không thấy tấm biển kia hả?” Anh ta chỉ làm một tấm biển đề “Công trường đang thi công, không nhiệm vụ miễn vào.”

Hàn Phong khề nói gì đó vào tai nah ta, thái độ của viên quân đốc liền thay đổi hẳn, cười xuề xòa: “À à, thì ra... thì ra là... không biết anh đến đây có việc gì vậy ạ? Hay là... để tôi gọi kỹ sư trưởng Từ và cả giám đốc Trương đến nhé?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không cần, tôi chỉ muốn biết vài vấn đề nhỏ thôi. Tòa nhà này khởi công lúc nào vậy? Bao lâu nữa mới hoàn thành?”

Viên quân đốc cung kính nói: “Từ năm kia, hình như khởi công vào tháng Một, giờ đã bắt đầu vào giai đoạn nước rút, chắc khoảng ba tháng nữa là có thể bàn giao sử dụng.”

Hàn Phong nói: “Sao lại là hình như?”

Viên quân đốc nghi hoặc: “Sao ạ, anh không biết ư? Năm ngoái công trình bị đình lại nửa năm. Tháng Tư năm nay chúng tôi mới tiếp nhận mà.”

Hàn Phong hỏi: “Vì sao đình công?”

Viên quân đốc ngoảnh đầu ngược nhìn toàn nhà cao tầng sắp hoàn thành, bồi hồi đáp: “Nghe nói năm ngoái việc làm ăn của công ty Đông Nam Á bị tổn thất nghiêm trọng chưa từng có, gần như rơi vào cục diện doanh thu không đủ trừ nợ, công ty sắp phá sản, các sếp bên trên nói, làm gì còn tâm tư và năng lực hoàn thành công trình lớn như vậy. Vẫn nói gió may bất thường, thế sự khó lường, ai ngờ được sự nghiệp rực rỡ như mặt trời lại gần như sụp đổ chỉ trong một đêm. Có điều, các sếp cũng ghê gớm thật, nghe đâu trong lúc khó khăn nhất vẫn vay được tiền ngân hàng, không có khoản vay ấy, công ty của họ chắc đã xong đời rồi, nói gì đến chuyện vùng lên lần nữa. Theo lý mà nói, anh phải hiểu những chuyện này hơn bọn tôi chứ, à...” Viên quân đốc quay đầu lại, thấy sau lưng chẳng có một ai, sợ hãi thảm nhũ, chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt có ma hay sao?

Hàn Phong nói chuyện thân thiết với một phụ nữ trung niên gương mặt hiền hòa, anh ta lấy ra hai tấm ảnh: “Chị xem hộ, có nhận ra họ không?” Trong ảnh là Tần Di và Thiện Yến Phi.

Người phụ nữ trung niên ấy liếc nhìn tấm ảnh, hít vào một hơi rồi gọi người phía sau: “Tiểu Linh, Tiểu Linh, cô qua đây. Cô xem hai người này có phải là hơi giống Tần Nhị Muội với Thiện Đan không?” Cô gái trẻ tên Tiểu Linh đến nhìn, cũng nghi hoặc: “Hơi giống y tá hồi trước làm ở chỗ chúng tôi, nhưng cũng không hẳn, họ không đẹp thế đâu, nhưng mà, thần thái thì lại hơi giống.”

Hàn Phong mỉm cười cất ảnh đi: “À, được rồi. Phải rồi, viện trưởng Đinh, tôi có thể xem hồ sơ của em Lương Tiểu Đồng không?”

Viện trưởng Đinh nói: “Lần trước các anh không phải đã cử một cô phóng viên đến rồi sao, cô ấy còn sao lại một bản hồ sơ nữa.”

Hàn Phong giải thích: “Đúng thế, nhưng gần đây hơi bận, nhất thời không tìm thấy tập hồ sơ đó đâu, vì vậy tôi muốn đến đây xem lại.”

Viện trưởng gọi một hộ lý khác đi lấy hồ sơ mang tới, Hàn Phong chau mày, lẩm bẩm “Sao lại thế nhỉ?” Anh ta xem đi xem lại thật kỹ, rồi cảm ơn và trả hồ sơ cho viện trưởng.

Hàn Phong ngẩng đầu lên nhìn hàng chữ xi măng loang lổ trên khung cửa kiểu cũ “Viện phúc lợi Thiên Tích”, nở một nụ cười lạnh lùng, chậm rãi đi khỏi.

Đài hòa táng, hai nhân vật trông như lãnh đạo miệng ngậm thuốc lá đang lục tìm giấy tờ tài liệu trong phòng làm việc, vừa tìm vừa bảo Hàn Phong: “Cô Phan quả không hổ là phóng viên, người lại còn đẹp nữa chứ, anh bạn trẻ, anh phải... ừm... ha ha...” Nói đoạn, anh ta nở một nụ cười đầy ẩn ý. Hàn Phong gật đầu.

Lúc sau, một trong hai người lấy ra một sấp biên lai: “Đây, danh sách người chết mấy ngày hôm đó mà cậu cần đều ở đây cả.”

Hàn Phong cẩn thận xem từng tờ một.

Lãnh Kính Hàn phát hiện, Hàn Phong dường như đang dần trở lại như trước, anh ta trở về nhà, tuy cũng thường tới thăm Long Giai, nhưng hay đi chung với Phan Khả Hân. Đối với những thay đổi này của Hàn Phong, Lãnh Kính Hàn quả thật chưa tiêu hóa nổi. Hàn Phong thường xuyên mất tích đột ngột, sau đó lại thỉnh thoảng xuất hiện, cả Phan Khả Hân cũng không biết hành tung của cậu ta, không ai biết anh ta đi đâu, cũng không ai biết anh ta đang làm gì.

Một hôm, Hàn Phong đột nhiên xách một món đồ tìm đến, nói với Lãnh Kính Hàn bảo Trương Nghệ cải trang cho anh ta, lại dặn dò phải giữ bí mật tuyệt đối, trừ hai người họ ra, không được nói với ai khác.

Tối hôm đó, bên công an tổ chức một buổi tiệc nhỏ ăn mừng phá án thành công vụ án tài chính lớn ở ngân hàng Hằng Phúc, là phóng viên chuyên đề, Phan Khả Hân cũng đến. Cô kéo Lãnh Kính Hàn ra một góc hỏi nhỏ: “Bác Lãnh, bác thấy Hàn Phong là người thế nào?”

Lãnh Kính Hàn hỏi lại: “Hàn Phong? Cậu ta là cậu ta thôi, có gì mà như thế nào?”

Phan Khả Hân ngại ngùng nói: “Ý cháu là, bác cảm thấy hai bọn cháu thế nào?”

“Không, không, không.” Lãnh Kính Hàn lắc đầu quầy quậy, luôn miệng nói: “Nếu hai người ở bên nhau, cảm thấy kích thích hay cảm xúc dâng trào gì đấy thì là chuyện của đám trẻ các cháu, bác không lo nổi. Nhưng nếu cháu muốn ở bên cậu ta lâu dài thì không được. Cháu hoàn toàn không hiểu cậu ta, cháu nhìn cái nhà cậu ta mà xem, cháu không biết đấy thôi, cậu ta lười đến phát kinh, nếu có thể ngồi thì nhất quyết không đứng, có thể nằm thì nhất quyết không ngồi. Và lại, cậu ta còn nghèo rớt mòng tơi, cháu biết không, tiền thuê nhà chỗ cậu ta đang ở, đều là bác trả cho đó.”

“Thế thì sao chứ, anh ấy nghèo nhưng cháu có tiền mà. Anh ấy lười thì có thể thuê người làm. Cháu cảm thấy, anh ấy rất có tài, đối xử với người ta cũng tốt lắm.”

“Cháu biết được bao nhiêu, cháu biết được bao nhiêu về quá khứ của cậu ta? Nói tóm lại là ở bên cậu ta, cháu nhất định sẽ không hạnh phúc đâu, chắc cháu cũng thấy rồi đó, cậu ta là một kẻ trăng hoa, đừng thấy cậu ta đối tốt với cháu mà lầm, hề là gái đẹp, cậu ta đều như thế cả.”

Phan Khả Hân lại hỏi: “Nhưng mà, bác thì biết được gì về anh ấy chứ? Bác Lãnh.”

Lãnh Kính Hàn ngẩn người, chỉ nghe Phan Khả Hân nói tiếp: “Anh ấy chỉ là người đa tình, chứ không phải kẻ bạc tình. Bác có biết anh ấy chăm sóc Long Giai thế nào khi cô ấy trên giường bệnh không? Bác đã bao giờ thấy một người đàn ông làm những việc đó cho một người đàn bà chưa, chuyện ấy hẳn là không thể giả dối được chứ? Dù là vợ chồng nhiều năm cũng chưa chắc đã có thể làm được như anh ấy, huống hồ anh ấy và Long Giai mới quen nhau bao lâu? Anh ấy thật lòng yêu Long Giai đấy, tuy rằng có lúc hành vi hơi quá đáng, nhưng đấy chỉ là phương thức biểu đạt tình yêu của anh ấy khác với người bình thường mà thôi. Cháu thấy Hàn Phong mấy ngày nay đã dần hồi phục một chút rồi, đã hẹn với anh ấy đi du lịch nước ngoài một chuyến, anh ấy là người thế nào, từ từ rồi cháu sẽ biết.”

Lúc này, Lý Hương tới mời Phan Khả Hân ra khiêu vũ, cô liền vui vẻ nhận lời.

Lãnh Kính Hàn không hiểu nổi, rốt cuộc Hàn Phong có gì tốt mà bao nhiêu cô gái trẻ đều chung tình với anh ta như thế, ông lắc đầu thăm thẳm: “Người trẻ bây giờ thật là...”

Trương Nghệ mang đồ uống đi tới: “Sếp Lãnh, không nhảy à?”

Lãnh Kính Hàn không trả lời.

Trương Nghệ móc ra một món đồ, trông như miếng ngói nhỏ, làm bằng cao su, dài chừng hai lòng tay, rộng một lòng, nhét vào tay Lãnh Kính Hàn: “Làm xong rồi, có thể theo dõi trong phạm vi 500m. Và lại, tôi còn thêm một thứ vào đó nữa.”

Lãnh Kính Hàn trầm ngâm, gật gật đầu, thần thờ nói: “Ừm.” Ông nhận lấy thứ đó, liếc nhìn rồi bỏ vào trong túi, lòng vẫn không hiểu Hàn Phong dùng thứ này làm gì.

Trương Nghệ dò hỏi: “Sếp đang nghĩ gì vậy? Nghĩ đến Hàn Phong à? Tối nay anh ta không đến, có lẽ đang trong bệnh viện. Tôi cho là thế.” Lãnh Kính Hàn đáp: “Ừm, cái gã đó đã thay đổi rất nhiều rồi. Tôi cũng không ngờ được, cậu ta lại thương tâm đến thế vì Long Giai.”

Trương Nghệ nhấp một ngụm đồ uống: “Sếp Lãnh, cho tôi hỏi một câu không nên hỏi. Anh nói xem, nếu không có anh ta tham gia, chúng ta có phá nổi vụ án này không?”

Lãnh Kính Hàn tự tin đáp: “Đương nhiên. Đó là chuyện sớm muộn, chỉ là không nhanh như cậu ta mà thôi. Đối với cậu ta, phá án cũng chẳng khác gì hít thở không khí đâu.”

Trương Nghệ nghe thấy câu này thì bật ho sặc sụa, rõ ràng bị sặc nước. Anh ta thở hổn hển nói: “Sếp nói thế hình như có hơi khoa trương thì phải? Có điều, nói đi cũng phải nói lại, tôi cảm thấy anh ta có lý thuyết và kỹ xảo trình sát vượt xa những hìg chúng ta thường sử dụng. Anh cũng thấy đó, với sự hiểu biết của anh ta về pháp y, về kỹ thuật tìm kiếm dấu vết, về tâm lý tội phạm, kỹ xảo giết người, và các loại súng ống vũ khí, tôi tin rằng anh ta thuộc loại đặc công đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Nhưng nhìn một phương diện khác, anh ta hoàn toàn không có năng lực của một lính đặc công, không có thân thể cường tráng, không có thân thủ nhanh nhẹn, nghe bọn họ nói, anh ta cũng không biết gì về thị trường chứng khoán, thậm chí không biết đánh cờ tướng luôn, rốt cuộc anh ta là loại người gì vậy?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đó là thoả thuận giữa tôi và cậu ta, tôi không thể tiết lộ quá khứ của cậu ta với bất kỳ ai.” Ông đưa mắt nhìn Trương Nghệ, bổ sung thêm: “Có điều, nếu cậu được huấn luyện quan sát các loại hiện trường và dấu vết từ nhỏ, tôi nghĩ, cậu cũng có thể làm tốt như cậu ta vậy.”

Trương Nghệ hứng thú hỏi: “Sao hả? Chẳng lẽ anh ta từ nhỏ đã được huấn luyện để làm thám tử sao?”

“Thám tử ư?” Lãnh Kính Hàn khẽ cười rồi úp mở đáp: “Thực ra là ngược lại.” Tiết tấu của điệu nhảy càng lúc càng lời cuốn, kích thích, hết như đêm mưa lạnh đó, khiến sắc mặt Lãnh Kính Hàn tái lại, không muốn nhớ đến nữa.

Cùng thời điểm đó, tại bệnh viện, trong phòng chăm sóc đặc biệt của Long Giai, ngoài âm thanh của máy móc, nơi này tĩnh lặng đến độ cơ hồ không nghe thấy âm thanh nào khác. Hàn Phong ngược nhìn vầng trắng sáng trên cao, đứng yên hồi lâu lại quay về trước giường bệnh, hôn lên cánh tay Long Giai, chậm rãi nói: “Giai Giai, hôm nay chương trình thời sự cũng tuyên bố vụ án này kết thúc rồi. Bên công an đang mở tiệc mừng công đấy, họ mời anh nhưng anh không đi. Anh chỉ muốn ở bên em nhiều hơn. Lúc này, ngoại trừ hung thủ, chỉ có hai chúng mình, chỉ có hai chúng mình mới biết vụ án này chưa kết thúc.”

Anh ta vuốt ve đôi má âm ẩm của Long Giai: “Ngốc ạ, để lại báo cáo trên giường anh, nếu anh không quay về thì sao? Thế chẳng phải là mãi không phát hiện ra nó sao? Cảm ơn em, cảm ơn bản báo cáo điều tra cuối cùng của em.”

Hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xuống, Hàn Phong lau khô nước mắt trên mu bàn tay Long Giai: “Em biết đấy, anh không biết che giấu tình cảm của mình, cứ muốn cười là cười, muốn khóc là khóc. Em nhìn xem, hôm nay trăng tròn thật đấy, nhưng mà, mưa lại đổ xuống ngay bây giờ, ai biết được, thời tiết luôn biến đổi thất thường mà. Vụ án này, cũng nên kết thúc thôi.”

Ánh mắt Hàn Phong bỗng trở nên kiên nghị, anh ta chậm rãi nói: “Anh hứa với em, nhất định sẽ không để bọn chúng được yên lành.”

Nói đoạn, anh ta vuốt lại quần áo trên người. Anh ta mặc bộ đồ rất kỳ dị, chiếc áo gió trông như ống đựng bút, tron bóng như nhung đen, từ cổ đến đầu gối tổng cộng có mười ba cái cúc, lúc Hàn Phong dời khỏi phòng bệnh đã cài chiếc cúc cuối cùng vào, toàn bộ gương mặt dấu trong cổ áo. Một cô y tá đi phát thuốc ngang qua anh ta, bất giác rung mình kinh ngạc nhìn con người kỳ dị ấy. Lúc đi vào, anh ta trông như một gã thư sinh bất đắc chí, cả người lơ đãng uể oải chẳng còn hơi sức nào, vậy mà lúc này, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh, đặc biệt là cặp mắt kia, nhìn tựa như loài ma quỷ đến từ địa ngục.

Phan Khả Hân và một số người sống ở xa đã ra về, nhưng buổi tiệc vẫn chưa kết thúc, Lãnh Kính Hàn nói chuyện phiếm với lão Quách rồi tiễn ông ra về, đang định về nhà thì đột nhiên ngăn người ra. Cảm giác thật quen thuộc, con rồng mình xuất phát từ cõi lạnh lẽo sâu thẳm trào lên trong tâm trí ông, như thể thần chết ghé thăm, Lãnh Kính Hàn đứng sững trước cửa, ông chầm chậm quay người, liền trông thấy Hàn Phong.

Lãnh Kính Hàn trông thấy Hàn Phong ăn mặc kiểu đó, bất giác lại nhớ đến đêm mưa lạnh kia. Con mưa mùa đông còn lạnh lẽo hơn cả tuyết, nhưng sàn nhảy dưới lòng đất lại nóng như mùa hè, tiếng nhạc cuồng loạn và ánh đèn lóa mắt cơ hồ muốn người ta lạc lối giữa dòng người. Khi người phụ vụ đó đưa tấm thẻ chỉ chỗ ngồi cho ông, mặt sau tấm thẻ có đề một câu thơ chẳng ra thơ, kệ chẳng ra kệ: “Anh ta bước ra từ bóng đêm, mang theo sắc màu của địa ngục; anh ta bước vào bóng đêm, tựa như một con gió lạnh.”

Sau đó, ông nhìn thấy anh ta, chàng trai trẻ có đôi mắt to, gương mặt lúc nào cũng nở một nụ cười khiến người ta không thể nhìn thấu. Tuy đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, Lãnh Kính Hàn vẫn hết sức kinh ngạc, đây chính là kẻ chủ mưu đằng sau đó sao? Cái gã phạm tội mà không để lại dấu vết gì, kỳ dị như một nhà ảo thuật đó đây sao? Tính toán sâu như biển, tư duy kín kẽ như nhà toán học, mưu kế dày như mưa lạnh, kỹ xảo phạm tội linh động như một môn nghệ thuật, những trò dẫn dụ tâm lý đơn giản nhưng lại khiến người ta không thể không phục, chẳng lẽ tất cả những thứ ấy đều từ cái đầu trẻ tuổi này mà ra hay sao?

“Tôi tên là Hàn Phong, đến từ địa ngục.” Anh ta đã tự giới thiệu mình như thế.

Khi họ bắt tay nhau, tự sâu thẳm bên trong Lãnh Kính Hàn dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, tuy cổ gượng không để run, nhưng nội tâm ông lại không ngừng lay bầy. Gã trai trẻ này có nụ cười ngây thơ như thế, trông gầy gò yếu ớt như thế, nhưng Lãnh Kính Hàn biết rõ, chỉ cần anh ta muốn, anh ta có

thể dễ dàng khiến toàn bộ những người có mặt trong vũ trường này phải chết.

Đây là một kẻ phạm tội vĩnh viễn không bao giờ bắt nới.

Bàn tay lạnh như băng ấy có xương ngón tay gồ lên rõ ràng, tựa hồ muốn dẫn ông đi vào địa ngục. Lúc đó, anh ta cũng mặc hết như thế này, đúng vậy, áo khoác gió màu đen dài nhưng chặt, vừa khéo che đi toàn bộ phần trên đầu gối, tổng cộng có mười ba nút áo, khi cài hết toàn bộ, cổ áo thậm chí có thể che cả mặt, chỉ lộ ra đôi mắt như cửa thần chết.

Đột nhiên, một tia chớp lóe sáng, kéo theo tiếng sấm rền vang, gương mặt lạnh lẽo vô tình của Hàn Phong dưới ánh chớp trông càng thêm nhợt nhạt. Lãnh Kính Hàn thâm giết nỷ mình, tự nhủ: “Tại sao cậu ta ăn mặc như vậy? Chẳng lẽ lại quay về thời gian trước đó rồi? Rốt cuộc vẫn trở lại thời đó hay sao? Rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?”

Trong nhà đèn đuốc sáng choang, không ngừng vọng ra tiếng nói cười vui vẻ, Hàn Phong lạnh lùng: “Đưa cho tôi.”

Lãnh Kính Hàn cho tay vào túi, từ lúc món đồ được làm xong, Lãnh Kính Hàn vẫn luôn đoán xem thứ này là cái gì, nhưng nghĩ mãi không ra. Lãnh Kính Hàn nhìn thứ trong lòng bàn tay mình, còn đang ngần ngừ thì Hàn Phong lặp lại lần nữa: “Đưa cho tôi.”

Không một câu dư thừa, nhưng lại lạnh lẽo đến độ khiến người ta không thể từ chối. Lãnh Kính Hàn hơi vung tay, ném thứ ấy cho Hàn Phong. Hàn Phong không giơ tay ra, chỉ hơi nghiêng người, món đồ liền bay hết đường parabol rơi vào túi anh ta. Nét mặt Hàn Phong sa sầm, anh ta lặng lẽ xoay người đi thẳng.

“Hàn Phong!” Lãnh Kính Hàn lấy hết sức lực gào lên, tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng ông hiểu rõ, đó là chuyện rất đáng sợ nên ông dồn hết sức hét: “Cậu đã hứa với tôi! Sẽ không giết người nữa!”

Hàn Phong dừng bước, chừng lại giấy lát, đoạn xoay người, lạnh lùng nói: “Tôi đã hứa với anh, nhưng tôi phải nhắc nhở anh ột câu, đừng coi tính mạng của người khác cao quý như thế. Trong mắt tôi, họ chỉ là một thứ động vật, chỉ thế mà thôi, dù là ai cũng vậy! Nếu bọn chúng đoạt khỏi tôi thứ gì, tôi sẽ khiến chúng mất đi còn nhiều hơn thế!” Dứt lời, Hàn Phong quay người bỏ đi, rảo chân chạy nhanh như gió cuốn. Người nào chưa từng chứng kiến sẽ không thể ngờ lại có ai chạy nhanh như vậy, gió giật vạt áo màu đen kia phát ra những tiếng phàn phật. Bóng dáng Hàn Phong tựa như một con dơi đen hút máu, thoắt cái đã biến mất trong màn đêm mênh mông.

Hôm sau, Lãnh Kính Hàn ra sân bay đưa tiễn, đứng vào khoảng khắc Phan Khả Hàn bước lên máy bay ông mới nhìn rõ, thứ mà Hàn Phong đưa cho họ chẳng phải chính là gót chiếc giày cao gót Phan Khả Hàn đang đi dưới chân kia hay sao?

Về đến phòng cảnh sát hình sự, Lãnh Kính Hàn càng nghĩ càng thấy không ổn, ông đột nhiên vỗ bàn đứng bật dậy, kêu lên: “Không xong rồi, thẳng ranh kia vẫn còn chuyện gì che giấu chúng ta, cậu ta muốn một mình giải quyết.”

Lúc này, chỉ có Lý Hường và Lưu Định Cường ở phòng làm việc, hai người nghe tiếng chạy đến, gần như đồng thanh hỏi: “Sếp Lãnh? Có chuyện gì vậy?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đi mau, đến nhà Hàn Phong xem. Vụ án ngân hàng Hằng Phúc nhất định còn có nội tình gì khác.”

Một cái giỏ nhỏ bằng tre, một đồng tro tàn sau khi đốt giấy. “Đừng bỏ qua chi tiết nào, có lúc kể cả trong đồng rác cũng phát hiện được những thông tin không ai ngờ đến.” Câu này vốn là do Hàn Phong nói, giờ Lãnh Kính Hàn chỉ làm theo mà thôi.

Lý Hường đứng ngăn ra bên cửa sổ, anh ta phát hiện được gì? Trong mạng nhện dưới cửa sổ, Lý Hường tìm được rất nhiều mảnh vụn báo, ai đã xé vụn những bài báo này, bên trên viết gì? Lý Hường nhặt lên một mảnh, trên đó có chữ “bệnh Brooke”, rồi lại nhặt lên một mảnh nữa có chữ “già”, rồi còn cả “Maryland”, “Reisterstown”, nhưng những mảnh vụn này, không cách nào ghép lại với nhau được.

Chẳng thể thấy gì từ mảnh giấy đã bị đốt, Hàn Phong có thể nhận ra được nét chữ từ tro tàn, nhưng muốn làm vậy thì tờ giấy phải giữ được nguyên vẹn và cần có một đôi tay rất ổn định mới làm được, Lãnh Kính Hàn không thể, ông chỉ tìm kiếm thông tin từ những mảnh giấy chưa cháy hết. Một phần là giấy in chuyên dụng trong nội bộ cảnh sát hình sự, phía trên mỗi tờ đều có số hồ sơ, lúc này chỉ có hai tờ giấy là sót lại chút vết tích: một tờ chỉ có chữ “cô”; tờ kia thì có năm chữ, cộng với hai chữ bị khuyết ở hai đầu vẫn có thể nhận ra được, có lẽ là “gây cho khu vực Đông Nam Á”. Lưu Định Cường gần như nhét cả đầu vào trong cái giỏ tre, Lãnh Kính Hàn bảo anh ta làm thế, vì ông biết tay bác sĩ pháp y này có đôi mắt sắc bén như chim ưng.

Lưu Định Cường xem xét một lúc lâu, chỉ có thể nhận ra một đoạn ghi thời gian, 26 tháng 12 năm 2004. Lãnh Kính Hàn trầm ngâm: “Cậu chắc chắn chứ?”

Lưu Định Cường vẫn đang thờ hồn hên, nhưng gật đầu khẳng định: “Đúng vậy.”

Lý Hường quay người lại, lầm bầm: “26 tháng 12 à, sao tôi cảm thấy thời gian này nghe quen quen thế nhỉ?”

Lưu Định Cường nửa khẳng định nửa không: “Có phải sinh nhật chúa Jesus không?”

“Đó là...” Lãnh Kính Hàn rung mình, cùng với tiếng kêu của ông, Lưu Định Cường và Lý Hường cũng lập tức hiểu ra, cùng lúc cảm thấy cơ thể mình run lên khe khẽ. Đó là một vụ thảm họa khủng khiếp đáng để ghi chép vào lịch sử nhân loại, mấy chục nghìn người đã phải ly tán, thi thể nằm la liệt không đếm xuể, nó ập đến như nước lũ, không ai ngăn trở nổi và thay đổi tất cả mọi thứ. Nhưng Lãnh Kính Hàn không hiểu, vụ thảm họa ấy thì có liên quan gì đến vụ cải cách cổ phần của ngân hàng này? Hàn Phong rốt cuộc có gắn thiết bị theo dõi lên giấy của Phan Khả Hàn không? Nếu có, anh ta làm vậy với mục đích gì? Nghĩ đến Phan Khả Hàn, hai mắt Lãnh Kính Hàn mở trừng trừng, ngăn người nhìn cái giỏ tre, ông lập tức chấp nói lại được dòng suy đoán

và vụ thảm họa đó, cuối cùng đã hiểu ra!

Vụ thảm họa đấy đã thay đổi nhiều vận mệnh của vô số người, chẳng phải cũng biến đổi vận mệnh của rất nhiều công ty hay sao. Lãnh Kính Hàn vừa nghĩ ra chuyện này, đầu óc trở nên nặng trĩu, cái tên Hàn Phong này, rốt cuộc còn bao nhiêu điều vẫn chưa nói ra đây?

Lý Hường thấy hai hàng lông mày của Lãnh Kính Hàn cau rúm lại, vội hỏi: “Sao vậy? Sếp Lãnh?”

Lãnh Kính Hàn nặng nề đáp: “Tôi lo thằng ranh ấy sẽ làm ra chuyện không có lý trí.”

“Ai? Hàn Phong hả? Cậu ta có thể làm được chuyện gì không có lý trí chứ?” Lưu Định Cường cá cười.

Song Lãnh Kính Hàn lại không thể cười nổi: “Cậu không hiểu đâu.”

Lý Hường hỏi: “Lẽ nào anh muốn nói, cậu ta rất lợi hại? Cái thằng nhãi gầy như que củi ấy hả?”

Lãnh Kính Hàn nghiêm mặt nói: “Chỗ lợi hại của cậu ta là, khi cậu biết cậu ta rất lợi hại, cậu đã chết rồi!” Nói tới đây, ông bất giác nhớ đến khoảng thời gian ở cùng Hàn Phong thuở trước, tuy chỉ có mấy ngày ngắn ngủi nhưng đã để lại dấu ấn khó có thể phai mờ.

Hàn Phong và những kẻ truy sát anh ta, bọn họ đều không phải là người, mà là ma quỷ, lũ ma quỷ đến từ địa ngục! Lãnh Kính Hàn muốn quên, nhưng ông không quên được.

“Hả?” Lưu Định Cường lộ vẻ hoài nghi ra mặt.

Lãnh Kính Hàn tựa hồ thương hại, nhìn anh ta điềm điềm nói: “Còn nhớ lúc Hạ Mạt chết, Hàn Phong bắt con rắn đó không? Cậu đã rất kinh hãi ngăn cậu ta lại.”

Lưu Định Cường lập tức nhớ ra: “Vâng, lúc đó đúng là hết sức nguy hiểm, giờ nhớ lại tôi vẫn còn toát mồ hôi lạnh thay cho Hàn Phong đấy. Nếu cậu ta mà giữ không chặt, bị con rắn đấy bóp cho một phát, trừ khi ngay lập tức cắt chỗ bị cắn ấy đi, bằng không, sợ là cũng không trụ được đến bệnh viện đâu.”

Lãnh Kính Hàn lại lắc đầu: “Hoàn toàn không phải vậy. Cậu ta không sợ con rắn đó.”

Lưu Định Cường ngăn người, thăm nhủ: “Chẳng lẽ trước đó đã tiêm huyết thanh?”

Chỉ nghe Lãnh Kính Hàn nói tiếp: “Vì tay cậu ta nhanh hơn rắn.”

Căn phòng gỗ nhỏ lập tức lặng như tờ, Lưu Định Cường nín thở, cặp mắt lồi hẳn ra, tựa như một bàn tay vô hình bóp nghẹt lấy họng. Điều Lãnh Kính Hàn vừa nói thật khiến người ta khó mà tin nổi. “Tay cậu ta nhanh hơn rắn!” mấy chữ này, người bình thường nghe cũng không có gì đặc biệt, người bắt rắn tuy không nhiều nhưng cũng không phải ít, những người đó chẳng phải đều nhanh hơn rắn sao?

Nhưng Lưu Định Cường biết, sự thật hoàn toàn không phải vậy. Những người bắt rắn thông thường đều nhờ vào dụng cụ, rồi đi vòng ra phía sau con rắn, nhân lúc nó không phòng bị mà ra tay. Không ai bắt rắn trong lúc nó lựa thế chuẩn bị tấn công cả, vì họ biết chắc mình không thể nhanh bằng rắn, vĩnh viễn không thể nào. Còn Lý Hường, là một quân nhân chuyên nghiệp, anh ta càng hiểu sâu sắc hàm nghĩa của câu nói này nên chỉ nghi hoặc nhìn Lãnh Kính Hàn, bảo anh ta tin điều này, thà rằng bảo anh ta ngày tàn của thế giới đã đến rồi, có khi còn dễ tin hơn.

Phía Nam thành phố Mallaca, đình Thanh Vân, hay còn gọi cái tên đình Quan Âm là một ngôi chùa kiểu Trung Quốc, nghe nói các tượng Phật, đồ gỗ trong chùa đều chuyển từ Trung Quốc sang. Trong gác Quan Âm, một người đàn ông đang thành khẩn bái Phật, hồi lâu vẫn chưa rời đi. Một vị sư già đi tới, trong lúc thấp hương chầm đầu trên bàn thờ, đột nhiên ánh mắt ông chú ý đến người đang quỳ nọ, thân hình cao gầy cùng chiếc áo khoác gió mỏng của anh ta trông hết sức nổi bật, cổ áo hoàn toàn che khuất gương mặt. Thế nhưng, điều thu hút vị sư già là đôi mắt kia. Đồng tử đen như mực, tựa hồ ẩn chứa cả vũ trụ, khi người đó ở trong đại điện giương như mắt hơn những nơi khác rất nhiều, không, không phải là mắt mẽ, mà là lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo toát ra từ đáy lòng.

Vị sư già bước lại, khẽ nói bằng tiếng Malaysia: “Thí chủ...”

Người kia vừa quay đầu lại, vị sư đã không chống cự nổi ánh mắt ấy, tay nắm chặt chùy Hàng ma chắn trước ngực mới áp chế được khí thế tà ác ập tới. Người kia lạnh lùng hỏi: “Ông nói gì?”

Vị sư kẹp chùy Hàng ma, hai tay chấp trước ngực, đổi sang nói bằng tiếng Trung: “Thí chủ, sát khí trên người anh nặng quá, mong anh hãy buông hạ đồ đao, quay đầu là bờ.”

“Hừ.” Người đàn ông cười khẩy đứng dậy, không nói năng gì, chỉ liếc nhìn đôi mắt của Quan Thế Âm bồ tát rồi bước ra khỏi đại điện.

Vị sư nhìn theo ánh mắt của người đàn ông, không khỏi kinh hoàng tái mặt, không ngờ đôi mắt của tượng Quan Thế Âm bồ tát lại xuất hiện vết rạn. Vị sư chợt thấy khí huyết trào dâng, đầu óc rối loạn, loạng choạng đứng không vững. Hai chú tiểu vội chạy đến đỡ hai bên, đồng thanh hỏi: “Sư phụ không sao chứ?”

Vị sư đẩy hai chú tiểu ra, nhìn theo bóng người đàn ông đi xa dần, chấp tay trước ngực nhắm niệm: “Ngã Phật từ bi, đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh. Nam mô A Di Đà Phật, Nam mô A Di Đà Phật...”

Malaysia. Hướng dẫn viên đoàn du lịch Kuala Lumpur giới thiệu: “Kuala Lumpur tiếng Malaysia có nghĩa là “cửa sông bùn lầy”. Năm 1857, Hoa kiều đến đây khai thác quặng thiếc, về sau dần phát triển thành thành thị. Thành phố Kuala Lumpur phong cảnh tú lệ, phía Đông sông Klang là khu buôn bán và khu nhà ở, phía Tây là khu của cơ quan chính phủ, đường phố nơi đây rất chỉnh tề, nhà hàng mang phong cách kiến trúc Hồi giáo và phong cách Trung Quốc điển hình...”

Phan Khả Hân chụp mấy tấm ảnh, nói với Hàn Phong: “Em muốn đi vệ sinh, ở đây có không nhỉ?”

Cô đưa mắt nhìn quanh, lại nói: “A, ở kia có bảng chỉ dẫn rồi, anh có đi không?”

Hàn Phong lắc đầu, Phan Khả Hân đưa túi xách cho Hàn Phong, nói: “Anh ở đây đợi em một chút, em quay lại ngay.”

Phan Khả Hân vừa đi. Hàn Phong liền lấy ra một thiết bị nhỏ, bên trên hiển thị một chấm đỏ di chuyển theo tuyến đường Phan Khả Hân đã đi...

Phan Khả Hân không vào nhà vệ sinh mà vòng qua đó, rồi đột nhiên rảo bước đi thẳng. Hàn Phong mỉm cười, cũng vẫy một chiếc taxi, rồi bám theo trên chỉ dẫn của chiếc máy. Tới khi chấm nhỏ dừng di chuyển, Hàn Phong cũng mở cửa xe ra nhìn, kiến trúc cao ngất trời trước mắt anh ta chính là tòa nhà cao nhất Kuala Lumpur, tòa tháp đôi.

Tài xế nói bằng tiếng Trung rất lưu loát: “Tháp đôi của Kuala Lumpur chúng tôi cao 1483 thước Anh, tổng cộng 88 tầng. Tòa tháp đôi này hoàn thành năm 1998, cũng là tòa tháp đôi cao nhất thế giới hiện nay.”

Hàn Phong xuống xe, đưa cho chiếc nhẫn ngọc Phan Khả Hân vừa mua thay cho tiền rồi bước đi, mặc kệ tay tài xế ở phía sau kêu lên: “Này, cái này là ngọc đấy, tôi không nhận được đâu, đắt quá.”

Hàn Phong đi thẳng vào tòa tháp đôi, vừa đi vừa cái cúc áo lên, chiếc áo khoác thẳng nếp cuối cùng đã che khuất hoàn toàn gương mặt.

Tháp bên trái. Cửa chính có khá nhiều khách và đoàn du lịch ra vào, bên cạnh có một cửa nhỏ, cánh cửa dày nặng và khóa nẻo hơn nhiều. Cửa này không mở cho du khách mà thông ra đường đi riêng dành cho các cơ quan tài chính có trụ sở trên tháp đôi, Phan Khả Hân không phát hiện có người theo dõi, giơ thẻ ra vào lên rồi bước vào thang máy, lên thẳng tầng 86. Đi qua một hành lang dài yên tĩnh, cô đẩy hai cánh cửa bằng ngọc trắng khảm vàng, lập tức một căn phòng trông như cung điện hiện ra trước mắt. Cột đá cẩm thạch trắng, đầu hươu và đầu gấu to tướng treo ở hai bên tường, chính giữa là một chiếc bàn làm việc bằng đồng to như bàn đánh bóng bàn, một chiếc ghế to tướng dựa lưng vào cạnh bàn, phía sau là tường kính lớn, bên ngoài chỉ có trời xanh mây trắng, không thấy kiến trúc nào khác.

Trên chiếc ghế xoay lưng về phía Phan Khả Hân phát ra tiếng nói: “Có bị theo dõi không?”

Phan Khả Hân mỉm cười, đá văng đôi giày cao gót, dịu dàng trả lời: “Không có, người ta nói gì cũng do anh đích thân huấn luyện mà, bị theo dõi mà không biết chắc.”

Sau chiếc ghế lại cất tiếng nói: “Hắn thì sao?”

Phan Khả Hân mỉm cười: “Hắn nào? Hàn Phong á? Trên người hắn không có tiền, cứ để hắn tự sinh tự diệt ở Malaysia này đi.”

“Ha ha, cũng chỉ có em mới nghĩ ra cách này thôi.” Người phía sau chiếc ghế bật cười.

Phan Khả Hân vòng qua chiếc ghế, khom người xuống, dường như đang nằm vào lòng người ngồi trên ghế, rù rì: “Sao lại gọi em tới đây? Chẳng lẽ anh định xây dựng...”

Người trên ghế ngắt lời: “Không, nơi này không phải căn cứ của chúng ta. Anh không thể nào...” Nói tới đây, giọng y chợt thay đổi, trở nên hân học: “Hồi đó khi giết Lâm Chính, anh cũng không ngờ quan hệ phía sau hắn lại phức tạp thế, nếu sớm biết vậy, anh sẽ không ra tay với hắn.”

Phan Khả Hân nói: “Tổ chức nào cơ? Lại có thể ép cả anh...”

Người ngồi trên ghế đáp: “Đừng nhắc đến nữa, với thực lực hiện này, chúng ta không thể đối đầu với họ được. Có điều, công ty bảo vệ này là do anh ngầm ngầm xây dựng, giờ chúng ta tạm thời tương đối an toàn. Ngân hàng Hằng Phúc khôn kiệp, mấy chục lệnh chuyển tiền chúng ta chuẩn bị sẵn cho kế hoạch này đều bị khóa chết, không thể nào tháo gỡ được, bằng không anh sớm đã lấy được tiền đi phát triển vương quốc của riêng mình rồi.”

Cửa vào bên dưới tòa tháp đôi, hai viên cảnh sát cầm súng chặn Hàn Phong lại, quát hỏi bằng tiếng Malaysia: “Giấy tờ.” Thấy Hàn Phong không có phản ứng, viên cảnh sát bên trái lại dùng tiếng Anh lặp lại một lần: “Hãy xuất trình thẻ ra vào của anh.”

Viên cảnh sát chỉ thấy một người đàn ông che mặt, đôi mắt người đó như thể đang cười. Đột nhiên, đồng nghiệp đứng bên phải anh ta trợn trừng mắt ngã xuống, phản ứng đầu tiên của anh ta là không chút chần chừ chụp ngay lấy khẩu súng, nhưng ngón tay vừa chạm vào báng súng thì liền trông thấy một... nắm đấm, không, đó là một tia chớp. Sau đó, anh ta và đồng nghiệp đều ngã xuống theo cùng một tư thế.

Tầng 36 là hệ thống chỉ huy của trung tâm quản lý, công việc giám sát và điều phối bảo vệ đều diễn ra ở đây. Người phụ trách tên là Kappa Bergthe, người quen đều gọi là Berg. Y đã đi khắp thế giới, học tập đủ loại kỹ thuật chiến đấu như tán thủ của Trung Quốc, đấm bốc của Anh Mỹ, Judo, Teakwondo, thậm chí cả Yoga, quyền Thái... Y từng coi việc đứng đầu trong giới võ học là mục tiêu của đời mình, tham gia đủ các trận thi đấu, sau mấy lần liên tiếp bị người khác đánh bại mới tỉnh tâm lại được, y được công ty dầu khí trả cho một khoản tiền lớn để đảm nhận vị trí giám đốc an ninh cho hệ thống ngân hàng tài chính của tòa tháp đôi. Trợ lý của y tên Johnson, là một người Mỹ da đen, mặt vuông miệng rộng, lưng hùm eo gấu cao đến hai mét,

nặng 180kg, từng dành chức vô địch quyền Anh hạng nặng.

Khi thiết bị báo động trong tòa nhà vang lên, Johnson sải bước chân ra ngoài hét lớn: “Chuyện gì vậy? Ai báo động thế?”

Berg vỗ vai Johnson, bảo gã yên lặng, trong phòng quản lý này chỉ có mình y có thể khiến Johnson bình tĩnh lại. Berg điềm đạm nói: “Trên quần áo của mỗi bảo vệ đều có thiết bị kháng chấn, khi cơ thể trúng phải đòn tấn công không bình thường nó sẽ tự động ghi lại thông tin. Nếu có mười bảo vệ tấn công như vậy, thiết bị báo động sẽ tự động khởi động.”

Trong tiếng “u u u” liên hồi, tất cả các cửa bảo hiểm đều tự động khóa lại, lối đi an toàn tự động mở ra, nhân viên hệ thống ngân hàng tài chính bắt đầu di tản một cách trật tự.

Trong phòng quản lý an ninh, mấy nhân viên bảo vệ đang căng thẳng nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt, trong tòa nhà này cứ cách mười bước lại có một máy quay xoay ba trăm sáu mươi độ, mỗi người phụ trách giám sát năm tầng nhà. Hình ảnh trên màn hình thay đổi, nhưng cả đám đều tròn tròn mắt lên, chỉ thấy người đang rút chạy, không phát hiện ra phản tử khả nghi nào.

Tầng 86, chủ nhân bàn tay đang vuốt ve Phan Khả Hân hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Phan Khả Hân cuộn tròn người trên đùi kẻ đó, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng: “Không biết nữa, em cũng không biết.”

Người ngồi trên ghế nói: “Hắn ta đến phải không?”

Phan Khả Hân nói như đinh đóng cột: “Không thể nào, không thể nào đâu! Tuyệt đối không có khả năng này!”

Người trong tòa nhà đã rút lui theo lối an toàn, thiết bị báo động vẫn kêu lên nhu nhu mà tru sói gào.

Hai nhân viên bảo vệ cầm gậy chống bạo động ở mé bên ngoài lao ra, tấn công từ phía sau. Hàn Phong dường như đã chuẩn bị trước, không nghiêng không ngã, chỉ lùi lại một bước vừa khéo tránh khỏi đòn công kích, hai cánh tay cầm gậy chạm vào vai anh ta. Hai tên bảo vệ cầm không chắc, gậy rời khỏi tay. Cùng lúc đó, hai củ trỏ của Hàn Phong thúc thẳng vào bụng của bọn chúng, con đầu còn chưa kịp ngấm, hai nắm đấm của anh ta đã hất ngược ra sau, hai tên bảo vệ trúng đòn trước mặt, ngất xỉu. Lúc này, một đám đông bảo vệ đã tụ tập lại. . .

Hàn Phong mặt không đổi sắc, lửa thù hận cháy hừng hực, sức mạnh trong bóng tối tà ác mà anh ta đè nén trong cơ thể mình vốn nhắm nhe bùng phát từ lâu, lúc này, rốt cuộc đã bùng nổ triệt để. “Bốp bốp”, lại thêm hai tên bảo vệ trúng đòn vào thái dương, người mềm xuống đổ gục như bù nhìn rom bị tước mất giá đỡ, Hàn Phong lách người phản kích, thêm một tên bảo vệ phía sau ngã xuống. Bọn bảo vệ hò hét quát tháo, cũng không biết đang nói gì, Hàn Phong nhất loạt đều dùng nắm đấm trả lời, trong thế giới của những nắm đấm này, mọi ngôn ngữ đều như nhau cả.

Tầng 36, Johnson và Berg nhìn chăm chăm vào màn hình quan sát lần khỏi màu đen trên đó, nó lan đến đâu là có người ngã xuống tới đó, bất kể tường đồng vách sắt kiên cố thế nào, bóng đen ấy cũng chỉ lướt qua. Berg kinh hãi, thảm nhủ: “Đó có phải là người không? Không, đó là một con gió, tường người kín mít như vậy mà hắn ta vẫn coi như không. Là tên quái vật nào mò đến vậy?”

Bóng đen dừng lại, tất cả nhân viên bảo vệ của tầng đó đã bị hạ gục, Johnson và Berg giờ mới nhìn rõ, đối phương là người da vàng tóc đen mắt đen. Người này mặc áo khoác dài màu đen trông như cái ống, chỉ để lộ mái tóc và đôi mắt, khi anh ta nhìn thẳng vào máy quay, Johnson và Berg đều thấy sồn cả tóc gáy. Đôi mắt màu đen ấy tựa hồ như xuyên qua màn hình, soi thẳng vào tận đáy lòng bọn họ, muốn tước đoạt đi linh hồn họ, dẫn cả hai xuống chôn địa ngục a tỳ. Đột nhiên, màn hình rung lên rồi nhiễu chằng chịt. Johnson nói: “Tua ngược lại xem là chuyện gì?”

Đoạn băng được chiếu chậm lại, chỉ thấy đôi mắt kia đột nhiên mờ đi, rồi sau đó màn hình bị nhiễu. Johnson thắc mắc: “Sao lại thế?”

Berg lạnh lùng đáp: “Là nắm đấm. Thứ chúng ta thấy được là hình ảnh mờ hồ của hai vai khi tung ra một cú đấm cực nhanh.”

Johnson lẩm bẩm: “Máy quay mỗi giây bắt được hai mươi bốn hình, không ngờ lại không quay rõ được, cú đấm nhanh quá. . .”

Berg nói: “Chúng ta cần thêm nhiều người nữa.”

Johnson giật lấy micro, lớn tiếng quát: “Hắn ở tầng 3, bảo vệ ở các tầng gần nhất lajao tức lên tầng 3.”

Một tên bảo vệ khác cũng kêu lên: “Tôi thấy rồi, hắn ở tầng 6!”

Berg kinh hãi kêu lên: “Nhanh vậy ư! Bật lên xem nào!”

Chỉ thấy bóng đen vút qua trên màn hình, một cái bóng lướt trên cầu thang, dùng đoạn băng lại cũng chỉ thấy chiếc áo choàng đen và mái tóc đen của người đó. Berg nói: “Sao? Thật sự chỉ có một mình hắn thôi à?”

“Hắn ở tầng 8.”

“Hắn ở tầng 14.”

Johnson nói: “Không thể nào, một người làm sao có thể chứ?”

Berg nói: “Tốc độ nhanh như vậy, lại còn bao nhiêu bảo vệ chặn đường nữa, hắn ta là người thật đấy à?”

Thông tin vẫn không ngừng được truyền về: “Hắn ở tầng 18.”

“20”, “21”, hai tên bảo vệ phụ trách hai tầng khác cùng nhau kêu lên.

Berg nói: “Biết rồi, bảo tất cả mọi người tập trung ở tầng 30, nhanh lên! Bật thang máy, đưa bọn họ về tầng 30! Nhất định phải chặn hắn lại!” Y đưa mắt nhìn Johnson, chau mày nói: “Đây là loại người gì vậy?”

Johnson hưng phấn bẻ các đốt ngón tay, cười cười: “Được đấy, lâu lắm không đánh nhau với tên nào như thế này rồi!”

Đám bảo vệ đều tập trung ở cầu thang, Hàn Phong cơ hồ chẳng buồn nhìn chúng một lần, dù là ai, hễ vươn tay ra trước mặt anh ta, đều chỉ một đòn, một đòn nhanh không tả xiết. Những kẻ có ý đồ tấn công Hàn Phong, nếu không ngã xuống kêu gào thì cũng mất đi tri giác. Dù là ai, Hàn Phong cũng chỉ ra tay một lần, một lần là đủ khiến những kẻ cản đường anh ta mất đi khả năng công kích.

Hàn Phong vẫn giữ nguyên tốc độ xông lên, cơ thể trào dâng một niềm khoái cảm thân thuộc, đối với anh ta, những kẻ này đều chỉ là lũ động vật yếu ớt, hoàn toàn không đỡ nổi một đòn. Anh ta mang theo một luồng sát khí lạnh băng rợn người chạy lên cầu thang, gấp thần giết thần, gấp phật giết phật! Máu của kẻ bảo thù đag sục sôi cuộn cuộn trong cơ thể anh ta, còn những kẻ cản đường, tất thấy đều có tội.

Tầng 30, bức tường người do đám bảo vệ tạo thành đã làm tắc nghẽn hành lang, chẳng khác tường đồng vách sắt. Hàn Phong vẫn giữ nguyên tốc độ xông lên phía trước, bức tường người đó tựa như bờ đê bị nước lũ xé toang ra. Những kẻ ở trước mặt Hàn Phong, dù có tiếp xúc với anh ta hay không cũng đều ngã xuống, những tên còn chưa ra tay nhìn thấy tám tám trái bằng đám đồng bọn đang kêu rên rỉ đau đớn, toàn bộ đều sợ đến ngay cả ra. Kẻ địch chỉ có một, nhưng hắn lại như bóng ma, nhìn thấy được mà không chạm vào được, chỉ có thể cảm nhận hơi lạnh tỏa ra từ người hắn. Khi hắn lướt qua, mùa hè nóng bức tựa hồ đã biến thành mùa đông giá lạnh. Con người này, dường như là một cơn gió, một cơn gió lạnh buốt.

Một tên bảo vệ kêu lên kinh hãi: “Hắn đã đột phá mọi rào chắn ở tầng 30 rồi.”

Johnson hỏi: “Hắn đang ở đâu?”

Tên bảo vệ nhìn màn hình, người đó đang đứng trước cửa một căn phòng, trong phòng lờn nhòe đầu người, thiết bị điện tử và màn hình nhấp nháy không ngừng. Hắn ta xoay cái cổ cứng đờ của mình lại. Hàn Phong đang đứng ngoài cửa.

“A!!!” Mười mấy tên bảo vệ hét lớn xông tới, rồi ngay sau đó ngã xuống xung quang Hàn Phong thành một vòng, ngay ngắn chỉnh tề theo một hướng, giống như những vòng tròn quái dị trên đồng lúa mạch ở nước Anh. Không ai nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không ai nhìn thấy anh ta xuất kích như thế nào.

Johnson rống lên, dùng sức tung ra một cú đấm, cú đấm này của gã dùng lực tới ba trăm cân. Nhưng Berg trông thấy rõ ràng, trước khi Johnson chạm vào người áo đen kia, thân hình khổng lồ của gã đã như một con diều đứt dây bay vèo ra cửa, bay qua hành lang, rơi thẳng xuống cầu thang. Kẻ mặc áo đen ấy lắc lắc đầu, phát ra những tiếng “răng rắc”, bàn tay Berg chạm vào khẩu súng lục ở thắt lưng, nhưng y không dám chắc súng của mình có thể rút ra trước khi đối phương xông tới hay không.

Berg chưa bao giờ căng thẳng như lần này, hồi ở Nhật, y từng đối mặt với ba chục gã cốt đột, lúc ấy y hết sức tự tin vì biết mình có thể chiến thắng đối thủ. Nhưng lúc này, dù có súng trong tay, y vẫn không thể nào an tâm được, sinh mạng của y dường như đang nằm trong tay người đứng đối diện, linh hồn tựa như con ốc sên bị bóc mất vỏ, hoàn toàn phơi bày dưới ánh mặt trời. Tay y cầm súng, nhưng trong lòng lại không ngừng lặp đi lặp lại: “Tại sao tay mình run thế, tại sao tay mình run thế!” Bên trong chiếc áo khoác đen kia, dường như không phải con người, mà là ma quỷ, mà quỷ từ chốn địa ngục.

Hốt nhiên, trước mắt y có bóng người lấp ló, Berg cảm thấy một luồng sức mạnh chém vào gáy mình, ngay sau đó, cơ thể đã mất không chế gục xuống. Khi đi qua bên cạnh, người đó liếc nhìn y đầy vẻ thương hại. Cả đời này, Berg cũng không thể nào quên đôi mắt đó.

“Tạch...” nham nhảm nhiều nhặng nhặng, người ngồi trên ghế máy tính điềm đạm nói: “Không phải hắn thì còn ai vào đây được nữa, hắn phá hủy trung tâm quản lý ở tầng 36 rồi. Kỳ lạ thật! Sao hắn chỉ khiến bọn chúng mất đi sức chiến đấu mà không giết luôn? Đây đây phải là tính cách của hắn.”

Phan Khả Hân muốn ngồi dậy, nhưng bàn tay người kia lại khẽ ấn lên đầu cô ta, vuốt ve mái tóc: “Đừng sợ, hắn không phải là loại người em có thể cắt đuôi được, nếu ngay từ đầu hắn đã nghi ngờ em. Nhưng mà, tại sao hắn lại nghi ngờ em nhỉ?”

Phan Khả Hân bối rối như sắp khóc đến nơi: “Em... em không biết!”

Đôi tay đó dịu dàng vuốt tóc Phan Khả Hân, cười khi khi: “Không sao, không sao.” Y ấn một cái nút, nói: “Hắn lên rồi, giờ là lúc xem mày mạnh mẽ thế nào đấy. Chặn hắn lại!”

Phan Khả Hân sợ run lên bần bật, không dám nói một lời, cô ta biết rõ, khi người này mỉm cười và nói năng nhẹ nhàng, cũng chính là lúc y đáng sợ nhất, hung tàn nhất.

Trong phòng quản lý đã không còn máy móc thiết bị nào nguyên vẹn, Hàn Phong nhìn tác phẩm của mình, hài lòng phui tay, tiếp tục đi lên, thỉnh thoảng gặp vài sự chống đối lẻ tẻ, anh ta cũng không chút ngại ngùng khiến những kẻ phản kháng ấy mất đi khả năng hoạt động.

Tầng 83, đã không còn tên bảo vệ nào xuất hiện nữa, nhưng có một thân hình cao lớn đã chặn ở hành lang. Hàn Phong dừng bước, nhìn tám lưng cơ bắp cuộn cuộn ấy, thân nhiên nói: “Thôi đừng giả bộ thần bí nữa, nhìn cơ bắp của anh là biết rồi, khó nguy trang lắm đúng không? Giang Hạo!”

Cái lưng to lớn ấy khẽ run lên, hồ hững nói: “Sao mày biết?”

Hàn Phong lạnh lùng: “Về bi thương trong mắt khi anh giết Tần Di đã bán đứng anh! Anh vốn không nên bi thương như vậy, Tần Di là tình nhân của anh đúng không? Anh cũng không thể thoát khỏi sự quyến rũ của người đàn bà đó. Khi anh giết Vu Thành Long, tôi đã phát hiện có điều không ổn rồi, nhưng vẫn chưa thể khẳng định. Lúc ở Thiên Nhai điều tra Giang Vĩnh Thọ, tôi phát hiện người nhà của ông ta đã ra nước ngoài, mà vợ và con gái anh, cũng đều ở nước ngoài, lúc đó, tôi lại càng nghi ngờ anh. Vậy là, chấp nối với những câu đố ở lúc trước tôi chưa tìm ra lời giải, nếu thêm anh vào, tất cả đều có thể giải đáp rồi.”

Giang Hạo nói: “Những câu đố lúc trước chưa tìm ra lời giải?”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng vậy, bắt đầu từ vụ án của Trang Khánh Long, mấy vụ án sau đó, mỗi lần gây án hung thủ đều để lại cho nạn nhân dấu hiệu tượng trưng của bảy tội lỗi, nhưng Trang Khánh Long thì không. Đó là vì, anh vẫn chưa hiểu được ý đồ của ông chủ, trong quá trình điều tra đã tiêu hủy mất dấu hiệu đó, đúng không? Chẳng những vậy, anh kết án vội vàng, là do sợ để lộ ra sơ hở chứ gì? Còn nữa, vụ án của Tôn Hường Hiền vẫn còn rất nhiều chi tiết chưa được làm rõ, anh cũng không nên cho người nhà nhận xác nhanh như thế, anh lo chúng tôi quay lại làm sự việc này sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn đúng không? Trong vụ tai nạn của Tôn Hường Hiền, anh đã che giấu một chi tiết quan trọng, chính là chuyện người nhà Tôn Hường Hiền bị lừa tắt máy di động, mà đây lại là đầu mối quan trọng dẫn đến vụ tai nạn. Anh đã lên lút dối tờ ghi chép lời khai, ngụy tạo một tờ khai giả, rồi mượn có điều người ghi lời khai ấy đi công tác bên ngoài, tất cả đều vì muốn che giấu chứng cứ có khả năng hữu dụng với chúng tôi thôi, đúng không? Việc che giấu chứng cứ này của anh làm tôi chậm mất mấy ngày mới nghĩ thông được vụ tai nạn xe của Tôn Hường Hiền xảy ra như thế nào. Về sau, lúc khám nhà Tần Di, vì cô ta đã chết nên anh mới đổ hết tội lên đầu cô ta, mấy hợp đồng ngụy tạo kia cũng do anh bỏ vào nhà Tần Di nhỉ? Tuy rất khó phát hiện, nhưng chuyên gia bút tích đã cho tôi biết, mấy hợp đồng đó đều do cùng một người phỏng theo nét chữ khác nhau viết lại trong cùng một ngày. Suýt nữa thì tôi quên mất, anh là người ở phòng giám định.”

Giang Hạo cười khẩy: “Hừm!”

Hàn Phong chấp tay sau lưng, nói: “Nếu không phải anh nhận được lệnh khẩn cấp, phải vội vã giết Vu Thành Long, thì đúng là rất khó phát hiện ra sơ hở nào rõ rệt.”

Giang Hạo chau mày: “Sơ hở rõ rệt? Giết Vu Thành Long để lại sơ hở nào rõ rệt à?”

Hàn Phong đáp: “Đúng thế, có lẽ anh tự cho rằng thủ đoạn của mình rất cao minh, nhưng trong mắt tôi, sơ hở của anh thật sự là lộ lộ ra đó, chỉ có điều lúc đó tôi đang mải nghĩ xem kẻ ở phía sau điều khiển rốt cuộc là ai nên chẳng thèm quan tâm đến Vu Thành Long chết thế nào mà thôi. Để tôi vạch trần mưu kế của anh nhé. Chắc chắn anh đã quan sát nhà Vu Thành Long rồi, vì anh phụ trách nhiệm vụ sẵn sàng giết hấn bất cứ khi nào cần thiết mà. Bởi vậy, tất nhiên anh biết tầng 4 của khách sạn ở ngã ba đường ấy là vị trí cực kỳ thích hợp để bắn tỉa, anh đã lợi dụng vị trí bắn tỉa này tạo ra hiện tượng giả hòng che mắt người khác, gạt tất cả đám cảnh sát ở đó đúng không? Lúc đó, anh tranh thủ cơ hội đi mua thuốc lá, lên vào tầng 4 khách sạn, lợi dụng đinh sắt bên ngoài và dây cao su để tạo ra một thiết bị kiểu như cái nã, buộc chặt bằng dây mảnh, sợi dây ấy một đầu buộc vào dây cao su, một đầu buộc lên cửa sổ, ở giữa có một que hương. Sau đó, anh vút vô đạn đã chuẩn bị từ trước vào chỗ dễ thấy, vậy là bộ cục đã hoàn thành.”

Giang Hạo bật cười hăng hắc.

Hàn Phong nói tiếp: “Trùng hợp là lúc đó vừa hay có một cô gái ăn mặc rất thần bí xuất hiện trong tầm mắt của đám cảnh sát, thu hút sự chú ý của họ. Tin rằng lúc anh vừa quay lại điểm giám sát, các cảnh sát ở đó đã báo cáo với anh về nhân vật bất thường này rồi nhỉ? Anh ở dưới nhà Vu Thành Long đợi nghe tiếng động, vừa nghe thấy tiếng anh liền gieo đầu toàn thể thành viên trong đội thông tin rằng Vu Thành Long đã trúng đạn, đồng thời nói trông thấy một bóng người, đại khái chính là miêu tả lại người phụ nữ mà các cảnh sát khác đã nghi ngờ, sau đó chia làm hai nhóm, phái một nhóm sang khách sạn lục soát. Bản thân anh thì một mình xông lên trước, để làm được điều này, anh phải có tốc độ nhanh hơn người khác rất nhiều, vừa khéo anh lại sở hữu ưu thế này. Vì vậy, khi anh chạy lên trước cửa nhà Vu Thành Long, các cảnh sát khác mới ở tầng hai. Anh dùng súng bắn hỏng khóa cửa, lúc này, Vu Thành Long trong nhà còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì anh đã nhanh nhẹn nắp lồng giảm thanh, đánh ngất y rồi kéo ra ngoài ban công lộ thiên, nhắm vào đầu y bắn một phát. Phát súng ấy xuyên qua đầu Vu Thành Long, rồi xuyên qua lớp kính ngoài ban công. Khi đó, một nhóm cảnh sát vẫn đang trên đường chạy tới khách sạn, nhóm còn lại thì chạy trên cầu thang, vì vậy họ đều không nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ lần hai. Lúc cảnh sát khác chạy tới nơi, chỉ thấy anh đang kiểm tra cái xác, mọi Vu Thành Long đã chết rồi, họ hoàn toàn không thể ngờ được, chính anh mới là kẻ giết người. Sau đó, anh lập tức chạy sang khách sạn, nhân lúc mọi người chưa chú ý quét dọn sạch sẽ tàn hương và sợi dây cao su còn sót lại trên cửa sổ. Vậy là khi kiểm tra hiện trường, chẳng ai phát hiện được phương pháp gây án của anh nữa rồi.”

Giang Hạo hỏi: “Sơ hở rõ rệt nằm ở đâu?”

Hàn Phong nói: “Tuy mọi thứ thực hiện được rất khéo léo, nhưng anh vẫn chưa quan sát kỹ lưỡng. Đầu tiên, tuy căn hộ của Vu Thành Long và khách sạn đều ở tầng 4, anh đương nhiên cho rằng độ cao của hai bên tương đương, nhưng anh quên mất khách sạn là tầng lầu bình thường, còn nhà Vu Thành Long bên trong lại có tầng lửng. Một tầng bên khách sạn cao 3,3m, đây là chiều cao thông thường, còn một tầng bên nhà Vu Thành Long lại cao 5m, cùng là tầng bốn, đôi bên lại cách nhau 7m, với tốc độ chênh vênh như vậy dù là tay súng kiểu gì, nếu nắp khách sạn bắn Vu Thành Long thì khi viên đạn xuyên qua hộp sọ y cũng không thể nào bay theo đường song song với mặt đất được? Nhưng hai lỗ đạn trên đầu Vu Thành Long, rõ ràng là song song với mặt đất. Thứ hai, hiện trường không phát hiện ra đầu đạn, đó là vì anh bắn từ trong ra ngoài, đầu đạn không biết đã rơi đi tận đâu rồi, có điều, vết thương do đạn súng G3SG1 gây ra hoàn toàn không phải như vậy, đó rõ ràng là vết thương tạo bởi súng lục. Và lại, chỗ trúng đạn của Vu Thành Long vẫn còn vương lại mùi thuốc súng, đó rõ ràng là lỗ đạn khi bị người khác di súng vào đầu mà bóp cò, không thể nào là do bắn từ khoảng cách ngoài trăm mét được. Thứ ba, tuy các cảnh sát không nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ lần thứ hai, nhưng anh làm giám định hiện trường hẳn cũng phải biết, vết tích khi viên đạn bắn từ trong ra và từ ngoài vào để lại trên tấm kính là khác nhau chứ nhỉ. Thứ tư, anh quét dọn căn phòng bên kia rất sạch sẽ, nhưng lại quên không dọn dẹp bên ngoài, bên dưới có rỉ sắt, khe cửa sổ cũng có tàn hương, bên dưới cửa cũng có bụi tro của sợi dây bị cháy. Những sơ hở này lẽ nào vẫn còn chưa đủ rõ rệt?”

“Ha ha ha!” Giang Hạo ngửa mặt cười lớn: “Có người luôn nhắc nhở tao, mày mới là kẻ địch lớn nhất, đồng thời cũng đáng sợ nhất, bấy lâu nay tao vẫn

không tin, bởi trông mày chẳng khác nào một gã thanh niên thất chí nghiện hút. Giờ tao coi như đã biết rồi, mày quả nhiên rất lợi hại!”

Giang Hạo xoay người lại, trên ngực gã đã cắm ba ống xylanh, thuốc đã tiêm hết từ lâu, rõ ràng là lợi dụng thời cơ Hàn Phong nói chuyện, y đã hấp thụ hết chất thuốc vào người. Hàn Phong nhướn mày: “Thuốc kích thích!”

Giang Hạo nói: “Đến đây, để tao xem mày còn bản lĩnh gì, đừng tưởng tao giống như bọn bảo vệ mấy tầng dưới kia, bọn thằng Johnson, Berg ấy, tao đều không coi ra gì cả đâu.”

Sau khi tiêm thuốc, cơ bắp của Giang Hạo trông càng thêm đáng sợ, cứng như sắt thép, nhiều chỗ da còn nứt cả ra, để lộ cơ thịt đỏ hồng, mạch máu trên cổ ngoằn ngoèo bò khắp tựa như rễ cây, lan đến tận chỗ cách mặt tâm chừng ba phân, từ cổ trồi lên mặt đỏ au như kẻ say rượu. Gã ta rống lên một tiếng khùng khiếp, tựa hồ hóa thân thành một con dã thú.

Giang Hạo nhìn nắm đấm nổi gân xanh của mình, gã ta chỉ dùng tay trái đã đánh bại được Johnson cao hơn mình cả cái đầu. “Choang!” Cánh tay đập vào tay vịn cầu thang bằng sắt, tay vịn không ngờ bóp méo hẳn đi, gã vung vẩy cánh tay, đập vào tường kêu lên ‘rầm rầm rầm rầm’, từng mảng từng mảng xi măng tróc ra rơi xuống. Giang Hạo phò bầy cơ bắp và sức mạnh ra với Hàn Phong, đồng thời gầm lên: “Đến đây, đến đây!”

Đột nhiên, Hàn Phong đã từ dưới chân cầu thang xuất hiện trước mặt Giang Hạo. Giang Hạo tung ra một đấm, cảm giác nắm đấm rơi vào khoảng không, chỉ thấy một làn gió lạnh thốc tới mặt, Hàn Phong không hiểu làm bằng cách nào đã lướt qua trước mặt mình. Giang Hạo cảm thấy cổ đau nhói như bị kim đâm, thân hình to lớn không tự chủ được lăn xuống dưới, không sao nhúc nhích! Giang Hạo nhìn Hàn Phong trong chiếc áo khoác đen ngòm, song chỉ thấy đôi mắt anh ta, ánh mắt ấy quạnh hiu, cô độc thê lương... tựa như nhìn thấu mọi bi thương trên thế gian này, giờ sẵn sàng đưa người ta đến với địa ngục.

Chỉ nghe Hàn Phong lạnh lùng nói: “Vô dụng thôi, không phải sức mạng của anh thì có nhiều cũng vậy, anh không thể điều khiển, lại càng không xứng đáng với nó!”

Giang Hạo không phục, sao có thể vậy được, thậm chí còn chưa chạm vào chéo áo đối phương đã bại rồi? Gã ta muốn cựa quậy, nhưng chỉ cử động được một cánh tay, gã muốn tự mình đứng lên, gã còn phải chiến đấu với Hàn Phong, gã không cam lòng, một tên thanh niên gầy yếu như vậy, tại sao gã lại không thể chiến thắng? Chuyện này là không thể!

Giang Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, dùng ý chí ép cơ bắp mình co lại, hòng thực hiện được động tác mình muốn. Hàn Phong lắc đầu: “Vô ích, ở phía sau động mạch cổ của anh, bên cạnh huyết Phong tri có một dây thần kinh phụ trách truyền đạt mệnh lệnh từ đại não đến các cơ bắp toàn thân, đồng thời khiến các cơ bắp đưa ra phản ứng tương ứng. Nếu nó đã bị tê liệt, tuy rằng anh vẫn tỉnh táo, nhưng cơ thể anh lại không thể nhúc nhích, một ngón tay cũng không. Một tiếng sau, anh mới hồi phục được.”

Giang Hạo cuồng nộ gầm lên: “Không... a... a... a.... a!” Đột nhiên, gã trợn to mắt, cơ thể bắt đầu co giật.

Hàn Phong nói tiếp: “Nếu muốn cưỡng ép ra lệnh cho cơ thể cử động sẽ chỉ dẫn đến vỡ mạch máu não, anh sẽ đi về miền cực lạc!” Hàn Phong nói xong, chẳng buồn ngoảnh đầu đi thẳng lên trên, để lại Giang Hạo vẫn đang không ngừng co giật.

Người ngồi trên ghế đã bắt đầu sốt ruột, lẩm bẩm: “Tên Hàn Phong này lại hủy hết thiết bị giám sát trong phòng kiểm soát chung rồi, giờ hắn đang ở đâu nhỉ? Không biết đã gặp Giang Hạo chưa nữa. Nếu anh mà là Giang Hạo, chắc anh phải chạy từ lâu rồi, không thể gây chuyện với ma quỷ chốn địa ngục được.”

Phan Khả Hân cuộn người trên đùi y, hai mắt mở to, lo lắng hỏi: “Hắn lợi hại vậy ư? Sao em hoàn toàn không nhìn ra được vậy?”

Người kia nói: “Đó chính là chỗ đáng sợ của hắn, khi em nhìn ra được thì mọi thứ đã muộn rồi. Anh cũng suýt chút nữa bị hắn lừa, nếu không có em, có lẽ kết hoạch của chúng ta không hoàn thành được. Xem ra, Đinh Nhất Tiểu quả nhiên rất lợi hại, ngay từ đầu y đã khuyên anh không nên đụng thẳng cha này, tại anh sơ suất quá. Không ngờ, hắn còn ghê gớm hơn những gì anh tưởng tượng, lẽ nào truyền thuyết đó là sự thật hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chân Tướng

Type: trthuy

Những tiếng “cách cách cách” vang lên ngoài cửa, đó là tiếng gậy bảo vệ rơi xuống đất, người ngồi trên ghế không xoay người lại, chỉ cất tiếng: “Không ngờ anh lại đến nhanh như vậy, từ tầng 3 lên tầng 86 mà chỉ có 15 phút, còn hạ gục mấy trăm tên bảo vệ nữa. Hàn Phong, anh quả nhiên lợi hại hết như lời đồn! Từ lâu đã nghe nói tuyệt kỹ cận chiến của Hàn Phong, chỉ cần một đòn, đối thủ mạnh đến mấy cũng mất đi năng lực hành động nhưng lại không chết. Tưởng anh bỏ bê luyện tập, từ lâu đã không còn dùng nữa, thật không ngờ kỹ năng lại vẫn thành thạo như thế. Ừm, cảnh sát sẽ đến trong 20 phút, anh còn lại bao nhiêu thời gian nhỉ?”

Hàn Phong đứng sừng sững ngoài cửa, thản nhiên nói: “Quay người lại đi, không cần phải ra vẻ thần bí làm gì, tôi đã biết cậu là ai rồi.” Anh ta gằn giọng

nói từng chữ một: “Lương Tiểu Đồng!”

“Ha ha ha...” một tràng cười cất lên, chiếc bút đôi giọng nói bằng kim loại bị vứt xuống đất. Người ngồi trên ghế xoay lại, rành rành chính là Lương Tiểu Đồng, gương mặt vẫn còn nét trẻ con của cậu ta cùng đôi mắt không hợp với độ tuổi ấy không lẫn vào đâu được, còn trên đùi cậu ta, cô gái đang trần truồng cuộc người lại kia, không phải Phan Khả Hân thì còn ai? Đây là lần đầu tiên Phan Khả Hân xuất hiện trước mặt Hàn Phong mà không có gì che đậy, cô ta dường như cũng không ngờ bọn họ sẽ gặp nhau trong tình huống thế này, muốn lấy thứ gì đó phủ lên mình, nhưng Lương Tiểu Đồng đã túm lấy cả hai tay, khiến cô ta không sao nhúc nhích được.

Lương Tiểu Đồng tươi cười: “Không ngờ hả? À đàn bà mà anh không có được lại bị tôi đùa giỡn như con nỏ lệ, tôi bảo ả quỷ, tuyệt đối không dám ngồi, tôi bảo ả nằm, ả sẽ không dám đứng.”

Hàn Phong không nói năng gì, chỉ nhìn Phan Khả Hân, nhìn vào mắt cô ta. Phan Khả Hân cũng nhìn vào mắt Hàn Phong, ánh mắt đó phải miêu tả như thế nào nhỉ? Phẫn nộ, thất vọng, hay là gì? Phan Khả Hân rơi lệ, cô ta chỉ hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống cho xong.

Lương Tiểu Đồng cười khẩy: “Hàn Phong, thích nhìn đúng không? Thế thì nhìn cho đã đi. Đây chỉ là một con thú cưng cho tôi vui đùa mà thôi, anh cần gì phải tốn công tốn sức lấy lòng cô ả cơ chứ, nhìn làn da mềm mại này xem, búng một cái là rách, nhìn bộ ngực này xem, đầy đặn trĩu nặng. Thú cưng đẹp như vậy, tôi vốn định tặng cho anh, nhưng lại sợ anh nghèo quá, không nuôi nổi, hi hi hi, nuôi thú cưng cũng tốn tiền lắm.”

Phan Khả Hân đã nước mắt đầm đìa, cô ta không chịu nổi những lời châm biếm và sỉ nhục này, rốt cuộc cũng gào lên: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Xin anh, đừng nói nữa!”

“Xấu hổ rồi hả? Có gì mà xấu hổ chứ, cô vốn chỉ là một con chó cái lột sạch quần áo ra cho tôi chơi đùa thôi mà!” Lương Tiểu Đồng đứng phắt dậy khiến Phan Khả Hân lăn lông lốc dưới đất, cậu ta đá cô lần đến chân Hàn Phong, cười bảo: “Tôi đã nói rồi, Hàn Phong cao lớn hơn tôi, con người cũng tử tế hơn, anh ta thông minh hơn tôi, lại có bản lĩnh hơn tôi, nhưng cô không tin, vậy thì tôi cũng chẳng còn cách nào.”

Phan Khả Hân không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Phong, chỉ cúi mặt nhìn chằm chằm xuống chân anh ta, khóc lóc: “Hàn Phong, xin lỗi! Xin lỗi... em không cố ý... em cũng bất đắc dĩ...”

“Pằng, pằng, pằng.” Lương Tiểu Đồng không chút do dự bắn liên ba phát súng, Phan Khả Hân lập tức nằm rạp xuống đất, không nhúc nhích, khi cậu ta bắn đến phát thứ ba, Hàn Phong mới hờ hững buông một câu: “Đủ rồi!”

Lương Tiểu Đồng cất súng, mỉm cười: “Anh đã nói đủ rồi, vậy thì đủ. Anh biết đấy, xưa nay tôi chẳng bao giờ tiếc những quân cờ vô dụng.”

Hàn Phong nhìn chằm chằm vào Lương Tiểu Đồng, bắt đầu cởi cúc áo, một chiếc, hai chiếc, ba chiếc, gương mặt bị che khuất dần hiện ra trước mắt Lương Tiểu Đồng. Anh ta thản nhiên nói: “Vụ án này, ngay từ đầu đã nhắm vào tôi đúng không?”

Lương Tiểu Đồng đáp: “Ồ, cuối cùng đã phát hiện ra rồi à? Nói thực lòng, thoát đầu tôi rất thất vọng trước biểu hiện của anh. Tôi thậm chí còn nghi ngờ, anh có thật là người trong truyền thuyết đó hay không nữa? Nhưng mà, anh vào vai rất nhanh, thoáng cái đã khiến tôi thấy hưng phấn rồi. Đặc biệt là câu đối về cái chết của Lâm Chính, anh phá giải còn nhanh hơn tôi tưởng tượng nữa. Khi anh đến Thiên Nhai điều tra, tôi đã cho rằng anh là một đối thủ xứng tầm với mình, nhưng quyền chủ động vẫn nằm trong tay tôi. Khi anh bắt đầu nghi ngờ Long Giai, tôi đã lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không tìm ra, từ lúc đó, thế công thủ đã bắt đầu nghịch chuyển, đúng không? Cho đến khi anh bày kế giết Hạ Mạt, tôi mới biết anh đã nắm được quyền chủ động, cứ tiếp tục dây dưa với anh, rất có thể tôi sẽ bị lộ mặt. Cũng may, tôi thu dây đủ nhanh, lúc đó anh vẫn chưa nghi ngờ đến tôi phải không?”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng vậy, vụ tai nạn xe hơi mà cậu tạo ra lúc đầu quả thật không thể khơi gợi hứng thú của tôi, những vụ án kiểu như thế, mỗi ngày có cả trăm vụ cũng không có gì quá đáng. Thế nhưng, khi tôi nhận ra đó không đơn giản chỉ là vụ tai nạn gạt tiền bảo hiểm, tôi bắt đầu thấy phục cậu, phục người thiết kế ra vụ án này.”

Lương Tiểu Đồng đặt tay trái lên ngực, khiêm tốn nói: “Được anh khâm phục như vậy, tôi đây rất lấy làm hân hạnh.”

Hàn Phong tiếp: “Tôi lập tức ý thức được rằng có chuyện lớn rồi, kể đó là cái chết của Lâm Chính, khi ấy tôi đã phải nghĩ nát óc mới hiểu được cậu thiêu chết Lâm Chính ở trong xe như thế nào, dấu răng rất bí mật, nhưng dù dùng phương pháp gì chẳng nữa cũng đều để lại vết tích cả thôi.”

Lương Tiểu Đồng mỉm cười: “Chuẩn bị riêng cho anh đấy, tôi muốn xem thử rốt cuộc cao thủ trong truyền thuyết cần bao nhiêu thời gian để lý giải và nắm bắt một kỹ xảo giết người mới.”

“Vụ án nhà máy của Lương Hưng Thịnh bị mất trộm sau này, là để ngăn ngừa tôi phát hiện cậu chế tạo vũ khí đúng không? Lúc đó cậu chỉ lên chuyện đi một dây chuyền sản xuất, vì vậy lượng vũ khí chế tạo được không lớn. Đến khi Đinh Nhất Tiểu phụ trách nhiệm vụ thu mua lại nhà máy đó, là cậu đã bắt đầu vội vã rồi.”

“Đúng vậy, tôi biết, kể cả hoạt động hết công suất 24/24 thì cũng không đủ, anh đã đến rất gần chân tướng, khi anh điều tra sổ sách nhà máy sản xuất thép của Đinh Nhất Tiểu, tôi đã ý thức được tình hình bất lợi, bèn một mặt phái ra các phần tử vũ trang quấy rối trị an, mặt khác cho đi dò những vũ khí thành phẩm đã gia công xong. Sổ vũ khí và đám người được vũ trang mà cảnh sát các anh bắt được chỉ là một phần nhỏ, sức mạnh thật sự của tôi đã được chuyển hết ra nước ngoài rồi.”

Hàn Phong biến sắc mặt: “Ồ Malaysia này ư?”

Lương Tiểu Đồng nói: “Tôi đầu ngu đến mức ấy, bọn chúng nằm rải rác ở trong một quốc gia nhỏ ở châu Á, anh không tìm được đâu.”

Hàn Phong nói: “Cậu làm vậy rốt cuộc là có mục đích gì? Tại sao? Tại sao lại sản xuất nhiều vũ khí như vậy, huấn luyện nhiều nhân thủ như vậy? Đây là kế hoạch của Trường Học hay của riêng cậu?”

Lương Tiểu Đồng ngẩn người, rồi bật cười nói: “Nếu anh đã nói trắng ra như vậy thì tôi cũng không che giấu nữa. Đúng vậy, đó là kế hoạch của riêng tôi, mất ba năm mới chuẩn bị xong đây. Tiền bối Hàn Phong!”

Hàn Phong nói: “Ra là thế, tiếc là sau này tôi mới nghĩ ra, thủ pháp kiểu ấy, hẳn phải đến từ nơi đó mới đúng.”

Lương Tiểu Đồng thắc mắc: “Tôi lấy làm lạ, sao tiền bối biết tôi cũng từ Trường Học ra nhỉ?”

Hàn Phong nói: “Còn nhớ công ty xây dựng Khai Nguyên không? Cậu sử dụng bom do Nanh Xanh chế tạo. Tuy rằng là sản phẩm thời kỳ đầu, nhưng cũng là loại bom không ai tháo gỡ được rồi. Tôi biết, lực lượng quân sự của các nước trên thế giới đều đang thu mua bom của Nanh Xanh, trên thị trường vũ khí quân dụng cũng có bán, nhưng điều đó cũng mới chỉ khiến tôi nghi hoặc mà thôi. Nguyên nhân thật sự khiến tôi hoài nghi cậu đến từ cùng một nơi với tôi là, buổi tối hôm đó, Lãnh Kính Hàn nói rằng thủ pháp gây án của kẻ đứng sau chủ mưu rất giống với thủ pháp của tôi ngày xưa. Tôi lập tức ý thức được, có khả năng cậu và tôi cùng xuất thân từ một chỗ. Hôm sau, khi thăm vấn Hồng A Căn, y khai ra các chi tiết của việc huấn luyện, thì tôi không nghi ngờ gì nữa, cậu đang sao chép lại phương pháp của Trường Học. Cái phương pháp đào thải không qua được huấn luyện liền xử tử ấy, cũng chỉ có Trường Học mới áp dụng thôi. Vì vậy, lúc tôi đến Thiên Nhai điều tra, mọi sự đều dễ dàng hơn nhiều, toàn bộ các phương pháp giết người của cậu đều thuộc nội dung trong giáo trình, cậu thậm chí còn lười chẳng buồn thay đổi nữa.”

Lương Tiểu Đồng nói: “Ồ, ra là thế. Nhưng những điều đó cũng chỉ có thể chứng minh tôi và anh cùng xuất thân từ một chỗ, không thể cho anh biết tôi là ai mà, sao anh lại nghi ngờ tôi vậy? Tôi còn tưởng anh sẽ không bao giờ biết tôi là ai nữa cơ.”

Hàn Phong vuốt lại mái tóc, bình tĩnh nói: “Tôi thừa nhận, trong vụ án này, tôi đã nghi ngờ tất cả những người tiếp xúc với mình, duy chỉ có cậu là không, thân phận của cậu đã trở thành bộ giáp nguy trang lớn nhất.” Hàn Phong đưa tay lên day day khóe mắt, chậm rãi nói: “Giờ tôi mới biết, cậu vốn không phải là Lương Tiểu Đồng, mà cũng không chỉ mới mười tuổi, đúng không?”

Bàn tay đang cảm sủng của Lương Tiểu Đồng vung vẩy: “Tiếp đi, tiếp đi!”

Hàn Phong nói: “Bộ dạng của cậu như vậy là vì cậu mắc phải một loại bệnh kỳ lạ. Loại bệnh này không giống với bệnh Người lùn thông thường, bệnh Người lùn là do tuyến hormone bị tổn thương, phá hoại kích thích tố sinh trưởng, khiến cơ thể ngừng phát triển, nhưng tứ chi, diện mạo vẫn thay đổi như người trưởng thành nên cuối cùng trông có vẻ quái dị. Còn loại bệnh của cậu cũng là bị phá hoại kích thích tố sinh trưởng, nhưng lại khiến toàn bộ cơ thể ngừng phát triển, sinh mệnh của cậu bị dừng ở năm mười tuổi. Hiện nay, y học hiện đại vẫn chưa giải thích rõ ràng về loại bệnh này, chỉ tạm gọi nó là bệnh không già.”

Lương Tiểu Đồng ủ rũ nói: “Quả không hổ là tiền bối Hàn Phong, ngay cả loại bệnh này cũng biết.”

Hàn Phong nghiêm nghị nói: “Nhưng có một điểm mà tôi vẫn không hiểu lắm, lúc ở công ty xây dựng Khai Nguyên tại sao cậu lại tự trói mình ở đó? Đem tính mạng mình ra mạo hiểm, đây đâu phải là cách làm của cậu.”

Lương Tiểu Đồng đắc ý bật cười: “Quả bom buộc trên người tôi sẽ không phát nổ, vì vậy tôi không hề lo lắng. Còn về động cơ hả... hi hi, tôi chỉ muốn xem tiền bối Hàn Phong của mình thể nào thôi. Tôi hy vọng có thể nhìn thấy ánh mắt mê hoặc, hoảng loạn, bất an ấy của anh, anh là tiền bối khóa trước, danh vọng cao ngất cơ mà, không ngờ lại bị một đứa học sau xếp bét lớp đùa giỡn trong lòng bàn tay. Anh có biết, khi mặt đối mặt với anh mà không bị phát hiện, cảm giác hưng phấn ấy kích thích tôi đến nhường nào không? Và lại, nếu lúc đó không bị anh nghi ngờ, tôi lại càng tự tin có thể qua mặt được anh.”

Hàn Phong nói: “Chính vì cậu mắc phải thứ bệnh hiếm gặp này, nên mới hết lần này đến lần khác qua mặt được tôi, bằng không tôi đã nghi ngờ từ lâu rồi, cũng chẳng phải thông qua Phan Khả Hân, phí bao nhiêu công sức mới tìm được cậu!”

Lương Tiểu Đồng lại hỏi: “Sao anh lại nghi ngờ Phan Khả Hân? Cô ả che giấu còn tốt hơn cả Tần Di, gần như không để lộ sơ hở gì cả.”

Hàn Phong lắc đầu: “Sai rồi, cô ta có sơ hở, muốn trách thì chỉ trách lão già Lãnh Kính Hàn kia, cứ nhấn mạnh đi lại với tôi rằng Phan Khả Hân không thể nào là nội gián nên tôi mới không nghi ngờ cô ta. Tôi cũng lười chẳng buồn phức tạp hóa vấn đề lên. Sắc đẹp, tính lười nhác, xem ra cậu nắm rất rõ nhược điểm của tôi thì phải.”

Lương Tiểu Đồng nói: “Sai rồi, là cực kỳ háo sắc, lười nhác khác thường.”

Hàn Phong cười lạnh lùng: “Đề tôi cho cậu biết, cô ta sơ hở ở điểm nào! Ngay từ đầu, cậu đã lập kế hãm hại Long Giai, cũng giống như khi vu hại cho Vu Thành Long vậy, định đổ tất cả trách nhiệm lên đầu Long Giai. Thế nhưng, tôi lại tin tưởng Long Giai...”

“Đội đầu!” Lương Tiểu Đồng ngăn anh ta lại: “Tôi vẫn luôn lấy làm lạ, Hạ Mạt vốn dĩ không thể bị anh phát hiện được, và lại, lý giải của anh về sự nghi ngờ đối với Hạ Mạt cũng hết sức khiên cưỡng. Lúc đó, trước khi xuất phát, anh đã khẳng định tên nội gián là một trong số mấy người còn lại, chẳng phải thế à? Lúc đó, Lý Hường cũng đâu có mặt?”

Hàn Phong cười: “Ồ, xem ra cậu nắm rất rõ về toàn bộ vụ án này nhỉ!”

Lương Tiểu Đồng cười phá lên: “Phan Khả Hân là một phóng viên xuất sắc, báo cáo về vụ án của các anh do cô ả thực hiện cũng rất chân thực.”

Hàn Phong nói: “Đúng vậy, tôi đã nghi ngờ Hạ Mạt từ lâu rồi, và lại, tôi còn biết Hạ Mạt chỉ bắt đầu làm việc từ sau khi ra viện, những việc lúc trước toàn bộ đều do Phan Khả Hàn làm. Khi cậu ý thức được vụ án tiếp tục phát triển, Phan Khả Hàn không có cơ hội tiếp cận sâu với vụ án này, cậu và đồng bọn đã nghĩ cách cấm thêm người vào nội bộ phòng Cảnh sát hình sự. Hạ Mạt đó, là do cậu đã tìm một kẻ khác thế vào?”

Lương Tiểu Đồng nói: “Nhưng sao anh phát hiện ra được?”

Hàn Phong đáp: “Từ khi vụ án mới bắt đầu, lúc tôi và Lý Hường đến nhà Chương Ngọc Linh, Hạ Mạt một mình phụ trách điều tra các quan hệ bên ngoài của Lâm Chính. Trên đường về, tôi và Lý Hường phát hiện một người nhìn sau lưng rất giống Hạ Mạt, nhưng anh ta lại không hề để ý đến tiếng gọi của chúng tôi. Lúc đó, chúng tôi tưởng mình nhận nhầm người, nhưng thực ra từ lúc đó cậu đã chuẩn bị thay thế Hạ Mạt, phải không? Chỉ vì bị chúng tôi phát hiện, và lại không có cơ hội nào tốt hơn, nên cậu mới lợi dụng vụ án ở công ty xây dựng Khai Nguyên để thay thế Hạ Mạt? Lúc đó tôi đã thấy lạ rồi, tại sao hai viên cảnh sát cùng ở lại đều chết hết, duy có Hạ Mạt chỉ bị thương ở đầu, và lại vết thương cũng không nặng lắm. Cái gì mà mất trí nhớ cách quãng, mất trí nhớ ngược... chẳng qua là nhằm che giấu sự thiếu sót trong trí nhớ của Hạ Mạt mà thôi. Vì những thông tin về Hạ Mạt mà tên Hạ Mạt kia của cậu biết chỉ giới hạn trong hồ sơ do Phan Khả Hàn cung cấp. Tôi hỏi cậu, Hạ Mạt thật đang ở đâu rồi?”

Lương Tiểu Đồng mỉm cười: “Anh hẳn phải biết chứ, những quân cờ đã mất đi tác dụng thì chỉ có thể chôn vùi đi thôi. Tiền bối đừng để tâm quá, quên mất bài học ở trường rồi à? Trước mặt kẻ mạnh thật sự, con người và con chuột vốn chẳng có gì khác nhau cả.”

Hàn Phong hơi chau mày lại, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ, cái xác người trong đồng đồ nát ấy chính là...”

Lương Tiểu Đồng chẳng hề quan tâm: “Chuyện này thì tôi không biết, nhưng hình như bọn tôi không mang theo Hạ Mạt, lúc đó hẳn anh ta vẫn còn ở trong công ty xây dựng Khai Nguyên, có điều khi ấy anh ta đã không còn dấu hiệu của sự sống nữa rồi, hoàn toàn không cảm nhận được sợ hãi, đau đớn nữa. Chỉ là, Hạ Mạt thật và giả rốt cuộc có gì khác nhau? Sao lại để tiền bối nhìn ra được mạnh mẽ vậy?”

Hàn Phong nói: “Kế sách đồ của cậu rất khéo, lợi dụng phần đầu bị tổn thương để tạo hiện tượng mất trí nhớ giả, nhưng mà, có một số thứ không thể nào quên được, ví dụ như thói quen...”

Lương Tiểu Đồng chau mày, nghiêm túc nói: “Xem ra kiến thức của tôi về nhân thể học vẫn còn rất nhiều thiếu sót, không tìm hiểu kỹ càng được như tiền bối rồi.”

Hàn Phong lại nói tiếp: “Thói quen hay còn gọi là ký ức cơ thể, là một quy trình hành động do các tế bào của cơ thể trực tiếp ghi nhớ sau khi lặp đi lặp lại vô số lần cùng một động tác, bộ não hoàn toàn không cần phải ghi nhớ, đó cũng là ký ức ở tầng sâu nhất. Nếu cả thói quen mà cũng thay đổi, vậy thì người đó sẽ chẳng còn nhớ được gì nữa. Hạ Mạt của các cậu chỉ là Hạ Mạt dựa theo miêu tả của Phan Khả Hàn để tập luyện, vì vậy có một số chi tiết không giống với Hạ Mạt thật. Đây cũng là điều mà cậu chưa biết được, hồi nhỏ Hạ Mạt làm thí nghiệm, bàn tay trái cảm giác chịu nhiệt từng bị thương, vì vậy sau này cậu ta luôn cảm giác chịu nhiệt bằng tay phải, tay trái cảm giác thủy tinh, nhưng Hạ Mạt kia thì rõ ràng không biết chuyện này, chính từ lúc đó tôi đã bắt đầu nghi ngờ. Sau này, khi anh ta bị lộ, tôi vẫn luôn che giấu sự thật anh ta chỉ là thể nhân vì tôi vẫn chưa thể xác định có phải chỉ có mình Hạ Mạt được cậu cài cắm trong phòng Cảnh sát hình sự hay không. Và lại, Phan Khả Hàn luôn luôn là đối tượng nghi ngờ của tôi nên tôi không thể không cẩn thận một chút.”

“Vậy là tôi hiểu rồi, nhưng có điều này tôi vẫn thắc mắc, sao Phan Khả Hàn lại để lộ thân phận được?”

“Tôi đã tin tưởng Long Giai, đồng thời loại trừ nghi ngờ với cô ấy, vậy thì vụ nhà máy của Lương Hưng Thịnh bị trộm, và vụ nổ ở nhà Lãnh Kính Hàn, chỉ có thể nghĩ đến Phan Khả Hàn mà thôi. Nhưng thân phận của cô ta lại hết sức đặc biệt, toàn bộ vụ án lớn này đều xoay xung quanh một chữ tiền, nếu thật sự là vì tiền, quả thật Phan Khả Hàn là người ít bị nghi ngờ nhất.”

“Vậy tại sao anh lại nghi ngờ cô ấy?”

“Là bởi ngay từ đầu chúng tôi đã giả định số tiền liên quan đến vụ án này nằm trong phạm vi mấy chục tỷ, trong phạm vi này, Phan Khả Hàn là người ít bị nghi ngờ nhất, nhưng nếu vượt ra ngoài phạm vi này, sự nghi ngờ đối với cô ta sẽ từ thấp nhất mà vọt lên cao nhất. Bởi vì, cô ta từng chính miệng nhắc với tôi một manh mối, manh mối ấy chính là mấu chốt để tôi nhìn ra được thân phận thật sự của cô ta.”

Lương Tiểu Đồng liếc nhìn Phan Khả Hàn nằm dưới đất, khinh bỉ nói: “Thì ra là cô ả tự làm lộ mình, nhưng rốt cuộc là điểm nào vậy?”

“Để đánh tan sự nghi ngờ của tôi, Phan Khả Hàn từng dẫn tôi đến tòa nhà cao nhất thành phố Hải Giác mà gia tộc cô ta đang xây dựng, muốn khoe khoang tiền tài của nhà họ với tôi. Nào ngờ, một khi tôi đã nghi ngờ cô ta thì tòa nhà ấy, chính là điểm đáng ngờ nhất.”

Hàn Phong cúi đầu nhìn Phan Khả Hàn: “Voi có thể hình to lớn, nhưng nếu hỏng mất một chân, nó sẽ không thể nhúc nhích, chỉ có thể nằm yên một chỗ chờ chết! Tòa nhà đó chính là cái hố để con voi tài chính gia tộc họ Phan này sa chân vào. Tôi đã phái người đi điều tra tình hình đầu tư tòa nhà ấy, trước khi xây dựng tòa nhà, gia tộc họ Phan có nguồn vốn rất dồi dào, nhưng sau khi khởi công công trình được nửa năm thì trận sóng thần ở Ấn Độ Dương kia bất ngờ ập đến! Các khách sạn, nhà hàng, các tuyến đường du lịch của tập đoàn họ Phan bị tổn thất toàn diện, đồng thời thị trường cổ phiếu của các công ty thuộc gia tộc họ Phan trượt giá xuống thấp hơn cả giá gốc, các đơn vị kinh doanh cấp dưới từ chối trả tiền, nhà cung cấp từ chối giao hàng, tất cả đều là những kẻ giấu đồ bìm leo. Thứ duy nhất có thể chống đỡ cho gia tộc họ Phan, đồng thời khiến họ phục hồi trong thời gian ngắn nhất chính là tòa nhà cao chọc trời xây dựng trên đoạn đường phồn hoa nhất thành phố Hải Giác, nhưng công trình kiến trúc ấy lại đòi hỏi đầu tư, giai đoạn hai cần đầu tư bốn tỷ, lúc đó nhà họ Phan kiếm đâu ra được bốn tỷ chứ? Thời điểm này, ngân hàng Hằng Phúc liền dang tay trợ giúp, bốn tỷ, tôi nghĩ, cậu cũng bắt đầu không chế Phan Khả Hàn từ đó phải không? Vì danh dự gia tộc, cô ta không thể không buông bỏ tất cả: nhân cách, linh hồn, sự tôn nghiêm...”

Lương Tiểu Đồng vỗ tay: “Ha ha ha, quả nhiên không hổ là tiền bối Hàn Phong. Chỉ có điều, bọn chúng đâu biết người chèn ép các công ty mà gia tộc họ Phan nắm cổ phần chính là tôi! Tôi cần một người có thể xâm nhập vào nội bộ cảnh sát thành phố Hải Giác, cũng cần một người để tiếp cận tiền bối, bằng không, sao tôi có thể nắm được quyền chủ động không chế vụ án này chứ. Khả Hàn là một ả đàn bà rất khéo, vì gia tộc của mình, cô ả có thể làm

bất cứ điều gì.”

Hàn Phong chau mày, chỉ nghe Lương Tiểu Đồng nói tiếp: “Anh nghĩ xem tại sao anh lại tham gia vào vụ án này? Tại sao trong buổi tiệc Phan Khả Hân mời anh tham dự lại có người sử dụng nước hoa cùng nhãn hiệu với Lư Phương? Tại sao xác Lương Hưng Thịnh bị hỏa thiêu rồi, nhưng đồ đạc của anh ta vẫn để lại ở sở Công an? Rồi cả mảnh vật liệu tự nhiệt ở hiện trường cái chết của Lâm Chính có viết hai chữ tham lam, nửa mảnh linh kiện trong tay ông bảo vệ già ở nhà máy của Lương Hưng Thịnh, đó đều là sắp xếp đặc biệt của tôi để tiền bối tham gia vào trò chơi này đây, vì tiền bối, tôi đã cố ý thay đổi kế hoạch đi một chút.”

“Ngay từ đầu tôi đã phát hiện cậu đang khiêu khích, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng cậu muốn khiêu khích cảnh sát thôi, thật không ngờ lại là nhắm vào tôi. Tôi nghĩ cậu đánh bom nhà Lãnh Kính Hàn là nhắm vào ông ta, nhưng sự thực, mỗi hành động ám sát ấy, đều xảy ra khi tôi và Lãnh Kính Hàn đi chung với nhau. Và lại, sau khi tôi nghi ngờ cậu và tôi xuất thân từ cùng một chỗ, dấu vết hành động của cậu càng lúc càng trở nên rõ rệt, sau lần Hạ Mạt thả răn ở nhà tôi, gần như có thể khẳng định, đó là nhắm vào tôi rồi.”

“Tôi chỉ muốn thăm dò xem có phải tiền bối đã bỏ bê huấn luyện thể lực hay không thôi, không ngờ thân thù anh vẫn nhanh nhẹn, phản ứng vẫn nhạy như vậy. Có điều, tôi vẫn chưa hiểu sao anh lại nghi ngờ tôi.”

“Vi tôi bắt đầu nghi ngờ cậu xuất thân từ cùng một nơi với tôi, nếu đã là người đến từ nơi đó thì khả năng nào cũng có thể xảy ra. Có điều, lúc ấy tôi vẫn chưa có mục tiêu xác định, mấy ủy viên hội đồng quản trị của ngân hàng Hằng Phúc đều là đối tượng bị nghi, đặc biệt là Vu Thành Long. Sau khi loại trừ sự nghi ngờ với Vu Thành Long, tôi không thể không nghi ngờ Phan Khả Hân, vì vậy tôi đã dặn Long Giai giúp điều tra việc cuối cùng, cũng là việc quan trọng nhất.”

“Anh nghi ngờ kết quả điều tra của Phan Khả Hân hả?”

“Đúng vậy, bản báo cáo điều tra cuối cùng mà Long Giai đã để lại cho tôi đã chứng thực rõ ràng, gia tộc của Phan Khả Hân và ngân hàng Hằng Phúc có mối quan hệ không thể tách rời, nhờ đó nghi ngờ đối với Phan Khả Hân gần như đã có thể khẳng định. Sau khi điều tra được về Phan Khả Hân, Long Giai hết sức kinh hãi, vì mối quan hệ giữa Phan Khả Hân và Lãnh Kính Hàn không phải tầm thường, cô ấy sợ Lãnh Kính Hàn cũng tham dự vào, vì vậy đã giấu hồ sơ dưới chiếc gối ở đầu giường tôi. Cô ấy hiểu, cái giường bản như thế, ngoài tôi ra thì chẳng còn người thứ hai nào ngủ cả. Để làm tôi chú ý, cô ấy còn cố tình chặn một viên gạch lên tập tài liệu đó. Sau khi về nhà phát hiện ra bản báo cáo điều tra ấy, tôi đã phải làm lại từ đầu. Vì tôi lười, thường không muốn tự mình đi hỏi han điều tra, toàn nhờ Phan Khả Hân hoặc Long Giai làm hộ, bởi vậy nếu Phan Khả Hân đã không đáng tin thì tất cả báo cáo điều tra mà cô ta làm đều phải xem lại một lượt. May mắn thay, tôi vừa điều tra nơi đầu tiên thì đã phát hiện ra vấn đề rồi.”

Lương Tiểu Đồng nhếch miệng cười: “Hừ, viện phúc lợi Thiên Tích phải không? Tôi tưởng anh sẽ không đến đó chứ.”

“Đúng thế, ai lại đi điều tra một đứa nhỏ hoàn toàn không có gì đáng chú ý trong vụ án này cơ chứ. Song, tôi điều tra cậu, là có nguyên nhân đấy.”

“Ồ.” Lương Tiểu Đồng lộ vẻ nghi hoặc.

“Tôi đã xem ảnh cậu, trên đó có hai điểm khả nghi: thứ nhất, tướng mạo của cậu không giống vợ chồng Lương Hưng Thịnh; thứ hai, ánh mắt của cậu không hợp với tuổi. Đây là điểm nghi vấn được che giấu kỹ càng, người khác không dễ gì chú ý đến. Thế nhưng, lúc điều tra ở Thiên Nhai, tôi lại nhận được một thông tin giống nhau từ hai người hoàn toàn khác nhau. Trang Hiểu Quân và Khai Kim Vận đều nói với tôi, Tần Di và Thiên Yến Phi đối với họ vừa giống như người thân, vừa giống như cô giáo. Long Giai cũng từng bảo tôi, hồi nhỏ cô ấy sống ở viện phúc lợi, cảm thấy các cô đi ở đó vừa giống mẹ mình, vừa giống như cô giáo vậy! Thông tin tưởng như không có gì đặc biệt này lại cho tôi biết, viện phúc lợi rất có khả năng là nơi không bình thường, và lại, người đưa cậu ra khỏi viện phúc lợi chẳng phải là đối tượng trọng điểm điều tra của chúng tôi, Lư Phương hay sao?”

Lương Tiểu Đồng bật cười. Hàn Phong lại nói tiếp: “Khi tôi đến viện phúc lợi, đã nhận được một kết quả khiến người ta giật mình, ảnh trong hồ gốc của Lương Tiểu Đồng mà bà viện trưởng đưa cho tôi, và tấm ảnh Phan Khả Hân cung cấp, hoàn toàn là hai người khác nhau. Viện trưởng còn nói với tôi, từng có hai cô trông rất trẻ cũng lần lượt rời khỏi viện sau khi Lương Tiểu Đồng được đưa đi không lâu. Xem ảnh, quả nhiên Tần Di và Thiên Yến Phi từng là cô trông trẻ ở viện phúc lợi, bọn họ đã đổi tên, làm phẫu thuật thẩm mỹ mới thành ra bộ dạng hiện tại. Thành thử, cậu liền trở thành đối tượng bị nghi ngờ trọng điểm. Cậu cũng giống tôi, đều là những kẻ không có thân phận, dù ở đất nước nào cũng phải tìm cho mình một thân phận trước đã. Cậu dùng thân phận Lương Tiểu Đồng này để mơn xạc hoàn hồn, còn Lương Tiểu Đồng thật sự thì luôn bị người của cậu giám sát, cũng chính là đứa trẻ mà bọn Hồng A Căn canh giữ kia. Về sau, nó đã bị bỏ vào cốp xe hơi làm quỷ thể thân cho cậu.”

Lương Tiểu Đồng nhếch mép: “Chỉ với thông tin ở viện phúc lợi thì chưa đủ để nghi ngờ tôi chứ nhỉ?”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng thế, nhưng nếu như đặt cậu vào tất cả các vụ án đã từng xảy ra, vậy thì những bí ẩn bấy lâu vẫn chưa có lời giải liền tự động sáng rõ. Lần chúng tôi đến công ty xây dựng Khai Nguyên là lần thứ hai cậu xuất hiện trước mặt tôi, cậu đã đặt bom ở đó, bom do Nanh Xanh chế tạo. Tôi biết, loại bom ấy không thể tháo gỡ, cũng không thể di chuyển, nhưng tôi lại không hiểu tại sao lâu như vậy nó mới phát nổ? Giờ thì tôi biết rồi, đó là vì cậu cũng ở đó, cậu sợ nếu cho nổ quá sớm, chính bản thân mình cũng không thoát được. Còn nữa, Lý Hường đuổi theo một bóng đen, anh ta từng chắc như đinh đóng cột rằng người đó là A Bát, nhưng sau này khi giám sát phát hiện, trên mu bàn tay A Bát không hề có vết thương mà Lý Hường nói. Người đánh bị thương Lý Hường, đồng thời cũng bị Lý Hường làm bị thương, chính là cậu đúng không? Mà thông qua cuộc gặp lần đó với A Bát, cậu đã cảm thấy quyền lực mình giao cho Đinh Nhất Tiểu quá lớn, lúc đó cậu đã hạ quyết tâm loại trừ Đinh Nhất Tiểu rồi nhỉ?”

“Cái tên Đinh Nhất Tiểu không đơn giản như những gì anh thấy đâu, hắn rất giỏi nguy trang, tuy không được học tập chuyên nghiệp nhưng mưu kế của hắn gần như có thể sánh ngang với chúng ta. Ở Hải Giác, hắn giúp tôi khá nhiều, hắn khác với những kẻ khác, tôi và hắn là quan hệ hợp tác chia phần, còn những kẻ khác đều chỉ là nô lệ. Hắn rất có năng lực, có lúc mạnh đến độ bản thân tôi cũng nuốt không trôi, vì vậy buộc lòng phải phái A Bát giám sát hắn. Người ta vẫn thường nói đây, đao mà mài sắc thì dễ dùng, nhưng dễ gãy, cũng dễ làm mình bị thương. Nói thực lòng, đến hôm nay tôi vẫn cảm thấy giết hắn dễ dàng quá, hắn đáng lẽ không thể dễ dàng bị giết như vậy.”

“A Bát thì sao? Hẳn biết cậu muốn giết Đinh Nhất Tiểu, nhưng lại không ngờ cả hán cậu cũng muốn giết!” Sắc mặt Hàn Phong lạnh băng: “Tôi hỏi cậu, có phải A Bát cũng đến từ nơi đó không? Hẳn học cùng với cậu đúng không?”

Ánh mắt Lương Tiểu Đồng biến đổi: “Anh... sao anh biết?”

“A Bát từng đánh tay đôi với Lý Hường, xét về võ thuật, hẳn là hán ta trên cơ cậu.”

Lương Tiểu Đồng gật đầu: “Tên đặc cảnh đó quả nhiên đã được huấn luyện rất tốt, tôi thật không ngờ bên ngoài cũng có kẻ khó đối phó như vậy đấy.”

“Cậu biết chắc, ngoài cậu ra không ai giết được A Bát, vì cùng xuất thân nên cậu mới có thể dễ dàng yên tâm nhất bên cạnh Đinh Nhất Tiểu, còn A Bát thì có năm mơ cũng không ngờ cậu lại đột nhiên ra tay với hán. Nếu không phải là A Bát, thật sự rất khó để xác định hung thủ cuối cùng. Tối hôm đó, cái bóng mà chúng tôi trông thấy chắc là cậu đúng không? Khi ấy, A Bát mới là người lái xe, vì hán ta phải tập trung tinh thần lái xe, lại hoàn toàn không ngờ cậu sẽ ra tay với mình, nên mới bị cậu đâm cho một dao vào tim. Có lẽ cậu vẫn chưa biết, trước khi chết A Bát đã để lại ba vạch ngang, tôi từng nghi ngờ đó là chữ Giang trong tên Giang Vĩnh Thọ, cũng đã nghĩ đến đó có thể là chữ Tàn trong tên Tàn Di, về sau mới phát hiện, chữ Lương trong Lương Tiểu Đồng cũng bắt đầu bằng ba chấm thủy.”

Lương Tiểu Đồng ngửa đầu nói: “Ra là vậy, không ngờ người chết còn có thể để lại thông tin. Vì hán là kẻ lộ mặt bên ngoài, nếu không loại trừ hán, anh sẽ tra xét đến cùng, có được thông tin về tôi từ chỗ hán, tôi cũng là bất đắc dĩ mới phải làm vậy.”

“Còn nhiều điều cậu chưa nghĩ đến lắm. Từ khi bắt đầu nghi ngờ cậu, tôi đã nảy sinh nghi ngờ với toàn bộ vụ án này, vì bản thân cậu không trực tiếp ra mặt làm ủy viên hội đồng quản trị ngân hàng Hằng Phúc, vì vậy chuyển đổi cổ phần chẳng qua chỉ là một nhu cầu của cậu mà thôi, muốn đem toàn bộ đổi thành hiện kim rồi tẩu tán ư là không phải việc dễ dàng, cậu cũng không biết ngày đó bao giờ mới đến. Nhưng kế hoạch giết người của cậu lại không hề dừng lại dù chỉ một giây phút, vậy thì mục đích thật sự của cậu là gì? Toàn bộ vụ án này tốn mất ba năm, cậu lợi dụng bảy tội lỗi giết chết bảy người, bảy người này đều thuộc mười cổ đông lớn của ngân hàng Hằng Phúc, đồng thời cũng là ủy viên hội đồng quản trị, đảm nhiệm các công việc quan trọng trong ngân hàng. Trang Khánh Long: phạm ăn; Trang Hiếu Lễ: lừa nhấc; Khải Khai Hoa: nóng nảy; Lâm Chính: tham lam; Tôn Hường Hiền: ngạo mạn; Trần Thiên Thọ: dâm dục; Giang Vĩnh Thọ: đồ kỵ, đây mới là bảy tội lỗi hoàn chỉnh, đúng không?”

Lương Tiểu Đồng nói: “Đúng vậy, xem ra tiền bối đã phát hiện được gì rồi hả?”

Hàn Phong nói: “Thế thì phải cảm ơn Tàn Di, vì cô ta từng chế giễu tôi, nói tôi không biết gì về cổ phiếu, vì vậy tôi đành bỏ ra một ngày trời để nghiên cứu thị trường cổ phiếu Trung Quốc và cơ chế quản trị của ngân hàng Hằng Phúc. Từ ba năm trước, cứ cách ba tháng, thị trường giao dịch cổ phiếu lại có một đợt thu mua ngấm ngấm cổ phiếu của ngân hàng Hằng Phúc, rồi sau đó, ủy viên hội đồng quản trị ngân hàng bắt đầu bị hại, cổ phiếu trong tay họ liền được chia đều cho các cổ đông lớn, cộng với việc uy hiếp biến tướng và chuyển nhượng phi pháp, các người đã đưa được Giang Vĩnh Thọ ngồi lên ghế chủ tịch hội đồng quản trị, đúng không? Đây mới chỉ là bước đầu tiên, kế đó, những ủy viên khác cũng bị người của cậu thay thế, Giang Vĩnh Thọ bắt đầu khảo sát ở Malaysia, xây dựng khu công nghiệp mới? Không, đó chỉ là cái cớ của cậu thôi, cậu thay thế các ủy viên, mục đích chính là muốn dùng 2/3 cổ phiếu thông qua quyết định đầu tư xây dựng đó trong cuộc họp hội đồng quản trị. Để làm vậy, cậu cần thay ít nhất bảy ủy viên hội đồng, vì đó là hạng mục lớn, cần dùng đến 10% tổng số vốn của ngân hàng, hạng mục riêng, tài khoản riêng gì đó đều chỉ là cái cớ, mục đích thực sự của cậu, chính là bỏ khoản tiền ấy vào tài khoản riêng của mình. Tôi nói không sai chứ? Số tiền cậu chuẩn bị là 276 tỷ 398 triệu 34 nghìn 675 đồng lẻ 3 hào 2, cũng chỉ có con số này mới thỏa mãn được cậu thôi nhỉ? Có việc gì để kiếm tiền hơn lợi dụng 51% cổ phần để khống chế cả một ngân hàng đâu.”

Lương Tiểu Đồng không kìm được vỗ tay: “Tiền bối đúng là tiền bối, kế hoạch tôi vát và tính toán ba năm mà anh mất chưa đầy ba tuần đã hoàn toàn phá giải được rồi. Đúng thế, vì hạng mục đầu tư này, tôi đã tốn mất ba năm.”

Hàn Phong lạnh lùng nói: “Lấy đi một khoản tiền lớn như vậy, cậu chuẩn bị làm gì à?”

Lương Tiểu Đồng mỉm cười: “Tôi thu nạp được hơn hai nghìn người, có ba trăm bốn mươi tám người bị bắt trong vụ ở Hải Giác, bọn chúng đều thuộc loại sắp sửa đào thải, vốn đã chuẩn bị bỏ lại rồi. Tôi có gần một nghìn tấn vũ khí hạng nhẹ, toàn bộ đều là súng máy, đây là chưa bao gồm các loại vũ khí hạng nặng như xe thiết giáp. Số người và vũ khí ấy đều ở một nước nhỏ thuộc châu Á. Nói thực lòng, tôi định thành lập đế quốc của riêng mình, tôi không chỉ cần người, vũ khí và tiền, tôi còn cần một số vốn để khởi động nữa. Hiện nay trên thị trường quốc tế, tỷ suất hối đoái của đồng nhân dân tệ khá ổn định, vì thế trên thị trường tài chính quốc tế dần tăng cao, đồng thị trường cổ phiếu và các doanh nghiệp tư nhân mới nổi của nó lại chưa hề trưởng thành, có rất nhiều sơ hở. Vì vậy, tôi đã nhắm vào đồng nhân dân tệ, đồng thời sử dụng các phương thức thích hợp trong những thời điểm thích hợp để tiến vào thị trường này. Nhưng nếu chỉ tạo ra sóng gió trên thị trường tài chính không thôi thì nhợt nhạt quá, nhàm chán quá, vì vậy khi thực hiện vụ án mạng đầu tiên, cũng chính là lần giết Trang Khánh Long, tôi đã để lại tội chứng rõ ràng rành, hy vọng có người chơi cùng mình. Nhưng tên cảnh sát ngu xuẩn Giang Hạo kia lại không hiểu ý, còn tưởng có người làm lộ phong thanh gì, bèn giấu mảnh giấy tôi viết chữ ‘phạm ăn’ kia đi. Về sau tôi lại không ngừng bày kế giết người, đồng thời không ngừng để lại thông tin, nhưng không ngờ chẳng vụ án nào khiến cảnh sát nghi ngờ cao độ, kể cả có bị nghi ngờ thì cũng chỉ dừng lại ở bề mặt thôi.”

Lương Tiểu Đồng lộ vẻ chán nản: “Tôi rất thất vọng, trò chơi vui như vậy mà lại không có lấy một người tham gia cùng mình. Lúc chuẩn bị giết Lâm Chính ở Hải Giác, tôi đã điều tra tường tận từng người một trong hệ thống công an, nghe nói ở đây có một phòng Cảnh sát hình sự độc lập với hệ thống còn lợi hại hơn cả sở Công an, vì vậy tôi đã cho người tập trung điều tra bọn họ. Trong lúc điều tra một người tên là Lãnh Kính Hàn, tôi vô ý phát hiện ra tiền bối Hàn Phong cũng ẩn thân ở Hải Giác. Lúc đó tôi thật sự quá hưng phấn, không ngờ nhân vật trong truyền thuyết lại xuất hiện trước mặt mình. Tôi vẫn luôn cho rằng, sau khi ra trường, tiền bối Hàn Phong sớm đã khuấy đảo thế giới này lên rồi, nhưng mãi vẫn không nghe nói có chuyện gì lớn xảy ra. Mấy năm trước, hồi sự kiện 11.9 xảy ra, tôi còn tưởng đây là kiệt tác của anh nữa cơ, không ngờ không phải; về sau có vụ xung đột vũ trang ở Chechnya, tôi lại cho rằng tiền bối Hàn Phong ở phía sau lên kế hoạch, kết quả cũng không phải; tôi thậm chí còn nghi ngờ trận sóng thần ở Ấn Độ Dương năm ngoái là do tiền bối tạo ra nữa, nhưng cũng không phải nốt. Tôi bấy lâu nay vẫn rất nghi hoặc, kế phá hoại xuất sắc nhất trường chúng ta đã tốt nghiệp, tại sao lại không có tin tức gì như vậy chứ? Có lúc tôi nghĩ, liệu có phải thủ đoạn của tiền bối quá bí mật đến nỗi không ai nhìn ra được không? Nhưng khi thấy bộ dạng của tiền bối ở Hải Giác, tôi gần như không dám tin vào mắt mình nữa, đó mà là tiền bối Hàn Phong, kẻ đến từ địa ngục trong truyền thuyết hay sao? Nhìn xa vẫn chưa đủ, tôi muốn nhìn tiền bối từ khoảng cách gần, vì vậy tôi không hề do dự mời anh tham gia vào trò chơi

lần này.”

Lương Tiểu Đồng thở hắt ra: “Cùng với việc thái độ của tiền bối với trò chơi này càng lúc càng thêm nghiêm túc, tôi cũng dần cảm thấy áp lực, tốc độ phản ứng của tiền bối quá nhanh, mưu kế tôi bày ra không thể theo kịp tư duy của anh, rốt cuộc cũng bị anh phát hiện ra mọi bí mật, còn bị lộ cả thân phận nữa. Tiền bối quả nhiên là học sinh chất lượng cao của Trường Học, tham gia với tôi đi, tiền bối, tôi sẽ khiến anh trở thành nhân vật lấy lòng hô mưa gọi gió. Nếu anh làm quân sư cho tôi, đế quốc của chúng ta xây dựng sẽ thay đổi bản đồ thế giới hiện đại, không, nếu có anh gia nhập, chúng ta muốn chinh phục thế giới cũng không thành vấn đề đâu.”

“Hừ...” Hàn Phong cười khinh miệt: “Có vẻ như cậu vẫn không hiểu mục đích tôi đến tìm cậu hả!” Ánh mắt anh ta trở nên lạnh lùng: “Tiền bạc, quyền lực, những thứ đó với tôi hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì cả. Hiểu biết của cậu về tôi vẫn chỉ dừng lại ở mức độ tin đồn mà thôi, cậu căn bản không hề biết tôi cần thứ gì. Tôi tồn tại trên đời này như một kẻ báo thù, tôi đã tìm được thứ mình muốn tìm, chỉ là khi tôi rời khỏi nơi đó, không ngờ việc báo thù lại dễ dàng như thế. Sau khi báo thù, tôi bắt đầu cảm thấy một sự trống rỗng vô tận, ý nghĩa cuộc sống và con người mà bấy lâu nay tôi vẫn tìm kiếm, rốt cuộc là gì chứ? Tại sao chúng ta phải sống? Tại sao chúng ta lại sống trên đời này? Chúng ta tồn tại vì cái gì?”

Lương Tiểu Đồng đáp: “Chẳng phải chúng ta được huấn luyện để phá hoại thế giới này sao? Chúng ta là kẻ hủy diệt, chúng ta là kẻ kết liễu, chúng ta được huấn luyện kỹ xảo giết người, bày mưu hãm hại trong điều kiện tàn nhẫn khắc nghiệt nhất, ý nghĩa sinh tồn của chúng ta, sự tồn tại của chúng ta, chẳng phải là để chứng kiến sự hủy diệt của thế giới này sao?”

Hàn Phong nói: “Vậy ư? Có lẽ tôi không nghĩ thế. Có điều, lúc này tôi đã chẳng còn hứng thú nghĩ mấy chuyện đó nữa rồi. Nhưng mà, cậu đã mời tôi tham gia trò chơi này, tất nhiên tôi phải chơi đến cùng, xem xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng rồi!”

Lương Tiểu Đồng cả kinh: “Lẽ nào, lẽ nào tiền bối đến đây là để bắt tôi?”

Hàn Phong cười: “Cậu nói xem? Vốn dĩ, với điều kiện sức khỏe của cậu thì không thể khống chế được nhiều người như vậy làm việc cho cậu, đúng không? Vì vậy cậu đã sắp xếp cho Đinh Nhất Tiểu xuất hiện thay mình ở Hải Giác, còn ở Thiên Nhai thì là Tần Di nhi? Để khống chế nhiều thuộc hạ như vậy, cậu đã lựa chọn... ma túy. Tôi nghĩ, Giang Hạo cũng bị cậu dùng ma túy khống chế trong lúc đi trốn nã tội phạm ma túy đúng không?”

Lương Tiểu Đồng lặng lẽ cúi đầu, âm thầm nở nụ cười lạnh lùng: “Đúng thế, anh không biết đâu, khoái cảm khi thấy một viên cảnh sát chuyên săn bắt dân buôn ma túy lại giao toàn bộ linh hồn của mình ra cho thứ ấy, thật không có gì sánh nổi.” Lương Tiểu Đồng lấy ra một viên con nhộng vỏ màu trắng đen, mỉm cười: “Loại thuốc mới này có thể mang đến khoái cảm lớn hơn, thời gian dài hơn, và lại, giai đoạn đầu, triệu chứng khi bị ngất thuốc và triệu chứng nghiện đều rất nhẹ, gần như không thể phát giác. Một khi phát giác ra hiệu quả của thứ thuốc này, thì cả đời anh đã không thể rời khỏi nó rồi, nó sẽ đi cùng anh xuống dưới mồ. Hề dính phải nó thì anh chỉ có hai lựa chọn, hoặc là nó hoặc là tự sát, đây chính là vận mệnh của anh. Tên loại thuốc này, thật sự rất có tính triết lý, tôi gọi nó là Vận Mệnh. Vì vậy, Giang Hạo hay Tần Di, Lư Phương, Thiên Yến Phi cũng như nhau cả, đây là lựa chọn của bọn chúng, dựa vào loại thuốc này để sống tiếp hay từ bỏ nó để chết trong đau khổ. Cuối cùng, bọn chúng đều đã lựa chọn Vận Mệnh.”

Hàn Phong lầm bầm: “Thì ra, bị Vận Mệnh chọn lựa là như thế. Nhưng một khi thoát khỏi sự khống chế của loại thuốc này thì cũng chẳng sống được mấy ngày đúng không?”

Lương Tiểu Đồng đắc ý: “Không, anh muốn nói đến bọn phần tử vũ trang bị bắt đấy hả, thứ bọn chúng dùng là thuốc đời đầu, loại thuốc đó vẫn còn rất sơ sài, nếu ngừng sử dụng chỉ có thể cầm cự được năm ngày, lúc chết đau đớn vô cùng, nếu không phải chân tay bị trói, bọn chúng sẽ cắn xé cơ thể mình hòng giảm bớt nỗi đau đớn kia. Khi huấn luyện tân binh, tôi thường chọn một hai học viên bị đào thải cho chúng biểu diễn triệu chứng khi bị cắt thuốc trước mặt đám học viên mới. Ha ha, nhìn bọn chúng tự xé toang ổ bụng, móc nội tạng mình ra mà cắn xé thật là thảm thiết vô cùng đó! Có điều, vậy thì bọn học viên mới sẽ ngoan ngoãn hơn nhiều, nghe nói Hồng A Căn đã đập đầu vào tường tự tử trong tù đúng không? Chắc chắn là hân sự lúc lên cơn sẽ không chịu đựng được nên mới chọn lựa cách trốn tránh đấy.”

Hàn Phong nói: “Còn bọn Giang Hạo?”

Lương Tiểu Đồng nói: “Bọn chúng dùng sản phẩm thế hệ thứ hai, tác dụng phụ ít, hấp thu nhanh, thời gian để tiến vào trạng thái hưng phấn ngắn, sức thuốc duy trì lâu, và lại nó còn có công dụng ngoài ý muốn nữa. Đàn bà sử dụng nó vào sẽ càng thêm xinh đẹp, còn đàn ông sẽ càng ngày càng cường tráng. Anh nhìn Giang Hạo đó, cả bọn lính của tôi nữa, tên nào tên đó đều cơ bắp cuồn cuộn, đó là do dùng thuốc đấy. Cả Tần Di, Thiên Yến Phi, Lư Phương nữa, những à đàn bà đó, có được coi là đẹp không?”

Hàn Phong đáp: “Không ngờ cậu lại còn biết điều chế thuốc...”

“Ồ, không!” Lương Tiểu Đồng bật cười giảo quyết: “Không phải tôi chế tạo đâu, tôi không có thời gian, cũng không có năng lực ấy. Những thứ thuốc này, đều do tôi mua về đấy.”

Thấy Hàn Phong chau mày, Lương Tiểu Đồng lắc đầu, chất chất lưỡi: “Tiền bối à, anh càng lúc càng thiếu hiểu biết rồi đấy, cái công ty sản xuất thuốc kia nổi tiếng ngang với Mạng Đen, được xếp vào một trong ba tổ chức tội phạm lớn của thế giới. Thật không hiểu nổi mấy năm nay anh làm gì nữa. Tôi cần thuốc, còn bọn chúng thì cần một ít vật thí nghiệm, vật thí nghiệm thôi mà, cái đó thì tôi có đấy. Nói tới đây, tôi cũng không thể không hỏi anh một câu, dạo gần đây có cảm thấy ham muốn tình dục tăng vọt lên không nhỉ?”

Hàn Phong thắc mắc: “Nghĩa là sao?”

Lương Tiểu Đồng nói: “Trường Học đã dạy rồi, đừng bắt cần để lộ những chi tiết trong cuộc sống của mình, tiền bối hình như quên mất thì phải. Không phải anh từng nói, mỗi ngày phải uống một cốc sữa à? Trong cốc sữa đó, cũng có thành phần là Vận Mệnh đấy.”

Hàn Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Tôi còn tưởng chuyện gì chứ. Tôi có uống sữa đâu. Đối với những kẻ thân phận khả nghi mà mình không quen biết,

tôi chưa bao giờ nói thật cả.”

Lương Tiểu Đồng biến sắc mặt: “Vậy mà tôi nào anh cũng gọi sửa bò?” Ngay sau đó, y liền bật cười: “Ồ, tiền bối sợ bị tôi không chế nên mới không chịu thừa nhận chứ gì. Cũng không sao cả, thứ thuốc Vận Mệnh ấy, chỉ cần uống vào một chút là sẽ có tác dụng cả đời, và lại còn không thể nào hồi phục được nữa.”

Hàn Phong ra vẻ trầm ngâm: “Tôi nghe người ta nói, xương rồng được tưới sữa bò sẽ đặc biệt khỏe mạnh, vì vậy mỗi ngày đều gọi một cốc sữa bò để tưới cây. Đáng tiếc, ăn chay quen rồi không ăn mặn được, mấy cây ấy đều chết tiệt cả, thật thất bại!”

Ánh mắt Lương Tiểu Đồng lóe sáng lên: “Dù anh có suy luận giỏi thế nào đi nữa thì vẫn chậm mất một bước rồi. Tôi đã chuyển hơn 20 tỷ vào tài khoản của mình, và lại, tôi cũng không ở Trung Quốc, tôi có thể đi bất cứ nước nào tôi muốn, ở đó xây dựng quốc gia của riêng mình, thu nạp nhân tài, tích lũy phát triển để rồi ngày một lớn mạnh, thôn tính các nước xung quanh. Sau đó, sau đó, sau đó... tất cả mọi thứ đều sẽ do một tay tôi không chế!”

Hàn Phong lắc đầu nói: “Cậu đang nằm mơ hả? Cậu có năng lực để hưởng thụ những thứ đó sao?”

Lương Tiểu Đồng cúi đầu: “Vậy thì hết cách rồi, tôi vốn tưởng rằng khi biết hết mọi chuyện, tiền bối sẽ lấy làm vui vẻ đứng về phía tôi cơ đấy.” Y đột nhiên giương súng lên, tốc độ bóp cò có thể nói là nhanh như điện chớp, “pằng pằng pằng” ba phát súng gần như liền thành một tiếng. Ngay sau đó, chọt nghe tiếng “loảng xoảng” vang lên, bức tường kính sau lưng y vỡ ra một mảng, con gió lồng lộng bên ngoài tầng 86 ủa vào trong phòng.

Gió lạnh như dao cắt, Lương Tiểu Đồng đang giương súng, cổ tay phải cầm súng của y đã bắt đầu rỉ máu, y không thể ngờ lại có người tránh được đạn trong khoảng cách gần như thế. Phát súng đầu tiên, Hàn Phong nghiêng đầu sang trái tránh được viên đạn; phát súng thứ hai, anh ta đã thuận đà lần tới bên cạnh chiếc ghế sát sau cửa; phát súng thứ ba, Hàn Phong đá chiếc ghế ra làm bị thương tay Lương Tiểu Đồng, đồng thời làm bức tường kính vỡ toang một mảnh lớn.

Lương Tiểu Đồng kinh hoàng nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, đôi mắt sáng của anh ta tựa như bóng ma chốn địa ngục có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ trong nội tâm y. Đến giờ Lương Tiểu Đồng mới hiểu, y hoàn toàn không thể chiến thắng được con người đang đứng trước mặt mình. Bọn họ tuy rằng cùng học ở một nơi, nhưng khoảng cách lại xa nhau một trời một vực. Y thầm run lên, hồi tưởng lại quá khứ mà rùng động: “Đó là sự thật, truyền thuyết là sự thật, không ngờ lại là sự thật!” Bên tai y lại vang lên lời đánh giá về Hàn Phong, tựa như một lời nguyền: “Hắn là một con gió lạnh thổi đến từ địa ngục, là kẻ ngay cả ma vương của địa ngục cũng sợ hãi mà xua đuổi. Hắn mang đến giết chóc và máu tanh, là hóa thân của tà ác và kinh sợ, nơi nào hắn đi qua thầy đều biến thành địa ngục lạnh lẽo.”

Lương Tiểu Đồng lẩm bẩm: “Tại sao? Tại sao tiền bối lại...”

“Vốn dĩ, cậu muốn lập kế hoạch lấy của ngân hàng Hằng Phúc gần 300 tỷ, chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi. Cậu muốn giết các ủy viên hội đồng quản trị của ngân hàng Hằng Phúc, muốn phá hoại trị an của Hải Giác, cũng chẳng can hệ gì với tôi. Nhưng!” Hàn Phong đột nhiên cao giọng: “Cậu lại mời tên sát thủ gà mờ kia, phát súng ấy tại sao lại không thể bắn chuẩn hơn một chút chứ, có khi bắn chết cô ấy luôn còn đỡ hơn, tại sao lại để cô ấy sống trong đau khổ như vậy?”

Lương Tiểu Đồng giờ mới sực hiểu ra: “Là... là Long Giai? Nữ cảnh sát đó ư?”

Hai con người của Hàn Phong tựa như hai ngôi sao lấp lánh, anh ta lặng lẽ nhắm mắt lại: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi! Lúc đó chắc hẳn cậu cho rằng tôi vẫn nghi ngờ Long Giai, chỉ muốn nhân lúc tinh thần cô ấy bị đã kích mà tấn công thôi phải không? Vì vậy, nếu tôi chất vấn kẻ muốn giết cô ấy là ai, cô ấy nhất định không thể trả lời được, như vậy, tôi sẽ chỉ càn nghi ngờ Giai Giai, phải không hả? Long Giai mà chết, tên nội gián bị loại trừ, manh mối cũng đứt luôn, chính suy nghĩ đơn giản ấy đã thúc giục cậu nhất định phải thuê sát thủ, giết cô ấy cho sớm chứ gì? Cậu không ngờ là tôi lại chưa bao giờ nghi ngờ cô ấy, phải không?”

Lương Tiểu Đồng run rẩy: “Tôi, tôi không ngờ! Tôi vốn tưởng rằng, tiền bối, tiền bối sẽ không động lòng với ai. Tiền... tiền bối sao có thể động lòng với một người bình thường... bọn chúng đều là sinh vật hạ đẳng, chỉ là sự kết hợp của một số vật chất hữu cơ và phương trình hóa học mà thôi. Chúng ta, chúng ta mới là những kẻ ở đỉnh chóp của chuỗi tiến hóa, là thể sống ưu tú nhất, chúng ta mới là những kẻ đã trải qua huấn luyện sinh tồn tàn khốc nhất, còn những kẻ ngoài Trường Học, đều chỉ là đối tượng bị đào thải mà thôi. Trong mắt chúng ta, bọn chúng chỉ là lũ chuột, là bầy kiến thôi mà.”

Hàn Phong hờ hững: “Vậy sao? Thế thì cậu là gì, chẳng phải chỉ là một con quái vật không thể lớn được sao? Cậu đừng quên, trong mắt tôi, cậu và lũ chuột cũng chẳng có gì phân biệt cả.”

Lương Tiểu Đồng khom lưng xuống nói: “Vâng, vâng. Trước mặt tiền bối, tôi vốn chẳng khác gì lũ kiến hôi cả. Nhưng anh là niềm tự hào của Trường Học, anh là tiền bối có sức mạnh phá hoại cao nhất trong các học viên, sao anh có thể động lòng với một người bình thường? Anh sở hữu sự phá hoại lớn nhất, có kỹ xảo giết người hoàn mỹ nhất, chẳng lẽ, anh không định dùng chúng để giết người, ngược lại muốn sử dụng chúng để cứu người ư? Tiền bối, tiền bối mà tôi luôn sùng bái ời, anh vốn là con sói hung ác nhất, lẽ nào chỉ vì rơi vào giữa bầy cừu, ăn cỏ mấy ngày, anh liền nghĩ mình là cừu rồi sao? Anh đừng quên, anh vẫn là một con sói, anh cần đến máu và thịt của lũ cừu để thỏa mãn dã tính và cơn đói khát của anh.”

Hàn Phong nhìn bàn tay mình, điềm đạm nói: “Vậy à? Thì ra tôi là sói à? Vậy sói thì như thế nào chứ? Thuyết giáo trước mặt tôi hả, để tôi cho cậu biết thế nào là dã tính!” Anh ta bước lên một bước.

“Không!” Lương Tiểu Đồng run rẩy sợ hãi, kêu lên the thé: “Đừng lại đây!” Y đột nhiên quỳ sụp xuống: “Tôi biết sai rồi, xin hãy tha cho tôi! Tên sát thủ đó, tên sát thủ đó là người của Mạng Đen, tôi có thể tìm hắn cho anh. Tôi biết sai rồi, xin tiền bối tha cho tôi!”

Hàn Phong lại dần thêm một bước: “Không cần, tôi sớm muộn gì cũng tìm đến Mạng Đen. Không chỉ là tên sát thủ kia, toàn bộ bọn chúng đều phải trả giá cho chuyện này!”

Lương Tiểu Đồng lại thầm run lên. Chỉ với sức một người mà đi khiêu chiến với mạng lưới sát thủ quốc tế, hơn nữa còn là tổ chức khủng bố đáng sợ nhất, ngay cả cảnh sát hình sự các nước cũng không thể làm gì được, trên đời này, cũng chỉ có Hàn Phong mới dám nói ra những lời ấy mà thôi. Lương Tiểu Đồng đứng dậy, vội vàng lùi một bước, hoảng hốt nói: “Anh không thể giết tôi được, tôi cũng là học viên của Trường Học, tôi là đàn em khóa dưới của anh đây! Theo quy tắc của trường, anh không thể giết hại bạn học được!”

Hàn Phong bật cười: “Ha ha, quy tắc? Đừng quên nhé, tôi là kẻ bỏ trốn khỏi Trường Học đấy, trong thế giới của tôi chẳng có quy tắc nào cả!”

Lương Tiểu Đồng đứng trên cái băng, cuồng loạn hét lên: “Không! Tôi không cam lòng! Tôi mới là người mạnh nhất thế gian này! Tôi có thể điều khiển tất cả! Tại sao? Tại sao lại có Trường Học, tại sao lại phải huấn luyện ra nhiều người như thế? Nếu chỉ có mình tôi, nếu chỉ có mình tôi, tôi đã có thể không chế tất cả! Không chế tất cả!” Y tròn tròn mắt lên nhìn Hàn Phong: “Tại sao? Tại sao các người lại xuất sắc như thế, tại sao các người lại được coi như thần tượng để cho tất cả học viên sùng bái? Tại sao tôi lại bị định sẵn số phận chịu đào thải?”

Hàn Phong thờ ơ nói: “Vậy mới nói cậu không hiểu được tình trạng của chính mình. Để tôi cho cậu biết tại sao cậu thích làm Hoàng Đế đến vậy nhé. Cậu là kẻ trời sinh tàn khuyết, thân thể vĩnh viễn không bao giờ lớn lên được, trong quá trình trưởng thành chắc chắn đã hứng chịu rất nhiều ánh mắt kỳ thị, cùng nhục mạ và chế giễu, cậu không cam tâm, vì vậy khi huấn luyện, trong lòng luôn có ý nghĩ rằng nhất định mình phải trở thành người có thể ra lệnh cho người khác. Đáng tiếc thay, hạn chế về cơ thể khiến cậu định sẵn chỉ có thể làm một học sinh kém, cũng định sẵn rằng cậu phải chịu đựng sự áp bức, lăng nhục và coi thường ở Trường Học. Cậu biết, ở trong trường cậu sẽ không bao giờ có ngày ngóc đầu lên được, vì vậy khi ra ngoài, cậu liền muốn có thật nhiều tiền, thật nhiều quyền lực, muốn không chế thật nhiều người, khiến bọn họ trở thành nô lệ của họ, để họ nghe theo mệnh lệnh của cậu. Hừ, thật là một suy nghĩ ngu xuẩn. Cậu tưởng trở thành Hoàng Đế là có thể muốn làm gì thì làm chắc? Trong khi cậu đang mải tính toán, cậu đã quên mất một điểm quan trọng nhất... là thời gian! Kể cả cậu may mắn trở thành quốc vương của nước nào đó, cậu cũng chẳng hưởng thụ được bao lâu. Cậu biết không, người mắc bệnh như cậu không thể nào sống lâu được. Sinh mệnh của cậu đã có dấu hiệu kết thúc, và lại, không có bất cứ cách nào ngăn được cái chết đến với cậu. Huống hồ, cậu cũng chẳng thể nào làm được Hoàng Đế. Trò chơi, đã kết thúc rồi!”

Lương Tiểu Đồng vội nói: “Tiền bồi, tiền bồi Hàn Phong. Tôi có thể, có thể cho anh làm vua, làm một vị vua chí cao vô thượng! Tôi đã lập sẵn nền móng, chỉ cần tiền bồi đồng ý, chúng ta có thể lập nên cơ nghiệp, cho tôi làm trợ thủ của anh cũng được, tôi sẽ trở thành một quân cờ, một quân cờ cực kỳ hữu dụng!”

Hàn Phong lắc đầu: “Ngu ngốc! Tôi đã nói rồi, tiền tài và quyền lực là những thứ tôi ít hứng thú nhất. Còn nữa, cậu tưởng mình đã trở thành công thật rồi chắc?”

Lương Tiểu Đồng không hiểu: “Gì cơ?”

Ngón tay Hàn Phong lướt trên màn hình máy tính: “Cậu nghĩ là mình thật sự có gần 300 tỷ hả? Tôi nói cho cậu biết, khi tôi đến Thiên Nhai lần đầu tiên, Tần Di từng nói tôi không hiểu gì về cổ phiếu, vậy nên lúc đó tôi đã tìm đọc rất nhiều sách vở, đồng thời khảo sát chỉ số dao động của giá cổ phiếu ngân hàng Hằng Phúc trên thị trường. Tuy rằng lúc ấy vẫn chưa có manh mối gì rõ rệt, nhưng tôi đã nghi ngờ các cậu chắc chắn sẽ tiến hành điều động tiền trên quy mô lớn. Hết sức tỉnh bơ, tôi gặp được Tinh Thần...”

Lương Tiểu Đồng lắp bắp: “Tinh Thần? Tinh Thần trong mười tám thần tượng? Kẻ được gọi là Con ma máy tính?”

Hàn Phong nhớ lại tình cảnh đêm hôm đó: thành phố Thiên Nhai, trong con ngõ nhỏ hẹp dài tăm tối, Hàn Phong và Tinh Thần ôm nhau thật chặt. Tinh Thần không thay đổi gì, vẫn mái tóc xoăn màu nâu, mặt vuông tai rộng, mũi tẹt môi dày, làn da màu đồng hun, ngăm đen, trong hốc mắt sâu hoắm là cặp mắt màu nâu. Anh ta mang trong mình dòng máu Anh diêng, tính cách cũng nhiệt tình phóng khoáng như tổ tiên của mình vậy. Tinh Thần thấp hơn Hàn Phong một chút, chừng 1 mét 8, nhưng thân hình vạm vỡ rắn rỏi, không ai có thể ngờ được đôi bàn tay to tướng nổi đầy gân xanh kia lại có thể lập nên kỷ lục gõ phím 48 lần một giây. Tinh Thần xúc động nói: “Thật không thể nào tưởng tượng nổi lại tìm thấy cậu ở đây, nghe nói bọn họ truy đuổi cậu đến Trung Quốc thì mới mất dấu. Đạo này cậu vẫn khỏe chứ?” Anh ta nói bằng tiếng Đức.

Hàn Phong mỉm cười: “Cậu thấy sao?” Anh ta cũng dùng tiếng Đức.

Mắt Tinh Thần sáng lóe lên, quan sát Hàn Phong thật kỹ: “Cậu gầy hơn, cao hơn, nhưng tinh thần rất khá, không giống người phải chịu khổ hay từng bị thương. Tôi còn lo cậu không địch lại những kẻ Trường Học phái đi đuổi giết nữa cơ đấy, xem ra là tôi lo hão rồi. Giờ cậu đang làm gì vậy?”

“Tôi à?” Hàn Phong đột nhiên phá lên cười: “Cho cậu đoán mười nghìn lần cậu cũng không đoán ra được đâu, giờ tôi đang làm thám tử tư.”

“Hả!” Làn da ngăm đen của Tinh Thần rịn mồ hôi, sáng bóng lên trong màn đêm, anh ta nhìn chằm chằm vào Hàn Phong vẻ không thể tin nổi, cặp mắt trở ra như thể trên mặt Hàn Phong đang mọc một bông hoa. Hồi lâu, anh ta mới lắp bắp: “Không phải thật đấy chứ?”

Hàn Phong mỉm cười gật đầu, bấy giờ Tinh Thần mới há hốc miệng, ôm lấy ngực kinh ngạc thốt lên: “Ôi, trời đất ơi! Thật không thể tin nổi! Chắc! Không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ!” Anh ta nhìn Hàn Phong, hai người cùng cười phá lên đến nỗi thở hổn hển: “Nếu mấy lão già trong Trường Học biết được thiên tài tội phạm bọn họ tốn bao nhiêu công sức mới đào tạo ra được lại trở thành khắc tinh của tội phạm, họ sẽ tức phát điên lên mất! Ha ha ha ha! Sao cậu lại... cậu, cậu rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì thế? Sao lại thành ra thế này? Tôi chỉ nghe nói là cậu đang tìm kiếm thứ gì đó phải không, đã tìm thấy chưa?”

Thần sắc Hàn Phong bỗng trở nên u ám, anh ta né tránh câu hỏi: “Không nói chuyện đó nữa, nếu cậu đã tìm được tôi, chỉ bằng giúp tôi làm một việc đi.”

Tinh Thần nói: “Gì hả?”

Hàn Phong nói: “Ngày mai, người của sở Kiểm toán sẽ kiểm tra sổ sách của ngân hàng Hằng Phúc, bọn họ nhất định sẽ yêu cầu ngân hàng xác nhận

thông tin đầu cuối của máy tính, tôi muốn nhờ cậu viết một con Trojan, công dụng của nó là thế này...”

Hàn Phong nhìn vào đôi mắt ngờ ngàng của Lương Tiểu Đồng: “Trojan ngăn không cho chương trình chạy, trực tiếp xâm nhập vào máy chủ của ngân hàng Hằng Phúc, mọi nghiệp vụ chuyển tiền với số lượng lớn đều được ghi lại trong hồ sơ đồng thời tạo ra hiện tượng giả, phải tắt phần mềm Trojan đó đi thì mới được xác nhận. Những biên bản xác nhận mà cậu trông thấy đó, đều là giả cả, gần 300 tỷ mà cậu chia làm mười ba lần chuyển vào tài khoản cá nhân của mình, kỳ thực không hề ở trong đó. Rất tiếc, trước khi đến đây, tôi đã xóa hết những giao dịch đó đi rồi, cậu vẫn chỉ là một kẻ nghèo rớt mồng mơi không xu dính túi mà thôi.”

Lương Tiểu Đồng hét lên: “Không, anh không thể như vậy được! Tôi đã tốn ba năm! Tôi đã tốn những ba năm ròng đó!”

“Ừm!” Hàn Phong chớp chớp mắt: “Tôi chưa báo trước cho cậu. Có điều, những thứ ấy mà đem so với tính mạng của cậu, hình như cậu nên lo lắng cho hoàn cảnh trước mắt của mình thì hơn nhỉ? Tôi đã nghĩ rồi, giờ tôi không định giết cậu nữa.”

Lương Tiểu Đồng nói: “Được rồi, tôi nhận thua rồi, xem ra Đinh Nhất Tiểu nói không hề sai, lẽ ra tôi không nên chọc đến tiền bối làm gì.”

Hàn Phong nói: “Gượm đã, tôi còn chưa nói hết mà, tôi định giao cậu cho cảnh sát!”

Lương Tiểu Đồng nói: “Nếu anh giao tôi cho cảnh sát...”

Hàn Phong đáp: “Không có chứng cứ chứ gì? Cậu lại nhầm rồi, cậu quên mất, vì hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ bại lộ nên cậu đã hành động rất lố liễu ở Hải Giác, trên bộ điều khiển của chiếc xuồng không người lái, trong chiếc xe của A Bát đã bị thiêu hủy đều có dấu vân tay của cậu, đúng là cậu phải không? Ở Trung Quốc, tội nào trong hai tội này cũng đủ để phán tử hình rồi? Và lại, người bệnh như cậu, đối với y học...”

Lương Tiểu Đồng giờ mới sững người ra, kinh hoàng thốt lên: “Không, tôi không muốn bị bọn chúng coi như con chuột nhốt trong phòng thí nghiệm, không!”

“Đứng yên!” Hàn Phong đột nhiên lao vút tới như con gió lốc, hai mắt Lương Tiểu Đồng toát lên vẻ sợ hãi, lại lùi thêm một bước, vừa hay lùi tới bên cửa sổ, bước hụt một cái, cả người liền rơi thẳng xuống. Hàn Phong nhảy ra ngoài, móc chân vào sàn nhà, ngón tay anh ta móc vào ngón tay Lương Tiểu Đồng, gió mạnh thốc tới, hai người cứ như vậy đung đưa sát bức tường tầng 86 tòa nhà chọc trời.

“Tại sao?” Lương Tiểu Đồng lơ lửng trên dưới, gió thổi làm y không mở nổi mắt, cảm thấy các ngón tay đang từ từ trượt xuống.

Hàn Phong đáp: “Mặc dù cậu đã giết bạn học, nhưng tôi không có thói quen ấy. Rồi đến lúc, giáo quan của cậu lại đến tìm tôi đòi người, tôi sợ nhất là mấy chuyện phiền phức đó.”

Lương Tiểu Đồng mỉm cười, những ngón tay rớt cuộc không thể kiên trì thêm được nữa, cả người y rơi tuột xuống, song y không còn sợ hãi, mà dang rộng hai cánh tay, dùng ngôn ngữ ký hiệu nói: “Anh vốn là người của chúng tôi, sao lại giúp bọn chúng?”

Hàn Phong treo ngược người bên ngoài tòa tháp, tức giận vung nắm đấm lên, rớt cuộc vẫn không bắt được Lương Tiểu Đồng. Anh ta đặt hai tay lên bức tường kính, ấn mạnh xuống, cẳng chân gấp lại, cả người đột nhiên đứng thẳng trên tầng 86. Hàn Phong nghiêng người dựa vào tường kính nhìn bóng Lương Tiểu Đồng nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng biến mất trong mây, thầm nhủ: “Ra dấu bằng tay? Chết tiệt, không ngờ hắn lại là người của Tàn bộ, lần này thì chọc vào tổ ong bầu rồi. Bị mắc bệnh đó cũng được coi là tàn tật hả?”

Anh ta quay người lại, thấy Phan Khả Hân vẫn trần như nhộng nằm dưới đất, tranh chữ, giấy tờ trong văn phòng bị gió thổi bay tứ tung, cả tòa tháp đôi tĩnh lặng như một tòa thành chết, khắp nơi đều là người nằm la liệt. Hàn Phong nhìn tay mình, thầm nhủ: “Giải Giải, xin lỗi. Đây là đôi tay giết người, muốn giết người thì thật dễ dàng, bao nhiêu cũng được; nhưng muốn cứu người lại thật khó khăn! Dù đó là người muốn cứu hay không thì anh cũng không thể cứu được.”

“Tít tít tít... tít tít tít...” Lúc này, điện thoại trên bàn Lương Tiểu Đồng đổ chuông, trong văn phòng trống trải này, tiếng chuông điện thoại lẫn với tiếng gió không ngừng lại khiến người ta giật mình hoảng hốt. Hàn Phong hơi do dự, sau đó cầm điện thoại di động lên, chỉ nghe phía bên kia có người nói rất lưu loát bằng tiếng Trung Quốc: “Tuồng anh không tìm được tôi, thì tôi không tìm được anh chắc? Tôi không cần gì cả, chỉ cần phần của mình thôi...”

Hàn Phong giật mình, âm thanh này nghe quen quá, đúng lúc đó, Phan Khả Hân nằm dưới đất từ từ tỉnh lại, rên rí: “Hàn Phong, cứu, cứu em với... Hàn Phong!”

Người ở đầu bên kia lập tức tắt máy! Hàn Phong nghe thấy tiếng tút tút liên hồi trong điện thoại, đành bỏ máy xuống, quay người đi ra cửa. Lúc anh ta đi tới cửa, Phan Khả Hân vẫn yếu ớt kêu lên: “Cứu em, cứu em với, Hàn Phong!”

Hàn Phong thở dài một tiếng, rớt cuộc vẫn quay đầu, đặt điện thoại trước mặt Phan Khả Hân, áp ống nghe vào miệng cô ta, thấp giọng nói: “Đây là hệ thống cấp cứu của địa phương, cô tự mình nói chuyện với bọn họ đi.” Dứt lời, anh ta khoác quần áo lên người Phan Khả Hân, cuối cùng nói: “Đừng để tôi nhìn thấy bộ mặt xấu xí của cô lần nữa.” Nói đoạn, anh ta đi thẳng, loáng thoáng nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát...

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hồi Kết

“Tin mới nhất từ Tân Hoa Xã, một chiếc tàu chở dầu trọng tải 10000 tấn quốc tịch Panama đã đụng phải đá ngầm chìm trong vùng biển nước ta, rất may không có thương vong. Ngành hàng hải đã lập tức phái tàu thuyền đi cứu viện...” Lãnh Kính Hàn xem tin tức, mỉm cười. Bên cạnh ông, một người phụ nữ chừng bốn mươi, khỏe mạnh đã loáng thoáng nếp nhăn, tóc uốn xoăn, gương mặt khá xinh đẹp đang ngồi đan áo len, đây chính là Tôn Mai Đình, vợ của Lãnh Kính Hàn. Bà hỏi: “Vụ án các anh xử lý đó hả?”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng thế, đưa lên tin tức lại thành ra thế này rồi.”

Tôn Mai Đình nói: “Ừm, Khả Hân và cái cậu Hàn Phong kia rốt cuộc đi đâu vậy? Hôm nay bố Khả Hân lại gọi điện đến hỏi đó.”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Du lịch ở Đông Nam Á ấy mà, nghe nói là vừa trải qua sóng thần, bên đó đang có rất nhiều chính sách ưu đãi đối với khách du lịch, và lại nhà họ Phan bọn họ có rất nhiều công ty ở đó, chắc là không xảy ra chuyện gì đâu.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Lãnh Kính Hàn vẫn canh cánh về đôi giày cao gót hôm đó Phan Khả Hân đi, rốt cuộc thằng nhãi Hàn Phong này muốn làm gì với Khả Hân? Ông đứng dậy nói: “Tôi vẫn còn chút chuyện, phải về phòng Cảnh sát hình sự một chuyến.”

Bà Tôn hỏi: “Hôm nay không ngủ trưa à?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không.”

Bà Tôn nói: “Mối rảnh rang được mấy ngày, giờ lại bận rộn rồi. Ông cũng nhiều tuổi rồi đó, đừng cứ như bọn thanh niên nữa. Ừm! Cốc nước của ông này. Trời nóng vậy, gọi tắc xi mà đi.”

Lãnh Kính Hàn mỉm cười, xua tay đáp: “Tôi biết rồi.”

Lãnh Kính Hàn đến phòng Cảnh sát hình sự đứng vào giờ nghỉ trưa, trong phòng có phần quanh quẩn, làm ông chợt nhớ đến Long Giai và Hạ Mạt. Trong vụ án này đã có hai thuộc hạ của ông hy sinh, tuy rằng sau này sẽ có người mới bổ sung vào, nhưng dẫu sao người cũ vẫn tốt hơn, hợp tác đã quen, mọi người đều đã thân thuộc và hiểu nhau. Lãnh Kính Hàn đi một vòng trong đại sảnh, đột nhiên nhớ ra: “Mình đến đây làm gì ấy nhỉ?” Ông đẩy cửa phòng làm việc của mình, liền trông thấy Hàn Phong đang nằm cuộn tròn trên xô pha như một con mèo. Anh ta đã mặc lại chiếc áo phông rách rưới, quần soóc ngắn cùn để lộ cẳng chân, trông như nạn dân chạy khỏi vùng nào mất mùa.

Hàn Phong nghe tiếng mở cửa thì ngoảnh đầu lại, bảo Lãnh Kính Hàn: “Tôi không tìm được đường về nhà.”

Lãnh Kính Hàn thốt lên kinh ngạc: “Sao cậu lại về đây? Khả Hân đâu?”

Hàn Phong ngoảnh mặt đi: “Cô ấy à, chơi thêm vài ngày nữa mới về.”

Lãnh Kính Hàn biết ngay có chuyện gì không ổn, nhưng không nói trắng ra: “Đi thăm Long Giai không?”

Hàn Phong ngồi dậy: “Đi thôi, xem thế nào, sau đó anh đưa tôi về nhé, tôi mệt quá rồi.”

Ba ngày sau, lúc Lãnh Kính Hàn đến tiệm cắt tóc, Khuất Yến và các cô tiếp viên đang xem ti vi. “Tin thời sự quốc tế của Tân Hoa Xã: hôm kia, tòa tháp đôi Petronas ở Malaysia vang lên tiếng chuông báo động, tất cả các tổ chức tài chính trong tháp đều đã an toàn rút lui. Sau đó, cảnh sát địa phương tuyên bố, đó là một cuộc kiểm tra đối với hệ thống an toàn của tòa nhà Petronas, không phải khủng bố tấn công, cũng không có thương vong về người...”

Lãnh Kính Hàn đi thẳng vào trong, lúc đến bên cạnh Khuất Yến, ông mới hỏi: “Cậu ta có nhà không?”

Khuất Yến rít một hơi thuốc: “Vẫn đang ngủ, nhưng lần này quay về, hình như cậu ta đã thay đổi, rốt cuộc các người gặp phải chuyện gì vậy?”

Lãnh Kính Hàn không trả lời, đi luôn lên tầng.

Lại một lần nữa, Lãnh Kính Hàn đến cái nơi mà Hàn Phong gọi là nhà, anh ta vẫn đang nằm trên giường ngủ ngon lành. Ông lay anh ta dậy: “Đừng tưởng cảnh sát chúng tôi chỉ biết ăn không, đến bao giờ cậu mới chịu nói ra sự thật?”

Hàn Phong nheo mắt: “Anh nói cái gì đấy?”

Lãnh Kính Hàn vung vẩy bàn tay phải, ngón trỏ và ngón giữa của ông kẹp một vật nhỏ xíu, chỉ bằng móng tay cái: “Đây là cuộn băng từ mật độ cao, có thể ghi âm được 180 phút, gắn bên trong chiếc gót giày mà cậu đưa cho tôi. Chỉ cần thiết bị theo dõi bật lên, băng ghi âm cũng sẽ tự động chạy. Ngoài tôi ra, hiện nay vẫn

chưa có người thứ hai nghe được băng ghi âm này, tôi muốn cho cậu nghe thử!”

Dứt lời, Lãnh Kính Hàn lấy ra một thiết bị phát thanh đặc biệt, bỏ cuộn băng vào đó, trong loa phát ra tiếng bước chân của Phan Khả Hân, rồi tiếng nói chuyện với tài xế tắc xi, tiếng bước đi và tiếng thang máy, sau đó là tiếng nói chuyện với Lương Tiểu Đồng. Lãnh Kính Hàn cho chạy hết đoạn phía trước rồi tắt máy: “Đoạn sau là cuộc nói chuyện giữa cậu và Lương Tiểu Đồng rồi, không cần tôi bật lại lần nữa đúng không?”

Hàn Phong nằm trên giường, ngoáy lỗ tai: “Thế thì sao chứ? Đằng nào vụ án cũng kết thúc rồi, anh cần gì làm rõ ra đến mức ấy.”

Lãnh Kính Hàn đột nhiên ghé miệng bên tai Hàn Phong hỏi: “Trường Học là thế nào? Cậu chưa bao giờ nói với tôi. Cái tên Lương Tiểu Đồng giả đó, kẻ đã lên kế hoạch toàn bộ vụ án này, hẳn ta là bạn học của cậu à? Bọn cậu đến từ cùng một nơi à?”

Hàn Phong lơ ngơ hỏi: “Trường học? Trường học là nơi để đọc sách với viết chữ hả? Ở đâu mà chẳng có trường học? Nước nào mà chẳng có trường học.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Trường học đó của các cậu là nơi chuyên dạy người ta cách giết người, cách bày mưu tính kế hãm hại người khác hả?”

Hàn Phong lườm Lãnh Kính Hàn, bức tức nói: “Biết rồi còn hỏi làm gì.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Đó rốt cuộc là nơi thế nào vậy? Có thể tiết lộ một chút không?”

Hàn Phong hỏi ngược lại: “Anh đánh thắng được Lý Hưởng không?” Lãnh Kính Hàn không nói thêm gì nữa, câu nói của Hàn Phong đã rất rõ ràng, chọn ra bất cứ người nào trong Trường Học của bọn họ, Lý Hưởng cũng không phải là đối thủ, bản thân ông càng không phải nói, nếu biết quá nhiều bí mật thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Lãnh Kính Hàn lại ngập ngừng: “Tôi đến báo cho cậu, Khả Hân, nó... ông nội nó đã thông qua quan hệ cá nhân để đưa Khả Hân về nước rồi.”

Hàn Phong hờ hững: “Ồ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng, nửa đời còn lại của nó, có lẽ sẽ phải ngồi trên xe lăn.”

Ánh mắt Hàn Phong thoáng hiện lên vẻ buồn bã, anh ta nói: “Ừm, chắc là cô nàng hận tôi lắm phải không?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chắc là không đâu? Tôi nghĩ nó hẳn phải biết mình đã làm những gì, trừng phạt như vậy với nó đã là rất nhẹ rồi.” Lãnh Kính Hàn ngồi ở đầu giường Hàn Phong, vỗ vai anh ta: “Tóm lại, cảm ơn cậu!”

Hàn Phong trợn trừng mắt lên: “Không cần cảm ơn tôi, vụ án này vẫn chưa kết thúc đâu!”

“Giả!” Lãnh Kính Hàn như bị kim châm trúng mông, nhảy dựng lên.

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn: “Có chuyện này tôi chưa báo với anh, Đinh Nhất Tiểu vẫn chưa chết đâu.”

Lãnh Kính Hàn trợn to mắt: “Cậu nói gì hả! Đinh Nhất Tiểu vẫn chưa chết? Không thể nào, hôm đó chúng ta rõ ràng thấy con tàu mà hắn lên nổ tung ngay trước mắt, vụ nổ tầm cỡ đó không thể có người sống sót được!”

Hàn Phong nói: “Đúng vậy, hôm đó chúng ta thấy Đinh Nhất Tiểu lên tàu, nhưng tên Đinh Nhất Tiểu đó là đồ giả, hẳn phẫu thuật thẩm mỹ đó.”

Lãnh Kính Hàn vội nói: “Sao lại như vậy? Mà cậu làm sao biết được?”

Hàn Phong chỉ vào băng ghi âm trong lòng bàn tay Lãnh Kính Hàn: “Ở đoạn sau, chắc anh đã nghe thấy rồi, tôi nhận một cuộc điện thoại, đó là do Đinh Nhất Tiểu gọi đến, hẳn tìm Lương Tiểu Đồng đòi chia phần tiền mà hắn xứng đáng được hưởng. Lương Tiểu Đồng có thể lợi dụng thể thân để thay Hạ Mạt, Đinh Nhất Tiểu tại sao không thể dùng người khác thay thế mình? Đến đây, nghi vấn cuối cùng của tôi cũng được giải đáp rồi.”

Lãnh Kính Hàn lại thắc mắc: “Thế là thế nào?”

Hàn Phong nói: “Còn nhớ không, ở công ty xây dựng Khai Nguyên ấy, đêm mà chúng ta bị tập kích, Lý Hưởng bị Lương Tiểu Đồng đánh trọng thương, anh ta nói, mình cũng đã làm A Bát bị thương. Sau này, trong băng video giám sát bọn chúng, chúng ta phát hiện ra mu bàn tay A Bát không hề bị thương, ngược lại là tay Đinh Nhất Tiểu có băng bó, và lại, hắn luôn cố tình che giấu vết thương trên mu bàn tay mình. Hôm đó, khi tôi đi tìm Đinh Nhất Tiểu vừa khéo lại gặp một bác sĩ cầm va li dụng cụ trong tòa nhà Đại Nguyên. Trên thực tế, đó là trước khi thực hiện phẫu thuật chỉnh hình, Đinh Nhất Tiểu cần phải thử da trên mu bàn tay, để kiểm tra lớp da ghép vào và da hắn có bị bài xích lẫn nhau hay không, sở dĩ hắn phải giấu giếm là vì sợ chúng ta hoặc Lương Tiểu Đồng nhìn ra sơ hở trong đó. Sau này, có một vụ án có vẻ như không liên quan đến vụ của chúng ta xảy ra ở tiểu khu đường Lâm An, anh còn nhớ không? Đến nay chắc chắn là vẫn chưa kết án được.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Ừ, lão Quách bảo tôi vụ đó sắp thành án thoỉ mất rồi, vì bị lẫn trong nhiều vụ án bạo lực, nhất thời cũng không thể tìm được manh mối.”

Hàn Phong nói: “Có người báo trông thấy một chiếc Mercedes dài, vì vậy nghi ngờ đó là Đinh Nhất Tiểu, còn lúc tôi cho rằng Đinh Nhất Tiểu không thể có mặt ở khu phía Nam thành phố, nhưng tôi lại không ngờ có thể cùng lúc xuất hiện hai tên Đinh Nhất Tiểu. Bọn chúng làm phẫu thuật thay đổi dung mạo ở tiểu khu đó, chiếc bàn lớn ấy không phải bàn đánh bóng bàn, mà là bàn phẫu thuật, vì vậy khắp nơi đều là máu của Đinh Nhất Tiểu, chứ không phải máu của kẻ bị sát hại kia. Sở dĩ Đinh Nhất Tiểu không chỉ hủy bộ mặt người chết, mà còn hủy hoại cả hai bàn tay là vì ngón tay bác sĩ phẫu thuật thường để lại vết hằn khi thất chí, hẳn sợ chúng ta suy đoán được thân phận người chết từ chi tiết đó. Cái xác cứng lại nhanh hơn thông thường, ngoài nhân tố thời tiết ra còn một nhân tố nữa, đó là làm phẫu thuật là công việc cực kỳ tốn sức, làm xong một ca phẫu thuật phức tạp cũng mệt không kém đánh một trận tennis trong từng ấy thời gian. Nếu tôi đoán không lầm, tay bác sĩ phẫu thuật đó chính là Lương Thanh Nho.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Đúng vậy, bác sĩ Lương Thanh Nho đã mất tích nhiều ngày rồi, người nhà và bệnh viện đều đã báo cảnh sát, chỉ là khoảng thời

gian này số lượng thi thể cần xử lý lên đến hàng trăm, chúng tôi cũng không biết có xác của bác sĩ Lương trong đó hay không nữa.”

Hàn Phong nói: “Về sau, chúng ta chẳng đã phát hiện ra dấu vân tay và một số thứ khác của Đinh Nhất Tiểu trong căn phòng hắc tử từng ở sao? Tôi tìm được một số sợi tơ màu đen, bỏ trong túi vật chứng, sau này những sợi tơ ấy đột nhiên biến mất. Không phải có người trộm đi, mà vì đó là chỉ phẫu thuật tự tiêu thường dùng trong phẫu thuật thẩm mỹ vùng mặt, vì lúc đó trên sợi tơ đã dính máu nên nó tự động tiêu đi. Lúc chúng ta đến cảng Tân Hải, phát hiện ra tiền mà đám phần tử vũ trang kia canh giữ toàn là tiền giả, chính vì tên Đinh Nhất Tiểu thật đã chuyển tiền đi rồi. Số tiền đó là mạng sống của hắc tử, hắc tử không thể nào để trong tay người khác được.”

Lãnh Kính Hàn biến sắc: “Xem ra chúng ta đều đánh giá thấp tên này rồi.”

Hàn Phong mỉm cười: “Có lẽ vì lúc chúng ta giám sát hắc tử, hắc tử đã diễn quá xuất sắc. Thực ra, chính vì chúng ta giám sát, nên đã cung cấp điều kiện cho hắc tử thực hiện kế hoạch đó.”

Lãnh Kính Hàn thắc mắc: “Tại sao?”

Hàn Phong nói: “Anh nghĩ thử mà xem, vốn dĩ hắc tử bị Lương Tiểu Đồng phái A Bát đeo bám như hình với bóng, không dám làm bậy. Nhưng khi bọn chúng biết cảnh sát cũng bắt đầu giám sát mình, A Bát sẽ phải dè chừng đôi chút, Đinh Nhất Tiểu bèn lợi dụng cơ hội này để nhiều lần ra ngoài một mình. Vì cảnh sát luôn giám sát, nên A Bát không dám làm gì hắc tử, đồng thời cũng không dám tùy tiện để lộ thân phận, không thể trực tiếp hành động, vì vậy Đinh Nhất Tiểu mới có thể thực hiện được kế hoạch của hắc tử.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Quả nhiên là rất giáo hoạt, giờ hắc tử đang ở đâu?”

Hàn Phong lắc đầu: “Không biết, nhưng chắc chắn không còn ở Trung Quốc nữa. Hắc tử mang theo cả đồng tiền, có thể đi nước nào cũng được, dù sống một thời gian rồi. Và lại, đầu vụ án này có điều tra tiếp nữa thì cũng không thể điều tra được đâu.”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Thế là ý gì?”

Hàn Phong thở dài: “Thị trường cổ phiếu Trung Quốc chỉ trong nửa năm đã xảy ra mười ba vụ quản lý cao cấp của các công ty đã lên sàn bỏ túi tài sản công ty, trong số đó có bảy người vốn ra nước ngoài, tổng số tiền thất thoát lên đến hơn ba tỷ. Nếu không phải do cơ quan quản lý chứng khoán không nghiêm khắc và pháp luật chưa đủ kiên toàn, Lương Tiểu Đồng cũng không thể chuyển tiền với quy mô lớn như vậy, tôi cũng không cần phải dùng đến lực lượng khác để giải quyết vấn đề của ngân hàng Hằng Phúc. Thị trường cổ phiếu Trung Quốc từ năm 2002 đã luôn đình trệ, 3% cổ phiếu trượt giá thấp hơn giá trị ròng, tổng lỗ đã lên đến gần một trăm tỷ, cuộc cải cách cổ phần năm nay có lẽ là một nguyên nhân dẫn đến chỉ số cổ phiếu chạm đáy mới, nhưng còn một nguyên nhân khác nữa, đó là cơ chế của thị trường chưa đầy đủ, các công ty lên sàn tốt xấu lẫn lộn, những kẻ phạm pháp cũng thừa cơ làm loạn. Kinh tế tiếp tục tăng trưởng, thị trường cổ phiếu tiếp tục xuống dốc, sự phân hóa lưỡng cực này chưa từng xảy ra trong lịch sử cổ phiếu, anh có thể quản được những chuyện này không?”

Lãnh Kính Hàn sầm mặt: “Vậy thì không nằm trong chức phận của tôi rồi, đúng là tôi không lo nổi, có điều, tôi tin rằng sẽ tốt lên thôi.”

Hàn Phong vươn vai: “Không biết phải đến năm nào mới tốt được nữa! Và lại, sự thể có lẽ còn nghiêm trọng hơn cả chúng ta tưởng tượng đó.”

Lãnh Kính Hàn chau mày: “Sao lại thế?”

Hàn Phong ngáp một cái: “Anh đừng quên, những

binh bại tướng mà Lương Tiểu Đồng không cần đến, vốn định đào thải. Quân đội tinh nhuệ của hắc tử đã tiềm phục ở một nước nào đó thuộc châu Á rồi. Đinh Nhất Tiểu rất có khả năng biết được nhóm người ấy ở đâu, nói không chừng đã tiếp quản quyền quản lý bọn chúng, cộng với mấy chục triệu hắc tử mang bên người, cục thế châu Á sau này.!! khó đoán lắm!”

Lãnh Kính Hàn lau mồ hôi trán, ngăn người ra hỏi lâu rồi thở dài bất lực: “Vậy tôi đi tìm lão Quách trước, giải quyết hai vụ án chưa kết thúc này đã.” Ông ra đến cửa lại quay đầu vào nói: “Phải rồi, lần trước có nói với cậu, con gái giáo sư Lâm là Lâm Tây bị bắt cóc đã hai tuần nay rồi, bọn bắt cóc không đưa ra yêu cầu gì, cũng không liên lạc với giáo sư, chúng tôi nghi ngờ con tin có lẽ đã bị hại, nhưng cảnh sát lại không có manh mối gì, cậu..! cậu có đi xem thử không?”

Hàn Phong nhìn chằm chằm vào Lãnh Kính Hàn một lúc lâu: “Liên quan chớ gì đến tôi! Đi ngủ đây!” Đoạn anh ta kéo chăn trùm kín mặt, chỉ lộ ra mái tóc bù xù như tổ quạ. Lãnh Kính Hàn thở dài, không nói gì nữa, quay người đi ra cửa...

Ma trận án đã kết thúc. Hàn Phong rút cuộc có nhận lời Lãnh Kính Hàn hay không? Vụ án đó sẽ như thế nào? Muốn biết nội tình, xin hãy đọc tác phẩm kém cỏi của kẻ hèn này: Cái chết hẹn giờ.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Ma Trận Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.